



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

ANH TUYẾT TRIỀU DƯƠNG

DES BY ZANNE

## Mục lục

Phần Mở Đầu

Quyển I: Kỳ Duyên - Chương 1: Gặp Gỡ

Chương 2: Yên Hoa Vũ Khúc

Chương 3: Lạc Lối

Chương 4: Dạ Yến Liên Đài

Chương 5: Gây Thù Chuốc Oán

Chương 6: Thanh Phục Khu

Chương 7: Người Lạ Gặp Trong Đêm

Chương 8: Giam Lông.

Chương 9: Quang Thục Hoàng Thái Hậu

Chương 10: Thăm Dò Thanh Ngọc (1)

Chương 10: Thăm Dò Thanh Ngọc (2)

Chương 11: Thần Trộm Lê Khải Triều (1)

Chương 11: Thần Trộm Lê Khải Triều (2)

Chương 11: Thần Trộm Lê Khải Triều (3)

Tư Liệu Tham Khảo.

Chương 12: Vu Oan Giá Họa (1)

Chương 12: Vu Oan Giá Họa (2).

Chương 13: Giả Thần Giả Quý (1)

Chương 13: Giả Thần Giả Quý (2)

Chương 13: Giả Thần Giả Quý (3)

Chương 14: Rắn Báo Oán (1).

Chương 14: Rắn Báo Oán (2).

Chương 14: Rắn Báo Oán (3).

Chương 14: Rắn Báo Oán (4).

Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (1)

Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (2)

Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (3)

Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (4)

Tư Liệu Tham Khảo.

Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (1)

Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (2)

Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (3)

Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (4)

Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (1)

Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (2)

Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (3)

Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (4)

Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (1)

Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (2)

Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (3)

Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (4)

Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (1)

Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (2)

Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (3)

Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (4)

Note

Chương 20: Chiếu Tướng (1)

Chương 20: Chiếu Tướng (2)

Chương 20: Chiếu Tướng (3)

Chương 20: Chiếu Tướng (4)

Chương 21: Cú Điểm Của Đại Minh (1)

Chương 21: Cú Điểm Của Đại Minh (2)

Chương 21: Cú Điểm Của Đại Minh (3)

Chương 21: Cú Điểm Của Đại Minh (4)

Tư Liệu Tham Khảo.

Tâm Sự Của Tác Giả.

Chương 22: Nguyễn Trường Giang (1)

Chương 22: Nguyễn Trường Giang (2)

Chương 22: Nguyễn Trường Giang (3)

Chương 22: Nguyễn Trường Giang (4)

Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (1)

Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (2)

Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (3)

Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (4)

Chương 24: Phán Đòn (1)

Chương 24: Phán Đòn (2)

Chương 24: Phán Đòn (3)

Chương 24: Phán Đòn (4)

Quyển II: Lưu Lạc - Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (1)

Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (2)

Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (3)

Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (4)

Tàn Mạn.

Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (1)

Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (2)

Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (3)

Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (4)

Chương 27: Tương Tàn (1)

Chương 27: Tương Tàn (2)

Chương 27: Tương Tàn (3)  
Chương 27: Tương Tàn (4)  
Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (1)  
Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (2)  
Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (3)  
Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (4)  
Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (1)  
Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (2)  
Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (3)  
Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (4)  
Chương 30: Ngược Lối (1)  
Chương 30: Ngược Lối (2)  
Chương 30: Ngược Lối (3)  
Chương 30: Ngược Lối (4)  
Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (1)  
Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)  
Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (3)  
Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (4)  
Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (1)  
Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (2)  
Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (3)  
Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (4)  
Cần Bạn Đọc Góp Ý  
Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (1)  
Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (2)  
Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (3)  
Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (4)  
Chương 34: Viên Diệp Cư (1)  
Chương 34: Viên Diệp Cư (2)  
Chương 34: Viên Diệp Cư (3)  
Chương 34: Viên Diệp Cư (4)  
Chương 35: Nhân Tâm (1)  
Chương 35: Nhân Tâm (2)  
Chương 35: Nhân Tâm (3)  
Chương 35: Nhân Tâm (4)  
Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (1)  
Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (2)  
Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (3)  
Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (4)  
Note!  
Chương 37: Lâm Vũ Linh (1)  
Chương 37: Lâm Vũ Linh (2)

Chương 37: Lâm Vũ Linh (3)  
Chương 37: Lâm Vũ Linh (4)  
Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ \* (1)  
Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ (2)  
Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ (3)  
Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ (4)  
Chương 39: Ai Là Ai (1)  
Chương 39: Ai Là Ai (2)  
Chương 39: Ai Là Ai (3)  
Chương 39: Ai Là Ai (4)  
Chương 40: Chạm Mặt (1)  
Chương 40: Chạm Mặt (2)  
Chương 40: Chạm Mặt (3)  
Chương 40: Chạm Mặt (4)  
Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (1)  
Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (2)  
Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (3)  
Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (4)  
Chương 42: Thần Y Hộ Từ (1)  
Thân Gửi Độc Giả Thiên Hạ Kỳ Duyên  
Chương 42: Thần Y Hộ Từ (2)  
Chương 42: Thần Y Hộ Từ (3)  
Chương 42: Thần Y Hộ Từ (4)  
Chương 43: Lộ Điện (1)  
Chương 43: Lộ Điện (2)  
Chương 43: Lộ Điện (3)  
Chương 43: Lộ Điện (4)  
Chương 44: Từ Thanh Thiên (1)  
Chương 44: Từ Thanh Thiên (2)  
Chương 44: Từ Thanh Thiên (3)  
Chương 44: Từ Thanh Thiên (4)  
Sos  
Chương 45: Vi Hành (1)  
Chương 45: Vi Hành (2)  
Chương 45: Vi Hành (3)  
Chương 45: Vi Hành (4)  
Quyển Iii: Thân Thế - Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (1)  
Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (2)  
Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (3)  
Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (4)  
Bàn Luận  
Chương 47: Mộng Đẹp (1)

Chương 47: Mộng Đẹp (2)

Chương 47: Mộng Đẹp (3)

Chương 47: Mộng Đẹp (4)

Chương 48: Cố Nhân (1)

Chương 48: Cố Nhân (2)

Chương 48: Cố Nhân (3)

Chương 48: Cố Nhân (4)

Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (1)

Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (2)

Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (3)

Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (4)

Chương 50: Độc Tiễn

Thân Gửi Bạn Đọc Thiên Hạ Kỳ Duyên

Đừng Bỏ Qua Bài Viết Này Nếu Bạn Còn Yêu Thích Thkd!

Lời Nhắn

Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (1)

Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (2)

Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (3)

Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (4)

Chương 52: Họa Âm (1)

Chương 52: Họa Âm (2)

Chương 52: Họa Âm (3)

Chương 52: Họa Âm (4)

Chương 53: Thật - Giả (1)

Chương 53: Thật - Giả (2)

Chương 53: Thật - Giả (3)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Phần Mở Đầu

Phần mở đầu.

Đã mấy ngày qua, trên bầu trời Đông Kinh xuất hiện những đám mây hình thù kỳ quái, nửa đục nửa vàng, cuồn cuộn vần vũ mãi không thôi. Thi thoảng ở trên cao vọng xuống một tiếng sấm khan, lẠc lỔng mà ghê rợn, giống như tiếng gầm của loài dã thú muốn bứt mình khỏi xiềng xích ngàn năm. Gió cũng bắt đầu thổi, cuốn cát bụi bay thành thành từng vòng xoáy kì dị trên mặt đất. Không gian tưởng như bị nhuộm bởi một màu tím thẫm, gieo vào người cảm giác ngọt ngào đến bất an.

Qua tiết trung thu này là ngày xử tử tội thần phản nghịch cùng toàn thể gia quyến tam tộc.

Tuy rằng triều đình đã cố gắng trấn áp nhưng những tin đồn cứ như sóng ngầm, âm ỉ không bao giờ dứt. Người ta hoài nghi lý do thực sự khiến đức vua băng hà, người ta đoán già đoán non thái tử trẻ tuổi sẽ kế vị ngôi báu như thế nào... Nhưng chưa có vụ án nào, người ta lại quan tâm, lại bàn luận, lại lo lắng cho kết cục của kẻ giết vua đến như vậy.

Khai quốc công thần cùng người thiếp yêu mưu hại đương kim hoàng thượng, thật đúng là chuyện có một không hai trong lịch sử Đại Việt!

...

Ngồi trong đại lao, một người đàn ông đã ngoài sáu mươi tuổi đang lặng lẽ ngâm nga những dòng cuối cùng trong bài thơ còn chưa được đặt tên. Nhìn cái cách ông bình thản dựa lưng vào tường và ngâm nga khúc thơ về

đám trẻ mục đồng, không ai nghĩ rằng ông là một tử tù sắp chịu án chém. Trong suy nghĩ của con người đã dạn dày trải nghiệm chốn quan trường ấy, cái chết chưa bao giờ là một điều gì đó quá đáng sợ. "Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung", huống hồ khi cái chết của hoàng thượng ít nhiều cũng có liên quan đến mình, ông đâu dám cầu được sống! Nhưng không phải lúc nào người ta hạ quyết tâm để chết cũng đồng nghĩa với việc họ ra đi hoàn toàn thanh thản. Ông không bận tâm chuyện thế gian coi ông là người có công hay kẻ có tội. Có ai sống vừa lòng miệng lưỡi thế gian đâu? Điều thực sự khiến ông tiếc hận chính là việc hàng trăm mạng người vô tội trong tam tộc vì mình mà chịu chung án tử. Cứ mỗi khi nghĩ đến cảnh máu chảy đầu rơi, dù có sắt đá đến đâu, người đàn ông đó cũng không thể không hận cái nghiệp chướng quan trường của mình.

Những vần thơ cuối cùng rồi cũng kết thúc. Nguyễn Trãi nhẩm tính, chỉ còn hai ngày nữa là đến tiết trung thu...

...

Trong khi đó, một thiếu phụ trẻ đang tìm đường xuống bến đò phía nam. Đâu cũng được, bà chỉ muốn trốn khỏi kinh thành càng xa càng tốt.

...

Ngày 16 tháng 8 năm Nhâm Tuất (tức năm 1442), chưa đầy ba tuần sau khi vua Lê Thái Tông băng hà, bản án tru di tam tộc kẻ nghịch thần giết vua được thi hành. Chưa bao giờ kinh thành ồn ào như thế: triều đình thi hành án xử trăm một lúc hàng trăm mạng người.

Nguyễn Trãi bị diễu trên phố bằng một chiếc xe-cũi, cả hai chân hai tay đều bị trói chặt vào bốn góc xe bằng những sợi xích to bản, lạnh ngắt. Phía sau ông, một đoàn người khốn khổ đang bị kìm kẹp bằng những sợi thừng dài, bước đi xiêu vẹo giữa hai hàng gươm giáo lạnh ngắt và tiếng lính quát tháo đến chói tai. Người dân, dù thực sự quan tâm hay vì hiếu kì muốn nhìn



mặt tử tù đều đổ xô ra xem, khiến con đường dẫn đến pháp trường ồn ã, nhốn nháo vô cùng.

...

Người thiếu phụ nọ hướng về phương bắc và bật khóc. Trong mắt bà, bầu trời phương bắc đã hóa thành màu đỏ thẫm, sắc đỏ tang thương như chính nỗi hận sinh li tử biệt đang xé nát tâm trí bà lúc này. Vẫn biết chạy trốn là hèn nhất, nhưng vì đứa trẻ đáng thương đang mang trong bụng, bà không thể không trốn chạy.

...

Phủ Tĩnh Gia, Thanh Hoa (1), bảy năm sau.

Người góa phụ họ Phạm tên Mẫn một mình nuôi con đã bảy năm. Người dân quanh đây chỉ biết đại khái bà đến từ kinh thành, từng là thiếp trong một gia đình buôn bán vải. Sau bị người ta lừa hết vốn liếng làm ăn, chồng bà vì không có tiền trả nợ nên cùng quần, chẳng bao lâu sau sinh bệnh mà mất, gia đình cũng tan tác mỗi người một nơi. Bà Mẫn một thân một mình lưu lạc xuống phương nam, cuối cùng chọn thôn Dự Quần nhỏ bé xa xôi này làm nơi dừng chân. Trong gian nhà tranh dựng tuềnh toàng, người mẹ ngày ngày cày thuê cuốc mướn, rau cháo nuôi con, cuộc sống tuy vất vả nhưng yên bình.

Một ngày nọ, bọn giặc cỏ tràn vào thôn Dự Quần. Đứng đầu bọn cướp là Đỗ Hải, một tên thảo khấu vùng Lạng Sơn, mấy năm trước ở Lạng Sơn vì trót gây ra án mạng nên bị quan binh tróc nã, đành xuôi xuống phía nam lẩn tránh. Lâu ngày, hãn ở đây gây dựng lực lượng mới, hùng cứ quanh đất Thanh Hoa, cứ nửa năm lại kéo vào các thôn làng cướp bóc sách nhiễu một lần. Nghe nói nửa năm trước vì mất mùa, người trong thôn Dự Quần không có thóc gạo đưa cho chúng nên giờ chúng kéo lâu la đến trả thù. Quan lại

bất lực lại sợ phiền phức, đóng cửa làm ngõ, chỉ còn dân đen phải đưa cổ ra chịu họa.

Tên tướng cướp chỉ cần đá nhẹ chân là cánh cửa ọp ẹp của nhà bà Mẫn đã đổ xuống. Xưa nay hăn ăn cướp chẳng chừa giàu nghèo, chỗ nào kiếm chác được đều có mặt hăn, đến ngôi nhà tranh tuềnh toàng của bà Mẫn cũng không phải ngoại lệ. Nhìn tên tướng cướp đang điên cuồng lung sục khắp nơi, bà Mẫn khiếp đảm ôm chặt cậu con trai trong tay, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Khi Đỗ Hải sờ đến chiếc hộp nhỏ được quán kỹ ở đầu giường, Vũ thấy tay mẹ mình khẽ run lên.

Một chiếc vòng cổ chế tác tinh xảo được Đỗ Hải lôi ra.

Tuy còn nhỏ nhưng Vũ biết rất rõ chiếc vòng này. Mẹ kể, đây là bảo vật gia tộc, cũng là kỷ vật cuối cùng của cha để lại cho hai mẹ con trước khi qua đời. Trừ người trong gia tộc, không một ai có quyền xâm phạm bảo vật gia truyền ấy.

Khi Đỗ Hải định bỏ chiếc vòng vào túi, vẻ khiếp nhược trong mắt bà Mẫn biến thành căm phẫn.

"Các người không được lấy thứ đó". Bà Mẫn đột ngột vùng dậy níu tay Đỗ Hải: "Muốn lấy gì thì lấy, nhưng hãy trả chiếc vòng đó lại cho tôi."

Đỗ Hải cười nhạt rồi tiện tay đẩy bà Mẫn ra. Người góa phụ yếu đuối không chống nổi sức lực điền của hăn, kết quả ngã dúi dụi xuống đất, đầu đập vào thành giường đến bất tỉnh. Thấy mẹ mình bị đánh, Vũ vội chạy đến bên mẹ, bất chấp hai tên thuộc hạ của Đỗ Hải lúc nào cũng lăm le dao đứng bên cạnh. Cậu không khóc, không sợ, chỉ đưa hai bàn tay nhỏ bé yếu ớt lên sờ vào thái dương bà Mẫn và cảm hận nhìn vào vết máu đỏ loang sang cả tay mình. Ngó qua bà Mẫn và thằng con chưa đầy bảy tuổi, Đỗ Hải còn lăm bằm chửi rủa vài câu rồi xách túi đi thẳng.

...

Chiếc thuyền chở bọn cướp đi ra giữa sông Nhị Hà. Đã ba ngày kể từ khi đến thôn Dự Quần, hôm nay Đỗ Hải đích thân đến tận Đông Kinh, vừa được nhíp mở rộng tầm mắt, vừa để tiêu thụ mấy món đồ cướp được. Trong số đó, đáng chú ý nhất là chiếc vòng cổ của người góa phụ nọ. Bảo vật! Bình sinh cướp bóc đã lâu nhưng hẳn chưa từng được nhìn thấy thứ gì đẹp đến vậy. Sợi dây làm bằng vàng, mỏng manh như những sợi tơ xoắn xít kết thành, cầm trên tay lại có cảm giác lạnh giá mơ hồ. Sợi vàng chau chuốt ôm lấy viên ngọc màu xanh lục hình ngũ giác, bề mặt trơn nhẵn tuyệt hảo, nhìn vào đó có lúc thấy một màu xanh biếc huyền hoặc, có lúc lại tưởng trong suốt không nhìn thấu đáy, từ sâu thẳm tột cùng tỏa ra tinh quang lấp lánh huyền ảo. Tuy cũng là vàng, là ngọc, nhưng dường như chiếc vòng lại chứa trong nó một linh hồn ma mị đến tuyệt ẩn.

Khi thuyền chở bọn cướp ra giữa sông, sấm sét và cuồng phong ở đâu bất chợt nổi lên. Gió cuốn nước thành từng cuộn xoáy đục ngầu, trông xa hệt như những con trăn khổng lồ táo tợn trời lên từ lòng sông. Những con quái vật ấy đã bị bỏ đói hàng ngàn năm, nay hung hăng ráo riết cuốn lấy tất thảy mọi thứ rồi ngẫu nhiên vào trong lòng. Nước từ bốn phía ào ạt dội vào trong khoang thuyền. Sức nước cuồng bạo chọc thủng thành vách gỗ. Chẳng mấy chốc, con thuyền vốn to lớn cũng bị sóng quật trở nên tàn tạ, hệt như chiếc lá mỏng manh trong cơn thịnh nộ của đất trời. Đỗ Hải chợt tỉnh giấc mộng. Ý thức được tình cảnh hiện tại, hẳn điên cuồng bấu víu lấy bất cứ thứ gì trong tầm với.

Vô ích, chưa đầy một khắc sau, thuyền bắt đầu chìm dần, kéo theo cả bọn cướp xuống lòng sông đang sôi ùng ục.

Chiếc vòng ngọc lục bảo tuột khỏi tay tên cướp, như vô tình tỏa ra một thứ ánh sáng xanh dịu trước khi chìm dần, chìm dần...

...

Chú thích:

(1) Thanh Hoa: Tên gọi cũ của vùng Thanh Hóa thời Lê Sơ.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Quyển I: Kỳ Duyên - Chương 1: Gặp Gỡ

Bỗng chân nàng đá phải vật gì cứng cứng. Đá cuội ư? Có vẻ không giống lắm. Tò mò cúi xuống, gạt nhẹ lớp cát phù sa, Hoàng Lan không tin nổi vào mắt mình. Nàng vừa nhặt từ trong cát ra một sợi dây chuyền! Sợi dây làm bằng thứ kim loại màu vàng, mặt xanh ngọc đẹp tuyệt, trên thân còn chạm khắc hình rồng cực kì tinh xảo.

...

Hà Nội.

Mặt nước hồ Gươm như một tấm gương lớn đang lặng lẽ phản chiếu mây trời. Bên bờ hồ, liễu nghiêng mình soi bóng trên mặt nước màu xanh ngọc bích, trông xa giống như mái tóc của nàng tiên trong câu chuyện cổ, xõa dài giữa trời nắng vàng nhạt. Hoàng Lan lười biếng tựa lưng vào một chiếc ghế đá và phóng tầm nhìn về phía tháp Rùa đằng xa. Nàng luôn bị thu hút bởi tòa tháp cổ kính này, bởi vẻ trầm mặc toát ra từ màu rêu phong đã trở thành biểu tượng ấy.

Nguyễn Hoàng Lan là một công dân rất bình thường của thế kỷ hai mươi mốt. Hoàng Lan không biết bố mẹ mình là ai, nàng chỉ có một người thân duy nhất là người bác năm nay đã gần sáu mươi tuổi. Bác nàng là dân lao động nghèo, để mưu sinh giữa thành phố chật chội này, bà từng làm rất nhiều việc, từ đi bán hàng rong đến khâu vác cho dân buôn ở chợ Đồng Xuân. Dù vất vả đến mấy, bà luôn cố gắng cho Hoàng Lan được ăn học đàng hoàng. Nhưng sau một lần đau ốm khiến nàng phải nghỉ học gần nửa năm, cơ hội đến trường cũng mất dần theo những tháng ngày dài đằng đẵng

ấy. Khỏi bệnh, biết mình không theo kịp bạn bè, Hoàng Lan tự động xin nghỉ học trước khi báo cho vị phụ huynh đáng kính của mình biết. Nhớ lại lần ấy, bà bác giận quá vác chổi đuổi đánh nàng đến tận cổng chợ Đồng Xuân. Hoàng Lan biết bác già rồi, lại phải vác cây chổi to như thế để đánh mình, thương bác lắm nhưng nàng đâu có dại mà đứng yên một chỗ chịu đòn!

Bác mắng Hoàng Lan nông nổi trẻ con, nàng chỉ cười hì.

Rồi nàng tự đạp xe đi khắp nơi tìm việc. Một cô gái không nổi trội, bằng cấp không có, lại xuất thân từ một chốn bon chen lẫn lộn như chợ Đồng Xuân nhưng luôn tỏ vẻ kén chọn công việc, đó chính là Nguyễn Hoàng Lan. Nàng không kén chọn vì lương, dù lương cao đến mấy mà là việc mình không hứng thú, nàng cũng từ chối trước khi người ta kịp đuổi đi. Cuối cùng, nhờ vào sự nhiệt tình và cả may mắn, nàng xin được làm hướng dẫn viên phụ cho một công ty du lịch tư nhân mới thành lập, họ đang tìm một người thông thạo đường ngang ngõ dọc ở Hà Nội để đi những tour xung quanh thành phố.

Năm ấy nàng mười bảy tuổi.

Tiếng rao bánh mì làm Hoàng Lan nhớ đến cái bụng đang lép kẹp của mình. Móc túi ra mấy tờ tiền lẻ, nàng mua cho mình một chiếc bánh mì. Không còn những buổi trưa phóng khoáng bước vào quán ăn bình dân gọi một suất cơm thịnh soạn, nàng đã bỏ việc đi tour ở công ty du lịch từ ngày hôm qua. Bác mà biết sẽ không vui, thậm chí có thể lại vác chổi đuổi đánh, nhưng ngay từ đầu nàng đã biết mình sẽ không dừng chân quá lâu với bất cứ công việc nào.

Vì ngày hạ chí nóng như đổ mỡ này là sinh nhật Nguyễn Hoàng Lan, cho nên nàng cho phép mình nghỉ ngơi xả stress một ngày.

Tận hưởng xong bữa trưa đạm bạc, nàng lấy nhớ đến Hiên. Hiên kém Hoàng Lan hai tuổi. Bố mẹ bỏ nhau, con bé dắt em trai lang thang lên Hà Nội và gia nhập vào đội quân bán báo dạo. Địa bàn của con bé ở gần khu chợ Đồng Xuân, vì thế nó nhanh chóng kết thân với Hoàng Lan, một người hay dành dùm chút tiền thưởng của khách du lịch để mua bánh mì về chia cho nó trong những bữa đói.

Trời trưa dịu dịu, nàng ngồi trên ghế đá, thiu thiu mơ màng...

...

Bãi cát ven sông Hồng hôm nay thưa vắng người, cảnh sắc tuy đẹp mà yên tĩnh, rất thích hợp với tâm trạng hôm nay của nàng.

Đi bộ dọc theo bãi cát, ngắm nhìn dòng sông đỏ đục một màu, Hoàng Lan bâng khuâng tự hỏi bố mẹ mình là ai. Lần duy nhất nàng hỏi bác, bác chỉ nói bố mẹ nàng mất bởi bạo bệnh. Nhìn sâu vào đôi mắt thăm thẳm của bác, không hiểu sao nàng luôn có linh tính rằng mọi chuyện không phải như thế. Nhưng từ đó nàng cũng không hỏi nữa, nàng muốn để một ngày nào đó người bác tốt nhất trên đời ấy tự nói ra cho mình biết.

Bỗng chân nàng đá phải vật gì cứng cứng. Đá cuội ư? Có vẻ không giống lắm. Tò mò cúi xuống, gạt nhẹ lớp cát phù sa, Hoàng Lan không tin vào mắt mình. Nàng vừa nhặt từ trong cát ra một sợi dây chuyền! Sợi dây làm bằng thứ kim loại màu vàng, mặt xanh ngọc đẹp tuyệt, trên thân còn chạm khắc hình rồng cực kì tinh xảo.

"Hàng mỹ ký à? Gia công cũng không tồi!"

Xung quanh không người, nàng không biết ai là người đánh rơi chiếc vòng, hơn nữa cũng không nỡ để nó tiếp tục ngâm nước sông. Cúi xuống, giữ giữ qua chiếc vòng cho sạch cát, Hoàng Lan đắn đo một lúc rồi bỏ chiếc vòng vào trong túi. Chiếc vòng này, về rửa lại sạch sẽ, bác đeo chắc sẽ hợp lắm đây!

...

Loạn Nghi Dân được dẹp yên, hoàng tử thứ tư của vua Thái Tông, tức Bình Nguyên Vương Lê Tư Thành lên ngôi, lấy niên hiệu là Quang Thuận, mở ra một thời kì mới cho giang sơn Đại Việt.

Trên một con phố nhỏ của thành Đông Kinh, mấy ngày nay đều xuất hiện hai người một già một trẻ. Người trẻ tuổi chỉ khoảng mười chín hai mươi nhưng trán cao mày rậm, diện mạo tuấn tú hơn người. Hắn vừa đi vừa ngắm cảnh phố chợ, quạt tía phe phẩy trong tay, thoạt nhìn rất giống kiểu thư sinh lần đầu đến kinh thành, nhưng kẻ thư sinh áo vải thì không thể nào có được phong thái đĩnh đỉnh mà quyền uy ấy. Người còn lại mặc áo giao lĩnh màu nâu, tuổi cũng tương đương nhưng điệu bộ thì bình phàm hơn so với kẻ trẻ tuổi đi trước. Thấy người kia cứ chốc chốc lại dừng lại, gã nản lắm nhưng không dám ngăn cản, chỉ lặng lặng đứng vòng ngoài canh chừng.

Xem xong rồi lại đi tiếp, đã bốn ngày nay, ngày nào cũng vậy.

Trời đã về chiều, các quán cơm chuẩn bị thắp đèn, những phu ngựa từ khắp mọi nẻo đường lại càng hối hả hơn.

"Chủ nhân ơi, đã sang giờ Dậu rồi, hay là chúng ta trở về thôi?"

Người áo nâu vừa lên tiếng rõ ràng chỉ là một nô bộ đi theo hầu hạ. Gã không dám chọc vào hứng thú của chủ nhân mình, nhưng nếu không báo, trở về muộn bị ai đó bắt gặp, công tử thì không nói làm gì, chứ cái mạng này của gã thì đừng mơ giữa được.

"Người có biết chúng ta ra ngoài để làm gì không?"

"Con không biết ạ." Gã nô bộ thành thật đáp. Bảo gã đi theo hộ tống thì còn dễ, bắt hắn đoán ý chủ nhân mới là chuyện khó hơn lên trời.



Vị công tử kia nhìn về mặt tội nghiệp của gã rồi bỗng phá lên cười:

"Đồ đầu đất, người cứ từ từ mà đoán đi."

Nói xong, hắn bấm tay đánh tách một cái rồi lại đứng đĩnh đi tiếp, trước khi đi vẫn kịp nhìn thấy gương mặt đang nhăn như khi của gã nô bộc. Cũng khó trách gã. Một kẻ cả đời chưa từng đặt chân đến chốn thôn quê như gã thì làm sao hiểu hết vẻ đẹp của bến nước con đò?

Đang suy nghĩ miên man, chợt vị công tử kia nhìn thấy một người con gái đang rảo bước đi đến. Nàng mặc bộ váy màu trắng, dáng xuân yếu điệu như sương như khói, hai hàng lông mày lá liễu cong mềm ôm ấp trên vầng trán tuyệt đẹp, ánh mắt khả ái xao xuyên như hồ nước thu. Cuộc đời hắn chưa phải chưa từng gặp qua mỹ nhân, nhưng người đẹp và có khí chất như thế này thì lại là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Trong thoáng chốc, hắn chỉ muốn vươn tay lên phía trước, để xem mỹ cảnh trước mắt đến tột cùng là thật hay mộng cảnh. Nhưng có vẻ như người con gái kia lại không để ý đến kẻ cầm quạt tía đang đứng cuối đường. Nàng vẫn đứng đĩnh bước đi, mỗi bước chân nhẹ như đang lướt trên mây khói. Một cơn gió thổi đến, cuốn tà áo trắng tung bay, để lộ ra cổ tay trắng và mịn như ngọc trên bảo.

"Chủ nhân!"

"..."

"Chủ nhân!"

Tiếng gọi mỗi lúc một lớn của gã nô bộc khiến vị công tử kia giật mình bừng tỉnh. Hắn ngậy người ra rồi vội lùi vào một bên đường. Thiếu nữ áo trắng bị hắn nhìn chăm chăm, bất giác hai má đỏ ửng lên rồi vội rẽ sang ngã khác.

"Người nói xem, có phải ta thất thố khiến nàng hoảng sợ rồi hay không?" Vị công tử hỏi nhỏ, đầu óc hắn đã không còn ở trên mây nữa.

"Con không dám nhận xét bừa bãi... nhưng có lẽ đúng như thế."

Thề có trời đất chứng giám, dù có hơi ngất ngậy trước nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành này nhưng trong lòng hẳn chưa hề động chút tà tâm.

"Đồ ngốc, đi theo ta."

Trước khi gã nô bộc kịp hiểu ra thì gã đã bị chủ nhân của mình kéo đi theo gót thiếu nữ áo trắng. Hai người họ âm thầm theo sau, luôn giữ khoảng cách nhất định để thiếu nữ không phát hiện ra. Nhưng người đi theo nàng không phải chỉ có bọn họ. Một nhóm thanh niên khác cũng đang bí mật lại gần nàng. Nhìn bộ dạng của chúng thì chắc chắn chúng tiếp cận con nhà người ta với mục đích không tử tế gì.

Trong lòng gã nô bộc thầm ngạc nhiên, một kẻ miễn dịch với sắc đẹp như gã tóm lại vẫn không tỉnh táo bằng cái tên trẻ tuổi đang đứng bên cạnh!

Một tên trong nhóm người kia nhảy ra chặn đường. Thiếu nữ áo trắng chau mày, đang định bước sang lối khác thì lại bị bọn người kia chặn lại. Giãng co một lúc, một tên khác đã sẵn đến chỗ nàng để trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Chủ nhân ơi, lần này chúng ta ra ngoài là chuyện bí mật, xin ngài ngàn lần đừng lộ mặt." Khi hiểu chủ mình định làm gì, gã nô bộc lo lắng khuyên can.

Có tiếng người hờ hững đáp lại:

"Người yên tâm. Ta tự biết suy xét."

Nhưng hẳn còn chưa kịp ra tay thì người khác đã xuất hiện. Người mới tới mặc một bộ quần áo nông phu giản đơn, tướng người cao lớn, vì y quay lưng lại nên chủ tớ hai người họ không thể nhìn rõ mặt.

"Giữa ban ngày ban mặt, mấy người giở trò bắt nạt một cô gái yếu đuối mà không biết xấu hổ ư?" Người mới tới lạnh giọng nói.

Mấy tên kia khinh khỉnh nhìn y rồi bật cười ngặt nghẽo.

"Không phải việc của nhà người!" Một tên trong số chúng giơ nắm đấm lên dọa nạt: "Nếu còn muốn sống thì mau rút đi chỗ khác, đừng xen vào chuyện của bọn ta!"

Nào ngờ, người kia chỉ lẳng lặng lắc đầu, nở một nụ cười như có như không. Bọn người kia bất giác lùi lại một bước. Không hiểu sao đang giữa mùa hè nhưng ai cũng thấy lạnh.

Rồi chỉ trong chớp mắt ngăn ngừa, y tiện tay nhặt một ống tre bên đường, tiến tới phía bọn du côn và liên tiếp ra chiêu làm chúng trở tay không kịp. Trong tay anh hùng, tre trúc cũng thành kiếm, chỉ qua chưa đầy ba chiêu, người thanh niên nọ đã đả bại tất cả. Vị công tử đứng trong góc khuất làm khán giả bất đắc dĩ. Người này căn cơ võ học không tồi, đặc biệt xuống tay mạnh mẽ dứt khoát, không chút nương tình.

"Nàng không sao chứ?" Sau khi xử trí hết đám côn đồ, Phạm Anh Vũ mới tiến về phía Mạc Viên Nhiên. Y cẩn thận cầm tay nàng xem xét một lượt, đến khi chắc chắn không có chuyện gì xảy ra mới yên tâm buông xuống.

Còn tưởng là anh hùng giữa đường gặp chuyện bất bình xuống tay, hóa ra hai người này đã quen biết nhau từ trước.

Mạc Viên Nhiên mỉm cười. Dường như nàng ta đã quên hết những phiền phức vừa rồi, hoặc có thể đối với nàng mà nói, những phiền phức đó không đáng để lưu trong lòng.

"Thiếp không sao, may mà chàng đến kịp..."

Bỗng đâu, một viên đá sượt qua mang tai người thanh niên kia và bắn trúng mũi tên côn đồ vừa định nhổm dậy. Lúc này, vị công tử áo xanh mới bình thân rời khỏi chỗ nấp. Vừa trông thấy hẳn, Mạc Viên Nhiên đã chạy đến nép sau lưng Phạm Anh Vũ.

"Cảm ơn người anh em." Biết đối phương vừa cứu nguy cho mình, Phạm Anh Vũ hào sảng nói.

"Chẳng qua không muốn nhìn thấy chuyện rắc rối thôi, không cần cảm ơn ta."

Vị công tử nói xong liền dẫn theo gã nô bộc, hai người một chủ một tớ thân nhiên bước qua mặt họ. Dù vừa có ơn giúp đỡ nhưng trong lòng Mạc Viên Nhiên vốn không có mấy phần thiện cảm với kẻ mới xuất hiện này. Nàng chỉ mong hẳn đi càng nhanh càng tốt cho nên cũng không có ý lưu giữ lại.

"Nàng sao vậy?" Phạm Anh Vũ sao không nhìn ra thái độ khác lạ của Mạc Viên Nhiên? "Nàng quen hẳn à?"

Mạc Viên Nhiên lắc đầu:

"Vừa rồi thiếp có gặp qua hẳn. Hành vi của người này cũng không được vừa mắt lắm. Mà thôi bỏ đi. Trời muện rồi, chàng còn phải đi đường xa, ở lại đây lâu e rằng không tiện..."

...

Chỉ cần có lòng, không quá khó để vị công tử kia tìm kiếm được một số thông tin. Người mà hẳn gặp trên đường hôm nay, thiếu nữ áo trắng mang chiếc khăn lụa che mặt ấy không ai khác chính là kinh thành đệ nhất danh kỹ Mạc Viên Nhiên, người nổi tiếng gần xa nhờ tài ca vũ không có đối thủ. Bình sinh Mạc Viên Nhiên không ưa giao thiệp rộng rãi, những lần nàng ta ra ngoài dạo phố lại càng hiếm hoi hơn, nhưng sự bí ẩn cũng có cái thú vị

riêng của nó, Mạc Viên Nhiên càng kín tiếng, người ngưỡng mộ tài mạo của nàng càng đông. Còn người thanh niên áo vải thoạt nhìn hiền lành mà đả thương kẻ khác không thương tiếc kia, hẳn không tìm hiểu được nhiều thông tin lắm, chỉ biết đại khái y là người từ nơi khác đến, tên họ đầy đủ là Phạm Anh Vũ.

Nhưng vị công tử kia không thể nào biết được, Mạc Viên Nhiên và Phạm Anh Vũ tình sâu ý đậm, hai người họ đã trao cho nhau tín vật hẹn ước trăm năm...

md=

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 2: Yên Hoa Vũ Khúc

(Và rồi, Nguyễn Hoàng Lan cảm thấy bản thân đang rơi dần. Trong giây phút nửa tỉnh nửa mê, nàng vẫn kịp nhìn thấy bàn tay của Trường Giang vươn ra giữa khoảng không cao vời vợi, nhưng khi ánh chớp xanh nhá lên, tất cả những ảo ảnh ấy đều trở nên vô nghĩa... )

...

Trường Giang đang ngồi ngáp ngủ trong giảng đường. Ở trên bục giảng, thầy giáo vẫn đang thao thao bất tuyệt về mối quan hệ giữa chất và lượng. Thành thực mà nói, Trường Giang khá ngưỡng mộ người thầy này của mình. Ở độ tuổi tóc đã hoa râm, khi mà phải đứng trước những đứa sinh viên thờ ơ với mớ lí thuyết triết học quá mức cao siêu, đâu phải ai cũng giữ được cho mình nhiệt huyết thuyết giảng sục sôi như thầy.

Nghĩ miên man, cậu lôi điện thoại ra, gõ gõ vào bàn phím.

"Thứ bảy này em có rảnh không, chúng mình đi chùa Thầy cầu may nhé!"

Tiếng chuông báo hết giờ vừa vang lên cũng là lúc Trường Giang ấn nút gửi tin đi.

Trường Giang nhét chiếc headphone vào tai, mơ màng tưởng tượng ra gương mặt của Hoàng Lan lúc đọc tin nhắn. Nàng sẽ nhún vai, rồi mỉm cười, cậu biết điều đó.

Đã xa rồi những ngày hai người họ cùng đạp xe trên những con đường đầy nắng. Hoàng Lan nói mình không có duyên với trường học, còn Trường Giang bây giờ đã là một chàng sinh viên của ngôi trường Đại học Luật danh tiếng.

Sáu năm, hai người họ vẫn chỉ dừng lại ở những cái nắm tay vô tư của thuở học trò, nhưng Trường Giang rất hiểu vì sao trái tim mình lại đập loạn nhịp mỗi khi gặp lại người con gái ấy...

...

Tối nay, kinh thành đệ nhất danh kỹ Mạc Viên Nhiên sẽ biểu diễn Yên hoa vũ khúc, điệu múa trữ danh do một vị quận chúa thời Trần sáng tác. Không hẹn mà gặp, người người hiếu kì đều đổ xô về Thường Nguyệt lâu, khiến cho nơi đây càng đông đúc hơn thường.

Vị công tử hôm nọ đã đến từ rất sớm và tự chọn cho mình một chỗ đẹp ngay gần vũ đài. Mấy ngày hôm nay, ngày nào hẳn cũng đến Thường Nguyệt lâu chỉ để nghe Mạc Viên Nhiên chơi đàn. Đứng hầu ở phía sau, gã nô bộc lại bận rộn ngấm nghĩ chuyện khác. Gã sợ rằng chủ nhân của mình đã bị cô kỹ nữ dân gian này đã hớp mất hồn. Đối với cả hai người họ, đó là một chuyện cực kì không tốt.

Đến giờ chính tuất, tấm màn che được kéo lên, giữa màn sương khói mờ ảo, Mạc Viên Nhiên xuất hiện như tiên nữ giáng trần. Vẫn váy áo màu trắng như ảo ảnh, dung nhan nàng tựa đóa hoa nở giữa rừng thẳm, không thể nắm bắt, cũng không thể hờ hững quay đầu. Dải lụa đào khoác hồ ngang vai, tóc đen nhánh điểm xuyết bởi trâm ngọc, phong tư tuy yêu kiều nhưng không đem lại cảm giác phàm tục, ngược lại, chỉ một cái nhún người của nàng cũng khiến người đối diện phải cúi đầu ngưỡng vọng. Thuần thực cúi chào quan khách xong, Mạc Viên Nhiên bắt đầu di chuyển theo tiếng đàn sáo đang chậm rãi cất lên.

Mười ngón tay lúc cụp lúc xòe, giống như nụ hoa sen dịu dàng e ấp trong hồ nước mùa hạ. Mỗi khi nàng vươn tay, dải lụa mỏng trong không trung lại uốn lượn thành những đợt sóng mơ hồ, bỗng bành rồi tan biến thành ngàn vạn nỗi niềm riêng biệt. Điệu múa vốn dĩ đã kì ảo, người múa lại uyển chuyển hơn sương khói, múa mà như không phải múa, giống như một vị tiên tử đang chơi đùa với gió trăng. Đâu đó có hoa đào lác đác rơi. Đâu đó du dương tiếng tiên cầm. Cảnh sắc trần gian, thoát cái đã hóa thành cõi tiên bồng.

Nhạc chậm rãi, người uyển chuyển. Nhạc biến ảo, người cũng phiêu dật như dòng thác chảy giữa trời thu.

Yên hoa vũ khúc, cái tên quả thực danh bất hư truyền...

Người ta vì tò mò mà tìm đến Thượng Nguyệt lâu, người ta bị điệu Yên hoa vũ khúc của Mạc Viên Nhiên làm cho ngây ngẩn, ấy vậy mà cái người có vinh dự ngồi gần vũ đài nhất kia lại không như thế. Hắn không giống như mọi người, cứ điềm nhiên ngồi ăn chút uống trà, thi thoảng mới lười nhác ngẩng đầu lên.

Người ta mãi mê vì Mạc Viên Nhiên, chẳng ai như hắn, lại đi chú ý tới kẻ ngồi thối sáo bên cạnh vũ đài.

Phạm Anh Vũ!

Tiếng sáo của y trong vắt một màu, khi trầm khi bổng, tinh tế như ngọc, huyền ảo như sương khói, dùng để đệm cho Mạc Viên Nhiên múa thì thực sự hòa hợp vô cùng. Thế nhưng, cho dù Phạm Anh Vũ đã cố gắng tỏ ra hòa đồng với chốn phong hoa tuyết nguyệt thì vị công tử kia vẫn nhận ra sự lãnh đạm trong mắt y sâu đến nhường nào.

...



Hoàng Lan lục ba lô và vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện chiếc vòng nhật được ở bãi sông Hồng. Lần trước nàng thấy hay nên tiện tay nhặt về, ai ngờ bác nàng bảo đó là vàng thật rồi nhất quyết bắt nàng phải đem trả cho người ta. Tính Hoàng Lan không tham đồ không phải của mình, dù bác không nhắc thì nàng cũng sẽ đem trả, ngặt nỗi vòng nhật giữa đường nên nàng không biết chủ nhân của nó là ai, cực chẳng đã, Hoàng Lan đành cất tạm nó trong tủ, đợi hôm nào rảnh thì mang lên trình báo công an. Nàng nhớ rằng mình đã tự tay khóa chặt cửa tủ, vậy sao giờ lại...?

...

Yên hoa vũ khúc đã kết thúc nhưng dư âm của nó vẫn còn lắng đọng trong từng góc nhỏ của Thượng Nguyệt lâu. Người người nhìn Mạc Viên Nhiên với ánh mắt si mê, ngây dại, trong lòng càng thêm khâm phục nàng ca kỹ dân gian có thể múa ra điệu múa tài tình nhường ấy.

Bỗng giữa rừng người đang nín thở vì thán phục có tiếng vỗ tay của ai đó vang lên. Gã nô bộc đứng sau vị công tử kia âm thầm kêu trời. Chủ nhân ời là chủ nhân, nơi này là nơi nào chứ? Ngài nhin một chút không được hay sao?

"Quả không hổ là kinh thành đệ nhất danh kỹ, Yên hoa vũ khúc của cô nương thật khiến ta bái phục bội phần."

Thấy vị công tử kia cất lời khen ngợi, Mạc Viên Nhiên chỉ ngẩng đầu chào mà không đáp. Ngược lại, kẻ sốt ruột lại là mục chủ của Thượng Nguyệt lâu. Mục ta đon đả chạy đến bên cạnh vị công tử kia, những mong chèo kéo thêm một khách quý để việc làm ăn của mục thêm phát tài.

Mặc kệ mục chủ mồm năm miệng mười, vị công tử kia rót một chén rượu và hướng về phía Mạc Viên Nhiên.

"Nếu Mạc tiểu thư không chê, ta xin được kính nàng một chén."

Bấy giờ Mạc Viên Nhiên mới miễn cưỡng đứng lên. Miệng nàng cười nhưng ánh mắt không cười:

"Tôi chỉ là một kẻ hèn kém chốn thanh lâu, lấy vũ nghệ làm niềm vui thú, sao dám nhận sáu chữ "kinh thành đệ nhất danh kỹ" như lời của thiên hạ. Hơn nữa từ xưa đến nay tôi không quen uống rượu do người lạ mời, mong công tử thứ tội."

Rõ ràng Mạc Viên Nhiên đang từ chối, nhưng cái cách nàng từ chối lại vô cùng lễ nghĩa, không làm cho đối phương mất mặt. Vị công tử kia hài lòng cười:

"Ta biết nàng là người khiêm tốn. Nàng không uống rượu cũng không sao, nhưng nếu ta muốn kết giao với nàng, chẳng hay nàng có đồng ý không?"

Lần thứ hai hấn hạ mình đề nghị, lần thứ hai Mạc Viên Nhiên thẳng thừng lắc đầu. Mãi về sau, thấy mục chủ khó chịu nhìn mình, Mạc Viên Nhiên đành rót một chén trà rồi cung kính dâng lên trước mặt.

"Cho phép tôi mượn trà thay lời cảm tạ."

Nói xong, Mạc Viên Nhiên uống cạn một hơi. Ánh mắt của Phạm Anh Vũ thấp thoáng ý cười.

"Tôi biết mình là phận ca kỹ mua vui, không xứng với công tử nhà quyền quý như ngài. Nếu ngài muốn đến Thượng Nguyệt lâu nghe đàn thì tôi xin sẵn lòng bồi tiếp, còn những chuyện khác, tôi thực lòng không dám mơ tưởng, mong công tử hiểu cho."

Gã nô bộc đứng sau khẽ gật gù tán thưởng. Hóa ra Mạc Viên Nhiên này cũng là người hiểu lễ tiết, không như phường buôn hương bán phấn tầm thường.

"Ta thì lại không nghĩ như thế." Khi mọi người tưởng vị công tử kia đã bỏ cuộc thì hẳn lại nói một câu khiến đám đông dậy sóng: "Nàng từ chối ta, phải chăng vì tên Phạm Anh Vũ kia đúng không?"

Bị gọi đến tên, Phạm Anh Vũ lơ đãng buông cây sáo xuống.

Đám đông lại được bàn tán xôn xao. Mụ chủ Thưởng Nguyệt lâu thì giận đến tím mặt. Từ ngày Thưởng Nguyệt lâu được mở, Mạc Viên Nhiên chính là con gà đẻ trứng vàng của mụ, nhưng tính tình của nàng ta cũng rất rạch ròi, kiên quyết chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Vì lợi ích trước mắt, Mạc Viên Nhiên nói gì mụ cũng gật, thậm chí khi nàng yêu cầu mụ tìm người để đệm sáo cho mình múa, mụ cũng đi tìm về. Ai ngờ cái tên thối sáo họ Phạm kia...

"Thì ra là người anh em."

Phạm Anh Vũ đỡ lời cho Mạc Viên Nhiên. Có lẽ vì vẫn nhớ chuyện cũ nên dù bị đối phương tố cáo, y cũng không thực sự giận.

Trong lúc ấy, không ai để ý đến một lão già đang gắng sức len lỏi qua đám đông để tiến về gần vũ đài. Lão ta họ Trương, giữ chức chương lịch trong Thái sử viện (1). Ngày hoàng thượng làm lễ đăng cơ, lão cũng có vinh dự được trộm ngó long nhan, bởi thế, khi nhìn thấy vị công tử trẻ tuổi kia, lão phải tự tát mặt mình hai cái để biết chắc rằng mình không nhận nhầm người.

"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Tiếng hô không lớn nhưng phát ra giữa lúc Thưởng Nguyệt lâu đang tĩnh lặng nên ai cũng nghe thấy. Mọi người nhìn theo hướng vũ đài thì thấy một lão già đang quỳ trước mặt vị công tử và lớn miệng hô vạn tuế. Tất thảy đều ngơ ra không hiểu gì.

Bà chủ Thượng Nguyệt lâu vội chạy đến kéo Trương Văn Tuần dậy. Mụ lạ gì lão già nát rượu này, ba ngày không nói nhảm một bữa thì không chịu yên.

Thật không ngờ, Trương Văn Tuần kiên quyết hất tay mụ ra. Lão già ấy thường ngày lè nhè, vậy mà giờ phút này lại tỉnh táo lạ thường.

"Các người còn không mong quỳ xuống tham kiến bệ hạ đi!"

"Bệ hạ?" Một người chỉ tay về phía chủ tớ hai người kia: "Ông già, ông không đùa đấy chứ? Ông nói người này chính là đức vua mới đăng cơ?"

Mặt Trương chường lịch tối sầm lại. Lão mắng người kia xơi xơi:

"Hỗn xược, ai cho người chỉ tay vào bệ hạ! Ta là Trương Văn Tuần, giữ chức chưởng lịch của Thái sử viện, là quan viên thuộc hàng ngũ phẩm trong triều. Ta có mấy cái đầu mà dám đùa chuyện này? Người này đích thực là bệ hạ. Bệ hạ, ngài nói gì đi chứ..."

Lão già Trương Văn Tuần cố ý nhấn mạnh lai lịch vì lão mong sau này hoàng thượng sẽ để ý cất nhắc lão. Thế nhưng, lão không biết Tư Thành lên xuất cung vi hành thị sát. Đang yên đang ổn lại bị một tên chưởng lịch trời đánh tiết lộ thân phận giữa chốn phong hoa tuyết nguyệt... Nếu không vì cái bộ dạng cúp đuôi đáng thương và cả sự vô tri của lão, chỉ e Tư Thành đã đem lão ra đánh năm mươi trượng rồi cũng nên.

"Thì ra là chưởng lịch Tuần." Tư Thành nhăn nhó gật đầu.

Chưa đầy một giây sau, toàn bộ người đang có mặt ở Thượng Nguyệt lâu nhất loạt quỳ sụp xuống. Họ có năm mơ cũng không nghĩ người trước mặt mình là đương kim hoàng thượng.

Tư Thành phát quạt lệnh cho mọi người bình thân nhưng cũng phải hồi lâu sau, họ mới dám đứng dậy.

Bệ hạ của tôi ơi, phen này thì tốt rồi, chuyện này mà tới tai thái hậu thì...  
Gã thái giám vẫn đi theo thờ dài.

Đợi tình hình ổn định lại rồi, bấy giờ Tư Thành mới quay sang nhìn Mạc Viên Nhiên.

"Nàng không trách trẫm đã gạt nàng chứ?"

Mạc Viên Nhiên vẫn giữ thái độ như cũ, cung kính nhưng không khiếp  
nhược. Nàng kính cẩn đáp:

"Dân nữ không dám."

"Nếu bây giờ trẫm hạ chỉ nạp nàng làm phi, nàng có muốn không?"

Mạc Viên Nhiên lắc đầu:

"Dân nữ chỉ là phận gái phong trần. Mong hoàng thượng hãy nghĩ đến  
thể diện của hoàng tộc."

Mạc Viên Nhiên biết rất rõ mình đang nói gì. Khước từ hoàng thượng là  
tội chết. Nói ra những lời to gan lớn mật này cũng là tội chết. Nhưng tính  
tình nàng ta là vậy, cương liệt mà lạnh lùng, vì lí do đặc biệt mới lẠc bước  
đến chốn thanh lâu nhưng cũng kiên quyết chỉ bán nghệ không bán thân.  
Chuyện ân oán chốn hậu cung, nàng đâu phải kẻ ngu đâu mà không biết.  
Ân sủng của vua chúa, dù ai có diễm phúc cũng đâu chắc hưởng được mấy  
hồi?

"Nàng vì Phạm Anh Vũ mà từ chối trẫm?"

Mạc Viên Nhiên hơi ngẩn ra, cuối cùng khé miệng anh đào khẽ buông  
nụ cười mỉa. Đường đường là đương kim hoàng thượng mà lại đi điều tra  
lai lịch của nàng và Phạm Anh Vũ?

"Nếu vậy, trẫm sẽ giết hẳn."

"Chàng chết, dân nữ cũng nguyện chết theo." Mạc Viên Nhiên thản nhiên tiếp lời.

Không khí ở Thượng Nguyệt lâu căng như dây đàn.

Kinh thành đệ nhất danh kỹ cả gan mạo phạm hoàng thượng, thậm chí sống chết cũng không màng.

Tư Thành nheo mắt nhìn Mạc Viên Nhiên. Cuối cùng, khác với dự liệu của tất cả mọi người, hắn chợt phá lên cười:

"Tốt lắm, Mạc tiểu thư, nàng cứ an tâm ở đây tiếp tục ca múa đi. Trẫm vì hành chuyển này vì muốn xem con dân của trẫm sinh sống ra sao thôi. Một nơi vàng thau lẫn lộn như Thượng Nguyệt lâu, trẫm không thể không đến nhưng cũng không muốn dây dưa đến mấy người như nàng. Người đâu, bái giá hồi cung!"

Nói xong, hắn phất tay áo rời đi, bỏ lại một hàng dài người quỳ phục cung tiễn thánh giá.

Về đến hoàng cung, gã thái giám theo hầu cân nhắc năm lần bảy lượt mới dám hỏi:

"Bệ hạ định bỏ qua cho họ thật sao?"

"Vậy người nghĩ trẫm có ý định nạp Mạc Viên Nhiên làm phi thật à?"

Gã thái giám ngậy người. Chẳng lẽ ánh mắt si mê lúc thượng thức đàn ca kia đều là giả?

Tư Thành hiểu đối phương đang phân vân điều gì. Hắn hắng giọng giải thích:

"Trẫm thừa nhận mình khá ấn tượng với tài nghệ của Mạc Viên Nhiên. Nhưng nếu nàng ấy nhận lời cùng trẫm tiến cung, vậy có khác nào một cô

nường ham vinh hoa phú quý? Ở trong hậu cung của trẫm còn thiếu loại người như thế hay sao? Hơn nữa tình cảm giữa nàng ấy và Phạm Anh Vũ không có gì sai, trẫm khi nào lại vô lý đến mức chia rẽ bọn họ? Người ấy, đi theo Đặng Phúc mãi mà vẫn không học được một phần mười của y."

Gã thái giám không nói được lời nào.

...

Trời mùa hè, nắng chói chang, mưa đến cũng chóng. Trường Giang luống cuống kéo Hoàng Lan tìm chỗ trú mưa. Mưa giông mùa hè kiểu này không hiếm, nhưng mưa vào đúng lúc hai người họ đang gần leo đến hang Cắc Cớ thì đúng là oái oăm!

Gió to nổi lên. Bóng tối ập xuống. Vài phút sau, mưa bắt đầu xối xả.

"Hoàng Lan, cầm lấy tay anh này, đá trơn lắm đó!"

Trường Giang vừa nói vừa nhảy lên móm đá gần đó. Hôm nay ít người vẫn cảnh, xem ra cậu và nàng lại phải chật vật rồi.

Bỗng có một tiếng nổ lớn hơn bất kì tiếng nổ nào mà Hoàng Lan từng nghe thấy vang lên. Tiếng nổ ấy không xuất phát từ chân trời đằng xa. Nó vang lên ngay bên cạnh nàng.

Có tiếng đá vụn lộc cộc lăn xuống vực.

Thề có Chúa, Hoàng Lan cảm thấy như bị ai đó kéo đi, nhưng bàn tay của Trường Giang thì vẫn cách nàng một đoạn. Không gian xung quanh bỗng trở nên mờ nhạt. Xen giữa tiếng mưa xối xả là một thanh âm gì đó mơ hồ, lúc rào rào như thể tiếng vỗ cánh của hàng triệu con ong, khi lại ai oán như tiếng người giục giã. Hoàng Lan vô thức đưa hai tay lên bịt tai nhưng những âm thanh ma quái kia vẫn bám riết lấy nàng. Nàng đã hoàn toàn mất phương hướng. Một vách đá sâu hiện ra, chờn vờn, nhọn hoắt. Lực kéo

càng lúc càng mạnh, khiến nàng không tự chủ được tiến dần về phía vách đá.

Và rồi, Nguyễn Hoàng Lan cảm thấy bản thân đang rơi dần. Trong giây phút nửa tỉnh nửa mê, nàng vẫn kịp nhìn thấy bàn tay của Trường Giang vươn ra giữa khoảng không cao vợi vợi, nhưng khi ánh chớp xanh nhá lên, tất cả những ảo ảnh ấy đều trở nên vô nghĩa...

(Quá khứ là lời biện giải của hiện tại. Vòng xoáy, từ đây mới bắt đầu).

...

Chú thích:

(1) Thái Sử viện: Cơ quan phụ trách ghi chép thiên văn, lịch pháp, thủy văn thời Lê Sơ.



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 3: Lạc Lối

Mấy hôm nay, nàng đều cố gắng ngủ thật sâu, mong sao khi tỉnh dậy sẽ thấy mình trở về nhà, và câu chuyện kỳ quái này sẽ kết thúc như chưa bao giờ tồn tại. Nhưng không, mở mắt ra, vẫn là khung cảnh cổ kính mà lạ lẫm ấy. Mọi thứ vẫn hiển nhiên tồn tại như một giấc mộng hoang đường.

...

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn. Cỏ cây được gột rửa bụi trần, hân hoan vươn mình trong nắng mới.

Người tiều phu nghèo Từ Trọng Sinh lại cặm cụi lên núi như thường lệ. Trời mới mưa nên không có củi khô. Lần này, y lên núi là để tìm ít lá thuốc hái mang về.

Đến non trưa, Từ Trọng Sinh ngồi xuống nghỉ ngơi bên một gốc cây. Y vừa định giở nắm xôi ra ăn thì đột nhiên giật nảy người. Hình như có thứ gì đó thấp thoáng sau bụi cây phía trước? Nắm chặt con dao trong tay, Từ Trọng Sinh cảnh giác tiến lại gần, nhưng thứ y nhìn thấy không phải dã thú mà lại là một người con gái. Nàng nằm mê man giữa đám lá vàng khô, không rõ là đang ngủ quên hay bị ngất đi bởi một nguyên do nào khác. Thứ trang phục mà nàng đang mặc càng lạ kì hơn, áo không ra áo, váy chẳng phải váy, thậm chí thứ chất liệu để dệt ra nó, Từ Trọng Sinh cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Từ Trọng Sinh vốn ít học nên không biết phải diễn tả cảnh tượng quái đản này ra sao. Y cứ ngây ra như phỗng, mãi sau mới sực nhớ ra rằng mình cần phải lay nàng dậy.

...

Hoàng Lan mệt mỏi mở mắt ra. Luồng sáng mờ mờ hắt qua tấm liếp khiến nàng biết rằng mình vẫn còn sống, hoặc ít ra nàng cũng chưa đặt chân đến nơi gọi là địa ngục. Một mùi nồng nồng theo gió thổi tới, giống như có ai đó đang sắc thuốc bắc. Thất thần, Hoàng Lan vội bật dậy và sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

Đó là một căn nhà đắp bằng đất, mái lợp lá gianh thay vì xây gạch lợp ngói như thường thấy. Xung quanh không có đồ đạc gì đáng kể, ngoại trừ chiếc giường làm bằng mấy tấm gỗ buộc lại với nhau mà nàng đang nằm trên đó cùng với mấy chiếc bồ (nếu nàng nhớ đúng tên) chất chồng nhau ở một góc nhà. Dù đã cố tìm thật kỹ, Hoàng Lan vẫn không tìm thấy công tắc điện ở đâu. Bên trong nhà rất tối nhưng vật duy nhất được dùng để chiếu sáng là một cây nến cắm vào vỏ con trai đặt giữa nhà. Loại nến này khá to và thô, không giống nến người ta vẫn hay dùng.

Thật chẳng biết nàng đã lạc đến vùng thâm sơn cùng cốc nào nữa?

Lò dò vén tấm liếp bước ra, trước mặt Hoàng Lan là một khoảnh sân rộng nhưng lởm chởm cát sỏi, rơm chắt thành hai đống cao hơn đầu người. Một người mặc bộ quần áo nông phu màu nâu đang ngồi xồm quạt quạt niêu thuốc cho chóng nguội. Chứng kiến tất cả những cảnh ấy, Hoàng Lan không thể không đưa tay dụi mắt thêm lần nữa. Chuyện này là sao? Rốt cuộc nàng có còn ở Hà Nội nữa hay không?

"Cô tỉnh rồi à?"

Hoàng Lan nheo mắt lại. Anh chàng áo nâu kia đang nói chuyện với mình?

"Hỏi tôi à?" Nàng trở tay vào người mình, không tin trên đời này còn có kiểu ăn mặc kì lạ đến thế!

Người kia cũng ngạc nhiên không kém:

"Ở đây chỉ có tôi và cô, tôi không hỏi cô thì hỏi ai? Lúc tôi tìm thấy cô thì cô đang bị thương, ngất đi ở chân núi..."

Cảm giác đau nhức lại bắt đầu giày vò Hoàng Lan. Kì thực cơn đau ấy chưa lúc nào dịu xuống, chỉ vì vừa rồi nàng quá kinh ngạc nên mới tạm lãng quên nó mà thôi.

"Xin lỗi anh, nhưng nơi đây có phải Hà Nội không?" Hoàng Lan rụt rè hỏi: "Vùng này đã mắc điện chưa?"

Từ Trọng Sinh bất lực nhú mày. Y ngẫm nghĩ một lúc mà không sao hiểu được nàng đang nói gì.

"Đây là Đông Kinh. Tôi tên là Từ Trọng Sinh. Vì tôi thấy cô bị thương nên mới đưa về nhà chữa trị. Nhà tôi ở làng Đan Xá, ngoại vi kinh thành." Y giới thiệu ngắn gọn.

Đông Kinh? Kinh thành? Hoàng Lan chọi đầu vô cửa. Cảm giác đau là thật! Và anh chàng áo nâu ăn nói khó hiểu kia cũng là thật!

"Làng Đan Xá cách... cách Hà Nội xa không?"

"Hà Nội?" Từ Trọng Sinh lắc đầu rồi hỏi ngược lại: "Đó là nơi nào?"

Sự lo lắng trong lòng Hoàng Lan càng dâng lên mỗi lúc một mãnh liệt. Dù họ đang nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt nhưng anh chàng này thậm chí không biết Hà Nội là nơi nào. Có người Việt Nam nào lại không biết Hà Nội không? Một giả thiết thoáng hiện lên trong đầu khiến Hoàng Lan lạnh cả sống lưng. Nàng bắt đầu đi vòng quanh ngôi nhà như thể đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Không có dấu vết của thời hiện đại!

"Này anh ơi, cho tôi hỏi đang là năm nào vậy?"

Khi Hoàng Lan trở lại sân thì Từ Trọng Sinh cũng đã rót thuốc ra bát xong.

"Cô vẫn còn mệt thì đừng hỏi nhiều như vậy. Thuốc tôi sắc xong rồi đó. Uống đi cho mau khỏe."

"Nhưng tôi muốn biết bây giờ đang là năm nào?"

Hoàng Lan không còn tâm trí đâu để mà uống thuốc. Thấy nàng dai dẳng như vậy, vẻ mặt của Trọng Sinh càng khó coi hơn. Chẳng lẽ cô gái này bị thương đến nỗi mất trí nhớ rồi?

"Đang là năm Quang Thuận thứ nhất."

"Năm Quang Thuận thứ nhất?" Hoàng Lan mông lung nhắc lại. Nếu như đối với Từ Trọng Sinh, Hà Nội là một nơi xa lạ thì đối với nàng, Quang Thuận cũng là một khái niệm thời gian vô nghĩa: "Đợi đã đợi đã, gần đây có xảy ra sự kiện gì đặc biệt không?"

Ngoài việc hoàng thượng mới đăng cơ, Từ Trọng Sinh chẳng biết có chuyện gì đặc biệt khác. Nhưng có vẻ người con gái này không biết Quang Thuận là gì nên y có nói cũng vô ích.

"Không có." Y lắc đầu.

"Nhất định phải có chứ." Dù biết làm vậy là bất lịch sự nhưng Hoàng Lan vẫn cố nài nỉ. Nàng cần xác định chính xác đây là thời đại nào, và xử sở mà nàng đang đặt chân đến có tên là gì: "Vài năm trước, vài chục năm trước cũng được, anh cố nhớ đi."

Gương mặt Từ Trọng Sinh thoáng chút tự hào:

"Mấy chục năm trước, vua Thái Tổ đã đánh tan giặc Ngô phương Bắc, giành lại độc lập cho con dân Đại Việt. Chuyện này xảy ra cũng mấy chục năm rồi, thậm chí khi ấy tôi còn chưa sinh ra, nhưng bà ngoại tôi vẫn thường hay nhắc lại cho con cháu nhớ. Năm xưa bà từng làm đầu bếp nấu ăn trong doanh trại của nghĩa quân Lam Sơn..."

Từ Trọng Sinh còn nói gì đó nhưng tất cả đều không lọt vào tai Hoàng Lan nữa. Điều duy nhất nàng quan tâm là việc y vừa nhắc đến vua Thái Tổ và nghĩa quân Lam Sơn.

"Vua Lê Thái Tổ mà anh nói có phải tên là Lê Lợi không?"

Từ Trọng Sinh giật bản mình. Là con dân Đại Việt, y úy kỵ nhất điều này.

"Cô này, cô là ai mà dám gọi thẳng tên húy của ngài ra như vậy?"

Thiếu chút nữa là Hoàng Lan xỉu tiếp tại chỗ.

Được một lúc thì vợ của Từ Trọng Sinh trở về. Nàng ta tên Hà, trẻ hơn Từ Trọng Sinh vài tuổi, nhìn chung là một người phụ nữ thôn quê phúc hậu, hiền lành.

Theo như lời Từ Trọng Sinh kể, khi y đang đi đốn củi thì bắt gặp Hoàng Lan nằm bất tỉnh ở gốc cây. Ban đầu y tưởng nàng mê mệt ngủ quên, nhưng sau khi đến gần mới phát hiện nàng bị thương, cuối cùng vì không nỡ để nàng nằm lại nơi đồng không mông quạnh, y đành cõng nàng về nhà. Hai vợ chồng Từ Trọng Sinh, kẻ đun thuốc người chữa trị, đến ngày thứ ba, tức hôm nay, Hoàng Lan mới tỉnh lại.

Phải khó khăn lắm, Hoàng Lan mới chấp nhận được một sự thật rằng trên thế giới vẫn còn nhiều chuyện không tưởng và việc nàng trở về quá khứ chính là một ví dụ điển hình. Đang đi ngạo sơn vân cảnh cùng Trường Giang, nàng gặp một cơn giông rồi bỗng chốc tỉnh dậy ở thời Hậu Lê cách

đây hàng trăm năm. Chuyện này mà kể ra, người ta không tống nàng vào Trâu Quỷ mới lạ.

Dĩ nhiên ở thời đại này không có Trâu Quỷ. Muốn vào Trâu Quỷ, ít nhất nàng phải tìm được cách trở về thế kỷ hai mươi mốt trước đã.

Hoàng Lan chợt nghĩ đến chiếc vòng mà nàng đã nhặt được ở bãi đá sông Hồng. Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy chiếc vòng ấy có vấn đề. Chỉ riêng việc nó vô duyên vô cớ xuất hiện trong ba lô của nàng đã là một chuyện khó hiểu rồi. Cơn giông trên hang Cắc Cớ là hiện tượng tự nhiên, nhưng những âm thanh kì quái cũng như mãnh lực vô hình đã kéo nàng đến sát mép núi... chúng chắc chắn không thuộc về tự nhiên được!

Lục tìm trong túi áo, Hoàng Lan chỉ thấy chiếc bật lửa mà Trường Giang tặng nàng, còn chiếc vòng cổ kì quái thì đã biến mất. Nàng hỏi Từ Trọng Sinh, y cũng lắc đầu, nói rằng mình chưa nhìn thấy món trang sức ấy bao giờ.

...

Mấy hôm nay, Hoàng Lan đều cố gắng ngủ thật sâu, những mong sau khi tỉnh dậy, nàng sẽ được trở về với Hà Nội yêu dấu và giấc mộng này sẽ biến mất như chưa từng tồn tại. Nhưng không, mở mắt ra, vẫn là khung cảnh cổ kính mà lạ lẫm ấy. Mọi thứ vẫn hiển nhiên tồn tại như một giấc mộng hoang đường.

Vợ chồng Từ Trọng Sinh là những người tốt và rất hiền lành. Ở với họ, sự sợ hãi và hoang mang của Hoàng Lan dần không còn nữa. Sang đến ngày thứ bảy, Hoàng Lan bắt đầu rời khỏi nhà. Nàng tò mò theo chân vợ chồng Từ Trọng Sinh vào trong nội thành Đông Kinh, thử một lần khám phá cái thế giới mà cách đây không lâu, nàng còn không dám nghĩ có ngày mình sẽ đặt chân tới.

...

Tiết trời mùa hè ở Đại Việt khá nóng nực. Sau khi giải quyết xong chính sự, Tư Thành thường tìm đến thủy đình cạnh điện Bảo Quang. Một thái giám bưng khay trà tới, cung kính dâng lên hoàng thượng một chén trà ướp hương sen.

"Bệ hạ."

Tiếng gọi ngọt ngào của ai đó khiến Tư Thành chậm rãi ngẩng đầu lên. Hắn lơ đãng nhìn mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn đang bước tới thủy đình. Dung mạo kiều diễm mà kiêu sa, đôi mắt trong veo như ngọc quý, lấp lánh dưới hàng lông mày lá liễu như vẽ, miệng nói mỗi câu đều thánh thót tựa tài nữ gảy đàn... không còn nghi ngờ gì nữa, người mới tới chính là trang quốc sắc thiên hương. Hôm nay nàng ta mặc một chiếc yếm quây cổ màu xanh nhạt, trên yếm có đính châu ngọc; bên ngoài khoác áo giao lĩnh (1) màu hồng, viền cổ và tay áo đều thêu hình hoa cúc vô cùng tinh xảo, đẹp mắt. Thoạt nhìn, sắc hồng của y phục kết hợp cùng sắc xanh điểm tuyết của trâm ngọc bích thì khá phô trương, nhưng hai thứ đó đặt ở trên người nàng ta thì lại rực rỡ và đẹp mắt vô cùng. Phía sau nàng ta còn có bốn năm cung nữ theo hầu.

Mỹ nhân như ngọc này chính là chiêu nghi Phùng Diễm Quỳnh, con gái của quan giám nghị đại phu đương triều Phùng Văn Đạt.

"Phùng chiêu nghi à? Trẫm còn tưởng là ai." Trông thấy Phùng Diễm Quỳnh xuất hiện, sắc mặt Tư Thành cũng không thay đổi nhiều lắm. Phùng Diễm Quỳnh cùng chị gái theo hầu Tư Thành từ khi hắn còn là Bình Nguyên vương. Trong số các thê thiếp ở vương phủ, nhan sắc của nàng ta nổi trội nhất, cộng thêm gia thế hiển hách nên nàng ta mới dễ dàng lọt vào mắt xanh của Tư Thành. Khi hắn đăng cơ, Phùng Diễm Quỳnh được phong làm chiêu nghi, tước vị đứng đầu trong cửu tần.

"Thần thiếp đến điện Bảo Quang tìm bệ hạ, hóa ra bệ hạ lại ngắm cảnh ngoài ngự hoa viên."

Phùng Diệm Quỳnh vừa nói vừa giận dỗi phe phẩy chiếc quạt trong tay. Từ lúc Phùng Diệm Quỳnh xuất hiện, mùi hương hoa nhài mà nàng ta yêu thích đã tỏa khắp thủy đình. Tư Thành tiện tay kéo nàng ta ngồi xuống ghế rồi cười hỏi:

"Chiêu nghi tìm trẫm hẳn có gì hay muốn cho trẫm xem phải không?"

Ở trong cung, con người này chưa bao giờ chịu thua kém ai. Nàng ta tìm hẳn chỉ để nói chuyện phiếm mới lạ!

"Mấy ngày nay thời tiết nóng bức. Thần thiếp nghĩ bệ hạ vất vả chuyện chính sự nên đã tự tay làm món chè long nhãn mà người thích ăn nhất. Thần thiếp biết tay nghề nấu ăn của mình không cao bằng Nguyễn tài nhân, nhưng dù sao thần thiếp cũng có lòng, bệ hạ không chê di giá đến Đan Ngọc các của thần thiếp chứ?"

Nói cả ngày, tóm lại chỉ muốn lôi trẫm đến chỗ nàng thôi mà, việc gì phải vòng vèo như vậy! Tư Thành thầm nghĩ nhưng vẫn mỉm cười, vui vẻ cùng Phùng Diệm Quỳnh bái giá Đan Ngọc các.

Sắc áo tím huyền hoặc như sương khói. Khi Tư Thành cùng Phùng Diệm Quỳnh rời khỏi thủy đình, người con gái ấy cũng xoay gót rời đi.

...

So với vùng quê nghèo như làng Đan Xá, nội thành Đông Kinh thực sự tấp nập và trù phú hơn gấp bội. Càng vào sâu trong thành, nhà cửa càng san sát nhau, những túp lều tranh vách đất được thế chỗ bởi những ngôi nhà lợp ngói khang trang, bề thế. Người người đi lại ngược xuôi, khiến đường phố tưởng rộng hơn mà lại hóa ra chật chội. Dọc hai bên đường, hàng quán được bày ra, thu hút khá nhiều người đến mua bán. Thứ được đem ra bày bán chủ yếu là nông sản và sản phẩm thủ công do người dân tự tay làm, tuy nhìn thô sơ nhưng khá hữu dụng. Hoàng Lan ban đầu còn e ngại, sau đó thì



nàng còn hào hứng hơn cả vợ chồng Trọng Sinh, chỗ nào thấy đông người cũng tò mò chen vào xem.

Hôm nay Hoàng Lan mặc một chiếc váy quây màu nâu đã sờn cũ. Chiếc váy này là Hà cho nàng mượn. Nhập gia tùy tục, dù Hà không nhắc thì Hoàng Lan cũng hiểu.

Đi cả ngày, cuối cùng Hoàng Lan cũng chọn mua một bộ váy áo mới. Không thể mặc đồ đi mượn mãi được. Khốn nỗi nàng lạc đến đây mà không có nổi một xu dính túi, việc gì cũng phải nhờ vả vợ chồng Từ Trọng Sinh nên khi chọn áo cũng chỉ dám chọn chiếc nào trông thật rẻ tiền. Thấy Từ Trọng Sinh đưa cho người bán hàng năm đồng xu nhỏ, nàng áy náy muốn trả đồ lại, Hà mỉm cười và nói rằng năm tiền là giá rẻ nhất rồi.

Sự thanh bình của phố chợ đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng ngựa hí dồn, kế theo đó là tiếng người quát tháo ầm ĩ. Hoàng Lan còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Từ Trọng Sinh kéo lùi vào lề đường. Những người đang mua sắm cũng vội vàng dạt sang hai bên để nhường lối cho kẻ vừa xuất hiện.

Đó là một gã áo gấm bánh bao, nhìn qua cũng biết là công tử con nhà giàu. Hắn dẫn đầu một đám lâu la ngang nhiên điểu hành giữa phố chợ. Người nào muốn sống thì biết điều tránh đi chỗ khác chứ bản thân hắn thì không có ý định né tránh bất kì ai. Nhưng sự huênh hoang phách lối vẫn chưa phải điều khó ưa nhất ở gã này. Lúc đoàn người ngựa tiến lại gần, Hoàng Lan mới để ý thấy một bé gái tầm tám, chín tuổi đang bị giễu đi theo sau đuôi ngựa. Hai tay nó bị trói gô lại bằng một sợi dây thừng, và kẻ cầm đầu sợi dây không phải ai khác ngoài cái gã áo gấm đáng ghét kia. Sức trẻ con làm sao đọ lại được sức ngựa! Đứa trẻ loạng choạng chạy được vài bước rồi gần như bị kéo lê đi. Hai chân nó chà sát trên mặt đường đến rớm máu. Nhưng mặc cho nó van xin như thế nào, gã kia vẫn chẳng mấy may xúc động, có chăng, hắn chỉ kìm cương lại chút xíu để đứa trẻ không bị ngựa kéo chết mà thôi.

"Hắn là Lê Thụ, con trai của thiếu úy Lê Lăng. Không như người anh cả Lê Bộc, Lê Thụ là một tên ác bá nổi tiếng ở kinh thành." Thấy Hoàng Lan cứ nhìn chăm chăm vào Lê Thụ, Từ Trọng Sinh hơi hạ giọng giải thích: "Ức hiếp hạ dân, cho vay nặng lãi, chiếm đoạt con gái nhà lành... không có việc ác nào mà tên Lê Thụ này không làm cả. Có lẽ cha mẹ đứa bé này thiếu tiền Lê Thụ, đến hạn không trả được nên hắn mới bắt con gái người ta đi làm tôi tớ..."

Sớm nhận ra bản mặt của Lê Thụ không tử tế gì, Hoàng Lan bức xúc hỏi:

"Thế không có ai tố cáo hắn sao? Hắn làm nhiều việc thất đức như vậy mà quan lại cũng nhắm mắt làm ngơ à?"

Từ Trọng Sinh âm thầm đáp:

"Cha của Lê Thụ làm quan đến chức nhập nội thiếu úy, nghe đâu ông ta còn có một người con nuôi là phi tần của bệ hạ. Gia thế của bọn họ hiển hách như thế, chúng tôi có muốn tố cáo cũng chẳng tố cáo nổi. Hồi trước cũng có người bị hắn bắt mất con gái, uất quá định tìm quan lớn kêu oan, nào ngờ án còn chưa được xử thì người đó đã bị Lê Thụ sai thuộc hạ đánh gãy cả hai chân, cuối cùng phải bỏ đi biệt xứ." Kể xong chuyện cũ, Từ Trọng Sinh thở dài kết luận: "Dân nghèo như chúng tôi chỉ mong sống yên ổn. Tố cáo Lê Thụ có khác gì lấy trứng chọi đá, đến cuối cùng, người thiệt thòi vẫn là dân thôi."

Nhưng những lời giải thích của Từ Trọng Sinh chẳng thể giúp Hoàng Lan nguôi giận. Con quan lớn thì đã sao? Con quan lớn thì được phép giết người không cần hỏi à?

Tiếng vó ngựa vẫn vang lên đều đặn. Tiếng thốn thức van nài lại như đứt thành từng đoạn và lặng lẽ biến mất trong dòng người hỗn độn. Có lẽ Từ Trọng Sinh nói đúng. Dân nghèo chỉ mong sống yên ổn. Nhưng đối với Hoàng Lan, mạng người còn quan trọng hơn sự yên ổn ấy. Nếu Lê Thụ cứ

tiếp tục kéo lê thêm một đoạn nữa, nàng tin chắc đứa trẻ tội nghiệp kia sẽ không sống nổi.

Đúng lúc Hoàng Lan định bước ra thì có một bàn tay giữ lấy nàng, nhìn lại thì hóa ra đó là Từ Trọng Sinh.

"Đừng làm vậy." Y đủ tinh ý để nhận ra ý định đại dột trong đầu Hoàng Lan: "Chúng ta chỉ là phận dân đen thấp cổ bé họng, không nên đại dột đem trứng chọi đá, sẽ chẳng thay đổi được gì đâu."

Ở thời đại này, lời can ngăn của Từ Trọng Sinh không phải không có lý. Lê Thụ hống hách ngang ngược thành thói mà vẫn không bị ai trừng phạt, điều đó chưa đủ để chứng minh cho thứ gọi là "gia thế chống lưng" của hắn hay sao? Rồi Hoàng Lan áy náy nhìn đứa trẻ kia, trong thâm tâm bất giác liên tưởng đến những đứa trẻ bán báo như Hiên, nắm tay của nàng càng siết chặt lại.

"Ngộ nhờ đứa trẻ bị hắn kéo chết thì sao?"

"Thì coi như nó phúc mỏng đi. Nếu tử tế một chút, biết đâu Lê Thụ sẽ vứt cho bố mẹ nó ít tiền để lo việc ma chay cũng nên."

"Nếu có người đứng ra cầu xin hắn thì sao?"

"Lê Thụ không phải kẻ biết nói lý lẽ." Từ Trọng Sinh lắc đầu, có vẻ y không muốn tiếp tục dính dáng đến chuyện không phải của mình nữa.

Chiều buông xuống. Nắng tắt dần. Hoàng Lan cứ nhìn theo bóng hình gầy gò run rẩy ấy, trong lòng càng cảm thấy nghèn nghẹn.

...

"Công tử Lê Thụ, khoan đi đã!"

Chính Hoàng Lan cũng không hiểu mình lấy đâu ra can đảm để gọi Lê Thụ lại. Hình như lương tâm của nàng đã lên tiếng trước lý trí. Ở một bên, Từ Trọng Sinh và Hà thì thấp thỏm nhìn nhau. Bọn họ cứ tưởng Hoàng Lan sẽ ngoan ngoãn trở về, ai ngờ nàng lại...

Lê Thụ đưa mắt đánh giá Hoàng Lan. Hắn thấy nàng tuy ăn mặc quê mùa nhưng cũng có chút nhan sắc thì tính háo sắc nổi lên, bèn bật cười nham nhở:

"Người muốn gì?"

Dĩ nhiên Hoàng Lan biết ánh mắt kia của Lê Thụ có ý tứ gì, nhưng đâm lao thì phải theo lao. Không lên tiếng thì thôi, nếu đã lên tiếng, nàng nhất quyết không để đứa trẻ tội nghiệp kia chết sau vó ngựa của Lê Thụ!

Người dân có mặt hai bên đường đều nhìn thấy người con gái ấy can đảm tiến đến trước mặt Lê Thụ.

"Công tử tha cho cô bé này được không? Nó chỉ là một đứa trẻ, còn chưa làm gì nên tội..."

Thời đại mà nàng từng sống, trẻ em đều được cả xã hội quan tâm, không thể có cảnh bị kéo lê trên đường và bỏ mặc sống chết như thế này. Có thể đứng ngọt nhạt thương lượng với Lê Thụ, Hoàng Lan cũng thầm khâm phục sự nhẫn nại của mình, chứ thực ra trong thâm tâm, nàng chỉ muốn chọi luôn cả cục gạch vào mặt hắn!

"Ha, người muốn ta thả người?" Lê Thụ cảm thấy lời đề nghị của đứa con gái quê mùa kia thật nực cười: "Cha của con bé này vay ta năm quan tiền, lúc vay nợ có giấy trắng mực đen rõ ràng, giờ lão ta chết rồi mà vẫn không trả được hết nợ, ta bắt con lão về phủ làm nô bộc thì có gì sai? Dùng năm quan tiền để rước một đứa vô dụng về nhà nuôi báo cô, người thiệt thòi là ta mới đúng, người tưởng ta thích lắm à?"

Cường hào ác bá cũng có dăm ba loại, có loại trơ trên mặt dày, ngang nhiên ức hiếp người khác, cũng có loại hành vi đều giả nhưng ngoài miệng vẫn ra vẻ ta đây là người tốt. Loại thứ hai nguy hiểm hơn, và kẻ trước mặt Hoàng Lan chính là một ví dụ điển hình.

"Nhưng ít ra công tử cũng không nên kéo người đi như thế." Hoàng Lan lựa lời đối đáp. Còn có trời mới biết, lửa giận trong lòng nàng đã dâng cao đến mức nào: "Công tử cũng thấy rồi đấy, đường nhiều cát sỏi, ngựa của ngài lại chạy nhanh, giờ khắp người đứa trẻ chỗ nào cũng xây xước hết cả, nói không chừng chưa về đến nhà ngài, nó đã bị ngài hành hạ đến chết rồi cũng nên."

Một vài người tò mò nhìn Hoàng Lan. Nạn nhân chính cũng ngược ánh mắt trong veo lên nhìn nàng. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên có kẻ dám đứng ra kì kèo về hành vi của Lê Thụ!

Rõ ràng Lê Thụ đang tính toán điều gì đó trong lòng, nhưng hắn vẫn giữ nguyên nụ cười nham nhở cố hữu, một lúc sau mới giả bộ khó xử:

"Muốn ta thả người? Được thôi, nhưng người cũng phải đồng ý với ta một điều kiện."

Hà rụt rè giật giật tay áo Hoàng Lan, đồng thời ra hiệu cho nàng nên dừng việc liêu lĩnh này lại ngay. Ai mà chẳng biết Lê Thụ đang ám chỉ cái gì. Hà biết, Hoàng Lan cũng biết, nhưng đối phương còn chưa ngả bài, nàng sao dễ dàng bỏ cuộc được? Hơn nữa, nếu hôm nay không thể cứu đứa trẻ kia, những ngày tháng sau này của nó sẽ càng thê thảm hơn.

"Không biết điều kiện của công tử là gì?" Hoàng Lan bình tĩnh hỏi:

Quả nhiên Lê Thụ nhếch mép nham hiểm:

"Không được dùng vật sắc nhọn, nếu chỉ dựa vào sức người hiện tại mà có thể cắt đứt sợi dây thừng trong tay ta, ta sẽ bằng lòng tha cho đứa trẻ đó,

không bắt nó về nhà nữa. Nếu người không làm được, ta sẽ bắt luôn cả người, để người cả đời phải làm nô bộc rửa chân cho ta."

Đám đông lập tức xông vào. Không dùng vật sắc nhọn thì làm sao có thể cắt đứt một sợi dây thừng? Tất nhiên cũng không ai dại gì mà chường mặt ra cho Hoàng Lan mượn một con dao hay cái kéo, trừ khi kẻ đó muốn mời Lê Thụ đến đốt nhà!

Nói cách khác, lúc đặt ra điều kiện hoang đường này, Lê Thụ đã nắm chắc phần thắng trong tay. Thực ra hẳn không cần phải dây dưa dài dòng với Hoàng Lan làm gì, nhưng như đã nói, hẳn thuộc dạng ác bá thứ hai. Giữa chốn chợ búa đông đúc, dù có bắt người về thì hẳn cũng muốn phải quang minh chính đại một chút.

Thấy Hoàng Lan vẫn đứng tần ngần một chỗ, hẳn hơi cụt hứng.

"Sao? Sợ rồi à? Nếu nhà người sợ thì thôi vậy."

Hoàng Lan không phản ứng lại, không phải vì nàng sợ, mà vì nàng đang nhớ đến chiếc bật lửa vẫn mang theo bên mình. Nó là món quà sinh nhật mà Trường Giang tặng nàng. Nói sinh nhật mà tặng nhau bật lửa thì cũng hơi kì, nhưng chiếc bật lửa này in hình cỏ ba lá, lại có gắn móc đeo, nhìn chung giống một món đồ trang trí hơn là thứ dùng để châm lửa hút thuốc. Hoàng Lan rất thích chiếc bật lửa này, đi đâu cũng mang theo như một thói quen, nào ngờ hôm nay lại có việc dùng tới.

Nở một nụ cười tự tin, Hoàng Lan chậm rãi nói:

"Hy vọng công tử nói lời giữ lời."

Lê Thụ miễn cưỡng gật đầu. Nụ cười tự tin kia là gì? Nàng ta dám sao? Rồi tự nhiên hẳn lại có một ý nghĩ khá hài hước, phải chăng nàng ta hâm mộ hẳn quá nên mới bày trò này để được theo chân hẳn về nhà họ Lê?

"Nên nhớ, không được dùng vật sắc nhọn." Hãn chu đáo nhắc thêm lần nữa. Người này ăn mặc đơn giản, không đến mức giấu cả đao kiếm trong người chứ?

Hoàng Lan không thèm để ý đến Lê Thụ nữa. Nàng lấy ra một vật gì đó nhỏ nhỏ, dài dài. Vì nàng cố tình khom người nên mọi người không nhìn rõ điều gì đang xảy ra, chỉ trông thấy ngón tay cái của nàng bấm bấm vài cái, rồi bỗng nhiên, từ vật lạ hoặc ấy, một ngọn lửa bùng lên. Đám đông sợ hãi lùi lại một bước, vài đứa trẻ tóc còn để chỏm thì lại thích thú reo ầm lên khi nhìn thấy ngọn lửa.

Dây thừng có chắc đến đâu cũng không đọ lại sự thiêu đốt của lửa. Mùi thừng bị đốt bốc lên khét lẹt, rồi chỉ một lúc sau, sợi dây đứt làm đôi trong sự hoang mang lẫn lộn của tất cả mọi người.

Bao gồm cả Từ Trọng Sinh! Bao gồm cả Lê Thụ!

Lúc đưa ra điều kiện này, Lê Thụ đã dám chắc Hoàng Lan không thể nào thành công. Dao kéo kiếm gươm ư? Nàng đâu có mấy thứ đấy! Vậy mà sợi dây thừng vẫn đứt trong tay nàng, hơn nữa cái vật quái dị kia còn vô duyên vô cớ khạc ra lửa, bảo sao Lê Thụ không ngạc nhiên cho nổi? Hãn không chỉ ngạc nhiên, mà còn cảm thấy cực kì kì quái.

Hoàng Lan ném sợi dây bị đứt làm đôi trước mặt Lê Thụ, rõ ràng không muốn lẳng nhăng thêm với gã khó ưa này nữa.

"Dùng lửa đốt dây không bị tính là phạm luật phải không? Yêu cầu của công tử, tôi đã làm được rồi, giờ là lúc công tử thực hiện lời hứa của mình, tha cho đứa trẻ này đi."

Lê Thụ tức nghẹn họng. Hãn trợn mắt nhìn Hoàng Lan, trong phút chốc, bao nhiêu sĩ diện, bao nhiêu ngọt nhạt đều không còn nữa. Muốn hãn thả người ư? Nằm mơ đi! Không những không thả người, hãn còn muốn bắt luôn cả đứa con gái to gan lớn mật này về để giày vò cho hả dạ. Xưa nay

chỉ có kẻ khác nhường nhịn hẳn, làm gì có chuyện hẳn nhường nhịn ai bao giờ!

Hoàng Lan thì lại cho rằng giữa chốn phố chợ đông người, Lê Thụ không tiện chơi trò lật lọng. Dù chỉ là chút hi vọng nhỏ nhoi, nàng cũng tình nguyện đánh cược đến cùng.

Trong phút chốc, những người xung quanh đều ái ngại nhìn Hoàng Lan như nhìn một con gà sắp bị cắt tiết. Cô gái trẻ này quá ngây thơ rồi. Muốn Lê Thụ giữ lời hứa ư? Trừ khi mặt trời mọc đằng tây! Hơn nữa, từ xưa đến nay, chưa ai chọc giận Lê Thụ mà có kết cục tốt đẹp cả.

Đúng lúc ấy, một tên gia nô từ đâu chạy tới và ghé tai Lê Thụ nói nhỏ vài câu. Bản mặt đang đắc ý của hắn đột nhiên sa sầm lại.

"Ta còn có việc phải làm, không rảnh để tính toán với hạng dân đen các người. Nhưng ta nói cho các người biết, nếu lần sau còn gặp lại, lúc ấy đừng trách Lê Thụ ta độc ác!"

Gầm ghè dọa nạt xong, Lê Thụ thúc ngựa bỏ đi thẳng, không thèm nhìn lại dù chỉ một lần.

Tất nhiên duyên nợ giữa Hoàng Lan và Lê Thụ chưa thể chấm dứt ở đây. Nhưng đó là chuyện sau này, còn bây giờ, nàng chỉ thấy vui vẻ vì đã cứu được đứa trẻ tội nghiệp kia khỏi tay tên ôn thần Lê Thụ.

...

"Hoàng Lan à, thứ này là gì vậy? Nó có thể biến hóa ra được lửa thật à?"

Hà tò mò hỏi khi ba người họ về đến nhà.

Vì muốn che giấu việc mình từ tương lai lạc đến đây, Hoàng Lan chỉ cười cười lấp liếm cho qua chuyện. Kẻ có thái độ khác thường nhất lại là



Từ Trọng Sinh. Dọc đường về, mặt mũi y cứ nhăn nhó, chốc chốc lại thở dài, giống như vừa đánh rơi cả chục quan tiền vậy.

Hoàng Lan biết, Từ Trọng Sinh sợ Lê Thụ sẽ kéo người đến trả thù.

Nhưng cũng không thể trách Hoàng Lan được. Là người của thế giới hiện đại, dĩ nhiên nàng không quen nhìn thấy người khác bị hành hạ như súc vật, càng không muốn thấy cảnh chết chóc xảy ra. Có những lúc con người ta liều lĩnh ra mặt, không phải vì muốn giở thói nữ lưu anh hùng, càng không phải vì để gây ấn tượng với bàn dân thiên hạ, mà cốt yếu bởi lương tâm không cho phép họ trở mặt đứng nhìn mà thôi.

Thế giới xa lạ này vẫn còn rất nhiều điều đang chờ đợi nàng phía trước.

...

Chú thích:

(1) Áo giao lĩnh: Là một loại áo phổ biến thời phong kiến Việt Nam. Khác với áo Viên lĩnh (áo cổ tròn), áo giao lĩnh cổ chéo, kéo qua nách dưới bên phải của người mặc, thân áo thường kéo dài qua hẳn đầu gối, dài đến mắt cá chân hoặc nửa bắp chân. Bên trong có mặc một hoặc hai lớp áo lót, cũng kiểu giao lĩnh như vậy nhưng ngắn hơn, còn gọi là áo Trung đơn. Bên dưới, đàn ông thường mang quần chân, đàn bà mặc váy tròn. Ngoài ra còn có một khối vải dài thắt ở thắt lưng để che hạ thể, còn gọi là Thường. Người ta thường dùng dây buộc để thắt áo trung đơn và Thường, ngoài mặc thêm một lớp áo Giao lĩnh dài.

(2) Cấp bậc trong hậu cung nhà Lê:

Hoàng hậu (nhưng các vị vua nhà Lê Sơ thường không phong hoàng hậu khi còn sống).

Tam phi: Quý phi, Minh phi, Kính phi.

Cửu tần: Chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viên, tu nghi, tu dung, tu viên,  
sung nghi, sung dung, sung viên.

Lục chức: Tiệp dư, dung hoa, tuyên vinh, tài nhân, lương nhân, mỹ nhân.

onjff=@q

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 4: Dạ Yến Liên Đài

...

Tháng bảy năm Quang Thuận thứ nhất (tức năm 1460).

Hoàng thượng mới đăng cơ, tổ chức thiết yến ở Liên đài.

Liên đài là tòa lầu hình lục giác được xây cao ba tầng, tọa lạc giữa hồ Lạc Thủy (1). Tương tự như chùa Diên Hựu, cấu trúc của Liên đài lấy cảm hứng từ hình tượng bông hoa sen cách điệu nhưng có phần bề thế và quy mô hơn, càng lên cao càng mở rộng ra bốn phía, thậm chí nếu đứng ở tầng lầu cao nhất, người ta có thể nhìn thấy mái ngói uy nghi sừng sững của điện Kính Thiên. Liên đài là nơi rộng rãi thoáng mát, phong cảnh hữu tình, ba phía đều có cầu nối vào bờ, rất thuận tiện cho đi lại nên hàng năm đều được hoàng gia chọn làm nơi tổ chức yến tiệc.

Vì hôm nay chỉ là gia yến nên trang phục của Tư Thành không quá cầu kì. Hắn mặc áo viên lĩnh (2) màu vàng, viền áo, cổ tay và thân áo đều thêu hình rồng bằng chỉ kim tuyến, họa tiết tương tự như trên áo hoàng bào nhưng có phần giản tiện hơn. Ngồi gần Tư Thành nhất là chiêu nghi Phùng Diễm Quỳnh. Hôm nay, Phùng Diễm Quỳnh cài chiếc trâm hoa làm bằng phi thúy mà thái hậu ban tặng trong ngày nàng ta mới vào vương phủ làm dâu. Xa ghế rộng hơn là những phi tần khác, ví như tu dung Lê Tuyên Kiều trang nhã thuần thực, tu nghi Trịnh Minh Nguyệt xinh đẹp sắc sảo, tài nhân Nguyễn Nhã Nhân đảm thắm dịu dàng...

Mặt hồ Lạc Thủy phản chiếu hàng ngàn ngọn đèn lấp lánh. Sân khấu múa rối nước được dựng lên phía trước thủy đình, xung quanh là một hàng cờ quạt, voi lọng màu xanh đỏ. Sau màn đốt pháo bật cờ, những con rối làm bằng gỗ sung, được trang trí cầu kì, tỉ mỉ bắt đầu khoa chân múa tay, diễn vở kịch Hai Bà Trưng cưỡi voi ra trận. Nhạc trống nổi lên, huyên náo cả một vùng. (4)

Ngồi trên đài cao, thái hậu, hoàng thượng cùng chúng phi nhân nhã xem múa rối nước, thưởng trăng trò chuyện.

Yến tiệc kéo dài được gần nửa canh giờ thì từ trong hàng ghế phi tần, một người nhẹ nhàng bước ra. Nàng ta cung kính hành lễ với Tư Thành rồi nói:

"Bẩm bệ hạ, thần thiếp tuy học hành sơ sài nhưng cũng có chút tài mọn muốn được góp vui cùng mọi người, cúi mong bệ hạ ân chuẩn."

Lê Tuyên Kiều là con gái của tả đô đốc Lê Thọ Vực, vào phủ Bình Nguyên vương cùng lúc với Phùng Diệm Quỳnh. Xét về nhan sắc, Lê Tuyên Kiều không hề thua kém Phùng Diệm Quỳnh, xét về gia thế, hai người họ cũng kẻ tám lạng người nửa cân, vậy mà đến bây giờ, khi Phùng Diệm Quỳnh được phong làm chiêu nghi đứng đầu cửu tần thì Lê Tuyên Kiều vẫn chỉ là một tu dung thường thường bậc trung.

"Lê tu dung là tài nữ nổi tiếng kinh thành, cầm kì thi họa đều tinh thông. Không biết hôm nay nàng muốn biểu diễn thứ gì cho trẫm và mọi người cùng xem." Tư Thành tươi cười hỏi vị phi tần mà hắn đã gặp qua vài lần.

Lê Tuyên Kiều thẹn thùng cúi đầu:

"Thần thiếp tạ ơn bệ hạ đã khen ngợi. Thần thiếp học hành sơ sài nhưng cũng biết qua về cầm nghệ, chỉ dám xin được dùng tiếng đàn thô kệch của mình để mừng ngày bệ hạ kế thừa nghiệp lớn, mừng cho xã tắc Đại Việt ta ngày thêm ấm no thôi ạ."

Ngồi bên cạnh, Phùng Diệm Quỳnh nhếch mép cười khinh miệt. Lê Tuyên Kiều, khá khen cho người biết dùng thủ đoạn này để tranh thủ ánh mắt của đế vương. Để rồi xem, dạ yến đêm nay sẽ đem đến cho người vinh quang hay nhục nhã?

Sẵn tâm trạng chờ xem kịch hay, Phùng Diệm Quỳnh bứt một trái nho đưa cho Tư Thành. Hắn đón lấy trái nho rồi nói:

"Cũng tốt, đã lâu lắm không nghe tu dung đàn."

Kì thực Tư Thành chưa bao giờ nghe Lê Tuyên Kiều đàn. Hắn chỉ thuận miệng nói một câu vô thưởng vô phạt như vậy để khích lệ mỹ nhân.

Hoàng thượng đã ân chuẩn, lập tức có hai thái giám mang đến một chiếc đàn tranh. Từng ngón tay xinh như búp sen của Lê Tuyên Kiều lướt nhẹ trên những dây đàn. Tiếng đàn vừa cất lên, ban đầu còn réo rắt du dương, sau đó biến hóa thành những giai điệu mê ảo. Liên đài tràn ngập trong âm thanh mượt mà như suối chảy, lúc lên cao ngàn tầng trời xanh, lúc trầm lắng như tiếng trà rót trong ly ngọc, khi lại ngẫu hứng như ngàn hạt mưa tí tách rơi trên mái ngói lưu ly. Tiếng đàn của Lê Tuyên Kiều gieo vào lòng người ta cảm giác si mê quyến luyến, đủ biến sầu thành vui, hóa ưu tư thành hạnh phúc. Tư Thành hài lòng nhìn phi tần trước mặt mình. Hắn không ngờ trong hậu cung của hắn lại có người giỏi cầm nghệ đến vậy.

Nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện của hắn không qua mắt được Phùng Diệm Quỳnh. Nàng ta khó chịu nhíu mày. Nói đến cầm nghệ, nàng ta quả nhiên không phải đối thủ của Lê Tuyên Kiều.

"Tiếng đàn của Lê tu dung tàng ẩn biết bao ý tứ, mê diệu khôn cùng, khiến thần thiếp vô cùng ngưỡng mộ."

Ái phi bỗng nhiên nói nói cười cười, Tư Thành sao không nhìn ra ý tứ khác?

"Phải chăng nàng cũng muốn góp vui?"

Chỉ chờ có vậy, Phùng Diễm Quỳnh vội đáp:

"Nếu bệ hạ không chê Diễm Quỳnh vụng về."

"Được, trăm ân chuẩn. Hôm nay là gia yến, mọi người đều là người một nhà, ai có tài nghệ gì thì cứ biểu diễn đi."

Phùng Diễm Quỳnh mỉm cười đắc ý. Nếu xét về cầm nghệ, đúng là nàng ta không phải đối thủ của Lê Tuyên Kiều, nhưng nếu xét về ca vũ, chưa chắc mèò nào cấn mủ nào đâu.

Điệu nhạc của Lê Tuyên Kiều đang mượt mà biến ảo bỗng nhiên hơi trầm xuống. Người tinh ý khó phát hiện ra điều này, lạc điệu biến mất nhanh như khi xuất hiện.

Phùng Diễm Quỳnh tươi cười tiến đến bên Lê Tuyên Kiều, ánh mắt dán chặt vào cây đàn tranh mà đối phương đang chơi.

"Em à, có thể cho chị mượn tạm tiếng đàn của em được không?"

Phùng Diễm Quỳnh tuy bằng tuổi Lê Tuyên Kiều nhưng địa vị lại cao hơn nên chiếu theo cung quy, nàng ta xưng chị gọi em với Lê Tuyên Kiều cũng không sai.

Lê Tuyên Kiều chậm rãi gật đầu.

Khoác trên mình váy áo lụa mỏng, Phùng Diễm Quỳnh nổi bật như tiên nữ giữa đám vũ công phụ họa. Bước chân của nàng ta uyển chuyển mềm mại, nhanh chóng bắt nhịp cùng điệu nhạc của Lê Tuyên Kiều. Tư Thành nhìn ái phi ca múa uyển chuyển, ban đầu hẳn còn hào hứng, chẳng hiểu sao càng về sau lại càng thấy nhạt nhẽo. Điệu múa trước mặt có thể nói là rất

tuyệt diệu, nhưng người múa lại có tâm ý tranh giành, thành ra địa vị trong lòng hẳn lại thua thê thảm so với một ca kỹ chốn dân gian.

Thấy vẻ mặt của hoàng thượng không tỏ vẻ hứng khởi như lúc nghe Lê Tuyên Kiều đàn, Phùng Diễm Quỳnh cắn răng, làm một động tác xoay vòng mị ảo rồi thuận đà ngã về phía hẳn. Theo phản xạ tự nhiên, Tư Thành vội đưa tay ra đỡ. Thoắt một cái, cả Liên Đài hướng về một phía. Hoàng thượng đang ôm Phùng chiêu nghi trong lòng.

Tiếng đàn chậm dần rồi ngưng hẳn, Lê Tuyên Kiều điềm nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Tư Thành đỡ Phùng Diễm Quỳnh là theo bản năng. Đến khi nhận thấy đối phương không bị kinh sợ quá mức, hẳn bèn đẩy nàng ta ra. Phùng Diễm Quỳnh biết mình thất lễ nên cũng vội vàng đứng dậy.

"Vừa nãy trong lúc đang múa, thần thiếp bị người ta dẫm phải váy áo nên mới bị vấp ngã..." Nàng ta ra vẻ oan ức nói.

Lê Tuyên Kiều cười thầm trong bụng. Phùng Diễm Quỳnh vụng chèo nhưng thật khéo chống!

Hình như Tư Thành cũng nhận ra điều gì đó không được tự nhiên. Hóa ra người con gái này cũng như bao kẻ khác, muốn dùng chút tài sắc để lấy lòng quân vương. Cảm giác ấy khiến Tư Thành càng chán ghét hơn, có điều trước mặt mọi người, dù Phùng Diễm Quỳnh không để ý đến thể diện thì hẳn vẫn phải cho nàng ta thể diện.

"Là ai giẫm phải váy áo của Phùng chiêu nghi?" Giọng Tư Thành lạnh nhạt, như thể hỏi cho có lệ.

Sắc mặt của đám vũ công trắng bệch như tờ giấy. Hoàng thượng đích thân trách tội không phải là chuyện nhỏ, nhưng họ không giẫm vào váy áo của vị chiêu nghi kia thì làm sao có thể nhận tội?

Một lúc sau, không thấy ai bước ra nhận tội, cũng biết Tư Thành không có ý truy xét đến cùng, Phùng Diễm Quỳnh giả bộ rộng lượng:

"Thôi bỏ đi bệ hạ, tại thần thiếp vụng về thôi, người đừng trách bọn kẻ dưới nữa."

Đương nhiên Tư Thành đồng tình.

Đám vũ công thoát nạn, vội vàng dập đầu tạ ơn. Phía bên dưới, Quách tuyên vinh Quách Liễu cho mình biết lựa thời thế nên tranh thủ nịnh nọt vài câu. Hòa theo nàng ta, tiếng người râm ran vang khắp Liên đài.

"Chiêu nghi thật khoan dung độ lượng."

"Chị em chúng thần thiếp còn phải học hỏi lệnh bà nhiều..."

Phùng Diễm Quỳnh đặc ý nhìn Lê Tuyên Kiều. Không biết vô tình hay hữu ý, Lê Tuyên Kiều chỉ nhẹ nhàng đáp lễ bằng một nụ cười thảng hoặc.

Bỗng nhiên, một âm thanh khô khốc, danh gọn vang lên, hết như nhát dao cắt ngọt không khí ra làm hai nửa. Là tiếng đàn đứt dây! Phải nói thêm rằng trong quan niệm của nhiều người, đàn đứt dây là chuyện cực kì tối kị, vì nó tượng trưng cho sự chết chóc, chia lìa. Mọi người đồng loạt nhìn về phía đám nhạc công, ngay lập tức nhận ra kẻ nào vừa gây ra chuyện tà trời này.

Nguyễn Hoàng Lan vẫn ngồi yên một chỗ, lẫn lộn trong đám nhạc công, đến khi nghe tiếng quát mới giật mình nhìn lên.

...

Buổi sáng hôm đó.

Từ Trọng Sinh đã đi kiểm củi từ rất sớm, Hà thì ốm nặng mấy ngày nay, thành ra việc lớn việc nhỏ trong nhà đều do một tay Hoàng Lan lo liệu.



Hoàng Lan chưa từng phải bằm bèo nấu cám lợn bao giờ, nhưng nghĩ lại bản thân mình ăn châu ở chực nhà vợ chồng Từ Trọng Sinh đã lâu, giờ là cơ hội tốt để trả ơn họ nên nàng đều vui vẻ làm những việc này.

Đang hì hụi vật lộn với nồi cám dưới bếp, Hoàng Lan giật mình khi thấy Hà xuất hiện. Nàng ta đang tìm đôi guốc mộc, có lẽ sắp đi đâu đó.

"Cô còn đang ốm, không nằm nghỉ trong nhà lại chạy ra ngoài làm gì?"

Hoàng Lan vừa nói vừa đỡ Hà ngồi xuống chõng tre. Hà ôm ngực ho sặc sụa nhưng vẫn gượng nói:

"Hôm nay có quan lớn về, chúng tôi phải tới đình làng để hầu đàn nhạc."

Ở thời này, việc dân thường bị sai đi làm việc công không phải chuyện hiếm. Nhưng có một điều Hoàng Lan cảm thấy không đúng lắm.

"Cô biết chơi đàn à?" Nàng bần khoản hỏi.

Hà từ tốn gật đầu:

"Hồi trước tôi có học qua về đàn, tuy chơi không giỏi nhưng để hầu quan thì vẫn tạm được."

"Nhưng cô còn đang ốm mà."

"..."

"Hay là xin quan trên cáo bệnh không tới?"

Hà sợ hãi xua xua tay:

"Lệnh quan không phải nói chơi. Ngài đã nói một người cũng không được thiếu. Chọc ngài nổi giận, chúng tôi chỉ còn nước bỏ xứ mà đi thôi."

Nói xong, nàng ta lại ôm ngực ho sặc sụa. Hoàng Lan nhìn bộ dạng ấy mà cảm thấy không đành lòng. Đừng nói đến đình làng đánh đàn, chỉ e Hà chưa bước qua cánh cổng kia thì đã bị gió quạt đổ rồi.

"Chỉ cần có mặt đầy đủ thôi phải không?" Hoàng Lan đột nhiên nghĩ ra một ý: "Là ai đi cũng không quan trọng phải không?"

"Đúng vậy, chỉ cần có mặt đầy đủ là được. Nhiều người biểu diễn lắm nên thỉnh thoảng vẫn có người đi thay người nhà." Lờ mờ đoán được ý đồ của đối phương, Hà rụt rè hỏi: "Hoàng Lan, không phải cô định...?"

Hoàng Lan nắm tay Hà, nói chắc như đinh đóng cột:

"Cô đang ốm nặng, không tiện đi xa, việc này cứ để tôi làm thay cho. Sân đình đông người như vậy, tôi không tấu nhạc lên chắc cũng không ai để ý đâu. Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận, không để liên lụy tới cô và anh Trọng Sinh đâu."

"Nhưng mà..."

Hoàng Lan cương quyết ngắt lời Hà:

"Cứ quyết định như vậy đi. Hai người đã cứu mạng tôi thì cũng phải cho tôi cơ hội trả ân chứ."

Hà cảm kích nhìn Hoàng Lan, một lúc sau thì khó xử gật đầu.

Lúc quyết định giúp Hà, Hoàng Lan không hề biết rằng chuyến đi này sẽ thay đổi cả cuộc đời mình.

Đến sân đình rồi, nàng mới biết rằng người ta tập trung những nữ nhạc trong dân gian không phải để biểu diễn cho một vị quan lớn nào đó xem mà là vào cung, phục vụ cho dạ yến ở Liên đài.

...

Tùy cơ ứng biến, Hoàng Lan đành tiếp tục trà trộn trong đám nhạc công để chờ thời cơ thoát ra ngoài. Khi yến tiệc sắp diễn ra, người ta cũng phát cho nàng một cây đàn, nhìn qua khá giống đàn tranh. Nàng không biết chơi mấy loại đàn này nên đành ngồi không, chỉ giả bộ đưa tay gảy rất nhẹ, nhẹ đến nỗi ngón tay còn chưa chạm vào dây đàn. Thế nhưng vẻ mặt của nàng lại nhập tâm vô cùng, nhạc trầm thì nàng buồn, nhạc cao thì nàng vui, trông chẳng khác gì một người đang say sưa biểu diễn đến quên cả đất trời. Cũng may, vì Lê Tuyên Kiều cũng chơi đàn tranh nên dù Hoàng Lan không đánh thành tiếng, người ta cũng chẳng để ý đến nàng.

Hoàng Lan cứ thế ngồi trong đám đông, không dám có hành động gì thái quá, chỉ chờ đến khi tan cuộc là lại theo đoàn nhạc công lén ra ngoài, vậy mà chiếc đàn trong tay nàng lại đột ngột đứt dây, đến chính Hoàng Lan cũng không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

...

Chú thích:

(1) Hồ Lạc Thủy: Một địa danh hư cấu trong truyện, không có trong kiến trúc hoàng thành Thăng Long thời Lê Sơ.

(2) Áo cổ tròn, còn gọi là Đoàn lĩnh. Áo có từ thời nhà Đường bên Trung Quốc, dần phổ biến vào thời văn minh Hoa Hạ. Người mặc Viên lĩnh, bên trong thường mặc một lớp Trung đơn trắng, sau cùng là một lớp áo Viên lĩnh bên ngoài, độ dài tương tự áo Giao lĩnh.

(3) Thường: Loại trang sức che phần hạ thân của người mặc, che phần váy - quần mặc phía trong và cả lớp áo mặc phía trên. Độ dài thường từ phần eo đến qua đầu gối 1 tấc, có loại gài đầu gối và tuyệt đối không chạm đất.

(4) Múa rối nước dân gian, tham khảo thêm tại website của Nhà múa rối Thăng Long: <http://www.thanglongwaterpuppet.org/?/vn/News/13/Lich-su->

mua-roi-VN/22/Lich-su-mua-roi.html.

p

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 5: Gây Thù Chuốc Oán

Đáng ngạc nhiên hơn cả là phản ứng của Lê Tuyên Kiều. Không những không thất vọng, ngược lại, nàng ta lại nở một nụ cười như có như không, như thể mọi việc ngày hôm nay đều không liên quan đến mình.

...

Hoàng Lan ngẩng đầu nhìn lên và vô tình bắt gặp hàng trăm ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Mấy nữ nhạc công ngồi kế bên cũng tự động tách ra chỗ khác, khiến cho vị trí xung quanh nàng trở nên vô cùng trống trải.

Với thân phận là thái giám tổng quản nội cung, đương nhiên Đặng Phúc không thể nhắm mắt cho qua chuyện. Sau khi thỉnh ý Tư Thành, y hùng hổ bước xuống dưới đài và trừng mắt nhìn xuống kẻ vừa bị cô lập kia:

"Nữ nhạc công to gan! Người muốn chết hay sao mà dám bứt đứt dây đàn ngay giữa yến tiệc?"

Phản ứng duy nhất của Hoàng Lan là cúi đầu xuống thấp hơn. Nàng vẫn không tin mình lại xui xẻo đến mức đã ngoan ngoãn ngồi im một chỗ mà vẫn bị người ta rờ tới.

"To gan!" Tiếng quát của Đặng Phúc lại vang lên: "Ta đang hỏi người đấy! Bộ người điếc hay sao mà không trả lời?"

Đến nước này thì Hoàng Lan không thể tiếp tục giả điếc được nữa. Nàng miễn cưỡng đứng dậy rồi tiến về phía trước nhưng mỗi bước đi đều cố

bước thật chậm, những mong có thể câu giờ trong lúc nghĩ cách thoát thân.

Trong khi đó, Tư Thành lại chống tay nhìn nữ nhạc công trước mặt. Nàng ta đi cùng đám nhạc công dân gian vào cung diễn tấu, trang phục mặc trên người tuy thanh nhã nhưng được may từ thứ vải rẻ tiền, nhiều đó cũng đủ để chứng minh rằng nàng ta là người xuất thân từ chốn thôn quê. Thế nhưng, bước chân chậm rãi mà không hề khiếm nhược kia, vẻ mặt bản khoăn nhưng không hề hoảng hốt kia... ngoại trừ Mạc Viên Nhiên, có người dân nào khi diện kiến long nhan mà lại bình tĩnh được như thế?

Tư Thành không thể phủ nhận rằng hẳn có chút chú ý đến người con gái này.

Mãi sau đó, ánh mắt của đế vương mắt chậm rãi thu về. Hẳn lạnh lùng nhấp một chén rượu Long Đình rồi hỏi:

"Đàn của người bị đứt dây là chuyện vô tình... hay là cố ý?"

Vừa nghe đến hai chữ "cố ý", đám người đang có mặt ở Liên đài lập tức tái mét mặt lại. Nếu hoàng thượng mất hứng thì những trò hay bọn họ sắp trình diễn ra còn có ý nghĩa gì? Lập tức có vài kẻ ném cái nhìn sắc lém về phía Hoàng Lan. Đối diện với những cái nhìn thù địch ấy, Hoàng Lan vẫn lựa chọn im lặng, bởi vì thực ra trong thâm tâm, nàng đang mãi suy nghĩ đến một chuyện khác.

Từ đầu đến cuối, vì sợ bị lật tẩy là nhạc công dờm nên Hoàng Lan không dám để đàn kêu thành tiếng. Nãy thấy nhạc tắt, nàng tưởng mình sắp được ra ngoài nên trong lúc lơ đãng mới nhấn tay mạnh hơn, nào ngờ chỉ một cái nhấn mạnh tay ấy đã làm đứt dây đàn. Cứ cho rằng sợi dây ấy không chắc đi, nhưng loại đàn tranh này có những mười sáu dây, nàng chạm mạnh vào dây nào thì dây đấy liền đứt, chuyện này liệu có trùng hợp quá không?

Trộm nhìn về phía vị tu dung vừa chơi khúc nhạc tuyệt diệu kia, Hoàng Lan bàng hoàng nhận ra cây đàn của mình và cây đàn trước mặt nàng ta

giống nhau như đúc!

Cuối cùng thì nàng cũng hiểu.

Hậu cung tranh sủng, phi tần giở trò sau lưng nhau là chuyện thường tình, có trách thì trách vận số nàng xui xẻo, cầm nhầm phải thứ không nên cầm nhầm đi.

"Hỗn xược! Bệ hạ hỏi người, sao người còn không trả lời? Bộ người câm rồi hả?"

Đây là lần thứ ba Đặng Phúc lên giọng với Hoàng Lan. Sau này, mỗi khi nhớ lại buổi tối nông nổi ấy, y đều tự tát vào mặt mình vì hối hận...

Dĩ nhiên Hoàng Lan không bị câm, nhưng nàng càng không quên mình đang đứng ở đâu. Lần trước vì nóng lòng muốn cứu đứa bé kia nên nàng mới đụng độ với Lê Thụy. Về đến nhà, bị Từ Trọng Sinh dạy dỗ một trận, nàng mới hiểu ra rằng thời đại này không giống với những gì nàng từng tưởng tượng. Nhân quyền vẫn được coi trọng, nhưng bên cạnh nhân quyền, còn có rất nhiều thứ khác khiến con người ta phải cân nhắc trước khi liều lĩnh làm bất cứ việc gì. Cuộc sống bên ngoài đã vậy, cuộc sống của đám mi nhân trong bốn bức tường sơn chắc hẳn sẽ càng phức tạp hơn. Chẳng may lưu lạc đến bước đường này, Hoàng Lan nào dám mưu cầu gì cao sang, nàng chỉ mong mình có thể bình an trở về gặp vợ chồng Từ Trọng Sinh, sau đó tìm cách chấm dứt giấc mơ hoang đường mà dai dẳng này...

Họ đấu nhau là việc của họ, còn Hoàng Lan, nàng chỉ cầu bình an.

Một giọng nói lạnh lạnh cắt ngang suy nghĩ của Hoàng Lan. Tiếp dư Triệu Bảo Khánh ngồi gần Phùng Diễm Quỳnh nhất, mặt xinh như hoa nhưng lời nào lời nấy đều như dao giết người:

"Xem chừng người này bị câm rồi, có hỏi nữa cũng vô dụng. Làm việc vụ về đồng nghĩa với không tận tâm, mà kẻ không tận tâm trước mặt bệ

hạ đáng bị trừng phạt, thần thiếp trộm nghĩ chi bằng cứ xử lý cô ta theo cung quy, tránh cho bệ hạ và mọi người phải nhìn thấy những cảnh bẩn mắt."

Cung quy? Một tài nhân nhìn Hoàng Lan rồi ái ngại lắc đầu. Hoàng Lan lập tức hiểu ra thứ gọi là cung quy ấy đáng sợ như thế nào.

Họ đấu nhau là việc của họ, nhưng một khi đã liên lụy đến Hoàng Lan, sao nàng có thể đứng yên chờ chết?

Ngay lúc quân lính xông đến dẫn Hoàng Lan đi thì nàng chột vùng ra rồi cố sống cố chết chạy về phía trước. Trước mặt thiên tử, bọn lính không dám làm càn, nàng cũng có nhiều cơ hội để tự thanh minh cho chính mình.

"Khoan đã bệ hạ, tôi muốn được giải thích."

Liên đài một lần nữa xôn xao. Thì ra nữ nhạc công ấy không hề bị câm.

Và rồi, tất cả mọi người đều ngừng lại, chăm chú nhìn cái kẻ không biết trời cao đất dày kia.

Đứng?

Nàng ta dám ngang nhiên đứng trước mặt đương kim hoàng thượng?

Khi Hoàng Lan nhận ra điều gì đó không ổn thì đã quá muộn. Thói quen và phản xạ cần được định hình qua thời gian. Với một người mới chân ướt chân ráo lạc về quá khứ như nàng, quỳ xuống hành lễ vẫn là một chuyện khá xa lạ. Hơn nữa do vừa nãy quá nóng lòng muốn thanh minh, nàng đâu còn tâm trí để suy xét xem trước mặt vua nên đứng hay nên quỳ!

Chắc hẳn Tư Thành cũng nhận ra hành vi phạm thượng ấy, nhưng chẳng hiểu sao, tất cả những gì hắn làm chỉ là phất tay ra hiệu cho quân lính lui xuống.



"Người nói đi." Hãn vừa nói vừa nhàn tản uống một ngụm rượu.

Thấy Tư Thành không có ý truy cứu chuyện đứng hay quỳ, bấy giờ Hoàng Lan mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng lựa lời đáp:

"Bệ hạ bớt giận. Tôi chỉ là một nhạc công tầm thường, làm sao dám cố ý làm bệ hạ và mọi người mất vui chứ! Vừa nãy tôi mới chạm nhẹ vào dây đàn thì nó đã đứt rồi. Chuyện này... chuyện này thực sự không liên quan đến tôi."

Lời nói vô tình, kẻ nghe hữu ý. Phùng Diệm Quỳnh ưỡn lưng ngồi thẳng dậy rồi bất an dõi theo Hoàng Lan. Ở sau lưng nàng ta, cung nữ tên Diệu Hoa sợ hãi lùi lại một bước. Lê Tuyên Kiêu thì nhàn tản nhấp một ngụm trà, vẻ như không để ý lắm.

"Vừa chạm nhẹ đã đứt?" Tu nghi Trịnh Minh Nguyệt không khỏi cảm thấy nực cười: "Nói như người có khác nào ám chỉ cây đàn kia có vấn đề?"

Triệu Bảo Khánh cười nhạt:

"Trịnh tu nghi quá đa tâm rồi. Từ xưa đến nay, các cung nhân đều lấy cung quy làm chuẩn mực. Ta không tin có kẻ lại ngu xuẩn đến mức dám giở trò trong dạ yến. Chắc chắn là do nhạc công này vụng về làm hỏng đàn, nàng ta biết mình không thoát khỏi tội chết nên mới đặt điều vu khống người khác đó thôi."

Hoàng Lan để ý rằng trước khi Triệu Bảo Khánh đứng ra trần tình, Phùng Diệm Quỳnh có âm thầm liếc mắt với nàng ta.

Tư Thành nhàn nhạt đặt chén trà xuống:

"Trẫm đang hỏi nữ nhạc công này. Các nàng nói nhiều như vậy để làm gì?"

Cả Trịnh Minh Nguyệt và Triệu Bảo Khánh đều im bật. Tư Thành không thèm chú tâm đến bọn họ nữa. Ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua Liên đài, chăm chú nhìn chiếc đàn trước mặt Lê Tuyên Kiều, cuối cùng dừng lại nơi Hoàng Lan đang đứng.

"Người có gì chứng minh cho lời mình vừa nói không?" Hắn hỏi tiếp.

Hoàng Lan cắn răng, không biết nên đáp sao cho phải. Quả thật nàng từng nhìn thấy cung nữ của Phùng Diệm Quỳnh lén lút xuất hiện trong phòng để đàn, nhưng xử án cần trọng chứng hơn trọng cung, liệu Tư Thành có vì một lời chứng mập mờ mà xử tội chiêu nghi yêu quý của hắn không? Liệu "kẻ được nàng chết thay" Lê Tuyên Kiều có vì cảm kích mà đứng ra nói đỡ cho nàng không?

Trộm nhìn vẻ mặt dửng dưng của Lê Tuyên Kiều, Hoàng Lan tin chắc rằng nàng ta sẽ không làm thế.

Tội vu khống bị xử rất nặng. Nếu tố cáo không thành, Hoàng Lan chỉ còn nước phải chết!

Suy nghĩ đã thông suốt, Hoàng Lan hơi khom gối cúi đầu, thái độ nhận lỗi chưa bao giờ thành khẩn như thế:

"Tôi xin lỗi... là do tôi vụng về nên mới làm hỏng dây đàn, chuyện này... chuyện này không liên quan đến ai cả..."

Tư Thành một lần nữa lại nhíu mày. Lúc trước thì úp mở nói rằng có kẻ làm hỏng đàn, giờ lại nhận hết lỗi về mình, nàng ta muốn đùa bỡn hắn hay sao?

Câu trả lời của Hoàng Lan cũng khiến thái độ của chúng phi thay đổi. Trịnh Minh Nguyệt hơi cụt hứng nhưng vẫn gượng gạo cười, Phùng Diệm Quỳnh đặc ý thấy rõ. Đáng ngạc nhiên hơn cả là phản ứng của Lê Tuyên Kiều. Không những không thất vọng, ngược lại, nàng ta còn nở một nụ

cười vô cùng hòa nhã, như thể mọi việc xảy ra ngày hôm nay đều không liên quan đến mình.

Đợi tình hình dịu xuống, Hoàng Lan bạo gan kì kèo thêm:

"Tôi đã biết lỗi rồi ạ. Bệ hạ, ngài... ngài tha cho tôi lần này được không?"

Nào ngờ Tư Thành đứng đĩnh đạc đầu:

"Tha? Dám ăn nói linh tinh trước mặt trẫm, trẫm có thể tha cho người được sao?"

Hoàng Lan cảm thấy hối hận.

"Bệ hạ thánh minh." Phùng Diễm Quỳnh đơn đả đỡ lời: "Thần thiếp nghĩ nên xử tội thật nặng để làm gương cho kẻ sau ạ."

Hoàng Lan cảm thấy vô cùng hối hận. Nếu sớm biết Phùng Diễm Quỳnh ăn cháo đá bát, nàng đã đập vỡ cả bát lẫn cháo rồi!

Lát sau, mệnh lệnh được truyền xuống, nữ nhạc công đem đến điều xui xẻo kia bị phạt hai mươi trượng và giam vào hình lao.

"Bệ hạ!" Phùng Diễm Quỳnh ngạc nhiên thốt lên. Không phải sẽ xử tử sao? Sao lại chỉ phạt hai mươi trượng?

Tư Thành mỉm cười hỏi lại:

"Chẳng hay ái phi có gì muốn nói giúp cho nàng ta?"

Biết có nói nữa cũng vô ích, Phùng Diễm Quỳnh đành miễn cưỡng lui xuống.

Theo lệnh vua, hai thái giám xông tới dẫn Hoàng Lan đi, một tên còn không quên nhắc nhở nàng:

"Còn không mau khấu tạ hoàng ân!"

Hoàng Lan tiếp tục giả điếc. Chỉ là một cây đàn, điều cần giải thích nàng đã giải thích, lời cần xin lỗi nàng cũng đã xin lỗi, hơn nữa mọi chuyện thực sự không liên quan tới nàng. Nàng tin rằng cái kẻ ngồi trên ngai vàng kia đã nhìn thấu chân tướng, vậy mà cuối cùng, hắn vẫn trừng phạt nàng để dung túng cho đám phi tử của mình làm loạn. Bắt nàng khấu tạ hắn ư? Làm thế thì hắn có tha chết cho nàng không?

"Người tên là gì?"

Giữa lúc không ai ngờ tới nhất, hoàng thượng lại đột nhiên lên tiếng. Hoàng Lan quay đầu lại, nói rõ ràng đến từng chữ một.

"Nguyễn Hoàng Lan."

Một giây sau, nàng bình thân bước đi.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 6: Thanh Phục Khu

Tiếng ca vũ xa xa đã tắt hẳn. Hoàng Lan chột mỉm cười rồi nhìn màn đêm. Đêm vẫn cao và xa vời vợi. Vừa từ cõi chết trở về, nàng thầm cảm thấy số mệnh mình sẽ không dễ dàng chấm dứt như thế.

Nàng còn phải sống, sống để trở về.

...

Ở dạ yến, Hoàng Lan giả câm giả điếc vì không muốn gặp phải những rắc rối không đáng có.

Nhưng nàng đã nhầm!

Không biết đám thị vệ có thù oán gì với Hoàng Lan mà ra tay không chút nương tình, nhát nào nhát nấy giáng xuống như thể chỉ muốn đoạt mạng người ta. Ban đầu Hoàng Lan còn cắn răng cố chịu, nhưng đòn roi mỗi lúc một ác liệt hơn, nhát sau bồi nhát trước khiến nàng đau đến chết đi sống lại. Khi nhát trượng thứ hai mươi chuẩn bị hạ xuống, Hoàng Lan cảm thấy mọi thứ trước mắt tối sầm đi, thậm chí hình phạt ấy kết thúc như thế nào, nàng cũng không hề hay biết...

...

Ngự thư phòng.

Tư Thành đặt quyển tấu chương của Lê Lăng sang một bên rồi thờ ơ nhìn qua khung cửa sổ, nơi có những cánh bướm vàng đang chập chờn đùa

ngịch giữa khoảng sân ngập nắng. Trong lòng hẳn vừa dâng lên một cảm giác khó chịu, nhưng rốt cuộc là khó chịu vì điều gì, khó chịu vì ai, hẳn lại mông lung không biết...

...

Căn phòng giam ấy nằm sâu trong hình lao, bị ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài bởi bức tường bao cao tới gần ba mét và những chòi canh lúc nào cũng sáng trưng ánh đèn. Mùi ẩm mốc là một đặc trưng rất dễ nhận thấy của nơi đây. Ở bốn góc tường, rêu xanh và mạng nhện bám thành từng mảng. Rệp và gián bò lổm ngổm trên nền nhà, trông xa lổm đốm như những hạt đậu đen bị người ta rắc vội.

Trên một đám rơm được vun thành chiếu tạm, Hoàng Lan lại khó nhọc trở mình. Hai mươi trượng chưa thể đoạt mạng nàng nhưng cũng đủ khiến nàng sống không bằng chết. Từ ngày bị giam vào đây, Hoàng Lan chỉ dám lết từng bước nhỏ, thậm chí khi ngủ cũng không dám ngủ nằm, bởi nàng rất sợ chạm mạnh vào vết thương sẽ khiến cơn đau mà mình đang phải chịu đựng tăng lên gấp bội.

Ở những nơi như thế này, những vách tường sâu hun hút khiến cho thời gian trở thành một khái niệm vô nghĩa. Căn cứ duy nhất để Hoàng Lan phân định ngày hay đêm chính là giờ đưa cơm của ngục tốt. Gọi là cơm cho sang chứ thực ra đó chỉ là một bát cơm hẩm trộn lẫn vài cọng rau úa, nhìn xa đã thấy hạt cơm ngả sang màu vàng, nếu đưa lên gần mũi thì thực sự không thể ngửi nổi. Mỗi lần nhìn bát cơm rau lẫn lộn được đẩy vào bên trong, Hoàng Lan đều uất đến nghẹn họng. Nàng thà chết vì đói còn hơn là chết vì ăn phải cái thứ chỉ dành cho súc vật ấy.

Cứ âm thầm chịu đựng như thế, rốt cuộc đến đêm ngày hôm qua, Hoàng Lan cũng không chịu nổi nữa. Toàn thân nàng nóng rực, giống như cảm giác có một ngọn lửa đang thiêu đốt từ bên trong và rút cạn sinh lực của nàng. Tâm trí của nàng dần trở nên lẫn lộn, hai tai thì ù đi, mắt nhìn mọi

thứ chỉ thấy một màu vàng ảm đạm. Phải khó khăn lắm nàng mới thở được một hơi, nhưng hơi thở được bòn rút từ chút sức lực còn sót lại ấy lại hàm hập và yếu ớt vô cùng. Hoàng Lan biết sức mình đã cạn. Liệu trận sốt này có thể đánh gục nàng hay không, tất cả chỉ trông chờ vào mệnh kiếp của nàng mà thôi.

Trong gian phòng u tối với mạng nhện chằng mắc khắp nơi, Hoàng Lan bất lực nằm đó, lặng lẽ nhìn mọi thứ cứ không ngừng quay cuồng...

...

Vốn dĩ Tư Thành định chọn chỗ của Phùng Diễm Quỳnh làm nơi dừng chân, nhưng khi nhìn lên tấm biển son đề tên Đan Ngọc các, hẳn bỗng nhiên cảm thấy chán ghét không lý do.

Dạ yến hôm ấy...

Một lúc sau, hắc bãi giá đến Diêu Tú viện.

...

Cảm giác nhức nhối dội về khiến Hoàng Lan cay đắng nhận ra rằng mình vẫn chưa được chết.

Nàng không biết mình đã thiếp đi tỉnh lại bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần mở mắt ra, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy vẫn là hình ảnh dãy hành lang sâu hút mà méo mó, vụn vẹo. Ánh nắng lọt qua ô cửa trên cao rồi in thành những dải sáng mờ mờ trên mặt đất. Uể oải đưa tay sờ thử trán, Hoàng Lan có cảm giác như đang chạm tay vào lò lửa. Bất giác nàng bật cười ai oán. Cho dù không chết vì đói thì da thịt nàng cũng sắp bị thiêu đốt bởi chính thân nhiệt của nàng rồi.

Giữa ngục tối chợt vang lên tiếng kẽo kẹt của cửa gỗ bị kéo sang một bên. Dù thị lực đã giảm quá nửa nhưng Hoàng Lan vẫn trông thấy một

bóng người đang tiến lại gần phía mình.

"Cô... là ai?"

Nàng yếu ớt hỏi, đồng thời cố sức thu mình lại sát góc tường. Cung nữ mới tới mở nắp chiếc lồng, lấy ra mấy bát đồ ăn rồi tươi cười đáp:

"Đói lắm rồi phải không? Ta mang cơm đến cho người này."

Quả thật Hoàng Lan ngửi thấy mùi cá kho thơm phức. Trong chốc lát, nàng đã định đưa tay ra đón lấy bát cơm trong tay người cung nữ, nhưng cuối cùng, sức lực hiện tại và cả lí trí của nàng đều không cho phép nàng làm điều đó.

Cung nữ tên Thúy Hoa thấy Hoàng Lan không phản ứng lại thì hơi bực mình. Ấy tụt tay xúc cho Hoàng Lan một thìa cơm rồi ngọt nhạt dỗ dành:

"Nguyễn Hoàng Lan, ngoan nào, nếu cô mệt thì để ta giúp một tay..."

Không đúng, có cái gì đó không đúng!

Thìa cơm vừa chạm đến, Hoàng Lan chột mím chặt môi lại, kiên quyết không để cơm rơi vào họng dù chỉ một hạt. Thấy đối phương bỗng nhiên phản kháng, Thúy Hoa cũng chẳng thêm kiên nhẫn gì nữa. Ấy ta nắm lấy tóc Hoàng Lan, kéo đầu nàng ngửa lại đằng sau rồi gắng sức ấn một thìa cơm khác vào miệng nàng.

Không! Mình không thể chết như thế này!

Cái chết có thể khiến con người ta hèn nhát, nhưng đôi khi, nó cũng khiến con người ta trở nên mạnh mẽ hơn. Khi lí trí đã hoàn toàn thức tỉnh, Hoàng Lan dùng hết sức bình sinh để đẩy Thúy Hoa ra rồi lao về phía cửa.

Chỉ có điều, Hoàng Lan đã quên mất rằng mình không thể chạy đua với một người khỏe mạnh như Thúy Hoa.



Không quá khó để Thúy Hoa giữ chân Hoàng Lan lại. Cơm canh đã bị nàng hất đổ hết. Nhưng không sao... Thúy Hoa dợm bước lại gần Hoàng Lan, trong tay ả ta còn có một sợi dây thừng!

Giây phút sợi thừng ấy vắt ngang cổ Hoàng Lan rồi từ từ siết chặt, Hoàng Lan cảm thấy mọi thứ trước mắt cũng dần khép lại. Tự nhiên nàng yêu tha thiết những dải sáng mờ mờ ngoài kia. Nàng bấu cả mười đầu ngón tay vào cổ, những mong có thể bứt sợi dây oan nghiệt này ra. Vô ích! Sợi dây càng siết càng chặt, tưởng như sắp siết đứt cả tương lai của nàng...

"Kẻ nào dám giở trò trong hình lao!"

Khi đã sắp buông xuôi, Hoàng Lan mơ màng nghe thấy giọng nói thứ ba vang lên, đồng thời lực siết ở cổ nàng cũng giảm đi quá nửa. Nhân lúc Thúy Hoa bị phân tâm, nàng vội hất tay ả ta ra rồi loạng choạng chạy về phía người đang đứng ở cửa. Ai cũng được, chỉ cần không phải đồng bọn của Thúy Hoa thì người đó sẽ là ân nhân cứu mạng của nàng!

Đó là một cung nữ mặc áo giao lĩnh màu xanh nhạt, tuy dung mạo không nổi trội như đám phi tần nhưng lại sở hữu một vẻ sắc sảo rất riêng. Phía sau lưng nàng ta còn có cả quan binh, trông trang phục thì có lẽ không phải lính canh ngục.

"Người đang làm gì vậy?" Cung nữ mới tới quắc mắt nhìn Thúy Hoa: "Nữ nhạc công này phải do đích thân bệ hạ phán tội. Bệ hạ còn chưa định tội chết, khi nào lại đến phiên người dùng hình?"

Thúy Hoa ngây ra, không biết nên đáp sao cho phải. Vốn dĩ chủ nhân của ả đã hối lộ các cai ngục, vậy sao cung nữ áo xanh này lại lọt được vào đây? Hơn nữa, nhìn cách nói chuyện thì có lẽ người này muốn cứu Nguyễn Hoàng Lan...

Cung nữ áo xanh quay lại, nói với người đứng kế cận mình:

"Kẻ này dám coi thường vương pháp, lạm dụng tư hình. Đại nhân, ngài xem..."

Viên quan mặc võ phục liền bước lên một bước. Ông ta liếc nhìn kẻ đang trước mặt rồi cất giọng trầm khàn:

"Hạ quan lĩnh ý, lập tức giết không tha."

Cũng giống như Hoàng Lan, cảm giác cận kề cái chết khiến Thúy Hoa tỉnh táo hẳn. Cuối cùng ả ta cũng nhớ ra cung nữ kia là ai.

"Thanh Ngọc!" Ả run rẩy nói: "Người không thể đối xử với ta như thế!"

Vì thường ngày Thúy Hoa ít ra ngoài nên nàng ta mới không kịp nhận ra cung nữ đang chủ trì công lý này chính là người bên cạnh tu dung Lê Tuyên Kiều, họ Thái tên Thanh Ngọc.

Bộ dạng giãy chết của Thúy Hoa càng khiến Thanh Ngọc chán ghét hơn. Nàng ta cười nhạt:

"Vậy bảo ta phải đối xử với các người thế nào? Dẫn hai người đến điện Bảo Quang đối chất, để bệ hạ biết ai là người sai các người làm trò ám muội này? Đồ đại nhân, phiền ngài rồi."

Viên quan họ Đỗ phát tay ra hiệu, đám lính sau lưng ông ta lập tức kéo Thúy Hoa đi. Thúy Hoa lồng lộn điên cuồng mà vẫn không sao thoát khỏi bọn họ. Vốn đến giết người, ả ta làm sao ngờ được rằng kẻ phải chết lại chính là mình.

"Thái Thanh Ngọc, ta là người của Phùng chiêu nghi! Cô giết ta, chiêu nghi nhất định sẽ không tha cho cô, nhất định không..."

Tiếng kêu của ả nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Thanh Ngọc quay sang nói với viên quan:

"Đỗ đại nhân, chuyện hôm nay..."

Viên quan họ Đỗ nhanh chóng tiếp lời:

"Thanh Ngọc cô nương yên tâm. Hạ quan từng chịu ơn tả đô đốc, chuyện ngày hôm nay, hạ quan coi như không nghe không thấy."

"Vậy thay mặt tả đô đốc và tu dung, Thanh Ngọc xin cảm ơn ngài."

Đám lính cung kính rời đi. Trong phòng giam chỉ còn lại Hoàng Lan và Thanh Ngọc. Hoàng Lan sợ hãi thu mình lại trong một góc tường. Từ tận sâu trong đáy mắt nàng, sự sợ hãi, bàng hoàng và khiếp đảm cùng đan xen lẫn lộn. Nàng cứ chăm chăm nhìn Thanh Ngọc, mãi lâu sau mới bật lên thành tiếng:

"Cảm... cảm ơn cô đã cứu mạng."

Nếu không có cô cung nữ không quen không biết này xuất hiện kịp thời, nàng đã thành ma dưới tay Thúy Hoa rồi!

"Không cần cảm ơn ta." Thanh Ngọc áy náy thở dài. Nàng ta kiên nhẫn kiểm tra các vết thương trên người Hoàng Lan một lượt, đặc biệt là chỗ trượng đánh và vết siết ở cổ: "Ta đến chậm, không ngờ bọn chúng dám hành hạ cô ra nông nỗi này. Cũng may cô không ăn cơm ngục, bằng không, ta có đến cũng chỉ đem về một cái xác không hồn."

Điều này thì Hoàng Lan hiểu. Tự nhiên nàng cảm thấy biết ơn đám cai ngục. Nếu không phải bọn chúng tham lam cắt khẩu phần của nàng, nàng cũng sẽ không chán những bát cơm có tẩm thuốc độc đến mức khiến Thúy Hoa phải đích thân vào tận đây giết người.

Người xưa có câu "cây muốn lặng mà gió chẳng dừng". Lúc này, Thúy Hoa có vô tình gọi nàng là Nguyễn Hoàng Lan. Điều này khiến nàng lập tức nhớ đến tình cảnh yếm tiệc dạo trước. Sống ở trong cung, biết tên nàng,

lại chu đáo tìm đến tận đây, người đầu tiên nàng nghĩ đến không phải Tư Thành mà chính là Phùng Diễm Quỳnh công cuồng đạo nọ.

...

Giờ đang là tháng bảy. Ngự hoa viên lung linh như một viên ngọc bích dưới ánh nắng mùa hè. Khắp nơi nơi, đâu đâu cũng là những loài hoa rực rỡ, kiêu sa nhất, thêm vào đó là những cây si, cây sanh, dáng uốn lượn kiêu hãnh, tư thế rồng cuộn hổ ngồi như sánh cùng trời xanh, trồng trong những chậu lớn khảm đá đẹp mắt. Mấy hòn giả sơn được đục đẽo cầu kì, tọa lạc uy nghi sừng sững giữa bốn bề cỏ hoa, khiến không gian càng thêm phần hoàn mỹ.

Trên con đường nhỏ lát đá dẫn ra thủy đình, một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người đang đứng đình bước đi. Bàn tay nàng cầm một chiếc quạt lông vũ, phía sau còn có bốn cung nữ thái giám theo hầu. Đến bên cạnh một khóm hoa nhỏ, nàng ta dừng lại ngắm nghía một lúc rồi nói với đám cung nhân:

"Các người nhìn mà xem, hoa cỏ trong ngự hoa viên tuy rực rỡ nhưng nhiều quá cũng thành nhàm chán, chẳng bằng đóa sen cung đình nhỏ bé này, khiêm nhường mà tinh tế, khiến ta càng nhìn càng thấy ngưỡng mộ."

Thanh Ngọc cũng thích thú nhìn ra xa. Đúng như lời Lê Tuyên Kiều nói, hoa cỏ ganh nhau khoe sắc đua hương đôi khi lại mang đến cảm giác nhàm chán, duy chỉ có một đóa hoa nơi góc nhỏ là khác biệt, nhưng thậm chí sắc hồng lại có phần chói lọi hơn. Một cơn gió nhẹ nhàng thoảng tới, mang theo hơi nước từ ngoài hồ thổi vào mát rượi.

"Con thấy đóa hoa tuy đẹp, nhưng nếu so với nhan sắc của lệnh bà thì cũng phải thẹn vài phần."

"Thanh Ngọc, người học thói nịnh nọt đó từ khi nào vậy?"

Giọng điệu Lê Tuyên Kiều không hề có ý tứ trách phạt, ngược lại còn vương ý cười. Thanh Ngọc hiểu ý, bèn đỡ nàng ta vào thủy đình nghỉ ngơi. Được một lúc thì chợt nghe thấy cung nữ bên cạnh bấm báo:

"Bấm lệnh bà, Phùng chiêu nghi tới ạ."

Lê Tuyên Kiều quay đầu lại, nhác thấy Phùng Diễm Quỳnh mặt tươi như hoa đang bước lại gần. Nàng ta vội đứng dậy hành lễ. Phùng Diễm Quỳnh nhanh tay đỡ Lê Tuyên Kiều dậy, đôi môi thuận nở một nụ cười rạng rỡ:

"Chẳng phải ta đã nói rồi sao, mọi người đều là chị em một nhà, gặp nhau không cần quá đa lễ."

"Cung kính không thể thay thế phép tắc, mong chiêu nghi đừng bặt tâm." Lê Tuyên Kiều cũng cười đáp.

Thanh Ngọc cung kính dâng trà cho Phùng Diễm Quỳnh. Nàng ta nhấp thử một ngụm, cảm thấy một mùi hương thanh khiết thoang thoảng đâu đây. Đoạn, nàng ta trở tay ra phía xa xa, nơi có đóa hoa mỏng manh đang ẩn hiện giữa những tán lá xanh biếc:

"Hoa trong ngự hoa viên có cả trăm cả ngàn, nhưng ta thiết nghĩ chẳng loài nào sánh được với đóa sen cung đình kia. Dù đứng một mình hay mọc lẫn với trăm loài, sen cung đình vẫn là loài hoa có khí tiết nhất, vương giả nhất."

Người nói kẻ nghe đều hữu ý, Lê Tuyên Kiều âm thầm nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay nhưng ngoài mặt vẫn nhẹ nhàng đáp:

"Chiêu nghi thật có mắt quan sát! Nếu chị không nói, chắc em cũng không phát hiện ra vẫn còn một đóa sen cung đình đẹp đẽ mà đơn độc đang tỏa sắc trong ngự hoa viên."

Sắc mặt của Phùng Diệm Quỳnh trong phút chốc trở nên gượng gạo. Lê Tuyên Kiều giả như không trông thấy sự thay đổi ấy. Nàng ta tươi cười nâng chén trà lên:

"Trà này là do em mang từ Diêu Tú viện đến đây, không biết có vừa miệng chiêu nghi không?"

Ngay từ đầu Phùng Diệm Quỳnh đã biết đây là trà tiến cung nên đã ngầm lờ đi, nào ngờ đối phương vẫn cố tình nhắc đến. Biết không né tránh nổi nữa, nàng ta đành gượng cười:

"Đúng là rất tuyệt. Trà này vừa ngửi đã thấy hấp dẫn, khi uống vào miệng thì hương vị thanh khiết quyến luyến mãi không rời. Nếu biết chỗ em có trà ngon như vậy thì chị đã thường xuyên ghé thăm Diêu Tú viện rồi. Không biết trà này có phải là trà Tuyết trứ danh?"

Trà Tuyết là loại trà tiến cung của người dân vùng núi cao phía bắc Đại Việt. Trà được hái từ cây trà cổ mọc trên núi cao ngàn mét, hái lúc búp trà còn ngậm sương, sau đó dùng củi phơi khô cháy đượm, dùng tay trần khéo léo sao, đặc biệt chú ý không để làm rơi những tuyết trắng còn bám trên búp trà. Khi pha trà phải dùng ấm sứ nung già, pha chế cầu kì để nước trà chỉ có màu phớt vàng như mật ong, trên chén sóng sánh còn vương chút tuyết trắng. Trà này uống vào, ban đầu người ta cảm thấy vừa chát vừa ngọt nơi đầu lưỡi, sau đó sẽ cảm nhận được sự ngọt ngào như hương mật ong rùng. (1)

Lê Tuyên Kiều cũng nhấp thêm một ngụm rồi đáp:

"Đây đúng là trà Tuyết tiến cung năm nay."

Không khoe khoang dài dòng, chỉ một chữ "tiến cung" đã hoàn toàn lấp át khí thế của Phùng Diệm Quỳnh. Sao nàng ta không biết việc Lê Tuyên Kiều khổ luyện cầm nghệ để níu chân thiên tử? Kể từ ngày bọn họ chuyển đến hoàng cung, số lần Tư Thành đến Đan Ngọc các càng ít đi, trong khi

những đêm Diêu Tú viện của Lê Tuyên Kiều được nghênh đón thánh giá càng lúc càng nhiều...

Lê Tuyên Kiều và Phùng Diệm Quỳnh đều không nói gì nữa. Bọn họ còn bận rộn đeo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Khi Lê Tuyên Kiều đi rồi, Phùng Diệm Quỳnh tức giận hất đổ chén trà còn lại xuống đất. Diệu Hoa đang đứng hầu phía sau vội vàng quỳ xuống:

"Lệnh bà bớt giận!"

"Ta có thể tức giận vì con tiện nhân ấy sao?" Phùng Diệm Quỳnh nghiêng rãnh nghiêng lợi, lời nói và vẻ mặt của nàng ta lúc này đang vô cùng mâu thuẫn. Thấy đám cung nữ vẫn quỳ trên mặt đất, bấy giờ lửa giận trong lòng Phùng Diệm Quỳnh mới nguôi ngoai đôi chút. Nàng ta bảo bọn họ đứng dậy rồi nói riêng với Diệu Hoa: "Người mang trâm ngọc liên đến Diêu Tú viện, nói là ta ban thưởng cho Lê tu dung."

"Nhưng đó là đồ thái hậu ban thưởng cho lệnh bà..." Nhớ ra cây trâm đó, Diệu Hoa ngật ngừng hỏi lại.

"Đồ càng quý, ta càng muốn ban thưởng cho cô ta. Ta muốn xem cô ta có thể dương dương tự đắc được đến lúc nào!"

Diệu Hoa run rẩy lĩnh mệnh.

"Phải rồi, Thúy Hoa đâu?" Phùng Diệm Quỳnh hỏi tiếp: "Ta cử nó đi từ đêm qua, sao đến giờ vẫn chưa thấy trở về?"

Phùng Diệm Quỳnh còn chưa dứt lời thì đã trông thấy một thái giám hối hả chạy tới. Gã là thái giám chuyên đi đưa tin của Đan Ngọc các. Nhưng không giống như mọi lần, lần này, tin gã đem về lại là tin dữ.

Gã nói Thúy Hoa đã chết!

Chiếc khăn trong tay Phùng Diệm Quỳnh rơi xuống đất. Nàng ta thảng thốt bật dậy:

"Người nói cái gì?"

Gã thái giám mếu máo kể lại sự tình. Vì Thúy Hoa mãi không trở về nên gã sốt ruột đi tìm, lúc đi ngang qua hồ Lạc Thủy, gã trông thấy người ta đang đứng tùm năm tùm bảy bên một thi thể bị chết đuối nên cũng tò mò lại gần, ai ngờ người chết chính là Thúy Hoa...

Phùng Diệm Quỳnh không tin nổi vào tai mình nữa. Hình lao và hồ Lạc Thủy nằm ở hai hướng đối diện nhau, Thúy Hoa nhận lệnh đến hình lao diệt khẩu, sao giờ ả ta lại chết đuối ở hồ Lạc Thủy? Mà không. Không phải Thúy Hoa chết đuối. Ả ta bị ai đó dìm chết mới đúng!

Phùng Diệm Quỳnh lo lắng hỏi:

"Người ta đã có kết luận về việc này chưa?"

"Bẩm, do không ai biết tường tận sự tình nên Đặng tổng quản cũng tin rằng Thúy Hoa chẳng may trượt chân ngã chết." Gã thái giám thành thật trả lời: "Hiện thi thể đã được đưa ra khỏi cung rồi ạ."

Bất giờ Phùng Diệm Quỳnh mới khẽ gật đầu. Không truy đến cùng cũng tốt. Rồi nàng ta gọi Diệm Hoa đến và nhỏ giọng ra lệnh:

"Người đến hình lao điều tra lại cho ta, xem Nguyễn Hoàng Lan giờ thế nào rồi?"

Một canh giờ sau, Diệm Hoa cũng đem về một tin tức tệ không kém, rằng Nguyễn Hoàng Lan đã biến mất khỏi hình lao.

...



Hoàng Lan bị đánh thức bởi tiếng hét của chính mình. Hóa ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng!

Mùi nắng mới khiến Hoàng Lan đảo mắt nhìn quanh và ngạc nhiên khi nhận ra nơi nàng đang nằm không phải hình lao. Phải rồi, là Thanh Ngọc nào đó đã đưa nàng ra ngoài, sau khi giết chết Thúy Hoa. Sự thật ấy khiến Hoàng Lan không khỏi rùng mình. Rốt cuộc nàng đang vướng phải chuyện quái quỷ gì không biết!

"Cô thấy trong người thế nào rồi? Còn nóng nữa không?"

Thì ra trong phòng vẫn còn một người nữa. Nàng ta chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, cũng mặc y phục của cung nữ, trên tay còn bưng một chậu nước và một chiếc khăn mà Hoàng Lan đoán là dùng để chườm mát cho mình. Cung nữ kia đặt chậu nước xuống bàn rồi chẹp miệng:

"Mấy hôm trước người ta đưa cô đến đây. Mông thì bị đánh cho sưng vù, toàn thân sốt hầm hập, nói thật, cả đời tôi chưa thấy ai thảm như cô. Khi ấy tôi còn tưởng cô chết rồi ấy."

"Là cô chăm sóc cho tôi?" Hoàng Lan ngờ ngợ hỏi.

Cung nữ trẻ tuổi kia hơi ngẩn ra, sau đó thành thật gật đầu.

Vết thương trên người Hoàng Lan đã đóng vảy, không còn hành hạ nàng nhức nhối như trước. Nàng mệt mỏi gác tay lên trán và chấp nối các sự kiện lại. Đầu tiên, nàng vô tình trở thành nhạc công bất đắc dĩ ở yến tiệc hoàng gia, vì vướng vào việc tranh đấu của hai phi tần mà trở thành kẻ chết thay rồi bị tống vào ngục tối. Tại đây, nàng may mắn tránh được những bát cơm "bẩn", khiến Thúy Hoa phải đích thân vào hình lao diệt khẩu, sau đó Thanh Ngọc ở đâu xuất hiện ra tay trợ giúp. Nàng được cứu, còn Thúy Hoa thì phải đền tội.

Nghĩ đến Thanh Ngọc, Hoàng Lan lại nhồm dậm:

"Cô có thấy Thanh Ngọc không?"

Cung nữ kia kinh hãi lắc đầu:

"Cô hỏi Thanh Ngọc làm gì? Chị ấy là cung nữ thân tín nhất của Lê tu dung, người đang được bệ hạ sủng ái. Người như chị ấy sao có thể đến chỗ thấp hèn này chứ! Lần sau đừng nhắc đến chuyện này nữa, nếu các nữ quan nghe được lại tưởng cô thấy sang bắt quàng làm họ, không tốt đâu."

Lê tu dung? Hoàng Lan mất một lúc mới nghĩ ra, Lê tu dung chính là vị phi tần giỏi chơi đàn dạo nọ. Nàng ta cử Thanh Ngọc đến tương trợ nàng là vì áy náy ư? Nếu áy náy, tại sao không đưa Hoàng Lan ra khỏi cung luôn mà còn giữ nàng lại làm gì? Hay Lê tu dung đó muốn nàng sau này tiếp tục làm chứng chống Phùng Diễm Quỳnh? Nói về làm chứng, lời chứng của nàng đâu có giá trị bằng Thúy Hoa? Giết Thúy Hoa mà giữ lại nàng thì cũng có ích gì? Lê Tuyên Kiêu nhất định có dụng ý khác. Tâm cơ của người này không thể hời hợt như Phùng Diễm Quỳnh.

Thực sự Hoàng Lan không biết nên khóc hay nên cười nữa. Từ khi nào nàng lại có khả năng nhìn mặt đoán người thế này chứ?

"Bà Tố Tâm còn nói đợi cô tỉnh dậy thì sẽ bắt đầu làm việc cùng với mọi người." Cung nữ kia ái ngại nói thêm.

Hoàng Lan thảng thốt vươn tay mở cửa sổ. Trước mắt nàng, một địa ngục mới lại mở ra...

...

Khu vực giặt đồ mang tên Thanh Phục khu chính là nơi khắc nghiệt nhất trong hậu cung. Người làm việc ở đây hầu hết đều là những cung nữ phạm lỗi hoặc vô tình bị chủ nhân ghét bỏ. Hằng ngày, hàng trăm bộ y phục từ các cung điện đều được tập trung về đây, khiến những cung nữ làm quần quật mà vẫn không hết việc. Đám nữ quan thì luôn tỏ vẻ cay nghiệt, chỉ cần

một cung nữ chậm chạp là bọn họ sẵn sàng đánh đập không thương tiếc. Hoàng Lan cũng không phải ngoại lệ. Nhưng sau lần thoát chết ở hình lao, nàng đã ngoan ngoãn hơn, hoặc ít ra cũng tỏ vẻ như vậy cho người ta thấy.

...

Buổi tối là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Hoàng Lan thường chờ đám nữ quan ngủ say để lén ra bên ngoài và tận hưởng chút yên bình còn sót lại. Nàng chậm chạp bước đi, lắng nghe văng vẳng tiếng ca vũ từ cung điện nào đó vọng lại. Không gian bên ngoài hoàn toàn đối lập với sự yên ắng đến tịch mịch ở nơi đây. Hoàng Lan tự chọn cho mình một chỗ ngồi, là chiếc trụ đá tròn nơi ban ngày các nữ quan vẫn thường ngồi để trông chừng cung nữ giặt giũ. Rêu dưới chân nàng mềm mại, mát rượi. Ánh trăng chiếu chênh chếch qua khóm hoa ngoài hoa viên và in thành từng hình thù kì dị xuống mặt đất.

Đã bao nhiêu buổi tối như buổi tối hôm nay, Hoàng Lan dùng sự thanh tĩnh của không gian để suy nghĩ về hoàn cảnh của mình. Thanh Phục khu không chỉ là nơi khổ dịch, nó còn là nơi bóp chết tự do của người ta. Hoàng Lan đã từng thử tìm cách trốn khỏi Thanh Phục khu nhưng cuối cùng, nàng bất lực nhận ra rằng điều đó là không thể. Mà khi không thể phản kháng, con người ta chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp. Ngày qua ngày, Hoàng Lan đã dần dần thích nghi với mọi việc, nàng cũng không còn quá xa lạ với những sự bất công đang bày ra trước mắt nữa. Nàng biết rằng mình bị hãm hại vì đã chen chân vào việc của hai người Phùng Lê. Nàng biết Thúy Hoa đến hình lao chẳng qua là âm thầm dùng tư hình nên mới bị người khác tương kế tựu kế, bí mật xử lý. Nàng biết rằng cho đến bây giờ, sự tồn tại của mình thực sự là cái gai trong mắt không ít người. Nguyễn Hoàng Lan không bao giờ dám nhận mình là người khôn ngoan, nhưng chí ít nàng cũng không phải kẻ ngu ngốc.

Điều duy nhất nàng chưa giải đáp được, đó chính là dụng ý của Lê Tuyên Kiêu. Ở trong cung lâu như vậy, chẳng lẽ Lê Tuyên Kiêu không biết đến sự

khắc nghiệt của Thanh Phục khu? Nếu nàng ta đã có lòng tốt cứu nàng, vậy tại sao lại đưa nàng vào đây rồi dặn dò đám nữ quan trông chừng nàng? Còn nữa... Thái Thanh Ngọc... gương mặt thanh tú, giọng nói sắc sảo vượt ngoài giới hạn một cung nữ ấy cứ luẩn quẩn mãi trong tâm trí nàng, chờn vờn như một bóng ma dai dẳng.

Tiếng ca vũ xa xa đã tắt hẳn. Hoàng Lan chột mím cười rồi nhìn màn đêm. Đêm vẫn cao và xa vời vợi. Vừa từ cõi chết trở về, nàng thầm cảm thấy số mệnh mình sẽ không dễ dàng chấm dứt như thế.

Nàng còn phải sống, sống để trở về.

...

Ở chốn rừng núi hoang vu, một người con trai áo quần rách rưới đang cố tước lấy vỏ cây để ăn. Ban đầu cậu ta nhăn mặt vì nhựa trong vỏ cây quá chát, nhưng nghĩ đến cái bụng đói meo của mình, cậu ta lại đành nhắm mắt nhắm mũi mà cố nuốt đồng vỏ khô như rơm ấy vào trong bụng. Lạc giữa nơi rừng thiêng nước độc, ngày hứng nắng, đêm phơi sương, cậu ta sống sót được đến tận ngày hôm nay, kể ra đã là một kỳ tích.

...

Chú thích:

(1) Đặc sản chè Shan Tuyết, tham khảo thêm tại "Lên Suối Giàng uống chè Shan Tuyết", báo điện tử Quảng Ninh <http://baoquangninh.com.vn/du-lich/di-va-thay/201204/Len-Suoi-Giang-uong-che-Shan-tuyet-2164985/>.

f

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 7: Người Lạ Gặp Trong Đêm

Một trong những điều khó khăn nhất chính là đặt niềm tin vào kẻ đã từng giết mình. Hơn nữa, dù mục đích của Lê Tuyên Kiều là gì thì nàng ta cũng đã cứu Hoàng Lan một mạng. Lấy oán báo ơn không phải phương châm sống của Hoàng Lan.

...

Đàn ca trong Diêu Tú viện đã kết thúc tự lúc nào. Rèm lụa buông rủ bốn phía. Mỹ nhân mặc một bộ váy mỏng màu xanh bích, suối tóc đen láy buông xuống ngang lưng, thỉnh thoảng lại trộm nhìn đế vương, cái nhìn như giục giã, như trách móc, chan chứa nhu tình.

Hoàng thượng không phải người quá mê luyện hậu cung nhưng mấy ngày nay, tối nào ngài cũng đến Diêu Tú viện dùng bữa và nghe đàn. Đối với bất kì cung phi nào mà nói, đây là một vinh hạnh phải tu từ kiếp trước mới có được. Điều đó càng bồi đắp cho Lê Tuyên Kiều vào niềm tin vượt qua Phùng Diệm Quỳnh để trở thành phi tần vinh hiển nhất hậu cung. Tại sao lại không? Cái gì Phùng Diệm Quỳnh làm được, Lê Tuyên Kiều nhất định sẽ làm được!

Giờ Hợi hai khắc, cuối cùng Lê Tuyên Kiều cũng không chờ được nữa. Nàng ta ôm đàn đặt sang một bên rồi nhỏ nhẹ nói:

"Bệ hạ, để thần thiếp hầu hạ người nghỉ ngơi."

Đáp lại lời giục giã đầy ý tứ của Lê Tuyên Kiều, Tư Thành lại vờ như không nghe thấy, hoặc cũng có thể, hẳn thực sự không hề nghe thấy. Hẳn

chỉ nhàn nhã nhấp thêm một ngụm Long Đình rồi nhìn ánh trăng vương trên cửa sổ. Sự lạnh nhạt ấy khiến nụ cười trên môi Lê Tuyên Kiều ngưng lại.

Không phải bộ hạ nói sẽ nghỉ lại ở đây sao? Chẳng lẽ mình vẫn chưa thể khiến người động tâm?

"Cũng muộn rồi, nàng nghỉ ngơi đi, trẫm không làm phiền nàng nữa." Tư Thành buông chén rượu rồi đứng dậy: "Đặng Phúc, bãi giá điện Bảo Quang!"

Điện Bảo Quang là nơi ở của Tư Thành.

Hắn nói xong thì đi thẳng, bỏ lại Lê Tuyên Kiều đang ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì xảy ra.

Phiền? Thế nào gọi là phiền? Bao nhiêu kẻ sẵn sàng vì một chữ phiền này mà đấu nhau đến chết đi sống lại? Chẳng lẽ bộ hạ không nhận ra sự cố gắng của mình bấy lâu nay ư?

Một dải lụa rơi xuống ngang mặt, Lê Tuyên Kiều nhạt lầy, đột nhiên có cảm giác chỉ muốn bóp nát mọi thứ trong tay.

...

Rời khỏi Diêu Tú viện, Tư Thành không vội trở về điện Bảo Quang như đã nói mà lại một mình tản bước trong hậu viên. Đã bao lâu nay, dù sống giữa những mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn nhưng hắn vẫn không ngăn được cảm giác nhạt nhẽo trong lòng. Không phải vì bọn họ không đủ đoan trang tiết hạnh, càng không phải vì bọn họ không biết hầu hạ hắn... chỉ có điều, thứ hắn tìm kiếm cơ hồ lại là một điều khác.

Đôi chân bất giác đưa lối đến một nơi xa lạ. Khi Tư Thành ngẩng đầu lên, hắn ngửi thấy một mùi hương thơm ngát.

...

Hoàng Lan rảo bước đến cạnh bờ tường. Hóa ra mùi hương khiến nàng quyến luyến kia lại xuất phát từ vườn quỳnh mọc sát tường Thanh Phục khu. Tự chọn cho mình một nơi đủ khô ráo, nàng ngồi xuống và lại lặng lẽ ngắm nhìn trời trăng. Trên cao, trăng treo lơ lửng, dưới đất, cỏ cây cũng mặc sức đung đưa theo gió. Trong bóng tối này, có lẽ chỉ duy nhất Nguyễn Hoàng Lan nàng là kẻ không có tự do.

...

Nếu như hương hoa quỳnh thơm ngát dẫn lối Tư Thành tới đây thì tiếng người thì thầm đằng kia lại là nguyên nhân khiến hãn không vội rời bước. Hãn tò mò tiến lại gần thêm một chút, trong lòng không ngừng tự hỏi cung nữ nào bất mãn với chủ nhân mà dám trốn ra đây than thân trách phận?

...

Nghe tiếng bước chân lại gần, Hoàng Lan lập tức im bật. Vừa nãy nàng không kiềm chế được nên mới nói ra vài lời tự vẫn, nhưng nàng vẫn không quên rằng mình đang ở trong hoàng cung của một triều đại phong kiến, nơi đầy rẫy những quy tắc và luật lệ hà khắc. Nếu để đám người Bùi Tố Tâm nghe được những lời vừa rồi, dám chắc ngày mai mụ cho nàng đi dọn phân bò cũng nên!

Tiếng bước chân chậm dần rồi dừng hẳn. Từ sau bức tường loang lỗ rêu xanh, một giọng nói trầm trầm cất lên:

"Nếu ta nhớ không nhầm thì cấm cung đã đóng cửa từ lâu. Không biết cô nương là ai mà lại dám lên ra ngoài than thân trách phận như vậy?"

Ngữ khí của Tư Thành không hề giận dữ. Có lẽ hãn đã bỏ lỡ phân đoạn mà Hoàng Lan nhắc đến mình!

Ở bên này, Hoàng Lan lại tiếp tục chột dạ. Nàng hoàn toàn có thể lén lén đi, nhưng nếu người kia cứ nhất định truy cứu đến cùng, ai dám chắc ngày mai sẽ không lớn chuyện? Mà nàng thì quá hiểu tính cách của Bùi Tố Tâm. Nếu không tra ra nàng, chắc chắn mụ sẽ vợ đại một ai đó để chịu tội.

Thế cho nên, cách tốt nhất là biến việc nhỏ thành không có gì!

"Tôi chỉ là một kẻ vô danh không đáng nhắc đến, do trong người cảm thấy bí bách nên mới tranh thủ ra ngoài tản bộ thôi." Hoàng Lan lựa lời đáp. Qua mấy lần thử thăm dò, nàng biết những người trong Thanh Phục khu không biết chuyện ở Liên đài. Họ cũng không biết nàng là ai. Hoàng Lan không thể không thừa nhận rằng đây là một sự may mắn hiếm hoi giữa ngàn vạn cái rủi ro đang đeo bám nàng. Nếu để Phùng Diễm Quỳnh biết được nàng đang vật vờ tồn tại trong Thanh Phục khu, chắc chắn nàng ta sẽ đến để bóp chết nàng thêm lần nữa!

Rồi Hoàng Lan tự nhiên nghĩ ra một chuyện:

"Còn anh là ai mà cũng dám lang thang giữa cấm cung vào giờ này?"

"Ta cũng là một kẻ vô danh không đáng nhắc đến."

Tư Thành gần như nhại lại lời cung nữ kia. Hắn thầm nghĩ nếu người kia biết mình đang nói chuyện với đương kim hoàng thượng, nàng ta sẽ ngạc nhiên đến nhường nào.

Ngữ điệu ăn miếng trả miếng này khiến Hoàng Lan bật cười. Ở bên kia tường vọng lại tiếng người lẩm bẩm:

"Cô cười cái gì?"

"À, không có gì." Hoàng Lan bụm miệng.



Tư Thành cũng không thèm chấp nàng cung nữ quèn kia. Nghĩ đến những lời ai oán vừa rồi, hẳn tò mò hỏi:

"Hình như cô chọc giận chủ nhân nên mới bị đẩy đến đây phải không?"

Hoàng Lan buồn bã đáp:

"Chọc giận thì đúng, nhưng người đó không phải chủ nhân của tôi."

Phùng Diễm Quỳnh chưa bao giờ là chủ nhân của nàng!

Nhưng Tư Thành lại hiểu theo ý khác. Hẳn định ninh rằng có phi tần nào đó dám lạm quyền, trừng phạt cả người không thuộc cung của mình. Ý nghĩ ấy khiến hứng thú của hắn đối với hậu cung càng lúc càng nhạt hơn.

Hậu cung giả dối vô thường. Chuyện mười tám năm trước, Tư Thành sẽ không bao giờ quên...

Thấy Tư Thành không đáp lại, Hoàng Lan bèn nói:

"Trời cũng muộn rồi, tôi về đây."

"Khoan đã!"

Nào ngờ lại có tiếng người níu kéo vọng sang. Hoàng Lan lưỡng lự một hồi rồi cũng đứng lại, chờ đợi người kia nói tiếp.

"Nếu cô rảnh thì ở đây trò chuyện với ta một lát... được chứ?"

Tư Thành nói ra hai từ cuối cùng một cách cực kì miễn cưỡng. Vốn là vua một nước, hắn không nghĩ sẽ có lúc phải dùng đến hai từ cầu khiến này.

"Vì sao?" Hoàng Lan nghi ngờ hỏi.

"Nội đình canh gác nghiêm ngặt, người có bản lĩnh lên ra ngoài như cô không phải nhiều đâu. Đúng lúc ta cũng đang có chuyện bức bối trong lòng. Giữa cấm cung gặp mặt, xem như giữa ta và cô cũng có duyên tương ngộ."

Duyên tương ngộ cái con khi! Hoàng Lan làu bàu nhưng sau chót vẫn ngồi lại. Nửa tháng nay, sống trong Thanh Phục khu ngọt ngào, thật ra nàng cũng cần một người bạn để tâm sự. Hơn nữa, nàng thấy giọng điệu người bên ngoài có phần tử tế nên đành xuôi theo:

"Thôi được rồi, nói chuyện thì nói chuyện, dù sao tôi cũng chưa buồn ngủ."

Tư Thành tựa lưng vào tường, khoan khoái hít hà hương hoa quỳnh thơm ngát:

"Cô tùy tiện ra đây mà không sợ bị các nữ quan bắt gặp sao?"

"Họ đi ngủ cả rồi." Hoàng Lan nhìn về phía những gian nhà lụp xụp đằng xa. Đó là nơi ở của mọi người trong Thanh Phục khu. Bây giờ những gian nhà ấy đều tối om, không biết bọn họ đã mơ được bao nhiêu giấc mơ rồi: "Ban ngày đã không có tự do, đêm đến, tôi cũng phải đi tìm tự do cho riêng mình chứ?"

"Suy nghĩ của cô thật sự rất đặc biệt!" Biết không nói lại nàng, Tư Thành đành cảm thán một câu.

"Chỉ là tự tôi cảm nhận thôi. Tôi biết tôi không thể thay đổi được thời đại này, còn chưa biết chừng nó sẽ thay đổi tôi..."

Tư Thành không thể hiểu hết được ý nghĩa câu nói này. Hắn chỉ cảm nhận thấy, người con gái đang đứng phía sau bức tường kia tuyệt đối không giống như đám người Phùng Lê đếm không hết trong hậu cung của hắn.

"Những lời này tốt nhất không nên tùy tiện nói ra. Nếu để người khác nghe thấy, cô sẽ gặp rắc rối đấy."

Hoàng Lan hơi mỉm cười. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy người đang nói chuyện với mình cũng có chút thiện ý.

"Cô nhập cung lâu chưa?"

"Mới được gần nửa tháng thôi. Nhưng tôi muốn đính chính một chút, tôi không phải cung nữ. Đám người ở đây không có quyền quyết định sự sống chết của tôi."

Điều Hoàng Lan ghét nhất đó là cách các nữ quan áp đặt thân phận cung nữ cho mình. Sống ở Thanh Phục khu không đồng nghĩa với việc nàng là cung nữ của Thanh Phục khu. Kể từ khi lưu lạc đến quá khứ, chưa bao giờ Hoàng Lan quên mất bản thân mình vẫn là một người của tương lai.

"Không phải cung nữ... chẳng lẽ cô là một phi tần nào đó của hoàng thượng?"

Cách suy diễn của Tư Thành khiến Hoàng Lan thật sự bật cười. Nàng vô tư đính chính:

"Tôi là một người tự do. Tôi không thuộc về hoàng cung này. Ở một nơi cách đây rất xa, những người thân của tôi vẫn đang chờ tôi trở về."

Vẻ mặt của Tư Thành đột nhiên trầm xuống. Trong ánh mắt hẩn, tinh tú lấp lánh, thêu dệt thành tấm thảm khổng lồ.

Xung quanh vắng lặng đến lạ kì. Trong bóng tối, chỉ có hai người họ đang cùng dựa lưng vào một bức tường, cùng ngẩng đầu nhìn bầu trời và lắng nghe hơi thở của đối phương.

"Cô khiến ta nhớ đến những người thân đã khuất của ta."

Tư Thành đột nhiên nói. Chỉ hấn mới hiểu, cái quá khứ mà hấn không bao giờ cho phép mình quên đó, giờ theo một câu nói của cung nữ kia mà ùa về như thác lũ...

Khẽ vuốt ve bông hoa quỳnh trong tay, Hoàng Lan yên lặng ngồi lắng nghe câu chuyện của hấn.

"Cha ta vì tin lời người khác nên đã bạc bẽo hai mẹ con ta, thậm chí bỏ mặc mẹ ta trong những ngày ta mới lọt lòng. Nếu không nhờ một người bạn tốt giúp đỡ, liệu mình đứng ra bảo vệ, chưa chắc mẹ con ta đã giữ được mạng sống đến ngày hôm nay."

Tư Thành đang kể lại chuyện mười tám năm trước, Tuyên Từ thái hậu vì mưu đồ hoàng vị nên đã buông lời dèm pha với tiên đế, đẩy mẹ con hấn lưu lạc bốn phương. Thân là hoàng tử Đại Việt nhưng mấy ai biết nơi hấn được sinh ra và lớn lên chính là chùa Dục Khánh. Đến khi Tư Thành bốn tuổi, Tuyên Từ thái hậu và hoàng huynh cảm thấy áy náy mới đón mẹ con hấn về, ban cho một chức thân vương tuy vẻ vang mà nhàn nhã. Nếu không có sự biến Lệ Đức hầu Lê Nghi Dân đoạt vị, có lẽ Lê Tư Thành sẽ là một thân vương hữu danh vô thực cả đời. Cảm kích ư? Hấn chấp nhận trở về vì trong huyết quản của hấn vẫn còn chảy dòng máu của Thái Tổ Thái Tông, hấn chấp nhận lên ngôi vì không muốn để giang sơn Đại Việt tiếp tục rối ren, trở thành miếng mồi ngon cho giặc phương Bắc mà thôi.

Tất nhiên câu chuyện của Tư Thành đã được đơn giản hóa, chỉ đủ để đối phương hiểu được một nửa. Những tôn danh tiên đế, thái hậu, Nguyễn Trãi... đều được ẩn đi. Hấn không muốn người bên kia biết được thân phận thực sự của mình.

Chẳng hiểu sao, câu chuyện ấy lại gieo vào lòng Hoàng Lan một dư vị man mác buồn. Nàng ái ngại nói:

"Thực không thể tin nổi. Theo tôi thấy thì vị tiên sinh mà anh nói đức cao ngời ngời. Người hư ông ấy sao có thể hại chết cha anh được chứ? Liệu có gì nhầm lẫn không?"

Vị tiên sinh mà Hoàng Lan nhắc tới chính là Nguyễn Trãi. Nhớ tới cố nhân, Tư Thành cười buồn:

"Ta cũng như cô, không tin chuyện này là do ông ấy làm. Một người cả đời chính trực ngay thẳng, vì bất mãn thói đời đen bạc mà từ quan về quê thì sao có thể có dã tâm hại người được chứ? Có điều vụ án ấy trôi qua đã lâu, người liên quan đều đã chết cả, giờ có nói gì cũng vô ích."

Hoàng Lan khẽ gật đầu đồng tình. Nàng tin vị tiên sinh trong lời kể kia bị oan. Trong lòng chợt hiện lên những liên tưởng mơ hồ, Hoàng Lan buột miệng nói:

"Người chính trực thường dễ trở thành cái gai trong mắt kẻ khác. Lịch sử không phải chưa từng có những vụ án oan khiên. Mấy trăm năm trước, chẳng phải Nguyễn Trãi cũng bị vu oan mà gánh án tru di cả tam tộc đó..."

Biết mình lỡ lời, Hoàng Lan vội im bặt. Nàng biết Nguyễn Trãi được vua Lê Thánh Tông minh oan, nhưng thời điểm đó xảy ra trước hay sau năm Quang Thuận thứ nhất thì nàng lại không biết. Biết đâu bây giờ, ông vẫn bị người đời coi như tội nhân thiên cổ thì sao?

Ở phía bên này, Tư Thành vẫn nhìn chăm chăm vào bức tường đen thẫm. Ánh mắt vốn trầm ấm bỗng lộ vẻ sâu xa khó dò, nhưng miệng hắn thì lại cười rất nhẹ:

"Hóa ra cô cũng biết Nguyễn Trãi bị oan?"

Cũng biết? Hoàng Lan thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra đã qua đời vua Lê Thánh Tông, án oan Lê Chi cũng đã được giải.

"Ừm, bị oan thôi, người như ông ấy đời nào lại giết vua chứ?" Nàng thờ dãi đáp: "Chỉ tội cho mấy trăm mạng người nhà họ Nguyễn, tự nhiên bị oan nghiệt đổ lên đầu..."

Vì bị ngăn cách bởi một bức tường nên Hoàng Lan mới không nhận ra vẻ mặt quái dị của Tư Thành.

Cũng không biết từ khi nào, hẳn cảm thấy nói chuyện với người này thật thoải mái, không phải đoán từng lớp ý tứ như với đám cung phi, càng không phải câu nệ quân thần như trên đại điện. Ở nàng không có sự e dè kiêng kỵ, những gì nói ra đều là suy nghĩ xuất phát từ đáy lòng.

Một tiếng sang canh từ xa vọng đến. Sương đêm đã phủ đẫm mái tóc mai. Vì ngày mai cần dậy sớm làm việc nên Hoàng Lan không thể nấn ná thêm được nữa. Lúc nàng nói lời từ biệt, Tư Thành có chút lưu luyến không muốn rời.

Bởi vì nàng cũng như hẳn, đều tin tưởng Ưc Trai vô tội...

...

Bảy ngày sau.

Đan Ngọc các thuộc cung Thụy Đức.

Phùng Diễm Quỳnh ngồi trước gương đồng, để mặc cho cung nữ hầu mình chải đầu bằng một chiếc lược ngà.

"Diệu Hoa, có phải ta đã già rồi không?"

"Sao lệnh bà lại nói vậy ạ?" Diệu Hoa cười lấy lòng: "Ai cũng biết lệnh bà là đóa hoa rực rỡ nhất hậu cung này. Nếu lệnh bà nhận mình già, vậy thì các vị chủ nhân khác trong cung đều là bà lão thất thập cổ lai hi rồi."

Lời của Diệu Hoa tuy nịnh nọt nhưng cũng có đến bảy tám phần là sự thật. Nhan sắc của Phùng Diệm Quỳnh trong cung thực sự quá nổi bật, họa chẳng chỉ có Lê Tuyên Kiều là có tư cách tranh đua cao thấp với nàng ta. Thế nhưng dạo gần đây, Phùng Diệm Quỳnh luôn có một cảm giác bất an. Nàng ta mơ hồ cảm thấy mình không còn đủ khả năng chạm vào ánh mắt hoàng thượng như trước kia nữa.

Từ bên ngoài, cung nữ Mai Hoa khẩn trương đi vào rồi ghé tai Phùng Diệm Quỳnh nói nhỏ vài câu. Không biết nàng ta đã nói gì mà khiến Phùng Diệm Quỳnh vui vẻ hẳn, sự ưu tư vừa nãy cũng biến mất như chưa từng tồn tại.

...

"Ranh con! Hôm nay ta phải đánh chết người."

Ở sân giữa của Thanh Phục khu đang diễn ra một cảnh tượng lộn xộn. Các cung nữ đều ngưng làm việc, tập trung thành một đám đông để chứng kiến cảnh Bùi Tố Tâm trừng phạt một cung nữ.

Không ai biết người cung nữ này đến từ cung nào, nàng ta phạm phải tội gì. Bọn họ không hỏi. Nàng cũng không nhắc đến. Nàng ta vào đây chưa lâu nhưng lúc nào cũng lặng lẽ, hết việc lại về phòng ngủ, chẳng kết giao quan hệ với ai, tồn tại âm thầm như một cái bóng.

Có ai ngờ người thường ngày vốn lặng lẽ, an phận ấy lại dám chống đối lại để chế cai trị độc ác của đám nữ quan trong Thanh Phục khu chỉ để bảo vệ một cung nữ vô danh tiểu tốt khác.

Nguyệt Hằng chính là người đã chăm sóc Hoàng Lan trong những ngày đầu nàng đến Thanh Phục khu. Nguyệt Hằng nhỏ hơn nàng vài tuổi, vì từng làm phật ý một vị tiệp dư họ Triệu nên mới bị tống vào đây. Nửa tháng ở Thanh Phục khu, Hoàng Lan chỉ có Nguyệt Hằng bầu bạn. Ban ngày, họ cùng làm việc, che chở nhau trước những trận đòn roi nghiệt ngã. Khi đêm

đến, họ lại thức để kể cho nhau nghe những câu chuyện của riêng mình. Người này có miếng ăn ngon, có tấm chăn ấm cũng chưa bao giờ quên người kia, rồi cứ như thế, bọn họ từ chỗ không quen biết trở thành bạn đồng cam cộng khổ của nhau. Cũng giống như vợ chồng Từ Trọng Sinh, Nguyệt Hằng là người mà Hoàng Lan thực lòng quý mến kể từ khi lạc đến thời đại này.

Vừa rồi, Nguyệt Hằng vì bị say nắng mà lỡ trượt chân và đánh đổ cả xô nước lên người Bùi Tố Tâm, kết quả là bị mù ta đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Bất mãn tích tụ đã lâu giờ như giọt nước tràn ly, Hoàng Lan không thể tiếp tục trơ mắt nhìn bạn mình bị kẻ khác đánh đến chết được nữa.

Nhiều khi, nhẫn nhịn không thể đổi lấy sự bình an mà chỉ mang đến sự thiệt thòi. Hoàng Lan hối tiếc vì nhân ra điều đó hơi muộn.

Cổ nhân có câu: Con giun xéo lắm cũng quăn!

Để bảo vệ bạn, nàng đã giằng lấy roi trong tay Bùi Tố Tâm, quất ngược lại mù ta mấy cái đến tím tái mặt mày.

...

Ánh mắt thâm độc của Bùi Tố Tâm liếc xéo qua người Hoàng Lan. Nàng đang bị người ta giữ chặt tay chân, không thể phản kháng, chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng mà nhìn lại đối phương. Đối diện ánh mắt ấy, Bùi Tố Tâm bất giác rùng mình, nhưng nhớ lại lời quý nhân đó đã giao phó, mù lại tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi:

"Con ranh này thật không biết trời cao đất dày là gì nữa? Ta cho nó ăn, cho nó mặc, vậy mà nó còn dám đánh ta? Đã vậy, ta truyền đời bảo danh cho các người biết: ở đây, ta mới là chủ! Không biết tôn trọng chủ nhân, ta có đánh chết các người cũng không ai dám dị nghị một câu đâu."



Chủ nhân? Hoàng Lan chưa bao giờ coi mù già khắc nghiệt này là chủ nhân của mình. Nàng nhìn sang phía Nguyệt Hằng, tạm thời yên tâm vì Bùi Tố Tâm còn đang bận đối phó với mình nên tạm thời không gây khó dễ cho nàng ta.

"Tố Tâm, bà nhầm rồi." Hoàng Lan bình tĩnh lắc đầu: "Sinh mạng của ai cũng đáng quý như nhau cả thôi. Chúng tôi đều là con người, chúng tôi ăn một bữa cơm ở đây thì chúng tôi cũng phải trả giá bằng mồ hôi xương máu của mình. Dám hỏi bà Tố Tâm, bà đã bao giờ bố thí miễn phí chưa? Bình thường chúng tôi nín nhịn bà, không phải vì chúng tôi sợ, mà vì chúng tôi muốn yên ổn sống mà thôi. Nhưng tôi cũng nói cho bà biết, con giun xéo lắm cũng quăn. Nguyệt Hằng không có lỗi, không đáng bị trừng phạt. Ngày hôm nay, nếu bà dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ không nể nang bà nữa đâu."

Lời này thốt ra từ miệng một cung nữ đang bị giữ chặt chân tay, hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của Bùi Tố Tâm, nhưng chẳng hiểu sao, mù ta lại cảm thấy chính mình mới là đối tượng đang bị áp chế. Ngọn roi trong tay mù ngập ngừng nửa ngày vẫn không thể vung xuống được.

Đúng lúc ấy, có tiếng thái giám hô vang:

"Phùng chiêu nghi tới!"

Lời thông truyền vừa dứt, một mỹ nhân xinh như ngọc đã chậm rãi bước vào. Đám nữ quan vội vã khom người hành lễ với nàng ta.

"Bọn tiện thiếp xin thỉnh an Phùng chiêu nghi."

Phùng Diễm Quỳnh khinh khinh phẩy tay cho bọn họ đứng dậy. Rồi ánh mắt của nàng ta đảo xuống hàng bên dưới, nơi có một người cung nữ đang bị đám thái giám giữ chặt chân tay.

Sau khi Thúy Hoa chết, Phùng Diệm Quỳnh cảm tức lắm nhưng lại không dám làm to chuyện, cũng không dám công khai truy tìm Hoàng Lan, bởi nàng ta biết rằng nếu làm như thế, những trò mờ ám của nàng ta trong hình lao cũng sẽ bị bại lộ. Nàng ta đã cho người âm thầm tìm kiếm Hoàng Lan khắp nơi mà vẫn không tìm thấy, cuối cùng không ngờ đối phương lại ẩn náu trong Thanh Phục khu này.

"Ai là người phụ trách ở đây?"

Thấy Phùng chiêu nghi hỏi, Bùi Tố Tâm ngoan ngoãn bước ra.

"Cung nữ này..." Phùng Diệm Quỳnh chỉ vào Hoàng Lan: "Thị phạm tội gì?"

"Dạ bẩm, thị dám hỗn láo với bề trên nên con mới dạy dỗ một chút thôi ạ." Bùi Tố Tâm cung kính trả lời. Về căn bản, bà ta bây giờ và bà ta của năm phút trước là hai người hoàn toàn khác nhau.

Phùng Diệm Quỳnh không để ý đến Tố Tâm nữa. Nàng ta tiến đến bên cạnh Hoàng Lan rồi thì thầm vào tai nàng:

"Nguyễn Hoàng Lan à Nguyễn Hoàng Lan, tuy ta không biết người thoát khỏi hình lao bằng cách nào, nhưng người đừng quên rằng mình vẫn đang là một tội nhân. Chắc người cũng biết tội nhân đào thoát đáng bị xử như thế nào, phải không?"

Hoàng Lan im lặng không đáp. Phùng Diệm Quỳnh nói đúng nhưng chỉ đúng một nửa. Nàng đâu có cố tình trốn ngục! Là Thanh Ngọc nào đó "xử đẹp" Thúy Hoa rồi đưa nàng đến đây đó chứ!

Thái độ đặc biệt của Phùng Diệm Quỳnh dành cho Hoàng Lan cũng đã lí giải khúc mắc trong lòng mọi người. Hóa ra người mà cung nữ kia mạo phạm chính là Phùng chiêu nghi đức cao vọng trọng bậc nhất hậu cung.

Một vài cung nữ lắc đầu ái ngại. Nguyệt Hằng quỳ ở ngoài xa thì sắp bật khóc thành tiếng.

"Nhưng thôi, ta không chấp loại hạ nhân như ngươi." Phùng Diệm Quỳnh mỉm cười đầy ý tứ: "Chỉ cần ngươi chịu ra mặt giúp ta một việc, ta hứa sẽ cầu xin bệ hạ để ngươi bình an rời khỏi hoàng cung."

Thực sự Hoàng Lan chỉ muốn phi thẳng chiếc dép vào mặt Phùng Diệm Quỳnh cho hả dạ. Nếu Phùng Diệm Quỳnh là người tử tế, nàng ta đã chẳng bảo thị vệ cố ý dụng hình nặng với nàng. Nếu Phùng Diệm Quỳnh cậy ngay không sợ chết đứng, nàng ta đã không cử Diêu Hoa vào hình lao diệt khẩu. Phùng Diệm Quỳnh cho rằng nàng là con nít hay sao mà không biết những chuyện ấy? Bảo nàng tin lời Phùng Diệm Quỳnh ư? Nàng thà tin đầu gối mình còn hơn!

Và rồi, người ta nhìn thấy cung nữ kia ngẩng đầu lên, điềm nhiên nhìn thẳng vào mắt vị chiêu nghi cao quý, mỗi lời nói ra đều như một nhát dao xuyên thấu tâm can:

"Phải chăng chiêu nghi muốn tôi ra mặt tố cáo Lê tu dung?"

Phùng Diệm Quỳnh hài lòng mỉm cười.

"Xin lỗi, nhưng tôi không làm chuyện đổi trắng thay đen đó đâu."

Câu nói tiếp theo của Hoàng Lan chẳng khác gì gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt Phùng Diệm Quỳnh. Nếu là trước đây, có lẽ nàng sẽ tin vào lời hứa hẹn của Phùng Diệm Quỳnh mà vội vàng gật đầu. Nhưng sau lần chết hụt trong hình lao, nàng đã học được cách nghi ngờ mọi thứ. Một trong những điều khó khăn nhất chính là phải đặt niềm tin vào kẻ đã từng giết mình. Hơn nữa, dù mục đích của Lê Tuyên Kiêu là gì thì nàng ta cũng đã cứu Hoàng Lan một mạng. Lấy oán báo ơn không phải phương châm sống của nàng.

Trong khi đó, Phùng Diễm Quỳnh vẫn chăm chăm nhìn Hoàng Lan. Nàng ta không tin đối phương lại dám lắc đầu.

"Người thực sự không sợ chết ư?" Cái cách hỏi chuyện của Phùng Diễm Quỳnh khiến người ta phát ớn.

Lần này thì Hoàng Lan không đáp. Nói nàng không sợ chết thì là nói dối, nhưng nàng cũng hiểu rằng dù mình có nhận lời hay không thì đối phương cũng không buông tha cho mình. Nếu đã như vậy, tại sao nàng phải thỏa hiệp chứ?

Đối diện với vẻ mặt bình thản mà cương nghị của Hoàng Lan, bản thân Phùng Diễm Quỳnh cũng hiểu rằng mình sẽ không bao giờ khuất phục được người con gái ấy. Nàng ta gọi Bùi Tố Tâm lại và lạnh lùng hạ lệnh:

"Xưa nay cung quy không chấp nhận chuyện kẻ dưới vô lễ với người trên. Nếu con tiện nhân này đã không biết hối cải thì người cứ đánh chết đi!"

Cái cách Phùng Diễm Quỳnh hạ lệnh giết người sao mà nhẹ nhàng quá! Những cung nữ không liên quan sợ hãi ôm chặt lấy nhau, thậm chí đến thờ, họ cũng không dám thở mạnh.

...

Vì tình hình trong Thanh Phục khu lúc này khá lộn xộn nên thành ra, mọi người mới không chú ý đến đoàn xa giá của hoàng thượng đang tiến lại gần.

Bệ hạ, thần thiếp nghe nói chiêu nghi bị một kẻ hạ nhân ở Thanh Phục khu chọc tức...

Câu nói tưởng chừng vô thưởng vô phạt của Lê Tuyên Kiều đã đưa chân Tư Thành tới đây. Cứ mỗi lần nghe nhắc tới Thanh Phục khu, trong lòng

hắn lại xuất hiện một sự tò mò không thể lí giải.

Chính tại Thanh Phục khu, hắn đã trò chuyện với người cung nữ bí ẩn ấy.

Trước mặt hắn là cảnh tượng hỗn loạn. Ba bốn thái giám đang xông vào khống chế một cung nữ, nhưng nàng cung nữ này khỏe như voi, đám thái giám càng xông vào, càng bị nàng xô ngã dúm dúm. Bùi Tố Tâm thì há hốc mồm kinh ngạc. Mụ ta hoàn toàn không biết rằng Hoàng Lan không phải người dễ dàng thỏa hiệp. Nếu có ai đó ức hiếp nàng quá đáng, chắc chắn nàng sẽ dùng tất cả sức lực vốn có của mình để mà phản kháng lại.

"Các người để ta."

Mụ ta bực mình quát rồi hăm hờ cầm một cây gậy xông đến. Phùng Diễm Quỳnh nhàn tản đứng bên cạnh xem kịch hay.

"Phùng chiêu nghi, nàng đang làm gì ở đây vậy?"

Một giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên bên cạnh. Theo phản xạ, Phùng Diễm Quỳnh quay đầu lại, sắc mặt lập tức đại biến.

Chưa đầy một giây sau, tất cả những người đang có mặt ở Thanh Phục khu đều quỳ xuống hành lễ với Tư Thành. Phùng Diễm Quỳnh trông thấy Lê Tuyên Kiêu đi cùng hắn thì cực kì khó chịu, nhưng trước mặt quân vương, nàng ta vẫn cố đè nén sự khó chịu ấy xuống rồi lựa lời giải thích:

"Bẩm bệ hạ, thần thiếp đang dạy dỗ một cung nữ trong Thanh Phục khu. Đây chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, thần thiếp không dám để bệ hạ phải bận lòng ạ."

Phùng Diễm Quỳnh rất biết cách vụng chèo khéo chống. Không biết Tư Thành có tin hay không nhưng thực sự thì vẻ mặt của hắn đã dịu đi mấy phần. Hắn an ủi Phùng Diễm Quỳnh vài câu rồi quay sang hỏi:

"Cung nữ nào vi phạm cung quy khiến Phùng chiêu nghi phải nhọc công đến tận đây? Ngẩng đầu lên cho trẫm xem."

Hoàng Lan lưỡng lự ngẩng đầu lên.

Chỉ một khoảnh khắc cũng đủ để Tư Thành nhận ra người quen cũ.

{=\$h

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 8: Giam Lông.

Con người Lê Tuyên Kiều là vậy, kể cả khi tính kế hại người, nàng ta cũng muốn cái chết của đối phương trở nên có giá trị nhất. Đảo đi đảo lại, Nguyễn Hoàng Lan chỉ là con tốt thí mạng, là một hòn đá lót đường đáng thương mà thôi.

...

Nếu như sự hiện diện của Phùng Diễm Quỳnh khiến Hoàng Lan chán nản thì việc Tư Thành xuất hiện đã khiến nàng thực sự thất vọng. Sao đôi vợ chồng sao chổi này cứ dính lấy nàng như sam vậy? Ông trời không tuyệt đường sống của nàng không được à?

Khi trông thấy Hoàng Lan, Tư Thành cũng cảm thấy khó hiểu. Hẳn nhớ rất rõ mình đã hạ lệnh giam nàng ta vào ngục rồi, sao giờ lại...?

"Nguyễn Hoàng Lan, sao ngươi lại ở đây?" Hăn ngờ vực hỏi.

Đương nhiên Hoàng Lan biết Tư Thành đang nghi ngờ điều gì. Nhưng nàng càng không quên mỹ nhân ôn nhu như ngọc đang đứng sau lưng hăn. Nàng không biết Lê Tuyên Kiều có thực lòng muốn giúp mình hay không, nhưng nàng tin rằng nụ cười tưởng chừng thân thiện, hòa nhã kia còn đáng sợ hơn nụ cười cay nghiệt của Phùng Diễm Quỳnh gấp trăm ngàn lần.

Nếu Lê Tuyên Kiều đang âm thầm dò xét, sao Hoàng Lan có thể tùy tiện nói ra cái tên Thái Thanh Ngọc?

Tư Thành thấy Hoàng Lan không trả lời thì lộ vẻ không vui:

"Nguyễn Hoàng Lan, trầm hỏi lại, người thoát khỏi hình lao bằng cách nào? Người trà trộn vào Thành Phục khứ nhằm mục đích gì?"

Lê Tuyên Kiều mỉm cười đón lời hỏi:

"Bệ hạ bớt giận. Thần thiếp nghe nói gần đây Thanh Phục khu thiếu người làm, có lẽ những phạm nhân phạm tội nhẹ như nữ nhạc công này được bổ sung đến đây để khổ dịch cũng nên."

Hoàng Lan đến phục Lê Tuyên Kiều. Chính nàng ta đưa nàng ra khỏi ngục rồi tống nàng vào đây, vậy mà trước mặt kẻ khác, nàng ta vẫn nói năng trơn tuột như thể mọi chuyện chẳng liên quan đến mình!

Nhưng Lê Tuyên Kiều cũng đã cho Hoàng Lan một gợi ý tuyệt vời. Và rồi, thay vì nhắc đến chuyện tù ngục, Hoàng Lan đã thẳng thừng tố cáo tất cả những bất công và khắc nghiệt đang tồn tại trong Thanh Phục khu. Tư Thành cần biết sự thật. Những người đang oản lừng chịu đòn ở đây cũng cần biết sự thật. Nàng đã nhân nhượng đủ rồi. Nếu Bùi Tố Tâm là kẻ biết nói lí lẽ, muội đã không hòa theo Phùng Diệm Quỳnh mà dồn nàng và Nguyệt Hằng vào chỗ chết.

"Lời người nói là thật?"

Quả nhiên vẻ mặt của Tư Thành hơi trầm xuống. Hoàng Lan đã đoán đúng, hẳn không biết chút gì về tình trạng của những nơi xa xôi như Thanh Phục khu.

Phùng Diệm Quỳnh chột dạ, vội vàng mồm năm miệng mười phân bua:

"Không phải đâu bệ hạ, người đừng nghe kẻ này nói bậy! Thần thiếp thấy do thị phải chịu cảnh khổ dịch nên sinh lòng oán trách đó thôi. Lời nói của kẻ tiểu nhân sao đáng tin được chứ?"



Tư Thành vẫn phớt lờ Phùng Diễm Quỳnh. Hắn quay sang nhìn Hoàng Lan và chờ đợi.

"Thề có trời cao chứng giám, tôi không nói dối nửa lời." Đâm lao thì phải theo lao, Hoàng Lan cắn răng đáp: "Việc nữ quan Bùi Tố Tâm đối xử với kẻ dưới như thế nào, bệ hạ hỏi mọi người thì sẽ rõ. Những vết đòn roi trên lưng các cung nữ cũng có thể làm bằng chứng. Những lời tôi nói đều là sự thật, còn có muốn tin hay không... tùy bệ hạ!"

Kiểu ăn nói buông xuôi đôi khi cũng có tác dụng nhất định. Hoàng Lan nhận thấy thần sắc của Tư Thành mỗi lúc một quái dị hơn. Ánh mắt của hắn dành cho đám nữ quan đã không còn thiện cảm như trước.

Cho đến khi Tư Thành lên tiếng, Hoàng Lan mới biết mình đã vọng tưởng đến mức nào.

"Nguyễn Hoàng Lan, xưa nay mọi người đều tuân thủ cung quy nghiêm ngặt, người cho rằng trăm sẽ dễ dàng tin vào những lời bịa đặt của người ư? Hoang đường! Trăm vốn không muốn đuổi cùng giết tận, không ngờ người lại không biết nặng nhẹ, đã vào đây rồi mà vẫn tiếp tục bịa chuyện hòng lung lạc lòng người. Xem ra hôm nay trăm không thể nương tay với người nữa rồi!"

Hoàng Lan nghẹn họng nhìn Tư Thành. Nàng không tin, thực sự không dám tin Tư Thành lại hồ đồ đến mức ấy. Đến kẻ vốn điềm tĩnh như Lê Tuyên Kiêu cũng phải giật mình. Ở một bên, Phùng Diễm Quỳnh thủng thẳng mỉm cười.

Lập tức có hai thị vệ đến trói Hoàng Lan lại. Nàng cố giãy dụa để thoát khỏi tay bọn họ nhưng vô ích. Tư Thành giả điếc. Mọi người cũng giả điếc. Nguyệt Hằng vừa chạy đến định cầu xin cho Hoàng Lan thì bị Diệu Hoa phủ phàng lôi xuống.

"Buông ra!" Vào thời khắc sinh tử, Hoàng Lan chẳng cần kiêng kị gì nữa. Nàng lấy hết sức bình sinh mà hét lên: "Bệ hạ, Phùng chiêu nghi, tôi không phải nô lệ của các người, các người có quyền gì mà đòi quyết định sự sống chết của tôi? Thả ra!"

Chân mày Tư Thành chột nhứ lại. Hình như có gì đó không đúng lắm. Trong tâm trí của hắn, một mùi hương ngọt ngào thoảng qua...

Buổi tối hôm đó, cũng tại Thanh Phục khu này...

Nhưng tôi muốn đính chính một chút, tôi không phải cung nữ. Đám người ở đây không có quyền quyết định sự sống chết của tôi.

"Khoan đã!"

Tư Thành đột nhiên giơ tay ra hiệu ra đám thị vệ dừng lại. Rồi hắn đến bên Hoàng Lan, nói một câu tưởng chừng rất không liên quan:

"Tôi biết tôi không thể thay đổi được thời đại này, còn chưa biết chừng nó sẽ thay đổi tôi..."

Đối với tất cả những ai đang có mặt tại Thanh Phục khu, đây là một câu hoàn toàn tối nghĩa. Nhưng câu nói tối nghĩa ấy lại đủ khiến Hoàng Lan sững sờ.

Giọng nói quen thuộc này... sao đến giờ nàng mới nhận ra?

"Là bệ hạ?" Nàng thảng thốt lùi lại một bước: "Người bên bức tường hôm ấy chính là bệ hạ!"

Tư Thành gật đầu. Thứ hắn chờ đợi chính là phản ứng thừa nhận này của nàng.

Tia hi vọng từng le lói trong lòng Hoàng Lan nhạt dần rồi biến tan không chút dấu vết. Nàng cứ tưởng rằng mình sẽ có thêm một người bạn tốt trong

cung, ai ngờ tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, rốt cuộc nàng lại đụng trúng tên vua không biết nói lí lẽ này.

"Bệ hạ lừa tôi?"

"Kì thực lúc ấy trẫm không biết người đó là nàng."

Lời Tư Thành nói là thật. Nghĩ lại, hẳn cũng thấy mình thật ngu ngốc. Lúc ở Liên đài, hẳn đã nhìn ra Hoàng Lan không hề cam chịu như những gì nàng đã cố gắng thể hiện ra bên ngoài, bởi một người cam chịu không thể nào có ánh mắt vừa điềm tĩnh vừa cương liệt ấy. Sự mỏng manh, ngoan ngoãn kia thực chất chỉ là lớp vỏ ngọc trang. Hẳn muốn thử nàng nên mới hỏi danh tính, quả nhiên vì quá bất mãn nên nàng đã đáp lại cả họ lẫn tên. Những điều ấy tuy ít ỏi nhưng cũng đủ đọng lại trong tâm trí đế vương một ấn tượng mơ hồ. Vậy ra cuối cùng, hẳn vẫn không nhận ra nàng và cô cung nữ to gan lớn mật trong Thanh Phục khu chính là một...

Đám người Phùng Diệm Quỳnh thì cứ đứng ngây ra như ngỗng. Trong mắt bọn họ, hoàng thượng chưa bao giờ dịu dàng như thế.

Tư Thành tiếp tục nói:

"Ngày hôm sau trẫm lại đến khu vườn quỳnh bên ngoài Thanh Phục khu nhưng không còn gặp nàng nữa."

Hoàng Lan thở dài:

"Tôi bị người ta phát hiện nên nhốt trong nhà kho, ra ngoài cũng khó chứ nói gì đến chuyện đi tản bộ ngắm trăng!"

"Nhốt trong nhà kho?"

Hoàng Lan nhún vai, ngụ ý "thì đã nói rồi mà lại".

Rồi mọi người nhìn thấy hoàng thượng đích thân đỡ cung nữ kia dậy. Bùi Tố Tâm nhận thấy tình hình không ổn nên định lần đi, đúng lúc ấy thì nghe tiếng Tư Thành hỏi:

"Là ai đã hành hạ Nguyễn tiểu thư ra nông nỗi này?"

Nguyễn tiểu thư? Tư Thành gọi cung nữ kia là Nguyễn tiểu thư? Đến kẻ ngốc cũng nhận ra gió đã đổi chiều. Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bùi Tố Tâm. Mụ ta sợ quá, vội vàng cầu cứu Phùng Diễm Quỳnh nhưng đổi lại chỉ nhận được vẻ mặt thờ ơ khinh miệt của đối phương.

Đồng minh đã qua cầu rút ván, Bùi Tố Tâm như nhìn thấy án tử đang treo lơ lửng phía trên đầu.

"Trẫm hỏi người, những lời Nguyễn tiểu thư vừa nói có đúng không?" Tư Thành hỏi Bùi Tố Tâm: "Có phải người công tư lẫn lộn, đối xử hà khắc hẹp hòi với các cung nữ trong Thanh Phục khu hay không?"

Toàn thân Bùi Tố Tâm run lên bần bật như người đi giữa thánng giêng gặp phải trận mưa rào. Biết không chối nổi nữa, mụ mếu máo dập đầu nhận tội. Lửa giận trong lòng Tư Thành lại bùng lên. Xưa nay, hấn ghét nhất những ai dám giở trò sau lưng mình!

"Nữ quan quản lý Thanh Phục khu coi thường cung quy, lòng dạ hẹp hòi, không có tư cách tiếp tục quản lý sự vụ trong Thanh Phục khu, nay ban xử trượng chết."

Bùi Tố Tâm hét lên một tiếng rồi ngã ngửa lại đằng sau.

"Thái giám nơi này..." Tư Thành ngó lơ mụ ta rồi tiếp tục nói: "... không biết phân biệt đúng sai, dung túng cho kẻ khác làm bậy, nay phải bị đánh gãy chân tay, vĩnh viễn đuổi ra khỏi cung."

Phùng Diễm Quỳnh cảm thấy sống lưng mình lạnh lạnh. Từ khi đăng cơ, Tư Thành nổi tiếng là người nhu hòa, không bao giờ nổi giận với kẻ dưới, vậy mà bây giờ, hấn lại vì bảo vệ một nữ nhạc công mà thẳng tay trừng trị nữ quan thái giám trong Thanh Phục khu. Liệu có phải nàng ta đã sai rồi hay không?

"Nguyễn tiểu thư, tiểu thư cứu tôi với!" Bùi Tố Tâm bò tới bên chân Hoàng Lan. Hai bàn tay mềm nhũn của mục cố níu lấy vạt áo nàng, mục khóc mà đứt thành từng đoạn: "Tôi biết tội mình rồi. Là tôi có mắt như mù nên mới chọc giận tiểu thư. Tiểu thư có ghét thì cứ đánh cứ mắng, nhưng xin tiểu thư đừng giết tôi, tôi chưa muốn chết..."

Mục ta vừa nói vừa tát vào mặt mình đôm đốp, miệng nghệt ra, nước mắt nước mũi chảy thành từng dòng. Nhìn bộ dạng thảm thiết ấy, Hoàng Lan tự nhiên lại thấy không đành lòng. Mục già này đúng là đáng ghét thật, nhưng đáng ghét và đáng chết là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Bệ hạ..."

Biết Hoàng Lan định cầu xin cho Bùi Tố Tâm, Tư Thành chỉ lắc đầu:

"Quốc có quốc pháp, cung có cung quy, nàng đừng cầu xin thay mục ta nữa."

"Tôi biết mục ta có tội." Nàng thở dài đáp: "Nhưng trên đời còn có bao nhiêu kẻ độc ác, bệ hạ có trừng trị được hết bọn họ được hay không? Nếu mục ta đã biết hối cải rồi, chi bằng chừa lại cho mục một con đường sống, để mục dành cả phần đời còn lại của mình tích đức hướng thiện, như vậy chẳng phải tốt hơn việc đuổi cùng giết tận hay sao?"

Tư Thành biết Hoàng Lan sẽ đưa ra lí lẽ này. Nàng là người mạnh mẽ, nhưng quan trọng hơn, tâm nàng không ác.

Cuối cùng, nhờ có Hoàng Lan cầu xin, đám người Bùi Tố Tâm chỉ bị phạt năm mươi trượng rồi vĩnh viễn đuổi ra khỏi cung.

Xử lý đám người này xong, lúc này Tư Thành mới nhìn sang Phùng Diễm Quỳnh. Gương mặt xinh đẹp đặc ý ban nãy giờ đã trắng bệch không còn hột máu. Thế nhưng, Phùng Diễm Quỳnh không hề giải thích, bởi nàng ta quá hiểu tính khí của Tư Thành. Vòng vo chối tội trước mặt hăn chỉ càng khiến bản thân nhanh chết hơn mà thôi.

Cố gắng đè nén sĩ diện của bản thân xuống, Phùng Diễm Quỳnh lễ phép cúi đầu:

"Bệ hạ bớt giận, thần thiếp biết sai rồi."

Ánh mắt của Tư Thành không giấu nổi sự chán ghét, nhưng rồi nhớ đến nhà họ Phùng, hăn đành đến nâng Phùng Diễm Quỳnh dậy.

"Trẫm biết nàng không liên quan đến chuyện này. Ở đây không còn việc của nàng nữa, mau trở về Đan Ngọc các nghỉ ngơi đi."

"Thần thiếp tuân mệnh."

Lúc Phùng Diễm Quỳnh đi ngang qua Lê Tuyên Kiều, ánh mắt hai mỹ nhân chạm nhau, kẻ phẫn nộ, người trầm tư, khiến mọi thứ xung quanh cũng hóa thành tro bụi.

...

Chưa đầy nửa ngày sau, sự việc phát sinh ở Thanh Phục khu đã truyền khắp hoàng cung.

Thược dược trong Diêu Tú viện đã nở hoa. Hòn giả sơn năm nghiêng mình trong bóng nắng dịu ngọt. Đối diện với cảnh sắc hài hòa thơ mộng ấy, Lê Tuyên Kiều lại cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng.

Từ xưa đến nay, việc phi tần mua chuộc cung nữ của nhau không phải là chuyện hiếm gặp. Không phải ngẫu nhiên mà Lê Tuyên Kiều biết trước việc Phùng Diệm Quỳnh sẽ giở trò tại dạ yến. Càng không phải ngẫu nhiên mà Hoàng Lại lại trông thấy Diệu Hoa ở phòng để đàn. Người nhà quê vốn ăn ngay nói thẳng. Lê Tuyên Kiều muốn để cho Phùng Diệm Quỳnh diễn tiếp kịch hay còn bản thân thì êm thấm rút lui, nhường lại toàn bộ đất diễn cho Phùng Diệm Quỳnh và đám người thật thà như đэм kia. Dạ yến diễn ra, quả nhiên dây đàn bị đứt, nhưng trái với dự tính của Lê Tuyên Kiều, "nhân chứng" kia thà chết chứ nhất quyết không chịu tố cáo Diệu Hoa. Phùng Diệm Quỳnh không bị kéo xuống nước, ngược lại còn báo hại Lê Tuyên Kiều phải vất vả vào hình lao cứu người.

Bởi vì từ lúc ở Liên đài, nàng ta đã nhận ra ánh mắt khác thường của đế vương mỗi khi nhìn người con gái đó...

Lê Tuyên Kiều muốn Hoàng Lan chết, nhưng không phải chết âm thầm trong chốn tù ngục tối tăm, mà là chết trước mặt Tư Thành, chết bởi một tay Phùng chiêu nghi yêu quý của hắ. Phùng Diệm Quỳnh tuy có dã tâm nhưng tâm cơ không sâu, dụng tâm lại chưa thực tinh tế. Nàng ta nóng vội thu dọn tàn cục mà không biết rằng nhất cử nhất động của mình đã nằm trong tay Lê Tuyên Kiều. Hứng thú của đế vương có thể chỉ là nhất thời, nhưng kẻ chết luôn khiến người ta phải nuối tiếc. Lê Tuyên Kiều tin rằng sau việc này, Tư Thành sẽ dần chán ghét ái phi xinh đẹp mà tàn độc, hoặc ít ra, hình tượng của Phùng Diệm Quỳnh trong lòng hắ cũng không còn tốt đẹp như trước.

Con người Lê Tuyên Kiều là vậy, kể cả khi tính kế hại người, nàng ta cũng muốn cái chết của đối phương trở nên có giá trị nhất. Đảo đi đảo lại, Nguyễn Hoàng Lan chỉ là con tốt thí mạng, là một hòn đá lót đường đáng thương mà thôi.

Người tính không bằng trời tính. Lê Tuyên Kiều không thể ngờ rằng sau ngần ấy chuyện, Hoàng Lan vẫn sống sót, hơn nữa Tư Thành còn thẳng tay

trừng trị đám người ở Thanh Phục khu để bảo vệ nàng. Tuy Phùng Diệm Quỳnh bị bẽ mặt thật đó, nhưng kế hoạch mượn dao giết người của Lê Tuyên Kiều cũng đã chính thức đổ xuống sông xuống bể!

...

Diệu Hoa vén rèm châu bước vào. Vừa trông thấy Phùng Diệm Quỳnh đang chợp mắt trên trường kỉ, nàng ta lại rón rén đứng sang một bên, không dám quấy rầy chủ nhân nghỉ ngơi nữa.

"Có gì thì cứ nói đi, cứ lấm lấm lét lét như vậy còn ra thể thống gì nữa!"

Tiếng người khinh khinh quát tháo khiến Diệu Hoa giật nảy mình. Thì ra Phùng Diệm Quỳnh vẫn chưa ngủ!

"Bẩm lệnh bà." Diệu Hoa lí nhí đáp: "Con nghe nói bệ hạ muốn sắc phong cho Nguyễn thị thành tiệp dư."

Phùng Diệm Quỳnh bất lực cười nhạt trong lòng. Tiệp dư là địa vị đứng đầu lục chức trong cung. Xem ra bệ hạ lại có lòng thương tiếc giai nhân rồi.

Nhưng câu chuyện của Diệu Hoa chưa dừng lại ở đó. Nàng ta nói Nguyễn Hoàng Lan không biết bị ma xui quỷ khiến gì mà đã thẳng thừng từ chối hoàng thượng.

Chiếc khăn tay bị ném sang một bên. Phùng Diệm Quỳnh vội vàng bật dậy:

"Người nói cái gì? Nguyễn Hoàng Lan dám không nhận sắc phong?"

Diệu Hoa quả quyết gật đầu:

"Con không nghe nhầm đâu ạ. Nàng ta chọc giận bệ hạ nên đã bị giam trong Nhữ Hiên các rồi. Giờ trong cung ai ai cũng chê cười cô ta ngu ngốc, có phúc mà không biết hưởng..."



Phùng Diễm Quỳnh thích thú đến mức suýt bật cười thành tiếng. Tự nhiên nàng ta cảm thấy những mảnh sứ vỡ trên mặt đất cũng thật đáng yêu. Một khắc sau, nàng ta ung dung bước lên loan giá, mang theo tâm trạng phấn khởi ấy đến thẳng cung Trường Phúc.

...

Theo lệnh của Tư Thành, Hoàng Lan bị chuyển đến Nhữ Hiên các thuộc cung Vĩnh Ninh. Nhữ Hiên các là một công trình được xây dựng và hoàn thiện dưới thời vua Lê Thái Tổ, gồm ba dãy nhà lớn xếp thành hình chữ U, cửa gỗ quét sơn đỏ, mái lợp ngói trích thủy màu men xanh lục. Căn nhà lớn nhất nằm ở vị trí chính giữa, đồ đạc trong nhà được bài trí giản tiện với sắc nâu trầm chủ đạo. Phòng ngoài có kê một tủ gỗ lim nhiều tầng, trên các tầng đều có bày lác đác vài chiếc bát gốm hoa lam vẽ hoa cúc dây hoặc những bình vôi gốm men trắng... Chếch về bên phải là nơi đặt bàn trà và một bộ trường kỉ. Sâu vào bên trong là một căn phòng khác, tối hơn, ngăn cách với sảnh chính bởi một lớp màn lụa mỏng. Theo truyền thống, căn phòng ấy chính là phòng ngủ, hay khuê phòng của các thiếu nữ xưa. Từ nơi này nhìn ra, Hoàng Lan lại khá ấn tượng với hoa viên của Nhữ Hiên các. Đó là một khu vườn rất rộng, nơi những khóm thược dược, những đóa dạ yến thảo khoe sắc đua hương, chếch một chút về hướng tây còn có một giếng nước xây bằng gạch vồ, nước gần chạm miệng, bốn mùa trong vắt.

Hoàng Lan không thể phủ nhận rằng Nhữ Hiên các là một nơi rất đẹp. Nếu nó là nhà giam, dám chắc sẽ có nhiều kẻ tình nguyện bị giam cầm cả đời. Nàng cũng biết việc mình từ chối nhận sắc phong là chuyện nực cười nhất thiên hạ. Nhưng... thiên hạ này không dành cho nàng. Nàng là người đến từ tương lai, là người vĩnh viễn thuộc về thế kỉ hai mươi mốt. Nếu như thứ người ta cần là địa vị tôn quý, là vinh sủng ngất trời thì khao khát lớn nhất của đời nàng chỉ là được trở về với Hà Nội nhỏ bé mà thôi.

Hoàng Lan vừa bước vào, cánh cửa sau lưng nàng đã đóng sập lại, tựa như cắt đứt cả dư vị của nắng chiều.

...

Bát canh sen trên bàn đã nguội. Nến trên giá đồng sắp tàn tự lúc nào.

Tư Thành không biết đây là lần thứ bao nhiêu Đặng Phúc phải vào thay nến nữa. Hắn còn đang mãi chú mục vào quyển tấu chương trên tay. Phương nam đang hạn hán, nguy cơ mất mùa rình rập ngàn cân treo sợi tóc, đồng bừa bộn của Lê Nghi Dân để lại, giờ đến lượt hắn oằn lưng ra giải quyết.

Động tác thay nến của Đặng Phúc hơi ngừng lại. Thấy bàn tay của hoàng thượng gõ vài nhịp lên nghiên ngọc, bấy giờ y mới đánh liều đáp:

"Bẩm bệ hạ, Nguyễn Hoàng Lan lại gây chuyện ở Nhữ Hiên các rồi ạ."

"Có chuyện gì?"

Tư Thành hỏi lại bằng một giọng đều đều. Hắn đã sớm dẹp cô nàng rắc rối này ra khỏi đầu vì chuyện hạn hán ở phương nam rồi.

Đặng Phúc cúi đầu càng sâu. Với vai trò kẻ đưa đến tin xấu, y cũng cảm thấy chuyển đưa tin này lành ít dữ nhiều:

"Con nghe nói nàng ta đã lao đầu vào cửa tự sát rồi ạ."

=d

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 9: Quang Thục Hoàng Thái Hậu

(Mỗi khi nàng kể xong một chuyện, thái hậu đều mỉm cười rồi tán thưởng vài câu. Chỉ có điều, Hoàng Lan có cảm giác dù thái hậu mỉm cười nhưng tâm của bà lại không thực sự vui vẻ. Dường như sự trầm lặng khó hiểu kia là điều chỉ thấy được ở người đã kinh qua sóng gió cả một đời, nay đủ tỏ tường để lãnh đạm với mọi sự trên thế gian.)

...

Sau tiếng thông truyền quen thuộc của Đặng Phúc, đám thị vệ canh cửa Nhữ Hiên các đồng loạt quỳ xuống để nghênh tiếp thánh giá. Tư Thành lệnh cho bọn họ đứng dậy rồi một mình bước vào tấm điện. Trên chiếc giường gỗ đặt ở góc nhà, người con gái đó đang nằm mê man bất tỉnh. Mí mắt nàng khép chặt, cánh mũi thở ra từng hơi thở yếu ớt, và từ miệng vết thương trên thái dương của nàng, một dòng máu đỏ thẫm chậm chậm vương xuống.

Tư Thành đứng lặng bên đầu giường và chăm chú quan sát Hoàng Lan. Rất lâu, rất lâu sau đó, hần mới cất tiếng gọi:

"Ai là người đầu tiên phát hiện ra việc này?"

Cửa lớn lại hé mở. Một cung nữ chỉ trạc mười sáu, mười bảy tuổi rón rén bước vào. Tư Thành thấy cô cung nữ này quen quen, một lúc sau, hần mới nhớ ra đó chính là người mà Hoàng Lan từng sống chết đòi dẫn ra khỏi Thanh Phục khu.

"Bẩm bệ hạ, là con." Nguyệt Hằng kính cẩn đáp. Xét về địa vị, hiện giờ Hoàng Lan là người không có địa vị rõ ràng. Nàng không còn là cung nữ nhưng cũng chưa nhận sắc phong tiếp dư, thành ra mọi người đều không biết nên gọi nàng thế nào cho phải. Nguyệt Hằng bần khoản mãi, cuối cùng chợt nhớ ra cái cách mà Tư Thành từng gọi Hoàng Lan lúc ở Thanh Phục khu, thế là nàng ta cũng bắt chước gọi theo: "Sáng nay, khi con đem cơm đến thì đã thấy Nguyễn tiểu thư ngất đi bên cạnh bàn. Con hoảng quá, vội chạy đến xem thì thấy trán tiểu thư chảy máu. Có lẽ... có lẽ tiểu thư bị quản chế nghiêm ngặt quá nên mới suy nghĩ đại dột..."

Nguyệt Hằng còn chưa nói xong thì đã khóc nức lên. Hơn nửa tháng bầu bạn với Hoàng Lan trong Thanh Phục khu, từng tận mắt chứng kiến cảnh Hoàng Lan chống lại đám người Bùi Tố Tâm để bảo vệ mình, Nguyệt Hằng hiểu rằng tình cảm của mình dành cho Hoàng Lan không chỉ là sự quý mến đơn thuần nữa. Đó là sự kính trọng. Nàng ta thực sự kính trọng người con gái nhỏ bé mà dũng cảm ấy! Bởi thế, khi trông thấy Hoàng Lan đập đầu tự sát, Nguyệt Hằng đã tìm mọi cách để báo tin cho Tư Thành. Có mệnh lệnh của hoàng thượng, đám thái y già mới không bỏ mặc Hoàng Lan đến chết.

Tư Thành nhíu mày nhìn Nguyệt Hằng:

"Người định dùng tiếng khóc để đánh thức Nguyễn tiểu thư dậy đó hả?"

Biết mình thất lễ, Nguyệt Hằng vội nín. Đến tận khi trở ra, nàng ta vẫn thắc mắc tại sao hoàng thượng không vội truyền thái y đến chữa trị...

Tư Thành ngồi xuống bên cạnh Hoàng Lan. Gương mặt nàng vẫn tĩnh lặng như hồ nước mùa thu. Hắn vô tình đưa tay vuốt nhẹ tóc nàng, cảm nhận được từng lọn tóc mát lạnh chảy qua kẽ tay, trong không khí còn vương hương bồ kết thoang thoảng. Rồi tầm mắt của hắn chuyển hướng, chú mục vào miệng vết thương vẫn còn rỉ máu.

Nguyễn Hoàng Lan, càng ngày người càng to gan lớn mật rồi!

Ngón tay đang nhẹ nhàng vuốt tóc ai đó bỗng giật mạnh một cái. Gương mặt thanh tú bình lặng kia chợt nhăn lại. Sau một tiếng rên khe khẽ, Hoàng Lan bật người ngồi thẳng dậy. Đối diện với nàng, Tư Thành trưng ra vẻ mặt tỉnh bơ, giống như kẻ vừa ra tay vùi hoa dập liễu không phải là hắn.

"Nguyễn tiểu thư ngủ ngon giấc chứ?" Hắn nén cười hỏi.

Biết rõ bị hỏi đều, Hoàng Lan ầm ỨC đưa tay xoa xoa chỗ gáy vừa bị giật tóc. Năm lần bảy lượt tìm cách đào tẩu nhưng đều thất bại, nàng chọn cách giả chết như một phương án bất đắc dĩ nhất. Khi Hoàng Lan giả vờ ngất đi, Nguyệt Hằng nhát gan nên không dám đụng vào người nàng, nàng lại chưa hẳn là phi tần để được mời thái y, thành ra cứ an tâm nằm giả chết rồi chờ người ta mang "xác" mình ra khỏi cung. Nào ngờ vở kịch vụng về này đã bị Tư Thành nhìn thấu. Không những nhìn thấu, hắn còn bóc mẽ nàng một cách không thể phủ phàng hơn.

Trong khoảnh khắc ngẩn ngui, hai người họ tưởng rằng trong mắt đối phương chỉ có lửa cháy.

"Nàng nhìn cái gì? Trẫm vừa cứu nàng đấy, có biết không hả?" Tư Thành cười nhạt. Kì thực, lúc biết Hoàng Lan giả vờ tự sát, hắn đã bực đến nỗi muốn tọng đầu nàng vô thành giường cho nàng chết thật luôn: "Định giả chết để trốn ra khỏi cung? Nàng nghĩ thị vệ trong cung đều là đồ bỏ đi chắc? Nếu có kẻ khác phát hiện ra trò hề này, lúc ấy trẫm không cứu nổi nàng nữa đâu!"

Hoàng Lan không thể không thừa nhận lời Tư Thành nói cũng có ý đúng. Nếu để đám người Phùng Diệm Quỳnh biết được việc này, bọn họ chịu bỏ qua cho nàng mới lạ.

Nhưng đó là việc của riêng nàng, ai mượn hắn đến đây huyền thuyên dạy đời?

"Việc của tôi, tôi tự làm tự chịu!" Máu cùn nổi lên, Hoàng Lan lầm bầm: "Ai bảo bệ hạ không chịu thả tôi ra khỏi cung chứ!"

Ý cười trong mắt Tư Thành biến mất. Hắn nghiêm túc nhìn nàng:

"Nàng thực sự chán ghét nơi này đến thế sao?"

"Nói chán ghét thì cũng không phải." Giọng của Hoàng Lan càng nhỏ hơn nữa. Nàng có thể chán ghét hình lao, chán ghét Thanh Phục khu nhưng chưa từng một lần chán ghét Nhữ Hiên các. Chẳng hiểu sao, nơi đây luôn đem đến cho nàng cảm giác thân quen vô cùng. Chỉ có điều... "Tôi có lí do riêng của mình. Mong bệ hạ hiểu cho."

Hoàng Lan chỉ là một kẻ lạc lối vô danh. Nếu có một thân phận cụ thể, nàng càng khó chấm dứt giấc mộng hoang đường này!

Dĩ nhiên Tư Thành không hiểu cảm giác của Hoàng Lan. Hắn chỉ cho rằng nàng khước từ ân điển này là vì một lí do khác.

"Phải chăng đó chính là tự do mà nàng vẫn nói? Đối với nàng, nó quan trọng đến thế sao?"

Thực sự Hoàng Lan cười không được mà khóc cũng không xong. Khái niệm tự do mà nàng từng nhắc tới không thể đong đếm bằng giới hạn giữa mấy bức tường. Đó là một thời đại, là cả năm trăm năm đằng đẵng và gần như không tường. Biết có nói nhiều cũng vô ích, nàng buồn bã chuyển đề tài:

"Vì sao bệ hạ cứ nhất định muốn giữ tôi ở lại trong cung? Tôi không phải mỹ nhân, tài nghệ gì cũng không có, ăn nói lại dễ làm mất lòng người khác... giữ lại một người như vậy, bệ hạ không sợ ư?"

Tư Thành cười thâm trong lòng. Vì lý do gì ư? Vì nàng cũng như hắn, cả hai đều tin tưởng tiên sinh vô tội. Chẳng qua trước mặt người khác, hắn

không tiện nói ra chuyện này nên mới lựa lời đáp:

"Dung mạo không quan trọng bằng đức hạnh, tài nghệ có thể học từ từ, lời nói dễ mất lòng thường là lời nói thẳng... giữ lại một người như nàng, trăm không thấy có gì đáng sợ cả. Hơn nữa..."

Hơn nữa, nàng còn là người duy nhất trong ngàn vạn người tin tưởng tiên sinh vô tội...

Thấy Tư Thành bỏ dở câu nói của mình, Hoàng Lan tò mò nhưn người lắng nghe, nhưng cuối cùng, hần chỉ thở dài rồi uống cạn chén trà trong tay.

Biết hần đang sao nhãng, Hoàng Lan vội chớp thời cơ nói nửa thật nửa đùa:

"Nhất định một ngày nào đó, tôi sẽ rời khỏi nơi này."

"Vậy thì trăm sẽ chờ xem rốt cuộc khả năng của nàng lớn đến mức nào."

Giọng Tư Thành nhàn nhạt, có vẻ như đang châm biếm hơn là tin tưởng.

Ánh nắng hắt qua ô cửa sổ tạo thành từng vệt mờ trên mặt đất. Hoàng Lan bước ra phòng ngoài, khoan khoái tận hưởng hương hoa theo gió thổi đến.

"Bệ hạ cũng ngồi đi."

Hoàng Lan thấy Tư Thành đi sau mình nên mới bâng quơ mời một câu. Tư Thành cảm thấy thật sự hết cách với cô nàng này. Xưa nay chỉ có hần ban ngồi cho người khác, nào ai dám bảo hần ngồi như Nguyễn Hoàng Lan?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cuối cùng, hần vẫn nhón người ngồi xuống.

"Có điều này tôi vẫn thắc mắc." Hoàng Lan chống cằm, tò mò nhìn Tư Thành: "Vì sao bệ hạ biết tôi giả chết?"

Tư Thành tin rằng sớm muộn nàng cũng nhắc đến chuyện này. Hắn nhấp thêm một ngụm trà rồi trầm ngâm:

"Chẳng phải nàng luôn miệng đòi được tự do hay sao? Sở nguyện chưa thành hiện thực, nàng có lí do gì để tìm đến cái chết?"

"Cũng đúng."

"Hơn nữa." Hắn thản nhiên nói tiếp: "Trẫm chưa đến nỗi không phân biệt được đâu là máu người, đâu là máu gà."

Hoàng Lan cảm thấy hai bên mang tai nóng bừng.

Khi hay tin Hoàng Lan tự sát, Tư Thành không hề nôn nóng như đám người Đặng Phúc và Nguyệt Hằng. Với cá tính của nàng, nếu nàng vượt ngục đào tẩu, hẳn tin, nhưng nếu nàng đâm đầu vào cửa tự sát, hẳn tuyệt đối không bao giờ tin! Người như nàng không có lí do để làm mấy chuyện nhàm chán ấy...

Không khí trong Nhữ Hiên các đột nhiên trở nên trầm lặng. Tư Thành không nói gì nữa. Hoàng Lan cũng không tiện mở lời. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ánh mắt của hai người họ vô tình chạm nhau, tưởng rằng hờ hững mà lại xuyên thấu tâm can. Nàng vội cúi xuống uống trà để che giấu đi vẻ mặt lúng túng hiện tại. Kể ra cũng lạ, từ lúc lạc về quá khứ, thứ Hoàng Lan uống nhiều nhất là trà, uống nhiều đến nỗi nàng cũng sắp nghiện luôn thứ thức uống ban đầu chan chát, về sau ngòn ngọt này.

Chừng rất lâu sau, không khí tĩnh lặng cổ quái đó mới bị phá vỡ. Đặng Phúc là người rất hiểu phép tắc. Y sẽ không đến quấy quả Tư Thành nếu không có chuyện thực sự cần thiết.



Đây là lần đầu tiên, trong cung có người được thái hậu gọi đến hầu chuyện.

...

Quang Thục hoàng thái hậu họ Ngô, húy là Ngọc Dao, nguyên là tiệp dư của vua Lê Thái Tông. Năm mang thai tứ hoàng tử Lê Tư Thành, bà bị thần phi Nguyễn Thị Anh ghen ghét nên đã buông lời gièm pha, khiến vua Thái Tông sinh lòng ngờ vực, thậm chí còn suýt khép bà vào tội voi giày. Nhờ quan nhập nội hành khiến Nguyễn Trãi và Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ hết lời khuyên can, bà được vua tha tội chết nhưng phải rời khỏi cung, bắt đấng dĩ nương nhờ chốn cửa Phật. Năm tháng qua đi, người phụ nữ thâm trầm ngày ấy giờ đã thành thái hậu nhiếp chính, mẹ con bà được gia ân trở về cung, tiếp tục sống cuộc sống an nhàn mà bình lặng. Nào ngờ nhật nguyệt đổi dời, vua Nhân Tông băng hà, Lê Đức hầu bị phế, Tư Thành con trai bà trở thành thiên tử của Đại Việt. Nhìn lại mấy mươi năm sóng gió đã qua, cuộc đời người phụ nữ ấy cũng coi như đã khổ tận cam lai.

Khi Hoàng Lan đến, Quang Thục hoàng thái hậu đang ngồi cầu niệm trước một bức tượng phật cao quá đầu người. Trái với suy nghĩ của Hoàng Lan về hình ảnh một bà lão tóc bạc trắng, thái hậu mới chỉ ngoài bốn mươi tuổi. Bà khoác áo đối khâm màu tím sẫm, tóc búi cao, cổ đeo tràng hạt, thoát trông cũng bình dị như bao phụ nữ nhà thường dân khác. Thế nhưng, sương tuyết phai pha chưa thể khuất lấp đi nhan sắc từng khiến quân vương mê đắm một thời. Nếu như Tuyên Từ thái hậu là vàng dương rực rỡ quyền uy thì bà lại là vàng trắng trầm lặng mà từ ái. Nhìn vào dáng vẻ khi đang cầu niệm của thái hậu, người ta dễ có cảm giác bà không biết nổi giận là gì.

Biết thái hậu đang nhập tâm cầu niệm nên Hoàng Lan không dám làm ồn. Nàng chỉ hơi khom người cúi chào rồi ngoan ngoãn đứng sang một bên. Cung Trường Phúc vang vọng tiếng tụng niệm mềm như tơ, ảo như khói...

Khi những giọt nắng cuối ngày nhạt dần, động tác đếm tràng hạt của thái hậu cũng ngừng lại. Bà hơi nghiêng đầu về phía Hoàng Lan rồi vẫy tay gọi:

"Con lại đây."

Giọng nói của thái hậu rất nhẹ, tuy không giống bất kì người nào khác nhưng lại khiến ai nghe được cũng cảm thấy thân quen. Thuận theo lời bà, Hoàng Lan nhích lại gần vài bước.

Thái hậu trều mển nhìn nàng:

"Con có biết vì sao ta gọi con đến đây không?"

Hoàng Lan mông lung lắc đầu. Nàng chỉ là một kẻ phiến phúc vô danh, vì cớ gì mà người tôn quý như thái hậu lại chú ý đến nàng?

"Vì con khiến ta nhớ đến một người bạn cũ của ta." Thái hậu bắt đầu chìm trong những mảng kí ức mơ hồ: "Ngay từ lúc nhìn thấy con ở Liên đài, ta đã có cảm giác ấy rồi. Ánh mắt của con giống với bà ấy như đúc. Tiếc rằng bà ấy đã mất gần hai mươi năm, họ hàng thân thích cũng không còn một ai, nếu không..."

Lời giải thích của thái hậu càng khiến Hoàng Lan hoang mang hơn. Rồi cuộc thái hậu đang nói đến chuyện gì vậy? Ở thời đại này, nàng có thể giống ai được chứ?

Trong lòng dâng lên cảm giác hiếu kì, Hoàng Lan đánh bạo hỏi:

"Thái hậu đang nói đến ai vậy ạ?"

"Ngọc nữ..." Thái hậu mơ hồ đáp: "... ta mơ thấy Ngọc Hoàng phái ngọc nữ xuống bầu bạn với Tư Thành."

Gương mặt đang hớn hở của Hoàng Lan chợt ỉu xìu xuống. Thật khó để diễn tả cảm giác chưng hửng lẫn lộn của nàng lúc này. Nàng đã quên mất

rằng thái hậu là người vô cùng tín Phật. Bà vừa cầu niệm xong, bảo sao nói năng có chút cao siêu mơ hồ.

Dầu trong đèn đã cạn. Thái hậu vái lạy trước tượng Phật tổ ba cái rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Khác với những cung điện đẹp đẽ tráng lệ khác, cung Trường Phúc thực sự là nơi dành cho việc an hưởng tuổi già. Những mái ngói nghiêng mình trong ráng chiều, mượn màu rêu xám để dệt cho mình chiếc áo trầm mặc cổ kính. Sân chính rộng lớn nhưng trống trải, chỉ có vài cung nhân đang cúi húi quét dọn, tất cả đều mang dáng vẻ làm việc chuyên tâm mà lặng lẽ. Theo chân thái hậu, Hoàng Lan bước tới một khu vườn nằm ở mé phải của cung điện. Nơi này chỉ trồng một vài cây gỗ lấy bóng mát, xen giữa mấy khóm hoa đang trầm lặng tỏa hương. Ngoài hồ lác đác vài bông sen nở muộn. Nơi thái hậu ngả lưng là chiếc võng đào vắt ngang hai nhánh cây.

Có lẽ cảnh sắc thiên nhiên thanh bình, tĩnh tại ấy đã khiến thái hậu bình tâm trở lại. Bà cho phép Hoàng Lan ngồi xuống cạnh mình rồi hỏi:

"Ta nghe nói chính con là người đã tố cáo chuyện xấu của các nữ quan trong Thanh Phục khu?"

Hoàng Lan khẽ gật đầu. Nếu nàng không làm, người khác cũng sẽ làm việc đó.

Thái hậu nhìn nàng và mỉm cười:

"Con à, ta biết bản tính của con lương thiện, nhưng lần sau làm gì thì cũng nên suy nghĩ kỹ lưỡng một chút. May mà Tư Thành đã kể với ta về chuyện của hai đứa, nếu giả sử con và nó thực sự vô duyên, con nghĩ rằng con có thể giữ lại được cái mạng này hay sao? Cuộc sống trong cung không giống như bên ngoài. Ở nơi này, kẻ bất nhân bất nghĩa sẽ chết, nhưng những người nông nổi tùy tiện thì càng chết nhanh hơn. Khi con ở độ tuổi như ta bây giờ, con sẽ hiểu tất cả những điều ấy."

"Con biết rồi ạ." Hoàng Lan cúi đầu đáp. Thái hậu nói không sai. Nếu như người xuất hiện đêm ấy không phải Tư Thành, nếu như trong lúc giằng co với thị vệ nàng không buột miệng nói ra mấy câu "cứu tinh" ấy, số nàng coi như chết chắc! Nhưng cũng có điều thái hậu không hiểu. Hoàng Lan vốn dĩ không thuộc về thời đại này. Bất nàng lập tức thích ứng với cuộc sống đi một bước tính một bước, nàng thực sự không làm nổi!

Thái độ miễn cưỡng nhận lỗi của Hoàng Lan khiến thái hậu cảm thấy vừa buồn cười vừa giận. Tuổi trẻ thường thích cho mình là đúng. Bà biết, người con gái này sẽ không thể thay đổi trong một sớm một chiều.

"Nói cho ta nghe, vì sao con lại từ chối Tư Thành?" Thái hậu hỏi tiếp: "Trở thành phi tử không phải là điều mà các cô gái trong thiên hạ đều mong mỏi hay sao?"

Hoàng Lan thở dài:

"Con biết con vừa bỏ lỡ một giấc mơ mà ngàn người đều ao ước, nhưng đối với con, vinh hoa phú quý cũng chẳng có ý nghĩa gì nếu con sống ở một nơi vốn không thuộc về mình. Một khi nhận lời trở thành phi tử của bệ hạ, đường về của con sẽ càng xa hơn. Mong thái hậu và bệ hạ hiểu cho sự khó xử của con."

Thái hậu kiên nhẫn nhìn sâu vào mắt Hoàng Lan:

"Chúng ta có thể cho con thường xuyên về thăm nhà."

Một chữ "nhà" tưởng chừng rất đời bình thường nhưng lại chạm đến nỗi buồn sâu thẳm nhất của Hoàng Lan, khiến đáy lòng nàng dâng lên cảm giác nghèn nghẹn. Đã bao lâu rồi nàng không được đứng dưới khoảng sân đầy nắng ấy? Đã bao lâu rồi nàng không được ngủ trên chiếc giường cũ kĩ mà thân quen ấy? Ở nơi xa đó, liệu rằng bác của nàng có nhớ đến nàng như nàng đang nhớ đến bác hay không?

Một chữ "nhà", tưởng gần mà lại rất xa...

Cố gắng gạt bỏ sầu niệm ra khỏi tâm trí, Hoàng Lan cảm kích đáp:

"Ý tốt của thái hậu, con xin nhận, nhưng người thân của con đang ở một nơi rất xa, chỉ có con đi tìm họ chứ họ không thể đến đây tìm con được đâu."

"Ta không nghĩ làng Đan Xá lại xa xôi cách trở đến vậy?"

Hoàng Lan thành thật trả lời:

"Làng Đan Xá không phải quê nhà của con."

Dường như thái hậu không mấy quan tâm đến chuyện Hoàng Lan có thực sự đến từ làng Đan Xá hay không nữa. Bà chỉ càng ngày càng cảm thấy người con gái trước mặt rất thú vị, thậm chí là thú vị đến khó hiểu!

Ngồi trò chuyện thêm một lúc, thái hậu hạ giọng lệnh cho cung nữ Cẩm Tú bưng đến một tráp đồ. Trên tráp có đựng một chiếc trâm vàng, một đôi vòng ngọc, vài cuộn vải để may quần áo và một cuốn sách đề tựa bằng chữ nôm mà Hoàng Lan không thể nào dịch được nghĩa.

"Ta vừa bảo Cẩm Tú đến Trữ Kim phòng chọn mấy món đồ này cho con." Thái hậu chỉ vào tráp đồ. Thấy Hoàng Lan nhấp nhòm định từ chối, bà ôn tồn nói thêm: "Dù sao con cũng là người đầu tiên được Tư Thành giữ lại. Trước khi nghĩ đến một cuộc sống đơn bạc giản dị, con hãy nghĩ đến thể diện của nó trước thì hơn."

Phải mất một lúc, Hoàng Lan mới hiểu ra ý tứ của thái hậu. Bà không đòi hỏi nàng phải chải chuốt son phấn như ai kia, nhưng bà cũng không muốn nàng quá nhếch nhác, khiến người khác có cơ chê cười nàng, chê cười cả quyết định của Tư Thành. Dầu sao, giản dị và thấp hèn cũng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lúc đón lấy tráp đồ từ tay Cẩm Tú, Hoàng Lan không quên cúi đầu tạ ơn.

Hai người họ tiếp tục ngồi trò chuyện thưởng trà. Sự hiền từ và thấu đáo của thái hậu khiến những e ngại ban đầu trong lòng Hoàng Lan vơi đi quá nửa. Có những khi hứng lên, nàng còn vui vẻ kể cho bà nghe chuyện mình từng đi câu ếch, bắt đom đóm trên triền đê sông Hồng. Tất nhiên những câu chuyện của Hoàng Lan đã được biến tấu đi đôi chút, sông Hồng trở thành sông Nhị Hà, những dấu vết của thế kỉ hai mươi mốt cũng không hề tồn tại. Mỗi khi nàng kể xong một chuyện, thái hậu đều mỉm cười rồi tán thưởng vài câu. Chỉ có điều, Hoàng Lan có cảm giác dù thái hậu mỉm cười nhưng tâm của bà lại không thực sự vui vẻ. Dường như sự trầm lặng khó hiểu kia là điều chỉ thấy được ở người đã kinh qua sóng gió cả một đời, nay đủ tỏ tường để lãnh đạm với mọi sự trên thế gian.

...

Việc Hoàng Lan được thái hậu gọi đến cung Trường Phúc trò chuyện, khi về còn đem theo cả tráp đồ tặng phẩm đã khiến hậu cung bàn tán xôn xao. Người rộng lượng thì ngưỡng mộ vì nàng có phúc, kẻ nhỏ nhen thì ghen tị đến đỏ cả mắt. Chẳng nói đâu xa, chỉ tính riêng trong Đan Ngọc các, số bình sứ bị Phùng Diễm Quỳnh ném vỡ đã lên tới chín chiếc rồi.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 10: Thăm dò Thanh Ngọc.)

4aeecab=d

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 10: Thăm Dò Thanh Ngọc (1)

(Hoàng Lan ngẩng đầu nhìn trời, chỉ cảm thấy bầu trời cao và xa vời vợi. Muốn trở về, trước hết nàng phải bảo toàn được tính mạng ở nơi đây thị phi này đã. Còn nếu định mệnh muốn thử thách nàng, vậy thì nàng sẽ không ngần ngại chống chọi đến cùng...)

...

Mấy ngày qua trời đổ mưa mát rượi. Sang đến trung tuần tháng bảy, mưa ngớt dần, trời hửng nắng.

Trên đường phố Đông Kinh, một cỗ xe ngựa nhắm hướng hoàng cung thẳng tiến. Cỗ xe được trang trí đơn giản nhưng đẹp mắt, bốn phía phủ vải dày in hình hoa cúc, phía trước là một lớp rèm mỏng màu xanh lục. Ngồi phía trước xe, người phu xe vừa cầm cương vừa nghêu ngao hát một bài hát dân ca xứ Nghệ. Xe ngựa đi đến trước cửa Đoan Môn thì dừng lại. Tấm rèm mỏng khẽ lay động, rồi từ trên xe, một thiếu nữ xinh đẹp nhón chân bước xuống. Vừa trông thấy nàng ta, đám lính canh cổng vội buông kiếm cười chào.

"Thì ra là tiểu thư Chi Lan." Đội trưởng đội lính canh chủ động bước lên nói: "Lâu rồi không thấy tiểu thư vào cung thăm thái hậu, chị Cẩm Tú thì thoảng lại nhắc đến tiểu thư đấy."

Ngô Chi Lan nghe vậy chỉ cười mà không đáp. Quang Thục hoàng thái hậu là cô của nàng ta. Thuở còn nhỏ, nàng ta thường hay theo cha mẹ vào cung, tuổi của nàng ta và Tư Thành lại xấp xỉ nhau nên hai người họ nhanh

chóng trở nên thân thiết. Vài năm qua đi, chuyện triều chính phức tạp, biến loạn triều miên, thành ra Ngô Chi Lan và Tư Thành ít có cơ hội gặp mặt hơn. Nếu Ngô Chi Lan nhớ không lầm thì kể từ khi Tư Thành được cải phong thành Gia vương, nàng ta mới gặp hẳn và thái hậu một lần.

Hay tin Ngô Chi Lan vào cung, Cẩm Tú vội chạy ra nghênh đón. Hai người họ đi qua một hành lang dài, vượt qua khu vực điện Kính Thiên, chẳng mấy chốc đã đến phía trước cung Trường Phúc. Nhạc thấy một mệnh phụ đang đứng trước sân và làm vài động tác kì dị, Ngô Chi quay sang thắc mắc với Cẩm Tú:

"Rốt cuộc thái hậu đang làm gì vậy?"

Trong ấn tượng của nàng ta, thái hậu nếu không nghỉ ngơi trong cung thì cũng tìm đến Phật viện nào đó để cầu niệm, không có lý gì buổi sáng lại chạy ra sân rồi khoa chân múa tay một cách kì dị như thế này.

"Thái hậu đang tập dưỡng sinh ạ." Nghe ngữ khí thản nhiên của Cẩm Tú thì có lẽ nàng ta đã quá quen thuộc với cảnh này.

Trong lòng Ngô Chi Lan càng cảm thấy khó hiểu hơn:

"Dưỡng sinh?"

"Dạ, đó là tên bài tập mà Nguyễn tiểu thư hướng dẫn thái hậu tập mỗi ngày. Nguyễn tiểu thư biết xương cốt của thái hậu không tốt nên mới hiến cách này, tôi cũng nghe thái hậu nói rằng rất hữu hiệu."

"Nguyễn tiểu thư? Nguyễn tiểu thư là ai?" Ngô Chi Lan nhăn mặt lại: "Cẩm Tú, người đừng ăn nói nhát gừng nhát đoạn như thế nữa được không?"

Bấy giờ Cẩm Tú mới nhớ ra rằng Ngô Chi Lan không phải người sống trong cung. Nàng ta vội cười tạ lỗi rồi nói tiếp:



"Nguyễn tiểu thư vốn chỉ là một nhạc công thấp kém trong dân gian, do tình cờ được bệ hạ để ý nên mới được phép ở lại trong cung. Tính cách của nàng ấy thiện lương, sôi nổi lên cũng rất được lòng thái hậu. Hầu như chiều nào thái hậu cũng cho gọi Nguyễn tiểu thư tới hầu chuyện. Giờ người trong cung Trường Phúc đều quen mặt nàng ấy cả rồi."

"Cả bệ hạ và thái hậu đều để ý đến nàng ta à?" Ngô Chi Lan lẩm bẩm. Tư Thành là bậc đế vương đa tình, thái hậu lại là người hiền từ bao dung, kẻ được lòng hai người ấy, tính ra cũng đâu quá xuất sắc. Rồi nàng ta lại hỏi Cẩm Tú: "Vậy bệ hạ ban cho nàng ta phân vị gì?"

"Nguyễn tiểu thư từ chối phân vị tiếp dư, đến nay vẫn không danh không phận sống trong Nhữ Hiên các."

Bước chân của Ngô Chi Lan hơi sững lại. Giờ nàng ta mới hiểu vì sao Cẩm Tú lại luôn miệng gọi người con gái đó là Nguyễn tiểu thư. Một người con gái dám từ chối danh phận hoàng thượng ban cho, rốt cuộc vì nàng ta kiêu ngạo, thanh cao hay quá ngu xuẩn đây?

Cùng lúc ấy, thái hậu cũng kết thúc bài tập. Ngô Chi Lan không nghĩ ngợi nhiều nữa, cùng Cẩm Tú vui vẻ bước vào.

...

Nếu Hoàng Lan tính không nhầm thì nàng lạc đến thời đại này đã tròn một tháng. Đối với nhiều người, quãng thời gian đó là quá ngắn ngủi để bắt cứ hoài niệm nào đọng lại, nhưng với riêng Hoàng Lan, một tháng ấy lại dài đằng đẵng tựa như một đời. Nàng quên sao được vợ chồng Từ Trọng Sinh hiền hậu chất phác, nàng sẽ nhớ như in nụ cười nham của Lê Thụ giữa phố chợ ồn ào; nhắm mắt lại, cảnh yến tiệc hóa thành hình lao, ả cung nữ Thúy Hoa vẫy vùng chờ chết, rồi một buổi tối thanh vắng trong Thanh Phục khu, bên cạnh khóm quỳnh mới nở, nàng cùng ai đó hữu duyên tương phùng...

Một cánh hoa chao nghiêng bên mặt hồ. Hoàng Lan vô thức đưa tay đón lấy, cảm thấy lòng mình chẳng thể nhẹ bằng như hoa.

"Tiểu thư, cũng muộn rồi, hay là chúng ta trở về thôi?"

Giọng nói của Nguyệt Hằng đánh thức Hoàng Lan khỏi những kí ức triền miên không dứt. Thực tại như một sợi dây vương trên sở nguyện tự do trong nàng, càng siết càng chặt.

Sau lần Hoàng Lan được thái hậu triệu đến cung Trường Phúc, lệnh giam lỏng dành cho Nhữ Hiên các đã được gỡ bỏ, cuộc sống của nàng bớt ngột ngạt hơn, nhưng điều đó lại đem đến cho nàng những rắc rối mới. Người ta dễ thấy chướng mắt với một kẻ không danh không phận mà lại được sở hữu một tòa các riêng. Người ta dễ thấy ghen tị khi có một nữ nhạc công thấp hèn được lòng hoàng thượng. Có thêm Phùng Diễm Quỳnh đứng đằng sau "khích lệ", một số kẻ đã bắt đầu coi Hoàng Lan là cái gai trong mắt. Hoàng Lan biết rõ những điều đó. Nhưng nàng chẳng bận tâm. Là gai hay là mật thì đã sao? Đối với nàng, hoàng cung chỉ là một chốn dừng chân tạm bợ, là thứ sẽ biến mất khi giấc mộng hoang đường này kết thúc. Trừ khi có ai đó thực sự muốn dồn nàng vào chỗ chết như Phùng Diễm Quỳnh đã từng, bằng không, họ nghĩ gì về nàng, nàng cũng mặc.

"Tôi chưa muốn về."

Hoàng Lan lặng lẽ đáp. Hiếm khi mới có cơ hội được ra ngoài, nàng chỉ muốn chơi, muốn ngắm cho thỏa mà thôi. Nguyệt Hằng biết không khuyên được Hoàng Lan nên đành lùi lại phía sau, tiếp tục quạt mát cho nàng.

Hoàng Lan ngẩng đầu nhìn cô bé có đôi mắt to tròn đáng yêu kia. Nguyệt Hằng đi theo nàng từ lúc ở Thanh Phục khu. Sau khi lệnh giam lỏng được gỡ bỏ, nàng ta chính thức trở thành cung nữ hầu hạ Hoàng Lan trong Nhữ Hiên các. Nhưng Hoàng Lan chưa bao giờ coi Nguyệt Hằng là kẻ hạ nhân

hèn kém. Ở một nơi lạ lẫm như hoàng cung, nàng thực sự coi Nguyệt Hằng là em gái của mình.

Gió thổi tới mát rượi nhưng trán ai đó lại ướt đầm mồ hôi...

"Nguyệt Hằng à, đừng quạt nữa." Hoàng Lan chua xót níu tay Nguyệt Hằng: "Cả người cô ướt mát mồ hôi rồi kìa. Ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

Nguyệt Hằng vội xua tay:

"Con không mệt. Cứ để con quạt cho tiêu..."

Nguyệt Hằng còn chưa nói xong thì chiếc quạt trong tay nàng ta đã bị giật mất. Hoàng Lan kiên quyết ấn Nguyệt Hằng ngồi xuống ghế, sau đó còn tự tay rót một chén trà đưa cho nàng ta. Nguyệt Hằng bất đắc dĩ đưa tay đón lấy, nhưng chỉ uống được một ngụm đã thấp thỏm chỉ chực đứng lên.

Hoàng Lan ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Hằng và lựa lời khuyên giải nàng ta:

"Tôi biết cung quy là thứ đáng để coi trọng, nhưng cảm xúc của con người càng đáng để coi trọng hơn. Một con người buồn không khóc, vui không cười thì có khác gì gỗ đá? Tôi chưa bao giờ yêu cầu cô phải gò bó bản thân mình, cho nên tôi cũng hi vọng từ giờ trở đi, cô đừng tự gò bó bản thân mình nữa."

Nguyệt Hằng cảm kích cúi đầu. Đây là lần đầu tiên có người nói với nàng ta những lời như thế...

Bỗng đâu, từ bên ngoài truyền đến tiếng cười khúc khích:

"Nhìn xa cứ tưởng vị quý nhân nào, hóa ra chỉ là một kẻ vô danh thấp kém."

Nguyệt Hằng sợ hãi nép sau lưng Hoàng Lan. Dung mạo của người mới tới không quá nổi bật, chỉ là một đóa hoa đẹp nhưng dễ bị nhạt lẫn giữa rừng hoa ngàn sắc vạn hương.

"Chào Triệu tiếp dư!"

Nhận ra Triệu Bảo Khánh, Hoàng Lan chào lấy lệ. Việc nàng được thái hậu gọi tới hầu chuyện khiến nhiều kẻ chướng mắt, trong đó có cả tiếp dư họ Triệu này. Nếu Phùng Diễm Quỳnh là một kẻ cao ngạo, dù trong tâm ghen ghét nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ "ta đây không quan tâm" thì Triệu Bảo Khánh lại nhỏ nhen và hẹp hòi theo đúng nghĩa. Mấy ngày nay, ả cứ lẻo đẻo rình mò trước cửa cung Vĩnh Ninh, chỉ chờ Hoàng Lan xuất đầu lộ diện là lại nhảy ra cản trở một cái.

Triệu Bảo Khánh tiếp tục cười khúc khích. Nàng ta càng đáng ghét hơn bởi điệu cười trơ trẽn chẳng giống ai này:

"Không ai dạy cô cách cư xử sao cho đúng mực à? Ta là tiếp dư đứng đầu lục chức, cô chỉ là phận hạ nhân hèn kém, gặp ta đáng lẽ phải quỳ xuống hành lễ mới đúng." Rồi làm như chợt nhớ ra điều gì đó, Triệu Bảo Khánh quay sang nói với đám cung nữ: "Mà thôi, dù sao người ta cũng là tâm phúc của thái hậu rồi, tự cho mình thanh cao một chút cũng đâu có sao!"

Mặc kệ Triệu Bảo Khánh tự biên tự diễn, Hoàng Lan lẳng lẳng ra hiệu cho Nguyệt Hằng rời khỏi thủy đình. Nàng không muốn dây dưa với loại người như Triệu Bảo Khánh thêm một phút nào nữa!

Nào ngờ trước khi Hoàng Lan kịp đứng dậy, một bàn tay đã đè chặt lên vai nàng. Triệu Bảo Khánh dồn toàn lực vào cánh tay để ép Hoàng Lan ngồi nguyên tại chỗ nhưng ngoài mặt thì lại làm nhảm:

"Ta rất thích cảnh sắc nơi này, chi bằng Nguyễn tiểu thư nhường ghế lại cho ta được không?"

Hoàng Lan hiểu Triệu Bảo Khánh muốn giở trò hề gì. Chiều lòng nàng ta, nàng ngồi yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Triệu Bảo Khánh thấy Hoàng Lan không phản ứng lại nên càng được thể lần tới:

"Có mỗi chỗ ngồi cũng không chịu nhường lại? Nguyễn tiểu thư à, lòng dạ của cô cũng hẹp hòi quá đấy!"

Một vài cung nữ đi theo Triệu Bảo Khánh bắt đầu bụm miệng cười. Nguyệt Hằng định chạy đến can ngăn thì bị cung nữ Tiểu Lam ngăn lại. Nàng ta đành lén dùng tay ra hiệu, đại khái bảo Hoàng Lan cố nhịn đi thì hơn. Không rõ Hoàng Lan có hiểu ý của Nguyệt Hằng hay không, chỉ thấy nàng chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi hỏi Triệu Bảo Khánh:

"Vì sao cô phải làm vậy?"

Vì sao phải năm lần bảy lượt tìm cách sinh sự với nàng?

"Vì sao ư?" Triệu Bảo Khánh nhếch mép cười. Nàng ta ghé tai Hoàng Lan nói nhỏ: "Vì hậu cung này không dành cho một kẻ quê mùa như cô. Nguyễn Hoàng Lan, ta thật lòng khuyên cô một câu, cô nên biết thân biết phận mà sớm cuốn xéo khỏi đây đi. Dám đối chọi với Phùng chiêu nghi, cô sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!"

Hoàng Lan trầm ngâm không đáp. Vậy là nàng đã đoán đúng. Triệu Bảo Khánh vốn cùng một giuộc với Phùng Diễm Quỳnh.

Một giây sau đó, người ta nhìn thấy Nguyễn Hoàng Lan xoay người đứng thẳng dậy. Vì Triệu Bảo Khánh đang coi bờ vai của Hoàng Lan là cái nệm thịt để tựa vào nên khi nàng đột ngột đứng lên, Triệu Bảo Khánh trở tay không kịp, thế là ngã nhào về phía trước, ngã cả vào ấm trà mà Hoàng Lan đang uống dở. Ấm bị xô đổ, nước trà bắn ra tung tóe, vương lên mặt,

lên tóc, lên cả trang phục của Triệu Bảo Khánh. Đám cung nữ phía sau nàng ta chột im bật.

"Nguyễn Hoàng Lan, người... người dám xô ngã ta?"

Triệu Bảo Khánh tru tréo hét lên rồi xách váy chạy về phía Hoàng Lan như thể quyết ăn thua đủ với nàng. Hoàng Lan khéo léo tránh sang một bên rồi nói:

"Tiếp dư nói sai rồi. Vừa nãy cô bảo rằng muốn ngồi đây ngắm cảnh nên tôi mới nhường ghế lại cho cô, vì chân tay cô lóng ngóng nên đã va phải ấm trà, giờ cô lại bảo tôi đẩy cô là sao? Có ai ở đây nhìn thấy tôi đẩy cô không? Mà giả dụ nếu có điều ấy xảy ra thì người bị đẩy phải là tôi mới đúng. Tay của tôi không đặt lên vai cô thì tôi đẩy cô bằng cách nào?"

Vì nãy giờ Hoàng Lan đều tỏ ra nhường nhịn nên Triệu Bảo Khánh không ngờ nàng dám phản bác, mà còn phản bác hùng hồn như thế. Biết bản thân đuối lí, Triệu Bảo Khánh đành hậm hực trở về chỗ cũ. Hoàng Lan thì kéo tay Nguyệt Hằng rời khỏi thủy đình. Lúc đi ngang qua chỗ Triệu Bảo Khánh, nàng để ý thấy sắc mặt của nàng ta đang dần chuyển sang màu tím.

Triệu Bảo Khánh sẽ bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy ư?

Có lẽ là không...

Quả nhiên.

"Nếu còn muốn sống thì đứng lại cho ta!"

t

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 10: Thăm Dò Thanh Ngọc (2)

Một tiếng hét lạnh lạnh đuổi theo Hoàng Lan xuống tận bậc thềm. Nàng vốn không muốn đôi co nhiều với Triệu Bảo Khánh, ai ngờ nàng ta lại bám dai như đĩa, gỡ thế nào cũng không chịu buông.

Hoàng Lan quay đầu lại, bình tĩnh chờ xem rốt cuộc Triệu Bảo Khánh lại muốn giở trò quỷ gì.

Triệu Bảo Khánh cười nhạt:

"Ta không nói cô. Ta đang nói ả cung nữ đi bên cạnh cô cơ!"

Trước khi bị phạt đến Thanh Phục khu, Nguyệt Hằng từng hầu hạ một vị tiếp dư họ Triệu. Người đó chính là Triệu Bảo Khánh!

Thấy Triệu Bảo Khánh hung hăng sẵn tới, Hoàng Lan vội đứng chắn trước mặt Nguyệt Hằng. Nàng không tin Triệu Bảo Khánh dám vô cớ đánh người ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

"Nếu ta nhớ không nhầm thì ả cung nữ này vừa ngồi hóng mát ở đây thì phải?" Triệu Bảo Khánh trở thẳng tay vào Nguyệt Hằng: "Xưa nay chỉ có thái hậu, bệ hạ cùng phi tử mới được phép ngồi nghỉ chân ở thủy đình. Tuy cô là loại người thấp hèn nhưng nể mặt thái hậu, ta có thể nhắm mắt cho qua, nhưng còn ả ta thì sao? ả là cái thá gì mà dám ngồi chễm chệ những chủ nhân khác trong cung?"

Nguyệt Hằng nào ngờ việc nhỏ nhặt ấy lại trở thành điểm yếu để Triệu Bảo Khánh nắm lấy. Vì quá sợ hãi, sắc mặt của nàng ta trở nên trắng bệch.

Hoàng Lan thì chán nản thở dài. Việc gì Nguyệt Hằng phải sợ Triệu Bảo Khánh chứ? Loại người trơ trẽn như nàng ta sớm muộn gì cũng có ngày tự rước nhục vào thân thôi. Việc nàng cần làm nhất bây giờ là êm thấm rời khỏi thủy đình chứ không phải cùng Triệu Bảo Khánh phân định xem rốt cuộc ai đúng, ai sai.

Nghĩ vậy, Hoàng Lan liền kéo tay Nguyệt Hằng rồi xoay người bước tiếp. Triệu Bảo Khánh cũng chẳng chịu thua. Nàng ta vội vàng ra lệnh cho cung nhân ngăn Hoàng Lan lại. Giữa lúc hai bên đang giằng co thì một giọng nói thánh thót chọt vang lên:

"Triệu tiếp dư, Nguyễn tiểu thư, hai người đang làm gì ở đây vậy?"

Giọng nói vừa dứt, một mỹ nhân uyển chuyển cất bước vào thủy đình. Người mới tới có nhan sắc thanh tú yêu kiều, mày ngài mắt phượng, làn da trắng ngần như tuyết, đặc biệt, khóe miệng của nàng ta lúc nào cũng tựa như đang mỉm cười. Phía sau lưng nàng ta, Hoàng Lan sững sốt nhận ra bóng áo xanh quen thuộc của Thái Thanh Ngọc.

Lê Tuyên Kiều thấy Triệu Bảo Khánh toàn thân ướt nhẹp nước trà thì rất muốn bật cười, nhưng cuối cùng, nàng ta nhanh chóng giấu nhem sự khinh miệt ấy đi rồi ung dung ngồi xuống ghế.

"Ta thấy hình như giữa hai người có chuyện hiểu nhầm thì phải?"

Ba chữ chuyện hiểu nhầm của Lê Tuyên Kiều tưởng nhẹ mà lại chọc đúng chỗ ngứa của Triệu Bảo Khánh. Nàng ta bắt đầu khóc lóc kể khổ, rằng Nguyễn Hoàng Lan đẩy nàng ta ngã ra sao, cung nữ của Nguyễn Hoàng Lan coi thường cung quy như thế nào. Trình độ thêm mắm thêm muối của Triệu Bảo Khánh thực sự quá tài tình, khiến Hoàng Lan nghe mà cứ ngỡ chính mình mới là người sai. Nhưng Lê Tuyên Kiều lại không để ý lắm. Đợi Triệu Bảo Khánh kể lể xong, nàng ta quay sang hỏi Hoàng Lan:



"Nguyễn tiểu thư, muốn công bằng thì phải nghe lời từ cả hai phía. Tiểu thư có gì muốn giải thích không?"

Hoàng Lan trầm tư nhìn Triệu Bảo Khánh.

"Đối với loại người trơ trên như Triệu tiếp dư, tôi không có gì để nói nữa cả."

Cả thủy đình lập tức im lặng. Nguyễn Hoàng Lan dám mắng Triệu Bảo Khánh là loại người trơ trên?

Từ xưa đến nay, phi tử trong hậu cung có thể công kích nhau, có thể châm chọc nhau nhưng tuyệt nhiên chưa có ai dám công khai mắng nhiếc đối phương như cô nàng Nguyễn Hoàng Lan này. Tức nước vỡ bờ, Triệu Bảo Khánh không nhịn nổi nữa, bèn tiện tay vớ lấy chén trà trên bàn rồi ném về phía Hoàng Lan. Hoàng Lan vội xoay người né tránh. Nào ngờ Lê Tuyên Kiều đứng ngay phía sau nàng. Hoàng Lan vừa rời khỏi, chén trà liền bay thẳng về phía Lê Tuyên Kiều. Chỉ nghe boong một cái, Thanh Ngọc từ đâu xông tới chặn trước mặt Lê Tuyên Kiều, đồng thời một tay tóm gọn chén trà, động tác cực kì mau lẹ và chuẩn xác. Đến khi chén trà được đặt trở lại xuống bàn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ thì Triệu Bảo Khánh mới là kẻ tái mặt.

Trong hậu cung, địa vị của Lê Tuyên Kiều thuộc hàng cửu tần, Triệu Bảo Khánh tuy là tiếp dư đứng đầu lục chức nhưng vẫn xếp dưới Lê Tuyên Kiều mấy bậc. Nếu Lê Tuyên Kiều cho rằng Triệu Bảo Khánh muốn ám hại mình thì nàng ta chỉ còn nước dọn vào lãnh cung mà an hưởng tuổi già thôi.

Triệu Bảo Khánh hoảng sợ quỳ sụp xuống:

"Lê tu dung, thần thiếp... thần thiếp chỉ lỡ tay thôi. Thần thiếp không dám vô lễ với lệnh bà đâu ạ."

Hoàng Lan có thể nhận ra ánh mắt chán ghét mà Lê Tuyên Kiều dành cho Triệu Bảo Khánh. Nhưng trái với suy nghĩ của nàng, mọi việc Lê Tuyên Kiều làm chỉ là mỉm cười hòa nhã rồi bước đến nâng đôi phượng dậy.

"Ta biết cô không cố ý. Nhưng Triệu tiếp dư à, đây là lần cuối cùng, từ giờ đừng để ta nghe thấy mấy chuyện ồn ào liên quan đến cô nữa."

"Dạ dạ, thần thiếp không dám." Triệu Bảo Khánh đáp còn nhanh hơn nghĩ.

"Về phần Nguyễn tiểu thư..." Lê Tuyên Kiều mỉm cười nhìn Hoàng Lan. Nụ cười ấy thoát trông vô cùng thân thiện, vậy mà chẳng hiểu sao lại khiến Hoàng Lan lạnh cả sống lưng: "Nàng ấy mới nhập cung nên chưa thể hiểu hết cung quy, nếu nàng ấy chỉ phạm phải sai lầm nhỏ thì có thể khoan thứ, tiếp dư thấy có phải không?"

Triệu Bảo Khánh gật như gà mổ thóc. Đã lỡ tay ném chén trà về phía Lê Tuyên Kiều, nàng ta còn có gan làm to chuyện nữa sao?

Chưa đầy một phút sau, người ta trông thấy vị tiếp dư họ Triệu nhăn nhó rời khỏi thủy đình. Trên y phục của nàng ta, vệt nước trà vẫn còn chưa khô.

Khi trong thủy đình chỉ còn lại mấy người họ, Hoàng Lan mới nhún người hành lễ với Lê Tuyên Kiều:

"Cảm ơn tu dung đã tương trợ."

Lê Tuyên Kiều cười đáp:

"Chút chuyện nhỏ thôi mà. Tiểu thư cũng không cần sợ loại người như Triệu Bảo Khánh. Nàng ta chỉ mạnh mẽ chứ không làm hại được ai đâu."

"Tôi muốn cảm ơn chuyện trong hình lao lần trước."

Nụ cười trên môi Lê Tuyên Kiều hơi ngưng lại. Thanh Ngọc hiểu ý, bèn bước lên nói thay lời Lê Tuyên Kiều:

"Tiểu thư đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy. Đáng lẽ cây đàn ấy là dành cho lệnh bà. Tiểu thư vì lệnh bà mà bị liên lụy, lệnh bà sao có thể bỏ mặc tiểu thư được chứ?"

Thanh Ngọc nói không sai. Thực sự thì Lê Tuyên Kiều đã không bỏ mặc Hoàng Lan.

Phiếm chuyện thêm một lúc nữa, Hoàng Lan viện cớ trời đã muộn để ra về. Lê Tuyên Kiều cũng không có ý níu giữ, chỉ dặn dò nàng đi đường cẩn thận. Khi nàng đi khỏi, nụ cười trên môi Lê Tuyên Kiều cũng vụt tắt. Thanh Ngọc mới tò mò hỏi:

"Lẽ nào lệnh bà cũng có thiện cảm với Nguyễn Hoàng Lan rồi ư?"

Lê Tuyên Kiều cười nhạt:

"Thiện cảm? Ta nói ta có thiện cảm với nàng ta lúc nào? Chẳng qua Triệu Bảo Khánh nhiều sự quá, ta không ra mặt cũng không được."

Thanh Ngọc gật gù.

Lê Tuyên Kiều nói tiếp:

"Chuyện trong hình lao, chúng ta không hỏi, nàng ta cũng chờ đến bây giờ mới nhắc tới. Xem chừng Nguyễn Hoàng Lan này không phải kẻ ngốc đâu."

Nói xong, Lê Tuyên Kiều nhàn tản ngắm nhìn những đóa sen đương thì nở rộ, vẻ mặt đượm ý cười như có như không.

...

Hoàng Lan theo lối cũ để trở về Nhữ Hiên các. Hình ảnh đáng ghét của Triệu Bảo Khánh đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí nàng, ngược lại, có một thứ khác cứ đeo bám nàng mãi không thôi.

Triệu Bảo Khánh là kẻ dễ bị kích động. Và Hoàng Lan sẽ không vô duyên vô cớ chửi mắng nàng ta nếu nàng không muốn làm rõ một chuyện.

Khi chén trà trong tay Triệu Bảo Khánh ném về phía Lê Tuyên Kiều, Lê Tuyên Kiều rõ ràng đã nhìn thấy nhưng lại không hề né tránh. Gặp phải tình huống nguy khẩn mà vẫn bình chân như vại, điều đó cho thấy Lê Tuyên Kiều là người rất giỏi che giấu tâm cơ.

Nhưng mục đích chính của Hoàng Lan không phải Lê Tuyên Kiều. Có mấy kẻ sống trong cung mà không tự sắm cho mình một chiếc mặt nạ? Người thực sự khiến nàng tò mò chính là Thái Thanh Ngọc. Động tác tóm lấy chén trà của Thanh Ngọc tuyệt đối không thích hợp với một cung nữ chân yếu tay mềm. Phản ứng nhanh, gọn, chuẩn xác như vậy chỉ chứng minh duy nhất một điều.

Thanh Ngọc là người có võ công!

Nếu Lê Tuyên Kiều chỉ là một phi tần bình thường, vậy tại sao cung nữ bên người nàng ta lại có võ công?

Hoàng Lan ngẩng đầu nhìn trời, chỉ cảm thấy bầu trời cao và xa vời vợi. Muốn trở về, trước hết nàng phải bảo toàn được tính mạng ở nơi đây thị phi này đã. Còn nếu định mệnh muốn thử thách nàng, vậy thì nàng sẽ không ngần ngại chống chọi đến cùng...

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 11: Thần trộm Lê Khải Triều.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 11: Thần Trộm Lê Khải Triều (1)

(Chân mày Lê Khải Triều khẽ nhíu lại. Hắn xông pha giang hồ đã gần bảy năm, hành tung xuất quỷ nhập thần, không bao giờ thẹn với với hai chữ "thần trộm", vậy mà hôm nay, ở cung nữ quê mùa này lại dám gọi hắn bằng một cái tên không thể trơ trên hơn: Lê ăn trộm. Hắn không nóng máu mới lạ!)

...

Đó là một ngôi nhà gỗ nằm giữa rừng trúc bạt ngàn, xa xa là dòng sông Vân bốn mùa nước xanh biêng biếc.

Bên trong nhà hơi tối. Mạc Viên Nhiên mở toang cửa sổ rồi đặt bát cháo trắng lên trên chiếc bàn gỗ kê cạnh đầu giường. Trên giường, người thanh niên ấy vẫn nằm bất động, hai mắt nhắm chặt tựa như đang ngủ say. Mạc Viên Nhiên đưa ngón tay lại gần cánh mũi của cậu ta rồi ái ngại thở dài:

"Hơi thở của người này vẫn yếu lắm! Anh Vũ, chàng xem, hay là chúng ta đưa cậu ta đến gặp thầy lang trong vùng?"

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những kẽ lá rậm rạp ngoài kia, khi chạm đến chân Phạm Anh Vũ thì chỉ còn đọng lại một khoảng sáng nhàn nhạt, để cho đôi mắt của y vẫn chìm sâu trong miền tối. Nhìn dáng vẻ chuyên tâm của Phạm Anh Vũ khi y lau chùi thanh bảo kiếm, không ai nghĩ y và kẻ từng thối sáo ở Thượng Nguyệt lâu lại là một người.

"Nàng nghĩ rừng rậm ở phía bắc Đông Kinh là nơi nào chứ?" Phạm Anh Vũ nói mà không hề ngẩng đầu lên: "Người thạo đường đi vào đó còn dễ bị

lạc chứ đừng nói đến những kẻ được nuông chiều từ nhỏ, cả đời chưa biết rừng hoang là gì như cậu ta. Ta đoán chắc cậu ta không biết cách tìm quả rừng để ăn nên mới đói lả mà ngắt đi đó thôi. Chờ thêm một ngày nữa, nếu cậu ta vẫn không tỉnh lại thì hãy tính tiếp."

Hiểu được ý tứ của Phạm Anh Vũ, Mạc Viên Nhiên không nói thêm gì nữa. Lúc bón cháo cho người kia, Mạc Viên Nhiên mới phát hiện ra rằng bàn tay của cậu ta quả nhiên rất nhẵn nhụi, không hề có vết chai sạn của người phải lao động từ nhỏ...

...

Đã gần nửa ngày trôi qua nhưng Nguyệt Hằng vẫn chưa hết sợ. Dư âm của việc bị Triệu Bảo Khánh dọa giết khiến nàng ta cứ đờ đẫn như người mất hồn, cả ngày chỉ dám quanh quẩn trong Nhữ Hiên các. Hoàng Lan trông thấy Nguyệt Hằng như thế thì không khỏi động lòng thương, nhưng nàng chẳng thể an ủi Nguyệt Hằng được, bởi chính bản thân nàng cũng đang có những khúc mắc chưa thể gỡ bỏ.

Một phi tần miệng cười như hoa nhưng tâm địa sâu thẳm thẳm...

Một cung nữ thoát trông yếu đuối nhưng lại là người có võ công, khi hạ lệnh giết người mặt không hề biến sắc...

Lê Tuyên Kiều nói rất đúng: kẻ mạnh mềm thì không đáng sợ. Hoàng Lan không sợ Phùng Diễm Quỳnh, không sợ Triệu Bảo Khánh, nàng chỉ sợ những con người lòng dạ giả dối, ngoài miệng thì nói lời hay nhưng trong tâm lúc nào cũng tính kế hại người.

Giờ hội một khắc, có một bóng người âm thầm rời cung Vĩnh Ninh và men theo những vách tường nửa tối nửa sáng để tránh khỏi tầm nhìn của đám lính canh. Phía sau lưng người ấy, tiếng ca múa vọng tới từ Đan Ngọc các mỗi lúc một nhỏ dần rồi tắt hẳn.

...

Sự chán ghét hoàng cung càng khiến cho khát vọng tự do của Hoàng Lan thêm đau đáu. Nàng chỉ muốn thoát khỏi thời đại rối ren và lạc lõng này để trở về nơi mình vốn thuộc về. Nhưng phải làm thế nào thì giấc mộng hoang đường đang ám ảnh nàng mới chấm dứt? Hoàng Lan không biết. Manh mối duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến chính là chiếc vòng ngọc lục bảo ở bãi cát sông Hồng. Lúc nàng tỉnh lại ở nhà Từ Trọng Sinh thì chiếc vòng ấy đã không còn nữa. Nàng tin tưởng vợ chồng Từ Trọng Sinh. Họ là người hiền lành chất phác nên sẽ không tham đồ không phải của mình. Hay nói cách khác, chiếc vòng kì lạ ấy đã biến mất cũng thần kì như khi nó xuất hiện. Hoàng Lan không biết mình phải đi đâu để tìm được nó, nhưng nàng đủ đa nghi để tin rằng việc mình bị kẹt lại trong cung không phải chuyện tình cờ. Khi đã một lần trải nghiệm kì tích, con người ta hoàn toàn có lí do để tin vào sự tồn tại của những câu chuyện hoang đường.

Và câu chuyện hoang đường nhất mà Hoàng Lan có thể nghĩ ra chính là việc chiếc vòng đó cũng giống như nàng, đều đang hiện diện trong hoàng cung Đại Việt!

Ban ngày, Hoàng Lan thường lấy cớ đi tản bộ để tranh thủ ghi nhớ đường đi lối lại trong hậu cung. Đối với người ưa di chuyển như nàng, việc nhớ đường đã trở thành một kĩ năng không thể thiếu. Sau ba ngày liên tiếp, cuối cùng, Hoàng Lan đã nắm trong tay bố cục cơ bản của cung Vĩnh Ninh và một số cung điện liền kề. Nàng không dám ảo tưởng về việc thoát khỏi hoàng cung, nhưng chí ít, những kiến thức chấp nhận đó sẽ giúp nàng đến được nơi nàng muốn đến.

...

Trữ Kim phòng là một gian phòng nằm ở phía tây hoàng cung. Không giống như khố phòng là nơi lưu trữ tiền bạc của quốc gia, Trữ Kim phòng nhỏ hơn và là nơi cất giữ những đồ mỹ nghệ, trang sức quý giá dành riêng

cho người trong hoàng tộc, trong đó có nhiều món đồ được sưu tầm từ khắp mọi miền đất nước. Hoàng Lan không biết linh cảm của mình có chính xác hay không, nhưng nếu thực sự tồn tại một nơi như Trữ Kim phòng, nàng nguyện đến đó thử một lần, vừa để tìm kiếm chiếc vòng ngọc lục bảo, vừa để kiểm chứng cho mối duyên nợ mà nàng đang âm thầm cảm nhận được.

Nhờ tin tức dò hỏi được từ Nguyệt Hằng, Hoàng Lan biết rằng có tất cả sáu thị vệ làm nhiệm vụ canh gác Trữ Kim phòng. Nàng đã nghĩ ra cách để qua mặt lính canh, vậy mà khi nàng đến nơi, trước cửa gian phòng ấy lại không có lấy một bóng người. Cầu còn không được, Hoàng Lan cẩn trọng vượt qua khoảng sân trống trải và tiến về phía bậc tam cấp. Cánh cửa khép hờ, nàng chỉ cần đẩy nhẹ là đã bật mở.

Lọt vào bên trong, mặt Hoàng Lan ngẩn lại.

Giá như nàng đột nhập Trữ Kim phòng vào ban ngày thì tốt hơn.

Bóng tối đã không còn là một đồng minh ăn ý. Đứng giữa gian phòng tối như hũ nút, Hoàng Lan mò mẫm mãi mới tìm được vị trí của cửa sổ. Vì sợ bị người khác phát hiện nên nàng không dám mở toang cửa mà chỉ hé ra một chút, tạo ra một khe hẹp vừa đủ để ánh sáng từ bên ngoài lọt vào. Khi thị giác quen dần với bóng tối, Hoàng Lan mới bắt đầu sự nghiệp tìm kiếm vĩ đại của mình.

...

Trước đây, Hoàng Lan cứ ngỡ những món nữ trang được bày bán trong các tiệm đá quý là đẹp nhất, đắt giá nhất, cho đến khi bước chân vào Trữ Kim phòng, nàng mới biết tầm nhìn của mình hạn hẹp như thế nào. Tiệm đá quý không thể có những viên ngọc to tròn, bóng mịn hoàn mỹ như thế. Tiệm đá quý càng không thể có những cây trâm, những chiếc vòng được chạm khắc đẹp đẽ và tinh xảo như thế. Mã não, phi thúy, vòng vàng vòng bạc nhiều không kể xiết, tất cả đều được xếp gọn gàng vào từng rương một.



Phải cố gắng lắm, Hoàng Lan mới giữ cho đầu óc tỉnh táo khi bước giữa một kho tàng tuyệt diệu như Trữ Kim phòng. Tự nhiên trong đầu nàng nảy ra một suy nghĩ vừa buồn cười vừa táo tợn. Nếu có thể đem theo chút đồ ở đây về hiện đại, chắc hẳn nàng sẽ phát tài.

Rồi Hoàng Lan gạt bỏ ý nghĩ xấu xa đó ra khỏi đầu và bắt đầu tìm kiếm từ chiếc rương đầu tiên. Nàng vẫn không quên mục tiêu duy nhất đưa mình đến đây chính là chiếc vòng ngọc lục bảo.

...

Hel]=U.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 11: Thần Trộm Lê Khải Triều (2)

Màn ca múa ở Đan Ngọc các vẫn chưa vãn cuộc. Ngồi bên bàn rượu, Tư Thành lẳng lặng uống cạn chén rượu thứ sáu. Tính hẳn xưa nay đều như vậy, tuy không thích uống rượu nhưng cũng không dễ gì uống say. Phùng Diệm Quỳnh thì đã rớt ruột lảm rồi. Thực lòng nàng ta chỉ muốn đuổi quách đám vũ nữ kia đi cho khuất mắt, nhưng trước mặt Tư Thành, nàng ta không thể không ra vẻ khen ngợi vài ba câu.

"Nếu nàng đã thích xem như vậy thì để bọn họ múa thêm vài bài nữa đi."

Tư Thành rót thêm chén rượu thứ bảy. Phùng Diệm Quỳnh biết mình gây ông đập lưng ông, khổ sở mãi mới nặn ra được một nụ cười gượng gạo.

Một lát sau, Diệm Hoa từ ngoài bước vào và thì thầm bên tai Phùng Diệm Quỳnh:

"Bấm lệnh bà, người ta phát hiện có kẻ đột nhập Trữ Kim phòng ạ."

Việc Trữ Kim phòng bị đột nhập vốn chẳng liên quan đến Phùng Diệm Quỳnh. Nhưng nàng ta cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra ý của Diệm Hoa.

"Là Nguyễn Hoàng Lan?" Phùng Diệm Quỳnh khẽ hỏi.

"Dạ bẩm, chính là nàng ta."

Khóe môi Phùng Diệm Quỳnh khẽ cong lên. Từ việc đối địch với Lê Tuyên Kiêu, ác cảm của Phùng Diệm Quỳnh đã dần chuyển sang Hoàng

Lan tự lúc nào chẳng hay. Tuy bây giờ Hoàng Lan chỉ là một kẻ không danh không phận, nhưng Phùng Diệm Quỳnh sợ rằng một ngày nào đó thánh ý thay đổi, phận chim sẻ sẽ hóa phượng hoàng, đến khi ấy, nàng ta trở tay cũng không kịp.

"Diệu Hoa." Phùng Diệm Quỳnh trộm nhìn Tư Thành rồi hạ giọng: "Người đến giám sát bên ngoài Trữ Kim phòng, nhớ đừng để nàng ta trốn thoát. Việc còn lại cứ để ta lo."

Diệu Hoa vâng dạ rồi nhanh chóng lui xuống.

Phùng Diệm Quỳnh quay sang phía Tư Thành, trên gương mặt cau có ban nãy nay xuất hiện một nụ cười tươi rói:

"Thần thiếp từ nhỏ đã được cha mẹ dạy dỗ nghiêm khắc, ít có dịp ra ngoài nên không biết trong dân gian lại lưu truyền điệu múa thú vị đến vậy. Lê tu dung không hổ danh tài nữ, sự hiểu biết của nàng ấy cũng rộng hơn thần thiếp rất nhiều."

Điệu múa này là "món quà" mà Lê Tuyên Kiều gửi đến Đan Ngọc để mừng việc Phùng Diệm Quỳnh được sung ái trở lại. Nói đó là quà mừng, chẳng thà nói đó là quà cảm mũi thì đúng hơn!

Thấy Tư Thành có vẻ đồng tình, Phùng Diệm Quỳnh hào hứng nói tiếp:

"Lê tu dung đã có công lao như thế, thần thiếp nghĩ chúng ta nên ban thưởng cho nàng ấy mới phải."

Tư Thành nhìn ái phi với ánh mắt khó hiểu. Đứng hầu đằng sau, Đặng Phúc cũng không tin nổi vào tai mình. Hôm nay trời nổi gió à? Kẻ luôn háo thắng như Phùng Diệm Quỳnh lại tự nguyện nói tốt cho người khác?

Có đánh chết Đặng Phúc cũng không tin. Nhưng y còn chưa kịp nghĩ tiếp thì đã nghe thấy một giọng trầm trầm vang lên. Ngữ khí của Tư Thành

nhàn nhạt, khen mà giống như không phải là khen:

"Lê tu dung tài năng lại khiêm tốn, rất hợp ý trẫm. Đặng Phúc, người cho người mang năm cuộn gấm đến cho Diêu Tú viện, nói là trẫm ban thưởng cho Lê tu dung."

"Bệ hạ." Phùng Diệm Quỳnh vẫn kiên trì dẫn dắt: "Thần thiếp nghe nói trong Trữ Kim phòng còn giữ một cây đàn nguyệt cổ từ thời Lý. Lê tu dung thích nhất là đánh đàn, chi bằng chúng ta tặng đàn cho nàng ấy đi."

Một cây đàn nguyệt cổ tuy không phải vật đắt giá nhưng nó lại có ý nghĩa riêng với những người thích chơi đàn. Tư Thành thấy Phùng Diệm Quỳnh nói có lí nên đành gật đầu ưng thuận.

...

Bên trong Trữ Kim phòng.

Hoàng Lan đang đứng dựa vào vách tường và mệt nhọc thở từng hơi. Bóng tối khiến nàng bỏ cuộc. Số lượng khổng lồ của những món đồ được lưu trữ ở đây khiến nàng bỏ cuộc. Tuy rằng nàng khao khát trở về, tuy rằng linh cảm đã dẫn lối nàng đến đây, nhưng xét cho cùng, con người ta không thể mãi đuổi theo một manh mối mơ hồ.

Đột nhiên, dải sáng dài hẹp trên nền nhà bị che khuất. Một luồng hơi nóng phả lạ lẫm vào gáy Hoàng Lan. Theo bản năng, nàng quay đầu lại và lập tức bị một bàn tay vươn tới bịt chặt miệng:

"Im nào! Đừng lên tiếng!"

Giọng nói khe khẽ vang lên. Là tiếng con trai. Không kịp suy nghĩ lấy nửa giây, Hoàng Lan nhắm lấy bàn tay đang ôm ghì lấy mình và cắn một phát thật mạnh. Người kia rú lên một tiếng rồi vội buông Hoàng Lan ra. Hẳn không ngờ người con gái trẻ trên này lại dám cắn mình!

Được giải thoát, Hoàng Lan vội lui về phía sau vài bước và gườm gườm nhìn kẻ thứ hai xuất hiện trong Trữ Kim phòng. Ánh trăng tan trên cửa sổ, soi rõ một người thanh niên mặc trang phục dạ hành màu đen, bên hông cài đoản kiếm, ánh mắt tinh quái và lọc lõi ẩn dưới hàng lông mày dài rậm. Trông dáng dấp thì có lẽ hẳn là người trong giang hồ.

"Anh... anh là ai?"

Lê Khải Triều xoa xoa mu bàn tay, gườm gườm nhìn Hoàng Lan rồi bỗng nhiên vỗ ngực cười ha hả:

"Ta họ Lê, tên Khải Triều, được thiên hạ mệnh danh là đệ nhất thần trộm."

Thần trộm? Tóm lại vẫn là trộm phải không? Người này vào hoàng cung ăn trộm, đã không thềm bịt mặt lại còn khai báo danh tính? Nếu không phải đầu óc của hắn có vấn đề thì chắc chắn thính giác của Hoàng Lan có vấn đề!

Lê Khải Triều thấy Hoàng Lan không có phản ứng gì nên đồng dục nhắc lại lần nữa. Đến lúc ấy, Hoàng Lan mới thôi dụi lỗ tai mình.

"Còn cô?" Lê Khải Triều hỏi tiếp.

"Tôi... tôi đi lạc vào đây." Hoàng Lan dè chừng đáp. Mặt là do hắn không thềm bịt. Tên tuổi là do hắn tự khai báo. Hắn sẽ không vì những lí do lằng xẹt đó mà giết nàng diệt khẩu chứ?

Lê Khải Triều ngồi xuống nóc một chiếc rương rồi bữu môi đáp:

"Cô nghĩ Trữ Kim phòng là xó bếp nhà cô chắc? Nơi này được canh phòng nghiêm cẩn, cô lạc vào đâu không lạc, sao lại lạc đúng chỗ này?" Rồi hắn chẹp miệng, ra vẻ hiểu chuyện: "Cung nữ nào đến đây trộm đồ cũng nói như thế cả."

Hoàng Lan giật mình nhìn lại bản thân. Quả thực nàng ăn mặc quá đổi đơn giản, kẻ không hiểu chuyện ắt sẽ nghĩ nàng là cung nữ hơn là Nguyễn tiểu thư, Bùi tiểu thư gì đó. Thế nhưng...

"Tôi không vào đây ăn trộm như anh!" Hoàng Lan bạo dạn nói. Nếu Lê Khải Triều thực sự muốn giết nàng, hẳn đã chẳng mất công ngồi đôi co này giờ: "Lê ăn trộm, anh đừng có mà suy bụng ta ra bụng người!"

Chân mày Lê Khải Triều khẽ nhíu lại. Hẳn xông pha giang hồ đã gần bảy năm, hành tung xuất quỷ nhập thần, không bao giờ thẹn với với hai chữ "thần trộm", vậy mà hôm nay, ả cung nữ quê mùa này lại dám gọi hắn bằng một cái tên không thể trơ trên hơn: Lê ăn trộm. Hẳn không nóng máu mới lạ!

"Là đệ nhất thần trộm, không phải Lê ăn trộm." Lê Khải Triều rít lên.

Nhưng Hoàng Lan không thèm để ý đến Lê Khải Triều nữa. Nàng học theo hắn, cũng tìm một chiếc rương để làm ghế ngồi. Thái độ không mặn không nhạt của Hoàng Lan khiến Lê Khải Triều hơi cụt hứng. Biết đánh chính cũng vô ích, hắn đành lân la gọi chuyện:

"Ta và cô gặp gỡ ở đây cũng coi như có duyên. Chẳng hay tên họ của cô nương là gì?"

Hoàng Lan nghe hắn hỏi mà dở khóc dở cười. Hết gặp gỡ hoàng thượng lại đến đụng phải thần trộm, ông trời đúng là khéo trêu người nàng mà!

"Nguyễn Hoàng Lan." Hoàng Lan đáp gọn lỏn. Sở dĩ nàng dám nói ra tên thật của mình vì nàng biết rằng tên trộm này sẽ không ngu đến mức chạy tới trước mặt Tư Thành chỉ để tố cáo nàng.

"Tiểu thư Hoàng Lan, Trữ Kim phòng có nhiều thứ quý hiếm lắm, cô không định tranh thủ lấy vài thứ về đút túi riêng à?"

Lê Khải Triều vừa nói vừa đá đá vào chiếc túi vải dưới chân. Bên trong lập tức phát ra những tiếng leng keng quen thuộc. Chẳng cần nghĩ, Hoàng Lan cũng biết Lê Khải Triều chứa bảo bối gì trong đó.

Đáp lại ánh mắt chờ mong của hắn, Hoàng Lan chỉ bình tĩnh lắc đầu. Tuy kho tàng này khiến nàng ngưỡng mộ nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc kiếm chác chút đỉnh. Vải thừa không che được mắt thánh. Tham lam quá ắt sẽ tự hại mình.

"Cô đúng là đồ ngu ngốc, số sướng mà không biết hưởng!"

Khải Triều từng từng phán một câu. Rồi hắn vươn vai lắc lắc mấy cái và tiếp tục lượn lờ khắp phòng, hễ gặp thứ gì nhỏ gọn ưng ý là lại cho vào túi. Hoàng Lan chống cằm nhìn Lê Khải Triều lựa chọn một con dao có chuôi cán ngọc trai để tặng cho cậu em nào đó của mình. Ban đầu nàng còn định ngăn cản hắn, nhưng sau khi nghĩ đến tình cảnh của mình và bản mặt khó ưa của Tư Thành, nàng bèn nhún vai, tặc lưỡi cho qua.

Coi như trời phạt tên vua đó vậy!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 11: Thần Trộm Lê Khải Triều (3)

Biết ở đây không còn việc của mình nữa, Hoàng Lan đứng dậy định bỏ đi. Nhưng có điều gì đó đã kìm chân nàng lại. Khi Lê Khải Triều ngẩng đầu lên, hăn nhìn thấy ánh đèn lồng lập lòe ngoài hiên. Hăn vội vớ lấy một chiếc then và chặn ngang cửa. Khi bàn tay của Lê Khải Triều vừa rút về, cánh cửa bị xô từ bên ngoài rung lên bần bật, đồng thời có một giọng nói ồm ồm của thái giám truyền vào trong:

"Người canh gác đâu hết rồi? Bộ hạ phái chúng ta đến lấy đàn tặc Lê tu dung, ai dè bọn chúng lại dám trốn việc đi chơi?"

Hai kẻ bên trong phòng lập tức trao cho nhau cái nhìn đầy ý tứ. Hoàng Lan khẽ thì thầm:

"Là thái giám, không phải lính canh."

Tuy Lê Khải Triều hót lắm như khướu nhưng trong công việc, hăn lại là người cực kì nghiêm túc. Trước khi vào cung ăn trộm, hăn đã dò la rất kĩ tình hình Trữ Kim phòng. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, người ta không thể đến đây vào giữa giờ hợi được.

"Cô nghĩ đám lính canh dám trốn việc đi chơi thật chắc?" Hăn vỗ trán, ra vẻ "ta đây biết từ lâu rồi": "Bà nội ơi, nói cho cô biết nhé, nếu không có ta ra tay, cô chẳng thể ra vào Trữ Kim phòng như vào chốn không người vậy đâu."

Hoàng Lan hơi ngẩn ra. Thì ra là Lê Khải Triều đã giở trò với đám lính canh. Bảo sao lúc nàng đến đây, bên ngoài Trữ Kim phòng lại không có lấy



một bóng người.

Hít một hơi dài, Hoàng Lan cố đè nén sĩ diện của bản thân xuống và đề nghị Lê Khải Triều giúp mình thoát khỏi đây. Dẫu biết cầu xin một tên trộm là việc không vẻ vang gì nhưng giữa mất mặt và mất mạng, nàng thà chọn vẻ thứ nhất còn hơn.

Cứ tưởng Lê Khải Triều sẽ đồng ý, ai ngờ hắn lại đứng đĩnh lắc đầu. Bảy năm hành tẩu giang hồ, hắn ghét nhất dây dưa với phụ nữ. Đám người này là chúa phiến phức!

"Lê ăn trộm, anh không định giúp tôi thật à?" Hoàng Lan nôn nóng hỏi. Nếu không sợ bị đám thái giám ngoài kia phát hiện, nàng đã hét thẳng vào mặt hắn rồi.

"Đệ nhất thần trộm, không phải Lê ăn trộm."

Lê Khải Triều làu bàu dính chính. Khi hắn phóng tầm mắt lên cột xà phía trên cao, chuẩn bị thi triển khinh công thượng thừa để thoát ra bằng đường mái nhà thì có một bàn tay vươn tới, túm lấy vạt áo hắn và cương quyết lôi lại.

"Không đưa tôi đi, anh cũng đừng hòng đi."

Đột nhập vào Trữ Kim phòng không phải tội nhỏ. Lê Khải Triều dám mò vào tận đây kiếm ăn, đồng nghĩa với việc hắn đã có biện pháp vẹn toàn để thoát thân, hay nói cách khác, hắn là cứu tinh duy nhất của nàng lúc này.

Dứ dứ nắm đấm trước mặt Hoàng Lan, Lê Khải Triều khề quát:

"Buông ra mau!"

"Không buông." Hoàng Lan cũng chẳng vừa.

Có tiếng người ồn ào vọng lại. Lê Khải Triều biết đám lính canh đã trở về. Ngay lúc này đây, hẳn hoàn toàn có thể đạp Hoàng Lan ra để thoát thân, nhưng hẳn là người sống trong giang hồ, sĩ diện lại cực cao nên sẽ không bao giờ ra tay với phụ nữ. Biết không có thời gian dây dưa nữa, hẳn đành ôm ngang người Hoàng Lan rồi vọt lên mái nhà, nhanh chóng thoát khỏi Trữ Kim phòng.

...

Diệu Hoa âm thầm dõi về phía Trữ Kim phòng và mơ tưởng tới cảnh Nguyễn Hoàng Lan bị bắt quả tang trong đó. Nhưng Lê Khải Triều là loại người nào chứ? Nếu không có bản lĩnh xóa dấu vết và sắp xếp lại hiện trường, hẳn còn dám vỗ ngực tự nhận danh xưng "đệ nhất thần trộm" nữa hay không? Đến khi chiếc đàn nguyệt được mang ra và mọi thứ vẫn tĩnh lặng như trước, Diệu Hoa mới hơi cúi mi, thất vọng trở về.

...

Lúc Lê Khải Triều thả Hoàng Lan xuống đất, hẳn không nghĩ rằng mình vẫn còn luyến tiếc bàn tay mềm mại, ấm áp của nàng.

"Cảm ơn anh."

Hoàng Lan cảm kích nói. Nếu không có Lê Khải Triều đưa nàng thoát khỏi Trữ Kim phòng, lúc ấy tình ngay lí gian, nàng có mười cái miệng cũng không giải thích nổi.

"Cha ta nói có sai đâu, phụ nữ các cô là chúa phiến phúc mà." Lê Khải Triều được thể vênh mặt: "Nguyễn Hoàng Lan, cô liệu mà giữ mồm giữ miệng đấy. Nếu một ngày nào đó ta bị quan viên triều đình tróc nã, ngày đó ta sẽ tính sổ với cô!"

Hoàng Lan bĩu môi, tỏ vẻ không phục. Còn chưa biết ai nhiều chuyện hơn ai đâu!

Một lúc sau, Lê Khải Triều xoay người bước đi.

"Lê ăn trộm, khoan đã..."

Bước chân của Lê Khải Triều hơi chậm lại. Hắn mỉm cười đắc ý:

"Sao vậy? Cô biết sợ rồi à? Nhưng xin lỗi nhé, mặc dù ta bản lĩnh cao cường, võ công cái thế nhưng sẽ không tùy tiện dẫn cô theo đâu. Cô muốn trốn thì tự đi mà trốn!"

Lê Khải Triều cho rằng Hoàng Lan sợ chuyện tối nay bị phát giác nên mới nhờ hắn giúp trốn khỏi cung. Đối lại, Hoàng Lan kiên trì đợi hắn nói xong xuôi, sau đó mới lắc đầu, đáp lại một câu rất không liên quan:

"Anh hiểu lầm rồi. Tôi chỉ định nhắc anh, anh quên cái túi."

Nhìn theo hướng chỉ của Hoàng Lan, Lê Khải Triều tự khắc cứng họng, đồng thời mặt nóng dần lên. Đi ăn trộm lại bỏ quên túi đồ? Chuyện này mà truyền ra ngoài, hắn chỉ còn nước đeo mo vào mặt!

Lê Khải Triều cúi xuống nhặt túi đồ, không quên trao cho nàng lời chào tạm biệt méo mó. Rồi hắn vọt nhẹ ra ngoài, chẳng mấy chốc, thân hình cao lớn ấy đã biến mất sau màn đêm đặc sệt.

Nhìn theo bóng dáng của Lê Khải Triều, bất giác Hoàng Lan cười nhẹ một tiếng rồi lại theo lối cũ trở về Nhữ Hiên các.

"Nguyễn tiểu thư đi đâu vậy?"

Một giọng nói vang lên khiến Hoàng Lan giật nảy mình. Lúc này nàng đã về tới bên ngoài cung Vĩnh Ninh. Quy định trong cung rất nghiêm ngặt, ngoại trừ có lí do đặc biệt, kể cả phi tử cũng không được phép tùy tiện rời cung của mình vào ban đêm. Hoàng Lan đang định than cho số mình xui

xéo, nhưng khi nhìn thấy người vừa lên tiếng là Nguyễn Nhã Liên, nỗi lo sợ trong lòng nàng đã vơi đi đôi chút.

Nguyễn Nhã Liên là một tài nhân phân vị thấp kém sống ở Lãm Nguyệt cư. Không giống như Phùng Diễm Quỳnh hay Lê Tuyên Kiều, con người Nguyễn Nhã Liên điềm đạm hiền hòa, không ưa chuyện thị phi tranh đoạt. Khi Hoàng Lan mới chuyển đến Nhữ Hiên các, Nguyễn Nhã Liên từng giúp đỡ nàng, vì thế, mối quan hệ của hai người họ cũng khá tốt đẹp.

"Tôi cảm thấy hơi đau đầu nên ra ngoài tản bộ một chút." Hoàng Lan biết Nguyễn Nhã Liên lo lắng cho mình nên tìm đại một lí do để lấp liếm cho qua chuyện.

Nguyễn Nhã Liên không nói gì nữa. Sự trầm mặc của nàng ta khiến Hoàng Lan cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nguyễn Nhã Liên lẳng lặng gật đầu:

"Nguyễn tiểu thư ở trong Nhữ Hiên các nên không biết đó thôi. Mọi người vừa từ cung Trường Phúc trở về."

Hoàng Lan cảm thấy khó hiểu. Tư Thành đang ở chỗ Phùng chiêu nghi yêu quý của hã, mọi người lại chạy đến cung Trường Phúc làm gì?

"Lúc tối có một vị đạo sĩ vào cung bái kiến thái hậu." Nguyễn Nhã Liên biết Hoàng Lan đang thắc mắc điều gì nên tiếp tục giải thích: "Người này tên Vương Văn Lãng, là đạo sĩ từng được tiên đế trọng dụng nhất. Nghe đồn pháp lực của y vô cùng cao minh, trừ yêu hàng quỷ, hô phong hoán vũ, không việc gì y không làm được. Nguyễn tiểu thư, tiểu thư có biết lí do Vương đạo sĩ nhập cung là gì không?"

Hoàng Lan lắc đầu. Ở thời đại này, đạo giáo tuy đã suy yếu nhưng vẫn có chỗ đứng nhất định trong tín ngưỡng dân gian, còn việc giữ thái hậu với đám đạo sĩ, nàng làm sao hiểu được chứ?

Nguyễn Nhã Liên hạ thấp giọng đến nỗi Hoàng Lan phải cố gắng lắng mới nghe được.

"Y nói, trong hoàng cung xuất hiện yêu quái."

Yêu quái? Hoàng Lan cười nhẹ trong lòng. Vẫn biết trên đời này còn nhiều chuyện khoa học chưa giải thích được, ví như chuyện Hoàng Lan bị đưa ngược trở lại năm trăm năm trước, nhưng nàng cũng không mang niềm tin tuyệt đối vào những thế lực siêu hình. Yêu quái? Hai chữ ấy chỉ tồn tại trong Truyền kì mạn lục của Nguyễn Dữ mà thôi.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 12: Vu oán giá họa.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## **Tư Liệu Tham Khảo.**

Cấp bậc hậu phi nhà Lê:

Đứng đầu hậu cung là hoàng hậu. Dưới hoàng hậu là tam phi, cửu tần, lục chức.

Tam phi: Quý phi, Minh phi, Kính phi.

Cửu tần: Chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viên, tu nghi, tu dung, tu viên, sung nghi, sung dung, sung viên.

Lục chức: Tiệp dư, dung hoa, tuyên vinh, tài nhân, lương nhân, mỹ nhân.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 12: Vu Oan Giá Họa (1)

(Giữa nơi ngổn ngang cạm bẫy này, dựa vào chính nghĩa thôi chưa đủ, chỉ có biết mình biết người mới có thể bình an...)

...

Trước đó một khắc, bên trong cung Trường Phúc.

"Vương đạo sĩ, chuyện người vừa nói là thật?"

Ngữ khí của Tư Thành không giận mà uy. Hắn đang ở Đan Ngọc các thì nhận được tin dữ nên vội tới cung Trường Phúc, ai dè lời nói chắc như đinh đóng cột ấy lại từ một kẻ cả năm chưa chắc đã vào trong cung nổi một lần.

Vương Văn Lãng cung kính cúi lạy rồi nói:

"Bần đạo tuy vô năng bất tài, pháp lực có hạn nhưng đã theo đạo pháp bốn chục năm, trước mặt bệ hạ sao dám tùy tiện nói bừa chú? Từ lúc vào cung, bần đạo đã cảm nhận được sự tồn tại của yêu khí. Loại yêu khí này nham hiểm hung ác, lại ẩn náu rất kỹ, đích thị là đặc tính của yêu xà. Yêu xà nếu tu luyện đến một cảnh giới nhất định thì có thể hóa thân thành người, như ảnh tùy hình, khi ấy ta ngoài sáng nó trong tối, thật sự rất đáng sợ."

Thấy Vương Văn Lãng khẳng định như vậy, phần lớn đám phi tần ở đây đã sợ hãi đến xanh xám mặt mày. Có người cúi gằm mặt xuống, có người ái ngại lảng sang hướng khác, lại có người căng thẳng mân mê khăn lụa trong

tay. Muôn người như một, tất cả đều lảng tránh, như thể chỉ sợ một cái nhìn trực diện cũng đủ khiến người khác chú ý đến họ.

Ngồi trên ghế ngọc, thần sắc của thái hậu đã không còn hiền hòa như trước. Bà đợi chúng phi phía dưới im lặng rồi mới nói với Tư Thành:

"Mẫu hậu thấy nếu Vương đạo sĩ đã nói vậy, chi bằng con cứ cho người điều tra kỹ lưỡng, tránh cho lời đồn đoán không căn cứ làm lòng người hoảng sợ."

Bề ngoài thái hậu đồng tình với việc điều tra, nhưng bên trong lại ngầm trách móc Vương Văn Lãng tung tin đồn thất thiệt, lung lạc lòng người. Tư Thành hiểu ý của thái hậu. Bản thân hẳn cũng không tin trong cung lại có chuyện hoang đường như thế.

Ngồi ở phía dưới, Phùng Diễm Quỳnh nghĩ mình đón được ý của thái hậu nên bạo dạn lên tiếng:

"Theo ta được biết, yêu xà tu luyện thành tinh ắt có yêu pháp cao cường, không dễ gì đối phó. Vương đạo sĩ không sợ bị nó hãm hại ư? Hoặc giả dụ con yêu này tàng thân quá mức xảo quyệt, không có cách nào bắt nó xuất đầu lộ diện thì sao?"

Wương Văn Lãng tự mãn vuốt chòm râu lún phún bạc:

"Xin Phùng chiêu nghi yên tâm. Yêu pháp có cao cường đến mấy cũng sẽ phải hàng phục trước thần phật thôi." Rồi y nói với Tư Thành: "Xin bệ hạ cho phép bản đạo tìm kiếm ở hậu cung. Nội trong một ngày, bản đạo sẽ có cách hàng phục con yêu nghiệt này."

Tư Thành chỉ gật nhẹ đầu rồi phất tay bỏ đi. Kẻ ngu ngốc cũng nhận ra chuyện yêu xà đã khiến hấn tức giận như thế nào.

...



Nghe Nguyễn Nhã Liên kể lại mọi chuyện, trong lòng Hoàng Lan chợt dâng lên một dự cảm không lành. Chuyện yêu xà rất cuộc là như thế nào? Rồi nàng mơ hồ cảm thấy tận sâu trong bóng đêm, có một cặp mắt đang dõi theo mình, ẩn nhẫn và kiên trì đợi nàng sa chân vào cạm bẫy.

Mặt trăng trên trời bị mây đen che khuất, chỉ để lộ ra một quầng sáng nhàn nhạt.

Gió đã bắt đầu nổi lên.

...

Sáng sớm hôm sau, một đàn tế được lập ra ở sân trước của cung Trường Phúc. Trong bộ đạo phục màu xám, Vương Văn Lãng đang chủ trì việc cúng bái. Dù rất tò mò về chuyện yêu xà nhưng chúng phi đều biết đóng cửa giữ mình, không ai dám bén mảng đến chỗ đàn tế kéo chẳng may rước vạ vào thân. Cúng bái được một lúc, Vương Văn Lãng đột nhiên mở trừng mắt, trở cây phất trần lên cao rồi oang oang nói:

"Bần đạo tìm ra rồi. Yêu khí tụ hội ở hướng bắc cung Vĩnh Ninh."

Nằm ở phía bắc cung Vĩnh Ninh chính là Nhữ Hiên các!

...

Tiếng ve sầu râm ran từ hoa viên vọng tới đã đánh thức Hoàng Lan khỏi cơn mộng寐. Nàng chầm chậm mở mắt ra, khoan khoái tận hưởng ánh hừng đông ngọt ngào.

Nhưng rồi, dư vị ngọt ngào ấy nhanh chóng biến mất. Qua lớp màn trúc, Hoàng Lan trông thấy sự hiện diện của những vị khách không mời. Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, nàng chần chừ một lát rồi vén màn bước ra.

Nguyệt Hằng đang tranh cãi với đám người Vương Văn Lãng, thấy Hoàng Lan bước ra, nàng ta vội chạy về phía nàng rồi uất ức nói:

"Mới sáng sớm, mấy người bọn họ đã xông vào Nhữ Hiên các rồi bảo là tìm yêu quái yêu tinh gì đó. Tiểu thư nói mấy câu bảo bọn họ đi đi. Nhữ Hiên các của chúng ta thì làm gì có yêu quái chứ?"

Wương Văn Lãng hăng giọng, trừng mắt nhìn Nguyệt Hằng.

Trong đám người đến truy tìm yêu xà còn có cả Đặng Phúc. Không thô thiển như Vương Văn Lãng, y kính cẩn cúi chào Hoàng Lan rồi nói:

"Xin tiểu thư thứ lỗi, chúng tôi chỉ phụng chỉ dẫn Vương đạo sĩ đến hàng phục yêu xà chứ không có ý mạo phạm tiểu thư. Mong tiểu thư lượng thứ."

Hoàng Lan không vội trả lời Đặng Phúc mà chỉ lẳng lẳng ngồi xuống ghế. Linh cảm của nàng đã đúng. Xem ra cây muốn lặng mà gió chẳng dừng rồi.

Sự im lặng của Hoàng Lan khiến Vương Văn Lãng cảm thấy khó chịu. Hắn nghĩ Hoàng Lan cố tình coi thường một nhân vật đức cao vọng trọng như mình.

"Nguyễn tiểu thư..."

"Nực cười!" Chỉ chờ Vương Văn Lãng lên tiếng, Hoàng Lan lập tức ngắt lời hắn: "Wương đạo sĩ, ngài đừng quên Nhữ Hiên các là do bộ hạ ban cho tôi. Ngài nói trong Nhữ Hiên các xuất hiện yêu xà, khác nào đang nghi ngờ bộ hạ?"

Hoàng Lan biết không nên đem việc này chụp lên đầu Tư Thành, nhưng hiện tại, đó là cách duy nhất để nàng kéo dài thời gian.

Wương Văn Lãng bị chặn họng thì càng ức hơn. Hắn lầm bầm đáp:

"Tiểu thư đừng ăn nói hồ đồ! Bần đạo không có ý đó. Bần đạo tận tâm tận lực truy tìm yêu xà cũng chỉ vì an nguy của bệ hạ và thái hậu thôi. Nếu tiểu thư là cây ngay thì sợ gì chết đứng?"

Đặng Phúc gật gù đồng tình. Nhưng Hoàng Lan lại không nghĩ như thế. Thời hạn chỉ có một ngày. Vương Văn Lãng này sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến Nhữ Hiên các sinh sự. Trừ khi...

Trừ khi hẳn biết chắc chắn sẽ điều tra được thứ gì đó ở Nhữ Hiên các!

Sau khi được Thúy Hoa tận tình vào hình lao "chăm sóc", cách đối nhân xử thế của Hoàng Lan đã chín chắn hơn rất nhiều. Nàng không có sở nguyện gì lớn lao, chỉ mong sao có thể bình yên rời khỏi hoàng cung và tìm cách trở về hiện đại. Nửa tháng sống trong Nhữ Hiên các, nàng luôn cẩn trọng từng lời nói, từng hành vi, đồng thời cũng tự nhủ phải tránh xa đám người Phùng Diễm Quỳnh, Lê Tuyên Kiều một chút. Việc đụng độ với Triệu Bảo Khánh là chuyện ngoài ý muốn, Hoàng Lan chỉ mượn cơ hội đó để thăm dò Thái Thanh Ngọc, bởi nàng biết rằng giữa nơi ngổn ngang cạm bẫy này, chỉ dựa vào chính nghĩa thôi chưa đủ, phải biết mình biết người mới có thể bình an...

Dù trong lòng bộn bề trăm mối nhưng ngoài mặt, Hoàng Lan vẫn cố tỏ ra cứng rắn:

"Đây là khuê phòng của tôi, không phải nơi để các người tùy tiện đến lục lọi kiểm tra. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, các người bảo tôi phải giấu mặt mũi đi đâu hả?"

Tiết hạnh là một trong những điều quan trọng nhất của phụ nữ. Hoàng Lan muốn mượn chuyện tiết hạnh để cảnh cáo Vương Văn Lãng, nào ngờ lão đạo sĩ này mặt dày hơn nàng tưởng. Hẳn đợi nàng nói xong rồi mới cười nhạt đáp:

"So với an nguy của hoàng thất thì chút chuyện thiệt thòi này có thấm vào đâu. Hay là Nguyễn tiểu thư có tật giật mình nên mới tìm mọi cách để ngăn cản bản đạo?"

Hoàng Lan tức nổ đom đóm mắt. Thề rằng nếu sống được đến ngày mai, nhất định nàng phải đá đít lão đạo sĩ điêu ngoa này năm chục cái mới hả dạ!

Nhưng thôi, đó là chuyện của ngày mai. Còn bây giờ, nàng hiểu rằng mọi chuyện đã nằm ngoài sự kiểm soát của mình. Vương Văn Lãng có lí do khi kéo cả bộ sậu của Đặng Phúc đến đây. Nếu Hoàng Lan tiếp tục ngăn cản, người khác sẽ nghĩ nàng có tật giật mình, rồi đến khi điều tra được thứ gì đó, nàng có mười cái miệng cũng không thanh minh nổi. Hậu cung là như vậy. Nhiều khi không cần đến chứng cứ, con người ta vẫn có thể vin vào những lý do mơ hồ để trị tội nhau đó sao?

Một lát sau, Nguyệt Hằng thấy Nguyễn tiểu thư của nàng ta đứng dậy nhường lối cho Vương Văn Lãng. Lão đạo sĩ mơ hồ ngửi thấy mùi vị thăng cuộc, tùm tùm cười với Hoàng Lan một cái rồi bắt đầu làm phép.

Cả gian phòng chìm trong tĩnh lặng. Nguyệt Hằng lo lắng nhìn Hoàng Lan. Hoàng Lan lại nín thở dõi theo từng động tác quái đản của Vương Văn Lãng.

Cầu khẩn được nửa khắc, Vương Văn Lãng bật dậy. Hắn chỉ xuyên qua lớp màn trúc rồi nói một câu khá mơ hồ:

"Sáu thước về hướng nam."

Bàn tay của Hoàng Lan bất giác siết chặt lại. Sáu thước về hướng nam? Đó chẳng phải giường ngủ của nàng hay sao?

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 12: Vu Oan Giá Họa (2).

Bên giường ngủ của Hoàng Lan, người ta tìm được một chiếc hộp gỗ rộng chừng hơn bàn tay được cài khóa cẩn thận. Đặng Phúc nhìn kỹ chiếc hộp rồi hỏi Hoàng Lan:

"Tiểu thư đựng thứ gì trong hộp gỗ này?"

Hoàng Lan dè dặt đáp:

"Tôi dùng nó để đựng một chút vật dụng cá nhân thôi."

Vật dụng cá nhân mà Hoàng Lan đang nhắc đến chính những tờ giấy mà nàng dùng để tập viết. Cảm giác mù chữ chưa bao giờ dễ chịu. Dù bị lạc đến nhầm thời đại, nàng cũng không muốn làm một kẻ lạc hậu. Bởi thế, nàng thường tranh thủ những buổi chiều nhàn rỗi trong Nhữ Hiên các để nhờ Nguyệt Hằng dạy chữ. Ban ngày học viết, tối đến, nàng lại lẩm nhẩm đọc lại những chữ đã học một lượt rồi mới đi ngủ. Bí mật nho nhỏ này chỉ có nàng và Nguyệt Hằng biết. Mà nàng tin Nguyệt Hằng sẽ không bao giờ bán đứng mình.

"Tiểu thư không ngại nếu tôi mở chiếc hộp ra chứ?"

Hoàng Lan biết vì Đặng Phúc tôn trọng nàng nên mới chờ nàng cho phép. Nếu đổi lại là Vương Văn Lãng, chỉ e hắn đã tháo tung chiếc hộp ra rồi.

Khi nắp hộp bật mở, Hoàng Lan giật mình lùi lại một bước.

Bên trong hộp không phải giấy mực mà là những bức tượng người làm bằng gỗ, được đục đẽo công phu tỉ mỉ. Những người gỗ này đều có miệng dài, mắt sơn màu đỏ như máu, chân tay vắn vẹo ra đủ loại tư thế, càng nhìn càng thấy quái đản. Thái giám đang bưng chiếc hộp gỗ sợ đến bủn rủn chân tay. Nghe Vương Văn Lãng hét lên một tiếng, gã giật mình đánh rơi chiếc hộp, khiến đám tượng gỗ lăn lóc mỗi nơi một chiếc. Một bức tượng lăn đến bên chân Vương Văn Lãng. Hấn nhật nó lên, ngó nghiêng một lát rồi lập tức trở thẳng tay vào mặt Hoàng Lan:

"Yêu xà! Chúng cứ rành rành ở đây. Người còn dám chối tội nữa hay không?"

Hoàng Lan cũng nhật một tượng gỗ lên. Lúc này nàng mới phát hiện ra trên thân của những bức tượng này đều có chữ khắc chìm.

"Chữ trên này đọc như thế nào?" Nàng hỏi nhỏ Nguyệt Hằng.

"Tiểu thư, những chữ này đều là..." Nguyệt Hằng run rẩy đáp: "Là tên của những phi tần trong cung..."

Hình nhân thế mạng!

Thời phong kiến thường có thuật dùng hình nhân để trừ yểm người khác. Người ta sẽ dùng vải, rơm hoặc gỗ làm thành hình nhân rồi ghi tên kẻ mà mình muốn trừ yểm lên đó, sau đó cúng bái để người kia mắc bệnh, gặp chuyện tai ương hay thậm chí là mất mạng. Vì sự ma mị và tội lỗi của việc dùng hình nhân trừ yểm nên những kẻ mắc phải tội này đều bị xử phạt rất nặng, có khi còn bị chém đầu. Hoàng Lan vẫn biết sự tồn tại của mình là cái gai trong mắt nhiều người. Nhưng nàng không tin có kẻ lại hận mình đến mức lựa chọn thủ đoạn độc ác như vậy.

"Những thứ này không phải của tôi!"

Hoàng Lan lạnh giọng giải thích. Mỗi khi tức giận, ngữ khí của nàng không cao mà lại rất trầm.

Vương Văn Lăng chợt thấy lạnh sống lưng.

Đúng lúc ấy, một cung nữ chạy đến trước mặt Đặng Phúc rồi mếu máo thưa:

"Bẩm ngài, con vừa phát hiện ở vườn hoa... ở vườn hoa..."

"Ở vườn hoa có cái gì?" Đặng Phúc bực tức quát tháo om sòm. Theo hầu Tư Thành, y không lạ gì việc cô nàng Nguyễn tiểu thư này năm lần bảy lượt tìm cách trốn khỏi cung. Việc gần đây thái hậu ăn ngon, ngủ yên hơn cũng có một phần công lao của nàng. Nhưng những bức tượng nguyên rửa người kia lại quá đổi sống động, khiến y không biết có nên tiếp tục tin Nguyễn Hoàng Lan vô tội nữa hay không.

Cung nữ kia càng khóc to hơn. Nàng ta đã sợ đến mức không nói nổi thành câu nữa rồi. Đặng Phúc cho người dẫn nàng ta lui xuống rồi cả đoàn người lập tức di chuyển ra vườn hoa.

Đó là một cảnh tượng vô cùng kinh dị. Xác cóc nhái chết nằm la liệt khắp nơi, lẫn lộn với những gốc hoa, có nhiều con trên thân vẫn còn vương máu. Một mùi tanh tươi theo làn gió buổi sớm bốc lên. Nhiều cung nữ yếu bụng vội vàng bịt miệng nôn ọe. Đồng thời ở góc tường có một đống màu xám xanh, bùng nhùng nổi lên. Đặng Phúc lấy hết can đảm dùng gậy chọc thử, hóa ra đó là một bộ da rắn mới lột. Căn cứ theo kích cỡ của bộ da thì con rắn này dài ít nhất nửa trượng.

Trước cảnh tượng bày nhầy kinh dị đó, Vương Văn Lăng là kẻ duy nhất còn tâm trí để cười.

"Chuyện đã đến nước này, người còn muốn chối tội này hay không?" Hãn nhìn Hoàng Lan và cười cực kì đáng ghét: "Cóc nhái là thức ăn yêu

thích của loài rắn. Ta dám chắc ban đêm người đói khát nên đã lên ra ngoài, tìm bắt cóc nhái về ăn..."

"Câm mồm!" Một giọng nói trầm vang ngắt lời Vương Văn Lãng. Hoàng Lan đã thực sự nổi giận. Nàng im lặng vì muốn xem tên đạo sĩ này định giở trò quỷ gì, cho đến khi nhìn những vật bắn thủi phô ra trước mắt, nàng thực sự không nhịn nổi nữa. Ăn cóc ăn nhái? Chỉ mới nghĩ đến thôi, nàng cũng thấy quá ghê tởm rồi. Trỏ thẳng tay vào kẻ áo xám đứng trước mặt, Hoàng Lan gần như không còn nhận ra giọng nói của chính mình: "Vương Văn Lãng, ta cảnh cáo thứ đạo sĩ giả thần giả quỷ nhà ngươi! Nguyễn Hoàng Lan ta không phải yêu xà! Ngươi đừng có giở trò vu oan giá họa, ngậm máu phun người nữa!"

Vương Văn Lãng không ngờ Hoàng Lan lại phản ứng quyết liệt như thế. Cảm giác rét lạnh ở sống lưng hẳn càng rõ rệt hơn. Người con gái này thoạt trông vô cùng mỏng manh yếu ớt, hẳn những tưởng có thể dễ dàng bóp nát nàng trong lòng bàn tay, vậy mà cuối cùng, kẻ bị áp chế tâm can lại chính là hẳn.

Một thái giám lại gần Đặng Phúc và nói nhỏ với y vài câu. Nét mặt y đột nhiên tối sầm lại.

"Nguyễn tiểu thư, giờ Hợi hôm qua tiểu thư ở đâu?"

Giờ Hợi? Đó là lúc Hoàng Lan lên vào Trữ Kim phòng.

"Tôi ra ngoài đi dạo." Nàng nói dối.

Đặng Phúc hỏi tiếp:

"Có ai làm chứng cho tiểu thư không?"

Người duy nhất Hoàng Lan nghĩ đến là tên trộm Lê Khải Triều, nhưng rồi, nàng lập tức bác bỏ giả thuyết ấy. Nguyễn Nhã Liên thì chỉ trông thấy



nàng trở về. Người thành thật như nàng ta chắc chắn sẽ không giúp nàng nói dối cho qua chuyện.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Lan tiếc nuối lắc đầu.

Đặng Phúc nghiêng rãnh nghiêng lợi nói:

"Có thái giám nói rằng tối qua đã nhìn thấy tiểu thư xuất hiện cạnh hồ Lạc Thủy. Tôi vừa cho người đi kiểm chứng, xác thực ở bên bờ hồ vẫn còn vết tro tàn của đồ cúng tế. Nguyễn tiểu thư, e rằng tiểu thư phải đi theo tôi một chuyến rồi."

Nhận thấy sự ủng hộ của Đặng Phúc đã nghiêng hẳn về phía mình, Vương Văn Lãng kín đáo thở nhẹ một hơi. Ai cũng biết kết cục của kẻ dùng tà thuật trong cung. Muốn lớn giọng quát tháo ta ư? Nguyễn Hoàng Lan, người cứ giãy giụa đi, ngày chết của người chỉ càng đến sớm hơn thôi.

Hoàng Lan là người mà Nguyệt Hằng kính trọng nhất. Có đánh chết Nguyệt Hằng cũng không tin Hoàng Lan là yêu xà, nhưng hiện giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, Nguyệt Hằng hận mình không thể làm gì hơn để cứu Nguyễn tiểu thư khỏi họa sát thân...

Phía trước Nhữ Hiên các, Tư Thành tựa lưng vào tường đá, nhàn nhã khoanh tay trước ngực và nhìn vào bên trong.

Một lúc sau, Hoàng Lan theo chân đám người Đặng Phúc đi ra. Vừa trông thấy hoàng thượng, cả đoàn người vội vàng quỳ xuống hành lễ. Vương Văn Lãng vừa định khoe khoang gì đó đã bị cái phất tay của Tư Thành chặn họng. Hắn không thèm quan tâm đến gã đạo sĩ áo xám kia mà chỉ chăm chú nhìn Hoàng Lan. Ánh nắng buổi sớm đọng lại trên vai nàng, soi rõ một gương mặt xinh đẹp và bình lặng như nụ hoa cầm chướng.

"Đừng nói với trẫm rằng nàng chính là yêu xà."

"Tôi biết bệ hạ cũng không tin."

Gương mặt kia trầm ngâm nở một nụ cười.

"Nàng có gì chứng minh?"

Hoàng Lan đọc được ý cười trong mắt Tư Thành. Nghĩ ngợi một lúc, nàng ung dung đáp:

"Nếu tôi chứng minh được mình trong sạch, đồng thời đem hung thủ thực sự ra ngoài ánh sáng, bệ hạ có bằng lòng đáp ứng một nguyện vọng của tôi không?"

"Nàng có ba ngày."

Không nhiều không ít, hẳn cho nàng ba ngày.

Đối diện với sự hào phóng của hắn, Hoàng Lan thẳng thắn gật đầu.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 13: Giả thần giả quỷ.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 13: Giả Thần Giả Quý (1)

(Nguyễn Hoàng Lan tôi chỉ là một kẻ thân cô thế cô, không danh phận, không địa vị, vì chuyện vạ bất đắc dĩ mới ở lại trong cung. Tôi không muốn tranh giành với các cô, nhưng cũng không cho phép ai đem oan nghiệt giá họa lên đầu mình, tuyệt đối không cho phép, cô hiểu chứ?)

...

Để đề phòng yêu xà thi triển tà thuật, Hoàng Lan bị biệt giam trong Nhữ Hiên các, chịu sự canh chừng của quân lính cả ngày lẫn đêm. Buổi chiều cùng ngày, Vương Văn Lãng cũng phụng chỉ đến Nhữ Hiên các làm lễ trừ tà. Nước phép vẩy như mưa xuân. Đồ tế lễ bày ra không biết bao nhiêu mà kể. Tòa các xinh đẹp trong cung Vĩnh Ninh trở thành nơi bị nguyên rửa từ đó.

Nhưng Hoàng Lan đâu phải người dễ giơ mặt ra cho kẻ khác tát vào. Ngày đầu tiên bị biệt giam, nàng đã khiến cho Nhữ Hiên các nháo loạn không yên. Vị Nguyễn tiểu thư hiền hòa, điềm đạm của ngày hôm qua đã hoàn toàn thay đổi: nàng cương liệt, dữ dội, thậm chí có phần điêu ngoa. Chửi rửa đạo sĩ, giảng co với cung nữ, chống lại lính canh, không việc gì nàng không dám làm; thậm chí, Hoàng Lan còn táo tợn hơn khi cướp kiếm của một tên lính để "mở đường máu" đến điện Bảo Quang tìm Tư Thành kêu oan. Lính canh không dám mạnh tay với nàng vì chừng nào án được chữa tuyên, nàng vẫn là Nguyễn tiểu thư mà thái hậu yêu quý. Cực chẳng đã, bọn họ đành bấm báo mọi chuyện với Tư Thành. Tư Thành đang ngồi phê duyệt tấu chương trong điện Bảo Quang, nghe tin báo lại thì giận lắm, liền cử Đặng Phúc đến Nhữ Hiên các để trừng trị cô ả to gan lớn mật kia.

Chẳng biết Đặng Phúc nói gì mà tối hôm ấy, Hoàng Lan thôi không lái nhải, dọa dẫm nữa.

Sang đến ngày thứ hai, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. Đám lính canh truyền tai nhau rằng họ thấy Nguyễn Hoàng Lan ngồi im lì bất động giữa gian phòng rộng mênh mông. Hai mắt của nàng vẫn mở, nhưng vẻ nhanh nhạy, hoạt bát thường ngày không còn nữa, thay vào đó là một ánh mắt lạnh lẽo đến vô hồn. Gió cũng như lặng đi bên ngoài khung cửa. Cứ như thế, Hoàng Lan ngồi đó, lặng lẽ ngắm nhìn dải sáng chiếu chênh chếch từ ô cửa sổ phía trên cao, và khóe miệng của nàng hình như đang lẩm nhẩm điều gì đó không hề vô nghĩa.

Âm thanh đó, chỉ đơn giản là một lời nguyện rủa.

Lời nguyện rủa của yêu xà!

...

Trong hậu cung, có những bí mật không bao giờ được phép tồn tại. Việc Hoàng Lan ngồi bế quan tu luyện rồi buông lời nguyện rủa trong Nhữ Hiên các chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp hậu cung. Lòng người bắt đầu mừng lo lẫn lộn. Họ mừng vì cuối cùng Vương Văn Lăng đã tìm ra chân tướng của yêu xà. Nhưng họ chờ mãi, chờ mãi mà vẫn không thấy hoàng thượng phán Nguyễn Hoàng Lan tội chết. Yêu xà chưa bị diệt, đêm đêm vẫn có thể hóa thân đi khắp nơi tác oai tác quái, đó chính là lí do khiến người ta sợ hãi.

Đã sang canh hai nhưng điện Bảo Quang vẫn còn sáng ánh đèn. Rượu nồng khiến Tư Thành tỉnh táo hơn. Hắn vẫn nhớ như in vẻ mặt điềm tĩnh của Hoàng Lan lúc nàng bước ra khỏi Nhữ Hiên các và nói rằng mình không phải yêu xà. Nàng không nói dối. Kẻ dối trá không thể nào có được ánh mắt bình thản mà cương nghị như thế. Khi đã suy nghĩ thấu đáo, Tư

Thành ra lệnh cho hình bộ phải tìm thêm chứng cứ xác đáng, bằng không, tuyệt đối không được vội vàng xử oan người vô tội.

Hậu cung lại truyền tai nhau, hoàng thượng vì thương hoa tiếc ngọc, vẫn có lòng lưu giữ yêu xà.

...

Sáng sớm ngày thứ ba, Nguyễn Hoàng Lan bị dẫn giải đến công đường. Nghe nói thượng thư bộ hình muốn đích thân thẩm vấn nàng.

...

Vì phạm nhân đã bị đưa đi nên đám lính canh cũng nhanh chóng rút khỏi Nhữ Hiên các. Cửa son không ai cài. Chuông đồng không người đánh. Sự vắng vẻ và lạnh lẽo cố hữu lại bao trùm nơi đây.

Cánh cổng gỗ bị đẩy sang một bên. Một người vượt qua khoảng sân ngập lá để tìm đến một căn phòng mới hai ngày trước còn huyền ảo không thôi. Không khí bên trong phòng u tĩnh đến rợn người. Mùi tro tàn còn sót lại từ những món đồ tế lễ bị đốt bỏ khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm, người kia đến bên chiếc giường trong phòng ngủ, nhẹ nhàng vén nệm lên và đặt vào bên dưới một món đồ.

"Triệu tiếp dư, cô đang làm gì ở đây vậy?"

Một âm thanh cô độc vang lên. Theo bản năng, Triệu Bảo Khánh quay lưng lại và giật mình khi thấy Hoàng Lan đang đứng ở ngoài cửa. Nàng mặc một bộ váy màu hồng thêu hình hoa cúc dây bằng chỉ kim tuyến, tóc vấn cao rồi cài lại bằng một cây trâm mộc, không có vẻ gì là vừa từ công đường trở về.

"Cô... sao cô lại ở đây?" Triệu Bảo Khánh kinh hãi lắp bắp. Chẳng phải Nguyễn Hoàng Lan đã bị dẫn đến công đường rồi ư?

Hoàng Lan đứng đĩnh ngồi xuống ghế:

"Tôi quên đồ nên trở về lấy. Việc này tôi cũng cần báo cáo với tiếp dư ư? Ngược lại, tôi đang thắc mắc vì sao tiếp dư lại có nhã hứng đến thăm thú Nhữ Hiên các đấy?"

Triệu Bảo Khánh ấp úng không trả lời. Hoàng Lan lạnh lùng nhìn vật nhỏ nhỏ trong tay nàng ta:

"Bức tượng trong tay tiếp dư đẹp thật đấy! Nếu tôi không nhầm thì nó cũng là một hình nhân phải không?"

Nàng vừa dứt lời, Triệu Bảo Khánh hét lên một tiếng rồi vội vàng vứt tượng người gỗ kia xuống đất.

"Bức tượng này không phải của ta. Ta không biết nó." Triệu Bảo Khánh sợ hãi phủ nhận.

Hoàng Lan cười nhạt:

"Không phải của cô, chẳng lẽ nó là của tôi?"

Tự nhiên được gợi ý, Triệu Bảo Khánh nhanh chóng gật đầu lia lịa. Dù sao người trước mắt nàng ta đã mang danh yêu xà rồi, thêm một vật bẩn thỉu xuất hiện trong phòng nàng ta nữa cũng là chuyện hợp tình hợp lí!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 13: Giả Thần Giả Quý (2)

Dường như Hoàng Lan cũng chỉ chờ phản ứng này của Triệu Bảo Khánh. Nàng ngoảnh đầu về phía cửa rồi cao giọng gọi:

"Đặng tổng quản, ngài có thể vào đây nói rõ cho Triệu tiếp dư nghe được không?"

Cánh cửa hé mở. Một thái giám tuổi ngoại ngũ tuần bước vào. Đặng Phúc cung kính cúi chào Triệu Bảo Khánh rồi đáp:

"Bẩm tiếp dư, Phúc này tuổi đã cao nên tai hơi nghễnh ngãng. Phiền tiếp dư có thể nói lại một lần nữa được không?"

Đến đưa trẻ lên năm cũng nhận ra Đặng Phúc là do ai cử tới. Nhưng lúc này, Triệu Bảo Khánh đã quá hoảng loạn nên không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì. Nàng ta chỉ khăng khăng cho rằng tượng gỗ kia là của Hoàng Lan. Đặng Phúc nghe xong, tủm tỉm cười:

"Đáng tiếc, lần này tiếp dư nói không đúng rồi. Sau khi Nguyễn tiểu thư đi khỏi, con đã cho người kiểm tra lại toàn bộ Nhữ Hiên các. Con có thể khẳng định với tiếp dư rằng trong phòng này không thể có bất cứ hình nhân nào cả."

Triệu Bảo Khánh choáng váng ngã ngồi xuống ghế.

Không khí trong Nhữ Hiên các căng như dây đàn. Hoàng Lan bước tới nhặt hình nhân đang nằm trơ trọi trên mặt đất lên. Nhận ra trên ngực hình

nhân này cũng có khắc chữ, sắc mặt của nàng tối sầm lại. Đặng Phúc xem qua rồi tức giận nghiêng răng:

"Hình nhân này khắc bát tự của bệ hạ."

Bát tự của Tư Thành? Nguyễn rửa đến mức này thì không thể coi là một trò đùa được nữa! Ngồi trên ghế, Triệu Bảo Khánh sợ đến vã mồ hôi nhưng vẫn cãi cố:

"Chính mắt ta nhìn thấy Nguyễn Hoàng Lan dùng phép yêu để hóa ra hình nhân này mà. Đặng tổng quản, ngài phải tin ta! Con yêu nghiệt này muốn trừ ẻo bệ hạ đó."

Hoàng Lan càng nghe càng buồn cười. Đợi Triệu Bảo Khánh huyền thuyên xong, nàng mới bình tĩnh nói:

"Nếu tôi có yêu pháp như lời tiệp dư nói, tôi sẽ dùng nó để giết luôn hoàng thượng của các người là được rồi, còn phải vất vả bày ra đồng tượng gỗ vô dụng này làm gì?"

Lời của Hoàng Lan tuy to gan nhưng cũng có ý đúng. Yêu quái không thích đùa nhảm. Mấy ngày nay, vì thần hồn nát thần tính nên mọi người mới quên mất điểm giản đơn ấy.

"Còn điều này nữa." Hoàng Lan nói tiếp: "Chắc tiệp dư không biết rằng tôi vốn không rành chữ Nôm, cũng không thông thạo chữ Hán. Tên của bệ hạ viết như thế nào, kì thực tôi không hề biết!"

Hoàng Lan vừa chột hạ một câu, hai chân của Triệu Bảo Khánh như bị ai đó rút hết gân cốt, kéo nàng ta ngã nhào từ trên ghế xuống đất. Không thể nào? Một kẻ thất học sao có thể chiếm được cảm tình của thái hậu?

Hoàng Lan đọc được sự nghi ngờ trong mắt Triệu Bảo Khánh. Nàng ngao ngán thở dài:



"Trên đời này không có chuyện gì là không thể. Cô quên rằng tôi có xuất thân như thế nào rồi ư? Mà nếu đã không biết chữ, tôi khắc tên bệ hạ lên hình nhân bằng cách nào? Hình nhân này không phải có sẵn trong phòng, càng không phải do tôi tạo ra, điều ấy chỉ chứng minh duy nhất một điều: Chính cô mới là người mang nó vào đây. Tôi nói có câu nào sai không, Triệu tiệp dư?"

Bị Hoàng Lan nói trúng tim đen, Triệu Bảo Khánh chỉ còn biết ôm ngực thở dốc. Bộ não âm u của nàng ta đã không thể nghĩ ra bất cứ cách chống chế nào nữa. Ngẩng đầu lên, nàng ta trông thấy cung nữ Tiểu Lam đang đứng trước mặt mình. Sự xuất hiện của Tiểu Lam khiến Triệu Bảo Khánh sực tỉnh. Cuối cùng thì nàng ta cũng hiểu mình đã bị bán đứng như thế nào.

"Tiện tì!"

Triệu Bảo Khánh rít lên một tiếng rồi lao về phía Tiểu Lam. Hoàng Lan là người phản ứng nhanh nhất. Nàng vội kéo Tiểu Lam lại phía sau để tránh khỏi nanh vuốt tàn độc của Triệu Bảo Khánh. Không ngờ chủ nhân vừa gặp đã đòi đánh mình, Tiểu Lam sợ quá, ôm mặt khóc thút thít.

"Đừng trách Tiểu Lam." Hoàng Lan đẩy Triệu Bảo Khánh ra: "Thực ra ngay từ đầu tôi đã biết hung thủ là cô rồi. Tôi chỉ giữ Tiểu Lam lại để hỏi thêm vài chuyện thôi. Triệu tiệp dư, cô có biết vì sao mình lại dễ dàng bị lật tẩy như thế không?"

Triệu Bảo Khánh im lặng. Nói đúng hơn, nàng ta không biết câu trả lời.

"Kẻ mượn tay đạo sĩ vu khống tôi hẳn phải là kẻ căm ghét tôi nhất. Giữa chúng ta đã từng xảy ra chuyện xích mích ở thủy đình. Nếu cô kiên nhẫn hơn một chút, có lẽ tôi cũng không nghĩ đến cô nhanh như vậy đâu."

Người đối diện không nói nổi một lời nào. Mười đầu ngón tay nàng ta bất giác bấu chặt vào lòng bàn tay đến ứa máu.

"Những gì Tiểu Lam biết nhiều hơn cô nghĩ đấy. Trước mặt bệ hạ, nàng ta đã khai ra tất cả, từ chuyện cô lén mua chuộc gian tế để bỏ tượng gỗ và xác cóc nhái vào Nhữ Hiên các, cho đến chuyện cô sắp đặt nhân chứng giả để vu cáo rằng tôi đốt đồ tế bên hồ Lạc Thủy. Khi biết chắc hung thủ là cô, chúng tôi đã tương kế tựu kế để diễn tiếp một màn kịch nho nhỏ. Cô cho rằng người ta chưa khám xét phòng ngủ của tôi thật sao? Cô nghĩ bệ hạ cần chứng cứ thật sao? Không đâu. Thứ ngài ấy cần là sự xuất đầu lộ diện của cô. Tiểu Lam đột ngột vắng mặt, bên cạnh không còn ai để tin tưởng, tự cô sẽ phải tìm đến Nhữ Hiên các để làm nốt công việc vu khống cao cả ấy." Hoàng Lan hơi dừng lại, khoan khoái nhấp giọng bằng một ngụm trà sen: "Nếu cô vẫn không chịu nhận tội, tôi sẵn sàng mời thợ mộc giỏi nhất kinh thành đến đây để kiểm chứng tượng gỗ này với những tượng gỗ từng bị bỏ vào phòng tôi. Tôi tin người ta sẽ dễ dàng tìm ra xuất xứ của chúng."

Hoàng Lan từ tốn cắt nghĩa mọi vấn đề một cách rành mạch và rõ ràng. Đứng ở một bên, Đặng Phúc toát cả mồ hôi hột. Sắp đặt nhân chứng vật chứng giả, vu oan giá họa, nguyên rủa hoàng thượng... Triệu Bảo Khánh điên thật rồi!

"Thì ra mọi chuyện đều là giả." Triệu Bảo Khánh trần trối trở tay vào Hoàng Lan. Lần thứ hai kể từ lúc đến đây, nàng ta đủ tỉnh táo để nhận ra mình đã ngu ngốc như thế nào: "Việc người ngoan cố không chịu nhận tội, rồi người thức trắng đêm tu luyện yêu pháp... cả đều là giả! Nguyễn Hoàng Lan, người cố tình làm như vậy để thăm dò ta?"

Hoàng Lan thản nhiên gật đầu. Không phải vô duyên vô cớ mà nàng lại làm loạn đủ trò như vậy. Kẻ hãm hại nàng ắt sẽ luôn theo dõi tình hình của nàng trong Nhữ Hiên các. Mà thực ra không riêng gì Triệu Bảo Khánh, tất cả các cung phi khác đều bị người của điện Bảo Quang âm thầm giám sát. Đãi gạo không thể để lọt tẩm, chính Tư Thành đã dạy Hoàng Lan đạo lý này. Vì Triệu Bảo Khánh có tật nên mới giật mình thôi.

Theo lệnh của Đặng Phúc, Vương Văn Lãng bị người ta đá vào giữa phòng. Trông hẳn lúc này thâm và dúm dỏ như một con cóc ghè, khác hẳn dáng vẻ vênh váo lúc dẫn người đi hàng phục "yêu xà". Áo quần của Vương Văn Lãng chỗ lành chỗ rách, da dẻ tái nhợt đi, và trên khóe miệng của gã đạo sĩ đó, vết máu tươi vẫn còn chưa khô.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 13: Giả Thần Giả Quý (3)

"Tiểu thư cũng biết đấy, có một số kẻ thân lừa ưa nặng mà."

Đặng Phúc ỡm ờ giải thích thêm. Nhưng Hoàng Lan không quan tâm đến điều đó. Nàng chào đón Vương Văn Lãng bằng một nụ cười không mấy thân thiện:

"Vương đạo sĩ tới rồi à? Nếu tôi nhớ không nhầm thì ba ngày trước, cũng ở căn phòng này, chính ngài đã một mực khẳng định tôi là yêu xà phải không?"

Vương Văn Lãng cúi gằm mặt xuống. Thậm chí đến nhìn, hắn ta cũng không dám nhìn trực diện.

"Tên đạo sĩ này cứng đầu lắm." Đặng Phúc hạ giọng giải thích thêm: "Tôi phải dùng hết cách mới khiến hắn nhận tội đấy."

Vương Văn Lãng tự cho mình là nhân vật đức cao vọng trọng nên chưa bao giờ coi một thái giám như Đặng Phúc ra gì. Không ngờ, cái kẻ mà hắn "không coi ra gì" ấy lại khiến hắn sống dở chết dở trong hình lao, đã bóp nát sự ngoan cố của hắn và khiến hắn đặt bút khai cung trong vòng chưa đầy hai canh giờ. Tất nhiên đây là bí mật nho nhỏ của riêng Đặng Phúc, và cho đến lúc chết, Vương Văn Lãng cũng không biết mình đã chọn nhầm người như thế nào.

Năng dần lên cao, xua tan đi không khí tù túng ngột ngạt trong phòng. Hoàng Lan cúi xuống đối mặt với Triệu Bảo Khánh, bình thần nhìn xuyên

qua từng đường tơ máu đỏ tươi đang đan xen chằng chịt trong khóe mắt âm u của nàng ta.

"Nguyễn Hoàng Lan tôi chỉ là một kẻ thân cô thế cô, không danh phận, không địa vị, vì chuyện vạ bất đắc dĩ mới ở lại trong cung. Tôi không muốn tranh giành với các cô, nhưng cũng không cho phép ai đem oan nghiệt giá họa lên đầu mình, tuyệt đối không cho phép, cô hiểu chứ?"

Ý tứ của Hoàng Lan đã quá rõ ràng. Nàng không phạm ai nhưng cũng không cho phép ai phạm đến mình. Việc Triệu Bảo Khánh chèn ép nàng ở thủy đình chỉ là tranh chấp cá nhân vật vãn, Hoàng Lan tuy tức giận nhưng không để trong lòng. Nhưng chuyện ngày hôm nay lại khác. Yêu xà ư? Danh dự và tính mạng con người không phải một trò đùa! Đối phương đã không biết nặng nhẹ, tất nhiên nàng không thể trơ mắt nhìn người ta đập đá vào chân mình như thế!

Cũng như Vương Văn Lãng, Triệu Bảo Khánh cúi đầu không đáp.

"Ma quỷ trên đời cũng không đáng sợ bằng lòng dạ con người."

Một giọng nói trầm lạnh truyền tới. Bóng áo vàng uy nghi xuất hiện ở ngưỡng cửa. Vừa trông thấy Tư Thành, đám người Đặng Phúc vội vàng quỳ xuống hành lễ. Triệu Bảo Khánh lóp ngóp bò đến chân hấn, nhưng nàng ta còn chưa kịp cầu xin điều gì thì đã bị hấn giơ chân hất ra.

"Dám giở trò trước mặt trẫm, xem ra lá gan của các người cũng lớn đấy nhỉ? Triệu tiếp dư, người nói đi, mục đích thực sự của người là gì? Người muốn trừ bỏ Nguyễn Hoàng Lan hay muốn hãm hại trẫm, hãm hại hoàng thất Đại Việt?"

Lời của Tư Thành càng siết càng chặt. Triệu Bảo Khánh cuống quýt lắc đầu rồi khóc lóc nói:

"Thần thiếp có ăn gan hùm cũng không dám bắt kính với bệ hạ. Thần thiếp làm vậy vì ghen ghét với sự ưu ái mà bệ hạ dành cho Nguyễn Hoàng Lan mà thôi. Bệ hạ, thần thiếp biết tội rồi, cầu xin người tha cho thần thiếp. Thần thiếp vẫn còn trẻ, thần thiếp chưa muốn chết đâu, bệ hạ..."

Ghen? Hoàng Lan vô thức trở tay vào mặt mình. Nàng không phải phi tử, cũng không quá thân thiết với Tư Thành, Triệu Bảo Khánh dựa vào đâu mà ghen với nàng? Rồi nàng lại trộm nhìn Tư Thành. Không thể phủ nhận thiên tử Đại Việt là người tuấn tú giữa vạn người. Nhưng đó là việc của hãn, liên quan gì tới nàng?

Hãn là người quá khứ. Nàng đến từ tương lai. Đó là sự thật không bao giờ thay đổi.

Tiếng kêu gào của Triệu Bảo Khánh kéo Hoàng Lan trở về hiện tại. Tư Thành đã bỏ ra ngoài sau khi phớt lờ lời cầu xin của nàng ta. Tính hãn là vậy, sẽ không bao giờ tha thứ cho những kẻ bày trò sau lưng mình!

"Bệ hạ..."

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Dù không cần ngoảnh đầu lại, hãn vẫn biết Hoàng Lan định nói gì.

"Tha cho bọn chúng được không?" Hoàng Lan rụt rè nói tiếp.

Không chỉ riêng Đặng Phúc mà Triệu Bảo Khánh, Vương Văn Lãng cũng đều sững sốt. Hoàng Lan xin tha tội cho bọn họ. Có phải bị biệt giam lâu quá nên đầu óc của nàng cũng bất thường rồi không? Mi tâm của Tư Thành thì khẽ nhíu lại. Dù vẻ mặt của hãn không lộ vẻ tức giận nhưng đáy mắt lại phức tạp đến lạ kì.

Đoán được khúc mắc của mọi người, Hoàng Lan hòa nhã nói:

"Triệu Bảo Khánh và Vương Văn Lãng tuy có mưu đồ bất chính nhưng hành sự chưa thành, cũng chưa gây ra hậu quả gì quá nghiêm trọng. Đã là con người, mấy ai tránh được có lúc sai lầm? Lòng dạ con người vốn ích kỉ lắm! Triệu Bảo Khánh cũng vậy. Vương Văn Lãng cũng vậy. Nếu họ không muốn thì không ai có thể bắt họ sống cao khiết như một thánh nhân. Dù sao cũng là ba mạng người, bệ hạ hãy tha cho họ đi."

Một khắc trước, Hoàng Lan kiên quyết, cứng rắn bao nhiêu thì bây giờ, nàng lại khoan dung, độ lượng bấy nhiêu. Nàng muốn cho kẻ vừa dồn mình vào đường chết một cơ hội sống. Tư Thành cảm thấy mình không thể chạm tới suy nghĩ của người con gái trước mặt.

Trong đầu hắn bất chợt hiện lên hình ảnh những tượng người gỗ độc địa ghê tởm, từng chữ khắc trên đó đều như dao giết người. Không hề suy nghĩ lấy nửa giây, hắn lạnh lùng đáp:

"Trẫm biết nàng nhân hậu, nhưng có quốc pháp, cung có cung quy, nếu trẫm nhân từ lần này, lần sau sẽ có kẻ vin vào đó mà tiếp tục làm bậy. Lời đề nghị này của nàng, trẫm không thể chấp nhận được! Có trách, chỉ trách kẻ không biết an phận mà thôi."

Hoàng Lan biết thuyết phục Tư Thành là rất khó. Triệu Bảo Khánh lòng dạ hẹp hòi, Vương Văn Lãng tham tiền tài giả ma giả quỷ, Tư Thành hoàn toàn có thể dựa theo quốc pháp mà phán xét bọn chúng. Thế nhưng...

"Nhưng còn Tiểu Lam thì sao?" Nàng vẫn kiên trì nài nỉ: "Tiểu Lam không có thù oán với tôi. Nàng ấy chỉ bị Triệu Bảo Khánh sai khiến nên mới làm như vậy thôi. Bệ hạ, ngài tha cho nàng ấy đi, cũng coi như đang tích phúc cho thái hậu..."

Tiểu Lam lấy hết can đảm ngược nhìn Hoàng Lan. Trên gương mặt gầy gò kia không giấu nổi sự nghi ngờ lẫn kinh ngạc. Nàng ta đã từng hùa theo Triệu Bảo Khánh để bắt nạt Hoàng Lan, vậy mà Hoàng Lan vẫn cầu xin

cho nàng ta thoát khỏi tội chết? Và kì diệu hơn, hình như bệ hạ cũng đang cân nhắc lời đề nghị ấy...

Tư Thành suy nghĩ một lát rồi nói:

"Vậy thì tha cho Tiểu Lam. Còn hai người kia thì không được!"

Một khắc sau, phán quyết cuối cùng truyền khắp lục cung.

Tiếp dư Triệu Bảo Khánh tính tình nhỏ nhen hẹp hòi, sắp đặt tượng gỗ vu cáo người ngay, nay ban cho một dải lụa trắng, định ngày tự tử tuân tiết.

Vương Văn Lăng không biết giữ gìn đạo hạnh, tham lam tiền tài, cấu kết với hậu cung giả thần giả quỷ, một tháng sau xử trảm.

Cung nữ Tiểu Lam thấy chủ nhân làm sai không biết can ngăn, nhưng ở trong cung thân bất do kỉ, xét thấy tội chết có thể miễn, chỉ phạt ba mươi trượng và vĩnh viễn đuổi ra khỏi cung.

Nguyễn Hoàng Lan bị người khác hàm oan, xét đến cùng không liên quan đến yêu xà, được trở lại Nhữ Hiên các và ban thưởng trọng hậu.

Án yêu xà đến đây là chấm dứt.

...

Chú thích:

(1) Đại Bảo: Niên hiệu của vua Lê Thái Tông từ năm 1440 đến năm 1442. Vua Lê Thái Tông có bốn người con trai là Lê Bang Cơ (vua Lê Nhân Tông), Lê Đức hầu Lê Nghi Dân, Lê Tư Thành (vua Lê Thánh Tông) và Cung vương Lê Khắc Xương.

...



(Mời các bạn đón đọc Chương 14: Rắn báo oán.)

t

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 14: Rắn Báo Oán (1).

(Đứng nhìn chủ nhân nổi cơn thịnh nộ, Thái Thanh Ngọc chỉ biết lặng lẽ thờ dài. Nào ai biết rằng, một cung nữ tưởng chừng thấp kém như nàng ta lại chưa bao giờ trần trở vì những toan tính tầm thường ấy. )

...

Chiều hôm ấy, Tư Thành tìm đến Nhữ Hiên các. Nắng vàng trải nhẹ trên từng bậc đá, mơn man ôm lấy những mái ngói uốn cong thành hình mũi thuyền. Chậu hướng dương trước cửa đã nở hoa. Ai đó đã từng nói hướng dương là loài hoa dịu dàng mà kiêu hãnh, muôn năm như một, lúc nào cũng hướng về phía mặt trời...

Đặng Phúc vừa định lên tiếng thông báo thì đột ngột bị Tư Thành giơ tay lên chặn lại. Trước mặt hẳn là một cảnh tượng thú vị vô cùng. Hoàng Lan đang cùng Nguyệt Hằng và vài ba cung nữ, thái giám khác dọn dẹp lại Nhữ Hiên các. Mọi người bưng đồ quét dọn, còn nàng thì vừa lau chùi cửa sổ vừa ngêu ngao hát. Tư Thành tò mò nghiêng đầu lắng nghe. Tuy câu từ của bài hát ấy nghe rất lạ tai, giai điệu cũng không giống với bất cứ bài dân ca nào mà Tư Thành từng biết nhưng hẳn vẫn cảm thấy nó rất hay, hay theo một kiểu riêng biệt mà chỉ Hoàng Lan mới có. Khóe môi để vương bất chợt nở một nụ cười. Trong những phi tử của hẳn, dám chắc không ai có thể vừa làm việc với hạ nhân vừa vui vẻ ca hát như vậy.

Thực ra chính những biến cố xảy ra đây đã khiến Hoàng Lan bớt cố chấp hơn. Sau ba ngày bị giam trong biệt phòng lạnh lẽo, để mặc Vương Văn Lãng bày ra những thứ ma mị bẩn thỉu, cuối cùng Hoàng Lan cũng nhận ra

sự đẹp đẽ và ấm áp cố hữu của Nhữ Hiên các. Nếu đã không thể rời khỏi hoàng cung, tại sao nàng không biến Nhữ Hiên các trở thành ngôi nhà nhỏ cho riêng mình? Nghĩ là làm, ngay sau khi án yêu xà kết thúc, Hoàng Lan liền bắt tay dọn dẹp lại Nhữ Hiên các để gột rửa hết dư âm tà đạo của Vương Văn Lãng. Đặng Phúc biết chuyện nên cũng đưa thêm người đến để giúp đỡ nàng.

Nhữ Hiên các, kẻ không danh không phận thì vui vẻ làm việc, đương kim hoàng thượng thì lặng lẽ đứng ngoài. Nửa canh giờ trôi qua, cảnh tượng ấy chỉ có thể được miêu tả bằng hai chữ "oái oăm" mà thôi.

Thêm nữa canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng Hoàng Lan cũng nhìn ra phía cửa, nơi có một bóng áo vàng đang lặng lẽ đứng trông vào trong. Nhận ra Tư Thành, nàng vui vẻ vẫy tay gọi hắn:

"Bệ hạ còn định đứng đó đến bao giờ nữa? Bộ ngài thích đứng phơi nắng lắm hả?"

Hoàng Lan không bao giờ nói đùa với những kẻ mà nàng ghét. Sau vụ án yêu xà, thái độ của Hoàng Lan dành cho Tư Thành đã thay đổi rõ rệt. Dù sao hắn cũng là người đầu tiên tin tưởng nàng vô tội, đồng thời âm thầm đứng sau hỗ trợ để nàng giải được nỗi oan tình. Ở thời đại này, niềm tin của quân vương là một điều gì đó cực kì xa xỉ, và Hoàng Lan thực sự cảm kích vì điều đó.

Tư Thành lắc đầu cười rồi chậm rãi bước vào. Trong phòng cắm rất nhiều hoa tươi. Chính điện sáng sủa và thoáng mát hơn, đâu đó còn đọng lại hương hoa thanh khiết. Tư Thành ngồi xuống sập gỗ và tự rót cho mình một chén trà.

"Trẫm nhớ lúc sáng nàng nói mình không biết chữ phải không?" Hắn hỏi.

Hoàng Lan xấu hổ cúi đầu. Tư Thành nói đúng. Ở thời đại này, nàng là một kẻ mù chữ.

"Làm người, kém cỏi quá cũng là một cái tội!" Tư Thành thản nhiên nói tiếp. Vì Hoàng Lan đang cúi đầu nên nàng không nhận ra ý cười sâu đậm trong mắt hắn: "Chẳng hiểu sao lúc trước trẫm lại ủng hộ một kẻ dốt đặc cán mai như nàng nữa."

Hoàng Lan tức giận ngẩng đầu lên. Hóa ra tên này mượn cớ chửi xéo nàng!

"Việc của tôi, kệ tôi!"

Máu cùn nổi lên, Hoàng Lan lăm bằm cãi lại. Tư Thành phớt lờ hành động vô lễ đó của nàng. Người con gái này luôn giả vờ ngoan ngoãn biết điều, kì thực, nàng có bao giờ để cung quy vào mắt đâu.

Trêu đùa Hoàng Lan thêm vài ba câu, cuối cùng Tư Thành cũng nghiêm túc nói đến chuyện chính:

"Trẫm đã tìm một người dạy chữ cho nàng. Nàng ráng mà học hành cho tốt, đừng để trẫm và mẫu hậu mất mặt."

Lời vừa dứt, một người con gái đứng đĩnh bước vào. Sự hiện diện đường đột của vị khách lạ khiến Hoàng Lan hơi sửng sốt, và khi hiểu rằng đây chính là người thầy mà Tư Thành vừa nhắc tới, ánh mắt của nàng cứ dán chặt vào người kia không rời. Cũng là một nụ cười, cũng là một điệu hành lễ, nhưng cái cách mà người con gái ấy thể hiện lại khác hẳn so với những phi tần khác trong hậu cung. Tự cổ chí kim, chưa có ai hành lễ với thiên tử mà vẫn giữ được phong thái lịch thiệp, hòa nhã và tự tin như vậy.

Tư Thành giới thiệu với Hoàng Lan:

"Nàng ấy họ Ngô, khuê danh là Chi Lan, là cháu gái của mẫu hậu, em họ đẳng ngoại của trẫm. Từ nhỏ Chi Lan đã am hiểu thi phú, giỏi đối đáp thơ văn, đặc biệt, nàng ấy còn có tài viết chữ rồng bay phượng múa, nam nhân

bình thường cũng khó lòng sánh kịp. Trâm đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ có tài nữ như Chi Lan mới thích hợp dạy chữ cho nàng thôi."

Hoàng Lan khẽ à một tiếng. Thì ra người con gái này cũng tên là Lan.

Ngô Chi Lan, tên cũng như người, thực sự rất đẹp...

"Hai chữ tài nữ ấy chỉ là lời nói suông của thiên hạ, dân nữ chưa bao giờ dám nhận bừa về mình." Ngô Chi Lan khiêm tốn đáp. Biết Hoàng Lan đang chăm chú chờ đợi, nàng ta vui vẻ nói thêm: « Nếu Nguyễn tiểu thư không chê, mỗi ngày hai canh giờ Chi Lan sẽ cùng tiểu thư bình luận thi văn, chẳng hay tiểu thư có đồng ý không?"

Hoàng Lan vội vã gật đầu. Người ta là tài nữ mà còn nhiệt tình giúp nàng, nàng có bị điên mới từ chối!

...

Biết đến Hoàng Lan qua lời kể của Cẩm Tú và thái hậu, Ngô Chi Lan từng rất tò mò về vị Nguyễn tiểu thư này. Ban đầu nàng ta cho rằng đối phương chẳng qua cũng chỉ là một kẻ có chút tài lanh, cộng thêm mồm mép lanh lợi nên mới chiếm được cảm tình của thái hậu. Nhưng sau chuyện yêu xà, tận mắt chứng kiến Hoàng Lan bị oan không phục, kiên trì tìm mọi cách chứng minh sự trong sạch của bản thân, Ngô Chi Lan mới biết mình đã thiên cận như thế nào. Nguyễn tiểu thư của Nhữ Hiên các không phải kẻ hữu danh vô thực. Nàng mạnh mẽ theo cách của riêng mình. Và Ngô Chi Lan thích điều đó.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 14: Rắn Báo Oán (2).

Tiếng mõ canh khuya vọng tới rồi lẳng lặng biến mất giữa màn đêm u tịch. Phùng Diệm Quỳnh thần thờ trở dậy sau một giấc mộng dài. Đêm nay không có trăng. Bóng hình những tán lá đen thẫm tán xào xạc trong gió càng khiến sống lưng của Phùng Diệm Quỳnh thêm lạnh.

"Lệnh bà lại mơ thấy ác mộng ạ?"

Thấy chủ nhân tỉnh dậy, Diệu Hoa lo lắng chạy đến bên đầu giường. Mười ngày hoàng thượng không đến Đan Ngọc các cũng là mười ngày Phùng chiêu nghi của nàng ta ngủ không tròn giấc.

"Đêm nay ồn ào quá, ta không ngủ được."

Phùng Diệm Quỳnh đáp một câu quen thuộc rồi lại nằm xuống. Tắt bớt nến đi, có lẽ bóng tối sẽ ru ngủ được nàng ta.

Nhưng đêm nay, giấc ngủ cũng là một nguyện ước xa vời. Tiếng ai đó hét thất thanh khiến Phùng Diệm Quỳnh khó chịu nhú mào. Đèn đuốc chiếu sáng nửa khoảng sân chính. Cung nhân Đan Ngọc các tề tựu đông đủ không thiếu một ai. Một tay vịn vào người Diệu Hoa, Phùng Diệm Quỳnh phải cố gắng lắm mới không ngã quy khi nhìn thấy cái thứ ghê tởm đang nằm chỏng chơ trên mặt đất.

Da rắn... Là một bộ da rắn mới lột, xanh xám bùng bùng, loang lổ đến kì dị.

"Thế này là thế nào? Sao lại có thứ này trong Đan Ngọc các?" Năm ngón tay của Phùng Diệm Quỳnh bấu chặt vào vai Diệu Hoa. Sự sợ hãi và tức giận khiến nàng ta không nhận ra gương mặt của Diệu Hoa đang tái nhợt vì đau đớn.

Mai Hoa, tức cung nữ nhặt được bộ da rắn, nhanh nhẩu đáp:

"Bẩm lệnh bà, con tình cờ trông thấy bộ da rắn này lúc đi ra giếng múc nước, nhưng vì khi ấy trời đã tối nên con cũng không biết vì sao nó lại xuất hiện ở góc vườn ạ."

Mấy ngày trước, chuyện yêu xà đã khiến nhiều người thấp thỏm không yên. Kẻ vững tim thì kiên nhẫn chờ đợi. Người nhát gan thì trốn biệt trong phòng cả ngày. Sau khi Triệu Bảo Khánh bị lật tẩy, Phùng Diệm Quỳnh cứ tưởng không khí căng thẳng và ngột ngạt ấy đã chấm dứt, nào ngờ đến hôm nay, một bộ da rắn ghê tởm lại xuất hiện trong chính Đan Ngọc các của nàng ta.

Đan Ngọc các chìm sâu trong yên lặng. Phùng Diệm Quỳnh chậm rãi tiến đến trước mặt Mai Hoa. Một tay nâng cằm cô cung nữ lên, nàng ta khẽ cười:

"Vậy thì ta phải cảm ơn người rồi. Nếu không có người sớm phát hiện ra bộ da rắn, Đan Ngọc các của ta đã bị nó làm cho uế tạp rồi."

Mai Hoa tủm tỉm cúi đầu.

"Nhưng ta cũng không cần người đem nó đến trước mặt ta, làm bẩn mắt ta! Rốt cuộc người có biết phân biệt việc gì nên khoe khoang, việc gì không nên không hả?"

Ngữ khí của Phùng Diệm Quỳnh đột ngột thay đổi, trở nên đanh sắc và lạnh lùng hơn. Và cái cách mà nàng ta hạ lệnh giết người luôn luôn nhẹ

nhà như thế. Đến khi bị người ta lôi xuống, Mai Hoa cũng không hiểu rốt cuộc nàng ta đã sai ở chỗ nào.

Tiếng van cầu của cô cung nữ đại đột nhỏ dần. Mọi người nín thở nhìn nhau. Phùng Diễm Quỳnh rất hài lòng khi đọc được nỗi sợ hãi trong mắt họ.

"Không cần thiết phải kinh động thánh giá vì mấy thứ rác rưởi này. Các người mau đem đốt nó đi cho khuất mắt ta! Còn nữa, nếu kẻ nào dám đem chuyện của Đan Ngọc các dị nghị ra bên ngoài, bôi nhọ thanh danh của ta, ta sẽ lấy mạng kẻ đó! Các người hiểu chưa?"

Đám thái giám cung nữ vâng dạ gật đầu.

Trở vào trong tâm điện, Phùng Diễm Quỳnh tức giận gạt phăng mọi thứ trên bàn trang điểm. Người đã chết, án cũng đã kết thúc, một tấm da rắn có thể dọa nàng ta ư? Nực cười!

Nghĩ đến kẻ đã chết, Phùng Diễm Quỳnh chợt quay sang hỏi Diệu Hoa:

"Chỗ Triệu Bảo Khánh hoàn toàn không để lộ thông tin gì chứ?"

Diệu Hoa lí nhí đáp:

"Dạ bẩm, Triệu tiệp dư bị ban rượu độc, trước khi đi không oán thán điều gì, chỉ mong lệnh bà đối xử tốt với cha mẹ già của nàng ta như lời đã hứa thôi ạ."

Phùng Diễm Quỳnh bật cười thành tiếng. Á tiệp dư họ Triệu hành sự bất cẩn khiến Phùng Diễm Quỳnh suýt bị chết lây. Nàng ta không đuổi cùng giết tận thì thôi, Triệu Bảo Khánh muốn nàng ta phải chăm sóc cha mẹ mình nữa ư? Năm mơ giữa ban ngày!

...



"Đến bây giờ vẫn không có tin dữ truyền ra từ Đan Ngọc các. Xem ra đúng là Phùng chiêu nghi có tật giật mình thật rồi."

Nguyệt Hằng vui vẻ kết luận rồi nhặt ổi xếp ra đĩa. Loại ổi đào này để xa đã tỏa ra hương thơm khó cưỡng, khi ăn vào miệng có cảm giác vừa mềm vừa ngọt, không hổ là đặc sản cây nhà lá vườn mà Ngô Chi Lan dành tặng riêng cho Nhữ Hiên các. Hoàng Lan hòa hứng cắn thử một quả, vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon.

Triệu Bảo Khánh là một kẻ không có đầu óc. Một tiếp dư nhỏ bé như nàng ta càng không có khả năng thao túng Vương Văn Lãng. Bởi thế, Hoàng Lan biết rằng đằng sau Triệu Bảo Khánh còn có một kẻ khác, tác giả thực sự của những âm mưu ghê tởm nhắm vào nàng...

Lúc ở thủy đình, chẳng phải Triệu Bảo Khánh đã nhắc đến Phùng Diệm Quỳnh một cách tôn kính đó sao?

Sống trong cung một thời gian, ngoài việc ghi nhớ đường đi lối lại, Hoàng Lan đã rèn cho mình khả năng tránh khỏi tầm mắt của lính canh. Trừ Kim phòng nàng còn vào được thì một Đan Ngọc các canh gác lỏng lẻo có ăn nhằm gì! Năm được thời gian lính tuần thay ca, nàng đã đến Đan Ngọc các và tặng cho Phùng Diệm Quỳnh một món quà đáp lễ vô cùng ý nghĩa. Chắc chắn Phùng Diệm Quỳnh sẽ nhận ra thứ như bần mà Triệu Bảo Khánh đã vứt bỏ ở hậu viện của Nhữ Hiên các. Chỉ cần nàng ta im lặng, giả thiết trong lòng Hoàng Lan sẽ được kiểm chứng.

Và kẻ háo thắng như Phùng Diệm Quỳnh đã thực sự im lặng.

"Nhưng sao tiểu thư không tố cáo Phùng chiêu nghi với bệ hạ? Nàng ta rắp tâm hại tiểu thư ra nông nỗi này, đáng bị trừng phạt lắm chứ!"

Cuối cùng Nguyệt Hằng cũng nói ra khúc mắc trong lòng. Tối nay, nàng ta đã phá vỡ giới hạn lớn nhất của chính mình khi cùng Hoàng Lan trêu

chọc Phùng chiêu nghi, để rồi, sự im lặng của Hoàng Lan suốt dọc đường trở về khiến nàng ta không sao giải thích nổi.

"Tiểu thư sợ ư?" Nguyệt Hằng lại hỏi.

Hoàng Lan bình thản lắc đầu. Sợ ư? Đối với kẻ từng hai lần chạm tay vào cái chết như nàng, sự sợ hãi đã trở thành một khái niệm mơ hồ. Nàng chưa bao giờ sợ Phùng Diễm Quỳnh. Nói đúng hơn, nàng coi thường nàng ta. Đối lập với vẻ bề ngoài xinh đẹp, Phùng Diễm Quỳnh là một người thiếu cận và ngu ngốc. Nàng ta năm lần bảy lượt hại người khác để rồi lần nào cũng tự chuốc lấy thất bại ê chề. Bởi vậy, tấm da rắn hôm nay không hề mang ý nghĩa phản kích. Nó là lời nhắc nhở của Hoàng Lan dành cho Phùng Diễm Quỳnh. Nàng hy vọng đối phương sớm tỉnh ngộ, sớm gạt bỏ được sự đố kỵ không đáng có trong lòng mình. Nàng chỉ cho Phùng Diễm Quỳnh thêm một cơ hội quay đầu này nữa thôi. Nếu Phùng Diễm Quỳnh vẫn muốn tiếp tục gây sóng gió, thứ chờ đợi nàng ta ở phía trước chính là bão tố...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 14: Rắn Báo Oán (3).

"Tiểu thư."

"..."

"Tiểu thư."

Tiếng gọi của Nguyệt Hằng khiến Hoàng Lan choàng tỉnh. Dạo này nàng thường suy nghĩ nhập tâm đến mức quên hết mọi chuyện xung quanh. Thấy Nguyệt Hằng vẫn còn đứng, nàng bèn kéo nàng ta cùng ngồi xuống ghế.

"Nguyệt Hằng, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tôi mười sáu tuổi ạ."

Mười sáu tuổi? Nếu là ở hiện tại, Nguyệt Hằng sẽ đang đi học phổ thông, cùng đám bạn quý sứ bày đủ mọi trò nghịch ngợm, vô lo vô nghĩ...

"Phổ thông là gì ạ?" Nguyệt Hằng mở tròn mắt: "Người nói gì mà tôi nghe lạ thế?"

Hoàng Lan lắc đầu cười trừ. Có những chuyện, dù nàng giải thích thì Nguyệt Hằng cũng không hiểu.

Đêm nay không có trăng. Cỏ hoa trong Nhữ Hiên các lặng lẽ nghiêng mình giữa màn đêm trong vắt. Trong căn phòng vẫn chưa tắt ánh nến ấy, Nguyệt Hằng bùi ngùi kể lại câu chuyện của đời mình.

Nguyệt Hằng không biết cha mẹ mình là ai. Nàng ta là một đứa trẻ mồ côi được nuôi trong phủ Lê Đức hầu Lê Nghi Dân từ nhỏ. Một năm trước, Lê Nghi Dân binh biến chiếm ngôi, Nguyệt Hằng từ thân phận hầu gái bỗng chốc trở thành cung nữ trong cung. Sau một năm nhật nguyệt đổi dời, Lê Nghi Dân bị phế, Gia vương Lê Tư Thành lên ngôi, Nguyệt Hằng tưởng rằng những cung nữ của vua trước đều bị giết hoặc đuổi khỏi hoàng cung, nào ngờ đương kim hoàng thượng là người thấu tình đạt lý. Ngài đã để cho các cung nữ tự quyết định vận mệnh của đời mình. Nguyệt Hằng không còn nơi nào để đi nên lựa chọn ở lại. Chuyện cứ thế qua đi, cho đến khi Nguyệt Hằng bị phạt đến Thanh Phục khu, tình cờ gặp gỡ Hoàng Lan...

Nguyệt Hằng kết thúc câu chuyện của mình bằng giọng buồn nghẹn nghẹn.

"Tôi được hầu hạ tiểu thư đã là mãn nguyện lắm rồi."

Hoàng Lan mỉm cười vuốt tóc Nguyệt Hằng. Cô bé này gốc nghềch quá, ai đời làm ôsin không công mà cũng mãn nguyện.

"Tôi chưa bao giờ coi cô là kẻ hầu người hạ."

Nàng nhẹ nhàng an ủi Nguyệt Hằng. Từ sâu trong thâm tâm, nàng luôn coi Nguyệt Hằng như em gái của mình. Không biết Nguyệt Hằng có tin những lời ấy hay không, nhưng ánh mắt của nàng ta đã ngời sáng.

Một đêm ngon giấc.

...

Vì không biết tối qua Hoàng Lan mãi ngóng tình hình bên Đan Ngọc các đến tận canh hai nên mới sáng sớm hôm sau, Ngô Chi Lan đã nhiệt tình kéo nàng ra khỏi giường. Thậm chí nàng còn không hình dung nổi mình đã rửa mặt, chải đầu như thế nào thì đã thấy bản thân ngồi yên vị trước thư án.

Đáp lại vẻ mặt ngái ngủ của nàng, Ngô Chi Lan nở một nụ cười tươi rói rồi bày ra một đồng giấy bút.

"Nguyễn tiểu thư, đến giờ học chữ rồi. Bộ hạ dặn mỗi ngày tiểu thư phải học chữ đủ bốn canh giờ. Thịnh thoảng ngài sẽ kiểm tra nên tiểu thư không trốn được đâu."

Hoàng Lan ồm ờ cầm bút lông lên. Có ai bảo nàng định trốn học đâu cơ chứ!

"Nguyễn tiểu thư, cách cầm bút của cô sai rồi. Ngón trỏ phải đặt như thế này mới đúng."

Hoàng Lan vội vàng chỉnh lại.

"Nguyễn tiểu thư, chữ này vẫn thiếu một nét."

Hoàng Lan ngẩn ra rồi nhanh tay sửa lại.

"Nguyễn tiểu thư, cô nhầm rồi, tên của cô phải viết như thế này mới đúng."

Cứ như thế, suốt buổi sáng hôm đó, giọng giảng dạy đều đều của Ngô Chi Lan vang vọng khắp Nhữ Hiên các. Ngô Chi Lan là một thầy giáo rất có tâm. Biết Hoàng Lan chưa từng được học chữ nên nàng ta kiên nhẫn chỉ dạy cho nàng từ những điều căn bản nhất. Chỗ nào nàng chưa hiểu hoặc còn thắc mắc, Ngô Chi Lan đều giải thích cặn kẽ từng chút một. Và quan trọng hơn, Ngô Chi Lan đủ tinh tế để khiến công việc học tập này không trở nên nhàm chán. Những câu chuyện tiểu lâm được nàng ta khéo léo đan cài vào bài giảng, khiến tâm trạng học tập của Hoàng Lan dần thoải mái hơn, khả năng tiếp thu cũng tốt hơn khi nàng học với Nguyệt Hằng rất nhiều.

...

Học chữ không phải việc một sớm một chiều. Dục tốc bất đạt, Ngô Chi Lan chưa bao giờ quên lời dạy ấy của cố nhân, nhưng suốt mấy ngày qua, Hoàng Lan luôn tỏ ra mình là một học trò sáng dạ và chăm chỉ nên Ngô Chi Lan hoàn toàn có lí do để hi vọng rằng kết quả tốt đẹp sẽ đến với thầy trò hai người họ.

Vào những lúc giải lao nhàn rỗi, Ngô Chi Lan thường cùng Hoàng Lan ra sân ngồi ngắm sao trời. Khác với vẻ nhập tâm khi học bài, Hoàng Lan khi đứng dưới vũ trụ bao la là một con người hoàn toàn khác. Ngô Chi Lan đủ tinh ý để nhận ra vẻ cô độc đang chiếm hữu đôi mắt nàng.

"Chi Lan à, tôi có thể hỏi cô một chuyện được không?"

Ngô Chi Lan lặng yên chờ đợi. Hít một hơi dài, Hoàng Lan cảm đảm nói tiếp:

"Tôi muốn hỏi về chuyện yêu xà. Rốt cuộc trước đây đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Lan đã không còn bận tâm đến trò đối trá của Triệu Bảo Khánh và Phùng Diễm Quỳnh nữa. Linh tính mách bảo cho nàng biết đằng sau hai chữ "yêu xà" là cả một câu chuyện dài. Chẳng phải ngẫu nhiên mà cả thái hậu và Tư Thành đều phản ứng mạnh với chuyện yêu xà như thế.

Ngô Chi Lan ngưng thần đặt chén trà xuống. Là cháu gái của thái hậu, đương nhiên nàng ta biết những chuyện này.

"Tiểu thư thực sự muốn nghe?"

Người bên cạnh nàng ta khẽ gật đầu.

Ánh mắt của Ngô Chi Lan hơi trầm xuống. Trong suy nghĩ của nàng ta, Nguyễn tiểu thư là người bị vu oan. Nàng ấy có quyền biết sự thật...

"Chuyện này muốn nói cho dễ hiểu thì phải bắt đầu từ mười tám năm trước. Khi ấy thái hậu đang là tiếp dư của tiên đế, nhờ ơn trời nên đã mang thai rồng. Trong cung có vị thần phi ghen ghét với thái hậu nên đã buông lời gièm pha đến tai tiên đế, nói rằng thái hậu đang ngầm mưu chuyện bất chính. Tiểu thư cũng biết trong cung cấm, người với người đối xử với nhau như thế nào rồi mà. Vị thần phi ấy có một người con trai là hoàng tử thứ ba của tiên đế, cũng chính là hoàng thái hậu sau này."

Hoàng Lan chú mục lắng nghe. Đây là lần đầu tiên nàng được tiếp xúc với chuyện thâm cung bí sử của triều đình Đại Việt.

"Cũng may tiên đế không phải người hồ đồ. Ngài nghe lời can gián của Ưc Trai tiên sinh và một người thiếp nên đã không giết thái hậu. Đương lúc bụng mang dạ chửa, thái hậu buộc phải rời cung rồi lưu lạc bốn phương. Không lâu sau, ở Dục Khánh tự (1), bà hạ sinh đương kim hoàng thượng..."

Ưc Trai tiên sinh? Hóa ra vị ân nhân mà Tư Thành từng kể lại chính là Nguyễn Trãi. Nghĩ đến chuyện mình từng nói năng nói cuộc trước mặt hắn, Hoàng Lan tự nhiên thấy lạnh run người.

"Cô sao vậy?" Thấy người Hoàng Lan run lên, Ngô Chi Lan tò mò dừng lại hỏi.

"Không sao." Hoàng Lan lắc đầu đáp: "Tôi bỗng nhớ đến vài việc thôi. Cô cứ kể tiếp đi."

"Cũng trong thời gian ấy, Đại Việt ta xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Tiên đế đến Chí Linh duyệt võ về, nào ngờ trên đường ghé thăm Ưc Trai tiên sinh thì đột ngột băng hà. Khi ấy chỉ có người tiểu thiếp của tiên sinh thức hầu hạ tiên đế, bởi thế, cả nhà tiên sinh lập tức bị khép vào tội giết vua, tru di tam tộc. Những người già đều kể lại rằng vào ngày hành án, trên bầu trời Đông Kinh nổi lên một trận cuồng phong, mây trên trời chuyển thành màu đỏ rực như máu, vần vũ mãi không ngừng."

Vụ án mà Ngô Chi Lan nói đến chính là Lệ Chi viên, vụ án oan khiên nổi tiếng bậc nhất trong lịch sử phong kiến Việt Nam, nguyên nhân suýt làm tuyệt diệt dòng dõi công thần Nguyễn Trãi. Trong lòng Hoàng Lan chợt xuất hiện một cảm xúc khó tả, vừa băng khuâng, vừa xót xa không nói thành lời. Nàng biết mình đang chạm tay vào lịch sử vô hình.

"Tất nhiên người thiếp tên Nguyễn Thị Lộ cũng không thoát khỏi kết cục bi thảm. Nhưng sau khi bà chết, trong dân gian liền lưu truyền một câu chuyện kì lạ. Người ta nói rằng cha của tiên sinh trong lúc phát cỏ làm vườn đã vô tình giết chết một đàn rắn. Tối đến, khi ông đang ngồi đọc sách thì có một con rắn bò trên xà nhà, nhỏ xuống một giọt máu đỏ thẫm, thấm qua ba lớp giấy. Tương truyền máu thấm qua ba lớp giấy ứng với rắn báo oán ba đời họ Nguyễn. Con rắn đó sau này chính là Nguyễn Thị Lộ hóa thân thành người tìm đến nhà họ Nguyễn, khiến cả họ tộc phải chịu án tru di. Khi thù riêng đã trả, Nguyễn Thị Lộ lại hóa trở lại thành rắn và biến mất ở bờ sông. Không một ai chứng thực câu chuyện này, nhưng kể từ đó, mọi người đều coi Nguyễn Thị Lộ là hiện thân của yêu xà."

"Nói như vậy, lý do bệ hạ muốn làm sáng tỏ chuyện yêu xà không chỉ đơn giản vì muốn trừ yêu diệt quỷ mà kì thực, người muốn chứng minh rằng trên thế gian này không hề có yêu xà, càng không có chuyện Nguyễn Thị Lộ là xà tinh báo oán, từ đó xoa dịu miệng lưỡi thế gian, an ủi phần nào vong linh của người quá cố phải không?"

Lần đầu tiên trong cả một câu chuyện dài, Hoàng Lan chủ động lên tiếng. Ngô Chi Lan lẳng lặng gật đầu. Ai cũng biết hoàng thượng chán ghét chuyện yêu xà, nhưng không phải ai cũng đủ tinh ý để nhận ra lí do thực sự ẩn giấu trong đó.

"Tuy chưa lần nào bệ hạ nói ra nhưng tôi nghĩ rằng người vẫn vì nặng lòng vì vụ án đó. Thái hậu là cô của tôi, đối với tội thần giết vua ngày ấy, tôi cũng thấy thương nhiều hơn hận. Người ta giết họ quá vội vàng, không cho họ kịp kêu oan, cũng không để người trong thiên hạ kêu oan thay họ..."



Kể đến đây, giọng của Ngô Chi Lan đã nghẹn lại. Hoàng Lan hận không thể nói rõ mọi chuyện với nàng ta, rằng ngày Nguyễn Trãi được giải oan sẽ không còn xa nữa. Rồi nàng bàng hoàng nhận ra một chuyện mà đáng lẽ mình phải để ý ngay từ đầu.

Tư Thành chính là vị hoàng tử mà năm ấy Nguyễn Trãi đã cứu.

Tuy Hoàng Lan không học hành đến nơi đến chốn nhưng nàng cũng có một số hiểu biết nhất định về lịch sử. Nàng không biết vụ án Lê Chi viên được giải vào năm nào nhưng nàng biết chắc chắn ai là người đã giải oan cho Nguyễn Trãi.

Vị hoàng tử được Nguyễn Trãi và Nguyễn Thị Lộ che chở năm ấy...

Chính là vua Lê Thánh Tông!

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 14: Rắn Báo Oán (4).

Nếu hẳn chính là vị vua vĩ đại ấy, vậy nhân vật lịch sử nàng đang sắm vai tốt cuộc là ai?

Có tiếng sáo trúc từ xa vẳng lại, mềm mại như kéo lụa, nhịp nhàng như rót trà, rót lên từng viên ngọc từng khóm cỏ trong hoàng cung. Tiếng sáo này tưởng khoan khoái vô ưu mà lại chất chứa bên trong ngàn vạn cô độc. Giữa đêm khuya thanh vắng, là ai cất lên khúc nhạc nặng trĩu tâm tư này? Hoàng Lan ngả đầu vào cột đình và để cho tiếng sáo miên man nhấn chìm mình trong những hoài niệm mơ hồ. Từ tận sâu trong thâm tâm, nàng chỉ muốn đem hết thấy những gì đang xảy ra trước mắt mà đập vỡ, mà chôn vùi, mà thiêu đốt thành tro bụi.

Đan Ngọc các vừa truyền đến tin Phùng Diệm Quỳnh mang thai rỗng. Thai nhi đã được hơn ba tháng, ắt hẳn Phùng Diệm Quỳnh phải nhẫn nhịn lắm mới giữ được bí mật đến tận bây giờ. Ba tháng đầu của thai kì luôn là quãng thời gian nguy hiểm nhất. Và nếu sự nghi ngờ của Hoàng Lan là đúng thì Phùng Diệm Quỳnh đã dùng đứa trẻ chưa chào đời ấy để chấm dứt hoàn toàn dư âm dai dẳng của vụ án yêu tà.

Những tưởng Phùng Diệm Quỳnh chỉ là một kẻ không có đầu óc, thì ra bao lâu nay, cả Hoàng Lan và Lê Tuyên Kiều đều nhầm to rồi!

Nơi đây thị phi này...

Đến lúc rời đi rồi!

...

Phùng Diệm Quỳnh mang thai rỗng, được Tư Thành phong làm Huệ phi, chính thức chủ quản cung Thụy Đức.

Chiếc vòng bạc bị Lê Tuyên Kiều ném mạnh xuống bàn. Ánh mắt mỹ nhân sắc như dao chém đá.

"Xin lệnh bà bớt giận, kéo tổn hại ngọc thể."

Lời này của Thanh Ngọc chỉ càng nộ khí trong lòng Lê Tuyên Kiều dâng lên nhiều hơn.

"Ta có thể không tức giận được sao?" Lê Tuyên Kiều nghiêng răng nghiêng lợi: "Sau bao nhiêu tính toán tỉ mỉ, con tiện nhân ấy vẫn đi trước ta một bước, thậm chí còn mang thai rỗng. Giờ cô ta đã là chính phi chủ quản một cung rồi, thật đáng ngưỡng mộ quá mà."

Thanh Ngọc không biết nên nói gì cho phải.

"Giờ nghĩ lại, có lẽ cái chết của Mai Hoa là do Phùng Diệm Quỳnh cố ý. Cô ta đã biết nó là người của Diêu Tú viện rồi."

Mai Hoa vốn là cung nữ đã bị Lê Tuyên Kiều mua chuộc, thường xuyên lén lút truyền tin cho Diêu Tú viện. Ngoài ra, nàng ta còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn. Ai cũng biết xạ hương có tác dụng làm sảy thai, nếu tiếp xúc lâu ngày sẽ dẫn đến vô sinh. Phùng Diệm Quỳnh có nuôi một con mèo cưng, lúc nào cũng nâng niu, ôm ấp nó như báu vật. Và Lê Tuyên Kiều đã sai Mai Hoa bôi xạ hương lên chiếc đai cổ của con mèo ấy!

Vậy mà nay, Phùng Diệm Quỳnh đã mang thai, Mai Hoa bị đánh chết vì một lí do lằng nhách, đối phương còn chu đáo ban tặng cho Lê Tuyên Kiều một chiếc một chiếc vòng bạc. Chiếc vòng này có ý nghĩa si nhục như thế nào, Lê Tuyên Kiều có ngu mới không hiểu!

Đứng nhìn chủ nhân nổi cơn thịnh nộ, Thái Thanh Ngọc chỉ biết lặng lẽ thở dài. Nào ai biết rằng, một cung nữ tưởng chừng thấp kém như nàng ta lại chưa bao giờ trần trở vì những toan tính tầm thường ấy.

...

Người con gái ấy ngắm nhìn chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ sưa. Hình đôi chim uyên ương khảm mã não bên ngoài đã phai nhạt đi ít nhiều, nhưng chiếc hộp vẫn giữ nguyên vẻ đẹp đẽ, tinh xảo vốn có của nó.

Một lúc sau, từng ngón tay thon dài như búp măng mở nắp hộp ra, run run chạm vào thứ đồ vật đặt ngay ngắn trên lớp nhung đỏ.

"Thục Giang, chiếc khăn này là vật định ước giữa ta và nàng. Sau này, mỗi khi không có ta ở bên, nàng hãy mang nó bên mình, trân trọng nó như đã từng trân trọng ta, được không?"

Đỗ Đình Huy nhẹ nhàng đặt chiếc khăn màu tím vào tay Thục Giang và nhìn nàng chờ đợi.

Ngày ấy nàng đã gật đầu.

Giờ đây, tín vật thề nguyện năm nào lại thành nhát dao đâm sâu vào trái tim người con gái ấy. Hoài niệm, kí ức, giờ chỉ là một vết thương khó lành.

Đóng nắp lại, nàng cười lạnh một tiếng. Thanh mai trúc mã? Ai nói thanh mai trúc mã thì sẽ hạnh phúc đến trọn đời?

...

Chú thích:

1. Dục Khánh tự: Tương truyền đây là nơi vua Lê Thánh Tông được sinh ra. Nay chùa được gọi là chùa Huy Văn, thuộc đường Tôn Đức Thắng,

quận Đống Đa, Hà Nội. Trong chùa vẫn còn điện thờ vua Lê Thánh Tông cùng Trường Lạc hoàng hậu.

\*\*\*\*\*

(Mời các bạn đón đọc Chương 15: Thiếu nữ hiển kế.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (1)

(Càng ngày, ấn tượng của Lưu Sở đối với người con gái nông cuồng kia càng thay đổi. Nàng không hề lảng tránh những vấn đề trọng yếu của triều đình, nhưng cách nàng kiến giải chúng lại nhẹ nhàng đến mức khiến Lưu Sở có cảm giác đôi bên đang ngồi hàn huyên chuyện trong nhà thì giống hơn. )

...

Đi tới đi lui quanh chiếc bàn phủ gấm màu cốm, Diệu Hoa đang bận rộn phân loại lễ vật. Từ ngày Phùng Diệm Quỳnh được phong phi, người đến lấy lòng nàng ta đông như đi trả hội.

"Bẩm lệnh bà, Trịnh tu nghi dâng tặng một đôi hài thêu hoa bằng chỉ kim tuyến."

Phùng Diệm Quỳnh đang khoan khoái ngả lưng trên trường kỉ, hài lòng thấy tay ra hiệu cho Diệu Hoa cứ tiếp tục.

"Nguyễn tài nhân mang đến một bình gốm Bát Tràng."

Lần này thì Phùng Diệm Quỳnh chỉ khinh khỉnh chẹp miệng. Lễ vật của kẻ quê mùa quả nhiên cũng tầm thường không kém.

"Quách tuyên vinh dâng tặng cây sâm quý. Phạm sung dung dâng tặng một viên ngọc trai cỡ lớn do ngư dân Thanh Hoa mò được ở ngoài biển. Đỗ lương nhân dâng tặng..."

Gió mát hiu hiu thổi làm lay động tấm màn trúc trước cửa cung. Phùng Diệm Quỳnh nằm trên trường kỉ, thi thoảng lại uể oải ngáp dài một cái. Có vẻ như nàng ta không mấy mặn mà với những món đồ quý giá kia. Nhạc thấy số lễ vật đã sắp được kiểm kê hết mà vẫn thiếu một cái tên quen thuộc, Phùng Diệm Quỳnh ồm ờ hỏi:

"Vậy còn Lê Tuyên Kiều thì sao?"

"Bẩm lệnh bà, Lê tu dung vẫn chưa mang lễ vật đến."

Phùng Diệm Quỳnh cười nhẹ trong lòng. Không đến cũng tốt. Coi như da mặt Lê Tuyên Kiều không dày như nàng ta tưởng. Muốn đấu với Phùng Diệm Quỳnh ư? Lê Tuyên Kiều dựa vào cái gì? Gia thế? Mỹ mạo? Hay tài năng? Nếu Lê Tuyên Kiều biết thân biết phận, có lẽ Phùng Diệm Quỳnh sẽ để nàng ta sống lâu hơn một chút...

Sẵn tâm trạng đang vui vẻ, Phùng Diệm Quỳnh chậm rãi đi đến bên cạnh đồng lễ vật và nhắc vài món lên ngắm nghía. Rồi ánh mắt của nàng ta dừng lại trên một cuộn giấy nhỏ được đặt trong một chiếc hộp gỗ dài tầm một thước. Lật giở ra, trước mặt Phùng Diệm Quỳnh là bức họa vẽ đôi chim uyên ương đang vờn múa quấn quýt.

Rực rỡ sống động, nhẹ nhàng uyển chuyển, lại có phần thanh nhã thoát tục...

Bức họa này rất có hồn!

"Diệu Hoa, bức họa này là của ai mang đến?"

Diệu Hoa chau mày nghĩ ngợi rồi đáp:

"Bẩm lệnh bà, đây là lễ vật của Hạ tiếp dư bên Triều Dương uyển."

Hạ tiếp dư? Phùng Diệm Quỳnh suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nhớ được Hạ tiếp dư này là ai. Phùng Diệm Quỳnh chỉ biết duy nhất một tiếp dư họ Triệu, nhưng giờ nàng ta đã là ma dưới chốn âm tào địa phủ rồi.

Diệu Hoa tiếp tục giải thích:

"Lệnh bà không biết Hạ tiếp dư cũng phải thôi ạ. Nghe đồn Hạ tiếp dư tình cờ gặp gỡ bộ hạ ở Đồng Cúc đài. Bộ hạ vì quá yêu thích nhan sắc hơn người của của nàng ta nên đã sắc phong thành tiếp dư."

Tình cờ gặp gỡ? Khóe miệng Phùng Diệm Quỳnh khẽ nhếch lên. Hậu cung làm gì có chuyện tình cờ như thế! Xem ra lại có những kẻ không muốn chờ đợi rồi.

Cuộn bức họa lại, Phùng Diệm Quỳnh bình thản nói với Diệu Hoa:

"Người đến Trữ Kim phòng chọn một món nữ trang nào đó rồi mang đến Triều Dương uyển, thay ta cảm tạ chân tình của Hạ tiếp dư."

Diệu Hoa lĩnh mệnh đi ra.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Phùng Diệm Quỳnh bất chợt nhớ tới Triệu Bảo Khánh, rồi liên tưởng cứ thế chấp nối đến vụ án yêu xà, cuối cùng chấm dứt ở người con gái ấy.

Nguyễn Hoàng Lan!

Không phải vô duyên vô cớ mà Phùng Diệm Quỳnh lại muốn trừ bỏ Hoàng Lan. Từ lúc người con gái ấy xuất hiện trong dạ yến ở Liên đài, trong thâm tâm của Phùng Diệm Quỳnh luôn tồn tại một cảm giác bất an dai dẳng, rằng một ngày nào đó, Nguyễn Hoàng Lan sẽ là kẻ cản bước nàng ta trên con đường danh vọng. Năm lần bảy lượt tìm cách hãm hại Hoàng Lan, năm lần bảy lượt Phùng Diệm Quỳnh chuốc lấy thất bại. Nhưng nàng ta chưa bao giờ lúc nản chí hay sợ hãi. Không ai biết Phùng Diệm Quỳnh



đang âm thầm nắm giữ một tấm kim bài miễn tử. Có đứa trẻ trong bụng, nàng ta còn phải sợ một Nguyễn Hoàng Lan không danh không phận nữa hay sao?

...

Một thái giám cao lớn đang cúi đầu sai bước ngoài vườn hoa. Nhạc thấy một đoàn người từ xa đi đến, hẩn nhanh chân chạy lên phía trước rồi hỏi một thái giám đi đầu:

"Lệnh bà bảo tôi đưa tráp đồ này cho Nguyễn Hoàng Lan, nhưng tôi lại quên mất giờ cô ta đang làm ở cung nào rồi. Phiền anh chỉ giúp với được không?"

Thái giám kia chẳng cần biết "lệnh bà" là "lệnh bà" nào. Gã thấy đối phương khúm núm với mình thì được dịp lên giọng:

"Liệu liệu cái mồm nhà người! Người mà dám ăn nói bất kính với Nguyễn tiểu thư là mất đầu như chơi đấy!"

Thái giám cao lớn hơi ngấn người:

"Người còn đứng ngây ra đó làm gì!" Gã kia vẫn oang oang cái mồm: "Nguyễn tiểu thư sống ở Nhữ Hiên các thuộc cung Vĩnh Ninh, không phải ở cung Thụy Đức này..."

Gã còn chưa nói hết lời, chợt thấy bên tai có gió thổi qua, ngẩng đầu lên thì không thấy kẻ vừa hỏi đường đâu nữa.

...

Mẹ kiếp, thì ra cô ta không phải là cung nữ!

Nhẹ nhàng như gió thổi, bí ẩn như bóng đêm, một người lạng lẽ vượt qua tầm mắt của lính canh rồi tiến vào chính điện của Nhữ Hiên các.

Hoàng Lan đang ngồi luyện chữ bên án thư thì cảm thấy có thứ gì đó lạnh lạnh đặt vào gáy mình. Không nao núng, không sợ hãi, nàng liếc nhìn hình ảnh của kẻ mới tới phản chiếu qua tấm gương đồng rồi bình thản đặt bút xuống.

"Lê ăn trộm, tôi còn tưởng anh không đến."

Lê Khải Triều phát hiện ra tấm gương hơi muộn. Cũng nhanh như khi ra tay, hắn rút đoản kiếm về rồi bật cười ha hả:

"Cô lấy đi con dao quý mà ta định tặng em trai mình, thử hỏi ta không đến đòi lại được sao?"

Lần trước ở Trữ Kim phòng, Lê Khải Triều tỏ ra cực kì hứng thú với con dao cần ngọc quý ở chuôi, thích đến độ nếu không có Hoàng Lan can ngăn, hắn đã thắp nến lên ngay tại Trữ Kim phòng để ngắm nghía cho hả dạ rồi. Ngờ đâu khi về đến nhà, hắn mở túi ra thì phát hiện không thấy nó đâu nữa. Ban đầu hắn còn tưởng mình khoảng thiếu, để rồi nhớ lại thái độ úp úp mở mở của Hoàng Lan cùng vụ túi đồ bị bỏ quên, hắn chợt hiểu rằng chính cô nàng rắc rối này đã nâng tay trên của mình chứ không phải ai khác.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (2)

Nhưng Lê Khải Triều càng nhớ rõ hơn, Hoàng Lan là một kẻ không tham đồ của thiên hạ.

"Nói đi!" Lê Khải Triều tắt cười rồi trầm ngâm nhìn Hoàng Lan: "Cô dụ ta vào cung nhằm mục đích gì?"

Hoàng Lan đọc được sự thiếu kiên nhẫn trong mắt Lê Khải Triều. Nàng từ tốn đáp một câu... chẳng hề liên quan:

"Ngọc trai tuy không hiếm nhưng để chế tác ra một con dao tinh xảo như thế thì không phải việc người thường có thể làm được, hèn chi có kẻ lợi si mê nó đến vậy."

Lê Khải Triều không cười nổi nữa. Thái độ dờ người của Hoàng Lan khiến hần cái tiết. Đoạn kiếm trong tay hần một lần nữa giương lên. Đáp lại hành động khùng bố ấy, Hoàng Lan chỉ rót một chén trà rồi đẩy về phía hần.

"Trà nước miễn đi." Hần rít lên.

Hoàng Lan vội giơ ngón trở trước môi, ngụ ý im lặng:

"Hoàng cung này tường rộng lớn nhưng một tiếng chim vỗ cánh cũng không lọt ra được đâu. Tốt nhất là anh nên kiềm chế lại một chút, đừng để lính canh phát hiện ra."

Hoàng Lan càng điềm đạm bình tĩnh, Lê Khải Triều càng tức đến sôi máu. Hoàng cung cứ hai canh giờ lại giao ca một lần. Thứ hẳn thiếu chính là thời gian.

"Nguyễn Hoàng Lan, cô chán sống rồi à?"

Thanh đoàn kiếm chuẩn bị được phóng về phía trước. Gương mặt của Hoàng Lan thoáng biến sắc, nhưng cuối cùng, nàng vẫn ung dung ngồi im một chỗ, dùng lời nói đẩy lùi thanh kiếm của đối phương.

"Vào hoàng cung giết người, anh thực sự muốn đổi đầu với trăm ngàn cấm quân?"

"Ta giết cô rồi bỏ đi, có trời mới biết." Lê Khải Triều tự tin đáp.

"Xin lỗi phải nói câu này, nhưng tôi biết anh sẽ đến đây nên đã viết sẵn một bức thư tố cáo anh rồi. Giả dụ đêm nay tôi chết, anh cũng chẳng sống nổi đến ngày mai đâu."

Thật khó để hình dung vẻ mặt của Lê Khải Triều lúc này. Cay cú, bất lực và mỉa mai đan xen lẫn lộn. Hẳn cứ nhìn Hoàng Lan như nhìn quý dữ. Sau chót, biết dọa dẫm nữa cũng vô ích, Lê Khải Triều đành phất cờ trắng đầu hàng.

"Thôi được rồi. Ta nài nỉ cô đấy, Nguyễn tiêu thư, làm ơn trả bức tượng đó lại cho ta được không?"

Xong! Ai lên tiếng yêu cầu trước, coi như kẻ đó thua.

Hoàng Lan vô cùng hài lòng về màn thi gan này. Nàng đặt chén trà xuống rồi nói:

"Dù sao bức tượng đó không phải của tôi, muốn tôi trả lại cho anh cũng được thôi. Nhưng có đi có lại mới toại lòng nhau, Nguyễn Hoàng Lan tôi

có một việc nhỏ muốn nhờ anh giúp đỡ."

Lê Khải Triều nhăn mặt lại. Đây gọi là được đằng chân nâng đằng đầu đây mà!

"Đừng bắt ta lên núi đao xuống biển lửa là được." Hãn cắn răng.

"Không đến mức ấy đâu. Tôi chỉ muốn anh giúp tôi rời khỏi hoàng cung thôi."

Thấy Lê Khải Triều gật đầu, tảng đá ngàn cân trong lòng Hoàng Lan mới được trút xuống. Tuy đã có hiểu biết căn bản về địa thế trong hoàng cung nhưng Hoàng Lan vẫn chưa ngu đến mức tự mình vượt rào trốn thoát. Thứ nàng cần là một sự trợ giúp đặc lực từ phía bên ngoài.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng nàng chọn Lê Khải Triều.

Ngay từ đầu, Hoàng Lan đã nhận ra tên trộm có bản lĩnh cao cường này không phải kẻ ác. Thứ ác duy nhất ở hãn là ác mồm, còn đối với phụ nữ, hãn lịch thiệp và tử tế đến phát ngại. Một người như thế đáng để cho Hoàng Lan đánh cược một lần lắm chứ!

...

Căn phòng ấy không quá rộng, được bao phủ bởi màu vàng nhạt trầm ấm, cao quý mà không hề phô trương.

Trên án thư có đặt một bức họa còn chưa ráo mực. Cảnh non tiên thác trời hiện lên trên nền giấy mới nguyên. Bức tranh chỉ có hai màu đen trắng nhưng lại mang thần sắc sống động cùng sự tương phản rõ rệt. Người xem có thể cảm nhận được sự chót vót của ngọn núi, có thể nghe được tiếng thác nước âm ì vọng về từ vực sâu, có thể nhìn thấy sự huyền ảo xa xăm của mây trời. Kiểu họa này, thoát nhìn như tĩnh mà lại là động, cứ ngỡ như

động nhưng lại là tột cùng của tĩnh. Bức họa níu chân Ngô Chi Lan dừng mãi bên án thư. Lâu lắm rồi, nàng ta mới lại nhìn thấy vị vua ấy phóng bút.

"Là do nàng ấy không an phận hay do trẫm đã sai ngay từ đầu?"

Đứng bên cửa sổ, Tư Thành không cần quay lưng lại cũng biết ai là người tới. Điện Bảo Quang không phải nơi nữ nhân có thể tùy tiện ghé thăm. Đám phi tần đến đây cũng phải dừng chân ngoài cửa. Nhưng với tình cảm thời niên thiếu và sự ngưỡng mộ mà Tư Thành dành cho Ngô Chi Lan, nàng ta là người đầu tiên có đặc quyền bước vào trong điện.

"Bệ hạ đang nói đến Nguyễn tiểu thư?"

Ngô Chi Lan kính cẩn hành lễ rồi hỏi lại. Hai ngày trước, Nguyễn Hoàng Lan âm thầm rời khỏi hoàng cung. Bức thư mà nàng để lại chỉ ghi vón vụn mấy dòng chữ xiêu vẹo:

"Cảm ơn bệ hạ vì đã đối đãi tốt với tôi trong những ngày qua. Nhưng đến lúc tôi phải đi rồi. Hoàng cung này không phải nơi dành cho tôi.

Hy vọng bệ hạ không trách tội những người trong Nhữ Hiên các. Việc tôi rời khỏi cung không liên quan đến họ.

Tạm biệt."

Hoàng Lan có khả năng nhận mặt chữ nhanh, ghi nhớ lâu, nhưng về khoản viết chữ thì nàng tiến bộ rất chậm. Vì người viết chưa thành thạo nên nội dung bức thư vô cùng ngắn gọn, nét chữ lại nguệch ngoạc xiêu vẹo, một phần cũng vì người viết ra đi khá vội vàng.

Cầm bức thư trên tay, Tư Thành không rõ cảm xúc đang dâng lên trong lòng mình là gì. Nghèn nghẹn... mặt chát...

Nàng muốn tự do, hẳn đã ban cho nàng Nhữ Hiên các để nàng thoải mái vẫy vùng. Nàng bị kẻ khác vu oan, hẳn là người đầu tiên tin tưởng nàng vô tội. Vậy mà nàng vẫn bỏ đi không nói một lời. Trong phút chốc, Tư Thành cảm thấy tôn nghiêm của mình bị xúc phạm một cách ghê gớm.

"Cho phép dân nữ to gan nói một câu." Ngô Chi Lan đột nhiên chen vào dòng cảm xúc hỗn độn của Tư Thành: "Nguyễn tiểu thư tuy thông minh nhưng lòng nhân từ quá lớn, nguyên tắc làm người quá cao, không thích hợp với chốn thâm cung thật giả lẫn lộn này. Nếu nàng ấy tiếp tục ở lại, khó tránh một ngày nào đó sẽ bị cuốn vào những chuyện thị phi không bao giờ dứt. Chẳng lẽ bệ hạ quên vụ án yêu xà nhanh đến thế sao? Bắt Nguyễn tiểu thư lựa chọn giữa lương tri và sinh tồn, một việc như thế, bệ hạ vẫn muốn làm? Hơn nữa, tính tình Nguyễn tiểu thư ưa tự do tự tại, nàng ấy tuy sống trong Nhữ Hiên các nhưng chưa phải phi tử của bệ hạ. Một người như thế, bệ hạ lấy gì để ràng buộc?"

Dám nói những lời này với thiên tử, bản thân Ngô Chi Lan cũng biết mình đã đi quá giới hạn. Nhưng một khi đã coi Hoàng Lan là bạn, dù quá giới hạn, nàng ta vẫn phải nói.

Tư Thành trầm ngâm không đáp. Hẳn vẫn không quên Hoàng Lan đã từng nói rằng nàng sẽ rời khỏi cung. Khi ấy, hẳn không những không ngăn cản mà còn thách thức nàng, vì hẳn tưởng nàng nói đùa...

Nhưng hóa ra hẳn đã nhầm...

Người con gái ấy chưa bao giờ biết nói đùa. Đối với nàng, trì hoãn không có nghĩa là từ bỏ!

"Cô nói đúng." Tư Thành đến bên bức họa sắp khô mực: "Nếu còn lưu luyến nơi này, một ngày nào đó nàng ấy sẽ trở lại, còn nếu không, người có ở lại cũng chỉ là cái xác không hồn. Trẫm không muốn gò bó nàng ấy. Cứ để nàng ấy tự lựa chọn vận mệnh của mình đi."

Nói rồi, Tư Thành chấp bút vẽ nốt mấy đường nét còn dang dở. Thi thoảng vạt áo màu vàng lại khẽ lay động theo từng nét bút của hắn. Rõ ràng người đứng trước mặt Ngô Chi Lan chính là thiên tử Đại Việt, vậy mà chẳng hiểu sao, khi nhìn vào màu áo hoàng bào ấy, nàng ta lại cảm thấy bấy nhiêu thôi chưa đủ.

Bởi một thiên tử không thể nào có được thần thái tĩnh lặng nhường ấy.

Cao sâu không chạm tới.

Cao ngạo đến cô độc.

Trong lòng Ngô Chi Lan chợt xuất hiện một suy nghĩ khá buồn cười. Nếu Lê Tư Thành không bước lên ngai vàng thiên tử của Đại Việt, phải chăng hắn sẽ sống cuộc đời như một danh sĩ, đem hết tài năng của mình để vui thú với gió trăng?

...



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (3)

Đó là một mùa hè không yên tĩnh. Độ cuối tháng bảy, các phủ đạo ở phía nam Đại Việt (1) tiếp tục chìm trong những cơn mưa dai dẳng không dứt. Mưa trắng xóa đất trời. Mưa xối xả trút xuống bất kể ngày đêm. Có những nơi, mặt đất bị nước xối chảy thành từng dòng, đất bùn trộn lẫn cùng cỏ cây lênh láng chảy tràn ra đồng ruộng.

Thiên nhiên vần vũ. Lòng người hoang mang.

Đầu tháng tám năm Quang Thuận thứ nhất, đê sông Lỗi Giang (2) bị vỡ, Thanh Hoa (3) gặp nạn đại hồng thủy. Tin dữ truyền tới điện Kính Thiên hệt như một tiếng sấm rạch ngang bầu trời.

...

Nạn dân từ Thanh Hoa đổ về phương bắc mỗi lúc một nhiều. Trên đường phố Đông Kinh, người ta có thể dễ dàng bắt gặp những bóng người lão đảo, xiêu vẹo đang dật dờ xin ăn. Có khi là những gã trai khốn khổ, vì muốn giành lấy một miếng bánh mà sẵn sàng lao vào đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán; cũng có khi là những bà mẹ dẫn theo đàn con thơ chầu chực trước cửa quán cơm tồi tàn, chỉ hi vọng cuối ngày được người ta bố thí cho chút cơm thừa canh cặn.

Tiếng ai đó khóc nỉ non ám ảnh cả ráng chiều...

Trong quán cơm nhỏ ở phía nam Đông Kinh, một người đàn ông đang ngồi trầm ngâm bên bình rượu tê hà. Khác với rượu long đình chưa uống đã say, tê hà là thứ rượu mà chỉ người dân xứ Thiệu Hóa mới ủ được, chứa

trong mình sự bình dị mà tinh túy của đất trời, hương nồng vị đượm ngàn chén khó say. Đó cũng là thứ rượu mà người đàn ông này yêu thích nhất, mỗi lần ra ngoài đều không quên mua vài vò về nhà để dành, vậy mà chẳng hiểu sao hôm nay, rượu đã được rót ra chén từ lâu nhưng người tri kỉ vẫn chưa uống cạn.

Ngoài kia, bóng dáng gầy gò của nạn dân in thành những vệt dài trên mặt đất.

Cánh cửa tre ọp ẹp bị đẩy sang một bên. Một người trẻ tuổi mặc võ phục của quan ngũ phẩm bước vào. Thấy người đàn ông kia đang lặng ngòì một góc, hẩn xùy một tiếng rồi ngòì xuống bên cạnh.

"Nguyễn đại nhân, hạ quan còn tưởng ngài đi đâu, hóa ra là ngài trốn đến đây uống rượu một mình."

Người đàn ông đạo mạo kia chính là đương triều điện tiền chỉ huy sứ Nguyễn Đức Trung. Còn cái kẻ suồng sã không biết phân biệt tôn ti kia lại là thuộc hạ của ông ta, hiệu úy Lưu Sở.

Nguyễn Đức Trung rót một chén rượu rồi đẩy về phía Lưu Sở.

"Đã đến đây rồi thì uống với ta một chén."

Rượu tê hà không phụ kẻ có tâm. Lưu Sở đón lấy chén rượu từ tay lão tướng họ Nguyễn, hít hà mãi rồi uống cạn một ngụm, uống xong còn không tiếc lời khen rượu ngon.

Nhưng khi hẩn hạ chén xuống, rượu trong chén của Nguyễn Đức Trung vẫn còn đầy.

"Đại nhân... ngài đang có chuyện buồn gì à?"

Nguyễn Đức Trung thở dài rồi chỉ ra bên ngoài:

"Người nhìn mà xem. Thanh Hoa lũ lụt, mùa màng mất trắng, dân tình nheo nhóc đói khổ đi tha hương khắp nơi. Bộ hạ mới đăng cơ chưa lâu, chuyện triều chính còn bộn bề trăm mối, xã tắc nhiều khô như vậy, ta sao có thể không đau lòng được đây?"

Lưu Sở à một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu. Nạn dân đổ xô về Đông Kinh đã không còn là chuyện một sớm một chiều. Chẳng nói đâu xa, mới hôm trước hẳn cũng phải đón gia đình bên ngoại từ Thanh Hoa lên. Nhà họ Lưu chỉ có mình Lưu Sở làm quan ở kinh thành. Hẳn không thể bỏ mặc họ hàng trong cơn khốn khó, cuối cùng đành phải thu nhận cùng lúc gần hai chục người.

"Hạ quan cũng đang đau đầu vì việc này." Nghĩ đến đám người đang chờ ăn ở nhà, hẳn thật lòng cảm thán một câu.

Cơm canh đã được dọn lên. Nói chuyện thiên tai thêm một lúc, hai người họ bắt đầu đổi chủ đề. Vốn cùng là quan võ nên tránh đi tránh lại, họ cũng không tránh được chuyện nhà binh, từ chuyện nhà Minh đòi tăng triều cống đến chuyện Chiêm Thành quấy nhiễu biên giới phía nam...

Lúc cuộc rượu gần tàn, một nạn dân thất thế bước vào quán. Người này mặc một bộ quần áo màu nâu đã sờn rách, da dẻ vàng bủng, hai hốc mắt sâu hoắm, đôi môi tím thâm lại. Nàng ta e dè đảo mắt xung quanh, không giấu nổi vẻ thèm thuồng khi nhìn vào những bàn ăn đầy ắp cơm thịt.

Một vài người đang uống trà chỉ hơi ngẩng đầu lên rồi lại tiếp tục câu chuyện của mình. Đối với họ, việc nạn dân vào các hàng quán xin ăn đã không còn là chuyện quá lạ lẫm.

Bị người ta xa lánh, cô gái kia buồn bã định quay lưng đi thì bỗng nghe có tiếng gọi bên tai. Một thiếu nữ áo trắng vẫy tay rồi bưng một bát cháo đến trước mặt nàng ta, ngụ ý bảo nàng ta cứ ăn tự nhiên. Giống như trời hạn gặp mưa rào, nàng ta chỉ kịp lấp bắp cảm ơn rồi vồ lấy bát cháo húp lấy

húp để. Sự cùng quẫn khiến con người ta không ý đến thể diện của bản thân. Chẳng mấy chốc, bát cháo thịt đầy ụ chỉ còn trơ cần nước.

"Đỡ đói hơn chưa?" Thiếu nữ áo trắng ân cần hỏi han rồi đưa cho cô gái nạn dân một cốc nước.

Cô gái nạn dân e dè gật đầu. Rồi bỗng nhiên, nàng ta quỳ sụp xuống và không ngừng vái lạy thiếu nữ áo trắng. Vẻ mặt của thiếu nữ chợt ngưng lại. Khi hiểu ra đối phương đang lạy tạ vì điều gì, nàng vội đến nâng nàng ta dậy.

"Chỉ là một bát cháo thôi mà. Cô vẫn còn yếu lắm, mau đứng lên đi!"

Người kia được dìu đứng lên, mắt vẫn ngân ngấn nước nhìn ân nhân của mình. Chỉ là một bát cháo thôi ư? Ở quê nàng ta, nó chính là báu vật.

...

Gia đình cô gái nạn dân vốn làm nghề nông ở Thanh Hoa. Chẳng may vùng ấy gặp phải thiên tai, công sức cày cấy cả năm trời cũng mất trắng theo những dòng nước. Vì trong nhà không còn nổi một hạt thóc nên cả gia đình nàng ta đành dẫn nhau đi tha phương cầu thực, nào ngờ giữa đường thì lạc mất nhau. Những ngày sau đó, nàng ta cứ nhắm hướng bắc mà đi, vừa đi vừa xin ăn, sau ba ngày ba đêm thì đến đến được kinh thành...

Dù trời không có lấy một hạt bụi nhưng thiếu nữ áo trắng lại thấy mắt mình cay cay. Nàng không ngờ những nghịch cảnh tưởng chừng chỉ có trong phim ấy lại hiển hiện trước mắt mình, vô cùng chân thực, chân thực đến đau lòng.

Câu chuyện kết thúc trong giọng hỏi đầy nghi hoặc của cô gái nạn dân:

"Tại sao lại đối tốt với tôi như vậy?"

Tại sao lại cứu mạng nàng ta? Tại sao không bỏ mặc nàng ta như bao kẻ khác?

Thiếu nữ áo trắng không tin nổi vào tai mình nữa. Phải chăng những ngày tháng khổ cùng đã dập tắt niềm tin của con người về thế giới xung quanh, khiến họ ngờ vực cả những bàn tay đang chìa ra cứu giúp mình?

"Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp." Nàng lựa lời đáp: "Cứ coi như tôi đang tích phúc cho bản thân mình cũng được."

Cô gái nạn dân xấu hổ cúi đầu.

Cùng lúc ấy, có một tiếng vỗ tay lạc lõng vang lên. Nguyễn Đức Trung không giấu nổi sự tán thưởng của mình dành cho thiếu nữ áo trắng:

"Khen cho câu cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Cô khiến lão già này cũng thấy tự thẹn không bằng."

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp lễ. Ở nơi này, nàng cũng như họ, chỉ là những người xa lạ của nhau.

Chiều dần buông. Mây xám lác đác vờn đuổi nhau đến tận chân trời.

Lưu Sở uống nốt chén rượu rồi quay sang nói với Nguyễn Đức Trung:

"Nguyễn đại nhân, cũng muộn rồi, chi bằng để hạ quan tiễn ngài về phủ."

Động tác của thiếu nữ áo trắng hơi dừng lại. Người vừa lên tiếng khen nàng là mệnh quan triều đình? Hèn chi nàng cứ thấy trang phục của kẻ ngồi bên cạnh quen quen...

Ngoài kia, từng đàn chuồn chuồn vẫn bay là là mặt đất.

Tiếng nạn dân kêu khóc thê thảm, nã nẽ.

Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng thiếu nữ áo trắng chậm rãi đứng lên và tiến về phía bàn của Nguyễn Đức Trung:

"Ngài làm quan trong triều phải không ạ?" Nàng e dè hỏi.

Nguyễn Đức Trung làm quan đến chức điện tiền chỉ huy sứ, lại có công phò trợ Tư Thành lên ngôi nên rất có uy tín trong triều đình. Lưu Sở cảm thấy thiếu nữ áo trắng không biết mình biết ta nên định lên tiếng thị uy vài câu, nào ngờ bị tiếng hăng giọng quen thuộc của ai đó chặn lại, hấn đành lui xuống làm khán giả bất đắc dĩ.

"Tại hạ là Nguyễn Đức Trung." Ông ta khiêm tốn đáp rồi hỏi lại: "Không biết cô nương là...?"

"Tôi là ai không quan trọng. Tôi chỉ có đôi lời muốn nói, hy vọng đại nhân bớt chút thời gian lắng nghe."

Thầm cảm thấy thiếu nữ này có điểm gì đó rất kì quái, nhưng vì cảm tình đã được gây dựng trước đó nên Nguyễn Đức Trung vẫn kiên nhẫn hỏi:

"Không biết cô nương có nhã hứng bàn luận về chuyện gì?"

Một cơn gió thoảng qua. Vạt áo trắng lay động rất khẽ. Thiếu nữ áo trắng cười như có như không:

"Chuyện thiên tai."

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 15: Thiếu Nữ Hiến Kế (4)

Rất trực tiếp. Rất thẳng thắn. Sự khinh miệt trong mắt Lưu Sở chuyển thành hoài nghi, nhưng vì Nguyễn Đức Trung, hẳn không thể không kéo ghế mời nàng ngồi xuống.

"Trước hết tôi muốn hỏi đại nhân một câu." Thiếu nữ áo trắng vào ngay vấn đề: "Chẳng lẽ đê điều không cản nổi nước sông Lỗi Giang hay sao?"

Nguyễn Đức Trung nhẹ nhàng giải thích:

"Cô nương quanh năm ở chốn khuê phòng nên không biết đó thôi. Ở Thanh Hoa, nhất là vùng hạ lưu sông Lỗi Giang, có nhiều đoạn đê bị phá hoại thời chiến tranh với nhà Minh, đến nay vẫn chưa khôi phục được. Trận mưa vừa rồi kéo dài khiến nước sông dâng cao, đê yếu không chịu nổi nước lớn nên mới dẫn đến tình trạng này."

Nói đến đây, chính Nguyễn Đức Trung cũng cảm thấy ngượng mặt. Chiến tranh chỉ là một chuyện nhỏ. Lũ quan lại tham ô bòn rút tiền sửa đê mới là chuyện lớn. Nhưng Nguyễn Đức Trung không muốn bàn đến chuyện tế nhị này với một người xa lạ như nàng nên đành bưng bít bằng một lí do tạm bợ.

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười nhìn Nguyễn Đức Trung. Rồi nàng khẽ lắc đầu:

"Tôi lại không nghĩ như vậy. Chiến tranh với nhà Minh đã kết thúc hơn ba mươi năm. Trải qua một thời gian dài như thế, không thể có chuyện đê điều bị phá hỏng vẫn chưa khôi phục. Tôi được biết triều đình đã dành

không ít tiền của để gia cố đê điều. Nhưng vì sao đê vẫn vỡ? Thời nào cũng có quan tham. Tôi nghĩ mấu chốt chính ở lũ người này!"

Bàn tay của Lưu Sở rung lên khiến rượu trong chén suýt tràn cả ra ngoài. Tuy không đến nỗi giật mình như hẳn nhưng Nguyễn Đức Trung cũng khẽ nhăn trán lại. Chuyện tà trời như thế mà người con gái này cũng dám nói ra? Nàng ta định bàn việc triều chính giữa đường giữa chợ thật sao?

Nhận ra thái độ khác lạ của hai người ngồi trước mặt mình, thiếu nữ áo trắng thở dài:

"Tôi biết mình vừa nói những lời to gan lớn mật, phạm phải sự cố kị của triều đình, nhưng xin đại nhân hiểu cho, có những khi, bí mật chính là sự khởi đầu của bế tắc."

Những nếp nhăn trên trán Nguyễn Đức Trung dần dần ra. Cảm giác bị nhìn thấu tâm can khiến ông ta chỉ còn biết lặng im ngồi lắng nghe.

Thanh âm nhẹ như gió thoảng vẫn tiếp tục tan trong ráng chiều man mác:

"Gia cố đê điều ở hạ lưu Lôi Giang là việc chắc chắn phải làm, nhưng đồng thời, mọi người cũng nên xem xét lại tình hình tu sửa đê từ những năm trước. Nếu thực sự có kẻ bòn rút trên mồ hôi xương máu của dân, triều đình nhất định phải nghiêm trị để việc này không tái diễn nữa."

"Không dễ thế đâu." Lưu Sở buột miệng chen ngang: "Đê sông Lôi Giang được tu sửa từ thời vua Thái Tổ, đâu phải muốn điều tra là điều tra ngay được!"

Thiếu nữ áo trắng ngán ngẩm nhìn hẳn:

"Chỉ cần vua tôi các vị có lòng, tôi nghĩ không chuyện gì là không thể."

Nguyễn Đức Trung gật gù, thầm cho là phải.



Bóng dáng dật dờ của những nạn dân lại hiện lên qua khung cửa nhỏ.  
Ánh mắt của thiếu nữ buồn thăm thăm:

"Những nạn dân kia thực sự rất đáng thương. Chẳng lẽ triều đình không cứu tế gì cho họ à?"

Lưu Sở đáp:

"Bệ hạ đã xuống chiếu mở kho thóc cứu tế, nhưng do nạn dân đổ về mỗi lúc một nhiều nên tạm thời chưa thể phân phát được hết lương thực."

"Nếu để những người giàu trong thành cùng tham gia cứu tế với triều đình thì sao?"

Lời này vừa dứt, Lưu Sở đã bật cười ha hả. Hẳn vốn ngoan ngoãn ngồi nghe từ đầu đến cuối, cũng biết những ý kiến của đối phương rất hay, nhưng giờ nàng lại nói muốn mượn lực của phú hộ trong thành để giúp đỡ nạn dân? Đúng là chuyện nực cười!

"Tất nhiên tôi biết ý tưởng này nực cười." Thiếu nữ áo trắng cụt hứng liếc Lưu Sở: "Người giàu có sự tham lam riêng của người giàu, triều đình không thể vô duyên vô cớ ép họ chi tiền ra cứu tế nạn dân, nhưng nếu chúng ta cho họ một chút lợi ích thì việc này lại khác."

Người nói có tình, người nghe hữu ý. Nguyễn Đức Trung đứng đĩnh mím cười:

"Cô nương nói đúng, họ không thiếu vài ba trăm quan tiền, chung quy lại, cái họ thiếu chính là một chữ danh."

Người càng giàu, càng muốn được công nhận địa vị của mình trong xã hội. Nhưng ở thời đại này, kẻ có danh vọng chủ yếu là quan lại và tầng lớp quý tộc, những người giàu lên nhờ buôn bán thường không được coi trọng.

Nay nếu cho họ chút ít công danh, dù chỉ là danh hão, Nguyễn Đức Trung tin rằng họ sẽ tự nguyện chung tay giúp sức triều đình.

Càng ngày, ấn tượng của Lưu Sở đối với người con gái nông cuồng kia càng thay đổi. Nàng không hề lảng tránh những vấn đề trọng yếu của triều đình, nhưng cách nàng kiến giải chúng lại nhẹ nhàng đến mức khiến Lưu Sở có cảm giác đôi bên đang ngồi hàn huyên chuyện trong nhà thì giống hơn.

"Có một chuyện ta muốn hỏi ý kiến của cô nương." Chờ Lưu Sở hỏi chuyện xong, Nguyễn Đức Trung mới lên tiếng: "Nhiều nạn dân sinh sống ở vùng giáp ranh giữa miền núi và đồng bằng Thanh Hoa đều nói với ta rằng trong mấy năm trở lại đây, nhánh sông Lỗi Giang chỗ chảy qua làng của họ bất ngờ trở nên hung hãn khác thường. Cô nương nghĩ sao về việc này?"

Thông tin của Nguyễn Đức Trung khiến thiếu nữ áo trắng hơi bất ngờ. Nàng không rõ ông ta muốn thử mình hay thực sự muốn hỏi ý kiến của mình nữa. Chau mày suy nghĩ một lúc, nàng phân vân đáp:

"Có thể vấn đề chính nằm ở thượng nguồn. Sông Lỗi Giang chảy từ tây về đông, tuy phía thượng nguồn là vùng đồi núi nhưng khi bắt đầu về đến đồng bằng, dòng chảy không thể vẫn mạnh như thế, trừ khi vì một lí do gì đó mà dòng chảy ở thượng nguồn đột ngột bị thu hẹp lại."

Nguyễn Đức Trung hài lòng gật đầu. Ban đầu ông ta tưởng rằng người con gái này chẳng qua là đọc qua chút sách vở rồi chạy đến trước mặt mình nói bừa, nào ngờ những lí lẽ nàng đưa ra rất thấu đáo, rõ ràng, lại chạm đến chỗ trọng yếu trong việc trị thủy. Nàng nói đúng. Lỗi Giang thường xuyên bị vỡ đê, một phần do đám quan cũ đục khoét đã đành, nhưng xét theo khách quan thì quả thật sức nước ở đó quá mạnh. Một người nếu không am hiểu thực tế thì không thể liên hệ chuyện đó với vùng thượng nguồn...

Quán trà dần thưa vắng người. Ngoài kia, từng cánh chuồn chuồn đang bay là là trên mặt đất. Nguyễn Đức Trung rót cho thiếu nữ áo trắng một chén rượu rồi tự tay nâng chén lên:

"Sự thông tuệ và lòng nhân từ của cô nương khiến lão già này vô cùng kính phục. Thay mặt triều đình, ta xin cảm tạ tấm lòng của cô nương. Ta hứa với cô, nhất định sẽ truyền đạt lại những lời cô vừa nói với bệ hạ, một chữ cũng không thiếu."

Bình sinh Nguyễn Đức Trung rất ít khi chủ động khen ngợi người khác, người được ông ngưỡng mộ lại càng hiếm hoi hơn. Nhưng hôm nay, thiếu nữ áo trắng này đã phá vỡ quan niệm cố hữu trong lòng Nguyễn Đức Trung. Mỗi khi nàng cười, mọi người xung quanh đều cảm thấy có ánh nắng dịu dịu tỏa xuống, có gió xuân ấm áp lướt qua, đẹp đẽ mà thanh cao vô cùng.

Thiếu nữ áo trắng đưa chén rượu gần chạm môi. Biết đây là rượu tê hà ngàn chén không say, nàng thoải mái một hơi uống cạn.

"Chẳng hay quý danh của cô nương là gì?" Lưu Sở tò mò hỏi.

Nụ cười trên môi thiếu nữ áo trắng trở nên gượng gạo hơn. Thấy nàng không có ý định trả lời, Lưu Sở biết ý nên không gặng hỏi thêm nữa. Nguyễn Đức Trung thì nhàn nhạt nói:

"Cô nương nói tất cả những tâm huyết ấy với ta, không sợ ta đến trước mặt bệ hạ tự nhận là chủ ý của mình sao?"

Vấn phong phạm ung dung thảng hoặc ấy, thiếu nữ áo trắng bình thản lắc đầu:

"Cứu giúp nạn dân mới là chuyện quan trọng, còn việc công lao thuộc về ai, tôi thực sự không để trong lòng."

Lưu Sở không khỏi bật cười:

"Nguyễn đại nhân chỉ nói đùa thôi. Nếu cô muốn, bọn ta sẵn sàng dẫn cô nương đến điện Kính Thiên điện thánh, để cô nương tự mình nói với bệ hạ."

Cứ tưởng thiếu nữ áo trắng sẽ vui mừng với lời đề nghị này, vậy nhưng, tất cả những gì nàng làm là lẳng lặng phất tay áo rời đi. Hai người Nguyễn Đức Trung cứ đứng nhìn theo, cho đến khi tà áo trắng chỉ là chấm nhỏ phía cuối chân trời.

...

Chú thích:

(1) Thời Lê Sơ, lãnh thổ Việt Nam chưa mở rộng như bây giờ nên các tỉnh miền trung được coi như phương nam dưới thời đó.

(2) Lỗi Giang: Tên gọi sông Mã dưới thời Lê Sơ.

(3) Thanh Hoa: Tên gọi Thanh Hóa dưới thời Lê Sơ

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 16: Nguyễn sung nghi.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## **Tư Liệu Tham Khảo.**

1. Nguyễn Đức Trung (1404-1477): con của công thần khai quốc nhà Lê sơ Nguyễn Công Duãn. Ông nối chí cha làm quan từ đầu thời nhà Lê. Thời Lê Nhân Tông, ông giữ chức Điện tiền chỉ huy sứ.

Tháng 10 năm 1459, anh Nhân Tông là Lạng Sơn vương Lê Nghi Dân giết vua lên ngôi, đặt niên hiệu Thiên Hưng.

Ngày 6 tháng 6 âm lịch năm 1460, ông cùng các đại thần Nguyễn Xí, Lê Niêm, Lê Lăng Phát động binh biến, phế vua Thiên Hưng làm Lệ Đức hầu, rước con út của Thái Tông là Tư Thành lên ngôi, tức là vua Lê Thánh Tông nổi tiếng trong lịch sử Việt Nam.

Năm 1471, ông theo Lê Thánh Tông cầm quân bộ đi đánh Chiêm Thành thắng lớn, mở rộng đất đai phía nam nước Đại Việt. Khi trở về ông được phong chức Thái úy, Trình quốc công, làm Đô ty thừa tuyên Quảng Nam.

Năm 1472, vì tuổi già sức yếu, ông xin cáo lão về nghỉ.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (1)

(Có lẽ Ngô Chi Lan nói đúng. Dù là sáu trăm năm trước hay cho mãi về sau, Đại Việt vẫn mãi là tổ quốc thân yêu của nàng. Dầu chỉ là một kẻ lạc lối vô danh, là một hạt bụi nhỏ nhoi chìm nổi giữa dòng sông lịch sử, nàng cũng không được phép sống ích kỉ cho riêng mình.)

...

Hoàng Lan còn chưa đi được bao xa thì phát hiện có người đuổi theo mình. Nàng tò mò quay đầu lại. Thì ra đó là cô gái nạn dân trong quán cơm ban này.

Cô gái run rẩy quỳ xuống trước mặt Hoàng Lan. Gương mặt của nàng ta vẫn tái đi vì mệt mỏi nhưng giọng nói thì lại vang lên rất rõ ràng:

"Nếu hôm nay không gặp được tiểu thư thì có lẽ tôi đã là ma nơi đầu đường xó chợ rồi. Ôn nghĩa của tiểu thư cao như núi, kẻ tứ cố vô thân này không có gì để báo đáp lại, nay nguyện đi theo hầu hạ tiểu thư để trả mỗi ân tình."

Hoàng Lan sửng người lại. Chẳng qua nàng chỉ cho cô gái này một bữa ăn, nàng ta lại muốn dùng cả cuộc đời của mình để đền đáp ư?

Đỡ cô gái nạn dân dậy, Hoàng Lan lựa lời an ủi:

"Tôi đã nói rồi, giúp cô là chuyện lương tâm tôi mách bảo, cô đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Lời cảm tạ của cô, tôi xin nhận, còn việc dẫn cô đi

theo... xin lỗi, tôi không thể! Cô còn cuộc sống của riêng mình, đừng dại dột đánh đổi nó vì bất cứ món nợ ân nghĩa nào, hiểu ý tôi chứ?"

Cảm thấy khuyen giải thôi chưa đủ, Hoàng Lan lấy ra ba quan tiền rồi dúi vào tay cô gái kia. Nàng ta há hốc mồm kinh ngạc, trong lúc vô thức định đưa tay lên nhận lấy, nhưng rồi sức nhớ ra điều gì đó, nàng ta xấu hổ cúi đầu rồi nhất quyết trả lại.

"Tôi không thể nhận thêm ân nghĩa của tiểu thư nữa. Chỉ cầu xin tiểu thư thu nhận tôi thôi."

Hoàng Lan lắc đầu rồi xoay người bước đi. Ốc còn chưa lo nổi mình ốc, dựa vào cái gì mà ốc đòi mang cọc cho rêu?

Tiếng người đằng sau vẫn tha thiết vang lên:

"Cầu xin tiểu thư thu nhận tôi!"

Bước chân của Hoàng Lan hơi chững lại. Sự cương quyết của cô gái kia khiến nàng chững lại.

"Cầu xin tiểu thư thu nhận tôi!"

Trên trán nàng ta, máu đã sắp chảy thành dòng. Hoàng Lan có cảm giác nếu mình không đồng ý, nàng ta sẵn sàng đập đầu đến chết.

Người qua đường bắt đầu tùm năm tùm bảy quanh hai người họ.

"Cầu xin tiểu thư thu nhận tôi!"

Mặc kệ đám đông đang nhìn mình rồi chỉ trỏ, cô gái kia vẫn nhất quyết lặp lại lần nữa.

Sự kiên nhẫn đến lì lợm của đối phương khiến đáy lòng Hoàng Lan bất chợt dịu xuống. Tự nhiên nàng nhớ đến Hiên, nhớ đến những đứa trẻ bán

báo lang bạt giữa phố phường Hà Nội. Kẻ tồn tại cô độc luôn là kẻ đáng thương. Và Hoàng Lan đọc được nỗi mặc cảm cô độc trong mắt người con gái ấy.

Khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh, Hoàng Lan đưa tay gạt mấy sợi tóc rũ trước vầng trán gầy gò của nàng ta.

"Nói thật với cô, ở đất Đông Kinh này, tôi cũng là một kẻ tứ cố vô thân. Cô lưu lạc ngàn dặm đến đây, nhưng ít ra cô còn có nơi chôn rau cắt rốn để trở về, còn tôi, phải đi đến đâu để tìm gia đình mình, tôi cũng không biết. So với cô, thậm chí tôi còn thảm hại hơn gấp trăm ngàn lần. Đi theo một kẻ như tôi sẽ không có tương lai tốt đẹp đâu."

"Cực khổ đến mấy tôi cũng chịu được!" Cô gái kia kiên quyết đáp.

Hoàng Lan không thể tự kìm lòng mà hỏi vì sao...

"Vì chỉ có tiểu thư mới coi tôi như một con người." Nàng ta ghen ngào nói tiếp: "Người ta ném cho tôi cơm thừa canh cặn, không ai như tiểu thư, tự tay bưng bát cháo đến trước mặt tôi. Thứ mà người ta cho tôi là của bố thí và lòng thương hại, còn thứ mà tiểu thư cho tôi mới thực sự là ân tình..."

Có lẽ chính giọng thốn thức ghen ngào ấy đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong tâm khảm Hoàng Lan. Chính Hoàng Lan cũng không biết mình đã đồng ý như thế nào. Thôi thì không phải nàng thu nhận thêm một người hầu mà là kết thêm cho mình một người bạn vậy.

Thấy Hoàng Lan gật đầu ưng thuận, cô gái kia mừng đến cuống quýt chân tay. Nàng ta kính cẩn chấp tay trước ngực rồi nói:

"Xin tiểu thư nhận của Lâm Vũ Linh một lạy."

Lâm Vũ Linh. Thì ra người con gái này tên là Lâm Vũ Linh



...

Điện Kính Thiên.

Bản báo cáo của quan khâm sai gửi về đang nằm trơ trọi trên mặt đất. Cách đây không xa, đám đại thần cũng thềm nghiến răng nghiến lợi, trách lão tri phủ họ Phạm không biết trời cao đất dày, số tiền tu sửa đê điều có bốn vạn quan tiền mà hãn cũng dám đút túi hơn một nửa!

Một viên quan trẻ tuổi bức xúc lên tiếng:

"Bẩm bệ hạ, Phạm Nghĩa thân là quan phụ mẫu mà không biết chăm lo cho con dân, bỏ mặc trăm họ lầm than nheo nhóc, lại dám lừa trên dối dưới, nhằm nhe vơ vét cho đầy túi riêng. Một kẻ trên không trung với vua, dưới không tận tụy với dân như thế, cần lập tức lẳng trì để an ủi lòng dân, giữ yên phép nước."

Tư Thành khẽ gật đầu rồi quay sang hỏi một lão thần khác:

"Đình Liệt, ý khanh thế nào?"

Lân quận công Đình Liệt là người hết lòng vì xã tắc, lại từng có công đưa Tư Thành lên ngôi nên có thanh danh rất lớn trong triều. Thấy hoàng thượng hỏi mình, ông ta ôm quyền rồi cung kính nói:

"Bẩm bệ hạ, tội của Phạm Nghĩa đã rõ, nhưng thần trộm nghĩ bây giờ chưa phải lúc giết hãn. Hai vạn quan tiền không phải là nhỏ, một mình Phạm Nghĩa không thể nuốt trọn số tiền đó mà ma không biết, quỷ không hay được. Thanh Hoa cách kinh thành hàng trăm dặm, thiết nghĩ việc quan viên địa phương câu kết với nhau để che mắt thiên tử, bòn rút của dân cũng không phải là chuyện không thể xảy ra. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Nếu vội vàng giết Phạm Nghĩa, há chẳng phải để những kẻ sâu mọt khác nhón nhơ ngoài vòng quốc pháp hay sao?"

Đây cũng chính là điều Tư Thành đang nghĩ tới. Không phải lúc nào đã tâm cũng đi đôi với năng lực. Một tri phủ nhỏ nhoi như Phạm Nghĩa không thể đơn độc tham ô số tiền lớn như vậy, trừ khi sau lưng hắn còn có những kẻ cùng hội cùng thuyền khác.

Tư Thành nói với viên quan trẻ tuổi ban nãy:

"Nguyễn Phúc Khanh, trăm giao việc này cho khanh. Nội trong một tuần, khanh phải tìm ra đồng đảng của Phạm Nghĩa, kể cả những quan trên biết chuyện mà dung túng thì cũng tuyệt đối không tha. Trăm không thể để những kẻ sâu mọt ấy làm hại đến con dân của trăm!"

Nguyễn Phúc Khanh vâng dạ lĩnh mệnh.

"Còn vấn đề trị thủy sông Lỗi Giang." Tư Thành tiếp tục: "Các khanh ai có ý kiến gì không?"

Một người tuổi ngoại tứ tuần lập tức bước ra. Ông ta là người đứng đầu Thái sử viện, cơ quan chuyên trông coi việc thiên văn, lịch pháp và thủy văn trong triều.

"Thừa lệnh bệ hạ, vi thần đã phái người đi tìm hiểu dọc thượng nguồn sông Lỗi Giang." Viên thái sử lệnh vừa nói vừa dâng lên một tấm bản đồ: "Quả đúng như bệ hạ liệu tính, ở khúc giao nhau giữa thượng nguồn và hạ nguồn Lỗi Giang có một đoạn đê khá kì lạ. Đoạn đê ấy dài chừng năm dặm, được xây dựng bằng đá rất kiên cố, đặc biệt, nó lấn chiếm ra lòng sông một đoạn khá dài, khiến khúc sông chỗ đó bị thu hẹp lại quá ba phần. Vi thần đã cho người dò hỏi xung quanh nhưng không ai biết đoạn đê ấy xuất hiện từ lúc nào, càng không biết ai là người đã xây dựng ra nó."

Trong lòng Nguyễn Đức Trung thầm thở phào nhẹ nhõm. Thì ra hoàng thượng cũng đã nghĩ tới giả thiết này. Trong khi đó, Tư Thành vẫn chăm chú quan sát tấm bản đồ được viên thái sử lệnh trình lên. Nhận ra vị trí của điểm được khoanh tròn, hắn nhíu mày nghi hoặc:

"Khanh có dám chắc căn nguyên nằm ở đó?"

Viên thái sử lệnh quả quyết đáp:

"Vi thần dám lấy đầu của mình ra đảm bảo. Đoạn đê ấy thu hẹp lòng sông khiến sức nước bị kìm lại đột ngột, khi thoát ra khỏi đó ắt sẽ chảy ồ ạt như thác lũ, trong khi đê điều ở vùng thấp hơn đã bị mục ruỗng từ bên trong, không thể chịu sức nước quá mạnh, vỡ đê là một điều tất yếu."

Hầu hết những người đang có mặt ở điện Kính Thiên đều thảng thốt giật mình. Từ khi nào ở thượng nguồn Lôi Giang lại xuất hiện một đoạn đê kì lạ như vậy? Lũn chiếm lòng sông đến mức ấy thì là đê tạo lũ chứ không phải đê ngăn lũ nữa rồi!

Sắc mặt của Tư Thành càng u ám gấp bội. Tấm bản đồ gần như sắp bị hấn vò nát trong tay.

"Đình Liệt, khanh hãy cùng người của thái sử viện đi khảo sát vùng thượng nguồn Lôi Giang, một mặt coi nơi đoạn đê ấy, nếu cần phá dỡ thì phải phá dỡ để điều hòa dòng chảy, một mặt điều tra xem đoạn đê ấy có từ khi nào, do ai xây dựng. Việc này không được chậm trễ! Các khanh có thể lên đường ngay khi buổi nghị triều này kết thúc."

"Chúng thần tuân lệnh."

Cả Lân Quận công Đình Liệt và viên thái sử lệnh đồng thanh đáp.

Buổi nghị triều hôm ấy kéo dài đến quá giờ tị mà vẫn chưa vãn cuộc. Ban đầu các quan còn ngần ngại không dám thể hiện quan điểm của mình, nhưng sau thấy hoàng thượng không có ý áp đặt thì tâm trạng của họ dần thoải mái hơn, rồi lần lượt chẳng ai bảo ai, người nào có chủ ý trong lòng đều tấu trình lên hết, từ việc điều tra quan tham ra sao đến việc tu sửa đê điều như thế nào... Mỗi người một ý, kẻ khuyết sót sẽ có người bổ sung,

sau hơn hai canh giờ bàn bạc, vấn đề thiên tai ở Thanh Hoa gần như đã được giải quyết trên phương diện lý thuyết.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (2)

Lạc lõng giữa đám quan lại đang bàn tán sôi nổi ấy, có một người từ đầu đến cuối đều im lặng, nhưng cái kiểu im lặng của ông ta cũng khá lạ lùng, lúc nào cũng nhấp nhồm không yên, giống như có gì đó muốn nói rồi lại thôi.

Mọi biểu hiện của Nguyễn Đức Trung đều không qua mắt được Tư Thành. Đợi cho tiếng ồn ào lắng dần, hẳn mới hắng giọng hỏi:

"Đức Trung, khanh có gì muốn nói phải không?"

Nguyễn Đức Trung lơ đãng giật nảy mình. Thấy Đinh Liệt nháy mắt ra hiệu, ông ta mới vội vàng bước ra:

"Bẩm bệ hạ, những chủ ý của mọi người hôm nay quả thực rất hay, nhưng trị thủy cần kế lâu dài, trong khi nạn dân tha phương lại là nỗi lo trước mắt. Thần trộm nghĩ nếu chúng ta chỉ tập trung gia cố đê điều ở Thanh Hoa thôi thì chưa đủ..."

Đám đại thần khó hiểu nhìn nhau. Ai cũng biết Nguyễn Đức Trung là võ quan chỉ am hiểu chuyện binh đao. Ông ta tham gia buổi nghị triều này đã lạ rồi, giờ lại có vẻ muốn hiến kế, đúng là chuyện nằm mơ họ cũng không mơ nổi!

Thực ra Nguyễn Đức Trung tham gia thương nghị là để tấu trình lại những chủ ý của thiếu nữ áo trắng, nào ngờ cứ mỗi lần Nguyễn Đức Trung định bước ra thì y như rằng vấn đề ấy lại được người ta mang ra thảo luận. Nguyễn Đức Trung tấu hệt mấy lần, cuối cùng đành ngoan ngoãn đứng

nghe, không can dự vào cuộc thảo luận nữa. Nhưng bàn tới bàn lui mà vẫn không có ai bàn tới chuyện ổn định nạn dân, Nguyễn Đức Trung đành bạo gan hiến nốt chủ ý này.

Dùng danh mua lợi, để người giàu cùng san sẻ nỗi lo với triều đình!

Nguyễn Đức Trung vừa dứt lời, trên dưới bá quan đều tấm tắc khen hay. Thậm chí người luôn trầm tư như Tư Thành cũng không giấu được nụ cười ưng ý:

"Quốc khố có dồi dào đến đâu cũng không bằng lòng dân cộng lại. Nguyễn Đức Trung, chủ ý này của khanh quả thực rất tuyệt!"

Không vui sướng như những người khác khi được hoàng thượng khen ngợi, Nguyễn Đức Trung chỉ lặng lẽ cúi đầu tạ ơn. Đinh Liệt là người duy nhất nhận ra vẻ áy náy trong mắt Nguyễn Đức Trung, nhưng ông ta đủ tế nhị để nhắm mắt coi như không thấy.

Tư Thành giang tay nói với quần thần:

"Các khanh có lòng nghĩ có xã tắc Đại Việt khiến trẫm rất cảm kích. Trẫm sẽ cân nhắc nặng nhẹ mà thực hiện chủ ý của các khanh, hy vọng vua tôi chúng ta đồng lòng, chuyện thiên tai ở Thanh Hoa sẽ sớm được khắc phục, con dân Đại Việt sẽ thoát khỏi cảnh khốn khó điêu linh."

Buổi nghị triều vừa tan, các quan lục tục kéo nhau ra về.

"Nguyễn Đức Trung, sao khanh còn chưa đi?"

Thấy Nguyễn Đức Trung vẫn đứng tần ngần ở sân Đan Trì, Tư Thành tò mò lại gần hỏi. Biểu hiện của Nguyễn Đức Trung hôm nay rất lạ. Đến kẻ ngốc cũng nhận ra ông ta đang có tâm sự trong lòng.

"Chuyện cứu tế nạn dân mà thần vừa nói..." Nguyễn Đức Trung bần thần nói.

Sẵn tâm trạng vui vẻ, Tư Thành ngắt lời ông ta:

"Việc này trăm sẽ ghi nhớ. Khanh đã làm rất tốt."

"Bẩm bệ hạ, biện pháp đó không phải do thần nghĩ ra."

"Khanh cứ khiêm..."

Tư Thành đang đà nói chợt khựng lại. Hình như hắn vừa cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Khanh vừa nói gì?"

Lần này thì Nguyễn Đức Trung quỳ hẳn xuống. Ông ta nhăn nhó thú nhận:

"Vi thần ngu dốt, đối với chuyện bày binh bố trận còn biết đôi chút, chứ làm sao hiểu được lòng người trong thiên hạ. Chủ ý cao minh này vốn là của người khác, chẳng qua... chẳng qua vi thần thay mặt người ta đem đến điện Kính Thiên thôi ạ."

Nụ cười tán thưởng trên môi Tư Thành chợt tắt. Đứng ở đằng sau, Đặng Phúc khóc thầm cho số phận của lão già to gan lớn mật này.

Tư Thành nhìn kẻ quỳ trên mặt đất rất lâu, rồi hắn chợt quay sang hỏi Đặng Phúc:

"Đặng Phúc, người thử nói xem, thần tử lừa dối vua nên xử như thế nào mới đáng?"

Đặng Phúc khó xử gãi đầu gãi tai:

"Bấm bệ hạ, con không dám to gan bình luận."

"Trẫm bảo người nói thì người cứ nói! Cứ chiếu y theo luật pháp Đại Việt mà nói!"

Đặng Phúc chợt hiểu ra Tư Thành muốn làm gì. Thế là y hào hứng kể ra một loạt hình phạt, nào là xử trảm, nào là lăng trì, nào là ngũ mã phanh thây, cái nào cái nấy đều là những trọng hình tan xương nát thịt. Mấy thái giám đứng sau nghe mà toát mồ hôi lạnh, trong khi đó, thủ phạm chính lại không hề sợ hãi, chỉ lầm bầm xin chịu tội.

"Trẫm nói trẫm sẽ chém đầu khanh khi nào?"

Nguyễn Đức Trung thẳng thốt ngẩng đầu lên. Trước mặt ông ta, con người trong màu áo vàng chói lọi ấy đang cố nén cười:

"Nguyễn Đức Trung, khanh mạo nhận chủ ý là sai, nhưng khanh không sai khi dám đến nhận lỗi trước mặt trẫm. Nể tình khanh tận tụy vì xã tắc, trẫm miễn tội cho khanh, chỉ phạt của khanh một năm bổng lộc, khanh thấy thế nào?"

Nguyễn Đức Trung còn dám "thấy thế nào" sao? Hoàng thượng đã giơ cao đánh khẽ, ông ta mừng còn không kịp nữa là...

Thực ra Tư Thành có lí do khi xử nhẹ như thế. Nguyễn Đức Trung là người thẳng thắn, chính trực lại không ham hố hư danh. Ông ta sẽ không tùy tiện đi cướp công của người khác, trừ khi ông ta thực sự có điều bất đắc dĩ.

...

Câu chuyện của Nguyễn Đức Trung đã kết thúc mà dư âm của nó vẫn phảng phất đâu đây. Tư Thành có cảm giác mình vừa nghe một câu chuyện cổ tích, đẹp đẽ mà hoang đường.



"Khanh nói cô nương ấy đã từng bàn tới những chuyện này?"

Nguyễn Đức Trung thành thật đáp:

"Dạ, tuy không được tường tận bằng nhưng đại khái cũng khớp đến bảy tám phần, còn kể cứu nạn dân thì thực sự là của nàng ấy."

Khi ấy, thiếu nữ áo trắng đã nói phía thượng nguồn Lỗi Giang có vấn đề, nhưng do nàng không có điều kiện khảo cứu tường tận như thái sử viện nên chỉ cho rằng đó là phỏng đoán. Rồi những vấn đề mà vua tôi Đại Việt vừa thảo luận trên điện Kính Thiên, dù nông dù sâu, nàng đều từng đề cập qua một lần.

Tư Thành chậm rãi rời bước khỏi sân Đan Trì. Trải qua mấy ngày mưa, nắng vàng đã trở lại rực rỡ. Hẳn gọi người đến che ô cho Nguyễn Đức Trung rồi hạ giọng hỏi:

"Có câu này trăm muốn hỏi khanh. Khanh mạo nhận chủ ý của mình vì muốn bảo vệ cô gái đó phải không?"

Thêm một lần nữa, Nguyễn Đức Trung giật nảy mình.

"Thần ngu dốt không hiểu ý của bệ hạ."

Trước mặt Nguyễn Đức Trung vọng tới một giọng cười rất trầm:

"Trăm còn không hiểu tính của khanh sao? Khanh đâu phải loại người vì chút hư danh mà đi cướp công lao của người khác. Ban đầu khanh chưa nói ra mọi chuyện vì lo sợ người ta sẽ không tiếp nhận chủ ý ấy, đặc biệt khi chủ nhân của nó là một người con gái. Đợi khi chủ ý ấy được tán thành, khanh mới liều mạng tiết lộ sự thật, trả lại công lao về với chính chủ. Nói cách khác, không phải khanh tham lam mà là khanh chấp nhận làm kẻ đứng mũi chịu sào thay người ta. Những lời trăm nói, có lời nào là không đúng với tâm ý của khanh không?"

Ở thời đại này, phụ nữ thường học thêu thùa may vá, cao quý hơn thì luyện cầm kì thi họa, an phận làm tròn tam tòng tứ đức. Một người con gái am hiểu sự đời, thông luận thủy văn, lại dám bày kế với triều đình như thế, trong mắt kẻ khắt khe, nàng chính là người vượt quá phận. Nguyễn Đức Trung hiểu nặng nhẹ để không nhắc đến tên của nàng trên điện Kính Thiên. Ông ta muốn tìm một thời cơ thích hợp hơn, và cũng hi vọng hoàng thượng đủ anh minh để luận công phán tội một cách công bằng.

Bị nói trúng tâm can, Nguyễn Đức Trung chỉ đành gượng cười:

"Bệ hạ thánh minh."

Tư Thành đích thân đến nâng Nguyễn Đức Trung dậy:

"Đừng khen trẫm thánh minh này nọ. Có trách thì trách khanh cố làm kẻ tiểu nhân cũng không giấu được chân quân tử đi. Sắp tới trẫm phải đi tuần du ở phương nam, e rằng sẽ vắng mặt ở kinh thành một thời gian. Khanh hãy thay trẫm để mắt đến cô nương đó, khi nào trở về, trẫm nhất định phải gặp mặt nàng ấy mới được."

Đặng Phúc tùm tùm cười. Hoàng thượng luôn coi trọng người tài, đặc biệt là người con gái có tài...

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (3)

Suốt một tháng sau đó, Tư Thành thân chinh tuần du phương nam để đốc thúc công tác tu sửa đê sông Lỗi Giang. Việc ở kinh thành có các đại thần như Lê Lăng, Đinh Liệt, Nguyễn Xí dốc lòng trông coi nên mọi sự đều yên ổn.

Nguyễn Đức Trung đã đúng khi theo dấu thiếu nữ áo trắng dạo nọ. Biết nàng cùng cô tì nữ mới nhận đều là đang ngụ tạm trong một nhà trọ tồi tàn, Nguyễn Đức Trung bèn ngỏ ý mời nàng đến thăm tư gia. Ban đầu nàng còn e ngại, sau thấy vị Nguyễn đại nhân này mời mọc nhiệt tình quá, nàng đành miễn cưỡng nhận lời, nào ngờ được vài ba hôm thì thân luôn với Nguyễn phu nhân, kể từ đó thường xuyên ghé phủ họ Nguyễn, được phu nhân quý mến như con cháu trong nhà.

...

Mặc cho đám phi tần ngồi bên dưới huyệt thuyên đủ thứ chuyện, Phùng Diễm Quỳnh vẫn tập trung ăn nốt số vải thiều trong đĩa. Đôi khi, người ta dùng sự lạnh nhạt để phô trương thanh thế, và ai cũng hiểu rằng cái thai kia càng lớn, Phùng Huệ phi sẽ càng không coi bọn họ ra gì.

Cho đến khi Diệu Hoa đem tin tức tới, gương mặt xinh như hoa không cười nổi nữa. Kẻ tinh ý còn trông thấy Phùng Diễm Quỳnh suýt đánh rơi miếng vải thiều trong tay. Mọi động thái ấy đều không qua được mắt Lê Tuyên Kiêu. Thanh âm mượt mà như suối chảy khẽ cất lên:

"Có lẽ đám hạ nhân ngu dốt khiến lệnh bà buồn lòng phải không? Thứ cho thần thiếp nói một câu thật lòng, bây giờ an tâm dưỡng thai mới là việc quan trọng nhất, lệnh bà đừng nên vì chút chuyện cỏn con ấy mà ảnh hưởng đến thai khí."

"Lệnh bà có việc gì cứ sai bảo chúng thiếp." Quách Liễu cũng chen vào: "Chỉ cần là việc của lệnh bà, chị em chúng thiếp nhất định sẽ tận tâm tận lực."

Những lời nịnh nọt ấy không khiến Phùng Diễm Quỳnh bớt chau mày hơn. Nàng ta nhìn đám phi tần rồi thở dài:

"Cũng không phải việc gì quan trọng. Chẳng qua... ta nghe nói Nguyễn tiểu thư đã hồi cung, hiện đang trò chuyện với bộ hạ trong Phượng Tú uyển."

Đám người đang xôn xao lập tức im bặt. Thậm chí chẳng cần ngẩng đầu lên, người con gái đó cũng biết những mỹ nhân hoa ngọc kia đang sừng sốt đến nhường nào...

...

Phượng Tú uyển.

Hoàng Lan đang thâm niệm kinh đến lần thứ tám mươi một. Nếu biết "vị quý nhân" mà Nguyễn Đức Trung nói chính là Tư Thành, có đánh chết nàng cũng không chui vào trong kiệu để người ta khênh đến trước cửa cung.

Giờ thì thảm rồi!

Lần trước bỏ đi không nói một lời, để xem lần này nàng thoát khỏi hoàng cung bằng cách nào đây?

Trong khi Hoàng Lan đang ngồi tính kế thoát thân thì vị vua trẻ tuổi lại chăm chú quan sát nàng. Một tháng không gặp, Hoàng Lan có phần gầy hơn trước, nhưng dáng vẻ bướng bỉnh của nàng vẫn không thay đổi. Tư Thành không nghe rõ nàng đang lẩm bẩm điều gì, nhưng hẳn đoán chắc nàng đang chửi cả mình lẫn Nguyễn Đức Trung.

"Nguyễn Hoàng Lan!"

Rốt cuộc Tư Thành vẫn là người lên tiếng trước. Người ngồi đối diện hẳn giật nảy mình:

"Dạ, bệ hạ." Nàng cố nặn ra một nụ cười méo mó: "Không biết bệ hạ triệu tôi vào cung có việc gì ạ?"

Lại sắp bắt đầu rồi đấy! Trong lòng lão thái giám già Đặng Phúc đã bắt đầu xôn xáo cả lên. Y thừa nhận mình rất thích xem hai người này đấu khẩu.

Quả nhiên...

"Giới cho bốn chữ triệu tôi vào cung!" Tư Thành rít lên: "Nguyễn Hoàng Lan, trẫm cho phép nàng xuất cung khi nào hả?"

Hoàng Lan thầm nguyện rủa Nguyễn Đức Trung không biết bao nhiêu lần nhưng ngoài mặt, nàng vẫn tỉnh bơ đáp:

"Bệ hạ quên những gì tôi từng nói rồi sao?"

Tư Thành ngừng lại. Trong trí nhớ của hắn, lời thách thức vu vơ ngày đó lại hiện về.

"Tôi nhớ chúng ta đã thỏa thuận với nhau rằng nếu một ngày nào đó, tôi có thể rời khỏi hoàng cung mà ma không biết, quý không hay, bệ hạ sẽ để

tôi được tự do. Vua không nói hai lời, tôi vẫn nhớ chuyện hôm ấy, hy vọng bệ hạ cũng không quên."

Dứt lời, Hoàng Lan khoan khoái nhấp một ngụm trà cho thông họng. Tư Thành thì hận không thể ngay lập tức tống khứ người con gái nông cuồng này xuống dưới mười tám tầng địa ngục. Nhưng nàng nói cũng không sai. Kẻ thách thức là hắn. Hắn không thể trừng trị nàng chỉ vì nàng đã chứng minh được lời hứa của mình.

Cố nén lửa giận trong lòng, Tư Thành kiên nhẫn đáp:

"Chẳng lẽ Nhữ Hiên các không tốt bằng bên ngoài sao? Trẫm để nàng tự do đi lại trong cung, đâu cưỡng ép nàng bất cứ điều gì."

"Bệ hạ." Hoàng Lan thở dài ngắt lời hắn: "Nhữ Hiên các rất tốt, chỉ tiếc nó lại thuộc về hoàng cung này. Bệ hạ có hiểu thế nào là tự do vỗ cánh trong một chiếc lồng hay không?"

Lời này vừa dứt, lòng Tư Thành chợt trầm xuống. Cuối cùng hắn cũng hiểu tự do mà nàng khao khát vĩ đại đến mức nào!

Thực ra không phải Hoàng Lan cố ý chọc giận Tư Thành. Chuyện bị hắn tống vào hình lao đã trở thành quá khứ. Nàng chưa bao giờ quên cái gậy đầu đầy tin tưởng của hắn giữa lúc cả thiên hạ coi nàng như ma quỷ hiện hình. Có thể nói hắn đối xử với nàng không tệ, thậm chí còn có phần ưu ái hơn những người khác. Chẳng qua... đối diện với một vĩ nhân lịch sử không có nghĩa rằng nàng sẽ quên đi chính bản thân mình.

"Việc nàng tự tiện rời cung khiến mọi người dị nghị những gì, nàng có biết không?"

Hoàng Lan thản nhiên lắc đầu:

"Tôi không biết, và cũng không quan tâm đến điều đó. Tôi chỉ sống theo lương tâm của mình, chưa bao giờ sống vì suy nghĩ của người khác."

Dù Hoàng Lan không nói thì Tư Thành cũng không quên người trước mặt hẳn là ai. Nàng là người đầu tiên dám lên tiếng vì một tội thần đã mất. Nàng là cô gái duy nhất dám trăn trở vì giang sơn Đại Việt. Nàng không xinh đẹp như Phùng Diễm Quỳnh, không khéo léo như Lê Tuyên Kiều, không đảm đảm như Nguyễn Nhã Liên nhưng Tư Thành lại có cảm giác người con gái này đáng để hẳn níu giữ bằng cả cuộc đời!

Hoàng Lan đủ tinh ý để nhận ra căn nguyên của sự thất vọng trong mắt Tư Thành. Cảm giác tội lỗi khiến nàng khó chịu.

Sau khi rời khỏi cung, Hoàng Lan trở về làng Đan Xá để tìm Từ Trọng Sinh thì mới hay vợ chồng họ đã rời khỏi đó. Cực chẳng đã, nàng bèn bán số nữ trang mang theo rồi thuê một nhà trọ bình dân để sống qua ngày. Lỗi Giang vỡ đê, nạn dân tha hương khắp nơi, nhưng câu chuyện mà Hoàng Lan nghe được nhiều nhất lại về chính thiên tử Đại Việt. Người ta kể rằng đã lâu lắm rồi, nhà Lê mới có một vị vua tự mình xuất cung để đôn đốc công tác tu sửa đê điều, cứu tế nạn dân. Dưới sự chỉ đạo của Tư Thành, đê sông Lỗi Giang dần được tu sửa chắc chắn hơn. Cũng trong thời gian ấy, hẳn sống cùng dân, làm cùng dân, hoàn toàn không để tâm đến khác biệt quân thần, đôi lúc còn bông đùa rằng mắt cáy Thanh Hoa rất hợp khẩu vị của mình.

Rồi có một đêm mưa bão, dân làng hối hả chạy ra thì đã thấy hoàng thượng mặc áo trường bào, đang trực tiếp chỉ đạo đội quân tùy tùng hàng trăm người khẩn trương đắp đất giữ đê.

"Mọi người là con dân Đại Việt. Trẫm cũng là con dân Đại Việt. Lẽ nào việc này mọi người làm được, còn trẫm lại không được làm?"

Chỉ sau một đêm, hình ảnh đương kim hoàng thượng toàn thân ướt đẫm nước mưa, đứng trên gò cao chỉ đạo mọi người giữ đê cứu lúa đã lan truyền khắp Đại Việt. Mọi người còn nói rằng dân trong thôn ấy đã đồng loạt quỳ xuống, tiếng tung hô vạn tuế át cả bầu trời.

Nếu Hoàng Lan là kẻ ích kỉ thì Tư Thành lại sống với đúng những ước mơ vĩ đại của mình!

Ngẩng đầu lên, Hoàng Lan bất chợt chạm phải ánh mắt triu mến của Tư Thành. Trong lòng nàng chợt có cảm giác khác lạ, giống như trái tim đang đập sai nhịp. Hít một hơi dài, nàng lúng túng quay đầu sang phía khác.

Phượng Tú uyển, trăm hoa đua nở rực rỡ, xa xa lại có hồ nhỏ hình bán nguyệt, nước xanh thấu đá, cảnh sắc mê hồn.

Tư Thành chủ động phá tan không khí gượng gạo bằng một nụ cười hiền hòa:

"Hoàng Lan, nàng nghe lời trẫm, ở lại trong cung đi, đừng ra ngoài chạy nhảy nữa."

Lần thứ hai đế vương hạ mình níu giữ, và cũng là lần thứ hai, người con gái đó lắc đầu:

"Hậu cung rắc rối đa đoan như vậy, bệ hạ vẫn muốn tôi ở lại?"

"Trẫm tin nàng có đủ bản lĩnh để sống tốt trong hậu cung."

Hoàng Lan thở dài:

"Xin lỗi, tôi không thể."

Một thoáng im lặng.

Rồi Hoàng Lan đứng dậy, xoay người bước đi.



Hơn một tháng trước, nàng đã lựa chọn rời khỏi chốn thị phi này. Bây giờ, nàng vẫn lựa chọn như vậy.

Hình như trong khoảnh khắc ngăn ngủi, Tư Thành đã định đứng dậy đuổi theo, để rồi, ngạo khí đế vương khiến hắn chỉ đành chôn chân tại chỗ.

Nàng cứ thế bỏ đi như vậy sao?

Trong mắt nàng, trăm thực sự không tồn tại sao?

Giữa lúc lòng người lẩn lộn, bỗng có một tiếng hét phấn khích vang lên. Khi Hoàng Lan quay đầu lại, nàng thảng thốt nhận ra người quen cũ.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 16: Nguyễn Sung Nghi (4)

Không chỉ riêng Nguyệt Hằng mà rất nhiều cung nữ trong Thanh Phục khu và cung Trường Phúc đều xuất hiện. Nguyệt Hằng chủ động tách lên phía trước rồi quỳ sụp xuống trước mặt Hoàng Lan, nhe răng khóc:

"Tiểu thư đừng đi nữa! Người hãy trở về Nhữ Hiên các đi ạ."

Hoàng Lan vội đến đỡ Nguyệt Hằng dậy. Nhưng mặc cho nàng cố gắng thế nào, Nguyệt Hằng vẫn kiên quyết không chịu đứng lên.

"Tôi biết do mình hầu hạ không chu đáo nên tiểu thư mới chán ghét bỏ đi. Ai bảo tôi ngu ngốc, bị quỳ ở đây là đáng đời rồi."

Động tác của Hoàng Lan hơi khựng lại. Nàng cứ nghĩ Nguyệt Hằng phải là người hiểu nàng nhất, vậy mà...

"Nguyệt Hằng, cô muốn ép tôi?"

Rốt cuộc Nguyệt Hằng cũng không giả bộ được nữa. Bảo nàng ta diễn khổ nhục kế với Hoàng Lan, nàng ta thực sự không làm nổi!

"Tôi biết tiểu thư chán ghét điều gì, nhưng hậu cung này không bạc bẽo như tiểu thư tưởng đâu. Không phải tiểu thư từng nói rằng mình chỉ ao ước có một ngôi nhà xinh xắn như Nhữ Hiên các thôi sao? Ở đây vẫn còn có tôi thực lòng mong tiểu thư trở về. Bệ hạ, ngài ấy cũng luôn đợi tiểu thư trở về. Khi bỏ đi, tiểu thư có nghĩ đến cảm xúc của những người ở lại không?"

Trời không có gió nhưng khoe mắt ai đó lại thấy cay cay. Hoàng Lan bối rối quay mặt ra chỗ khác và lấy tay che đi khoe miệng đang nấc lên từng hồi. Nguyệt Hằng nói đúng. Hậu cung không phải chỉ có đám người Phùng Diễm Quỳnh, Triệu Bảo Khánh. Ở nơi đó, vẫn có những người bạn thực sự quan tâm đến nàng.

Hoàng Lan biết mình nợ bọn họ nhiều hơn một lời xin lỗi. Và giọng của nàng đã lạc hẳn đi.

"Các người đừng ép tôi!"

"Chúng tôi không ép tiểu thư, nhưng cô cũng đừng tự gượng ép mình nữa."

Ngô Chi Lan đứng đĩnh bước tới. Đã một tháng kể từ ngày Hoàng Lan bỏ đi, nàng ta mới lại nhập cung. Ngô Chi Lan kính cẩn hành lễ với Tư Thành rồi nói:

"Trước đây tôi từng ủng hộ chuyện cô rời cung vì tôi cho rằng thứ cô cần nhất chính là tự do, nhưng hóa ra tôi đã nhầm. Vì sao cô tìm đến Nguyễn Đại Nhân và nói ra kế sách trị thủy, bất chấp nguy cơ có thể bị bắt lại bất cứ lúc nào? Hoàng Lan à, có thể cô không nhận ra, nhưng trong lòng của cô, giang sơn Đại Việt còn nặng hơn tự do mà cô đang ao ước đấy. Bệ hạ cần nhất một người như vậy. Nghe lời tôi, ở lại đi."

Bước chân của Hoàng Lan khựng lại trong giây lát. Ngô Chi Lan luôn biết cách khiến nàng phải nghi ngờ chính bản thân mình. Cố gắng dùng chút kiên định cuối cùng còn sót lại, Hoàng Lan vội vã kéo Lâm Vũ Linh rời khỏi Phượng Tú uyển. Nếu còn tiếp tục dây dưa ở đây, nàng sợ mình sẽ không chịu nổi nữa.

Nào ngờ khi tay Hoàng Lan vừa chạm tới, Lâm Vũ Linh đột ngột rút tay về.

"Vũ Linh, chẳng lẽ cô cũng..."

Hoàng Lan không thể tin nổi vào mắt mình. Chẳng lẽ Lâm Vũ Linh cũng mong nàng ở lại?

Lâm Vũ Linh vừa lắc đầu vừa đáp:

"Tôi không nghĩ được nhiều như tiểu thư. Tôi chỉ nhớ ngày ấy, chính tiểu thư đã nói rằng tôi nên tin tưởng vào tình người trong thiên hạ. Lời tiểu thư dạy, tôi đã làm được rồi, nhưng sao cuối cùng, kẻ cố chấp nhất lại là tiểu thư? Mọi người ở đây đều thật lòng mong tiểu thư trở về. Chân tình trong mắt họ, chẳng lẽ tiểu thư không nhận ra thật hay sao?"

Nguyệt Hằng nhìn Lâm Vũ Linh với ánh mắt cảm kích. Nàng ta không biết cô gái quê kệch đi theo Nguyễn tiểu thư của mình là ai, nhưng có vẻ Hoàng Lan đã thực sự bị lay động.

Phải, Lâm Vũ Linh đã thực sự lay động được Hoàng Lan.

Ai đó nói cho nàng biết, nàng đã sai ngay từ đầu rồi phải không?

Đi hay ở? Đâu mới là nơi nàng thực sự thuộc về?

Có lẽ Nguyệt Hằng nói đúng. Nàng luôn nói mình bỏ đi vì chán ghét cuộc sống ngột ngạt trong cung. Nhưng làm như thế có khác nào trốn chạy? Đám người Phùng Diễm Quỳnh xứng đáng để nàng trở nên hèn nhát như thế ư? Không! Bọn họ không xứng! Tự do và thanh thản là ở trong tâm, không phải ở sự bó buộc của bốn bức tường.

Có lẽ Ngô Chi Lan nói đúng. Dù là sáu trăm năm trước hay cho mãi về sau, Đại Việt vẫn mãi là tổ quốc thân yêu của nàng. Dẫu chỉ là một kẻ lạc lối vô danh, là một hạt bụi nhỏ nhoi chìm nổi giữa dòng sông lịch sử, nàng cũng không được phép sống ích kỉ cho riêng mình.

Có lẽ Lâm Vũ Linh nói đúng. Trong khắp thiên hạ, vẫn còn có chân tình.

Rồi người ta thấy người con gái đó từ từ quay lưng lại. Nắng vàng rớt nhẹ trên gương mặt yêu kiều, thuần khiết như đóa sen nở trong Liên đài. Giọng của nàng không cao nhưng vẫn vang khắp Phượng Tú uyển:

"Nếu mọi người đã thực lòng mong tôi ở lại, tôi cố chấp ra đi chẳng phải quá vô tình rồi ư?"

Cứng rắn không đồng nghĩa với vô tình.

Đi hay ở? Rốt cuộc nàng đã có câu trả lời cho chính mình!

...

Thấy Hoàng Lan đồng ý ở lại, Nguyệt Hằng mừng đến phát khóc, Ngô Chi Lan thì hài lòng mỉm cười. Tuy rằng họ đến theo lệnh vua, nhưng thực ra trong thâm tâm, ai cũng mong Hoàng Lan sẽ trở về.

Tư Thành từ trên đài cao đi xuống, nắm tay Hoàng Lan rồi dẫn nàng trở về ghế cũ. Bàn tay của hắn rất ấm, ấm đến mức khiến Hoàng Lan chỉ muốn nắm chặt mãi không thôi. Chợt thấy Ngô Chi Lan bụm miệng cười, nàng xấu hổ muốn giật tay Tư Thành ra nhưng đã quá muộn. Thiên tử Đại Việt không phải kẻ dễ dàng buông tay.

"Bệ hạ, khi tôi giải được án yêu xà, ngài từng nói sẽ đồng ý với một nguyện vọng của tôi phải không?" Hoàng Lan nói khi hai người bước lên đến trên đài.

Dù Hoàng Lan không nhắc thì Tư Thành cũng không quên. Lúc ấy hắn cho rằng Hoàng Lan sẽ yêu cầu được rời khỏi cung, nhưng hóa ra hắn đã nhầm. Hoàng Lan vẫn có thể thuận lợi bỏ đi mà không cần sự cho phép của hắn.

"Trẫm nhớ. Nàng nói đi."

"Sau này dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi cũng một lần được sử dụng kim bài miễn tử!"

Thề có trời phật chứng giám, nếu đám người dưới kia nghe được những lời này, bọn họ sẽ hối hận vì đã thuyết phục Hoàng Lan ở lại.

Chính Hoàng Lan cũng biết mình đã mạo hiểm như thế nào khi đưa ra đề nghị ấy. Chẳng qua hậu cung đầy rẫy thị phi, ngộ nhỡ sau này thực sự xảy ra chuyện bất trắc, nàng còn có sự đảm bảo của Tư Thành để làm đường lui cho chính mình.

Tư Thành nhìn Hoàng Lan như thôi miên. Trong khóe mắt của hắn, một tia sáng nghi hoặc biến mất nhanh như chưa từng tồn tại.

"Trẫm đồng ý."

Cho dù Tư Thành nghiêng răng nói ra câu đồng ý, Hoàng Lan vẫn thấy nhẹ nhõm trong lòng.

"Bệ hạ, còn một việc nhỏ nữa..."

"Nói!" Tư Thành bực tức ngắt lời nàng. Thế này có khác gì hắn đang dung túng cho nàng được voi đòi tiên đâu!

Hoàng Lan dừng lại một lúc, hình như nàng đang nghĩ đến một chuyện gì đó khá kì quặc, mãi sau mới ấp úng nói được thành lời:

"Tôi chấp nhận ở lại cung, nhưng sẽ không... không làm phi tử thực sự của bệ hạ, như thế có được không?"

Sắc mặt Tư Thành nhăn nhó trong giây lát. Một giây trước, hắn còn muốn quát nàng một trận cho hả dạ, một giây sau, hắn lại chỉ muốn bật cười.

"Nguyễn Hoàng Lan, nàng lấy gương soi lại mình đi! Nàng tưởng mình là mỹ nhân đấy hả?"

Hoàng Lan cười không nổi mà khóc cũng không xong.

"Bệ hạ còn chưa trả lời câu hỏi của tôi." Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Nàng sẽ tính sổ với hắn sau vậy.

"Tùy nàng. Trẫm không ép."

Hoàng Lan vui vẻ mỉm cười. Vua không nói hai lời. Thỏa ước giữa nàng và Tư Thành coi như đã đạt.

...

Tâm trạng vui vẻ của Hoàng Lan chẳng kéo dài được bao lâu. Một đoàn người ồn ào bước vào Phượng Tú uyển, mà kẻ đi đầu, kiêu hãnh diễm lệ, rực rỡ đến chói mắt, chính là người mà Hoàng Lan không thể nào quên.

Huệ phi Phùng Diễm Quỳnh!

Không có khẩu dụ ban ngồi của Tư Thành, một đám phi tần xinh đẹp như thiên tiên, cốt cách như hoa ngọc cũng chỉ đành khép nép đứng hầu một bên, ngoại trừ Phùng Diễm Quỳnh đang mang thai nên được ưu ái ban ngồi. Nhưng vị trí của nàng ta cách Tư Thành khá xa, trong khi Hoàng Lan lại đang ngồi ngay cạnh hắn, hai người ung dung sánh vai nhau trên ghế đá khảm hình kì lân!

Như tia sét muốn xé toạc bầu trời, tất cả ánh mắt đều dừng lại trên người Hoàng Lan. Có ngạc nhiên, có ganh ghét, có úy kị, lại có cả ngưỡng mộ. Vì không muốn gây thù oán ngay trong ngày đầu trở về, Hoàng Lan định đứng dậy nhường chỗ, nhưng rồi, nàng chạm phải cái lắc đầu đầy ý tứ của Tư Thành nên lại đành thôi.

"Nguyễn tiểu thư, đã lâu không gặp."

Phùng Diễm Quỳnh là người đầu tiên lên tiếng. Cái cách nàng ta hỏi chuyện chẳng khác nào muốn ăn tươi nuốt sống Hoàng Lan. Theo sau Phùng Diễm Quỳnh, vài phi tần khác cũng lên tiếng hỏi han. Ai hỏi gì thì Hoàng Lan đáp nấy, cung kính nhưng không thân thiện

"Các nàng đến đây thì tốt rồi." Đợi màn chào hỏi kết thúc, Tư Thành mới gọi Đặng Phúc: "Vừa hay trăm cũng có việc muốn thông báo tới lục cung. Đặng Phúc, người đọc chiếu dụ của trăm cho các nàng ấy nghe đi."

Đặng Phúc vâng dạ rồi lấy ra một tờ chiếu dụ màu vàng. Lê Tuyên Kiều cảm thấy mắt mình như hoa đi trước ánh vàng chói lọi ấy.

"Thay trời hành hóa, hoàng thượng truyền rằng. Nguyễn Hoàng Lan đoan trang tiết hạnh, thông minh mẫn tiệp, thái độ làm người lại khiêm tốn, rất hợp ý trăm, nay sắc phong thành Nguyễn sung nghi, tiếp tục ban cho ở Nhữ Hiên các thuộc cung Vĩnh Ninh, khâm thử."

Sung... sung nghi?

Phía bên dưới, ai nấy đều thần thờ.

"Bệ hạ, không thể phong cho nàng ta làm Nguyễn sung nghi được!" Quách Liễu giãy nảy như đĩa phải vôi.

"Sao lại không thể?" Tư Thành chán ghét lườm nàng ta: "Hoàng Lan am tường chuyện thủy văn, đồng thời kiến giải được vấn đề sông Lỗi Giang, trăm thấy rất hợp ý. Nàng nói nàng ấy không xứng đáng, vậy nàng thì xứng hơn? Được thôi! Quách tuyên vinh, trăm cho nàng ba tháng. Chỉ cần trong ba tháng ấy, nàng có thể khắc phục được tình trạng đê điều ở phương nam và giải quyết an ổn tình hình nạn dân, trăm hứa sẽ phong nàng thành quý phi đứng đầu lục cung."



Quý phi đứng đầu hậu cung? Ai cũng biết người đầu tiên được phong phi trong hậu cung là Phùng Diệm Quỳnh.

Người khác có thể không nghĩ ra, nhưng Phùng Diệm Quỳnh lại thừa nhạy cảm để suy diễn đủ thứ chuyện trên đời. Nàng ta lập trường mắt nhìn Quách Liễu. Sắc mặt Quách Liễu càng tái nhợt hơn. Nàng ta chỉ dám lí nhí bốn chữ "thần thiếp không dám" sau đó thì im bật.

...

Phùng Diệm Quỳnh có thói quen trút giận lên những món đồ vô tri vô giác. Từ lúc từ Phượng Tú uyển trở về, nàng ta đã ném vỡ cả thảy sáu bình hoa. Diệm Hoa vừa định bước ra khỏi cửa thì đột nhiên có một vật thể màu trắng từ đâu lao tới, dọa cho nàng ta ngã sòng soài ra đất. Chén trà rơi xuống ngay bên cạnh Diệm Hoa và vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

"Người định đi đâu?" Phùng Diệm Quỳnh trừng mắt giận dữ.

"Bẩm lệnh bà, con, con..."

Dáng vẻ lén lút của Diệm Hoa đã tố cáo nàng ta. Phùng Diệm Quỳnh càng nghĩ càng thêm giận:

"Không cần phải đến Vĩnh Hà điện. Việc của ta, không liên quan đến chị ta!"

Diệm Hoa lí nhí vâng dạ rồi vội vàng lui xuống dưới.

Khi chỉ còn lại một mình, Phùng Diệm Quỳnh ngửa mặt lên trời rồi cười đến điên dại.

Nguyễn Hoàng Lan am hiểu chuyện thủy văn? Không đúng! Kẻ không biết chữ không thể đọc sách thánh hiền, mà chưa từng đọc qua sách thánh hiền, dựa vào đâu để nói nàng ta thông tuệ?

Nguyễn Hoàng Lan khéo léo chiều lòng vua? Khắp cả hậu cung đều biết nàng ta là người chưa bao giờ khuất phục trước ngài vàng thiên tử.

Vậy thì điều gì đã khiến kẻ tầm thường ấy chiếm được sự ái mộ của Tư Thành?

Phùng Diệm Quỳnh không hiểu.

Bây giờ không hiểu.

Sau này cũng vĩnh viễn không hiểu.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 17: Sóng gió bắt đầu.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (1)

Khi cánh cửa đóng lại, một luồng gió từ đâu thổi tới, lật tung từng trang sách lên. Rồi như có một áp lực kì lạ, cuốn sách địa lí vụn vẹo trong giây lát trước khi tan thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ.

-----

Thái hậu thường xuyên gọi Hoàng Lan đến cung Trường Phúc trò chuyện. Bà là người hòa ái nhân từ, không bao giờ khắt khe với chúng phi. Dần dần, như một thói quen, cứ giờ thìn là Hoàng Lan lại tìm tới cung Trường Phúc để nghe thái hậu kể chuyện nhà Phật. Có một người như thái hậu để bầu bạn, cuộc sống của nàng trong cung cũng ấm áp hơn rất nhiều.

Trên đường trở về Nhữ Hiên các, Hoàng Lan vô tình hữu ý đụng mặt không ít người.

Phùng Diễm Quỳnh đang có thai nên được ưu ái di chuyển bằng kiệu bốn người khiêng, huỳnh hoang ngạo nghễ lướt qua mặt Hoàng Lan. Dung mạo nàng ta vốn đã kiều diễm, lại luôn cố tình chọn y phục xa hoa nhất, dùng loại hương liệu hảo hạng nhất, dù xuất hiện đơn độc hay cùng những phi tần khác thì cũng không bao giờ bị nhạt lẩn.

Lê Tuyên Kiều nhân nhã thướt tha, gặp mặt Hoàng Lan thì dừng lại phiếm chuyện vài câu. Hoàng Lan cũng đáp lời trôi chảy, nhưng vẫn ý tứ giữ khoảng cách, không muốn quá thân thiết với đối phương. Nàng chưa bao giờ tin tưởng Lê Tuyên Kiều!

Người hay tới Nhữ Hiên các thăm Hoàng Lan là Phạm sung dung Phạm Thị Ngọc Chân. Nàng ta nhập phủ Bình Nguyên vương chưa lâu nhưng nhờ có giọng hát thánh thót như chim hoàng oanh, cất lên làm gió xuân ngừng thổi, hoa cỏ ngừng tỏa hương, từng khiến Tư Thành ái mộ mà phong làm tài nhân, sau lại cất nhắc lên hàng sung dung, ban cho nơi ở là Thanh Thủy lâu. Vị Phạm sung dung này vẫn còn trẻ tuổi, tính cách có phần đơn giản, vô tư, Hoàng Lan tiếp xúc mấy lần liền cảm thấy quý mến. Thế nhưng, hậu cung không phải là nơi thích hợp để dung dưỡng những tâm hồn thuần khiết. Trải qua một số chuyện, Hoàng Lan là người thấm thía đạo lý đó hơn ai hết. Bởi vậy, khi nhìn theo bóng Phạm Ngọc Chân khuất xa, nàng không khỏi lắc đầu ái ngại, chỉ mong nàng ta có thể cứ vô tư như vậy mà bình an sống đến hết đời.

Nàng lại gặp Nguyễn tài nhân Nguyễn Nhã Liên dịu dàng, nền nã trong xiêm y màu trắng tinh khôi. Có thể nói Nguyễn Nhã Liên chính là người tương phản với Phùng Diễm Quỳnh nhất. Nếu Phùng Diễm Quỳnh diễm lệ như mặt trời thì Nguyễn Nhã Liên lại hiền dịu như vầng trăng buổi tối. Nếu Phùng Diễm Quỳnh vạn phần kiêu sủng, huênh hoang ngạo nghễ thì Nguyễn Nhã Liên từ lời nói đến cử chỉ đều nhỏ nhẹ khiêm nhường. Cá tính của nàng ta là vậy, không tranh không đoạt, không hề có ý ganh đua với người. Chính vì thế, tuy vào cung cùng thời gian với Phùng Diễm Quỳnh, nghe đâu lại có tài nghệ nấu ăn xuất chúng nhưng Nguyễn Nhã Liên vẫn chỉ là một tài nhân nhỏ bé, nơi ở cũng là Lãm Nguyệt cư mộc mạc, xa xôi.

Nguyễn Nhã Liên và Hoàng Lan từng trò chuyện vài lần, nay chạm mặt cũng chỉ từ tốn cúi mình hành lễ, chào nàng một tiếng Nguyễn sung nghi, xong rồi lại chậm rãi quay lưng bước đi.

Trịnh tu nghi Trịnh Minh Nguyệt xinh đẹp sắc sảo, tư dung động lòng người, vừa gặp Hoàng Lan liền làm như quen biết đã lâu. Nghe nói Trịnh Minh Nguyệt là con gái nuôi của nhập nội thiếu úy Lê Lăng, nhập cung chủ

yếu như một quân cờ chính trị, đối với những người như nàng ta, Hoàng Lan không muốn đắc tội nhưng cũng không dám quá thân thiết.

Hoàng Lan còn gặp một vị phi tần lạ mặt khác. Người này mặc một bộ y phục màu tím, dáng vẻ mảnh mai yếu ớt, giống như kẻ mang bệnh quanh năm. Có lẽ vì nàng ta không biết Hoàng Lan là ai nên không hề dừng lại chào hỏi, cứ thế lảng lạng đi về phía cung Trường Nhạc. Ban đầu Hoàng Lan cũng không chú ý đến người này, nhưng đến khi nhớ lại ánh mắt của đối phương, nàng lại có cảm giác kỳ lạ. Ánh mắt ấy, sâu thẳm và lạnh lẽo, hệt như bầu trời mùa đông phủ ngập tuyết trắng...

Cuối cùng, Hoàng Lan đành nhún vai rồi trở về Nhữ Hiên các. Hậu cung luôn như vậy, đủ loại người, đủ thân phận, đủ loại tâm cơ. Nàng chỉ là một đóa hoa bồ công anh tá túc tạm thời, chờ ngày trở về hiện đại, không có đủ thời gian, cũng không có đủ tư cách để quản chuyện của bất kì ai.

Sinh tồn của mỗi người, tốt hay xấu, đều là trách nhiệm của chính bản thân họ,

...

Một người mặc trang phục thái giám đang đứng trầm ngâm giữa những giá sách cao ngất. Căn phòng này nằm ở cuối điện Thuận Thiên, vốn được dùng để lưu trữ những pho sách quý trong hoàng cung. Thế nhưng, đối với riêng bản thân người kia, hẳn chưa bao giờ đến đây để đọc sách.

Ánh sáng chột ủa vào trong phòng. Hẳn hướng ánh mắt sâu hun hút về phía cánh cửa vừa mở.

Người vừa bước vào là một cung nữ.

"Thưa chủ thượng, đoàn sứ thần đại Minh đã xuất phát ngày hôm trước rồi ạ." Cung nữ cúi đầu rồi hạ giọng thông báo.

Sau đó là một khoảng im lặng. Người kia vẫn nhàn nhã gõ gõ tay theo một nhịp điệu nào đó. Dường như đối với hắn, cung nữ vừa xuất hiện kia không khác gì sương khói khói, vô hình, vô định.

Hắn không nói, cung nữ kia tất nhiên cũng không dám mở miệng. Nhiệm vụ truyền tin đã xong, nàng ta chỉ đứng bất động như một pho tượng, trên mặt cũng không nhìn ra nét biểu cảm nào.

"Ta hiểu rồi." Mãi lâu sau đó, thái giám kia mới lên tiếng. Giọng nói của hắn còn âm lạnh hơn cả hơi thở của địa ngục. "Người cũng về đi. Sau này nếu không có việc quan trọng thì đừng đến gặp ta nữa, tránh cho kẻ khác nảy sinh nghi ngờ."

Cung nữ vâng dạ kính cẩn, khi đang định trở ra thì lại nghe kẻ kia hỏi:

"Ai là chánh sứ?"

Cung nữ vội đáp:

"Dạ, là Phong Địch tướng quân."

Phong Địch tướng quân? Là tên họ Thạch đó?

Trong ánh mắt âm u của kẻ kia, một luồng sáng chết chóc chờn vờn quý dị. Cung nữ cố nén sợ hãi, run run giải thích:

"Công công, chánh sứ lần này là do đích thân hoàng đế đại Minh chỉ định."

Nhận ra sự sợ hãi của đối phương, thái giám mỉa mai cười nhạt rồi phất tay áo, ra hiệu bảo nàng ta lui ra. Động tác của hắn trước sau đều rất nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao lại khiến đối phương cảm thấy ớn lạnh.

Hắn nán lại vài phút, vu vơ cầm một cuốn sách địa lí lên xem, sau đó mới khoan khoái rời khỏi căn phòng.

Khi cánh cửa đóng lại, một luồng gió từ đâu thổi tới, lật tung từng trang sách lên. Rồi như có một áp lực kì lạ, cuốn sách địa lí vụn vẹo trong giây lát trước khi tan thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ.

...

Trong hậu viên Nhữ Hiên các, Lâm Vũ Linh đang dùng đũa gọt vỏ một quả táo, Nguyệt Hằng đứng sau lưng Hoàng Lan, nhàn nhã phe phẩy chiếc quạt lông công. Những lúc nhàn rỗi như thế này, Hoàng Lan thường ngồi ôn lại những kí ức xưa. Tính ra nàng lạc đến thời đại này cũng đã gần nửa năm.

Nửa năm, con người và cảnh sắc nơi đây đều bước vào cuộc đời nàng như một thói quen.

Nhữ Hiên các được chính tay Hoàng Lan tùy nghi bài trí lại, trở nên thoáng đãng và đẹp mắt hơn trước. Có một lần Phạm Ngọc Chân ghé qua đây, nhận xét cách bài trí đồ đạc của Nhữ Hiên các khá kỳ cục, trước đây nàng ta chưa từng gặp qua, nhưng nó cũng đem lại cảm giác thoải mái, càng nhìn càng dễ yêu thích. Nghe đâu chiều hôm đó, Phạm Ngọc Chân trở về Thanh Thủy lâu cũng học theo Hoàng Lan mang đồ đạc ra xếp lại, kết quả bị Quách Liễu đem chuyện này đi bép xép với Phùng Diễm Quỳnh, nói đối phương gây loạn này nọ. Quách Liễu là kẻ đi theo Phùng Diễm Quỳnh, Phạm Ngọc Chân lại thân thiết với Hoàng Lan, mấy chuyện chọc ngoáy nhau thế này cũng không có gì lạ. Cũng may có Trịnh Minh Nguyệt "tình cờ" đi ngang qua nói giúp vài câu, Phạm Ngọc Chân mới bình an vô sự.

Vũ Linh theo Hoàng Lan hồi cung, rất nhanh chóng đã thích ứng được với cuộc sống mới. Những cung quy rườm rà phức tạp, Hoàng Lan nghiên cứu cả tháng còn thấy đầu đau, vậy mà chỉ qua tay Vũ Linh một lần liền đâu vào đó. Nhìn cử chỉ thuần thục của Lâm Vũ Linh, không ai nghĩ nàng ta từng xuất thân từ vùng quê nghèo ở Thanh Hoa.

Nguyệt Hằng thường nói đùa rằng người như Lâm Vũ Linh sinh ra là để sống trong hậu cung. Những lúc ấy, Lâm Vũ Linh chỉ cười cười không đáp, nhưng hơn ai hết, nàng ta hiểu rằng nếu ngày ấy không có Nguyễn sung nghi cửu mang giúp đỡ, cho ăn cho mặc, không biết số kiếp nàng ta sẽ trôi dạt về đâu nữa. Ân tình này, Lâm Vũ Linh nguyện dành cả đời để đền đáp lại.

Nhữ Hiên các vốn đã có một Nguyệt Hằng nhí nhảnh, giờ lại thêm một Lâm Vũ Linh cẩn trọng chu đáo, có hai người như thế hầu hạ, thực sự Hoàng Lan cầu còn không được.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi, Ngô Chi Lan lại vào cung dạy chữ cho Hoàng Lan. Hoàng Lan xuất cung, vốn liếng chữ nghĩa quên gần một nửa, báo hại Ngô Chi Lan lại phải kèm cặp từ đầu. Cũng may nàng ta đủ kiên trì và nhẫn nại, bằng không đã chẳng tuần hai lần ghé thăm Nhữ Hiên các nữa rồi.



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (2)

Có lần cùng Hoàng Lan dạo chơi ngắm sen, Ngô Chi Lan tình cờ nhìn thấy một cung nữ đang chèo thuyền hái những búp sen mới nở. Suối tóc của người cung nữ kia đổ dài, hòa cùng sắc hồng của cánh sen và màu xanh của lá, khiến cho mặt hồ mênh mang lãng động. Đứng trước cảnh sắc hữu tình hữu ý ấy, Ngô Chi Lan liền xuất thần ngâm nga:

"Tương khan lục mấn niên,

Vô sự thái kê liên.

Tiểu cô, kiêu bất ngữ,

Đái tiểu học sanh thuyền.

Liên hoa viễn cận hương,

Thái thái tống sơn nương.

Mạc khiến phong xuy mấn,

Băng cơ nguyên tự hương." (1)

Câu từ rườm rà khiến Hoàng Lan khó hiểu hết nghĩa, song nàng vẫn cảm nhận được sự mượt mà và cái hồn trong mỗi áng thơ.

Từ ngày Hoàng Lan trở thành Nguyễn sung nghi, Tư Thành thường xuyên đến Nhữ Hiên các dùng bữa. Ban đầu Hoàng Lan không muốn tiếp hần vì nàng hiểu rằng, bản thân càng thân thiết với người này, nàng càng

trở thành cái bia cho đám phi tần ngoài kia tập bắn. Nhưng nghĩ lại, giờ Hoàng Lan là kẻ ăn nhờ ở đậu, mà khách trọ lại đuổi chủ nhà, nhìn kiểu gì cũng không phải phép lắm, cuối cùng nàng đành mặc kệ, tùy ý đối phương thích đến thì đến, thích đi thì đi, chẳng mời mọc cũng không ngăn cản. Còn về phần Tư Thành, hẳn tìm đến Nhữ Hiên các cũng có lý do riêng. Hồi xưa, khi còn là một Bình Nguyên vương tiêu điều nhàn nhã, Tư Thành vẫn có thói quen ăn uống thanh đạm, còn chỗ Hoàng Lan không có cao lương mỹ vị, chỉ có cơm canh dân dã như bao nhà thường dân, thành ra lại hợp khẩu vị của hắn. Những ngày đầu tiên, hai người họ ngồi đối diện nhau trước mâm cơm, không khí có phần gượng gạo, cổ quái. Nhưng việc gì lặp đi lặp lại cũng thành quen, dần dà, người họ vừa dùng bữa vừa tán gẫu chuyện trên trời dưới biển, thậm chí có những lúc nổi hứng lên còn giành nhau một miếng thức ăn, để rồi kẻ thắng đắc ý bật cười ha hả.

Nàng nhận thấy, Lê Tư Thành cũng không đến mức khó ưa như mình từng nghĩ.

Hắn cũng nhận thấy, chỉ đến Nhữ Hiên các, hắn mới được ăn một bữa ngon lành và thoải mái như vậy.

Thỉnh thoảng khi trời đã tối muộn mà vẫn chưa thấy Tư Thành trở về điện Bảo Quang, Hoàng Lan chợt dạ nhắc khéo vài câu, kiểu gì cũng bị hắn mĩa mai:

"Nàng yên tâm, nếu muốn tìm mỹ nhân, trẫm cũng tự biết phải đến cung Thụy Đức, Diêu Tú Viện hoặc Thanh Thủy lâu... tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà tìm đến Nhữ Hiên các của nàng. Nhớ kỹ cho trẫm, trẫm chỉ đến đây dùng cơm thôi."

Biết rõ đối phương cố tình châm chọc nhưng Hoàng Lan mặc kệ. Hắn mĩa mai cũng được, không mĩa mai cũng được, chỉ cần hắn nói lời giữ lời, không tùy tiện sủng hạnh nàng, nàng vẫn có thể đối đãi với hắn như với một người bạn.

Lại nói, sủng hạnh? Nghĩa là trở thành... trở thành vợ của hắn? Chỉ mới nghĩ đến thôi, Hoàng Lan đã lắc đầu lè lưỡi, bài xích kịch liệt. Nàng là một người theo chủ nghĩa thực tế. Ngưỡng mộ đấy, nhưng nàng không nghĩ những câu chuyện kì tích như phim Hàn sẽ xảy đến với mình, càng không bao giờ tin rằng có những mối tình vượt thời gian như trong truyện truyện cổ tích tồn tại. Cả đời này, nàng chỉ có một sở nguyện duy nhất, đó là bình an cho đến khi trở về hiện tại. Nếu có cơ hội trở về, nàng sẽ yêu một người hiện đại nào đó, nếu thuận lợi thì vài ba năm sau có thể tính đến chuyện hôn nhân. Còn ở lại đây, điều này tuyệt đối không thể.

Bất giác Hoàng Lan nghĩ tới Trường Giang, cảm thấy khóe mắt mình cay cay...

...

Dù đã cuối hè nhưng sắc trời vẫn ngập tràn ánh nắng. Bây giờ đang là giữa trưa, con đường dẫn đến cung Vĩnh Ninh thênh thang, vắng lặng. Từ xa xuất hiện một đoàn thái giám, trên tay bọn họ là những mâm gỗ phủ vải hồng điều, hình như còn có bốn thái giám đang bưng bốn chậu phong lan nhỏ tuyệt đẹp. Dựa vào động tác của đám thái giám này, có thể đoán vật đựng trên những chiếc mâm kia khá nặng.

Đúng lúc đoàn người chuẩn bị rẽ bước vào Nhữ Hiên các thì gặp hai loan kiệu. Người ngồi bên trong, không ai khác chính là Huệ phi Phùng Diệm Quỳnh và Hạ tiếp dư. Hạ tiếp dư này xuất thân đơn giản, không có chỗ dựa nhưng nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, nhờ vẽ một bức tranh uyên ương mà nhanh chóng kết giao với người đứng đầu cung Thụy Đức.

Phùng Diệm Quỳnh ban đầu cũng không hề để đám thái giám đưa đồ kia vào mắt, cho đến khi phát hiện ra thứ bọn họ đang bê là khoai sọ, khoai lang, bánh nếp... toàn những nông sản tầm thường thì không khỏi hiếu kì.

"Kia là những thứ gì vậy?"

Diệu Hoa bèn kéo một thái giám lại hỏi han, sau đó chạy đến bên loan kiệu đáp:

"Bẩm lệnh bà, đó là nông sản vùng Thanh Hoa tiến cung, bệ hạ dặn đem đến Nhữ Hiên các cho Nguyễn sung nghi."

Suốt cả tháng nay, "Nguyễn sung nghi" là từ mà Phùng Diễm Quỳnh dị ứng nhất. Nét vui vẻ trên mặt nàng ta nhanh chóng chuyển sang trạng thái đối lập.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (3)

"Thường cho Nguyễn Hoàng Lan? Cô ta thì có công trạng gì mà cũng được ban thưởng?"

Trong ấn tượng của Phùng Diễm Quỳnh, Nguyễn Hoàng Lan mãi mãi là một nhạc công xuất thân hèn kém. Hạ Diệp Dương vờ như không nhận ra biểu cảm của Phùng Diễm Quỳnh, chỉ nhàn nhã trở tay về phía xa:

"Huệ phi quên rồi sao? Nguyễn sung nghi này từng cùng bệ hạ đàm luận chuyện thủy văn, kiến giải được vấn đề đê sông Lỗi Giang, được khen ngợi là người có tấm Bồ Tát, biết suy nghĩ vì giang sơn xã tắc. Nay tình hình Thanh Hoa dần ổn định, dân chúng ở đó nhớ ơn triều đình nên dâng tặng nông sản, bệ hạ nghĩ tới Nguyễn sung nghi nên mới ban chút đồ này cho cô ta."

Một câu Nguyễn sung nghi, hai câu Nguyễn sung nghi! Nếu không niệm tình Hạ Diệp Dương này còn có chỗ hữu dụng, Phùng Diễm Quỳnh đã thẳng tay xử trí nàng ta cho hả giận rồi.

Thấy chủ nhân hừ lạnh một tiếng, Diêu Hoa rụng rời đổ đốt, vội vàng quỳ xuống.

"Lệnh bà bớt giận."

Phùng Diễm Quỳnh hậm hực gì đó không nghe rõ. Diêu Hoa tự cho mình thông minh, nhanh nhẩu nịnh nọt:

"Lệnh bà hà tất phải vì những thứ hèn kém đó mà tức giận! Người là phượng hoàng giữa loài người, là phi tần cao quý nhất hậu cung, thử hỏi khắp hậu cung này, ai có tư cách so bì với lệnh bà? Trong khi những thứ đồ kia, nhìn thoáng qua cũng thấy thô kệch quê mùa. Kẻ tặng người nhận đều một phường mèo mả gà đồng, đừng nói là vật tiến cung, Diêu Hoa thấy cho dù chạm vào làn váy người cũng không xứng đáng."

Theo hầu Phùng Diệm Quỳnh đã lâu, Diêu Hoa không ít thì nhiều cũng nhiễm được tính cách tự mãn của chủ nhân. Phùng Diệm Quỳnh cũng hơi phác ra ý cười.

Đúng vậy, ta là mới là phượng hoàng giữa vạn người, còn Nguyễn Hoàng Lan đó chẳng qua chỉ là một kẻ hèn kém thô kệch. Đối phương vốn đã không có tư cách cùng ta so bì cao thấp...

Thấy Phùng Diệm Quỳnh vui vẻ, đám cung nữ phía sau cũng riu rít lấy lòng. Ở bên cạnh, Hạ Diệp Dương đứng đĩnh vuốt vuốt lọn tóc của mình, chỉ thỉnh thoảng bợ đỡ vài câu.

"Mèo mả gà đồng? Các người nói ai là mèo mả gà đồng?"

Đúng lúc ấy, một giọng nam trầm vang lên. Đám cung nữ đang cười khúc khích bỗng xám mặt nhìn nhau. Phùng Diệm Quỳnh còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy bản thân theo bản năng rời khỏi loan kiệu, rồi từ tốn hành lễ với người vừa xuất hiện.

Hoàng thượng coi trọng Nguyễn sung nghi, việc này cả hậu cung đều biết.

"Hay cho câu mèo mả gà đồng!" Tư Thành liếc nhìn người đang khiêm tốn quỳ phía sau Phùng Diệm Quỳnh, một lúc sau mới nhớ ra nàng ta là tiệp dư mới được sắc phong. Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên người nhân vật chính. "Huệ phi, thử hỏi nàng một câu. Quần áo đẹp đẽ nàng đang khoác trên người từ đâu mà có? Cao lương mỹ vị nàng ăn hàng

ngày từ đâu mà có? Cuộc sống sung túc đầy đủ này của nàng, từ đâu mà có?"

Càng về cuối, Tư Thành càng gằn từng chữ mà nói.

Phùng Diệm Quỳnh cũng không phải kẻ ngu ngốc. Nàng ta cúi đầu đáp.

"Bẩm bệ hạ, là từ tiền tô thuế mà dân chúng nộp cho triều đình hàng năm..."

Tư Thành chán ghét nhìn nàng ta:

"Đúng vậy. Những gì nàng được hưởng hôm nay đều từ đám người mà nàng cho là mèo mả gà đồng ấy đó."

"Bệ hạ bớt giận." Biết đối phương nổi giận, Phùng Diệm Quỳnh vút hết sự kiêu kì vốn có, vội quỳ sụp dưới chân hăn, nghẹn ngào: "Là Diệm Quỳnh không phải, đã khiến người tức giận. Thần thiếp biết sai rồi."

Tư Thành vẫn nhìn đối phương không chớp mắt. Trên gương mặt tuấn mỹ kia, không ai đủ bản lĩnh để nhìn ra dù một tia cảm xúc.

Không thường xuyên được gặp Tư Thành, Hạ Diệp Dương dễ dàng bị kích động, cứ ngây ngẩn ngăm nhìn hăn. Khi tiếng khóc của Phùng Diệm Quỳnh bị đẩy lên cao, nàng ta mới giật mình nhận ra bản thân cũng không thoát được liên lụy trong việc này.

Phải nói gì đó! Phải nói gì đó! Nhưng nói gì bây giờ?

Nghĩ đoạn, Hạ Diệp Dương đánh bạo nói:

"Bẩm bệ hạ, Huệ phi tuy sai nhưng cũng đã biết lỗi, xin bệ hạ nể tình chị ấy đang mang thai rỗng mà giơ cao đánh khê."

Phùng Diệm Quỳnh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Kiểu nói của Hạ Diệp Dương, bề ngoài là thay Phùng Diệm Quỳnh cầu xin, thực chất chỉ là chối bỏ trách nhiệm của bản thân, trong khi chính nàng ta mới là người khơi mào ra vụ nói xấu này.

Tư Thành chăm chú nhìn hai phi tần trước mặt. Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, hần lạnh nhạt nói:

"Huệ phi đang mang thai, quỳ lâu không tiện, đứng lên trước đi."

Phùng Diệm Quỳnh mặt tái nhợt, lật đật đứng dậy.

"Diệu Hoa." Bỗng nhiên Hạ Diệp Dương cao giọng gọi. "Còn không mau đến đỡ Huệ phi dậy. Chị ấy thân thể bất tiện, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì các người có chịu được trách nhiệm không?"

Khi không bị gọi đến tên, Diệu Hoa chạy đến như một phản xạ vô điều kiện. Trong khoảnh khắc ngăn ngui ấy, Phùng Diệm Quỳnh đột ngột ngộ ra, chỉ muốn giơ tay ra ngăn cản cung nữ của mình lại nhưng đã quá muộn.

Lời này của Hạ Diệp Dương, là vô tình hay hữu ý?

Ánh mắt của Tư Thành đã chạm đến người cung nữ này. Sự xuất hiện của nàng ta khiến hần nhớ lại chuyện vừa rồi.

Kẻ tặng người nhận đều một phùng mèo mả gà đồng, đừng nói là vật tiến cung, Diệu Hoa thấy cho dù chạm vào làn váy người cũng không xứng đáng.

"Diệu Hoa? Người là Diệu Hoa?" Tư Thành liếc mắt nhìn Diệu Hoa: "Người vừa nói bốn chữ "mèo mả gà đồng" cũng là người phải không?"

Diệu Hoa run rẩy. Phùng Diệm Quỳnh cứng họng.



"Cung nữ của nàng, sau lưng trăm cũng dám cả gan bình phẩm các chủ nhân khác, cũng dám coi thường con dân Đại Việt. Á càng ngày càng lớn mật nhỉ?"

Lời này Tư Thành dành cho Phùng Diệm Quỳnh. Mà ở một bên, Diệu Hoa cũng nhũn ra như bún.

Phùng Diệm Quỳnh không có bản lĩnh đùa giỡn trước mặt Tư Thành. Giữa việc hi sinh một cung nữ nhỏ bé và việc chọc giận Tư Thành, nàng ta thừa thông minh để chọn cho mình đường lui.

"Là do thần thiếp dạy bảo cung nữ không tốt, đã làm bẩn tai của bệ hạ." Rồi nàng ta lạnh lùng ra lệnh: "Lôi tiện tì này xuống, đánh năm mươi trượng cho bản cung."

Năm mươi trượng, không chết thì cũng thành tật.

Diệu Hoa chỉ kịp rú lên một tiếng, xong rồi ngất lịm.

Tư Thành tiếp tục nhìn đến Hạ Diệp Dương:

"Hạ tiếp dư, nàng thấy kẻ khác ăn nói lỗ mãng nhưng cũng không biết đường nhắc nhở, trăm phạt nàng về Triều Dương uyển đóng cửa suy nghĩ ba ngày, khi nào cảm thấy hành vi đúng đắn hơn thì hãy ra ngoài!"

Đóng cửa suy nghĩ ba ngày? Nói thẳng ra là cấm túc! Hạ Diệp Dương hơi ngẩn người, lúc cúi đầu tạ ơn, trong đáy mắt nàng ta vẫn còn lộ rõ vẻ hoang mang, khó hiểu.

"Phùng Diệm Quỳnh, nàng là phi tần cấp bậc cao nhất, trăm vốn có ý định cho nàng tạm thời xử lý cung vụ. Đáng tiếc việc ấy không cần thiết nữa. Nàng quả thực khiến trăm thất vọng."

Đó là câu nói cuối cùng của Tư Thành trước khi bỏ đi.

Tại sao? Tại sao ta tâm toàn ý hầu hạ hân, đối lại vẫn chỉ là là hai chữ thất vọng?

Xét về địa vị, về mỹ mạo, về tài năng, ta có điểm gì thua Nguyễn Hoàng Lan? Tại sao bệ hạ lại coi trọng cô ta mà đối xử với ta lạnh nhạt, bạc bẽo như thế?

Rốt cuộc, ai nói cho ta biết, ta đã làm gì sai?

Phùng Diệm Quỳnh cảm thấy hai tai ù đi, không hề nghe thấy tiếng cung nữ bị xử trượng đang gào lên từng hồi thê thảm, cũng không nhìn thấy sắc mặt vắn vẹo khó hiểu của Hạ Diệp Dương. Bóng chiều trùm lên người nàng ta, cô độc, đặc quánh.

...

Đồng Cúc đài nằm ở phía đông ngự hoa viên. Truyền cũ kể lại rằng, vua Lê Thái tổ có một người ái phi rất yêu thích hoa cúc. Để chiều lòng bà phi này, ngài đã cho xây một vườn cúc lớn hình ngũ giác ở hậu cung, sau đó đặc biệt phái người đi bốn phương sưu tầm những giống cúc lạ và hiếm về trồng ở đây. Từ đó, vườn hoa này có tên là Đồng Cúc đài.

"Lệnh bà, người mau xuống đây đi!"

Nguyệt Hằng đứng ở dưới một hòn giả sơn, bắt tay trước miệng làm thành cái loa rồi cất tiếng gọi, chốc chốc lại lo lắng nhìn lên phía trên.

"Nguyệt Hằng, lâu lâu lệnh bà mới được vui vẻ như vậy, cô cũng nên để người thoải mái một chút chứ."

Nguyệt Hằng quay lưng lại, nhéo Lâm Vũ Linh một cái rồi lại sốt ruột đi lòng vòng quanh hòn giả sơn.

"Tôi lo cho lệnh bà thôi, đá thì trơn lại lắm rêu, nhờ đâu người trượt chân ngã xuống thì sao?"

Biết không thể trấn an được bà cô khó tính này, Lâm Vũ Linh cũng không nói nữa. Lúc sau lại nghe tiếng Nguyệt Hằng tiếp tục réo.

"Lệnh bà, con xin lệnh bà đấy, người mau xuống đây đi!"

Kể từ khi Hoàng Lan chính thức trở thành phi tần, xưng hô của Nguyệt Hằng với nàng đã không thể tùy tiện như trước nữa. Ở bên trên hòn giả sơn, Hoàng Lan giả điếc. Nàng cầm chắc sợi dây trong tay, thích thú ngắm nghía chiếc điều đang bay phía xa xa.

Một chiếc điều cắt tủa công phu thành hình chú pokémon Pikachu ngộ nghĩnh, có gắn thêm một ống trúc ở đuôi đang chao nghiêng từng vòng trên bầu trời. Mỗi khi trời có gió, ống trúc lại phát ra âm thanh trầm bổng, réo rắt.

Món đồ chơi này là Hoàng Lan tự tay làm. Nhìn thấy nó, nàng lại nhớ đến thời thơ ấu đầy hoài niệm.

Sáo điều...

"Lệnh bà... "

Nguyệt Hằng vẫn kiên trì như một bà cô già khó tính. Lâm Vũ Linh càu nhàu:

"Cô đừng làm ồn nữa. Để im cho tôi nghe tiếng sáo nào."

Lâm Vũ Linh đang nhắc đến tiếng sáo điều. Nguyệt Hằng nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên càng để ý càng thấy âm thanh ấy rõ ràng, du dương réo rắt, hòa quyện cùng gió trời tạo thành một bản đồng dao tinh tế.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 17: Sóng Gió Bắt Đầu (4)

Lợi dụng lúc bà cô già khó tính Nguyệt Hằng không để ý, Hoàng Lan thoắt leo xuống như một con sóc, vòng sang phía sau hòn giả sơn rồi nhanh chóng lẫn mất. Lâm Vũ Linh đứng ở phía xa nhìn thấy, ngấm ngấm đồng ý, chỉ làm một cử chỉ ngụ ý rằng lệnh bà nên trở về sớm.

Kể từ ngày trót khoác lên người cái địa vị sung nghi gì đó, mỗi bước chân của Hoàng Lan đã không còn thoải mái tự tại như xưa. Lúc nào cũng có cung nữ đi theo nàng như hình với bóng. Giây phút thoải mái tự do như hôm nay là khá hiếm hoi! Nàng khoan khoái hít một hơi rồi tiêu sái bước đi quanh Đồng Cúc đài, âm thầm mừng rỡ lúc thu sang, Đồng Cúc đài sẽ bị nhuộm bởi một màu vàng chói mắt.

Khung cảnh đang tĩnh lặng thì bị một giọng nói eo éo cắt ngang:

"Ai ở phía trước? Còn không mau tránh đường!"

Hoàng Lan giật mình quay lại, nhác trông thấy hai người có vẻ như một chủ một tớ đang tiến lại gần.

Người đi đằng sau, mặc y phục màu tím, tiếp tục cất giọng hống hách:

"Cung nữ to gan, người còn đứng đó nhìn cái gì? Tránh qua một bên mau!"

Hoàng Lan vẫn đứng bình chân như vại.

Thứ nhất, lối đi ở Đồng Cúc dài công nhận hơi hẹp thật, nhưng xin đường thế này nghe kiểu gì cũng không lọt tai.

Thứ hai, trang phục và ngoại hình của hai người này rất lạ, không giống y phục của quan lại triều đình.

"Tiểu mỹ nhân, vì sao còn đứng ngây ra đó? Chẳng lẽ người ngưỡng mộ ta quá nên không chịu rời đi sao?"

Cái kẻ có - vẻ - giống - chủ - nhân kia bật cười ha hả. Người này vẫn còn rất trẻ, trán cao mày rậm, ngũ quan hài hòa, tướng mạo tuy tuấn tú đẹp đẽ nhưng lại dễ nhìn ra sự nham hiểm trong cái đẹp đẽ đó. Hắn mặc áo dài màu trắng, cổ và tay áo khâu chỉ kim tuyến tinh tế, lưng thắt đai ngọc gọn gàng. Vải may áo, có lẽ là một loại gấm thượng hạng, đứng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng bóng bẩy nhức mắt. Bộ trang phục kiểu này, Hoàng Lan nhìn rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu. Thấy nàng đứng ngây ngẩn một hồi, hắn lại cười, phô ra hàm răng trắng như ngọc.

"Tiểu mỹ nhân... "

Phì! Mỹ, mãi cái đầu người ấy! Hoàng Lan khinh thường lườm hắn. Bình sinh, nàng cực kì dị ứng với thể loại cột nhà này.

Rồi Hoàng Lan hơi khựng lại. Trang phục ấy... giọng nói chọ chệ ấy... ngôn từ nửa nạc nửa mỡ ấy...

Cái tên áo trắng này là người ngoại quốc! Hèn gì nàng thấy trang phục hắn quen quen, hóa ra vì nó na ná như hình ảnh trên những bộ phim cổ trang Trung Quốc mà nàng đã từng xem trước đây.

"Người Trung Quốc à?"

Người kia khó hiểu nhìn nàng:

"Trung Quốc?" Hãn nhắc lại.

Hoàng Lan vỗ vỗ trán. Ở thời đại này, chắc bọn họ chỉ biết "trung nguyên" chứ chưa biết đến từ "Trung Quốc" đâu nhỉ? Có nói nữa hãn cũng không hiểu. Tự nhiên trong lòng có ác cảm không thể lý giải, Hoàng Lan nhún vai, nhanh chóng rẽ sang một bên khác.

Một bàn tay vươn tới, mạnh mẽ và thô bạo tóm lấy cánh tay nàng. Tên áo trắng nhìn Hoàng Lan, cất giọng nham nhở:

"Đi đâu vội vậy tiểu mỹ nhân? Ta trông ngươi cũng có chút nhan sắc. Có muốn đi theo ta không? Đi theo ta, ngươi sẽ được ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết."

Ăn ngon mặc đẹp? Ai cần cái ăn ngon mặc đẹp của ngươi? Hoàng Lan chửi thầm trong bụng. Trong khi đó, cặp mắt trâng tráo của hãn quét khắp người nàng, cuối cùng dừng lại trên bờ vai trắng nõn nà.

"Làm ơn buông tay ra."

Hoàng Lan gằn chặt từng chữ, cố gắng lắm mới không phát tiết cơn giận dữ ra ngoài. Bởi vì đây là hậu cung, dù có giận, nàng cũng không thể tùy tiện động thủ.

"Ta không ngờ nước Nam cũng có kiêu cung nữ ngang ngạnh như ngươi." Tên áo trắng vẫn tiếp tục, giọng điệu cố tình phô ra vẻ khinh thị mỉa mai: "Ngươi muốn ta bỏ tay ra? Được thôi..."

Hãn nói xong liền giật mạnh tay lại. Hoàng Lan bị mất đà, lao về phía trước, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã bị hãn gắt gao ôm trọn lấy. Một hơi thở nóng bỏng phả vào mặt nàng, Hoàng Lan quay mặt sang hướng khác, ghê tởm né tránh.

"Hoa đẹp là hoa có gai, rất thú vị, ta rất thích. Ngoan ngoan chiều chuộng ta một chút, rồi ta sẽ xin chủ người người ban người cho ta." Hãn thì thầm bên tai nàng bằng chất giọng chọ chẹ của người tập nói chưa sôi: "An Nam quốc vương sẽ không dám làm phật ý thiên triều đâu."

Rồi nàng cảm thấy dưới eo mình bị một bàn tay sờ tới.

Ngoan ngoan chiều chuộng?

Một giây sau đó, máu trong người Hoàng Lan sôi sục thành dòng dung nham cuộn cuộn. Nàng lấy hết sức vùng ra khỏi người hãn, đồng thời co đầu gối lên, đạp thẳng về phía trước.

Tên thái giám ỏn ẻn đi cùng tru lên một tiếng.

Ở phía trước, chủ nhân của hãn đang trợn mắt há mồm, hai tay ôm lấy bộ hạ, sắc mặt hiện ra nét đau đớn đến điên cuồng.

"Tiện nhân!"

Tên áo trắng rít lên như răn độc. Hãn không ngờ trong hậu cung Đại Việt lại có cung nữ dám cả gan đá hãn, sỉ nhục hãn. Trong gương mặt nham hiểm kia, có một thứ gọi là sát khí nổi lên.

Hoàng Lan lùi lại một bước, nhưng không phải né tránh, mà vì nàng ghê tởm.

"Tránh ra! " Nàng nhắc lại lần nữa, thanh âm nghiêm nghị đến lãnh khốc.

Sau một phút tự trấn tĩnh bản thân, tên kia nhếch môi cười nham hiểm:

"Tiện nhân, món nợ hôm nay ta sẽ ghi nhớ. Rồi một ngày, ta sẽ bắt cả vua tôi Đại Việt phải quỳ dưới chân thiên triều. Người sẽ phải hối hận vì hành động của mình ngày hôm nay."

Đạp hẳn một cái coi như xả hận, Hoàng Lan vốn đã định xoay người bước đi. Đến khi lời của đối phương vừa lọt vào tai, bước chân nàng liền chững lại.

Bắt cả vua tôi Đại Việt phải quỳ dưới chân thiên triều?

Bước đến trước mặt tên áo trắng, Hoàng Lan bình tĩnh nhìn xoáy vào hẳn.

Cái nhìn của nàng... sắc hơn dao, lạnh hơn tuyết.

Trời đang nắng nhưng mặt đất dưới chân dường như đã đóng băng. Tên áo trắng chỉ cảm thấy có một luồng gió lạnh xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho chân tay hẳn tê dại. Rùng mình một cái, hẳn bất giác lùi lại hai bước.

"Lệnh bà ơi, xảy ra chuyện gì vậy?"

Sau lưng Hoàng Lan, đám người Nguyệt Hăng đã chạy đến. Nhìn thấy nàng và chủ tớ tên áo trắng, bọn họ nhất thời ngậy ra trong giây lát, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Hoàng Lan trở vào người trước mặt, thản nhiên ra lệnh:

"Nguyệt Hăng, cô gọi mấy thị vệ đến đây, đem hai tên thái giám lười nhác trốn việc này xuống, vả vào miệng cho tôi."

Xưa này Nguyễn sung nghi chưa từng hạ lệnh trừng phạt một ai, cho nên lần này tất cả mọi người có mặt đều giật mình. Cuối cùng, nhìn sắc mặt nghiêm khắc đến đáng sợ của nàng, bọn họ liền nhìn nhau vâng dạ.

Bốn năm thị vệ đã bước ra.

Tên áo trắng lắp bắp kinh hãi. Nhưng mặc cho hẳn nạt nộ lẫn giãy giụa, thị vệ vẫn lôi hẳn xuống dưới.



"Dừng tay lại, không được đánh, các người có biết ta là ai không? Ta không phải thái giám, ta là..."

Hoàng Lan kịp thời ngắt lời hẳn:

"Cho dù các người là người của cung nào, đối với tôi cũng không quan trọng. Người hầu kẻ hạ trong cung làm sao có kiêu ăn nói vô phép tắc như thế. Vả miệng người hôm nay, là để sau này người biết điều mà bớt sửa vậy đi một chút." Rồi nàng cao giọng: "Đánh!"

Ở trong hoàng cung Đại Việt dám ngạo mạn kiêu căng, còn nói ra những lời vô phép như vậy, có đánh gãy chân hẳn, vả vỡ miệng hẳn, Hoàng Lan cũng không áy náy.

Thị vệ vâng lời Hoàng Lan, lập tức xuống tay không nương tình. Đồng Cúc dài vang lên tiếng tát chát chúa, tiếng người chọ chệ hét thất thanh.

Tên áo trắng điên cuồng chửi bới. Nếu giờ phút này có thể xông ra, chặn chặn hẳn sẽ lao đến chỗ nàng mà cắn, mà xé.

Thấy chủ mình bị hành hung, tên thái giám đi cùng luống cuống chân tay. Nhưng khi hẳn lon ton định chạy đến ứng cứu thì bị một thị vệ bực mình đạp cho một cái, liền ngã lăn sang một bên.

Chưa tát đến chục cái, mồm miệng tên áo trắng đã bầm tím.

"Nguyễn sung nghi, xin dừng tay."

Đặng Phúc từ xa khắp khởi chạy tới, hấp tấp xua mấy tên thị vệ ra. Y ngó qua bộ dạng tả tơi của tên áo trắng, âm thầm kêu khổ đến mười mấy đời tổ tông.

"Lệnh bà, người này không thể đánh."

Hoàng Lan tỉnh bơ đáp:

"Hắn là thái giám trốn việc, lại ăn nói bậy bạ nên tôi dạy dỗ hắn một chút thôi."

Đặng Phúc hơi ngần người. Khi hiểu ra có chuyện "hiểu lầm", hắn mếu máo thưa.

"Hai người này không phải thái giám, lệnh bà đánh nhầm người rồi."

Tất nhiên Hoàng Lan biết tên áo trắng không phải thái giám. Nhưng nàng vẫn chọn cách xuống tay dạy dỗ hắn. Không phải vừa nãy hắn chưa kịp nói tên sao? Không phải không biết thì không có tội sao? Cho dù bây giờ nàng có đánh hắn te tua, sau này cũng có thể dựa vào lý do nhận nhầm hắn là thái giám trong cung để tìm đường lui cho mình.

Vốn biết tính cách của vị sung nghi này, Đặng Phúc giậm giậm chân một cách bất lực, sau hướng tên áo trắng cúi đầu kính cẩn:

"Tham kiến Phong Địch tướng quân. Sung nghi của chúng tôi tính tình nóng nảy nên đã gây ra chút chuyện hiểu lầm, mong ngài bỏ qua cho."

Thạch Bưu được giải thoát, không nói gì, chỉ nghìn căm vạn hận nhìn Hoàng Lan. Đặng Phúc thấy tình hình căng thẳng thì vội nói tiếp:

"Tôi tìm ngài mãi, hóa ra ngài đi lạc trong Đồng Cúc đài. Bộ hạ đang chờ ngài ở điện Kính Thiên, cũng không còn sớm nữa, mời ngài theo tôi."

Một lúc sau, khước môi Thạch Bưu mới miễn cưỡng nhắc lên:

"Vừa rồi chỉ là chuyện hiểu lầm, hi vọng công công không cần kinh động đến quốc vương. Điện Kính Thiên còn xa, mời công công đi trước dẫn đường."

Rõ ràng Thạch Bưu không muốn ở lại thêm một giây nào nữa. Hắn vênh váo bỏ đi. Đặng Phúc chỉ kịp quay lại nhìn Hoàng Lan, lắc lắc đầu mấy cái,

rồi cũng vội vã rời khỏi Đồng Cúc đài.

...

Chú thích:

(1): Bài thơ Thái liên khúc của Kim Hoa nữ học sĩ Ngô Chi Lan, viết dưới thời vua Lê Thánh Tông.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (1)

Bài học? Đại nhân là người học rộng hiểu nhiều, lại là võ tướng có kinh nghiệm sa trường, chắc đại nhân vẫn nhớ sự kiện quân Nam Hán đại bại trên sông Bạch Đằng, chuyện nhà Lý chủ động chặn quân Tống ở sông Như Nguyệt, rồi cả ba lần vó ngựa quân Nguyên Mông bị vua tôi nhà Trần đẩy lui nữa. Ài, chuyện cũ rồi, đám con cháu chúng ta không nên bàn luận nhiều. Nhưng lịch sử mới là bài học rõ ràng nhất. Không biết bài học mà chánh sứ đại nhân muốn dạy chúng ta là bài học nào trong số đó?

-----

Thiên tử Đại Việt mới lên ngôi, Phong Địch tướng quân Thạch Bưu phụng mệnh hoàng đế Thiên Thuận của nhà Minh dẫn đầu đoàn sứ thần sang Đại Việt làm khách quý. Đi cùng hẳn còn có phó sứ, hữu thị lang bộ binh Phương Hữu Long.

Theo lệ thường, sau buổi đón tiếp chính thức ở điện Kính Thiên, sứ thần các nước sẽ trở về dịch quán nghỉ ngơi. Nào ngờ tên sứ thần Đại Minh này mặt dày hơn bình thường, hẳn không những không cuốn xéo, lại còn có "nhã ý" muốn có một bữa tiệc nho nhỏ giữa hoàng gia và đoàn sứ thần, lí do đưa ra đại loại kiểu "giao lưu văn hóa". Đây là chuyện chưa từng có trong tiền lệ tiếp sứ thần, nhưng Thạch Bưu là khách quý đến từ Đại Minh, hơn nữa tổ chức thêm một bữa tiệc cũng không phải việc gì quá trọng đại, cuối cùng Tư Thành đành miễn cưỡng nhận lời.

Đó là lí do Hoàng Lan đang yên ổn thì bị kéo tới đây.

Tiệc sơ giao được tổ chức ở điện Vạn Thọ. Vì tính chất của bữa tiệc, cũng để bày tỏ lòng hiếu khách, đoàn nhạc công cung đình đã kì công chuẩn bị những tiết mục rất đặc biệt, cầu kì. Mỗi điệu nhạc, mỗi bài ca cất lên đều mang âm hưởng rất riêng biệt, khi thanh nhã, trầm ấm như những làn điệu dân ca của vùng đồng bằng bắc bộ, có khi lại sống động, tươi vui tựa điệu hò kéo lưới của các ngư dân vùng Thuận Hóa, cũng có khi chỉ là một điệu múa vô danh nhưng đâu đó lại phảng phất phong tư uyển chuyển, thanh lịch của mảnh đất kinh kì Thăng Long tự ngàn đời.

Hoàng Lan nhanh chóng nhận ra Phạm Thị Ngọc Chân đang ngồi lẫn trong trong hàng ghế giữa. Vừa nhìn thấy Hoàng Lan, nàng ta đã nhiệt tình nháy nháy mắt rồi giơ chén lên, ngụ ý mời nàng một chén rượu long đình, loại rượu nổi tiếng của hoàng cung Đại Việt. Vốn không quen uống rượu, Hoàng Lan chỉ nâng chén lên đáp lễ. Ở trong cung một thời gian, nàng nhận ra mình rất quý vị sung dung họ Phạm này bởi tính nàng ấy vô tư đơn thuần, không nói một đằng nghĩ một nẻo như đám người Phùng Diệm Quỳnh, Lê Tuyên Kiều, mặc dù cũng phải công nhận có những lúc Phạm Thị Ngọc Chân làm việc hơi tùy hứng.

Chẳng biết muốn ra oai với ai mà lần này, Thạch Bưu mặc nguyên bộ trang phục võ tướng truyền thống của Đại Minh đến dự tiệc. Sau màn chào hỏi xã giao thông thường, hắn chỉ vùi đầu vào chén rượu, lâu lâu mới ngược mắt lên, hờ hững xem các vũ công biểu diễn, không thể nhìn rõ vui buồn trên nét mặt. Nhưng ở khóe môi hắn, có một vết bầm tím vẫn chưa tan hết.

Những cử chỉ ấy hình như không hề lọt vào mắt Tư Thành. Khách trầm tư, chủ cũng thông dong uống rượu. Đợi đến khi tiếng ca vũ lắng xuống, hắn mới ôn tồn quay sang phía đoàn sứ thần:

"Phong Địch tướng quân không quản đường xa vất vả đến tộ quốc làm khách, thật khiến trẫm cảm kích không nguôi. Thay mặt triều đình và hoàng thất Đại Việt, hôm nay trẫm kính tướng quân một chén."

Thạch Bửu lễ phép nâng chén ngọc trong tay lên, lịch sự cúi đầu rồi ngửa cổ uống cạn một hơi.

"Từ Bắc Kinh đến Đông Kinh cũng gần ngàn dặm đường, không biết tướng quân đi đường có mệt mỏi không? Trẫm đã bố trí dịch quán tiện nghi cho sứ đoàn Đại Minh nghỉ ngơi. Nếu bọn người dưới đón tiếp có gì thất trách, tướng quân cứ nói lại với trẫm, trẫm hứa sẽ nghiêm trị. "

Lúc này, Thạch Bửu mới ngẩng đầu lên, đùng đùng nói:

"Dịch quán tuy hơi nhỏ nhưng rất sạch sẽ đầy đủ. Được quốc vương đón tiếp chu đáo, trong lòng tại hạ vô cùng cảm kích."

Hơn ba mươi năm về trước, vua Lê Thái Tổ giương cao cờ khởi nghĩa, đánh đuổi giặc Minh, hoàng đế Đại Minh là Tuyên Đức bắt buộc thừa nhận nền độc lập của Đại Việt, nhưng vẫn coi Đại Việt là một nước chư hầu. Theo lệ thường, chỉ có ở Đại Minh, vua mới được xưng là hoàng đế, còn vua của các nước chư hầu khác chỉ được coi là quốc vương. Thạch Bửu gọi Tư Thành như vậy cũng không có gì lạ.

Còn Hoàng Lan, nàng lại để ý đến chuyện khác. Dịch quán nhỏ nhưng sạch sẽ đầy đủ? Rốt cuộc cái tên Thạch Bửu này muốn khen hay chê người khác đây?

Tư Thành vui vẻ gật đầu:

"Đại Minh và Đại Việt biên giới giáp ranh, thủ túc tình thâm đã bao đời nay. Trẫm đã coi sứ đoàn như người trong nhà, đối đãi tất nhiên không thể sơ sài."

Thủ túc tình thâm? Người một nhà? Các người có tư cách gì mà so bì với mẫu quốc Đại Minh chúng ta?

Thạch Bưu trong lòng cười lạnh nhưng bề ngoài vẫn hòa nhã như một. Sau đó, Tư Thành và hãn cùng đàm đạo về chuyện thi văn, kinh cổ. Chủ một câu, khách một câu, từ đầu chí cuối, Thạch Bưu đều biểu hiện là một sứ thần lịch sự có thừa, lễ nghi không thiếu, hơn nữa có vẻ hãn cũng khá am tường về phương diện nghệ thuật, không phải dạng chỉ biết nói võ mồm như mọi người tưởng.

Có điều, thói kiêu ngạo, vênh váo của hãn vẫn không hề thay đổi. Hãn toàn mượn thơ của các nhân sĩ nhà Đường thời trước ra để chửi xoáy Đại Việt.

Ánh mắt của Tư Thành thỉnh thoảng dừng lại trên người Thạch Bưu, rất nhanh sau đó lại chuyển sang hướng khác, giống như chỉ là cái nhìn hờ hững vô tình.

"Hình như đây là lần đầu tiên Phong Địch tướng quân đi sứ đến tề quốc?" Tư Thành chủ động chuyển đề tài.

Thạch Bưu cười nói:

"Quốc vương nói không sai. Đây là lần đầu tiên tại hạ đến Đại Việt. Trước khi đi, nghe nói tiếng Đại Việt mưa thuận gió hòa, thóc lúa đầy bờ, đặt chân đến đây mới biết lời đồn quả không sai. Tại hạ thật ngưỡng mộ quốc vương trị quốc như thần."

Mấy tháng trước Lỗ Giang vỡ đê, nạn dân Thanh Hoa lang bạt khắp nơi. Chuyện này khẳng định ai ai cũng biết, vậy mà Thạch Bưu lại nói Đại Việt mưa thuận gió hòa, đồng ruộng phì nhiêu, chẳng phải là đang chửi khéo Đại Việt từ vua đến dân giả dối vô dụng hay sao? Hoàng Lan bực tức bỏ một quả nho vào miệng, tiếp tục kiên nhẫn ngồi xem tên họ Thạch khoa môi múa mép.

Nụ cười trên môi Tư Thành vẫn được duy trì ở mức độ không thể thân thiện hơn:

"Tướng quân quá khen rồi. Đại Việt khí hậu khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi, người dân cày cấy quanh năm cũng chỉ đủ ăn. Không như Đại Minh thiên thời địa lợi, ruộng đồng rộng lớn phì nhiêu, kho lương lúc nào cũng ăm ắp dồi dào. Nếu nói học tập, Đại Việt vẫn còn phải học tập Đại Minh nhiều lắm."

Vua nước bạn khiêm nhường, chánh sứ cũng nên biết chừng mực. Vậy mà ở Thạch Bưu lại không hiểu đạo lí này, hoặc là hăn cố tình không hiểu, chỉ rung đùi một cách đắc ý rồi lớn giọng:

"Đúng vậy, Đại Minh là quốc mẫu thiên triều, các nước chư hầu khác nên nhìn vào đó mà học hỏi theo!"

Đoạn hăn nói xong, thủng thẳng uống rượu tiếp, hoàn toàn không thèm để ý đến những ánh mắt giận dữ của tất cả mọi người đang ném về phía mình.

Dám dùng ánh mắt đó nhìn bản tướng? Các người cứ xù lông đi. Để xem khi đại quân của chúng ta đánh xuống đây, các người còn kiêu ngạo được mấy hồi!

Bỏ qua sự bất kính của Thạch Bưu, Tư Thành ra hiệu cho một cung nữ tiến lại gần, nhanh nhẹn dâng lên cho Thạch Bưu một món ăn kì bí được đặt trong một chiếc tô ngọc. Nắp tô còn chưa mở ra, mùi thuốc bắc thơm phức đã tỏa ra bốn phía.

Tài nhân Nguyễn Nhã Liên điềm đàm giới thiệu:

"Đây là món sâm cầm hầm thuốc bắc. Loại chim sâm cầm này thường ăn nhân sâm mọc trên núi cao, bởi vậy thịt của nó thuộc hàng đại bổ, vạn tiền cũng chưa chắc đã mua được. Hầm sâm cầm phải hầm lửa thật nhỏ, lại phải canh đủ thời gian, bắc sớm một khắc thịt sẽ không đủ mềm, bắc chậm một khắc thịt lại quá nhừ, mất đi vị ngon vốn có. Không chỉ có thế, trong này còn có mười sáu vị thuốc bổ như đương quy, thục địa, hạt sen, nhưng cần



lượng mỗi loại một khác, hoàn toàn không thể thay thế nhau... Sâm cầm vốn là đặc sản tiến vua (1), sâm cầm hầm thuốc bắc lại càng xứng danh là mỹ thực của Đại Việt. Phong Địch tướng quân vất vả sang tể quốc, bệ hạ đặc biệt dọn dò chúng ta dâng món ăn này thiết đãi khách quý."

Nguyễn Nhã Liên giới thiệu trôi chảy như vậy, không phải chỉ vì am hiểu nghệ thuật ẩm thực mà quan trọng hơn, nàng ta chính là người trực tiếp nấu món ăn này. Thạch Bưu hình như cũng nhận ra điều đó. Hắn gầy gầy đũa, xé lấy một miếng thịt chim nhỏ rồi dùng đũa bỏ vào miệng. Thịt vừa chạm đến đầu lưỡi, gương mặt đang nhàn nhạt của hắn liền dần ra. Quả không hổ là món ăn được chế biến từ mười sáu loại thuốc bổ thượng hạng, bù thơm, mềm ngọt, lại mang đến cho người ta hơi hương trong trẻo, thuần đạm. Thạch Bưu không thể phủ nhận món ăn này rất tuyệt vời. Nhưng sau chót, hắn kiểm chế kinh ngạc trong lòng, điềm nhiên nói:

"Tay nghề của đầu bếp cũng khá được."

Đối phương nhấn mạnh đến hai chữ "mỹ thực", hắn lại chỉ trả lại một chữ "khá được", mà lại là khen tay nghề người nấu chứ không khen trực tiếp món ăn. Càng ngày càng khinh người quá đáng! Nhưng không giống như Hoàng Lan hay Phạm Thị Ngọc Chân có dấu hiệu sắp nổi loạn, Nguyễn Nhã Liên chỉ ôn nhu cúi đầu, không hề tỏ vẻ ấm ức hay bất mãn. Không thể trách Nguyễn Nhã Liên. Con người này trước nay vốn lành như cục đất rồi.

Lờ đi sự phản đối ngấm ngầm trong đám phi tần hậu cung, Thạch Bưu chỉ chú tâm trò chuyện với Tư Thành.

"Thứ lỗi cho tại hạ trí nhớ kém cỏi, quốc vương lên ngôi đã bao lâu rồi nhỉ?"

"Trẫm lên ngôi vào tháng sáu năm nay."

Thạch Bưu bật cười:

"Ha ha, thiên tử Đại Minh thỉnh thoảng cũng hay nhắc đến ngài. Ngài ấy nói lâu lâu không thấy An Nam quốc vương sang triều kiến. Những lần ấy, tại hạ đều phải khuyên bảo ngài ấy rằng quốc vương lên ngôi chưa lâu, chính sự trong nước ắt còn nhiều việc rộn, đợi khi việc triều chính rảnh rỗi, quốc vương nhất định sẽ sang bầu bạn với ngài." Nói xong hẩn nheo mắt với Tư Thành: "An Nam quốc vương, ngài thấy tại hạ nói có phải không?"

Thạch Bưu vừa dứt lời, Phạm Ngọc Chân ngồi phía xa nóng nảy định đứng lên, may mắn thay được một vị tu nghi ngồi gần đẩy kéo xuống. Nàng ta Thạch Bưu bằng một cặp mắt rất không an phận.

Không khí ở điện Vạn Thọ ngưng đọng lại. Tất cả mọi người nín thở chờ đợi phản ứng của Tư Thành.

Thế nhưng, không giống với dự tính của mọi người, Tư Thành hình như không biết cách đánh vần hai chữ "tức giận" là gì. Ánh mắt của hẩn quét một lượt khắp một lượt, nhanh chóng trấn áp tất cả những ai có ý nghĩ không an phận rồi dừng lại trên người Thạch Bưu.

"Tướng quân nói rất đúng." Hẩn ôn tồn đáp: "Thiên tử Đại Minh đã chu đáo quan tâm tới tể quốc, trăm cung kính đáp lễ cũng là chuyện nên làm."

Một quả nho vỡ bụp trong miệng Hoàng Lan. Nàng tưởng tượng ra khuôn mặt của Thạch Bưu dưới đầu lưỡi, cảm thấy chỉ muốn ói.

Lê Tư Thành, bệ hạ có biết mình đang làm gì không? Là vua một nước, sao người có thể mãi ngọt nhạt với tên sứ thần không biết điều này như vậy?

"Quốc vương quả nhiên là người hiểu chuyện."

Đón nhận lời khen của đối phương, Tư Thành mỉm cười như có như không:

Hiếu chuyện? Hiếu chuyện cái con khi ấy! Hoàng Lan chửi thầm. Ý đồ của thằng cha người Tàu này, bệ hạ còn không hiểu sao mà cứ tiếp tục dung túng cho hắn?

Yến tiệc lại tiếp tục. Mọi người đều phải nhìn mặt vua mà nén giận. Ném công chả phượng bày ra trước mặt, nhưng nhiều người thực sự nuốt không trôi.

Ca vũ được một lúc, Đặng Phúc vỗ vỗ tay, đám vũ công biết ý liền thoái lui ra ngoài, trả lại khoảng trống ở chính giữa. Giữa không gian mờ ảo đầy sương khói ấy, một người con gái mặc váy trắng với chiếc mạng che mặt xuất hiện, thuận thục cúi chào quan khách trước khi ngồi xuống bên chiếc đàn nguyệt. Mười đầu ngón tay vừa chạm đến dây đàn, thanh âm mềm mượt chậm rãi vang lên. Khi người con gái ấy đàn đến nốt trầm, người ta cảm tưởng như đang nghe thấy tiếng suối chảy ra từ lòng hang sâu, trầm khởi, ôn nhu. Khi nàng ta tấu những khúc cao, lại giống như tiếng chuông khánh nhà ai ngân nga, tiếng gió mùa hè thổi qua những mái tranh vàng óng. Tiếng đàn thuần diệu ấy không nhanh không chậm, trầm bổng ảo huyền, từ từ thấm sâu vào lòng người. Lãng đãng như mây xa, lại phiêu dật như nước chảy. Trong chốc lát, không gian xung quanh trầm lắng đến cực hạn. Đâu đó, có ánh nắng mùa xuân vờn quanh ngọn cỏ, có hoa đào lác đác rơi trong đêm đông thanh tĩnh, có mây trời riu rít đùa ca...

Miên man bất tận, diễm đạm dẫn lối tâm trí con người vào cõi phù hoa lạc cảnh.

Tiếng đàn mê diệu, phong thái của người chơi đàn cũng thật trang nhã. Nàng ta cúi nghiêng đầu, mái tóc đen nhánh như dòng suối chảy dài trên tấm lưng mềm mại. Cả cơ thể nàng ta tĩnh lặng như nước, chỉ có mười đầu ngón không ngừng biến ảo theo điệu nhạc lúc nhanh lúc chậm, lúc trầm lúc bổng.

Giữa lúc mọi người đang trầm trồ thưỡng thức, không ngừng khen ngợi nữ nhạc công kì tài này thì Hoàng Lan lại cảm thấy buồn cười. Phong thái ung dung thuần thực ấy, ngón đàn mê hoặc lòng người ấy... Cho dù đối phương có dùng thêm một cái mạng che mặt thì Hoàng Lan vẫn đủ tinh táo để nhận ra người đó là ai.

Một lúc sau, nhạc điệu dừng lại. Lê Tuyên Kiều bình thản đứng dậy.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (2)

"Thiếp cầm nghệ thô thiển, để bệ hạ, Phong Địch tướng quân và các vị lệnh bà chê cười rồi."

Lúc này, mọi người mới biết người vừa chơi khúc đàn này là tu dung Lê Tuyên Kiều. Trong số các cung phi, Lê Tuyên Kiều chính là người tinh thông cầm nghệ nhất, bảo sao tiếng đàn ấy lại thuần diệu như vậy! Nhưng nhìn kĩ, thứ trang phục mà Lê Tuyên Kiều mặc hôm nay lại giống như trang phục của một nhạc công, hoàn toàn không phải váy gấm tinh xảo thường ngày, kiểu ăn nói cũng có phần quái lạ. Hoàng Lan còn chưa kịp nhìn ra dụng ý của Tư Thành khi sắp đặt màn này thì đã nghe một thanh âm thánh thót vang lên:

"Ai cũng biết cầm nghệ của Lê tu dung mê diệu hơn người, em lại khiêm tốn như thế, khiến kẻ làm chị đây cũng tự thấy hổ thẹn."

Kẻ vừa lên tiếng là Phùng Diệm Quỳnh. Sắc mặt Lê Tuyên Kiều sa sầm xuống. Theo lệnh của Tư Thành, hôm nay nàng ta sẽ cải trang thành một nhạc công bình thường và biểu diễn cầm nghệ trước mặt sứ thần Đại Minh. Một nhạc công bình thường cũng có thể tấu lên ngón đàn vi diệu, ai còn không hiểu dụng ý của Tư Thành là gì. Việc đáng lẽ tốt đẹp, cuối cùng chỉ vì một câu nói của Phùng Diệm Quỳnh mà hỏng bét.

Dĩ nhiên Phùng Diệm Quỳnh không nghĩ được nhiều như thế. Nàng ta không biết lý do Lê Tuyên Kiều cải trang, chỉ thuận miệng nói ra vài câu hòng bóc mẽ đối phương, đẩy Lê Tuyên Kiều vào tình huống mất mặt mà thôi.

Tư Thành ngấm ngấm liếc xéo Phùng Diễm Quỳnh.

Điệu nhạc đã dứt nhưng vẫn ám ảnh không nguôi, Thạch Bưu cứ ngồi ngây ra như ngỗng, đến khi nhận ra dụng ý của đối phương, hần chột cười nhạt:

"Cầm nghệ của vị nương nương đây quả nhiên tinh tế thanh nhã, nếu mang đi tranh tài trong dân gian, chắc chắn sẽ không có đối thủ."

Ai cũng biết tiếng đàn vừa rồi của Lê Tuyên Kiều cao siêu đến mức nào. Bản nhạc mà nàng ta chơi lại là loại nhạc hàn lâm trong cung đình. Vậy mà Thạch Bưu lại nhắc đến hai chữ "dân gian". Nói như vậy, trước là mỉa mai việc một phi tần lại phải cải trang thành một nhạc công, sau là mỉa mai văn hóa của Đại Việt tầm thường quê mùa, chỉ đáng biểu diễn trong dân gian, còn cầm ca cung đình của Đại Minh nhà hãn mới xứng đáng với đẳng cấp thượng lưu?

Lê Tuyên Kiều dồn hết tâm tư vào ngày hôm nay, còn tưởng sẽ lập được công lớn, thể hiện được năng lực trước mặt Tư Thành, không ngờ việc tốt bị Phùng Diễm Quỳnh ngang nhiên phá hỏng, lại bị tay sứ thần nông cạn này mỉa mai, sắc mặt nàng ta cứ thế tái nhợt đi, biểu cảm trở nên gượng gạo, trong phút chốc, nàng ta đã quên mất mình là người giỏi kiềm chế như thế nào.

Tư Thành không lên tiếng bênh vực ai, chỉ phất tay ra hiệu cho Lê Tuyên Kiều đi ra ngoài. Nàng ta đứng ngây ra đó, mãi về sau mới ý thức được bản thân đã thất thố, vội vã cúi đầu đi ra.

Tư Thành miễn cưỡng đưa đẩy theo câu chuyện:

"Để tướng quân chê cười rồi. Là mọi người ít có cơ hội ra ngoài học hỏi để nâng cao tài nghệ, hôm nay mạo muội đem ra buổi diễn, thật chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ."

Hoàng Lan lại bứt mạnh một quả nho rồi cho vào mồm nghiền nát. Lần này nàng tưởng tưởng ra gương mặt của Tư Thành, tuy tuấn mỹ thật đấy, nhưng lại muốn ỏi theo kiểu khác.

Đúng lúc này Phùng Diệm Quỳnh lại lên tiếng:

"Phong Địch tướng quân không chỉ oai dũng trên chiến trường mà trình độ thưởng nghệ cũng uyên thâm tinh tế, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ."

Vừa nãy nhìn thấy Lê Tuyên Kiều bị bẽ mặt, Phùng Diệm Quỳnh đang vô cùng hứng khởi. Hơn nữa, từ đầu đến cuối, nàng ta đều cảm thấy Tư Thành đối với vị sứ thần trước mặt có ý nhường nhịn, bợ đỡ. Tự cho mình biết rào đón thánh ý, nàng ta cũng nhanh nhẹn khen đối phương vài câu.

Được mỹ nhân hoa cười ngọc thốt chạy tới bợ đỡ mình, Thạch Bưu càng vênh mặt đắc ý.

"Huệ phi nương nương quá lời rồi." Hấn cười híp mắt.

Vì quá đắc ý, Phùng Diệm Quỳnh không hề nhận ra ánh mắt khác thường của Tư Thành vừa quét về phía mình.

Còn Hoàng Lan, nàng đã ăn hết cả chùm nho từ lúc nào không hay. Nho là thứ trái cây nàng thích nhất, trước nay luôn nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng không hiểu sao hôm nay nhìn quả nào quả nấy, nàng cũng chỉ muốn nghiền nát chúng ra.

Xưa nay, sứ thần Trung Quốc sang đây luôn tỏ ra huênh hoang tự mãn, cố ý làm nhục quốc thể Đại Việt. Chúng ta càng nhân nhượng, bọn chúng càng không coi ai ra gì. Đạo lý này, chẳng lẽ Tư Thành hẳn không hiểu hay sao?

Rượu thịt hễ vơi lại được dâng lên. Yến tiệc sứ thần tưởng như kéo dài bất tận. Trừ một số người không chịu được "nhiệt" nên mượn cớ ra về sớm, số còn lại vẫn kiên trì ngồi nhìn Thạch Bưu huênh hoang tự đắc.

"Trên đường đến Đại Việt, tại hạ được chứng kiến một việc rất thú vị." Thạch Bưu đang thưởng thức món bách dương phục sơn, làm như chợt nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu lên nói.

"Tướng quân cứ nói."

Thấy Tư Thành hào hứng lắng nghe, Thạch Bưu làm ra vẻ trịnh trọng nói tiếp:

"Chuyện là thế này, lúc đi ngang qua một con kênh, tại hạ nhác thấy có hai đứa trẻ cầm một cái rổ, bên cạnh là hai cái xô con con. Chúng đang thách nhau xem đứa nào dùng cái rổ ấy múc nước vào xô được nhiều hơn. Chúng còn nói thêm là rổ phải còn nguyên lỗ thủng, không được lấy thứ gì khác bọc kín. Hai đứa trẻ tranh giành nhau một hồi mà vẫn không nghĩ ra giải pháp, chúng đâm ra không ai chịu ai, cãi nhau chí chóe âm ỉ một góc trời."

Dù đang buồn bực, một vài người cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Dùng rổ tre múc nước? Đúng là chuyện nực cười nhất trên đời!

"Các vị không tin cũng phải." Thạch Bưu nói tiếp: "Chính tại hạ mắt thấy tai nghe còn không nén nổi buồn cười. Nào ngờ có một tên hầu cận trong sứ đoàn tiến đến gần tại hạ nói vài ba câu, tại hạ mới hiểu trên đời này hóa ra rổ tre vẫn có thể dùng để múc nước, mà không những thế, múc cũng nhanh chẳng kém gì gáo dừa. Bệ hạ thấy có thần kì không?"

Xung quanh lại vang lên những tiếng cười giòn tan. Phạm Ngọc Chân vốn tính tùy tiện nên buột miệng chen vào:

"Không thể nào! Thần thiếp thấy làm có chuyện hoang đường ấy!"



Thạch Bưu không nói nữa, chỉ đung đỉnh mỉm cười.

Một khi sự tò mò đã nổi lên, con người ta khó mà giả vờ hờ hững được nữa. Đúng như tiên liệu của Thạch Bưu, những tiếng bàn tán nhanh chóng nổi lên. Người ta ghé tai nhau, người ta bàn bạc nhau, nhưng vẫn chưa ai tìm ra được câu trả lời cho câu chuyện kì quặc này.

Một cảm giác bất an hiện ra. Đây tuyệt đối không phải chuyện tầm phào. Nó là bài toán mà sứ thần Đại Minh dành cho Đại Việt. Mà cách thử tài của hãn cũng thật thâm túy. Hãn không mang ra thách đố trước tiên triều, lại dùng nó để làm khó đối phương trong một bữa tiệc ở hậu cung. Thua ở đâu cũng là thua, chỉ cần không có người giải được, chẳng khác nào chứng minh vua tôi Đại Việt còn không bằng một tên thái giám của Đại Minh!

Hoàng Lan chống cằm trầm tư, nghĩ mãi vẫn không ra đáp án. Đám phi tần khác thì ghé tai nhau thì thầm, xong rồi lại lắc đầu nguây nguẩy, hiển nhiên những người con gái xưa nay vùi đầu vào cầm kì thi họa đều không rành mấy món đồ mọo này. Mà ở phía trên kia, Tư Thành vẫn thản nhiên như có như không, như thể chuyện đau đầu này không hề liên quan đến hãn vậy.

Đợi cho mọi người cãi nhau chán chê, chùng một khắc sau, Thạch Bưu mới điềm nhiên hăng giọng:

"Chỉ là một câu chuyện ven đường, không ngờ lại khiến cho các vị cao hứng như thế." Rồi hãn quay lên nhìn Tư Thành: "Quốc vương, ngài nghĩ sao?"

Ngài nghĩ sao? Nói cách khác, đáp án của ngài là gì?

Chân mày Tư Thành khẽ chau lại. Chỉ trong khoảnh khắc, sự khó chịu biến mất như chưa từng xuất hiện.

"Tướng quân học rộng hiểu nhiều, đến kẻ hầu của ngài cũng hiểu biết hơn người." Hãn hòa nhã mỉm cười, nói một câu rất không liên quan.

Thấy hoàng thượng có ý lảng tránh câu hỏi của Thạch Bưu, mọi người cũng liền trầm lặng. Không ai để ý đến việc Nguyễn Nhã Liên đang ghé tai Hoàng Lan nói nhỏ gì đấy, rồi một lúc sau, sắc mặt nàng phấn khởi lên hẳn.

Sự đặc ý của Thạch Bưu đã lên tới đỉnh điểm. Hãn không giấu nổi hân hoan, ưỡn thẳng ngực, vọng tưởng về phía xa xa, dường như đã muốn đặt cả tòa điện nguy nga mà rỗng tuếch này dưới tầm mắt.

Đột nhiên, từ trong hàng ghế phi tần, có ai đó lên tiếng:

"Muốn dùng rễ tre múc nước, không phải là không thể."

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (3)

...

"Muốn dùng rõ tre mức nước, không phải là không thể."

Tư Thành đang vùi đầu sau chén rượu, thậm chí chẳng cần ngẩng đầu lên cũng biết người vừa lên tiếng là ai.

"Hôm nay là tiệc thiết đãi sứ thần Đại Minh. Nguyễn sung nghi, nàng là người của hậu cung, vẫn nên lui xuống thì hơn."

Người của hậu cung? Hoàng Lan cười nhạt trong lòng. Vậy Lê Tuyên Kiêu thì sao? Phùng Diễm Quỳnh tính là cái gì?

"Bệ hạ, đây là tiệc sơ giao giữa sứ đoàn Đại Minh và hoàng thất chúng ta mà. Thần thiếp tuy học hành sơ sài nhưng chuyện chánh sứ đại nhân vừa kể cũng không phải mới được nghe thấy lần đầu. Nếu mọi người có hứng thú, thần thiếp xin được bày chút kế mọn để mọi người cùng thưởng thức."

Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Lan mềm mỏng với Tư Thành đến thế. Ở giữa đại điện, nàng biết rằng tôn trọng hãn cũng là tôn trọng thể diện dân tộc. Nhưng nào ai biết rằng nguyện vọng lớn nhất của nàng lúc này chính là được tọng cả chùm nho vào cái kẻ nhu nhược đang ngồi trên kia. Và nàng cũng không gọi Thạch Bưu là Phong Địch tướng quân. Danh xưng Phong Địch tướng quân chỉ càng khiến hãn không biết an phận mà thôi. Gọi hãn là chánh sứ sẽ nhắc nhở hãn đừng quên thân phận và thể diện của ở Đại Việt.

Quả nhiên Thạch Bưu gượng gạo trong giây lát.

Thấy Tư Thành không có phản ứng, Hoàng Lan càng kiên trì:

"Cúi xin bệ hạ ân chuẩn."

Tư Thành trừng mắt nhìn Hoàng Lan, định nói gì đó thì đã bị Thạch Bưu cướp lời. Hắn nhận ra Hoàng Lan chính là kẻ đã động chân động tay đánh mình ở Đồng Cúc đài lần trước.

"Đây chẳng qua cũng chỉ là câu chuyện phiếm ven đường, không đáng để mọi người phải suy nghĩ mệt mỏi. Tại hạ nghĩ chi bằng để vị lệnh bà này làm thử đi."

Số đông cung phi vì tò mò cũng phụ họa theo hắn. Tư Thành tức tối nhìn Hoàng Lan nhưng đến nước này thì hắn không thể không đồng ý.

Không thèm để ý đến những ánh mắt hoài nghi đang hướng về phía mình, Hoàng Lan hạ giọng dặn dò Lâm Vũ Linh chuẩn bị cho nàng một số thứ. Lâm Vũ Linh vâng dạ chạy đi, chỉ một lúc sau đã mang về một chiếc rổ tre, một chậu bạc đựng nước, một chiếc nồi, lại có thêm cả bếp lò và vài cây nến.

Sáp nến là thứ đặc biệt, có thể dễ dàng nấu chảy, lại có tính kỵ nước. Dùng sáp nến bọc lấy nan rổ, có lẽ sẽ giải được bài toán của sứ thần.

Vừa nãy, nhân lúc mọi người mãi bàn tán nhau, Nguyễn Nhã Liên đã ghé tai Hoàng Lan nói nhỏ vài câu. Theo gợi ý của nàng ta, Hoàng Lan xắn tay áo, bắt đầu công việc của mình. Nàng bỏ mấy cục nến vào nồi rồi cho lên bếp đun. Chỉ vài phút sau, nến trong nồi đã bị đun chảy, chuyển thành thứ sáp lỏng sóng sánh màu trắng. Sau đó, nàng cẩn trọng nhúng chiếc rổ vào trong thứ sáp lỏng đang sôi sùng sục ấy. Động tác của nàng cẩn thận rõ ràng, nhanh nhưng không ẩu, căn chừa khéo léo để sáp nến không kịp bịt kín cả chiếc rổ, chỉ tạo thành những sợi nến rất mỏng, lơ lơ bám vào các thanh nan.

Đợi cho sáp nến nguội hoàn toàn, Hoàng Lan mới nhẹ nhàng múc nước đổ vào.

Dòng nước rơi xuống chậm chậm, mang theo tâm trạng hồi hộp của tất cả mọi người.

Nguyễn tài nhân, chủ ý này là của cô, sao cô không đứng ra trình bày với mọi người? Không sợ ta giành mất phần vinh quang ư?

San sẻ nỗi lo cùng bề hạ là bốn phận của thần thiếp. Nhưng thần thiếp cũng không muốn làm những chuyện tranh chấp đối nghịch trên điện tiền. Cứ cho là thần thiếp ích kỷ cũng được, hèn nhát cũng không sao, Nguyễn sung nghi không trách thần thiếp đẩy việc xui xẻo này về phía mình mình, thần thiếp đã biết ơn lắm rồi.

Thực sự Hoàng Lan không thể hiểu nổi suy nghĩ của Nguyễn Nhã Liên. Khổ tâm nghĩ kế đối phó với sứ thần, nhưng lại không đủ dũng cảm để ra mặt, cuối cùng vẫn phải nhờ người khác đứng lên nói thay, chấp nhận để công sức của bản thân trở thành công cốc... Ban đầu nàng cho rằng Nguyễn Nhã Liên muốn đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió, nhưng ánh mắt của đối phương thực sự khẩn thiết, hơn nữa do hoàn cảnh thúc ép, nàng cũng không cố kị gì nữa.

Trong khi ấy, cả điện Vạn Thọ nín thở chờ đợi. Rồi như những đợt sóng thủy triều, mọi cảm xúc trong giây lát đều vỡ òa.

Phép màu đã xảy ra! Cho dù chiếc rổ vẫn còn những lỗ hổng, nhưng nước lại không hề lọt xuống dù chỉ một giọt.

Không ai có thể ngờ, cách thức đơn giản này lại hóa giải được bài toán phức tạp của sứ thần Đại Minh.

Đám đông chúng phi thờ phào nhẹ nhõm. Tư Thành nhìn Hoàng Lan với ánh mắt không thể phức tạp hơn. Nguyễn Nhã Liên kín đáo thờ phào như

trút được gánh nặng. Còn Thạch Bưu, không nói cũng biết, hấn đang sốc.

Đợi cho tiếng ồn ào bốn phía lắng xuống, Hoàng Lan mỉm cười nói:

"Sáp nển là thứ kị nước. Dùng nó dát lên các thanh nan rỗ, khéo léo chừa lại các lỗ hổng, vừa không vi phạm yêu cầu đặt ra, vừa giữ được cho nước không lọt xuống dưới. Chánh sứ đại nhân, ngài có đồng ý với ta không?"

Đương trường chứng kiến, Thạch Bưu không thể phản bác, chỉ có thể húng hắng ở họng, yếu ớt thừa nhận.

Nhưng Hoàng Lan nào dễ buông tha cho hấn như thế. Nếu hôm nay không có Nguyễn Nhã Liên nhanh ý nghĩ tới việc dùng sáp nển, chỉ e cả hoàng thất Đại Việt đã bị tên họ Thạch này biến thành trò hề rồi.

"Người Đại Việt chúng tôi kiến thức nông cạn, chỉ có thể nghĩ ra cách này. Nếu tôi nhớ không nhầm, vừa rồi ngài có nói kẻ dưới của mình cũng biết cách dùng rỗ múc nước. Thứ lỗi cho tôi tò mò, không biết cao kiến của phía Đại Minh là gì? Vừa rồi ngài rất ngạc nhiên khi thấy tôi dùng sáp nển, chắc không phải cũng học theo chúng tôi nung sáp nển lên chứ?"

"Ta... ta... "

Trước những câu hỏi dồn dập của Hoàng Lan, Thạch Bưu lắp bắp không nói lên lời. Câu chuyện vừa rồi là hấn cao hứng nghĩ ra, chẳng qua muốn dùng nó để châm chọc hoàng thất Đại Việt, cũng không nghĩ tới việc tự mình tìm một đáp án.

"Chánh sứ đại nhân sao vậy? Chẳng lẽ câu chuyện ẩn tượng như thế mà ngài lại quên mất phần đáp án sao?" Hoàng Lan càng quyết liệt hơn. Nhớ lại hành vi ghê tởm của hấn ở Đồng Cúc đài, nàng quyết định đánh bài ngửa: "Hay là ngài định nói, kì thực các ngài không có một đáp án nào? Ngài bày ra những trò này chỉ nhằm trêu chọc chúng tôi mà thôi?"

Toàn yến tiệc chấn động. Nguyễn Nhã Liên mỉm cười hài lòng. Nàng ta đã không gửi gắm nhầm người. Trong cả hậu cung này, cũng chỉ có Nguyễn sung nghi mới dám nói ra những lời đó.

Cố tình lảng tránh ánh mắt của Hoàng Lan, Thạch Bưu nén giận đáp:

"Nguyễn sung nghi, mong cô đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

"Quân tử?" Hoàng Lan hạ giọng: "Ngài nói tôi bụng dạ tiểu nhân, vậy kẻ vào hoàng cung nước bạn chọc ghẹo phi tần thì đáng mặt quân tử?"

"Nguyễn sung nghi!" Thạch Bưu không chịu nổi nữa. Hăn rít lên, con ngươi khê hăn những vạch máu đỏ: "Người nghĩ mình là ai? Đừng nói là một phi tần nhỏ bé, ngay cả người có là hoàng hậu của Đại Việt thì cũng chưa đủ tư cách nói chuyện với ta đâu!"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 18: Sứ Thần Đại Minh (4)

Nguyễn Nhã Liên cảm thấy không ổn liền lắc lắc đầu với Hoàng Lan, ra hiệu cho nàng dừng cuộc khấu chiến này lại ngay. Hoàng Lan biết điều đó, nhưng lại không có ý định nghe theo. Dừng lại ư? Tất nhiên nàng sẽ dừng lại, nhưng trước khi dừng lại, nàng phải dạy cho tên sứ thần vênh váo này một bài học đã.

Ngồi ở trên cao, Tư Thành vẫn bất động, càng khiến cho người tôi không thể dò được cơn giận dữ trong lòng hấn sâu đến nhường nào.

"Dừng để đến lúc chúng ta phải dạy các người một bài học về cách cư xử!" Thạch Bưu ghé sát tai Hoàng Lan, giọng dọa nạt nửa đùa nửa thật.

Ý của hấn là, hôm nay triều đình Đại Việt làm hấn phật ý, ngày mai hấn sẽ dẫn quân xuống thảo phạt Đại Việt!

Hoàng Lan chỉ mỉm cười, phong phạm vẫn chùng mực, kính cẩn nhưng giọng điệu lại mỉa mai thấy rõ:

"Bài học? Đại nhân là người học rộng hiểu nhiều, lại là võ tướng có kinh nghiệm sa trường, chắc đại nhân vẫn nhớ sự kiện quân Nam Hán đại bại trên sông Bạch Đằng, chuyện nhà Lý chủ động chặn quân Tống ở sông Như Nguyệt, rồi cả ba lần vó ngựa quân Nguyên Mông bị vua tôi nhà Trần đẩy lui nữa. Ài, chuyện cũ rồi, đám hậu nhân như chúng ta không nên bàn luận nhiều nữa. Nhưng lịch sử mới là bài học rõ ràng nhất. Không biết bài học mà chánh sứ đại nhân muốn dạy chúng tôi là bài học nào trong số đó?"

"Người..." Thạch Bưu nghẹn họng.



"Yêu hòa bình không đồng nghĩa với sống nhu nhược. Nếu Đại Việt vô duyên vô cớ bị kẻ khác quấy nhiễu, tôi tin rằng ngay cả một người dân nhỏ bé nhất của Đại Việt cũng có can đảm cầm dao giết giặc." Đoạn, nàng nhại lại đúng kiểu của Thạch Bưu: "Đại nhân có tin không?"

Hoàng Lan nói đúng. Một dân tộc yêu chuộng hòa bình không đồng nghĩa với việc dân tộc đó dễ dàng bị khuất phục. Một nghìn năm nay, đã tâm xâm lược Đại Việt của quốc gia phương bắc này chưa bao giờ tắt. Thời đại nào cũng có máu đổ, nhưng chưa bao giờ cha ông ta khuất phục dưới vó ngựa của giặc ngoại xâm. Là một người con Việt Nam, Hoàng Lan luôn tự hào về lịch sử oai hùng đó.

Điện Vạn Thọ ngùn ngụt khí thế. Đừng nói đến những người được mời đến dự tiệc, ngay cả đám thái giám, cung nữ cũng bắt đầu nhìn Thạch Bưu với ánh mắt rất không an phận. Thạch Bưu đã hoàn toàn bị á khẩu, sự đặc ý cũng tiêu tan sạch sẽ, hãn chỉ đành đứng yên một chỗ nếu còn muốn sống.

Trong không gian đang căng như dây đàn ấy, người đầu tiên lên tiếng lại là người vốn giữ thái độ im lặng, hòa hoãn bấy lâu: Lê Tư Thành. Chỉ có điều, hãn không ủng hộ Hoàng Lan, người hãn bênh vực là tên sứ thần ngoại quốc!

"Nguyễn sung nghi nói năng không hiểu chuyện, khiến ngài tức giận, cũng là lỗi của trẫm đã quá nuôi chiều phi tử của mình. Phong Dịch tướng quân là người độ lượng, trẫm hy vọng ngài lấy đại cục làm trọng, vì mối bang giao của hai nước chúng ta mà bỏ qua cho tiện nhân hồ đồ này." Nói đoạn, hãn liếc nhìn Hoàng Lan, giọng cảnh cáo không thể lạnh lẽo hơn: "Trẫm hứa sẽ giáo huấn phi tử cẩn thận, tuyệt đối không để chuyện này tái diễn thêm một lần nào nữa."

Cả điện Vạn Thọ đang say men chiến thắng, không ai lại nghĩ hoàng thượng sẽ tiếp tục bênh vực Thạch Bưu. Nguyễn Nhã Liên cúi đầu về khó

hiếu. Thấy Hoàng Lan vẫn đứng như trời trồng, Tư Thành càng giận dữ hơn:

"Nguyễn sung nghi, người còn không mau quỳ xuống tạ tội với Phong Địch tướng quân!"

Hoàng Lan không tin nổi vào tai mình. Lê Tư Thành, rốt cuộc hẳn ở phe ta hay phe địch?

"Quỳ xuống!" Thanh âm của Tư Thành cao vút, chấn động khắp đại điện.

Chưa bao giờ Lê Tư Thành nổi cơn thịnh nộ như thế. Mà chính Hoàng Lan cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng đã làm gì sai? Thay hẳn đòi lại thể diện cho dân tộc, điều đó khiến hẳn tức giận ư?

Đám phi tần e dè nhìn nàng. Thạch Bưu đặc ý nhìn nàng. Mà ở trên cao, ánh mắt của Tư Thành cũng bám riết lấy nàng.

Hoàng Lan ức quá mà không thể làm gì hơn. Muốn nàng quỳ? Dễ thôi. Dù sao đối phương cũng là sứ thần, vì đại cục, nàng chịu thiệt một chút cũng không sao. Nhưng muốn nàng nhận lỗi với Thạch Bưu ư? Không bao giờ! Lê Tuyên Kiêu, Nguyễn Nhã Liên và cả nàng phải vất vả mãi mới lấn át được sự cuồng ngạo của Thạch Bưu, nếu bây giờ nhận lỗi, có khác nào công sức của mọi người sẽ tan thành mây khói?

Cắn răng chịu đựng, cố nuốt cục tức này ngược vào trong, Hoàng Lan từ từ hạ gối xuống. Nền nhà được trải thảm nhung, nhưng tại sao nàng lại thấy lạnh và lẠc lõng đến thế?

Nàng ghét Thạch Bưu. Nàng coi thường cả Lê Tư Thành.

Vào khoảnh khắc ấy, mọi người đều chú tâm tới Nguyễn sung nghi nên không một ai đủ tinh tế để nhận ra nụ cười vừa thoáng qua trên môi đường kim hoàng thượng. (2)

...

Chú thích:

(1) Mười đặc sản tiến vua nổi tiếng của Việt Nam: Bánh phu thê, sâm cầm, cá anh vũ, chè long nhãn, gà Đông Cảo, chuối ngự Nam Định, cốm làng Vòng, mấm tép Hà Yên, rau muống Linh Chiểu, yến sào. Trong đó, sâm cầm là chim di cư từ phương bắc, được bắt gặp ở Tây Hồ nhiều hơn cả.

(2) Câu đố dùng rễ tre múc nước được sưu tầm từ những câu đố khoa học kì thú, dựa vào đặc tính kỵ nước của sáp nói chung.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (1)

Thạch Bưu, nếu một người dân Đại Việt vì người mà phải chịu đau đớn, trăm sẽ trả lại cho người chính sự đau đớn ấy. Nếu người dám đẩy cả giang sơn này vào họa chiến tranh, trăm sẽ bắt người trả giá gấp trăm vạn lần!

-----

Một đám cung nữ do Nguyệt Hằng dẫn đầu đang lén lút thập thò bên ngoài tấm điện Nhữ Hiên các. Bên trong, tiếng ai đó đấm đá thùm thụp vẫn không ngừng vọng ra. Nguyễn sung nghi là người nổi tiếng ôn hòa thân thiện, ngoại trừ lần đụng mặt tên tướng quân Đại Minh ở Đồng Cúc đài, chưa bao giờ bọn họ thấy nàng tức giận như thế này.

"Nguyệt Hằng à, lệnh bà bị làm sao vậy?"

Một cung nữ khó hiểu nhìn Nguyệt Hằng. Ai cũng biết Nguyệt Hằng là cung nữ được Nguyễn sung nghi tín nhiệm nhất. Nếu có chuyện xảy ra, dám chắc nàng ta sẽ là người biết trước tiên.

Nào ngờ Nguyệt Hằng chỉ nhún vai đáp:

"Tôi biết sao được! Hôm nay tôi ở lại Nhữ Hiên các, có cùng lệnh bà đến điện Vạn Thọ dự tiệc đâu." Rồi nàng ta ra chiều đăm chiêu: "Chắc lệnh bà bị ai đó chọc giận rồi."

Bị chọc giận thì hiển nhiên rồi. Nhưng là ai chọc giận phải Nguyễn sung nghi của bọn họ? Phùng Huệ phi? Lê tu dung? Hay chính là bệ hạ?

Nghĩ đến giả thiết thứ ba, tự nhiên Nguyệt Hằng cảm thấy sợ hãi. Mọi người đều nói hoàng thượng vì hứng thú nhất thời nên mới để Hoàng Lan ở lại cung. Một người không mỹ mạo, không chỗ dựa như nàng, nay nếu chẳng may chọc giận thánh ý, e rằng Nhữ Hiên các từ trên xuống dưới đều khó bề yên ổn.

Có tiếng vỡ đồ vang lên. Đám người đang thập thò bên ngoài giật bản mình, vội vàng đứng phắt dậy, suýt chút nữa thì đâm đầu vào nhau.

"Không ổn rồi..."

Trong lúc Nguyệt Hằng đang thấp thỏm chuyện thánh ý thì Lý Quý, thái giám chuyên phụ trách việc trà nước ở Nhữ Hiên các lại than ngẩn thờ dài vì lo cho mấy cái bình cổ. Mọi người ở Nhữ Hiên các đều biết Lý Quý coi trọng mấy món đồ gốm sứ ấy còn hơn sinh mạng của mình.

Nguyễn sung nghi ơ Nguyễn sung nghi, người ném thứ gì thì ném, đừng có trút giận lên bộ ấm trà hoa cúc thiên thủy kia nhé. Nó là một trong những bộ ấm trà quý giá nhất hoàng cung, là báu vật từ thời vua Khai Thái nhà Trần (1) truyền lại, trên thế gian này không có đến cái thứ hai đâu.

Nghĩ đến nguy cơ bộ ấm trà bảo bối của mình đang nằm trong tầm với của Hoàng Lan, Lý Quý bất lực giẫm chân kêu trời.

"Vũ Linh, Vũ Linh!"

Lâm Vũ Linh vừa xuất hiện đã bị đám người Nguyệt Hằng vây lấy để hỏi về chuyện ở điện Vạn Thọ. Nhớ lại tình cảnh khi ấy, Lâm Vũ Linh chỉ biết thờ dài:

"Ở điện Vạn Thọ, tên sứ thần Đại Minh ngông cuồng tự đắc, có ý hạ nhục quốc thể Đại Việt, lệnh bà vì bất bình nên mới đứng lên nói lại hăn vài câu. Nào ngờ bệ hạ lại bênh vực sứ thần, làm cho lệnh bà bẽ mặt trước mọi người, thậm chí còn bắt lệnh bà quỳ xuống tạ tội với hăn. Với cá tính của

lệnh bà, mọi người thử nói xem người có thể nuốt trôi cơn giận này hay không?"

...

Lâm Vũ Linh nói đúng. Với cá tính của Hoàng Lan, tất nhiên nàng không thể nuốt trôi cục tức này! Ở đại điện, vì giữ thể diện cho Tư Thành, cũng vì bảo toàn đại cục, nàng mới chấp nhận ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng Hoàng Lan không phải hạng người trong lòng giận dữ mà ngoài miệng vẫn thon thót nói cười như Lê Tuyên Kiều. Cơn thịnh nộ đã dồn nén bấy lâu, nếu không có chỗ phát tiết, trong lòng nàng sẽ rất khó chịu.

Mỗi khi nghĩ đến vẻ mặt của Lê Tư Thành lúc đó, Hoàng Lan lại giận run người. Dù không dám nói ra ngoài mặt nhưng hễ vớ phải vật gì trong tầm tay là nàng lại ném cho hả giận.

Những tiếng đồ đồ vỡ ban đầu còn nhỏ, sau cứ lớn dần, lớn dần lên. Đám người Nguyệt Hằng, Lâm Vũ Linh nghe thấy thì sợ điếng người, chẳng ai bảo ai đều vội hát ông ổng cả lên, những mong có thể dùng giọng hát không mấy ngọt ngào của mình để át đi những tiếng động không mấy thân thiện vọng ra từ trong kia.

Nhữ Hiên các hôm ấy, kẻ thì đóng cửa trút giận, người thì hát đến sái cả quai hàm.

...

"Bẩm lệnh bà, Đặng tổng quản đang chờ lệnh bà ở bên ngoài." Lâm Vũ Linh vẫn kiên trì gõ cửa.

Chân mày Hoàng Lan khẽ chau lại. Nhìn thấy Đặng Phúc cũng như nhìn thấy Tư Thành.

"Tôi đi ngủ rồi. Có việc gì bảo hăn mai hãy đến!"

Đoạn, Hoàng Lan tập trung xử lí nốt bát cháo gà béo ngậy. Mệt mỏi đầm đá cả ngày, giờ nàng mới có thời gian ăn một bữa tử tế.

Đứng ngoài cửa, Lâm Vũ Linh ngẩn mặt lại. Ở bên trong vẫn còn sáng đèn, lại còn có mùi cháo gà thơm phức bay ra, vậy mà Nguyễn sung nghi lại nói là mình đã đi ngủ. Thật đúng là...

Đặng Phúc thì âm thầm kêu khổ. Lúc nhận lệnh đến Nhữ Hiên các, y đã biết chuyến này khó mà hoàn thành nhiệm vụ rồi.

"Đặng tổng quản, giờ cũng muộn rồi, hay là mai ngài quay lại đi." Lâm Vũ Linh ái ngại nói với Đặng Phúc.

"Mệnh lệnh của bệ hạ, tôi sao dám chậm trễ?"

"Nhưng lệnh bà đã nói người không gặp... "

"Vậy còn mệnh lệnh..."

Thấy chủ mình không muốn tiếp Đặng Phúc, Lâm Vũ Linh cũng chẳng kiêu nể gì nữa, nhất quyết không cho y vào trong. Thường thì chẳng mấy cung nữ dám đắc tội Đặng Phúc, nhưng Lâm Vũ Linh đi theo Hoàng Lan một thời gian nên đã học được không ít bản lĩnh của nàng, . Đặng Phúc thì nể mặt Nguyễn sung nghi nên không muốn làm căng với cung nữ trong Nhữ Hiên các. Cứ như thế, hai người họ dùng dằng lời qua tiếng lại trước bậc thềm.

Ban đầu Hoàng Lan cố tình phớt lờ Đặng Phúc, mặc kệ cho Lâm Vũ Linh ứng phó với y. Nhưng Đặng Phúc dai dẳng hơn nàng tưởng. Thấy y mãi không chịu về, Hoàng Lan bực tức đặt bát cháo gà sang một bên rồi đẩy cửa bước ra.

Nguyễn sung nghi xuất hiện, cả Đặng Phúc và Lâm Vũ Linh bất chợt ngẩn ngơ.

Dưới ánh đèn cháy bập bùng, bóng hình nàng đổ dài trên bậc thềm, nghiêng nghiêng theo ánh trăng trong như ngọc. Nàng mặc một chiếc váy màu hồng phấn, thi thoảng lại vì một cơn gió mà tung bay, tà áo tỏa rộng ra bốn phía, hệt như đóa hoa sen đang tắm mình giữa mây gió sương trời.

Lâm Vũ Linh kín đáo hít một hơi dài. Trong hậu cung này, nghe nói người có nhan sắc diễm lệ nhất là Phùng Huệ phi. Sau nàng ta còn có Lê tu dung yếu điệu thuần thực, Nguyễn tài nhân đảm thắm dịu dàng. Hạ tiếp dư nghe đâu cũng là trang tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, nhưng Lâm Vũ Linh chưa gặp mặt vị này bao giờ nên cũng không biết cái gọi là "khuynh quốc khuynh thành" ấy kinh diễm đến mức nào. Nhưng có một điều nàng ta dám chắc, đó là trong bản danh sách những mỹ nhân ấy tuyệt nhiên chưa bao giờ có tên Nguyễn sung nghi.

Mọi người đều nói thế.

Nhưng bây giờ, Lâm Vũ Linh mới thấy thiên hạ này đã sai cả rồi. Người đứng trước mặt nàng ta, bình dị nhưng không bình phàm, ẩn sau vẻ điềm đạm, khiêm nhường ấy lại là một phong tư thanh nhã, cao quý hơn tất thảy. Nhan sắc yêu kiều thì đã sao? Vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì đã là gì? Cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, sớm nở tối tàn mà thôi. Nguyễn sung nghi của nàng ta không như thế. Vẻ đẹp của nàng thuộc về khí chất nội tồn, mà đã là khí chất thì không dễ mất đi, giống như một viên ngọc càng mài càng sáng, tưởng chừng giữa ngàn vạn người cũng không dễ gì tìm thấy một, đủ khiến người đối diện phải cúi đầu ngưỡng vọng.

Không để ý đến vẻ mặt sững sờ của Lâm Vũ Linh, Hoàng Lan lười nhác tựa lưng vào cửa, để mặc cho cơn gió đùa bỡn mái tóc của mình. Nàng lơ đãng hỏi Đặng Phúc:

"Đặng Phúc, bệ hạ có nói triệu tôi đến có chuyện gì không?"



Đặng Phúc méo mặt. Ý chỉ của hoàng thượng, y có mấy lá gan mà dám dò hỏi?

"Lệnh bà cứ đi theo con thì sẽ biết thôi mà." Y khó xử đáp.

"Khỏi cần." Hoàng Lan lắc đầu. Một lúc lâu sau, nàng tỉnh bơ: "Nếu bề hạ có việc quan trọng thì tự khắc sẽ đến tìm tôi. Giờ cũng muộn rồi, Đặng tổng quản, thứ cho tôi không thể tiễn khách."

Gương mặt vốn đã méo xẹo của Đặng Phúc giờ càng thêm phần khó coi hơn. Dám từ chối hoàng thượng, trong hậu cung chắc Nguyễn sung nghi là người đầu tiên và cũng là kẻ cuối cùng. Đặng Phúc đau đầu nửa ngày. Cuối cùng, biết không thể nói lại vị sung nghi coi trời bằng vung này, y đành ầm ỨC trở về điện Bảo Quang.

...

"Đặng Phúc, người bảo sao? Nguyễn Hoàng Lan dám không đến?"

Tư Thành đang ngồi đánh cờ với Lân quận công Đinh Liệt, nghe Đặng Phúc báo lại mọi chuyện thì giận đến tím mặt. Hắn vốn chỉ định trách phạt đối phương một chút để xoa dịu cơn giận của sứ thần Đại Minh, không ngờ nàng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Và thế là mặc cho Đinh Liệt can ngăn thế nào, hắn cũng nhất quyết đến Nhữ Hiên các, tính sổ với Nguyễn Hoàng Lan ngay trong tối hôm đó.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (2)

...

Bây giờ đã gần nửa đêm. Khóm quỳnh trước cửa Nhữ Hiên các tỏa hương thơm ngát. Tư Thành ra lệnh cho đám cung nhân giữ im lặng, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Nhữ Hiên các vẫn sáng đèn. Người bên trong vẫn chưa ngủ.

Có tiếng vật gì đó lao vun vút trong không khí. Nếu động tác xoay người né tránh của Tư Thành diễn ra chậm một giây, chỉ một giây thôi, có quỷ thần chứng giám, chắc chắn hẳn sẽ hứng trọn đĩa mứt táo kia vào mặt!

Ngồi trên trường kỉ, Hoàng Lan chặc lưỡi tiếc rẻ. Gần như vậy mà cũng ném hụt. Quả nhiên lâu ngày không luyện, trình độ của nàng đã giảm sút hơn xưa.

Không gian như bị ai đó thiêu đốt đến cực hạn. Khi ánh mắt của Hoàng Lan và Tư Thành chạm nhau, bọn họ chỉ nhìn thấy trong mắt đối phương toàn là lửa cháy.

...

Hoàng thượng bước chân vào tấm điện tính ra cũng đã gần nửa canh giờ. Trong nửa canh giờ ấy, không biết bao nhiêu đồ gốm sứ trong Nhữ Hiên các đã hóa kiếp êm đẹp. Nguyệt Hằng hoảng sợ khóc rấm rức, Lâm Vũ Linh lo âu chau mày, Đặng Phúc lại lầm rầm cầu khẩn gì đó. Phản ứng của

Lý Quý là kích động nhất, nếu không vì sợ tội khi quân, e rằng hẳn đã liều chết lao vào mà "hộ giá" cho bộ ấm hoa cúc thiên thủy của mình rồi.

"Bệ hạ định trừng phạt lệnh bà thật à?" Lâm Vũ Linh lẩm bẩm

Nguyệt Hằng không nhẫn nại được như Lâm Vũ Linh. Nàng ta hết đứng lại ngồi, cuối cùng can đảm đến trước mặt Đặng Phúc, hạ giọng cầu xin:

"Ngài vào trong khuyên can một câu đi Đặng tổng quản. Cứ thế này, sợ rằng..."

Sợ rằng sẽ có thương vong xảy ra chứ gì? Tất nhiên Đặng Phúc hiểu điều này. Nhưng cả hoàng thượng vào Nguyễn sung nghi đều không phải người dễ nói chuyện. Long phượng đấu nhau, đám ruồi muỗi lâu nhâu bọn y tránh xa còn chưa kịp, đại gì mà đâm đầu vào làm kẻ hòa giải!

"Ta chịu thôi. Chủ nhân nói chuyện, đám người hầu kẻ hạ chúng ta tốt nhất là cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy thì hơn. Vũ Linh cô nương, cô nói có phải không?"

Lâm Vũ Linh méo mó gật đầu. Việc đã đến nước này, Nguyễn sung nghi có may mắn thoát được nạn kiếp bị đày vào lãnh cung hay không, còn phải xem số mạng của nàng lớn đến mức nào.

Cùng lúc đó, tiếng vỡ loảng xoảng lại vang lên.

...

Có những kẻ rảnh rỗi như Quách Liễu, hậu cung chẳng sợ thiếu chuyện vui để bàn luận. Chẳng mấy chốc, tin tức hoàng thượng đích thân đến Nhữ Hiên các trừng phạt Nguyễn sung nghi đã lan khắp mọi nơi, không ai không biết.

Phùng Diệm Quỳnh hài lòng ra mặt, Nguyễn Nhã Liên thầm ái ngại cho Hoàng Lan, còn trong Triều Dương uyển, Hạ Diệp Dương kê cao gối, nằm mơ thấy mộng đẹp.

Không thích thú như Phùng Diệm Quỳnh, cũng không lo chuyện bao đồng như Nguyễn Nhã Liên, Lê Tuyên Kiều khi nghe tin cũng chỉ lẳng lặng mỉm cười.

"Lệnh bà có cho rằng bộ hạ sẽ vì chuyện lần này mà trách phạt Nguyễn sung nghi?" Thanh Ngọc đứng hầu một bên, tò mò hỏi.

Ngón tay nàng ta lướt nhẹ trên chiếc đàn nguyệt. Chậm lại một giây, nàng ta điềm tĩnh nói tiếp:

"Dĩ nhiên là sẽ phạt.. Nhưng rốt cuộc bộ hạ đang nghĩ gì, e rằng không đến lượt chúng ta suy đoán đâu."

Thanh Ngọc cúi đầu không đáp.

Diêu Tú viện, mái ngói trích thủy ẩn hiện giữa sương khói mờ ảo, tiếng đàn nguyệt của giai nhân hồ hững chạm nhẹ vào vầng trăng vắng vặc...

...

"Bộ hạ, ném thế đã đủ chưa? Phòng của tôi sắp bị người biến thành một mớ hồ lộn rồi đấy."

Hoàng Lan uể oải ngáp dài, tẻ nhạt nhìn Tư Thành lúc này đang đi lòng vòng quanh chậu hoa cấm chướng.

"Sao vậy? Nếu nàng tiếc rẻ, sau này trẫm sẽ đền lại gấp đôi chỗ này."

Nói đoạn, hấn giơ chân ra, đạp nốt chiếc bình sứ cuối cùng còn sót lại.

Trên nền nhà, những mảnh sứ vỡ nằm la liệt khắp mọi nơi. Ánh nến hắt vào lớp men sáng như ngọc, khiến nền nhà lấp lánh như được rải lân tinh

"Tiếc gì chứ." Hoàng Lan nhún vai, chu môi một cách bướng bỉnh: "Dù sao toàn bộ đồ đạc ở đây đều của bộ hạ, bộ hạ thích đập bao nhiêu thì cứ tùy ý. Chỉ có điều sàn nhà nhiều mảnh vỡ quá, lát nữa lại mất công người hầu trong Nhữ Hiên các dọn dẹp thôi."

Tư Thành ngẩn mặt, hết nói nổi.

...

Trước đó nửa canh giờ.

Có tiếng vật gì đó lao vun vút trong không khí. Nếu động tác xoay người né tránh của Tư Thành diễn ra chậm một giây, chỉ một giây thôi, có quỷ thần chứng giám, chắc chắn hẳn sẽ hứng trọn đĩa nứt táo kia vào mặt.

"Nguyễn Hoàng Lan!"

Tư Thành tức tối nghiến răng. Đối lại, Hoàng Lan cũng không chịu thua. Nàng chán ghét nhìn hằm, ánh mắt còn sắc hơn cả dao chém đá.

"Đừng gọi tên tôi như vậy. Tôi chỉ là một kẻ thấp hèn, không có tư cách để được bộ hạ gọi đến tên đâu!"

Không có tư cách để được bộ hạ gọi tên...

Nghe mới mĩa mai làm sao!

Tư Thành nhìn người trước mặt như thôi miên. Nguyễn Hoàng Lan, lần này trở về, nàng vẫn ương bướng như vậy, vẫn cao ngạo bất tuân như vậy. Trong mắt nàng, trăm rớt cuộc là ai?

"Nàng vừa nói gì? Thử nhắc lại một lần nữa cho trẫm!" Hãn vẫn cố kiềm chế, thanh âm không giận mà uy.

Hoàng Lan lập tức lặp lại những lời vừa rồi, chuẩn xác gãy gọn, không sai một từ.

Người đối diện bỗng nhiên cười nhạt. Khi hãn cười nhạt, nụ cười ấy sâu đến khó dò.

"Nàng đang oán trách trẫm?" Hãn nâng cằm Hoàng Lan lên, bức ép nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình: "Nguyễn Hoàng Lan, đừng nghĩ bản thân làm được vài chuyện tốt đẹp, sau lưng có mẫu hậu che chở mà trẫm không dám trừng trị nàng?"

Vùng chạy khỏi tay hãn, Hoàng Lan mỉm cười chua chát. Từ đầu đến cuối, nàng không hề làm gì sai, cũng chưa bao giờ dựa vào thái hậu để làm điều xằng bậy. Đối đầu với Thạch Bưu, đòi lại thể diện cho dân tộc, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện, dám làm dám chịu. Nhưng nếu hôm nay có oan uổng một mạng dưới tay Tư Thành, sau này có làm ma nàng cũng nhất định phải tìm hãn báo thù.

Suy nghĩ đã thông suốt, Hoàng Lan nhắm mắt lại, hiên ngang đón chờ sự trừng phạt của đối phương.

Một giây...

Hai giây...

Rồi một phút đằng đẵng trôi qua...

Đối diện bộ dạng can trường như tử sĩ của Hoàng Lan, cuối cùng Tư Thành cũng không thể nhịn nổi nữa. Nếu không vì đám người đang rình rập bên ngoài, hãn đã thoải mái mà bật cười thành tiếng rồi.

"Sao thế, tưởng trăm sẽ xuống tay thật à?" Hấn vỗ vỗ vai Hoàng Lan, không giấu được vẻ thất vọng: "Trăm còn cho rằng mình đã tìm được tri kỉ. Hóa ra nàng vẫn chẳng hiểu gì về trăm cả."

Hoàng Lan mở tròn mắt, ngây ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra nàng vẫn chẳng hiểu gì về trăm cả.

Nguyễn Hoàng Lan, đừng bao giờ quên người trước mặt người là ai.

Nếu Tư Thành không hồ đồ, vậy kẻ hồ đồ lần này chính là mình?

Màn sương mờ đục cuối cùng cũng tan biến. Hoàng Lan cười không nổi mà khóc cũng không xong.

"Chẳng lẽ những chuyện này đều là cố ý diễn cho người khác xem?"

Tư Thành thản nhiên gật đầu:

"Vì biết ngoài kia có kẻ đang chăm chú theo dõi chúng ta nên trăm cũng phải nhập vai cho tốt một chút."

Hoàng Lan gằn như á khẩu. Nàng cứ há hốc mồm nhìn Tư Thành, nửa ngày sau vẫn lúng búng nói không thành tiếng. Tư Thành gằn như nản, đành trầm giọng giải thích:

"Trăm đang nói đến Thạch Bưu. Sứ thần Đại Minh không phải kẻ độ lượng như những gì hấn tuyên bố ở điện Vạn Thọ đâu. Nếu không để cho hấn nghe được chút tin đồn ưng ý, hấn sẽ không để gì buông tha nàng. Vốn dĩ không nên nói chuyện chính sự với nàng, nhưng Hoàng Lan à, lần trước ở điện Vạn Thọ, nàng đã quá nóng vội rồi."

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (3)

Nguyễn sung nghi chọc giận sứ thần Đại Minh. Hoàng thượng thay sứ thần trừng trị phi tử của mình, thậm chí còn khiến cho Nhữ Hiên các kẻ khóc người gào, nửa đêm toán loạn, vỗ về cơn tức giận của khách quý.

Hắn diễn khéo như thế, đừng nói để lừa một Thạch Bưu mới chân ướt chân ráo đến Đông Kinh, đến chính Hoàng Lan còn tin sái cổ nữa là...

"Hóa ra bệ hạ đang đóng kịch."

Khó khăn lắm Hoàng Lan mới tiêu hóa nỗi sự thật này. Nàng tiện tay rót cho Tư Thành một chén trà sen, coi như có thiện chí hòa giải.

"Có những chuyện không thể thiếu kiên nhẫn, càng không thể vì chút tranh chấp nhỏ nhặt trước mắt mà bỏ qua đại cục." Lời này của Tư Thành khiến ai đó suyt sặc: "Hôm qua ở điện Kính Thiên, Thạch Bưu muốn dựa vào một hướng ngòi mà thị uy với triều đình chúng ta (2). Ngày hôm nay, hắn lại năm lần bảy lượt chê bai món ăn của Đại Việt tầm thường, cười nhạo ca vũ Đại Việt kém cỏi. Thạch Bưu ngang ngược như thế, một phần muốn thăm dò thực lực của chúng ta, mặt khác cũng vì muốn khích cho chúng ta nổi giận mà đắc tội với bọn chúng, để chúng có cơ kéo quân xuống phương Nam. Đại Việt mới thoát khỏi họa chiến tranh, binh lực còn non yếu, giờ chúng ta khai chiến không phải thượng sách. Nàng có biết hôm qua, bá quan văn võ phải ngọt nhạt thế nào mới khiến Thạch Bưu từ bỏ ý định ngòi ở hướng bắc không? Nàng có biết vì sao trăm cổ tình để Lê tu dung mặc y phục nhạc công ra biểu diễn không? Trăm không để quốc thể



bị nhục nhã nhưng cũng không thể mạnh tay với sứ thần, chỉ đành ngấm ngầm đập tan dã tâm của chúng từ trong trứng nước, nàng hiểu chứ?"

Thái độ dung túng ấy của Tư Thành dành cho Thạch Bưu, hóa ra lại vô cùng hợp lý. Thì ra hẳn đều có chuẩn bị hết phía sau, nhường nhịn chỉ là tạm thời, bảo toàn đại cục mới là trọng yếu.

Đối phương đã dụng tâm khiêu khích, trăm sao có thể cho hẳn được toại nguyện!

"Xin lỗi." Hoàng Lan lí nhí giật giật tay áo Tư Thành, trong lòng cảm thấy cực kì áy náy: "Vì tôi bức xúc quá nên mới đứng ra nói vài câu với Thạch Bưu. Tôi... tôi không cố tình phá hỏng sự sắp xếp của bệ hạ đâu."

Nhưng nếu anh nhắc sớm, chẳng phải tôi đã biết đường mà tránh đi rồi ư? Tuy cảm thấy có lỗi nhưng Hoàng Lan vẫn có chút ầm ức. Nói gì thì nói, trong việc này hẳn cũng không tránh khỏi liên can. Nếu hẳn nói sớm, nàng đã biết đường mà cùng hẳn tung hứng rồi....

"Lại còn trách trăm?" Nhìn vẻ mặt không cam tâm của Hoàng Lan, Tư Thành tinh ý hiểu nàng đang nghĩ gì: "Trăm vốn không nghĩ nàng lại phản ứng với Thạch Bưu mạnh đến thế. Lúc ấy ở đại điện, trăm đã cố gắng ra hiệu, nhưng nàng thì sao? Chỉ mãi mê đấu khẩu với Thạch Bưu, đâu có để ý gì đến xung quanh. Trăm thân là vua một nước, chẳng lẽ phải xuống tận nơi thì mới bắt nàng nghe lời được?"

Nhớ lại lúc ấy, quả thực Hoàng Lan không thèm nhìn về phía Tư Thành, không ngờ vì thế mà bỏ qua một chuyện vui. Hoàng thượng ra hiệu cho phi tần, phi tần lại không thèm để ý hoàng thượng, chỉ mới nghĩ đến cảnh ấy, Hoàng Lan đã đắc ý cười như điên.

"Nàng cười cái gì?"

Thấy Tư Thành quắc mắt, Hoàng Lan vội nín. Ở một bên, sắc mặt Tư Thành đen thêm ba phần. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, mi tâm Hoàng Lan đột nhiên nhíu lại:

"Có phải bệ hạ cố tình ngăn cản tôi chậm không?"

Dù Hoàng Lan không để ý đến dấu hiệu của Tư Thành, nhưng hẳn sẽ có cách ngăn nài lại, nếu đó là điều hẳn muốn!

Bị nói trúng tâm tư, Tư Thành chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Chẳng nào cũng không ngăn nổi người con gái này, vậy chẳng thà để mọi chuyện thuận theo tự nhiên! Hẳn thừa nhận lúc ở điện Vạn Thọ đã cố tình ngăn cản nàng hơi chậm một chút. Chẳng mấy khi được nghe chửi sứ thần miễn phí như thế. Hơn nữa, người chửi cũng có phong cách rất riêng, ra tay vừa bài bản vừa nghệ thuật, chửi mà khiến cho kẻ bị chửi không cãi lại được câu nào. Dù Thạch Bưu có nổi giận hay không, hẳn tin rằng mình vẫn có đủ năng lực để thu xếp đồng bừa bọn mà Hoàng Lan để lại.

"Trẫm bắt buộc phải bảo trì hòa khí cho nên mới để nàng ra mặt một chút." Hẳn thản nhiên nói, nhẹ nhàng như thể mọi chuyện không hề liên quan đến mình.

Hoàng Lan nghiêng răng kèn kẹt, lại hận không thể ném cả đĩa mứt táo vào mặt Tư Thành. Thì ra hẳn để nàng thay mình đi gây thù chuốc oán...

Biết Hoàng Lan đang nhìn mình với ánh mắt sắc lẹm, Tư Thành vội lảng sang chỗ khác. Hẳn tiện tay ném một chiếc chặn giấy bằng ngọc và về phía cửa. Đám người đang nghe ngóng bên ngoài lại được dịp giật bắn người.

Tốt lắm, cứ như vậy đi, truyền tin đến dịch quán càng nhanh càng tốt...

"Nghe nói mấy ngày trước, nàng có xích mích với Thạch Bưu ở Đồng Cúc đài?" Tư Thành nghiêm túc hỏi.

Hoàng Lan bất đắc dĩ gật đầu.

"Là Thạch Bưu xúc phạm ta trước." Nàng giải thích thêm.

Tư Thành không nói gì nữa. Hắn trầm ngâm, giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Có chuyện gì vậy?"

"Trẫm vốn luôn nghi ngờ. Hành động vô lễ hôm ấy, cộng với sự ngạo mạn ở yến tiệc, hoàn toàn không giống với cá tính thường ngày của Thạch Bưu."

Háo sắc như vậy, vô phép như vậy, huênh hoang như vậy, lại không giống với Thạch Bưu thường ngày. Vậy thường ngày hắn là thể loại gì? Chân nhân quân tử? Hiền nhân trí sĩ? Hoàng Lan không ngừng tự hỏi nhưng thể nào cũng không tìm được câu trả lời ưng ý.

Tư Thành nói tiếp:

"Chuyện này muốn nói cho rõ ràng, phải bắt đầu từ mười mấy năm trước, khi ấy Đại Minh và một bộ tộc man di ở phương bắc xảy ra xung đột."

"Là Ngõa Lạt à?" Hoàng Lan buột miệng hỏi.

Tư Thành gật đầu rồi tiếp tục:

"Hoàng đế Thiên Thuận (3) của Đại Minh nghe lời gièm pha, thân chinh dẫn quân đi thảo phạt man di Ngõa Lạt. Không ngờ quân lực tuy hùng hậu, nhưng do Thiên Thuận hoàng đế vốn quen với cuộc sống an nhàn từ nhỏ, không có kinh nghiệm trên chiến trường nên đại quân của nhà Minh nhanh chóng đại bại. Thiên Thuận hoàng đế bị quân địch bắt làm tù binh. Nhân cơ hội ấy, em trai hắn ở Bắc Kinh thừa nước đục thả câu, cướp ngôi của anh

mình, trở thành Cảnh Thái hoàng đế (4). Khi hoàng huynh của mình trở về, Cảnh Thái hoàng đế không trả lại ngôi vị cho mà chỉ phong anh thành thái thượng hoàng rồi giam lỏng ở Nam cung. Hoàng Lan, nàng thứ nữ xem, một vị hoàng đế như Thiên Thuận làm sao có thể nuốt được mỗi nhục này? Hẳn ở trong Nam cung, cay đắng nhẫn nhịn sáu năm, cuối cùng ngày đoạt lại đại quyền cũng đến. Nhân cơ hội Cảnh Thái hoàng đế bị bệnh nặng, hai đại thần là Từ Hữu Trinh và Thạch Hanh đã liên kết với nhau, cuối cùng đưa thái thượng hoàng trở lại ngôi vàng. Chuyện này lắng đọng một thời gian, xảy ra trước khi trẫm lên ngôi, mọi người thường gọi đó là sự kiện "Nam cung phục tịch". Sau khi Thiên Thuận hoàng đế nắm lại đại quyền, hẳn liên tục ra tay thanh trừng phe cánh cũ. Thành vương Chu Kỳ Ngọc, chính là Cảnh Thái hoàng đế ngày trước, chết ở Tây cung chỉ sau đó vài ngày. Còn hai của hai kẻ phò tá hẳn cũng vì thế mà trở thành công thần, rất được trọng dụng. Quyền thế của Từ Hữu Trinh và Thạch Hanh khuynh đảo triều đình, trong triều ngoài triều không ai không khiếp sợ bọn chúng. Mà tên sứ thần Thạch Bưu này, chính là đứa cháu ruột thường ngày vẫn được Thạch Hanh trọng dụng nhất."

"Ý bệ hạ là..." Hoàng Lan mơ hồ đoán ra vấn đề.

"Đúng vậy. Để đứng vững gót chân bên chú ruột mình, Thạch Bưu chắc chắn không phải một kẻ đơn giản. Trong sự kiện "Nam cung phục tịch" lần đó, hẳn cũng góp một phần không nhỏ. Nói hẳn vô lễ với phi tử ngoại quốc, nói hẳn kiêu căng tự mãn vì vài ba câu nịnh bợ trước mắt, những việc ngu xuẩn như thế, trẫm muốn tin cũng không tin được."

Nhớ lại chuyện ở Đồng Cúc đài, Hoàng Lan bất giác rùng mình. Thì ra tất cả đều là lớp vỏ nguy trang.

Nhưng Tư Thành giả bộ thỏa hiệp để đối phương không có lí do gây hấn. Vậy còn Thạch Bưu, vì sao hẳn phải cố tình tỏ ra biến thái như thế?

"Trẫm có thể dễ dàng nhận ra dụng ý của Thạch Bưu, bởi vì kì thực trẫm và hắn cùng dùng một cách." Có một điều thật kì lạ, mỗi khi Hoàng Lan vừa thầm thắc mắc gì đó, Tư Thành sẽ lại nhanh chóng giải thích, cứ như tâm ý hai người có một sự tương thông vô hình vậy: "Nếu trẫm giả vờ dung túng hắn để tránh động binh đao thì Thạch Bưu cũng tự khoác lên mình lớp vỏ ngạo nghễ khác để chúng ta chú quan. Thùng rỗng thường kêu to. Con người càng phô trương, bên trong thường càng nông cạn. Năm bắt được tâm lý đó, Thạch Bưu muốn bẫy ngược lại chúng ta. Hắn cố tình sắm vai một sứ thần kiêu ngạo ngang ngược, coi trời bằng vung, cố hướng chúng ta tới suy nghĩ rằng hắn cũng rộng tuếch, cũng vô hại như bao đời sứ thần bắc quốc khác."

"Từ đó chúng ta sẽ chú quan mà coi nhẹ hắn." Hoàng Lan hiểu ra mọi chuyện, khẽ nhíu mày: "Nếu Thạch Bưu có mưu đồ gì đó trong chuyến đi sứ lần này, mọi chuyện chẳng phải càng trở nên dễ dàng hơn sao?"

Tư Thành không hề giấu giếm sự hài lòng. Hắn gật gù tán thưởng.

"Thật không ngờ Đại Minh lại có dã tâm như vậy." Hoàng Lan thở dài, bàn tay bất giác nắm thành nắm đấm.

"Dã tâm của bọn chúng chưa bao giờ tắt." Tư Thành cảm hận nghiêng rằng: "Chúng đã đô hộ chúng ta quá lâu rồi, lâu đến mức tự cho phép mình quên mất rằng Đại Việt là một quốc gia độc lập, con dân Đại Việt cũng có cuộc sống tự do riêng của mình. Chắc nàng vẫn còn nhớ khi xưa, giặc Minh tràn sang nước ta cướp bóc, vua Thái Tổ thuận theo đạo trời, thuận theo lòng dân mà phát cờ khởi nghĩa mới đẩy lui được vó ngựa của giặc, thậm chí còn chém bay đầu Liễu Thăng ở ải Chi Lăng. Thời đại nào cũng vậy, thất bại ê chề là thế, nhưng Đại Việt là miếng mồi ngon mà bọn chúng không bao giờ muốn từ bỏ."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 19: Âm Mưu Ngoại Quốc (4)

Tâm tư Hoàng Lan mỗi lúc lại thêm bất an. Một kẻ có thể trưng ra bộ mặt vô sỉ để che lấp đi bản chất thật của mình... Thạch Bưu, rốt cuộc hẳn muốn gì?

Đại Việt là miếng mồi ngon mà bọn chúng không bao giờ muốn từ bỏ.

"Kế tiếp bệ hạ định làm gì?"

Một khi đã biết dụng ý của đối phương, tất nhiên Tư Thành không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Thạch Bưu chưa có hành động cụ thể, trăm cũng chỉ có thể án binh bất động."

Không gian chợt tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức tưởng như chỉ cần một chiếc kim khâu rơi xuống cũng đủ khiến người khác giật mình. Ngọn nến trên giá đã sắp tàn, ánh sáng đong đưa chiếu thành một khoảng nhàn nhạt lên bộ tranh tứ bình, càng khiến cho cảnh sông nước trong bức tranh mùa thu thêm phần man mác, u tĩnh.

Khóe môi Hoàng Lan hơi mấp máy, giống như có điều gì đó muốn nói rồi lại thôi.

Một con chim bồ câu từ đâu bay đến, đậu ngay bên bệ cửa sổ. Dưới chân nó có một cái ống nhỏ xíu, bên trong có một tờ giấy cuộn tròn lại, thoạt nhìn không dễ phát hiện. Hình như khóe môi Tư Thành vừa nhếch lên thành một nụ cười. Hắn chậm rãi lại gần bệ cửa sổ.

"Là tin tức từ dịch quán."

Dù Tư Thành không nói, Hoàng Lan cũng hiểu rằng ở dịch quán có người của hắn. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Kẻ có tầm nhìn xa trông rộng, hành động thận trọng chu toàn như Tư Thành không có lí nào lại bỏ qua điểm này.

Và khi bức thư ấy vừa được mở ra, nụ cười tự tin vẫn hiện hữu trên môi hắn biến mất.

...

Cùng lúc ấy, ở một khu hoa viên thừa vắng trong hậu cung, kẻ mặc y phục thái giám đang nhàn tản ngắm nghía con dao găm của mình. Chiếc khăn lụa trong tay hắn trắng muốt, hợp với sắc xanh lạnh ánh lên từ lưỡi dao, tạo nên một phối cảnh vô cùng tà mị.

Một bông hoa hồng chao nghiêng trong bóng tối mập mờ. Không rõ nhát dao ấy vung lên lúc nào, cũng không hề nghe thấy tiếng không khí xao động, chỉ thấy sau khoảnh khắc ngắn ngủi còn hơn cả cái chớp mắt, bông hoa kia liền xoay tròn trong không trung. Ban đầu còn chậm rãi, sau đó nhịp xoay càng lúc càng mạnh, cho đến khi cả bông hoa kia hóa thành một hình khối mờ nhạt đồng nhất, những cánh hoa đỏ thắm liền bứt mình ra khỏi nhị, mỗi cánh hoa như một bông tuyết trắng nhuộm bởi máu đỏ, tàn tạ và điên cuồng trong trận gió đông, bung tỏa về đủ mọi hướng khác nhau trước khi hờ hững đáp xuống mặt hồ Lạc Thủy.

"Có kẻ lạ mặt xuất hiện ở dịch quán sứ thần đại Minh. Để đề phòng bất trắc, tối nay Thạch Bưu đã chuyển số tì sương đó ra ngoài."

Trước đó nửa canh giờ, cung nữ truyền tin đã báo với hắn như vậy.

Ha ha, Thạch Bưu, người tưởng ta không biết người định làm trò hề gì với số tì sương đó hay sao?

Hậu viên hoàng cung, tiếng ai đó cười càng lúc càng sâu.

...

Hoàng Lan hít một hơi dài. Hô hấp dần trở lên khó khăn hơn.

"Tì sương! Thạch Bưu ngấm ngấm tích trữ cả thủy sáu lọ tì sương."

Tì sương không mùi không vị, vua của các loại độc dược, lấy mạng kẻ khác dễ như người ta ngắt một nhánh cỏ buổi sớm.

Sứ thần Đại Minh cất giấu tì sương. Vì người của Tư Thành trót đánh động địch quán, Thạch Bưu liền vội vã chuyển số độc dược đó đi chỗ khác. Đến kẻ ngốc cũng hiểu việc này không phải một trò đùa.

"Hay là trước hết bắt Thạch Bưu lại?" Hoàng Lan đề nghị.

Lần này thì Tư Thành lắc đầu:

"Thạch Bưu là sứ thần của Đại Minh. Bây giờ chúng ta bắt hắn, đừng nói là không có chứng cứ cụ thể, ngay cả khi chúng ta có trong tay chứng cứ, Đại Minh vẫn có thể dựa vào đó để lấy cớ xuất binh. Điều trăm bản khoản lúc này, đó là Thạch Bưu đã đưa số độc dược này đi đâu, hắn muốn dùng chúng để hạ độc ai?"

Hai câu hỏi chưa có câu trả lời.

Mặc dù Tư Thành vẫn giữ nguyên vẻ ung dung, mặc dù ánh mắt của hắn vẫn như lòng biển sâu không thấu đáy, trầm tĩnh và kiên định, nhưng không hiểu sao Hoàng Lan lại có cảm giác đó chỉ là những gì hắn cố gắng thể hiện ra bên ngoài, còn tận sâu trong nội tâm, hắn cũng biết bất an, cũng biết sợ hãi, cũng biết chán ghét những âm mưu, thủ đoạn và cả sự đơ đạc.

Vì hắn là vua một nước nên không được phép mệt mỏi? Nếu như thế, quân vương mới là kẻ đáng thương nhất thế gian này.



Hoàng Lan và Tư Thành gặp gỡ nhau mới được vài tháng ngắn ngủi. Trải qua chuyện ở Liên Đài, trong cung Trường Phúc, vụ án yêu xà cho đến lần đối đầu với sứ thần Đại Minh... nàng và hắn liên tiếp hiểu lầm, rồi lại hóa giải, và cứ mỗi lần như thế, hai người họ lại càng hiểu nhau hơn. Nhiều khi Hoàng Lan cũng không biết rốt cuộc trong trái tim mình, hắn là ai. Là đấng quân vương cứu ngũ chí tôn? Là một kẻ đang gánh trên mình gánh nặng giang sơn vạn dặm? Hay chỉ đơn giản là một Lê Tư Thành ngoài mặt thì nghiêm nhưng sau lưng lại ngấm ngầm dung túng cho nàng? Hoàng Lan không biết. Nàng thực sự không biết. Trên danh nghĩa nàng là phi tử của hắn, nhưng không ai biết rằng, giữa hai người bọn họ chưa từng một lần vượt quá giới hạn. Tư Thành thường nói rằng tiêu chuẩn thẩm mỹ của hắn rất cao, nếu muốn tìm giai nhân, trừ khi hậu cung này giải tán hết, còn không hắn tuyệt đối không tìm đến chỗ nàng. Mỗi khi như thế, Hoàng Lan chỉ biết cười khổ trong lòng. Đối diện với hắn, nàng không biết đâu là trêu chọc, đâu là lời thật lòng, nhưng có một điều nàng dám chắc, hắn luôn tôn trọng nàng.

Trẫm sẽ không ép nàng làm việc mà nàng không thích...

Tư Thành đã từng nói thế.

Giờ phút này, khi ánh mắt mệt mỏi của hắn chìm vào trong tâm trí của Hoàng Lan, chẳng hiểu sao nàng lại có một nguyện vọng khá kì lạ, đó là được nắm lấy tay Tư Thành, để cùng cảm nhận tất cả những áp lực mà hắn đang tự mình chịu đựng...

Tư Thành, bệ hạ có mệt lắm không?

Thói đời thường oái oăm. Cảm xúc của con người thường hay mâu thuẫn. Một giây trước, nàng còn muốn nhích về phía hắn, vậy mà khi Tư Thành vươn tay ra định ôm nàng vào lòng, nàng lại đột ngột vùng dậy né tránh. Đến khi Hoàng Lan định thần quay lại, chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ của hắn nở một nụ cười không thể đáng ghét hơn.

Đây hẳn ra, nàng vừa lờm vừa lăm bằm:

"Còn đùa được!"

Hắn tỏ vẻ oan ức:

"Thư giãn chút đi. Trẫm thấy nàng căng thẳng quá đấy."

Tuy hai người đã giao ước rõ ràng và cũng rất tôn trọng bản giao ước ấy, nhưng thỉnh thoảng cao hứng, Tư Thành cũng hay làm vài động tác mờ ám để trêu chọc Hoàng Lan. Nàng biết hẳn không có ý xúc phạm mình. Quen biết hẳn một năm, nàng cũng không còn lạ gì bản tính của con người này, lúc cần nghiêm túc, hẳn sẽ nghiêm túc đến phát sợ, khi muốn vui vẻ, hẳn sẵn sàng nhả nở đến bực mình. Đó mới là một Lê Tư Thành mà Hoàng Lan biết. Và nàng thích hẳn như thế.

Tuy nói vậy, nhưng Hoàng Lan lại không cho phép tình cảm của bản thân tiến thêm một bước nào nữa. Hình như trong thâm tâm nàng vẫn còn tồn tại một chướng ngại vô hình nào đó mà đến chính nàng cũng không thể nắm bắt, lí giải được.

Tạm gác suy nghĩ cá nhân sang một bên, Hoàng Lan trở lại chỗ ngồi, bắt đầu liên tưởng từng bước một.

Thạch Bưu chủ tâm mang tì sương đến Đại Việt, có nghĩa hẳn muốn hạ độc. Nhưng mục tiêu của hẳn là ai?

Thứ nhất, số lượng tì sương không hề nhỏ, điều đó đồng nghĩa với việc hẳn muốn đầu độc nhiều người. Nói cách khác, có lẽ đây là một vụ đầu độc quy mô lớn.

Thứ hai, nếu muốn hạ độc một vương gia, đại thần nào đó, thậm chí là chính Lê Tư Thành, Thạch Bưu hiển nhiên đã có cơ hội để ra tay. Nhưng người như hẳn sẽ không ngu ngốc chọn thời điểm này, khi mà bản thân còn

đang là khách ở Đông Kinh, gián tiếp chịu cảnh chim chạ cá lồng. Nếu triều đình Đại Việt xảy ra chuyện, với tranh chấp trước đó trên điện Vạn Thọ, mọi người sẽ tìm đến hãn đầu tiên. Việc hại nhiều hơn lợi như thế, hãn tuyệt đối sẽ không vội vàng.

Thứ ba, dù sớm dù muộn, âm mưu của hãn cũng nhắm vào đất nước này. Vậy phải hạ độc ai thì mới thích hợp nhất cho một cái cớ gây chiến tranh?

Thứ tư, hãn đến Đại Việt đã được ba ngày, nhưng chưa hề đụng tới chỗ tì sương đó. Nếu không có việc người của Tư Thành gây ra động tĩnh, hãn sẽ không vội vàng đem số tì sương đó giấu đi. Hãn còn chờ điều gì mà chưa ra tay?

Hay là đối tượng hãn muốn đầu độc vẫn chưa xuất hiện?

"Bệ hạ, sắp tới còn những nhân vật quan trọng nào đến Đông Kinh không?" Hoàng Lan dò hỏi.

"Ngày mai sẽ có sứ thần Chiêm Thành, Xiêm La, Trảo Oa tới đây. Trẫm mới lên ngôi, thời gian này sứ thần nước bạn đều sang Đông Kinh, tuy nói là gặp gỡ nhưng kì thực nước nhỏ thì đến triều kiến, nước lớn lại muốn lập uy. Đoàn sứ thần Đại Minh sang đây sớm nhất..." Thanh âm Tư Thành chậm dần rồi khựng lại. Hãn cũng vừa nghĩ đến điểm này: "Nàng định nói Thạch Bưu muốn nhắm vào sứ thần các nước?"

"Để đẩy Đại Việt vào họa chiến tranh, còn có lí do gì phù hợp hơn việc sứ thần các nước chết trên lãnh thổ Đại Việt?"

Hoàng Lan khó nhọc thừa nhận. Hơn ai hết, nàng không hề muốn giả thiết này trở thành sự thật, không muốn một chút nào. Nhưng chuyện đã đến nước này, thà tin là thật còn hơn nhắm mắt không biết gì.

Chỉ trong phút chốc, ánh sáng trong mắt Tư Thành nhạt đi, thay vào đó là một màn sương màu tím thẫm, không ngừng cuộn xoáy với nhau rồi dội

ngược vào giữa một hố sâu hun hút. Đây là lần đầu tiên Hoàng Lan đối diện với một ánh mắt phức tạp như thế. Nụ cười trên môi hẳn vẫn tươi, nhưng không còn vẻ tự giễu như trước.

Thạch Bưu, nếu một người dân Đại Việt vì người mà phải chịu đau đớn, trăm sẽ trả lại cho người chính sự đau đớn ấy, nếu người dám đẩy cả giang sơn này vào họa chiến tranh, trăm sẽ bắt người trả giá gấp trăm vạn lần!

"Bệ hạ..."

"..."

"Bệ hạ..."

Phải lay đến lần thứ ba, hẳn mới sực tỉnh.

"Đặng Phúc!"

Tư Thành cao giọng gọi. Một lúc sau, Đặng Phúc đẩy cửa bước vào, thân nhiên bước qua đồng hồ độn trên mặt đất. Tư Thành ghé tai y nói nhỏ vài câu, chỉ thấy vẻ mặt Đặng Phúc hơi ngẩn ra, cuối cùng lại cung kính lui ra ngoài.

Hoàng Lan không nén nổi tò mò:

"Bệ hạ định làm gì?"

"Trước mắt, trăm muốn làm chậm tiến trình của ba đoàn sứ thần. Trong thời gian ấy, trăm sẽ tìm cách ứng phó với thủ đoạn của Thạch Bưu."

Thạch Bưu có tàng trữ sáu lọ hay sáu mươi lọ tì sương cũng không quan trọng. Điều quan trọng là phải dập tắt dã tâm của hẳn từ trong trứng nước. Mà để làm được việc này, có lẽ chỉ có một cách...

Đáy mắt Tư Thành hơi hiện lên ý cười.

Rồi hắn bất giác vươn tay ra, ôm Hoàng Lan vào lòng. Lần này là ôm thật! Hoàng Lan giật mình, lại định né nhưng ngay khi ý nghĩ đó vừa định hình, cánh tay của Tư Thành nửa vô tình, nửa hữu ý siết chặt hơn. Tim Hoàng Lan bắt đầu đập loạn nhịp. Dù trước đây nàng và Trường Giang rất thân thiết, nhưng cảm giác mà cậu ta mang đến cho Hoàng Lan không kì lạ thế này. Hoàng Lan thử cự mình, càng chỉ khiến Tư Thành bướng bỉnh không buông.

Sau đó không biết bao lâu, Hoàng Lan bắt đầu thỏa hiệp. Nàng nhận ra rằng vòng tay của Tư Thành cũng rất ấm áp.

Phải rồi, là ấm áp...

Trong khoảnh khắc này, mọi âm mưu toan tính, mọi phiền em âu lo, tất cả đều không còn ý nghĩa.

Hai người họ cùng im lặng, nhưng có lẽ trái tim kia lại không muốn im lặng.

Một lúc sau, nàng ngẩng đầu lên, ngại ngần thoát khỏi vòng tay hắn.

"Bệ hạ này."

"Hử?" Đã từ lâu, hắn không còn dị ứng với cách nàng gọi hắn như thế nữa.

"Bệ hạ đã làm vỡ tất cả hai mươi chín món đồ trong Nhữ Hiên các. Ngày mai, đến một cái bát ăn cơm chúng ta cũng không còn mà dùng nữa đâu."

Đến lúc này mà còn có tính toán kỹ như thế! Tư Thành buông Hoàng Lan ra, dờ khóc dờ cười.

"Được rồi được rồi, mai trăm sẽ đền." Hắn cười khố.

Khi chỉ còn lại một mình trong Nhữ Hiên các, Hoàng Lan nhẹ nhàng nở một nụ cười. Trước đây nàng luôn cho rằng Lê Tư Thành chỉ là một kẻ hồ đồ. Hóa ra nàng đã nhầm. Chính nàng mới là kẻ mù quáng và cố chấp. Lịch sử luôn có lí do khi tôn sùng một ai đó. Lê Tư Thành, hẳn là một vị vua tốt, lúc nào cũng lo nghĩ cho giang sơn xã tắc, hơn nữa còn có một trí tuệ khiến người khác không thể coi thường.

Một trái tim nóng và một cái đầu lạnh, người ta vẫn nói như vậy.

Hoàng Lan cũng đã thừa nhận việc Nguyễn Nhã Liên mới là người nghĩ ra cách hóa giải bài toán của Thạch Bưu. Tư Thành nghe xong không bất ngờ, chỉ nói sẽ ban thưởng trọng hậu cho Nguyễn Nhã Liên. Thực ra hẳn đã biết điều này từ lâu, từ lúc nhìn thấy Nguyễn Nhã Liên lén lút trao đổi với Hoàng Lan dạo nọ. Nhưng hẳn vẫn im lặng. Hẳn muốn chờ một trong hai người này tự thú nhận. Cuối cùng người lên tiếng trước vẫn là Hoàng Lan, còn Nguyễn Nhã Liên, có vẻ nàng ta cũng quên luôn chuyện này rồi.

Và còn một điều Hoàng Lan sẽ vĩnh viễn không thể đoán ra.

Trong khoảnh khắc ôm nàng vào lòng, Tư Thành đã quyết định giữ kín bí mật nho nhỏ kia cho riêng mình, rằng bài toán dùng rõ mức nước không phải chỉ có một đáp án duy nhất.

...

Trong dịch quán, Thạch Bưu khẽ ngấm nghĩa thanh bảo kiếm trong tay. Mê hồn đoạt phách, thanh kiếm mang theo sát khí trùng trùng, từng lấy mạng không ít kẻ tử thù, chính là vật hộ thân Thạch Bưu yêu thích nhất.

Từ lúc từ điện Vạn Thọ trở về, Thạch Bưu vẫn luôn nghĩ tới người con gái ấy. Nguyễn sung nghi, phi tần của An Nam quốc vương, mới nhập cung chưa lâu nhưng luận về cả tài trí và bản lĩnh đều không thể coi thường. Hơn nữa, nàng ta còn dám công khai đứng ra giải câu đố của hẳn, mượn chuyện lịch sử để nâng cao nhuệ khí Đại Việt. Một người con gái không an phận

như thế, xuất hiện trong hậu cung Đại Việt, đối với Thạch Bưu hay đối với Đại Minh đều không phải là chuyện tốt.

Thạch Bưu nghiêng rặng rời vung mạnh thanh kiếm về phía trước. Không khí bị chém đứt làm đôi, vạch ra một tiếng kêu sắc lạnh.

...

Chú thích:

(1) Vua Khai Thái: Tức vua Trần Minh Tông, vị vua thứ năm của nhà Trần, ở ngôi từ năm 1314 đến năm 1329.

(2) Có lần sứ thần Đại Minh sang Đại Việt, lúc vào triều đòi ngồi ở hướng bắc, để vua tôi nhà Lê ngồi ở hướng nam. Điều này ngụ ý rằng Đại Minh là nước lớn, ngồi ở trên cao mà trông xuống phương nam, còn Đại Việt là nước chư hầu, mãi mãi phải tuân phục phương bắc. Vua tôi nhà Lê không phục, bèn mềm dẻo thuyết phục sứ thần Đại Minh ngồi hướng đông - tây cùng mình, ý nói hai nước ngang hàng nhau.

(3) Hoàng đế Thiên Thuận: Tức Minh Anh Tông, vị hoàng đế thứ 6 và thứ 8 của nhà Minh.

(4) Hoàng đế Cảnh Thái: Tức Minh Đại Tông, vị hoàng đế thứ 7 của nhà Minh, lên ngôi sau khi Minh Anh Tông bị giặc bắt làm tù binh. Sau bị Minh Anh Tông giáng làm Thành vương và chết ở Tây cung.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Note

(Có thể có bạn đọc rồi nhưng mình xin được nhắc lại để các bạn tiện theo dõi những chương về sau.)

Trong thời gian qua, mình đã nhận được phản hồi của một số bạn về nội dung của truyện Thiên hạ kỳ duyên. Dựa theo những ý kiến đóng góp đó và nghiên cứu lại các tài liệu liên quan, mình đã chỉnh sửa lại một số chi tiết truyện như sau:

1. Thay đổi tên một số nhân vật (chỉ thay đổi tên, không thay đổi tính cách và diễn biến xoay quanh các nhân vật này):

Võ Hoàng Anh => Nguyễn Hoàng Lan

Trần Kim Chi => Lê Tuyên Kiều

Nguyễn Nhã Viên => Nguyễn Nhã Liên

Trần Hàn Huy => Đỗ Đình Huy

Trần Thụ => Lê Thụ

Cần Diệp => Cẩm Tú

(Riêng đối với hai nhân vật Trần Kim Chi, Trần Hàn Huy: do phạm húy chữ Trần. Trước đây mình đọc ĐVSKTT và một số tài liệu khác về nhân vật thượng thư/thái phó Trần Phong dưới thời vua Lê Thánh Tông nên hiểu lầm rằng ở thời điểm đó vẫn được lấy chữ Trần làm họ.)



## 2. Thay đổi cách xưng hô của nhân vật trong truyện:

Phi tần trong truyện được gọi là lệnh bà (thay vì gọi là nương nương như trước kia)

Bỏ xưng hô "tỷ, muội", thay bằng ngôn ngữ quen thuộc và THUẦN VIỆT hơn (chị, em, cô, tôi...).

Hạn chế xưng hô ta - ngươi.

## 3. Làm rõ hơn về xuất thân của một số nhân vật (cả nhân vật có thật và do mình hư cấu thêm):

Huệ phi Phùng Diễm Quỳnh: Con gái quan giám nghị đại phu Phùng Văn Đạt.

Lương nhân Phùng Thục Giang: Con gái quan giám nghị đại phu Phùng Văn Đạt.

Tu dung Lê Tuyên Kiều: Con gái tả đô đốc Lê Thọ Vực.

Dung hoa Nguyễn Nhã Liên: Con gái đô đốc thôi sự Nguyễn Đức Nghị.

Tu nghi Trịnh Minh Nguyệt: Con nuôi của nhập nội thiếu úy Lê Lăng.

Sung dung Phạm Ngọc Chân: Con gái đô đốc Phạm Văn Liêu.

Hạ Diệp Dương, Quách Liễu, Triệu Bảo Khánh: Xuất thân bình dân.

Xin nhấn mạnh: Đây là những điều chỉnh về mặt hình thức, không ảnh hưởng tới nội dung và diễn biến của truyện từ trước tới nay.

...

Do sự tìm hiểu, nghiên cứu tài liệu còn hạn chế nên tác phẩm khó tránh khỏi những thiếu sót. Nếu sự thay đổi trên gây ra bất kì phiền phức nào

trong việc theo dõi tác phẩm, mình thành thật xin lỗi các bạn. Hiện tại, mình vẫn đang cố gắng để Thiên hạ kỳ duyên trở thành một cuốn truyện Việt gần gũi với tất cả mọi người. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện trong thời gian qua và hi vọng các bạn tiếp tục đồng hành cùng mình đến cuối chặng đường của Thiên hạ kỳ duyên.

Mình luôn sẵn lòng đón nhận ý kiến đóng góp của tất cả các bạn!

- Ánh Tuyết Triều Dương -

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 20: Chiếu Tượng (1)

Thạch Bửu ngửa cổ lên trời, uất hận cười khan. Hãn tính kế một, lại bị đối phương tính lại gấp đôi. Hãn tưởng mình nhìn thấu dụng ý của đối phương, ai ngờ lại chỉ nhìn ra một nửa, lòng vòng cả ngày, cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cục thất bại dưới tay Lê Tư Thành.

-----

Đoàn sứ thần ba nước trên đường đi gặp một số trục trặc nhỏ, thời gian đến Đông Kinh vì thế mà chậm lại hai ngày.

...

Mới sáng sớm đã có người mang ba rương đồ lớn đến dịch quán của sứ thần Đại Minh. Rương thứ nhất: hồng ngọc, phi thúy, trân châu, mã não... không biết bao nhiêu mà kể. Rương thứ hai: gấm lụa từng cuộn xếp ngay ngắn, chỉ nhìn qua đã biết là đồ thượng hạng. Tráp cuối cùng chỉ có một bức tượng Quan Âm, nhưng bức tượng này làm bằng ngọc nguyên khối, thuần khiết đẹp đẽ, toàn thân bóng mịn không một vết xước, lại tỏa ra ánh sáng thuần nguyên mờ ảo, hiển nhiên là bảo vật.

Phương Hữu Long ngạc nhiên hỏi, mới biết những thứ này là tặng phẩm của vua Đại Việt dành riêng cho sứ thần. Đức vua rất áy náy chuyện phi tử của mình đắc tội với sứ thần nên đặc biệt đem lễ vật trọng hậu đến tạ lỗi. Ngó qua ba rương đồ, ánh mắt Thạch Bửu chỉ dừng lại trên bức tượng ngọc Quan Âm kia vài giây, cuối cùng mới lệnh cho bọn người dưới đem đi.

An Nam quốc vương trước thì trừng phạt phi tử, sau lại vội vàng đem vàng bạc đến dịch quán tạ lỗi. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi, Thạch Bưu đã không giấu nổi sự đắc ý. Một kẻ nhát gan, nhu nhược như vậy, cho dù có là vua một nước, Thạch Bưu cũng không muốn để vào mắt.

Mỗi khi mừng tượng đến cảnh đại quân đánh xuống phía nam, vó ngựa thiên triều giày xéo từng tấc đất Đại Việt... trong lòng Thạch Bưu lại dâng lên sự kích động khó tả. Là võ tướng quanh năm rong ruổi trên lưng ngựa, đối với riêng Thạch Bưu mà nói, chiến tranh và thảo phạt đều có sự thú vị của riêng nó. Một đất nước đốn hèn không xứng đáng được hưởng độc lập, càng không xứng đáng tồn tại trên thế gian này. Cá lớn nuốt cá bé, chân lý vĩnh viễn chỉ thuộc về kẻ mạnh mà thôi.

...

Ở con đường mòn cách dịch quán không xa xuất hiện ba người lạ mặt. Tuy họ chỉ mặc bộ quần áo nông phu màu nâu nhưng vẫn không giấu được cốt cách cao quý cổ hữu: nam anh tuấn quyền uy, nữ tư dung thanh nhã. Người đàn ông trung niên duy nhất trong cả bọn cũng có cặp mắt tinh nhạy hơn người. Bọn họ ngồi đó, bình tĩnh và trầm lặng, như thể đang kiên nhẫn chờ đợi một điều gì đó.

Bóng nắng đổ chênh chếch trên con đường mòn. Lại thêm một canh giờ nữa trôi qua.

Người con gái uể oai vươn vai ngáp dài. Ở bên cạnh, người con trai chỉ chăm chú ngắm nghía cây cung trong tay, thi thoảng lại ngược lên trời và nhìn xa xăm.

Khi ánh tịch dương bắt đầu nhuộm đỏ mái đình cổ phía xa, từ bầu trời bên trên dịch quán, một con chim bồ câu tung cánh bay về hướng bắc. Người con trai lúc ấy mới mỉm cười, đồng thời giương cung lên, không nhanh không chậm nhắm thẳng vào chấm nhỏ đang di động ấy.

Động tác buông cung nhẹ như gậy đàn. Mũi tên ấy lao nhanh đến mức không ai nhìn rõ quỹ đạo, chỉ biết rằng chưa đầy một giây sau, cánh chim chững lại trên không trung rồi rơi xuống một lùm cây nhỏ. Không đợi chủ nhân nhắc nhở, người đàn ông trung niên đã nhanh nhẹn chạy đến mang con chim về.

"Có muốn ăn bồ câu nướng không?"

Nghĩ đến cảnh những con chim đưa thư hiền lành bị vặt lông rồi quay vàng trên đồng lửa, Hoàng Lan cảm thấy lợm giọng, bèn lắc đầu nguây nguẩy.

Đặng Phúc biết hoàng thượng muốn trêu chọc Nguyễn sung nghi, y vừa nháy mắt với nàng, đồng thời trở trở xuống dưới đất.

Suýt chút nữa, Hoàng Lan đã rú lên một tiếng vì kinh ngạc.

Mũi tên của Tư Thành chỉ xuyên qua cánh chim, không gây tổn thương nặng như nàng nghĩ.

"Trẫm theo sư phụ học võ từ năm bảy tuổi." Lúc cất cung đi, Tư Thành ném cái nhìn tỉnh bơ về phía Hoàng Lan.

Từ trước đến nay, nhất cử nhất động của Tư Thành lúc nào cũng tượng trưng cho sự chuẩn mực. Hãn đạo mạo âm trầm, nàng biết. Hãn nghiêm túc, khuôn phép, nàng biết. Hãn vui tính, nàng cũng biết. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt chứng kiến võ nghệ của Tư Thành, lại còn vi diệu như thế, bảo sao Hoàng Lan không ngạc nhiên!

Tư Thành mở bức thư vừa lấy được ra, cẩn thận đọc qua một lượt.

"Thạch Bưu đã hành động?" Hoàng Lan nhòm qua vai hắn, chữ trong thư nửa hiểu nửa không, nhưng đại khái nàng cũng dịch được một phần.

Tư Thành bất mãn đáp:

"Hắn đang âm thầm thu thập thông tin về các phòng tuyến quân sự ở phía bắc và phía tây Đại Việt." Nói đến đây, hắn giận dữ bóp nát bức thư trong tay: "Thằng ranh họ Thạch này rốt cuộc định làm sứ thần hay làm gián điệp đây?"

Tất nhiên là cả hai. Hoàng Lan trầm nghĩ.

"Ý của bệ hạ thế nào?"

Tư Thành nhún vai:

"Nếu đối phương đã bận rộn như vậy, trăm cũng nên làm một chủ nhà hào phóng thôi."

Thấy hoàng thượng có ý phớt lờ hành động của Thạch Bưu, Đặng Phúc chau mày vẻ khó hiểu. Chỉ có Hoàng Lan mỉm cười thích thú. Nàng đã hiểu dụng ý của hắn.

Tên đã lên cung không thể không bắn, nước đã đầy thì thuyền phải trôi. Nếu Thạch Bưu muốn chơi, vậy thì Tư Thành sẽ cùng đối phương chơi đến cùng.

...

Thạch Bưu gấp tám bản đồ bố phòng quân sự lại làm bốn rồi cẩn thận cất đi. Theo tin tức hắn vừa nhận được, hai canh giờ trước, đoàn sứ thần ba nước đã đặt chân đến dịch quán.

Cá đã trong chậu, chim đã trong lồng!

Giờ chỉ cần Thạch Bưu khéo léo đứng sau giật dây, triều đình Đại Việt sẽ không tránh khỏi liên can trong cái chết của ba vị sứ thần.

Chợt có tiếng huyên náo từ hậu viện truyền lại. Đèn đuốc lục tục được thắp lên. Tiếng người hò hét gì đó không rõ ràng. Rồi Thạch Bưu nhìn thấy một thân ảnh bí hiểm vọt ngang qua cửa sổ, ngay sát nơi hắn đang đứng. Linh cảm có chuyện không lành, hắn nắm chặt thanh bảo kiếm trong tay rồi cẩn trọng bước ra ngoài.

Đội trưởng đội thị vệ trong dịch quán lo lắng báo tin. Một lúc sau, Phương Hữu Long cũng ngáp ngáp ngủ chạy đến.

"Thưa đại nhân, có kẻ trộm đột nhập vào hậu viện." Viên đội trưởng báo cáo ngắn gọn tình hình.

Thạch Bưu bực mình chửi bậy một câu. Hai ngày trước, đích thân Thạch Bưu đã tự tay giết chết hai tên ăn mày khi bọn chúng đi lạc vào dịch quán. Giờ lại đến lượt dịch quán bị kẻ trộm viếng thăm.

Khoan đã... Đi lạc? Ăn trộm?

Dịch quán là nơi được triều đình bảo hộ, đám dân thường tránh xa còn chưa kịp, chẳng có lí gì lại lảng vảng đến gần. Trên đời này mấy khi có chuyện trùng hợp như vậy?

Bóng tối quý dị bao trùm lên những ánh lửa yếu ớt, bất giác khiến Thạch Bưu tưởng tượng ra một khuôn mặt đang ẩn sâu trong bóng tối, chăm chăm nhìn mình và nở nụ cười ngạo nghễ.

Trong lòng có quý, Thạch Bưu bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bất an. Hắn giật lấy ngọn đuốc trên tay một tên thị vệ, tự mình đi kiểm tra mọi nơi, thậm chí những chỗ lộ liễu nhất cũng không bỏ sót. Đám thị vệ thấy chánh sứ đích thân tham gia tìm kiếm thì không dám nói gì, chỉ lảng lạng dạt sang một bên, nhường lại địa bàn cho hắn. Sau một hồi lùng sục mà vẫn không ra dấu vết của kẻ đột nhập, Thạch Bưu mới trở về sân chính, tự trấn an rằng bản thân đã quá đa nghi. Có lẽ tên họ Lê kia trị quốc bất lực, đất nước này mới sinh ra lắm trộm cắp như vậy...

Tưởng chừng mọi việc đã yên ắng, đột nhiên lại có tiếng ồn ào ngoài cổng. Người mới tới là Đặng Phúc. Nhưng y không đi một mình mà còn dẫn theo một toán võ kỵ quân. Vừa nhìn thấy Thạch Bưu, Đặng Phúc đã nhanh nhẩu lại gần hỏi han:

"Tôi nghe nói dịch quán bị kẻ trộm đột nhập?"

Phương Hữu Long vừa dẫn người đi lục soát trở về, nghe Đặng Phúc nói vậy thì rất hồ hởi:

"Đặng tổng quản đến thật đúng lúc, chúng ta vừa phát hiện có kẻ trộm lén vào dịch quán, đến giờ vẫn chưa bắt được hãn. Nay ngài đem theo quân lính đến đây, vừa hay hỗ trợ chúng ta một tay..."

Ngu không gì bằng! Thạch Bưu lờm phó sứ họ Mã. Phương Hữu Long không biết mình đã nói sai điều gì, nhưng vốn sợ Thạch Bưu nên lập tức im miệng.

"Dịch quán không liền kề với cấm cung, vậy mà chỗ chúng ta vừa bị đột nhập, Đặng tổng quản đã dẫn người đến ngay." Thạch Bưu cười nhạt: "Tin tức của ngài cũng tinh nhanh quá nhỉ?"

Đặng Phúc cười cầu tài, vờ như không hiểu ý tứ của Thạch Bưu:

"Quan tâm đến khách quý là bổn phận của tôi. Phong Dịch tướng quân mới đến tộ quốc nên không biết đó thôi. Tên trộm này không phải hạng tầm thường. Hãn tự xưng là đệ nhất thần trộm của Đại Việt, ra vào vương phủ, hoàng cung như chỗ không người, chẳng coi ai ra gì. Tháng trước hãn gây sự ở phủ Lâm quận công, tháng trước nữa thì trộm bảo tượng trong chùa Trấn Quốc. Hoàng thượng của tôi giận lắm, liền yết trát truy nã hãn khắp nơi. Nhưng tên trộm này vốn có lá gan lớn hơn bình thường, không coi trời cao đất dày là gì, tối nay lại ngang nhiên chạy vào hoàng cung kiếm ăn. Tôi dẫn người đuổi theo hãn đến đây thì bị mất dấu. Sợ hãn không biết tốt xấu



vào dịch quán quấy nhiễu đoàn sứ thần, tôi mới đem người vào đây truy bắt hẳn, hoàn toàn không có ý mạo phạm tướng quân và đoàn sứ thần."

Đặng Phúc phân trần câu nào ra câu nấy, đến kẻ đa nghi như Thạch Bưu cũng nửa tin nửa ngờ. Hắn nhú mày:

"Đệ nhất thần trộm của Đại Việt?"

"Dạ phải." Đặng Phúc nhanh nhẩu tiếp lời: "Lê Khải Triều chính là cái tên to gan lớn mật ấy."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 20: Chiếu Tướng (2)

Cảm thấy mọi chuyện xảy ra đêm nay có gì đó rất không tự nhiên, nhưng vì vẻ mặt của Đặng Phúc thật đến mức không thể thật hơn, hơn nữa Thạch Bưu không có lý do gì để ngăn cản triều đình Đại Việt truy bắt tội phạm, cuối cùng hẳn đành miễn cưỡng lui sang một bên, để Đặng Phúc và quân lính đi lùng bắt Lê Khải Triều.

Vừa chờ đợi quân lính báo kết quả, Đặng Phúc vừa nói:

"Tên Lê Khải Triều này trước nay làm gì cũng có mục đích rõ ràng. Hẳn lại có sở thích đặc biệt với các tác phẩm nghệ thuật. Không biết trong dịch quán có tác phẩm gì đáng giá không, để tôi còn cho người đi bảo vệ thay ngài?"

"Không dám phiền công công." Thạch Bưu cẩn trọng lắc đầu: "Ta đi sứ quý quốc lần này, hành trang mang theo chỉ là chút vật dụng cá nhân, thật sự không có gì quý giá."

Thạch Bưu còn chưa nói dứt câu, một tên thị vệ đã chạy đến, hấp tấp thưa:

"Bẩm đại nhân, tượng ngọc... ngọc Quan Âm đã biến mất rồi."

Mặt Thạch Bưu xám ngoét như cục chì. Trong khi đó, Đặng Phúc ngửa cổ than trời, bắt đầu lải nhải không ngừng:

"Không tốt rồi, không tốt rồi." Y tru tréo lên: "Tượng ngọc Quan Âm là vật thể nào chứ? Đồ bệ hạ tặng cho tướng quân mà Lê Khải Triều cũng dám

đụng đến! Tên trộm này... hử... hử muốn chết đây mà."

...

Ở trong căn phòng chứa phía sau hậu viện, Thạch Bưu đang gờm gờm nhìn sợi lông ngỗng cắm trên chiếc rương trống không. Quả nhiên bức tượng ngọc đã biến mất không một dấu vết.

"Là dấu hiệu của Lê Khải Triều." Đặng Phúc thở dài giải thích: "Mỗi khi hoàn thành một vụ trộm, hử đều để lại một chiếc lông ngỗng để báo cho chủ nhà rằng thủ phạm chính là hử. Kể ra tên này cũng quá ngông cuồng rồi, hử dám ngang nhiên thách thức cả hoàng thượng..."

Nói xong, Đặng Phúc định sai người đi đến các phòng kiểm tra, chợt thấy một bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai mình. Dưới ánh đuốc chập chờn, Thạch Bưu nở nụ cười nham hiểm. Hử cười, vì hử đã nhìn thấu vở tuồng vụng về của đối phương.

Trước nói Lê Khải Triều trên đường chạy trốn mới chạy vào đây, sau lại nói Lê Khải Triều có chủ ý ăn trộm từ trước, thậm chí còn chu đáo dành cho dịch quán một chiếc lông ngỗng. Bọn người Đại việt này định coi Thạch Bưu hử là thằng ngốc chặc?

"Đặng tổng quản, cảm ơn ngài đã vất vả, nhưng việc tìm kiếm nên dừng ở đây thôi."

Thanh âm lạnh lẽo của Thạch Bưu đủ khiến Đặng Phúc rùng mình. Nhưng nhớ đến trọng trách hoàng thượng đã giao phó, y nào dám bỏ của chạy lấy người!

"Đại nhân nói gì vậy, tôi không hiểu. Tôi thực sự đến đây để bắt Lê Khải Triều."

Càng nói càng lời đuôi chuột! Thạch Bưu nén giận lắc đầu.

"Đại nhân đừng làm khó tôi chứ!" Đặng Phúc nhăn nhó.

Thạch Bưu không nói không rằng, đột ngột rút kiếm ra kề vào cổ Đặng Phúc. Nụ cười của hắn đột nhiên trở nên âm u và hiểm độc. Đặng Phúc sợ đến mức nhũn ra như bún.

"Ta nói rồi, tên trộm này để tự ta tìm kiếm rồi sẽ dâng lên cho An Nam quốc vương." Thạch Bưu nói mà như đang rít lên: "Đã không còn sớm nữa, Đặng tổng quản, mời rời bước!"

Câu nói của hắn hàm chứa sự dứt điểm rõ ràng. Đặng Phúc dù có trung thành đến đâu thì vẫn muốn giữ lại cái mạng nhỏ của mình. Y không dám tiếp tục đắc tội với lưỡi kiếm của Thạch Bưu nữa, một lát sau liền dẫn người đi mất dạng.

Khi võ kỵ quân đã đi xa, Thạch Bưu mới ghé tai hỏi nhỏ thị vệ vẫn đi theo hắn:

"Bọn chúng đã lục soát được gì chưa?"

Tên lính ngậy người ra rồi lắc đầu. Thạch Bưu hài lòng mỉm cười. Trong thời gian ngắn như vậy, lại bị hắn âm thầm giữ chân, đám lính của Đặng Phúc tất nhiên chưa kịp tra ra bất cứ điều gì.

Bức tượng bạch ngọc Quan Âm kia là do An Nam quốc vương ban tặng. Tên đạo chích họ Lê kia không thể nào biết bên trong dịch quán có gì, trừ khi chính kẻ tặng đồ nói cho hắn biết.

Nếu là vậy, có lẽ hai tên ăn mày hôm trước cũng là người của Lê Tư Thành!

Thạch Bưu dùng hai ngón tay vuốt nhẹ thanh kiếm, lạnh lẽo cười nhạt. Ban đầu là tặng bảo vật, sau lại sai một tên lưu manh đến gây chuyện, rồi mượn cớ bắt người để danh chính ngôn thuận vào dịch quán lục soát. Gọi

đây là liên hoàn kế cũng không sai, chỉ tiếc rằng trình độ của kẻ diễn trò vẫn còn rất non nớt. Giá như tên Lê Khải Triều kia chọn một thứ khác để chôm chia, có lẽ Thạch Bưu cũng không nhìn thấu trò hề này nhanh như vậy.

Sau khi hai tên ăn mày kia "đi lạc" vào tận hậu viện dịch quán, cẩn tắc vô áy náy, hẳn đã sớm sai người chuyển số tì sương ấy đến nơi khác. Hẳn vốn định chờ sáng mai mới ra tay với ba sứ đoàn, nhưng tối nay đối phương đã nóng lòng hành động, hẳn cảm thấy bản thân không nên tiếp tục chờ đợi nữa.

"Thưa đại nhân, vừa có người báo thấy bóng người khả nghi chạy về cửa phía đông, có cần sai người truy đuổi tiếp không ạ?"

Tên thị vệ rụt rè hỏi tiếp. Thạch Bưu càng khẳng định được giả thiết trong lòng.

"Khỏi cần." Hẳn hăng giọng.

Chắc chắn tên trộm kia cuỗm xong tượng bạch ngọc Quan Âm đã cao bay xa chạy. Hẳn chỉ có vai trò làm môi nhử trong đêm nay. Thậm chí có thể hẳn còn không hề tồn tại!

Hình ảnh sọi lông ngỗng đầy khiêu khích hiện lên. Thạch Bưu hừ lạnh một tiếng, giật lấy ngọn đuốc trong tay tên thị vệ rồi bước về phía thư phòng.

...

Dưới gốc cây hoa sữa phía sau điện Bảo Quang, hai người một già một trẻ đang ngồi nhàn tản đánh cờ. Trên bàn cờ chỉ còn lác đác vài quân trắng đen, cục diện thắng thua đã phân định rõ ràng.

Tư Thành cười nhẹ một tiếng, tiện tay di chuyển quân xe lên phía trước.

"Vi thần lại thua rồi."

Đình Liệt buồn bã lắc đầu. Luận về đánh cờ, ông ta chưa bao giờ là đối thủ của vị vua trẻ tuổi này.

Tư Thành không nói gì, chỉ đùng đình phe phẩy chiếc quạt màu tía trong tay. Dù là ván cờ nhỏ trước mắt hay ván cờ giang sơn nghìn dặm, hãn cũng tuyệt đối sẽ không để thua.

Đã đến lúc chiếu tướng!

...

Cùng lúc ấy, bên trong dịch quán.

Bóng tối luôn là một đồng minh đáng tin cậy. Thạch Bưu tìm đến bên thư án, xoay nhẹ cái chặn giấy hình con hổ bằng đồng, lập tức có tiếng gạch trượt xuống, kế theo đó, góc tường xuất hiện một hốc nhỏ. Hãn thò tay vào bên trong, lấy ra tấm bản đồ vừa này.

Một cơn gió thổi tới, làm bay vài sợi tóc mái của Thạch Bưu.

Gió...

Không phải tất cả các cửa đều đã đóng chặt rồi sao?

Theo bản năng, Thạch Bưu quay đầu lại.

Trong sự tĩnh lặng tưởng chừng sâu thẳm đến khôn cùng, một gương mặt vừa lạ vừa quen ẩn hiện dưới ánh nến mờ ảo. Tên thị vệ vừa này đang đứng trong thư phòng, nở nụ cười như có như không và nhìn vào vật trong tay Thạch Bưu.

"Người vào đây làm gì? Ta đâu có gọi người."

Thạch Bưu quát lên, rồi hăn lập tức nhận ra mình ngu tới cỡ nào.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 20: Chiêu Tướng (3)

Kiểm ảnh lóe lên, kể theo đó, thân ảnh tên thị vệ kia vọt tới nhẹ như một cơn gió. Thạch Bưu bị đòn phủ đầu làm cho choáng váng, nhưng hăn nhanh chóng xoay người né tránh được đường kiếm của đối phương, đồng thời rút bảo kiếm vẫn đeo bên mình ra.

Hơn hai mươi năm chinh chiến sa trường, từng bước từng bước xây bậc chiến công trên xương máu kẻ thù, Thạch Bưu xuống tay mạnh mẽ như mãnh hổ, uy lực dũng mãnh, chiêu thức lại lạnh lẽo vô tình. Hăn công cũng như thủ, vững vàng như núi, chắc chắn như thành trì, tuyệt đối không chừa sơ hở cho đối phương. Thanh kiếm trong tay hăn như có trọng lượng cả ngàn cân, vung lên đầy uy lực, hạ xuống cũng đủ chém gỗ nát như bùn.

Đối nghịch với kiếm pháp mạnh mẽ và có phần trầm trọng của Thạch Bưu, tên thị vệ kia lại dùng sự nhẹ nhàng mà chớp nhoáng để đối phó với hăn. Hăn điều khiển thanh kiếm trong tay cực kì linh hoạt, kiếm ảnh chưa định hình rõ đã tấn công đến chính diện đối phương. Bàn chân di chuyển mà giống như không chạm đất, thoắt tới thoắt lui như ảo ảnh, đường kiếm tưởng đánh bên phải lại đâm về bên trái, tưởng công kích dưới nhưng lại chém tới phía trên. Gian manh và khéo léo như một con sóc, chẳng mấy chốc, hăn đã mấy lần dồn Thạch Bưu vào thế hạ phong.

Vốn tự tin vào kiếm thuật đầy sức công phá của mình, không ngờ hôm nay lại bị một tên nhãi dùng sự uyển chuyển, mềm dẻo gây khó dễ, tức giận trong Thạch Bưu đã lên tới đỉnh điểm. Hăn vừa đánh, vừa gào, vừa thở phì phò, mỗi khi vung lên những đường kiếm kịch liệt thì lại chém trượt vào



khoảng không. Trong khi Thạch Bưu điên cuồng lồng lộn, tên thị vệ trước sau vẫn ung dung nhẹ nhàng, liên tục đảo vòng như chơi đùa với kiếm thức.

Hắn là một cao thủ thực sự!

Chẳng mấy chốc, Thạch Bưu đã bị đối phương dồn đến sát chân tường. Hắn liên tiếp chém hụt, tú sách, bàn ghế, thậm chí cả hoành phi trong phòng đều vụn nát thành từng mảnh. Cảm thấy không thể duy trì cục diện cân bằng, hắn hơi cúi mình, kín đáo sờ tới ám khí bên hông. Rồi bằng một động tác đánh lừa, ám khí trong tay Thạch Bưu đã xé gió phóng về phía trước. Chớp lấy thời cơ tên thị vệ bị ám khí làm cho phân tâm, hắn dùng hết sức mạnh vốn có, phóng trọng kiếm đến đoạt mạng đối phương.

Kiếm giáng xuống ngay trước mặt. Tên thị vệ lùi lại một bước rồi lập tức rút con dao găm tùy thân ra chống đỡ. Thạch Bưu cười nhạt trong lòng. Muốn dùng một con dao găm nhỏ bé ngăn đường kiếm này của hắn ư? Nằm mơ giữa ban ngày!

Nhưng nụ cười trên môi Thạch Bưu nhanh chóng biến mất. Tiếng kiếm gãy vang lên sắc nhọn. Thạch Bưu nheo nheo mắt, không dám nhìn vào thanh kiếm bị gãy làm đôi, chuôi đang nằm trong tay hắn, còn nửa kia thì trơ trọi trên mặt đất.

Bảo kiếm của Thạch Bưu không thể chống lại một con dao găm!

Sau đó chưa đầy một giây, thân ảnh trước mặt biến mất, Thạch Bưu còn chưa kịp định hình vị trí của đối phương thì đã cảm thấy hơi lạnh của dao găm kề bên cổ.

"Mẹ kiếp, đường đường là Phong Địch tướng quân mà cũng dùng cái trò đánh lén hèn hạ này."

Tên thị vệ vừa đá văng ám khí ra xa vừa tiện tay cho Thạch Bưu một cái bạt tai. Thạch Bưu vừa nhục, vừa căm tức nhưng không dám động đậy. Hắn

có linh cảm rằng, chỉ cần mình nhúc nhích một phân thôi, đối phương chắc chắn sẽ không ngần ngại mà đâm vài phân vào cổ mình.

"Người là ai?" Hấn gằn giọng.

Kẻ bình sinh giết người không góm tay, luôn tự phụ vào mãnh lực dùng một chọi mười như Thạch Bưu làm sao có thể chấp nhận tình huống bị kẻ khác kề dao vào cổ như thế này. Hấn hỏi, trong lòng cũng bắt đầu thấy lạnh.

Tên thị vệ kia không buồn trả lời, chỉ đến bên thư án cầm tấm bản đồ lên. Chiếc mặt nạ da người bị lột xuống, khuôn mặt thị vệ tầm thường không còn nữa, thay vào đó là một kẻ với nước da rám nắng, khuôn mặt rắn rỏi, phong trần.

"Năm lần bảy lượt tìm không ra, hóa ra Thạch đại nhân cất nó ở mật đạo."

Năm lần bảy lượt vào dịch quán tìm kiếm, cuối cùng vẫn phải nhờ chính Thạch Bưu dẫn lối đưa đường mới tìm ra.

Trợn mắt nhìn vật trọng yếu bị đối phương đoạt mất trong tay, Thạch Bưu ghen ứ họng:

"Các người đặt bẫy ta?"

Lê Khải Triều cười cười. Đặt bẫy, nói như vậy cũng không sai.

...

Điện Bảo Quang xa hoa tráng lệ, đồ đạc nạm vàng nạm bạc nhiều không kể xiết. Lê Khải Triều đứng cạnh một chiếc cột gỗ lớn chạm rồng vàng, giả vờ không chú ý đến xung quanh, kì thực trong lòng lại đang tiếc rẻ, chỉ hận trước khi đi không đem theo một chiếc túi đủ to.

Nhưng dù có tiếc rẻ đến đâu, hãn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên một chỗ. Người ngồi sau thư án còn chưa lên tiếng, hãn càng không có gan phá vỡ không khí trang nghiêm này.

Một lúc sau, khi phê xong cuốn tấu chương cuối cùng, Tư Thành mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đặc ý nhìn Lê Khải Triều có vẻ như đã sắp mất hết kiên nhẫn.

"Lê Khải Triều, lần trước đột nhập vào Trữ Kim phòng, người đã lấy trộm những thứ gì?"

Giọng nói của Tư Thành vang lên, không giận mà uy, khiến Lê Khải Triều giật nảy mình. Hãn vội lí nhí thừa nhận:

"Dạ, thảo dân chỉ lấy một viên dạ minh châu."

Không thèm liếc hãn lấy một lần, Tư Thành thản nhiên hỏi tiếp:

"Còn gì nữa không?"

Lê Khải Triều chột dạ:

"Còn có một bức tranh tứ bình cần đá quý..."

Tư Thành vẫn không buông tha hãn:

"Kể tiếp đi."

"Một chiếc lư hương có dấu triện hoàng gia..."

"Cứ nói tiếp đi, đừng ngại trẫm."

Mặt Lê Khải Triều đen như đất nồi. Hoàng thượng thực sự muốn ép hãn ra bã luôn chắc?

"Một bàn cờ vua bằng ngọc Đông Quan."

"..."

"Hai bức phù điêu từ thời Trần."

Cầm tờ danh sách trong tay, Tư Thành bình tĩnh dõi theo tên từng món đồ một, hoàn toàn không thèm để ý đến vẻ mặt đang nhăn như khi của Lê Khải Triều.

"Hết rồi à?" Liếc nhìn phía cuối tờ danh sách đang cầm trong tay, hắn hồ hững hỏi.

Lê Khải Triều gãi đầu gãi tai, cắn răng đáp:

"Hình như còn có bộ mười tám bức tượng La Hán hồ phách."

Nghe đến đây, không ngờ người mất kiên nhẫn trước lại là Tư Thành. Hắn tức giận vứt thẳng tờ danh sách liệt kê ba mươi một món đồ bị mất trong Trữ Kim phòng xuống trước mặt Lê Khải Triều:

"Lê Khải Triều, người được lắm! Nếu trộm được, đến cả giang sơn của trăm người cũng định trộm luôn phải không?"

Lê Khải Triều hoảng hồn quỳ xuống:

"Thảo dân không dám."

Câu này là thật. Trộm được vàng bạc có thể sống sung sướng, trộm được bảo vật có thể thỏa mãn trí tò mò, còn trộm giang sơn này chỉ tổ rước thêm gánh nặng vào thân, việc làm ăn lỗ như thế, có cho Lê Khải Triều hắn cũng không thèm.

Chỉ có điều trước mặt đương kim hoàng thượng, hắn sao dám nói "không thèm", cuối cùng bèn sửa thành "không dám".

Thấy Tư Thành hồi lâu không phản ứng gì, Lê Khải Triều đánh bạo hỏi tiếp:

"Bệ hạ thực sự muốn làm như vậy?"

"Nếu thành công, việc đột nhập Trữ Kim phòng lần trước, trẫm sẽ bỏ qua cho người."

Lê Khải Triều thầm chửi mửi tám đời tổ tông của Nguyễn Hoàng Lan. Nếu không có nàng dụ dỗ, hắn sẽ không dễ dàng lọt vào tay ngự lâm quân như vậy.

"Hình như thảo dân không có quyền lựa chọn?"

Nhìn vẻ mặt khổ sở của hắn, Tư Thành không nén được trào phúng. Hắn nói hắn cần tìm một người giỏi về ngục trang và có bản lĩnh trà trộn trong dịch quán, Hoàng Lan lập tức tiến cử tên họ Lê này. Có thể coi như Hoàng Lan hi sinh vì đại cuộc, và cũng nhờ đó mà Tư Thành mới biết chuyện từng xảy ra trong Trữ Kim phòng. Bảo sao ngày ấy mọi người lại không tra ra chân tướng kẻ đột nhập. Lúc biết chuyện Hoàng Lan để Lê Khải Triều hiên ngang ôm túi đồ của mình ra khỏi cung, Tư Thành thực sự chỉ muốn lột da sống cả hai người này!

"Nếu muốn được lựa chọn, thì trước hết đừng tự tiện kiếm ăn trong hoàng cung của trẫm."

Rõ ràng Tư Thành không cho đối phương cơ hội thương lượng. Cuối cùng, Lê Khải Triều đành nhăn nhó cúi đầu:

"Vậy thảo dân cung kính không bằng tuân lệnh."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 20: Chiếu Tướng (4)

...

Thạch Bưu vừa cảm phẫn vừa bất lực nhìn tấm bản đồ bị Lê Khải Triều tịch thu. Trong tâm trí mờ mịt của hắn, một vài điều đã dần định hình.

Người của dịch quán phải mất gần hai năm mới hoàn thiện được tấm bản đồ bố phòng quân sự của Đại Việt. Ngoại trừ nó ra, Thạch Bưu chưa bao giờ thắc mắc vì sao mình lại dễ dàng thu thập được thông tin như thế. Giờ hắn đã có thể chắc chắn rằng phần lớn những tin tức ấy đều là giả. Tư Thành đã tạo điều kiện cho hắn bắt vịt trời không mệt mỏi suốt mấy ngày qua.

Thì ra đối phương đã biết mọi chuyện! Mục tiêu của Tư Thành chính là giành lại tấm bản đồ này.

Ban tặng tượng quý, sai tên Lê Khải Triều này đột nhập vào dịch quán, sau đó lại cho Đặng Phúc dẫn người đến nháo loạn một phen, Tư Thành sắp đặt những trò này không phải vì muốn tra xét số tử huyệt trong dịch quán. Tử huyệt bị chuyển đi, hắn đã biết từ lâu. Dụng ý đích thực của Tư Thành là lợi dụng bản tính đa nghi của Thạch Bưu, để những lời mập mờ, thật giả lẫn lộn của Đặng Phúc gieo vào lòng hắn cảm giác bất an, khiến hắn không thể không tự tay kiểm tra lại tấm bản đồ bố phòng quân sự kia. Có Thạch Bưu dẫn đường, nhiệm vụ còn lại của Lê Khải Triều sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thạch Bưu ngửa cổ lên trời, uất hận cười khan. Hắn tính kế một, lại bị đối phương tính lại gấp đôi. Hắn tưởng mình nhìn thấu dụng ý của đối phương, ai ngờ lại chỉ nhìn ra một nửa, lòng vòng cả ngày, cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cục thất bại dưới tay Lê Tư Thành.

Trong khi đó, Lê Khải Triều lật đi lật lại tấm bản đồ trong tay. Nếu vật này mà rơi vào tay quân đội nhà Minh, Đại Việt coi như đi chắc!

Đoạn, Lê Khải Triều lấy ra một phong thư màu vàng, dứ dứ trước mặt Thạch Bưu. Thạch Bưu ngay lập tức nhận ra bức thư ấy.

Thư liên lạc giữa họ Thạch và quân Ngõa Lạt! Phía dưới còn có kí hiệu và con dấu của Thạch Hanh.

Ở Bắc Kinh, họ Thạch nắm giữ binh quyền, quan lại trong triều nể sợ, thậm chí đương kim hoàng đế cũng phải nể mặt Thạch Hanh vài phần. Nhưng Thạch Hanh vốn bản tính tham lam, lại mưu đồ nghiệp lớn, cho nên sau lưng thiên tử, lão đã ngầm ngầm cấu kết với người Ngõa Lạt hùng thao túng vùng lãnh thổ phía bắc Đại Minh. Những bức thư trao đổi giữa họ Thạch và người Ngõa Lạt không ít, nhưng hầu hết đều là thư tuyệt mật, hơn nữa còn cất giữ ở tận Bắc Kinh. Thạch Bưu không thể hiểu tại sao giờ chúng lại lọt vào tay một tên trộm Đại Việt như Lê Khải Triều?

"Nếu chúng ta gửi bức thư này về Bắc Kinh, người thấy thế nào?"

Thạch Bưu vừa định vùng dậy thì lại bị Lê Khải Triều thô bạo đập cho một cái, ngã chổng kên ra đất. Ý chí phản kháng đã mất hết, hắn chỉ còn biết lấp bắp kinh hãi:

"Bắc Kinh?"

"Tất nhiên ta đang nói đến Bắc Kinh, Bắc Kinh chứ không phải Đông Kinh, đồ ngu ạ." Lê Khải Triều nhếch mép mỉa mai: "Thạch Hanh chú người có công hộ giá, phò tá hoàng đế trở lại ngôi báu, không sai. Nhưng

có một điểm hình như người đã quên. Thạch Bưu, người có biết mấy vị hoàng đế sợ nhất điều gì không?"

Thạch Bưu lắc đầu.

Thằng cha này ngu hơn mình tưởng. Lê Khải Triều thầm nghĩ rồi đáp gọn lỏn:

"Công cao chấn chủ."

Công cao chấn chủ! Bốn chữ giản đơn nhưng lại khiến Thạch Bưu chấn động tâm can. Công cao chấn chủ! Công trạng, uy quyền và thế lực của thần tử lấn át quân vương. Công cao chấn chủ! Tại sao chưa bao giờ hấn nghĩ đến? Đế vương vốn tính đa nghi. Cái gọi là quyền hành khuynh đảo triều chính tuyệt đối không phải tấm bùa hộ thân tốt. Trở thành cái gai trong mắt hoàng đế, thành một thứ quyền lực uy hiếp ngôi vị đế vương, không sớm thì muộn cũng hoàng đế cũng sẽ tìm cách loại trừ người.

"Những năm gần đây, chú cháu người kết bè kết đảng, thâm tóm đại quyền trong tay, lạm sát lương thần, không việc ác nào không làm. Người tưởng họ Chu kia nhắm mắt cho qua hay sao? Không đâu. Lão chỉ để cho các người sống lâu thêm mấy năm mà thôi. Nhưng sự nhân từ của lão cũng chỉ có hạn. Thạch Bưu, người thử nghĩ xem, nếu để lão biết được việc ái tướng của mình ngấm ngấm cấu kết với người Ngõa Lạt, dân tộc đã từng bắt lão làm tù binh, liệu lão có tức hộc máu ra hay không?" Lê Khải Triều dứ dứ bức mật thư như trêu người: "Thư còn ở đây, chữ viết là của chú người, dấu niêm phong và ấn ký cũng là của chú người, chỉ cần ta gửi bức thư này đến tay hoàng đế Đại Minh, các người có năm cái miệng cũng chối không được. Dù muốn hay không thì lão cũng có thể khép cả họ Thạch các người vào trọng tội mưu phản."

Lê Khải Triều càng nói càng hào hứng. Mười năm hành tẩu giang hồ, danh xưng đệ nhất thần trộm tuy mỹ miều, nhưng căn bản cũng là một kẻ



phải trốn chui trốn lủi. Nay hẳn có cơ hội đường hoàng đứng đây, tự do sĩ và cầu sứ thần ngoại quốc, lần đầu tiên có cảm giác được làm người yêu nước, đường đường chính chính lập công cho triều đình, đối với cuộc đời trộm cắp của hẳn, cũng có thể coi là một thành tích đáng tự hào.

Bức thư này mà gửi đến Bắc Kinh, đừng nói là chú cháu Thạch Bưu, chỉ e là chín họ của bọn chúng cũng bị tru diệt. Họa diệt môn, đôi khi chỉ từ một vật chứng rất nhỏ bé mà ra. Mắt vẫn dán chặt xuống nền nhà, Thạch Bưu cắn răng nói:

"Các người muốn gì?"

Lê Khải Triều đặc ý rung đùi:

"Phong Địch tướng quân quả nhiên là người hiểu chuyện. Điều kiện của chúng ta rất đơn giản, chỉ cần người chấm dứt mọi hành động gây chiến, ngoan ngoãn rời khỏi Đại Việt, chúng ta sẽ trả lại người bức mật thư này."

Thạch Bưu nghĩ ngợi một hồi lâu, mãi sau mới thở dài:

"Ta còn có thể từ chối sao?"

Ánh mắt Thạch Bưu lóe lên một tia nham hiểm. Lê Tư Thành, người tưởng đoạt lại bản đồ của ta, dùng mật thư uy hiếp ta, người nghĩ như vậy là đủ sao? nằm mơ đi! Ván cờ này còn dài. Thắng một nước không có nghĩa là thắng được toàn cục đâu. Chỉ cần Đông Kinh náo loạn, rồi ta nhân cơ hội đoạt lại mật thư từ tên trộm chết tiệt kia, để xem lúc ấy người trở tay ra sao?

Lợi dụng lúc Lê Khải Triều không chú ý, Thạch Bưu ấn vào nút ngàm dưới cạnh bàn. Cùng lúc ấy, viên sỏi nhỏ trong miệng con nghê đá vẫn đặt ngoài hoa viên rơi ra, lăn lóc cọc trên những bậc thang phủ đầy hơi sương.

Ám hiệu đã triển khai. Chỉ chờ có thể, tên lính tùy thân của Thạch Bưu liền kín đáo rời khỏi dịch quán.

...

Năm đầu ngón tay xoay nhẹ nhẹ. Chiếc nhẫn thạch anh tím trong tay thái giám kia hứng lấy ánh trăng, nhẹ nhàng tỏa ra thứ ánh sáng màu tím ma mị.

Từng lưu lạc ở Bắc Kinh một thời gian trước khi trở về Đại Việt, hẳn vốn không lạ gì Thạch Bưu. Chuyện ở Đồng Cúc đài lần trước, có thể Lê Tư Thành đã nhìn ra một tầng chân tướng, nhưng hẳn biết, dụng ý thực sự của Thạch Bưu không phải chỉ có vậy.

Mỗi chuyện rắc rối trong cung đều thu hút rất nhiều người đến xem. Thạch Bưu càng gióng trống khua chiêng, số cung nữ hậu phi hiếu kì mà tìm đến sẽ càng đông. Phải chăng hẳn định nhân cơ hội đấy để xác nhận một chuyện?

Nói đúng hơn, hẳn định tìm một người giữa biển người.

Có lẽ Thạch Bưu đã biết người đó đang ở trong hậu cung Đại Việt.

Si tình là kiếp khổ. Thạch Bưu si tình với người đó, cuộc đời hẳn nhất định sẽ rơi vào vòng trầm luân không có lối ra.

Tạm gác chuyện này sang một bên, thái giám chống tay xuống cằm, tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Đêm nay, Tư Thành dùng một tên ăn trộm đến dịch quán quấy nhiễu. Thạch Bưu lại không phải kẻ dễ dàng thỏa hiệp. Càng dồn hẳn đến đường cùng, chỉ e rằng hẳn sẽ dùng số tì sương ấy càng nhanh.

Mà số tì sương ấy không còn ở dịch quán nữa. Nó đã được chuyển đến cứ điểm ngầm của Đại Minh.

Chân mày của thái giám liền chau lại.

Nếu Thạch Bưu hạ lệnh đầu độc trong đêm nay...

Từ dịch quán đến cứ điểm...

Chẳng lẽ mục tiêu thực sự của Tư Thành trong tối nay lại là...

Hồng bát!

Màu tím trong mắt thái giám cuộn xoáy mỗi lúc một mạnh, lạnh lẽo và thô lương hết như viên thạch anh tím trên chiếc nhẫn.

"Lê Tư Thành, ta giao cứ điểm của Đại Minh cho người. Ván cờ lần này, người thắng rồi!"

Cuộc chiến này không phải chỉ ngày một ngày hai. Thất bại trước mắt không thể quyết định toàn cục. Sau này, hẳn nhất định bắt Lê Tư Thành phải trả giá bằng mạng sống và giang sơn của mình!

...

Tiếng vó ngựa gõ từng nhịp liên hồi xuống mặt đường. Tên lính cười ngựa xuyên màn đêm, phi nước đại đến một kỹ viện lớn ở trung tâm kinh thành Đông Kinh. Đón hẳn ở cửa là một tú bà ăn vận lòe loẹt.

"Tướng quân có lệnh, lập tức hành động ngay trong đêm nay."

Mụ chủ thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ gật đầu rồi đi ra ngoài. Chừng nửa khắc sau, sáu bảy gã áo đen khác cũng bước vào biệt viện. Tên lính đảo mắt nhìn một vòng, lặp lại mệnh lệnh vừa rồi thêm lần nữa.

Đám thủ hạ vâng dạ đáp lời, kiếm thủ sẵn sàng, chuẩn bị chia nhau ra các hướng hành động.

Bất ngờ không gian tĩnh lặng xung quanh biệt viện bị chọc thủng. Từ trong bóng tối vốn bí ẩn đa chiều, một toán quân ào vào biệt viện như một cơn lốc. Bọn họ đều mặt quân phục triều đình, hông đeo trường kiếm sáng ngời, động tác vừa nhanh nhẹn vừa dũng mãnh, chỉ trong chớp mắt đã bao vây biệt viện vòng trong vòng ngoài, không chừa một kẽ hở.

Chấn lôi quân? Một trong sáu quân ngự tiền thị vệ (1)?

Cả đám người hốt hoảng dồn về một góc.

"Chấn lôi quân?" Là kẻ đầu tiên nhìn ra lai lịch toán quân trước mặt, cũng là kẻ to gan nhất trong cả bọn, tên lính vừa đến truyền tin dừng cảm quát lớn: "Các người đến đây làm gì?"

Từ giữa hàng quân khí thế hùng hực, một người mặc võ phục bước lên, tuy hai tay ôm quyền kính cẩn nhưng giọng điệu lại không hề khách sáo:

"Phụng mệnh đương kim hoàng thượng, chúng ta đến đây để tiêu trừ gian tế."

"Gian tế?" Tên lính chột dạ: "Anh em chúng tôi lâu ngày không gặp, muốn tập trung nhau ôn lại chuyện cũ cũng là lẽ thường. Các người nói bắt gian tế mà lại xông vào đây là có ý gì?"

Sắp chết đến nơi rồi còn cố giãy giụa! Lưu Sở cười nhạt:

"Có ý gì, lát nữa gặp mặt Phong Địch tướng quân các người sẽ hiểu. Mặt tướng chỉ chấp hành mệnh lệnh. Người đâu, bắt chúng lại!"

Nghe nhắc đến Thạch Bưu, tên lính kia biết mọi chuyện đã đổ bể. Hấn liền rút kiếm, cùng đám người áo đen liều chết xông ra ngoài.

----

Chương 21: Cứ điểm của Đại Minh

...

Chú thích:

(1): Thời Lê Sơ, sáu quân ngự tiền đóng ở kinh thành để bảo vệ hoàng cung gồm có Ngự tiền vũ sĩ, Ngự tiền trung tả hữu tiền hậu quân, Thánh dực quân, Phụng thánh quân, Chấn lôi quân và Bảo ứng quân.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 21: Cứ Điểm Của Đại Minh (1)

Thạch Bưu nghĩ Lê Tư Thành là ai. Nếu hẳn dễ dàng đối phó như thế, chúng ta còn mất công trà trộn vào đây làm gì? Hơn nữa, trong dịch quán có kẻ phản bội, ván cờ này Thạch Bưu không thua, ta mới thấy lạ.

-----

Ba năm trước.

Đó là một dinh cơ đồ sộ, tọa lạc ngay gần trung tâm kinh thành Đông Kinh, cách cấm thành chưa đầy nửa tiếng đi xe ngựa.

Tòa dinh cơ này được xây dựng từ thời Hồ, mang phong cách kiến trúc quý tộc điển hình đương thời với những gian viện lợp mái ngói trích thủy (1), hai bên đầu uốn cong thành hình mũi thuyền và những cột kèo chạm trổ hình chim thú cực kỳ tinh xảo. Bên ngoài là một hoa viên rất rộng, trồng những loại cây cỏ hiếm lạ, lối đi ở giữa được lát bằng gạch vồ và nhìn ra một hồ nước hình bán nguyệt. Hồ nước không lớn nhưng quanh năm xanh biếc, phía bắc có một cây cầu bằng gỗ bắc ngang, phía đông dựng lên một thủy đình, chính là nơi chủ nhà đến nghỉ ngơi, hóng mát trong những ngày hè nóng nực.

Phàm là người dân sống ở kinh thành, không ai không biết chủ nhân của tòa dinh cơ đồ sộ này: nhà họ Phùng. Nhà họ Phùng, cùng với họ Nguyễn và họ Lê, chính là ba đại gia tộc lớn mạnh nhất bấy giờ.

Đứng đầu nhà họ Phùng là quan giám nghị đại phu Phùng Văn Đạt.

Căn phòng ấy nằm ở dãy nhà phía nam, quay mặt ra hồ nước ngoài hoa viên. Căn phòng khá rộng nhưng đồ đạc không nhiều, cách bài trí cũng khá đơn giản. Nếu không nhìn thấy một cây đàn nguyệt, mấy bức họa đồ và cả một súc vải còn đang cắt dở, người ta sẽ khó lòng nhận ra đây là khuê phòng của một người con gái.

Nàng ngồi đó, vu vơ nhìn về phía xa xăm. Mắt phượng đen láy, lông mày lá liễu uốn cong như nét núi mùa thu, làn da trắng mịn như ngọc. Chiếc trâm ngà cài hờ trên mái tóc đen nhánh, đơn giản mà không đơn điệu, thanh nhã và trầm mặc như chính chủ nhân của nó, hệt như vầng trăng khuyết đang treo nghiêng mình trên sắc trời màu tối thẫm. Giống như những người chị em khác của mình, nàng cũng là trang tuyệt thế giai nhân. Nhưng phượng hoàng cốt cách mà trầm lặng, núi thu tuy tinh tế nhưng vẫn có dáng dấp u buồn. Vẻ đẹp của nàng bị sự lạnh lùng từ tận sâu trong nội tâm át chế, không hề rực rỡ, không hề phô bày kiêu sa như ai kia. Nhìn vào đôi mắt của nàng, người ta dễ dàng liên tưởng đến đêm trường mùa đông, thảng hoặc, u tĩnh và lạnh lẽo.

Nàng ngồi đó, vạt áo màu tím đỏ dài trên bậc thềm, lặng lẽ đến mức tưởng như ngàn năm, vạn năm sau cũng không hề suy chuyển.

"Thục Giang, con còn định cố chấp đến bao giờ nữa?"

Trong phòng còn có một người nữa. Đó là một người đàn ông đã ngoài năm mươi tuổi, ăn mặc chỉnh chu, dáng người bệ vệ. Phùng Thục Giang nghe cha mình hỏi vậy thì chỉ khẽ khàng lắc đầu:

"Thái hậu không chỉ đích danh con, vậy hà cố gì con phải vào tiềm đế hầu hạ?"

"Bình Nguyên vương (2) có gì là không tốt?" Phùng Văn Đạt có vẻ dần mất kiên nhẫn: "Điện hạ vừa anh minh vừa tuần kiệt, đức độ hiền từ, được hầu hạ người, ân huệ ấy biết bao kẻ trong thiên hạ mơ còn không được.

Thục Giang, con nói cho ta nghe, vì sao chỉ có mình con là khăng khăng cự tuyệt?"

Phùng Thục Giang không trả lời câu hỏi đó, chỉ lơ đãng nói:

"Nói gì thì nói, con cũng sẽ không lấy Bình Nguyên vương đâu. Không bao giờ!"

Sắc mặt Phùng Văn Đạt tím lại. Ông ta cố gắng kiềm chế sự tức giận trong lòng, khẽ gầm gừ:

"Con nhất định phải chọc ta tức chết đấy à?"

Mái tóc phủ mềm trên bờ vai, sắc đen hòa quyện cùng sắc tím, càng nhìn càng huyền mị. Phùng Thục Giang ngồi nghiêng trong gió, để mặc tóc áo tùy ý tung bay, cất giọng nhàn nhạt:

"Con gái? Ngày vứt bỏ con, cha có từng nghĩ đến đưa con gái này hay không?"

Lời này tuy nhẹ nhàng nhưng không hề có ý nhượng bộ, giống như làn gió thổi từ vùng hoang mạc khô cạn nào đó, mang theo cả sự khốc cạn đến day dứt tâm can. Phùng Văn Đạt cảm thấy choáng váng, trong phút chốc lão đảo tựa lưng vào cột nhà, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe được. Người con gái trước mặt ông ta dám thẳng thừng nhắc lại chuyện đó ư?

Nhưng ông ta đã nhầm. Phùng Thục Giang không chỉ nhắc lại, mà còn nhắc rất cụ thể.

"Tướng sát tinh, căn cơ rất nặng, nhẹ thì cản trở hoạn lộ của cha, nặng hơn thì khắc cha khắc mẹ... Năm ấy, cha thà tin lời một đạo sĩ vô danh còn hơn tin tưởng chính con gái mình. Vì một lời tiên đoán hoang đường, cha nỡ vứt con ra khỏi nhà như người ta vứt năm rơm năm rạ. Vì sao? Chẳng lẽ



vì mẹ con là người trong tông thất họ Trần nên cha mới ruồng bỏ? Mười năm, cha để mặc con tự sinh tự diệt. Đã bao giờ cha đoái hoài đến đứa con gái có tướng sát tinh này dù chỉ một lần chưa? Việc nhẫn tâm như thế cha còn làm được, cha dựa vào cái gì mà trách con độc ác?"

Vào ngày sinh nhật thứ bảy của Phùng Thục Giang, một tay đạo sĩ bịp bợm đã đến cửa nhà họ Phùng và bấm cho nàng một quẻ bói. Y nói rằng Phùng Thục Giang có tướng khắc cha khắc mẹ, cản trở đường công danh của Phùng Văn Đạt, chỉ có đưa nàng đi thật xa mới trấn át được mệnh số này. Và thế là, từ một tiểu thư cành vàng lá ngọc, Phùng Thục Giang bị chính cha ruột mình đẩy ra khỏi cửa. Nàng bị đưa đến một vùng nông thôn xa lạ, nơi nàng không quen biết ai, nơi nàng ngày ngày phải giành giật cái ăn với bọn trẻ trong thôn, đêm đến thì ngủ trong những gian nhà chật chội, lắng nghe tiếng gió lùa qua vách lá, lạnh đến xé lòng.

Thiên kim tiểu thư gì chứ! Trong mười năm ấy, Phùng Thục Giang thậm chí còn thảm hại hơn cả một đứa trẻ ăn mày!

Tâm trạng Phùng Văn Đạt chùng xuống. Ông ta ái ngại đảo mắt sang hướng khác:

"Ta biết con vẫn trách ta. Chuyện năm đó, ta cũng là bất đắc dĩ..."

Bất đắc dĩ? Phùng Thục Giang cảm thấy thật nực cười. Phùng Văn Đạt là chủ của cả cái dòng họ này, trừ việc ông ta muốn làm, nếu không, ai có thể làm khó ông ta chứ?

Thấy đối phương không nói gì, Phùng Văn Đạt lại tiếp tục:

"Thục Giang, chuyện cũ đã qua rồi, chẳng phải ta cũng đã đón con về rồi ư?"

"Tất cả cũng chỉ vì cái thánh chỉ chết tiệt kia mà thôi." Phùng Thục Giang cười mà như không cười: "Thái hậu muốn người của nhà ta nhập

vương phủ. Cha không nỡ để em gái đi nên mới cho người gọi con về, còn không phải sao?"

Một lần nữa Phùng Văn Đạt á khẩu.

Cùng là con gái nhà họ Phùng, vậy mà một người được yêu thương chiều chuộng, muốn gì được nấy, một người sớm bị vứt sang một bên, ngay cả rơm rác cũng không bằng. Mọi chuyện cũng chỉ vì mẹ ruột của Phùng Thục Giang không được lòng Phùng lão phu nhân. Bà là con gái một tôn thất nhà Trần. Ngày Phùng Thục Giang sinh ra, nhà họ Phùng vốn đã không muốn nhận đứa cháu này. Nếu không vì mẹ nàng mất sớm, bỏ lại nàng cô cút một mình, Phùng Văn Đạt cũng không đem nàng về nuôi dưỡng.

Nhưng cũng chỉ được bảy năm. Bảy năm sau, ông ta lại đá nàng ra khỏi cửa chỉ vì một lời bói nhảm!

"Con còn không hiểu sao! Cha khổ tâm bồi dưỡng Diệm Quỳnh như vậy, chính là muốn sau này đưa em ấy vào phủ Bình Nguyên vương, đợi ngày em ấy được sủng ái, trở thành Bình Nguyên vương phi, đường làm quan của cha cũng ngày một vinh hiển...."

Bị nói trúng tim đen, Phùng Văn Đạt ảo não thở dài. Người con gái trước mặt ông ta chỉ lớn hơn Diệm Quỳnh một tuổi, nhưng sự chín chắn và trưởng thành trong suy nghĩ so với Diệm Quỳnh lại khác một trời một vực. Có lẽ mười năm qua, cuộc sống khắc nghiệt ấy đã biến nàng thành một con người hoàn toàn khác, đã cướp đi sự ngây thơ, hồn nhiên trước kia của nàng.

"Thục Giang, con nói thế là có ý gì? Tâm huyết cả đời ta đều đặt ở con..."

"Cha nói dối!" Phùng Thục Giang điềm nhiên ngắt lời ông ta: "Bao năm qua cha một lòng bồi dưỡng Diệm Quỳnh, mời danh sư khắp nơi về dạy nó cầm kì thi họa, cha cho rằng con ở xa thì cái gì cũng không biết sao? Diệm Quỳnh mới là tâm huyết của cả đời cha! Chẳng qua Diệm Quỳnh quen

được nuông chiều từ nhỏ nên càng lớn càng ngang ngược khó bảo, không bao giờ để người khác vào mắt, cha sợ tính cách ấy sẽ khiến nó rước họa vào thân nên giờ mới hối hận, không muốn để nó nhập vương phủ nữa. Nhưng việc nhà họ Phùng có một người con gái xinh đẹp nức tiếng đã được truyền đi khắp nơi, thái hậu ở trên cao cũng hạ ý chỉ muốn tác thành cho Bình Nguyên vương và tiểu thư nhà họ Phùng, cực chẳng đã, cha mới gọi con về để thế chỗ Diệm Quỳnh thôi."

Nói xong, Phùng Thục Giang chán ghét quay mặt sang chỗ khác.

Phùng Văn Đạt chững lại hồi lâu, ánh mắt chạm vào chiếc khăn tay màu tím mà Phùng Thục Giang đang cầm, cuối cùng thở dài nói:

"Là vì tên Đỗ Đình Huy đúng không?"

Lần đầu tiên kể từ khi Phùng Văn Đạt đích thân tìm tới khuê phòng này, đáy mắt Phùng Thục Giang hiện lên một tia xao động, nhưng nàng vẫn không nói gì, gương mặt như tuyết trắng chìm vào khoảng không miên man.

Đối với Phùng Văn Đạt, sự im lặng ấy chính là thừa nhận.

Vì một Đỗ Đình Huy, cự tuyệt mỗi lương duyên với thân vương?

Chuyện quái quỷ gì thế này?

Phùng Văn Đạt nghiêng răng nghiêng lợi:

"Đỗ Đình Huy là cái thá gì? Tân khoa trạng nguyên thì đã sao? Một tên khố rách áo ôm mà cũng dám mơ tưởng đến con gái ta. Hả không xứng."

Nghe Phùng Văn Đạt nói vậy, Phùng Thục Giang lại rất muốn bật cười thành tiếng. Cha à, chẳng phải cha cũng vừa ca ngợi Bình Nguyên vương

của cha vừa trẻ tuổi lại tài đức đó ư? Đỗ Đình Huy thì có khác gì, tại sao lại thiên vị người khác như thế?

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 21: Cứ Điểm Của Đại Minh (2)

Vừa nghĩ đến Đỗ Đình Huy, trái tim nàng chợt ấm áp lạ thường.

"Chàng xứng!" Có tiếng người mơ hồ cự lại.

Nàng không sợ chàng không xứng với mình. Thậm chí, nàng nghĩ chính mình mới chưa xứng đáng với chàng. Mười năm ấy, cũng chỉ có Đỗ Đình Huy quan tâm nàng, che chở nàng, yêu thương nàng thật lòng. Mười năm ấy, nếu không có Đỗ Đình Huy, nàng đã chết trong vực thẳm của sự cô đơn và lạnh lẽo rồi.

Đình Huy, đời này kiếp này, đừng bao giờ rời xa thiếp nhé!

Nàng đừng sợ. Trừ khi nàng không cần ta nữa, còn không, ta sẽ mãi ở bên nàng, quan tâm nàng, yêu thương nàng. Đời này kiếp này, Đỗ Đình Huy ta cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Cuộc đời Phùng Thục Giang có thể không có Phùng gia, nhưng không thể không có Đỗ Đình Huy!

"Chuyện này con đã quyết, ai cũng đừng hòng ngăn cản. Tình yêu của con, con sẽ không bao giờ buông bỏ, trừ khi Đình Huy chàng không cần con nữa."

Suy nghĩ đã thông suốt, Phùng Thục Giang đứng dậy, lặng lẽ đi vào trong phòng, bỏ lại Phùng Văn Đạt vừa cay cú vừa bất lực khi không thể khuyên bảo đứa con gái cứng đầu của mình.

...

Hoàng Lan khẽ đẩy cánh cửa lớn của Nhữ Hiên các, men theo con đường phía đông và lặng lẽ hướng tới điện Bảo Quang.

"Lệnh bà, người đi đâu vậy?"

Hoàng Lan giật mình quay lại, thì ra là Lâm Vũ Linh.

"Tôi cảm thấy khó ngủ nên muốn ra ngoài đi dạo một lát."

Nàng kiếm đại một lí do nào đó. Hậu cung không được tham gia vào chuyện triều chính. Mặc dù Tư Thành đã ngầm cho phép, nhưng Hoàng Lan vẫn không muốn người khác biết chuyện nàng đến điện Bảo Quang, tránh cho có kẻ lại lời ra tiếng vào.

"Giờ đã sắp sang giờ tí, cửa cung đều đã đóng, con không an tâm để lệnh bà ra ngoài một mình." Lâm Vũ Linh chần chừ một lúc rồi nói tiếp: "Hơn nữa, con biết người ra ngoài không phải để đi dạo."

Hoàng Lan thở dài. Nàng đã quên mất cô cung nữ mình mang về cung là người như thế nào. Trái với Nguyệt Hằng lúc nào cũng láu táu như một con sóc nhỏ, Lâm Vũ Kinh lại chững chạc, trầm ổn và chu đáo. Nàng ta cũng hay kể chuyện cổ tích cho mọi người nghe. Những câu chuyện như Tấm Cám, sự tích trầu cau đều đã quá quen thuộc, vậy mà qua lời kể của Lâm Vũ Linh lại biến thành một thứ gì đó rất mới mẻ và thú vị, đủ khiến người ta mê mẩn cả thần trí, háo hức mong chờ như những đứa trẻ. Bởi thế, người trong Nhữ Hiên các, từ Nguyệt Hằng đến Lý Quý đều rất yêu mến Lâm Vũ Linh, coi nàng ta như chị cả trong gia đình. Thậm chí, Nguyệt Hằng còn đang ấp ủ cái kế hoạch lớn lao nhất trong cuộc đời, đó là nhường vị trí cung nữ chưởng sự Nhữ Hiên các sang cho Lâm Vũ Linh.

"Vậy thì cùng tới điện Bảo Quang với ta."

"Lệnh bà, muện thế này còn tới chỗ bệ hạ..."

Thấy chủ nhân không đáp, Vũ Linh cũng không tò mò thêm nữa. Nàng ta ngoan ngoãn thắp lên một ngọn đèn rồi dẫn lối cho Hoàng Lan.

Một lát sau, hai người họ đã tới điện Bảo Quang. Lâm Vũ Linh đứng chờ ở ngoài, chỉ có Hoàng Lan theo chân Đặng Phúc vào trong.

Trong phòng vẫn còn ánh đèn. Có lẽ Tư Thành cũng giống nàng, cả hai đều chưa ngủ được.

"Bệ hạ đang đọc sách gì vậy?"

Tư Thành đặt cuốn sách sang một bên, trù mẩn nhìn Hoàng Lan:

"Là mấy cuốn kinh thư thôi. Hoàng Lan, muện thế này rồi mà nàng vẫn chưa ngủ?"

"Bệ hạ còn chưa ngủ, Hoàng Lan sao dám ngủ." Nàng nói nửa đùa nửa thật rồi tự động ngồi xuống bên cạnh hắn, sau đó chẹp miệng: "Đêm nay, bên ngoài cung lại phát sinh chuyện lớn như vậy..."

Tâm ý tương thông, cả hai người họ đều hiểu đối phương đang nhắc đến chuyện gì.

"Trẫm cũng đang đợi." Tư Thành nói.

Là vua một nước, hắn không thể tùy tiện dẫn quân xông vào cứ điểm của Đại Minh để bắt gian tế. Đó là việc của chấn lôi quân và bộ binh. Nhưng rời xa thực địa lại khiến hắn có phần sốt ruột. Hắn nói đợi, chính là đợi người thừa lệnh về báo cáo mọi việc.

Hoàng Lan lại nói tiếp:

"Bệ hạ không sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn sao?"

Lời Hoàng Lan cũng không phải không có lí. Địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng. Vì không thể công khai điều tra sứ thần nên mới phải tương kế tựu kế để đối phương tự lòi đuôi chuột. Ngộ nhớ mọi chuyện không như nàng và Tư Thành đã tiên liệu thì sao?

Cổ nhân có câu, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Tư Thành vỗ vỗ vai nàng, đặc ý bảo:

"Trẫm đã có đường lui cho mình. Trẫm sẽ không bao giờ mạo hiểm giang sơn và con dân Đại Việt đâu, nàng yên tâm."

Đường lui? Hoàng Lan chưa bao giờ nghe hẳn nhắc đến việc này.

Chừng một khắc sau, có người ở ngoài điện Bảo Quang xin cầu kiến. Dưới ánh nến mờ mờ, Hoàng Lan nhận ra người quen cũ.

"Vi thần tham kiến bệ hạ, tham kiến Nguyễn sung nghi."

Hậu cung không được tham gia chính sự. Lưu Sở khó xử nhìn về phía Hoàng Lan. Thấy Tư Thành khoát tay ra hiệu, hẳn mới an tâm báo cáo tiếp:

"Theo dấu vết Thạch Bưu để lại, vi thần đã tìm ra cứ điểm của chúng ở kinh thành."

"Xử lý đến đâu rồi?"

"Bẩm bệ hạ, gian tế Đại Minh thà chết chứ không chịu đầu hàng. Chấn lôi quân giao chiến với bọn chúng, kết quả chỉ bắt sống được một tên. Số còn lại đều đã cắn thuốc độc tự sát."

Chỉ nghe thấy Tư Thành ừ nhẹ một tiếng. Hẳn đã sớm đoán được chuyện này. Lưu Sở làm ăn cũng rất được việc. Chỉ cần giữ lại một tên, hẳn tin mình sẽ có cách khiến đối phương mở miệng, khai ra hệ thống gian tế bắc quốc đang ẩn náu ở Đại Việt.



"Lưu Sở, cứ điểm của Đại Minh có phải là một nơi nổi tiếng, nhiều người qua lại không?"

Lưu Sở hơi ngần người. Trong chốc lát, hẳn không thể hiểu tại sao hoàng thượng lại biết việc này.

Nhưng Hoàng Lan biết. Để dễ dàng thu thập được thông tin về triều đình Đại Việt, cứ điểm của Đại Minh không thể đặt ở một nơi khi ho cò gáy. Ngược lại, nó còn phải đặt ở nơi tấp nập nhất, là một địa điểm nổi tiếng nhất, ngày ngày quang minh chính đại mở cửa đón tiếp quan lại, quý tộc triều đình. Thậm chí, một nơi như kỹ viện thanh lâu sẽ là thích hợp nhất. Thông tin về triều chính, sẽ dần dần lọt vào tay gian tế sau những bữa tiệc rượu miên man và những đêm xuân tình bất tận.

"Bẩm bệ hạ, cứ điểm của Đại Minh là một kỹ viện nổi tiếng, tên gọi Thượng Nguyệt lâu."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 21: Cứ Điểm Của Đại Minh (3)

Thường Nguyệt lâu?

Chân mày Tư Thành hơi nhíu lại. Hắn nhìn chăm chăm Lưu Sở, như thể muốn tìm ra bằng chứng chứng tỏ lời nói của đối phương có vấn đề.

"Khanh nói Thường Nguyệt lâu ở phía nam kinh thành?"

Nhận ra thái độ khác thường của đối phương, Lưu Sở sợ hãi quỳ sụp xuống đất:

"Bệ hạ bớt giận, vi thần đã cho người điều tra kỹ lưỡng, ở biệt viện còn thu được không ít bằng chứng tình báo giữa gian tế và bắc quốc. Vi thần dám đem đầu mình ra khẳng định, Thường Nguyệt lâu chính là cứ điểm của Đại Minh."

Lần này Lưu Sở đã phí công hoảng sợ rồi. Tư Thành không giận hắn. Điều khiến một Lê Tư Thành vốn trầm tĩnh cũng phải tức giận là một chuyện khác.

Yên hoa vũ khúc...

Tư Thành nhớ tới Mạc Viên Nhiên, rồi cả thái độ lạ kỳ của Phạm Anh Vũ khi biết thân phận thực sự của mình dạo ấy. Thái độ đó, giờ nghĩ kỹ lại, mới thấy nó vừa như lảng tránh, vừa như bất mãn, lại giống như đang khinh bỉ.

Phạm Anh Vũ lộ vẻ khinh bỉ từ khi biết hắn là vua Đại Việt?

Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên... Không lẽ bọn họ cũng là gian tế?

Nếu như vậy, việc hẳn theo bọn họ tìm đến Thượng Nguyệt lâu, là vô tình hay hữu ý?

Nghĩ ngợi một hồi, Tư Thành liền hạ lệnh:

"Lưu Sở, khanh hãy điều tra cho trẫm hai người ở Thượng Nguyệt lâu."

Lưu Sở hơi chột dạ:

"Không biết bệ hạ muốn điều tra ai?"

"Mạc Viên Nhiên và Phạm Anh Vũ." Tư Thành nói ngắn gọn.

Hòa ra hoàng thượng có quen biết với người của Thượng Nguyệt lâu. Lưu Sở thở phào nhẹ nhõm, kính cẩn ôm quyền đáp:

"Vi thần tuân chỉ."

Bên ngoài vọng đến tiếng mõ sang canh. Giờ đã sang giờ tí. Trừ một vài cung nhân đi tuần đêm, không gian bốn phía vô cùng vắng vẻ.

Nãy giờ Hoàng Lan vẫn không nói gì. Mọi chuyện đều đã có Tư Thành đứng ra dàn xếp ổn thỏa. Chỉ có một chuyện khiến nàng chưa yên tâm.

"Lưu đại nhân, Thạch Bưu ở trong hình lao vẫn tốt chứ?"

Lưu Sở nhăn nhó cười khố:

"Vi thần sao dám đắc tội với sứ thần ngoại quốc."

"Vậy cũng tốt, tôi chỉ sợ ngài bức cung bọn chúng." Hoàng Lan mỉm cười.

Về điểm này, Lưu Sở sao có thể hồ đồ như vậy? Hãn chỉ là một hiệu úy nhỏ nhoi, quan hàm ngũ phẩm, đối với phạm nhân là người có thân phận đặc thù, có cho tiền hãn cũng không dám làm bừa.

"Lệnh bà yên tâm, vi thần chỉ tra khảo tên gian tể còn sống thôi." Lưu Sở cân nhắc mãi, cuối cùng đành thú nhận một chuyện: "Nhưng Thạch Bưu ở trong hình lao luôn mồm chửi bới, đòi gặp bộ hạ. Vi thần nửa đêm to gan tìm tới đây cũng là vì muốn xin ý chỉ của bộ hạ về việc này."

Sứ thần mắng chửi vua nước bạn? Sắc mặt của Tư Thành vẫn nhàn tản, giống như chuyện đáng xấu hổ này không hề ảnh hưởng đến hãn.

"Thả chúng về dịch quán đi." Hãn chán ghét phát tay.

Lưu Sở mở tròn mắt, miệng lúng búng muốn phản đối mà không thành lời. Bỏ bao công sức mới dẫn dụ được đối phương vào tròng, nay nói thả là thả...

"Bộ hạ..." Hãn lắp bắp.

Việc Thạch Bưu có mưu đồ bất chính với Đại Việt đã khiến Lưu Sở vô cùng phẫn nộ. Hiểu được vì sao Lưu Sở lại phản ứng như vậy, Hoàng Lan ôn tồn nói:

"Dù gì Thạch Bưu cũng là sứ thần của Đại Minh. Chúng ta chỉ có thể ngăn cản hành động của hãn ở Đại Việt, nhưng không thể nặng tay xử trí hãn. Người xưa có đạo lý đánh chó phải ngó mặt chủ. Ngài nghĩ nếu chúng ta tố cáo Thạch Bưu với hoàng đế Đại Minh, hãn sẽ bị khép tội mưu phản thật ư? Không đâu. Bắc Kinh vẫn chăm chăm nhìn chúng ta như hổ rình mồi, dã tâm xâm lấn Đại Việt không phải chỉ có mình Thạch Bưu. Thứ bọn chúng cần là một cái cớ để phát động chiến tranh. Trong chuyện lần này, mục tiêu hàng đầu của chúng ta là dập tắt dã tâm của Thạch Bưu và tìm ra cứ điểm của đám gian tể. Cứ điểm này có thể thu thập tin tức tình báo quân sự, lại hoàn thành bản đồ bố phòng quân sự phía bắc, một nơi nguy hiểm

như thế, chúng ta không thể để nó tiếp tục tồn tại được. Nhưng hành động đối phó với Thạch Bưu là để tự vệ, không phải để gây chiến. Đại Việt không sợ bất cứ kẻ thù nào, nhưng tránh được chiến tranh chính là giúp nhân dân Đại Việt tránh được một nạn kiếp lầm than. Việc được nhiều hơn mất, ta tin Lưu đại nhân cũng biết nín nhịn. Hơn nữa, nhược điểm của Thạch Bưu đã hoàn toàn nằm trong tay chúng ta, cho dù có thả hẳn ra thì hẳn cũng không dám tùy tiện gây chuyện nữa đâu."

Hoàng Lan giải thích xong, trong lòng Lưu Sở đã hiểu ra cốt lõi của vấn đề. Người ngoài tìm đến, chúng ta có quyền tự bảo vệ mình, nhưng không thể hành động nóng vội, tránh cho kẻ khác thừa nước đục thả câu. Chính sự là việc nhạy cảm, nếu hành động sai một bước, hoàn toàn có thể đẩy một đất nước vào họa binh đao. Mà chiến tranh, Đại Việt hứng chịu mấy trăm năm qua, ngấm lại đã quá đủ rồi.

"Vi thần suy nghĩ thiển cận, suýt nữa đã làm hỏng đại cục." Tâm phục khẩu phục, Lưu Sở cúi mình thật thấp: "Theo ý bộ hạ, vi thần sẽ thả sứ thần Đại Minh về dịch quán."

"Cử người giám sát cho đến khi chúng về nước." Tư Thành căn dặn thêm: "Không thể không đề phòng trường hợp Thạch Bưu phản trắc."

"Tuân lệnh bộ hạ."

Biết không còn việc của mình nữa, Lưu Sở lễ phép cúi chào rồi lui xuống.

Nhìn theo bóng dáng hẳn lúc rời khỏi cung Thụy Đức, Hoàng Lan cười vui vẻ:

"Nhìn vẻ mặt không cam chịu của Lưu Sở, chắc chắn đêm nay đám người Thạch Bưu sẽ chẳng thoải mái gì."

Lưu Sở là người tốt, hẳn chỉ có một tật xấu duy nhất là khá háo thắng. Hẳn muốn xử lý Thạch Bưu, Tư Thành lại ngăn cản hẳn, thậm chí còn bắt lập tức thả người. Việc này ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của Lưu Sở. Thả thì thả, nhưng hẳn cũng phải khiến cho Thạch Bưu bò bằng bốn chân mà về dịch quán, coi như gỡ gạc lại ít vốn cho cả buổi tối vất vả!

"Bệ hạ, Mạc Viên Nhiên và Phạm Anh Vũ là ai? Bệ hạ quen họ à?"

Nụ cười trên môi Tư Thành kém tươi hơn.

"Trẫm từng gặp họ lúc xuất cung vi hành. Cũng vì bọn họ, trẫm còn tìm đến Thượng Nguyệt lâu mấy lần." Hẳn dừng đĩnh nói.

Lê Tư Thành đích thân đặt chân đến cứ điểm gián điệp của Đại Minh. Chỉ nghĩ đến đây thôi, Hoàng Lan đã thấy cực kỳ không ổn:

"Hai người này cố ý tiếp cận bệ hạ?"

Đây cũng chính là điểm Tư Thành nghi ngờ. Ngày ấy, là hẳn chủ động tiếp cận Mạc Viên Nhiên trước, còn vì nàng mà năm lần bảy lượt chạy đến Thượng Nguyệt lâu chỉ để uống trà. Nhưng không hiểu sao, hẳn lại cảm thấy trong chuyện này có gì đó kỳ quái, mà kỳ quái ở đâu, hẳn lại không thể giải thích được.

"Khi ấy trẫm bí mật vi hành, chỉ dẫn theo một tên thái giám. Về lý, không ai biết được hành tung của trẫm." Rồi hẳn thở dài: "Nhưng cũng không thể không nghĩ lại, trên đời này mấy khi có chuyện trùng hợp như vậy."

Thực sự Tư Thành lại mong đây là một trùng hợp. Mạc Viên Nhiên, nữ tử chốn thanh lâu vừa tiết hạnh lại khảng khái. Nói nàng là gian tế, Tư Thành nửa phần nghi ngờ, nửa phần lại không muốn tin...

Có những loài động vật tồn tại được nhờ khả năng ngụy trang bẩm sinh. Con người cũng vậy, càng biết che giấu thì càng dễ đạt được mục đích...

"Bệ hạ cũng không mong Mạc Viên Nhiên là gian tế phải không?"

"Sao nàng lại nghĩ vậy?" Hần hỏi dò.

"Ánh mắt đôi khi cũng rất biết cách tố cáo. Xem ra bệ hạ từng có ấn tượng tốt với người này."

Nghĩ đến điệu múa yên hoa vũ khúc, Tư Thành thở dài:

"Mạc Viên Nhiên là kinh thành đệ nhất danh kỹ. Nàng ấy đẹp tựa thiên tiên, vũ nghệ cũng rất khá. Khi ấy trẫm còn thử lòng nàng ấy, nói muốn đưa nàng ấy nhập cung."

Ha, nếu Mạc Viên Nhiên nhập cung, chẳng phải Phùng Diễm Quỳnh sẽ có thêm một đối thủ rồi sao? Cũng may là đối phương có thân phận đặc biệt, Tư Thành có muốn đưa nàng ấy nhập cung cũng không thể...

"Mạc Viên Nhiên đã thắng thường cự tuyệt trẫm."

Quả bong bóng đang lơ lửng trong lòng Hoàng Lan đột nhiên vỡ bụp. Thì ra người chủ động từ chối lại là Mạc Viên Nhiên...

Người con gái phong trần này cũng thú vị đó chứ!

Hoàng Lan đắc ý cười lớn:

"Nàng ấy cũng to gan thật, dám cả gan cãi lời bệ hạ."

Tư Thành thì vẫn không quên lời nói của Mạc Viên Nhiên ngày nào.

Chàng chết, thảo dân cũng nguyện chết theo.

Một người con gái chốn hồng trần với ánh mắt cương liệt.

Một kẻ thoát nhìn hiền lành như xuống tay không thể lường trước.

Hai người trong cứ điểm Thường Nguyệt lâu...

Phạm Anh Vũ... Mạc Viên Nhiên... Rốt cuộc bọn chúng là ai?

Hoàng Lan thì nhanh chóng quên đi Mạc Viên Nhiên.

"Còn một chuyện này nữa." Sắc mặt nàng đột nhiên ngưng trọng lại:

"Nàng luôn biết cách đặt những câu hỏi. Nói đi!"

"Vì sao bệ hạ cho rằng Thạch Bưu giấu mật đồ trong dịch quán? Nếu phán đoán của chúng ta sai, chẳng phải sự uy hiếp đối với Thạch Bưu sẽ vô tác dụng, thậm chí còn có thể bị hấn phản lại ư?"

Sự tồn tại của tấm bản đồ ấy là bí mật. Tối nay, Lê Khải Triều đích thân trà trộn vào dịch quán để đoạt bản đồ là một lẽ. Nhưng nếu trong dịch quán vốn không chứa tấm bản đồ nào thì sao? Nếu tấm bản đồ kia không liên quan đến bố phòng quân sự của Đại Việt thì sao? Sôi hồng bỏng không, Thạch Bưu sẽ càng có cơ làm to chuyện!

Trong khi Hoàng Lan đang suy nghĩ đủ loại giả thiết, Tư Thành lại chỉ chăm chú nhìn nàng, khóe mắt lộ vẻ thích thú. Đối diện với vẻ nghiêm túc của Hoàng Lan, hấn tự nhiên lại không thể nghiêm túc nổi.

"Nàng cho rằng chúng ta thắng chỉ dựa vào may mắn?"

Hoàng Lan mịt mù.

"Nàng đã quên rồi sao? Trẫm đã nói sẽ không bao giờ đem giang sơn Đại Việt ra đánh cược. Lúc giả vờ nhượng bộ Thạch Bưu cũng vậy, lúc quyết định công kích hấn cũng vậy. Nếu không biết chắc chắn nội tình bên trong, trẫm sao có thể khiến Thạch Bưu ngoan ngoãn chịu trói như thế."



Biết chắc chắn nội tình bên trong...

"Bệ hạ cũng có nội gián?" Hoàng Lan kinh ngạc. Đây chính là thứ mà Tư Thành gọi là "thiết cục vện toài" ư? Thì ra nàng chưa bao giờ chạm vào toàn bộ kế hoạch của hắn.

Nếu chỉ dựa vào những bức thư trao đổi giữa dịch quán và bên ngoài, không thể dễ dàng tra ra khuất tất của Thạch Bư.

Thạch Bư có cứ điểm gián điệp ở Đông Kinh. Tư Thành cũng có nội gián trà trộn vào đoàn sứ thần.

Nhưng nội gián của Tư Thành là ai? Nàng có biết người này không?

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 21: Cứ Điểm Của Đại Minh (4)

...

Cách đó không xa.

Người con gái áo lục ấy đang nhìn nhả tựa lưng vào ghế. Trong căn phòng vắng vẻ, thái giám nọ thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng. Bình sinh thân thủ hơn người, võ công trác tuyệt, vậy mà hẳn vẫn không thể tránh khỏi căn bệnh cảm cúm quái đản này.

"Lệnh bà..."

Thái giám vừa lên tiếng, người trước mặt liền chán ghét lườm hẳn:

"Gọi ta là quận chúa."

Thanh âm vang lên vô cùng trong trẻo, tựa như tiếng khánh ngân nga. Thái giám nọ nở nụ cười lấy lòng rồi vội vàng chỉnh lại:

"Chắc quận chúa cũng biết, Thượng Nguyệt lâu mà Đại Minh mất bao công gầy dựng lên cũng bị triều đình Đại Việt tiêu trừ."

Người con gái kia lười nhác xoay viên ngọc trai đen trong tay, hồi lâu mới ngược nhìn lên:

"Người đang tiếc vì sự sụp đổ của Thượng Nguyệt lâu?"

"Ta không tiếc." Chẳng buồn suy nghĩ đến nửa giây, thái giám lập tức trả lời: "Chu Kỳ Trấn không phải kẻ đáng tin. Một Thượng Nguyệt lâu có tồn

tại hay không tồn tại cũng không có ý nghĩa gì."

Trong phòng lại vang lên tiếng cười hài lòng.

"Thạch Bưu đang bị giam trong hình lao."

Tiếng cười chợt trầm xuống. Người kia hờ hững đáp.

"Người muốn ta cứu hãn?"

Thái giám không vội trả lời, chỉ nói:

"Lần trước Thạch Bưu gây chuyện ở Đồng Cúc đài cũng vì tìm quận chúa."

"Ta biết."

"Hãn gợi ý Lê Tư Thành tổ chức tiệc sơ giao cũng là dò tìm quận chúa."

"Đương nhiên ta biết."

"Hãn si tình như thế, quận chúa nở để hãn chịu thiệt thòi sao?"

Viên ngọc trai đen bị đặt sang một bên. Ánh mắt của nàng ta kia dừng lại trên bộ y phục thái giám quen thuộc, chân mày xinh đẹp tao nhã hơi nhíu lại:

"Xung quanh ta có bao nhiêu kẻ si tình, ta đều phải rủ lòng thương với tất cả bọn chúng ư? Người đừng phí công thăm dò ta nữa. Chuyện của Thạch Bưu, cũng không đến lượt chúng ta phải lo lắng. Hãn là sứ thần, Lê Tư Thành sẽ sớm thả hãn ra thôi."

Tất nhiên thái giám biết điều này. Hãn bất đắc dĩ cúi đầu, làm ra vẻ oan khuất:

"Ta nào dám thăm dò quận chúa. Chúng ta vì báo thù mới trà trộn vào đây, tin tưởng nhau cũng là lẽ thường tình."

Người trước mặt hừ lạnh một tiếng. Nàng ta không thèm chấp nhặt với hắn.

"Lần này Thạch Bưu tùy tiện hành động, không những việc không thành, còn liên lụy đến mười mấy người của chúng ta. Mạng lưới gián điệp ở bên ngoài chắc cũng đã bị Lê Tư Thành tóm gọn rồi." Thái giám nọ cảm phần nghiêng rằng: "Thằng ranh Thạch Bưu này quả là ngu không ai bằng!"

Một kẻ có dã tâm như Thạch Bưu, vậy mà tối nay lại ngoan ngoãn chịu trói, bảo sao hắn không tức giận?

Người con gái áo lục lắc đầu:

"Thạch Bưu nghĩ Lê Tư Thành là ai. Nếu hắn dễ dàng đối phó như thế, chúng ta còn mất công trà trộn vào đây làm gì? Hơn nữa, trong dịch quán có kẻ phản bội, ván cờ này Thạch Bưu không thua ta mới thấy lạ."

Thái giám nọ bất mãn:

"Ta cũng đâu ngờ được Phương Hữu Long thân là người Đại Minh mà lại đứng về phe của Lê Tư Thành."

...

"Phương Hữu Long là người ủng hộ chúng ta." Tư Thành mỉm cười.

Nếu Phương Hữu Long là người của Tư Thành, vậy thì rắc mắc trong lòng nàng đã có lời giải. Ở Bắc Kinh, Phương Hữu Long cũng là một trọng thần, lại là người có tư tưởng chống đối chú cháu họ Thạch. Ông ta đã nhiều lần âm thầm dò la, tìm hiểu về những bí mật của Thạch Bưu. Việc dịch quán cất giấu tì sương là do ông ta báo tin. Nhưng những gì Phương

Hữu Long biết cũng chỉ có giới hạn. Ông ta biết có cứ điểm gián điệp ở Đông Kinh, nhưng lại không biết nó nằm ở đâu; biết Thạch Bưu ngầm ngầm cấu kết với người Ngõa Lạt, thậm chí còn âm thầm tịch thu được thư từ liên lạc của bọn chúng, nhưng lại không tiện ra mặt tố cáo; biết Thạch Bưu có bản đồ bố phòng quân sự trong tay nhưng lại không biết hẳn giấu nó ở chỗ nào. Bởi vậy, ngay từ lần trên điện Kính Thiên, Tư Thành đã bắt đầu đóng vai một vị vua nhu nhược hòng thăm dò, dẫn dụ Thạch Bưu tự chui đầu vào trong. Thành công ngày hôm nay có một sự đóng góp không hề nhỏ của chính phó sứ Đại Minh Phương Hữu Long.

Thế nhưng...

"Phương phó sứ không phải người Đại Minh sao? Ông ta sao có thể phục vụ chúng ta?"

Tư Thành đáp:

"Nhà họ Phương mắc nợ chúng ta. Cha của Phương Hữu Long là Phương Chính, ba mươi năm trước từng sang xâm lược Đại Việt. Sau này, nghĩa quân Lam Sơn lớn mạnh, dần dần đẩy lui giặc ngoại xâm ra khỏi bờ cõi, Phương Chính trở thành bại tướng, bị bắt làm tù binh. Theo lý thông thường, quân bại, tướng bị chém đầu, nhưng vì Thái tổ hoàng đế là người nhân từ, người không những không giết bọn Phương Chính, ngược lại còn cấp cho ông ta phương tiện, lương thực để trở về Đại Minh. Cảm kích trước tấm lòng của Thái tổ hoàng đế, Phương Chính đã thề độc rằng sau này con cháu họ Phương sẽ không bao giờ làm điều gì có lỗi với Đại Việt nữa. Mỗi giao tình ấy kéo dài đến đời Phương Hữu Long. Điều này Chu Kỳ Trấn hoàn toàn không biết."

Tướng giặc bị cầm tù, như hổ đói vẫy đuôi xin cứu mạng.

Thần vũ chẳng giết hại, thế lòng trời ta mở đường hiếu sinh.

Mã Kỳ, Phương Chính, cấp cho năm trăm chiếc thuyền, ra đến biển mà vẫn hồn bay phách lạc.

Vương Thông, Mã Anh, cấp cho vài nghìn cỗ ngựa, về đến nước mà vẫn tim đập chân run.

(Bình Ngô đại cáo - Nguyễn Trãi)

Ba mươi năm trước, Thái tổ hoàng đế Lê Lợi tha cho bại tướng nhà Minh. Ba mươi năm sau, con trai ông ta quay lại giúp Đại Việt đối phó với sứ thần. Trên thế gian này, việc gì cũng có căn nguyên của nó...

Nhưng như thế có đủ để Phương Hữu Long quay lưng lại với dân tộc mình? Chuyện này nghe có vẻ hơi hoang đường thì phải!

Tư Thành giải thích thêm:

"Món nợ của đời trước không thể khiến Phương Hữu Long phản bội Đại Minh. Ông ta hợp tác với chúng ta, mục đích chính là lật đổ họ Thạch. Nàng đừng quên, việc điều hành cứ điểm gián điệp ở các nước chư hầu là trách nhiệm của Thạch Hanh. Đối với Phương Hữu Long, sự tồn tại của những cứ điểm này chỉ là vật chướng ngại mà thôi."

Việc chú cháu Thạch Bưu lộng hành ngang ngược, Hoàng Lan đã từng nghe qua. Trong triều đình Đại Minh, kẻ muốn lật đổ bọn chúng không hề ít. Phương Hữu Long cũng là một người trong số đó.

Tư Thành không nói Phương Hữu Long là người của mình, chỉ nói ông ta ủng hộ Đại Việt, thì ra bên trong còn có duyên cớ khác.

"Chánh sứ và phó sứ có hiềm khích với nhau, lần này hoàng đế Đại Minh cũng khéo chọn người."

"Trẫm tin là hãn cổ ý."

Đúng vậy, hoàng đế Thiên Thuận không phải kẻ ngốc. Nhiều năm qua, hần nhắm mắt làm ngơ, dung túng họ Thạch, chưa chắc đã có dụng ý tốt đẹp.

Tư Thành lật giở vài trang kinh thư, vẻ mặt không rõ vui buồn, lẳng lẳng nói:

"Dù gì đây cũng là chuyện nội bộ của Đại Minh. Nước sông không phạm nước giếng. Chỉ cần Thạch Bưu an phận ở Bắc Kinh, chuyện ngày hôm nay, trăm sẽ bỏ qua cho hần."

Vì quá hoảng sợ, Thạch Bưu đã không nhận ra rằng thứ quan trọng nhất mà Tư Thành cần tìm là cứ điểm gián điệp. Hần dùng đến bức thư kia, chẳng qua là để uy hiếp Thạch Bưu mà thôi. Dù sao chuyện gian tế trà trộn trong kinh thành mới là quan trọng, còn chuyện nội bộ Đại Minh, Tư Thành cũng không tiện can thiệp nhiều. Tương lai họ Thạch ra sao, đó là việc của Thạch Hanh và Đại Minh, không phải việc của Tư Thành.

Đối diện với một vị vua nhìn xa trông rộng, hành sự kín kẽ, lại luôn đặt xã tắc lên trên mọi thứ như Tư Thành, Hoàng Lan không khỏi cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

"Hoàng Lan, nàng đừng sợ, chuyện này kết thúc rồi." Một lúc sau, Tư Thành nhìn sang Hoàng Lan, nhẹ giọng an ủi vài câu.

Hần không nói, nàng cũng không nhớ ra rằng hai ngày nay bản thân ăn không biết ngon, ngủ cũng không đủ giấc. Tên Thạch Bưu kia xuất hiện làm hại nơ ron thần kinh của người khác quá!

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến lại thấy buồn ngủ. Hoàng Lan mệt mỏi vươn vai ngáp dài.

Thấy nàng như thế, Tư Thành cũng chẳng hề "thương hoa tiếc ngọc" gì, hần mạnh mẽ nâng cằm Hoàng Lan lên, giọng chì chiết:

"Nhìn sắc mặt nàng xanh lăm, mắt còn thâm quầng nữa kìa! Hôm qua lại thức đêm phải không?"

Biết không giấu nổi hân, Hoàng Lan rụt rè gật đầu. Mỗi khi có chuyện gì nghĩ không thông, nàng lại mất ngủ.

Tư Thành bỗng nhiên nổi cáu. Lúc trước hân dịu dàng, trầm tĩnh là bao thì bây giờ, sự dịu dàng, trầm tĩnh ấy đều biến mất không dấu vết. Hoàng Lan bị hân giáo huấn một trận, chỉ ngồi ngoan như một con cún con, thỉnh thoảng biết điều thì gật gật vài cái. Nửa câu nàng cũng không cãi lại, vì nàng biết, hân có quan tâm thì mới mắng mình.

Trong lúc ấy, Hoàng Lan không ngừng liên tưởng đến Lê Khải Triều. Dù sao thì cái giọng điệu căn nhắc này cũng phải giống nhau đến sáu bảy phần!

Mắng mỏ chán chê, Tư Thành chỉ chốt lại một câu:

"Nếu không giữ sức khỏe tốt thì sẽ không làm được việc gì cho tử tế. Giờ cũng muộn rồi, nàng về Nhữ Hiên các trước đi. Trẫm cũng phải đi nghỉ ngơi một lát. Không thể để sứ thần các nước nhìn thấy trẫm ngủ gà ngủ gật trên điện Kính Thiên được."

Ngày mai, đoàn sứ thần ba nước sẽ vào cung triều kiến.

...

Nhìn những mảnh vỡ của viên ngọc trai đen nằm la liệt trên mặt đất, thái giám nọ thở dài:

"Quận chúa lại sơ ý rồi."

Rõ ràng đã nhìn thấy viên ngọc trai lăn dần về mép bàn nhưng lại không hề ngăn cản, hân thật không hiểu nổi vị quận chúa này đang nghĩ gì nữa.



Căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng. Bên ngoài, có tiếng cung nhân tuần đêm vang lên đờn điệu.

"Trong Thượng Nguyệt lâu, Lưu Sở chỉ tìm được sáu lọ tì sương."

Người con gái áo lục cười nhạt:

"Người đang chất vấn ta?"

"Quận chúa nghĩ ngợi nhiều quá rồi." Hãn cười cầu tài: "Nhưng tì sương mà Thạch Bưu mang đến đây không phải sáu, mà là bảy lọ."

Tì sương không phải chỉ có sáu, mà là bảy lọ!

Người con gái kia nở một nụ cười như có như không. Tối nay, nàng ta đã cho người lên vào Thượng Nguyệt lâu, lấy đi một lọ tì sương trước khi chấn lôi quân kịp tìm đến.

"Quận chúa định làm gì?"

"Sẽ có lúc cần dùng đến. Ta vốn không có niềm tin vào Thạch Bưu. Có dã tâm nhưng không kiên nhẫn, sớm muộn gì cũng bị kẻ khác dắt mũi thôi."

Thái giám gật đầu, ngầm cho là đúng.

"Còn việc Phương Hữu Long phản bội, người muốn giải quyết thế nào?"

"Tùy người." Nàng ta phẩy tay, tỏ ý không quan tâm.

Ánh mắt vốn lạnh lẽo của thái giám kia ánh lên sát ý.

Tuy hãn không ưa gì Thạch Bưu, cũng muốn đối phương chết sớm hơn một chút, nhưng việc công việc tư không thể lẫn lộn. Phương Hữu Long đã

làm chuyện bất lợi cho kế hoạch của hắn, và từ xưa đến nay, hắn không có thói quen giữ lại những viên đá chẵn đường.

...

Binh sĩ chần lôi quân phụ trách dẫn giải Thạch Bưu và Phương Hữu Long trở về dịch quán. Dọc đường đi, Thạch Bưu trầm ngâm, ngược lại, Phương Hữu Long lại lại không ngớt mồm chửi rủa, tỏ rõ sự oan ức khi vô duyên vô cớ bị vua nước bạn "hỏi thăm". Ông ta phải đóng nốt vai một phó sứ biết điều để Thạch Bưu không nghi ngờ.

Đoàn người đang đi bỗng dừng lại. Viên quan phụ trách dẫn độ cảnh giác nhìn người vừa xuất hiện trước mặt. Người này mặc trang phục dạ hành màu đen, không nhìn rõ mặt, đứng lẫn trong bóng tối, dáng vẻ âm trầm càng khiến người ta cảm thấy bất an.

Kiểm thức như ảo ảnh lóe lên. Mười mấy binh sĩ chần lôi quân đều không phải đối thủ của người kia. Hắn xoay kiếm một vòng, đoạt mạng đối thủ nhẹ như tài nữ vẽ tranh, gảy đàn. Thạch Bưu còn chưa kịp hiểu điều gì đang xảy ra, người mới xuất hiện là ai thì đã nghe thấy một tiếng kêu quen thuộc. Hắn sửng sốt quay lại nhìn Phương Hữu Long, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

Trên ngực Phương Hữu Long nhát kiếm ấy cắm ngập đến tận chuôi.

Một ánh mắt lạnh lẽo, nụ cười sâu âm hiểm, bàn tay xuất chiêu không chút nương tình, đó là tất cả những gì Phương Hữu Long nhìn thấy trước khi vĩnh biệt thế gian này.

Kẻ ngáng đường ta, không thể không giết!

Xử lý trong kẻ phản bội, thái giám nọ đừng định bỏ đi, bỏ mặc Thạch Bưu với vẻ mặt không thể quái dị hơn. Xung quanh hắn, xác chết ngổn

ngang, la liệt, thậm chí có những người còn không hiểu mình chết như thế nào.

-----

## Chương 22: Nguyễn Trường Giang

...

### Chú thích:

(1) Ngói trích thủy: Loại ngói tráng men màu xanh, có trang trí hình rồng, thân uốn cong, thường được sử dụng vào thời Lê Sơ

(2) Bình Nguyên vương: Tước vương của Thánh Tông hoàng đế dưới thời vua Diên Ninh

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Tư Liệu Tham Khảo.

Đây là phần về lịch sử Trung Quốc, nhưng vì có liên quan đến nội dung những chương gần đây nên mình up lên để các bạn hiểu thêm.

1. Sự kiện đoạt môn chi biến: Năm 1449, hoàng đế nhà Minh là Minh Anh Tông Chu Kỳ Trấn dẫn quân đi chinh phục Mông Cổ, bị thái sư Dã Tiên bắt làm con tin. Trong thời gian đó, ở Bắc Kinh, em trai Minh Anh Tông là Chu Kỳ Ngọc lên ngôi vua, tức Minh Đại Tông, vị hoàng đế thứ bảy của nhà Minh. Một năm sau, Minh Anh Tông trở về Bắc Kinh nhưng vua em không hề có ý định trả lại ngôi mà chỉ phong ông làm thái thượng hoàng rồi giam lỏng ở Nam cung. Năm 1452, Minh Đại Tông truất ngôi thái tử của Chu Kiến Thâm, lập con trai mình là Chu Kiến Tề lên thay.

Minh Anh Tông bị giam lỏng ở Nam cung, cuộc sống vô cùng chật vật, nhiều lần bị vua em gây khó dễ, thậm chí sinh nhật ông cũng không được tổ chức. Năm 1455, Minh Đại Tông bị bệnh nặng, không thể cử hành các lễ nghi trọng đại, đành phải cử đại thần Thạch Hanh làm thay. Thạch Hanh đoán vua không qua khỏi, liền cùng Từ Hữu Trinh dẫn quân đến Nam cung, giết hết người của Minh Đại Tông, đón Minh Anh Tông trở lại ngôi báu. Sau khi trở lại ngôi vua, Minh Anh Tông liền thanh trừng phe cánh cũ của vua em, phế truất Minh Đại Tông, biếm làm Thành vương. Mấy ngày sau, Thành vương Chu Kỳ Ngọc qua đời ở Tây cung. Lịch sử gọi đây là sự kiện Đoạt môn chi biến, hay Nam Cung phục tịch.

Sự kiện Đoạt môn chi biến cũng được nhắc tới trong bộ phim Nữ y minh phi truyện (Trung Quốc) do Hoắc Kiến Hoa và Lưu Thi Thi thủ vai chính.

2. Khi đấu khẩu với Thạch Bửu ở điện Kính Thiên, Hoàng Anh có nhắc đến một số trận đánh tiêu biểu trong lịch sử Việt Nam như Ngô Quyền giết giặc Nam Hán trên sông Bạch Đằng (938), kháng chiến chống quân xâm lược Nguyên Mông của vua tôi nhà Trần (1258-1288), khởi nghĩa Lam Sơn (1418-1427) đánh tan giặc Minh xâm lược, mở đầu cho nhà Hậu Lê...

# THIÊN HẠ KỲ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Tâm Sự Của Tác Giả.

Thiên hạ kỳ duyên là một tiểu thuyết xuyên không, cung đấu có yếu tố lịch sử, và là sử Việt. Chính vì thế, mình rất phân vân về cách xưng hô của nhân vật trong truyện. Như các bạn đã thấy, trong hai mươi mốt chương đầu này, nhân vật trong truyện đều xưng hô theo cách thường gặp trong tiểu thuyết xuyên không, ngôn tình (huynh, đệ, tỉ, muội, ta, ngươi, bổn cung...). Nhưng trên thực tế, người Việt Nam ở thời đại này không xưng hô như vậy. Cha gọi là áng. Mẹ gọi là nạ. Tôi, ta gọi là min, là mỗ, giáp. Nó, hấn gọi là nghĩ. Chúng bay gọi là phô bay. Chúng tôi, chúng ta gọi là phô min giáp. Vua gọi là Đức hoàng thượng. Chúa gọi là Đức bề trên... Nói chung, cách xưng hô hoàn toàn khác với trong truyện và rất lạ tai. Thử đặt một tình huống nhỏ, trong truyện có lời thoại như sau:

"Cha mẹ của ta bảo rằng hấn là kẻ xấu."

Rất dễ hiểu đúng không? Nhưng cũng câu nói này, khi chuyển sang theo đúng cách xưng hô của người Việt thế kỷ mười lăm sẽ trở thành:

"Áng nạ của min bảo rằng nghĩ là kẻ xấu." (!)

Mình rất muốn tôn trọng lịch sử, nhưng nếu để nhân vật xưng hô như vậy thì người đọc khó bắt nhịp được với câu chuyện hơn. Đó là điều khiến mình đau đầu mấy ngày nay. Theo các bạn, mình nên đổi lại không hay vẫn giữ cách xưng hô thuận tai của truyện ngôn tình cũ?

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 22: Nguyễn Trường Giang (1)

Người kia ngẩng mặt lên, ánh mắt nhàn nhạt dừng lại trên thanh bảo kiếm của Thạch Bửu, nụ cười trong thoáng chốc trở lên gượng gạo:

"Trường Giang, tôi tên là Nguyễn Trường Giang."

-----

Từ Nhữ Hiên các đến ngự hoa viên là một đoạn đường khá dài, phải trải qua ba dãy hành lang uốn khúc quanh co và một con đường lát đá cẩm thạch. Xách thùng sỏi trên tay, Lâm Vũ Linh vừa đi vừa thở hổn hển, nhưng khi nghĩ đến hai người Hoàng Lan và Nguyệt Hằng đang nóng lòng ngồi chờ bên gốc vạn tuế, nàng ta bèn gượng sức đi tiếp, bước chân cũng vì thế mà nhanh hơn.

Cả hậu cung này, ai ai cũng biết Nguyễn sung nghi thích trồng hoa. Nhưng dạo gần đây, thú vui tao nhã ấy đã được nàng nâng lên một bậc, biến thành... trồng cây cảnh. Nguyệt Hằng hoàn toàn có lí do để dự đoán rằng hậu viên của Nhữ Hiên các sắp bị Nguyễn sung nghi biến thành một vườn ươm cây cảnh khổng lồ.

Trưa hè dịu dịu. Nắng vàng đùa nghịch trên mái ngói thủy đình.

Thấy có người đi ngang qua, Lâm Vũ Linh chỉ khẽ chào một tiếng rồi lại cúi đầu đi tiếp. Tính tình nàng ta là vậy, chững chạc, kín kẽ, quan tâm lớn nhất là làm sao để làm tròn bổn phận của mình, không rảnh để giao thiệp với cung nữ bên ngoài hay can dự vào việc của kẻ khác.

Nào ngờ, một bàn chân bất ngờ thò ra. Bỗng nhiên bị ngáng đường, Lâm Vũ Linh không kịp né tránh, loạng choạng ngã nhào về phía trước. Thùng sỏi trên tay nàng ta đổ ập ra, những viên sỏi văng khắp mọi nơi, lấp lánh phản chiếu ánh nắng mặt trời. Khi định thần lại, Lâm Vũ Linh mới nghe bên tai có tiếng cười khúc khích quen thuộc. Người vừa ngáng chân nàng ta lùi về phía sau, cung kính đón lấy bàn tay ngọc ngà đang thò ra khỏi loan kiệu.

Thì ra là Diệu Hoa và Phùng Diễm Quỳnh! Lâm Vũ Linh âm ức nhưng không dám nói gì, chỉ miễn cưỡng quỳ trên mặt đất:

"Tham kiến lệnh bà."

Nụ cười trên môi Phùng Diễm Quỳnh đầy ý giễu cợt:

"Bản cung còn tưởng là ai, hóa ra là người của Nhữ Hiên các."

Lâm Vũ Linh âm thầm thở dài. Đoạn đường này gần cung Thụy Đức như vậy, lẽ ra nàng ta nên sớm biết mà tránh đi mới phải. Nhưng thôi, gặp thì cũng gặp rồi, đến đâu hay đến đó vậy!

"Người tên là gì?"

Lâm Vũ Linh ngoan ngoãn trả lời:

"Bẩm lệnh bà, con tên là Lâm Vũ Linh."

Ánh mắt Phùng Diễm Quỳnh nhìn Lâm Vũ Linh như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng cử chỉ của nàng ta lại trái ngược hoàn toàn, vô cùng cao quý, thậm chí còn có phần kên kiệu. Đứng trước một kẻ vừa độc ác vừa trơ trẽn như thế này, bỗng nhiên Lâm Vũ Linh thấy lạnh cả sống lưng.

Trong khi ấy, Phùng Diễm Quỳnh vẫn không ngừng đáng giá người trước mặt:



"Cũng có thể coi là một thiếu nữ xinh đẹp."

Phi tần khen ngợi nhan sắc của cung nữ, từ xưa đến nay chưa bao giờ là chuyện tốt đẹp? Lâm Vũ Linh đủ tinh ý để nhận ra ý tứ của đối phương nhưng chỉ có thể cúi đầu thật sâu, cung kính trả lời:

"Tạ lệnh bà đã khen ngợi, nhưng con chỉ là một cung nữ thấp kém, ngoài việc chăm chỉ hầu hạ chủ nhân ra, thực sự không dám có suy nghĩ vượt quá bốn phận."

"Chủ nào tở nấy." Phùng Diễm Quỳnh cười nhạt: "Mồm miệng cũng khá lắm!"

Phùng Diễm Quỳnh này năm lần bảy lượt đối đầu với Hoàng Lan nhưng lần nào cũng thất bại ê chề. Kẻ tiểu nhân thường nhớ lâu thù dai. Hôm nay xui xẻo lọt vào tay nàng ta, muốn bình an vô sự, Lâm Vũ Linh chỉ có thể dựa vào chính mình.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, khóe môi Phùng Diễm Quỳnh khẽ cong lên, mắt phượng lóe lên cái nhìn thâm độc. Nàng ta đứng đĩnh nhìn kẻ đang quỳ trên mặt đất, giọng nói sắc như dao:

"Lâm Vũ Linh, người đã biết tội mình chưa?"

Lâm Vũ Linh ngây người, không hiểu tội mà Phùng Diễm Quỳnh đang nhắc đến rốt cuộc là tội gì.

Thấy Phùng Diễm Quỳnh liếc mắt ra hiệu, Diệu Hoa hiểu ý, nhanh nhẩu bước lên tiếp lời:

"Lệnh bà thân thể cao quý, lại đang mang thai rộng, vậy mà người lại dám rải sỏi ra giữa đường, hại lệnh bà suýt chút nữa sẩy chân. Lâm Vũ Linh, đây còn không phải là hành vi mưu hại hoàng tử hay sao? Người cũng to gan lớn mật thật đấy!"

Lâm Vũ Linh ghen hòng, không tin nổi vào tai mình nữa. Kẻ ngáng đường nàng ta chính là Diệu Hoa, giờ lại nói nàng ta chủ động mưu hại hoàng tự. Đây là lí lẽ gì vậy?

Khi đã hiểu ra mọi chuyện, Lâm Vũ Linh uất hận cười lạnh một tiếng.

Uống cho một Phùng Huệ phi lúc nào cũng cho mình là thanh cao, vậy mà lại dùng đến thủ đoạn ti tiện này để đối phó với một cung nữ! Vì sao ư? Vì Lâm Vũ Linh là người của Nhữ Hiên các. Vì Lâm Vũ Linh là cung nữ thân cận bên cạnh Hoàng Lan. Phùng Diễm Quỳnh ngu ngốc không thể đối chọi lại chủ nhân, đành lén lút mang kẻ hầu ra trút giận!

"Huệ phi hiểu lầm rồi." Lâm Vũ Linh nén giận, từ tốn giải thích: "Con vâng lời Nguyễn sung nghi đi lấy sỏi về trang trí hoa viên, trên đường đi bị kẻ khác xô ngã nên mới làm sỏi cát văng ra ngoài đường, mong lệnh bà minh xét."

"Người nói mình bị xô ngã?" Khóe môi của Phùng Diễm Quỳnh khẽ cong lên, cơ hồ phác ra nụ cười yêu mị: "Là ai xô ngã người?"

Lâm Vũ Linh ngơ ngác nhìn Diệu Hoa đang đắc ý, sau lại nhìn tới Phùng Diễm Quỳnh, cuối cùng hiểu ra dụng ý của đối phương liền cắn răng đáp:

"Bẩm lệnh bà, là con vụng về, không phải ai xô ngã cả."

Chỉ chờ có vậy, Phùng Diễm Quỳnh khoái trá cười vang:

"Được lắm! Lâm Vũ Linh, trước mặt bản cung người còn dám ăn không nói có?"

Lập tức bên má cảm thấy đau rát. Diệu Hoa thay chủ nhân hành sự, ra tay không chút lưu tình. Lâm Vũ Linh yếu ớt đổ ụp sang một bên.

"Lệnh bà tha mạng!"

Tiếng người yếu ớt vang lên, xen lẫn là tiếng khóc thốn thức. Phùng Diệm Quỳnh chán ghét bước xuống loan kiệu rồi đến bên cạnh Lâm Vũ Linh:

"Muốn bán cung tha cho người cũng được thôi. Chỉ cần người đứng ra tố cáo Nguyễn sung nghi, nói cô ta sai người làm chuyện này, bản cung đảm bảo sẽ không giết người, không những thế còn cho người vàng bạc, bình yên rời khỏi hậu cung."

Vẫn biết hậu cung khôn lường, lòng người giả tạo nhưng không hiểu sao Lâm Vũ Linh lại không hề sợ hãi. Đứng trước một kẻ ngông cuồng như Phùng Diệm Quỳnh, nàng ta chỉ cảm thấy đối phương thật đáng thương hại.

Muốn ta bán đứng Nguyễn sung nghi ư? Nằm mơ đi! Khi ta lưu lạc trên đường phố, cơm không đủ no, áo không đủ ấm, các người ở đâu? Khi ta cần một nơi nương tựa, các người có cần biết ta là ai không? Loại người các người, từ khi sinh ra đã sống trong nhung lụa, làm sao biết được đối với một người sắp chết đói, một bữa cơm đáng quý đến mức nào. Ân tình giữa ta và Nguyễn sung nghi, người tưởng mấy thứ châu báu của người đủ sức đánh đổi sao? Phùng Huệ phi à, loại người nông cạn như người sẽ vĩnh viễn không hiểu được chân tình trên thế gian này đâu!

"Lệnh bà muốn đánh cứ đánh, muốn giết cứ giết, nhưng ta tuyệt đối sẽ không bán rẻ Nguyễn sung nghi đâu." Uất khí nổi lên, Lâm Vũ Linh đứng thẳng người dậy, kiêu hãnh đáp trả, xưng hô cũng vì thế mà thay đổi.

Không chỉ Diệu Hoa, đến chính Phùng Diệm Quỳnh khi nghe những lời này cũng cảm thấy kinh hãi. Nhữ Hiên các loạn rồi sao? Một cung nữ cũng có khí thế hơn người!

"Người chán sống rồi sao?" Phùng Diệm Quỳnh tức giận rít lên.

"Cả lệnh bà và ta đều biết chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, nếu lệnh bà nhất định đòi trừng phạt, Vũ Linh nguyện cam tâm chịu phạt. Còn trò gắp

lửa bỏ tay người hèn hạ ấy, thứ lỗi cho Vũ Linh không thể nghe theo sự sai khiến của lệnh bà."

Nếu tinh ý, người ta sẽ nhận ra Lâm Vũ Linh đang cố gắng che giấu đáy mắt đang cuộn sóng. Sống trên đời là một con người, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện không bằng cầm thú như thế.

"Lâm Vũ Linh, hậu cung này rộng lớn như vậy, người nghĩ người ta sẽ quan tâm đến sự biến mất của một cung nữ nhỏ bé ư?"

Biết đối phương đang dọa nạt mình, Lâm Vũ Linh điềm nhiên đáp:

"Chỉ cần mình Nguyễn sung nghi quan tâm là đủ."

Lời này vừa nói xong, sự đặc ý trên mặt Phùng Diệm Quỳnh không còn nữa.

Cả hậu cung này đều biết Nguyễn sung nghi quan tâm đến kẻ dưới như thế nào, nhận định mọi chuyện sắc bén ra sao, thậm chí hoàng thượng cũng phải kiêng nể nàng ấy vài phần. Chỉ cần Lâm Vũ

Linh biến mất, đợi khi Nguyễn sung nghi điều tra ra chân tướng, Phùng Diệm Quỳnh cũng đừng mong sống yên ổn!

"Người dám uy hiếp bản cung?" Phùng Diệm Quỳnh gằn từng chữ.

Lâm Vũ Linh cúi đầu, giọng điệu tuy cung kính nhưng không hề khiếp nhược:

"Con không dám."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 22: Nguyễn Trường Giang (2)

"Bản cung là người đứng đầu một cung, là phi tử được đích thân hoàng thượng sắc phong, lại đang mang trong mình hoàng tử, người cho rằng Nguyễn sung nghi có đủ tư cách đối phó với bản cung?"

Quá đủ ấy chứ! Phùng Huệ phi, người nhìn lại mình đi! Đến sứ thần Đại Minh lệnh bà nhà ta còn dám đối phó, người nghĩ mình là ai chứ?

Lâm Vũ Linh thầm mỉa mai một lần nữa.

Cùng lúc ấy, một bàn tay ngọc ngà vươn đến, thô bạo nâng cằm Lâm Vũ Linh lên. Một lát sau, ngón tay vuốt qua gò má nàng ta, không chút do dự nhéo mạnh một cái.

Lâm Vũ Linh đau đến phát khóc nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Ngón tay kia dường như không biết điều, càng thô bạo đâm sâu vào da thịt đối phương hơn, tùy sức cấu véo, day nghiền. Huệ phi lệnh bà đích thân động thủ với một cung nữ, dám người đi theo sợ hãi đến mức không dám thở mạnh. Sau đó, bọn họ thấy một bóng người đổ xuống, không cần nhìn cũng biết là cung nữ tội nghiệp họ Lâm kia.

Ai nấy đều lắc đầu ái ngại. Dám đối chọi với Huệ phi, xem ra Lâm Vũ Linh này chán sống rồi.

Giữa lúc ấy, Diệu Hoa bước lên, thì thầm điều gì đó với Phùng Diễm Quỳnh, chỉ thấy đôi lông mày xinh đẹp chậm rãi giãn ra, bàn tay đang hành hạ Lâm Vũ Linh cũng lỏng dần.

"Tiện nhân, ăn cây táo rào cây sung!"

Rồi chẳng thèm để ý đến một Lâm Vũ Linh đang thốn thức trên mặt đất, Phùng Diệm Quỳnh xoay lưng bước đi. Hình như lại có ai đó chọc tức nàng ta rồi.

Lâm Vũ Linh kín đáo thở nhẹ một hơi. Nàng ta đưa tay lên sờ mặt mình, cảm thấy bỏng rát, đến khi chạm phải thứ chất lỏng âm ấm mới biết móng tay của vị Huệ phi cao quý kia đã vạch trên má mình một đường khá dài.

Loan kiệu nhắc lên, đoàn người chuẩn bị rời đi thì lại có tiếng người vang lên.

"Lệnh bà, cứ thế bỏ qua cho tiện tì kia sao ạ?"

Diệu Hoa chết tiệt! Lâm Vũ Linh thực sự muốn xông tới mà xé rách bộ mặt đắc ý của ả ta.

Thanh âm của Phùng Diệm Quỳnh cất lên, hệt như tiếng sét nổ giữa trời quang. Đó là thứ thanh âm sắc bén nhất, độc địa nhất mà trong suốt những năm tháng về sau, nó đều ám ảnh Lâm Vũ Linh như một giấc mộng kinh hoàng:

"Loại tiện nhân không biết điều. Đánh gãy hai tay của nó đi, để xem lần sau nó còn dám hỗn xược trước mặt bản cung nữa hay không!"

...

Không, đừng, Phùng Huệ phi, đừng...

Đừng đánh gãy tay ta...

...

Căn phòng kín như bưng và ngột ngạt mùi thuốc. Trên giường, chiếc chăn bông bị đẩy sang một bên, ánh nến leo lét cũng đủ soi rõ một gương mặt đang vụn vẹo đến tột độ.

Đó là cảm giác đau đớn dội thẳng vào lồng ngực, giống như vừa trải qua cực hình lột da lóc thịt, xương cốt rụng rời, đau buốt đến tận óc, thậm chí ngàn đao đâm vụn kiếm chém còn không khủng khiếp bằng.

Lâm Vũ Linh thẫn thờ đưa hai tay lên trước mặt, nhìn ngăm một lúc, rồi bật cười như điên dại.

Bàn tay thon dài, đẹp đẽ ngày nào đâu rồi? Tại sao trước mắt Lâm Vũ Linh lại là hai cục thịt quăn băng màu trắng, kì dị và lạ lẫm như thế này? Quái đản hơn nữa, từ hai cục thịt đó, có một vết máu màu đỏ thẫm đang chậm rãi bung nở như nụ hoa đào ngày tết.

Thì ra mọi chuyện không phải một cơn ác mộng. Hoặc giả dụ, ác mộng kinh hoàng đó đã chạm chân vào sự thật.

Ánh mắt Lâm Vũ Linh vốn mênh mang như trăng rằm, đây là lần đầu tiên nó phảng phất một tia u lạnh.

Ở phòng ngoài, viên thái y trẻ vừa kê xong đơn thuốc. Huệ phi lệnh bà ra tay cũng thật tàn nhẫn. Nếu Nguyễn sung nghi không kịp thời sơ cứu và cầm máu, chỉ e cung nữ tội nghiệp kia khó mà toàn mạng.

Hoàng Lan nôn nóng hỏi:

"Dương thái y, Vũ Linh sao rồi?"

Dương Viễn thở dài:

"Bẩm lệnh bà, hạ quan đã cố định chỗ xương gãy cho Vũ Linh cô nương, hiện không còn gì đáng ngại. Chỉ có điều bàn tay trái bị tổn thương nặng

quá, sợ rằng... sợ rằng sau này sẽ không thể dùng đến nữa."

Không thể dùng đến? Có nghĩa là vĩnh viễn tàn phế? Hoàng Lan nghe xong, lão đảo lúi lại một bước...

Có ơn nguyện báo ơn. Cầu xin tiểu thư thu nhận tôi.

Ngày ấy, có một cô gái ăn mặc rách rưới đã dập đầu đến chảy máu trước mặt Hoàng Lan. Ân nghĩa của hai người chỉ bắt nguồn từ một bữa cơm chưa đáng hai đồng, nhưng Lâm Vũ Linh gốc gác lại luôn muốn khắc cốt ghi tâm.

Tiểu thư, tôi thích cuộc sống như thế này, không bị ai quản thúc, thích đi đâu đều có thể đi đến đó, vô cùng thoải mái, tự do tự tại.

Phiêu bạt cùng Hoàng Lan, Lâm Vũ Linh luôn vô tư như vậy, chưa bao giờ oán trách nửa lời.

Tôi không nghĩ được nhiều như tiểu thư. Tôi chỉ nhớ ngày ấy, chính tiểu thư đã từng nói với tôi rằng, trong thiên hạ vẫn còn có chân tình. Những người ở đây đều thật lòng mong tiểu thư ở lại. Tiểu thư nữ lòng nào phụ bạc chân tình của bọn họ?

Hoàng Lan biết thực lòng Lâm Vũ Linh không hề muốn ở lại hậu cung. Vì Hoàng Lan, nàng ta mới chấp nhận rời xa cuộc sống tự do của chính mình.

Vũ Linh đáng thương! Vũ Linh ngu ngốc! Tại sao luôn suy nghĩ cho người khác trước khi nghĩ đến bản thân mình? Một mình đối chọi lại Phùng Diễm Quỳnh, nàng ta làm thế có đáng không?

Giờ bàn tay không thể cử động được nữa, đối với một người vốn kiêu hãnh như Lâm Vũ Linh, điều ấy còn tàn nhẫn hơn một đao đoạt mạng gấp trăm ngàn lần.



Thấy Hoàng Lan hằm hằm đi ra khỏi cửa, Nguyệt Hằng hốt hoảng hỏi:

"Muộn thế này rồi, lệnh bà còn định đi đâu?"

Vẻ mặt Hoàng Lan lúc này thực sự như sắp giết người.

"Đến cung Thụy Đức!" Hoàng Lan bất mãn hét lên. Mỗi khi nhớ tới bàn tay đầm đìa máu của Lâm Vũ Linh lúc được người ta đưa về Nhữ Hiên các, nàng lại thấy trái tim mình như bị ai đó siết lại, chặt đến mức không thể thở nổi.

"Con đi cùng lệnh bà." Nguyệt Hằng cắn răng đáp.

Thêm một người nữa cũng không sao. Ai cũng biết trong Nhữ Hiên các, tình cảm của Nguyệt Hằng và Lâm Vũ Linh còn thân thiết hơn chị em ruột thịt. Nghĩ vậy, Hoàng Lan gật đầu.

Dù hôm nay có phải lật tung cả cung Thụy Đức, Hoàng Lan cũng phải đòi lại công bằng cho Lâm Vũ Linh!

Bên trong chợt vang lên tiếng người yếu ớt:

"Lệnh bà, người đừng đi..."

Thì ra Lâm Vũ Linh đã tỉnh. Khi nhìn thấy người ngồi trên giường, lạng lẽ và u uẩn như một vong linh, trái tim Hoàng Lan như rơi xuống vực sâu không đáy.

"Cô muốn tôi trơ mắt nhìn người ta đối xử với cô như vậy sao?"

Lâm Vũ Linh buồn bã lắc đầu:

"Con biết lệnh bà lo lắng cho con. Nhưng hậu cung không phải là nơi có thể nói lí lẽ, lệnh bà hà tất phải vì con mà tự làm khó mình."

Hoàng Lan ngây người. Lâm Vũ Linh đang e ngại Phùng Diễm Quỳnh ư? Đứa trẻ là bùa hộ mạng lớn nhất của người con gái trong hậu cung. Phải chăng Lâm Vũ Linh sợ điều đó?

"Phùng Diễm Quỳnh đã là cái gì?" Hoàng Lan cười lạnh, bất giác nhớ lại chuyện mưu hại trong hình lao một năm trước: "Quốc có quốc pháp, cung có cung quy, dù cô ta có là quý phi hay hoàng hậu thì cũng không thể muốn làm gì thì làm. Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, tôi nhìn cô ta, cô ta cũng đâu muốn bỏ qua cho chúng ta. Nếu đã thế, cần gì phải nể mặt nhau nữa!"

"Nhưng Huệ phi là phi tần đầu tiên mang thai rồng, người không thể công khai đối đầu với cô ta được"

"Cùng lắm thì tôi không làm Nguyễn sung nghi nữa!"

Nói đoạn, Hoàng Lan dừng lại, ngưng thần nhìn vào đôi bàn tay của Lâm Vũ Linh. Nàng dám chắc rằng Lâm Vũ Linh đã nghe hết cuộc nói chuyện vừa rồi của mình và Dương thái y.

"Lệnh bà đừng hồ đồ như thế." Lâm Vũ Linh vẫn kiên trì. Giọng nói của nàng ta có chút run rẩy: "Thứ con muốn nghe thấy không phải một câu buông bỏ trách nhiệm của người. Hơn nữa, thực ra con chưa bao giờ sợ Phùng Huệ phi. Khi cô ta chặn đường con cũng vậy, khi cô ta hạ lệnh đánh gãy tay con cũng vậy. Trong mắt con, cô ta chỉ là một kẻ điên đáng thương hại mà thôi."

Hoàng Lan khóc không thành tiếng, mỗi khi hình dung ra khuôn mặt xinh đẹp kiêu ngạo của Phùng Diễm Quỳnh lại thấy căm hận đến thấu xương, hận đến nỗi kể từ khi lạc đến thời đại này, lần đầu tiên nàng nhen nhóm ý muốn giết người, mơ hồ mà thôi thúc như ánh lửa ma trời phía cuối khi mộ địa u uất.

"Lệnh bà..."

"Không thể bảo vệ mọi người, là Hoàng Lan ta vô dụng..."

Bàn tay băng vải kín mít vươn lên giữa không trung, ngúc ngắc một chút rồi níu lấy vạt áo của Hoàng Lan.

"Hứa với con được không?"

"..."

"Đừng tìm cô ta nữa... Hứa với con đi."

"Vũ Linh, tôi..."

"Lệnh bà mà không hứa, con sẽ chết cho người xem!"

Trước thái độ quyết liệt của Lâm Vũ Linh, Hoàng Lan bất đắc dĩ gật đầu. Nàng đến nâng Lâm Vũ Linh dậy, để cho thân hình mềm oặt của nàng ta dựa vào người mình.

"Có đau không?" Hoàng Lan ân cần hỏi.

Lâm Vũ Linh lắc đầu. Chỉ bị phế một bàn tay thôi mà. Đã không còn cảm giác thì làm sao biết đau là gì!

"Phùng Diễm Quỳnh bất nhân bất nghĩa, người như cô ta nhất định sẽ bị báo ứng!"

Trong căn phòng ngập tràn mùi thuốc, có tiếng người thì thầm, xen lẫn những tiếng khóc nức nở.

Một khi cảm giác đã không còn nữa thì nỗi đau cũng là một điều gì đó quá xa vời...

...

Rặng tre già cuối làng Đan Xá trầm mặc hứng từng giọt nắng đầu thu dịu nhẹ. Phiến lá mỏng manh như tóc mây đung đưa từng nhịp trong gió. Trên con đường dẫn lối ra miếu thờ thành hoàng, tiếng vó ngựa vang lên đều đặn, khô khốc.

Khi mặt trời đứng bóng cũng là lúc Lê Khải Triều dừng chân bên ngoài miếu thờ. Hôm nay không phải ngày tuần nên nơi này rất vắng vẻ, chỉ có một ông lão gầy gò đang bận rộn quét đồng lá đa rụng trước sân. Không ai nhớ ông lão này đến làng Đan Xá từ khi nào, chỉ biết rằng vào một ngày mưa bão cách đây mười chín năm, có một ông lão ăn mày rách rưới tìm đến trưởng làng và xin dựng tạm một túp lều cạnh miếu thành hoàng, vừa làm nơi trú mưa trú nắng, nhân tiện thay dân làng trông nom, dọn dẹp miếu. Thấy ông lão tội nghiệp thật thà, người dân làng Đan Xá cũng không nỡ đuổi ông ta đi. Sau đó ít lâu, túp lều tranh tuềnh toàng được dựng lên, trở thành hình ảnh đơn mộc gắn liền với miếu thờ thần hoàng đã mười chín năm ròng.

Người đến đây lần đầu sẽ không biết lão Bản bị câm. Chối tre cọ sần sật vào sân miếu là thứ âm thanh duy nhất vang lên một cách rõ ràng.

Thấy có người lạ mặt bước vào miếu, lão Bản cũng không ngẩng đầu lên, vẫn miệt mài làm nốt công việc của mình. Lê Khải Triều không để ý đến lão, hẩn bước vào gian thờ chính, châm lên một nén nhang rồi kính cẩn cúi đầu trước bức tượng thành hoàng bằng đồng.

Một lúc lâu sau, khi hẩn trở ra thì sân miếu đã sạch sẽ, quanh què. Nhìn làn khói tía bốc lên phía sau túp lều xiêu vẹo, đoán giờ này lão Bản đang nấu cơm trưa, Lê Khải Triều chẹp miệng rồi nhảy tót lên yên ngựa. Lần này, hẩn không vội vàng như lúc đến, chỉ kìm cương ngựa và thong dong dọc con đường làng đầy nắng.

...

Rong ruổi cả ngày đường, nơi Lê Khải Triều tìm đến là khu rừng trúc dưới chân núi Dục Thúy (1). Trong khu rừng này, chỉ có trúc xanh trải dài vô cùng vô tận. Từng thân trúc óng ả, kiêu hãnh vươn thẳng lên bầu trời. Hoàn toàn đối lập với ánh nắng chói chang bên ngoài, thế giới bên trong khu rừng trúc vô cùng u tĩnh, mát mẻ. Nhiệt độ giảm xuống rõ rệt. Ánh nắng mặt trời, sau khi vượt qua tầng tầng lớp lớp trúc xanh thì sự gay gắt đã giảm đi quá nửa, khi in xuống mặt đất chỉ còn là những bông hoa nắng màu lá mạ muôn hình vạn trạng. Thỉnh thoảng, những phiến lá dài mượt lại đong đưa, mang theo từng đợt gió mát rượi.

Gió trong rừng trúc, trong lành, khoáng đạt, lại có chút gì đó thơm nồng.

Lê Khải Triều bước chân trên thảm lá trúc khô, khoan khoái cảm nhận không gian thanh mát. Bỗng nhiên, giữa bốn bề u tĩnh vang lên một tiếng chém sắc ngọt. Lê Khải Triều choàng tỉnh, vội xoay người né tránh đòn thù của đối phương.

L

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 22: Nguyễn Trường Giang (3)

Giữa rừng trúc xanh, một người áo trắng, một kẻ mặc trang phục dạ hành màu đen đang xoay chuyển không dứt.

"Anh Vũ, dừng tay lại, cậu định đánh chết ta đấy à?"

Lê Khải Triều vừa quát lớn, vừa dồn lực vào động tác cuối cùng hòng đoạt lấy thanh kiếm của Phạm Anh Vũ. Động tác của hắn nhanh không lường được, lại có chút tiểu xảo, rất nhanh sau đó đã đạt được mục đích. Bị hắn đoạt mất kiếm, Phạm Anh Vũ tức giận gặt chân, hất một đoạn trúc khô dưới đất lên. Chỉ nghe chát một tiếng, đoạn trúc đánh vào mu bàn tay của Lê Khải Triều. Thanh kiếm vừa đoạt được lại rơi xuống. Liên sau đó, Phạm Anh Vũ xoay cổ tay, giáng mạnh đoạn trúc về phía trước, khi còn cách yết hầu đối phương đúng một phân mới quyết đoán dừng lại.

Xuất chiêu quyết liệt, thu chiêu nhẹ nhàng! Dù đã quen với thân thủ của Phạm Anh Vũ nhưng Lê Khải Triều vẫn cảm thấy hơi ớn. Nếu vừa rồi y dừng lại chậm một tích tắc, chỉ một tích tắc thôi, dám chắc Lê Khải Triều đã biến thành món thịt xiên rồi.

"Nếu muốn giết anh thì em đã ra tay từ lâu rồi."

Phạm Anh Vũ không đánh nữa, làu bàu ngồi xuống một tảng đá gần đó. Lê Khải Triều cũng ngồi xuống bên cạnh y, ngửa cổ nốc rượu đựng trong túi da.

"Vậy sao còn muốn đánh? Ta trêu chọc gì cậu?" Hắn khó hiểu hỏi.

Phạm Anh Vũ hần học:

"Anh còn giả vờ không biết?"

"Giả vờ?" Lê Khải Triều bỗng nổi cáu: "Cậu dẫn Viên Nhiên bỏ đi biên biệt, báo hại ta tìm hai người mệt muốn chết. Ta còn chưa hỏi tội cậu thì thôi, cậu bảo ta giả vờ cái gì?"

Nhớ lại thái độ của Phạm Anh Vũ lúc lao vào tấn công mình, Lê Khải Triều tức giận nhõ phì phì. Phạm Anh Vũ lờm hẩn:

"Chuyện xảy ra ở dịch quán, anh còn định giấu em?"

Thì ra Phạm Anh Vũ đang nhắc đến việc Lê Khải Triều chạy vào dịch quán trộm đi tượng ngọc quan âm. Đối với Lê Khải Triều, đây cũng có thể coi là một chiến tích đáng tự hào, không cần thiết phải bưng bít hay xấu hổ trước bất kì ai.

Tất nhiên mọi chuyện đều có ngoại lệ. Và Phạm Anh Vũ chính là một trong số những ngoại lệ hiếm hoi đó.

"Thì ra cậu nghĩ ta hợp tác với triều đình. Ha, Anh Vũ, cậu nghĩ Lê Khải Triều này là ai?" Rồi hần hạ giọng: "Việc lần này chẳng qua là vạ bất đắc dĩ. Ta chỉ làm thay hoàng thượng chút chuyện nhỏ nhỏ thôi. Hẩn đã biết việc lần trước ta vào cung trộm đồ, thế nên lần này ta... ừm... không tiện từ chối."

"Hẩn muốn anh làm gì?" Phạm Anh Vũ vẫn không buông tha hẩn.

"Cũng không có gì quá đáng. Hẩn muốn ta dùng chút thủ thuật để giúp hẩn tìm ra nơi sứ thần Đại Minh cất giấu mật đồ thôi." Lê Khải Triều vừa kể vừa nhắm mắt mơ màng, giọng điệu không giấu nổi sự đắc ý: "Ta đoán hoàng thượng đã hết cách nên mới phải nhờ đến ta. Cậu thừa biết khả năng của ta rồi mà. Đến nơi canh phòng cẩn mật như hoàng cung ta còn vào

được, một cái dịch quán bé tí thì đã ăn nhằm gì? Sứ thần Đại Minh muốn nhân cơ hội này phát động chiến tranh, coi như lần này ta làm một việc có ích cho giang sơn xã tắc."

Nghe hẳn giải thích mọi chuyện rõ ràng, tức giận trong lòng Phạm Anh Vũ đã giảm đi đôi chút.

"Dù sao em cũng không muốn anh dây dưa với triều đình."

Mẹ kiếp! Lê Khải Triều chửi thề. Nếu đổi lại là người, người có dám đứng giữa điện Bảo Quang nói một câu từ chối không? Anh mà không phải kẻ nhát gan nhưng cũng không muốn chết một cách vớ vẩn như thế.

Rồi hẳn lại nghĩ đến kẻ đang ngồi cạnh mình, cuối cùng đành chẹp miệng buồn bã:

"Nếu không bị lừa vào cung, ta cũng không dễ dàng thỏa hiệp đâu."

Phạm Anh Vũ nửa trêu đùa nửa mỉa mai:

"Anh không lừa người ta thì thôi, ai có bản lĩnh lừa nổi anh?"

Lê Khải Triều chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Hẳn không muốn thú nhận rằng mình bị Nguyễn Hoàng Lan dùng vàng xoay như chong chóng, ngoan ngoãn chui đầu vào rọ. Như vậy thì quá mất mặt!

Lại nghe Phạm Anh Vũ hỏi nhỏ:

"Hoàng thượng có nghi ngờ gì không?"

Lần này thì Lê Khải Triều lắc đầu:

"Ta chỉ là một tên ăn trộm bị chủ nhà tóm gáy. Hẳn chẳng ta ra trận tiền chịu trận là được rồi, còn nghi với ngờ cái gì nữa. Chỉ có điều, chuyện này xem ra bỏ vốn lớn nhưng lại không được mấy lời."



Hắn còn chưa nói xong, Phạm Anh Vũ đã chỉ chỉ vào thanh kiếm chạm trở tinh xảo bên cạnh, cười tinh quái:

"Trước đây em chưa từng thấy thanh kiếm này."

"Ờ thì... Ta sớm biết hoàng thượng sẽ không để ta mang tượng ngọc đi nên đành lấy tạm thanh kiếm này của gã sứ thần, coi như tự hòa vốn cho mình vậy. Hơn nữa thẳng ranh đó đến Đại Việt gây sự, chôm đồ của hắn cũng đỡ áy náy."

Để an toàn, Thạch Bưu luôn đeo kiếm bên mình, nhưng cũng chính sự cẩn trọng quá mức ấy đã khiến Lê Khải Triều chú ý. Đang buồn bực vì đi làm không công, Lê Khải Triều sao có thể bỏ qua thanh kiếm quý giá này.

Quả không hổ danh thần trộm Đại Việt. Nhớ lại lần ấy, trường kiếm trong tay Thạch Bưu vừa chạm vào con dao găm của Lê Khải Triều liền gãy làm đôi. Nếu biết bảo vật hộ thân đã bị đối phương tráo đổi ngay trước mũi, đảm bảo Thạch Bưu sẽ tức hộc máu mũi!

"Không phải em muốn nghi ngờ anh, mà dạo gần đây xảy ra nhiều chuyện quá!"

Lê Khải Triều gật đầu. Hắn biết Phạm Anh Vũ muốn nhắc tới chuyện gì.

"Nghe nói Thượng Nguyệt lâu đã bị dẹp."

"Đó là cứ điểm gián điệp của Đại Minh."

"Ta cũng không ngờ." Lê Khải Triều thở dài, rồi lại như nhớ ra chuyện gì đó: "Mạc Viên Nhiên không sao chứ?"

"Cô ấy không sao. Viên Nhiên chưa bao giờ để lộ dung mạo trước người ngoài. Em đã dẫn cô ấy rời khỏi Thượng Nguyệt lâu trước khi mọi chuyện

xảy ra. Mọi người chỉ tập trung vào đám gian tế ẩn náu ở đó, sẽ không ai nghĩ đến cô ấy đâu."

Nghe đến đây, Lê Khải Triều mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu giờ Mạc Viên Nhiên còn ở lại Thường Nguyệt lâu, với cá tính của Lê Tư Thành, chắc chắn nàng ấy sẽ không tránh được liên lụy.

"Ta đến đó nhiều lần mà cũng không phát hiện ra điều bất thường. Công nhận tin tức của cậu nhanh thật!"

"Anh đừng quên chúng em là ai." Phạm Anh Vũ đưa mắt nhìn ra phía xa, nơi có những quầng mây màu tím nhạt nối tiếp nhau đến tận chân trời:  
"Một Thường Nguyệt lâu nhỏ bé có thể giấu được Phạm Anh Vũ này sao?"

Phạm Anh Vũ còn chưa nói hết câu, chợt hồ hởi vẫy vẫy tay. Theo hướng nhìn của y, Lê Khải Triều phát hiện một người lạ mặt đang tiến lại phía bọn họ. Người này dáng dấp dong dỏng cao, mặc một bộ quần áo màu trắng khá rộng, nhiều chỗ tay áo bị thừa ra cả đoạn dài, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết ngay là đồ đi mượn của Phạm Anh Vũ. Vốn dĩ chỉ định liếc đối phương một chút thôi, nhưng đến khi ánh mắt Lê Khải Triều chạm phải mái tóc của cậu ta, hần vội phun cả ngụm rượu trong miệng ra, đồng thời ngón tay lúng túng chỉ về phía trước, lắp ba lắp bắp nói không thành lời.

Đành rằng người con trai ở thời đại này đều để tóc ngắn, nhưng là ngắn có mức độ. Mười năm lăn lộn giang hồ, kì nhân dị sĩ đều đã gặp qua, chưa bao giờ Lê Khải Triều nhìn thấy một mái tóc nào lại cụt ngắn đến vậy!

Hành động của người mới tới còn kì lạ hơn. Cậu ta ung dung ngả lưng xuống thảm cỏ, hai chân gác lên nhau, khoan khoái nhìn trời và huýt sáo khe khẽ, hoàn toàn coi một Lê Khải Triều phong độ ngời ngời bên cạnh như không khí.

"Ai đây?" Lê Khải Triều ghé tai Phạm Anh Vũ hỏi nhỏ.

Đón lấy túi rượu đã vơi quá nửa từ tay Lê Khải Triều, Phạm Anh Vũ bắt đầu kể lại mọi chuyện.

Cách đây gần ba tháng, y tình cờ cứu được người kia trong một lần đi rừng. Khi ấy, thương thế của cậu ta rất nặng, lại bị trúng độc cây rừng, đang nằm thoi thóp trong một sơn động. Nếu không có y và Mạc Viên Nhiên thay nhau chăm sóc, chắc chắn giờ cậu ta đã là năm xương khô ở vùng sơn cước lạnh lẽo rồi.

Trong khi đó, người kia vẫn rung đùi huýt sáo, điệu bộ vô tư pha chút ngông nghênh, không có vẻ gì giống như đang lắng nghe câu chuyện của Phạm Anh Vũ. Một chiếc lá trúc rơi ngang trước mặt, cậu ta tiện tay nhặt nó lên, lật qua lật lại, ngắm nghía với vẻ tò mò.

"Thì ra là vậy." Lê Khải Triều thở dài: "Vũ à, cậu thôi làm cái trò hành hiệp trượng nghĩa đi được không? Chuyện của sứ thần Đại Minh, ta cũng không có cách nào biết tường tận, nhưng đoán chắc hoàng thượng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu. Huống hồ trước đây cậu còn đụng mặt hấn trong Thượng Nguyệt lâu. Bây giờ trong thành quân tuần tra đã tăng lên gấp đôi, gấp ba rồi. Nghe lời ta, án binh bất động một thời gian, đừng chạy linh tinh, cũng đừng lo chuyện không phải của mình nữa."

Biết Lê Khải Triều nói vậy cũng vì lo lắng cho mình, Phạm Anh Vũ chỉ cười mà không đáp. Dù sao, việc của y và Mạc Viên Nhiên ở Thượng Nguyệt lâu đã kết thúc.

Không thấy đối phương phản ứng, Lê Khải Triều tiếp tục làu bàu:

"Lúc biết hai người trà trộn vào Thượng Nguyệt lâu, ta lo muốn chết. Cậu quên bản thân mình là ai rồi ư? Triều đình mà biết thì..."

Chợt nghĩ ra nơi này còn một người nữa, Lê Khải Triều vội cầm bật rồi quay sang dò xét người lạ mặt kia, đến khi thấy vẻ mặt của cậu ta vẫn thờ ơ như cũ thì mới an tâm hơn một chút.

"Anh yên tâm đi." Phạm Anh Vũ nói: "Bọn người ở Thượng Nguyệt lâu không ai nghi ngờ em và Viên Nhiên đâu. Đối với bọn chúng, Viên Nhiên chỉ là một ca kỹ tài danh giúp chúng câu dẫn khách thôi."

Lê Khải Triều khẽ ừ một tiếng.

"Em có lý do riêng của mình. Lê đại ca, anh tin em chứ?"

"Tất nhiên ta tin..."

"Vậy thì đừng nhắc lại việc này nữa." Phạm Anh Vũ cắt ngang lời hăn: "Một ngày nào đó, em sẽ nói cho anh biết mọi chuyện."

Biết mình bị hớ, Lê Khải Triều trừng mắt với Phạm Anh Vũ, có điều quả thật hăn cũng không nhắc lại chuyện Thượng Nguyệt lâu thêm một lần nào nữa.

Nhưng Lê Khải Triều không phải kẻ có thể ngậm mồm lâu quá một giây. Chỉ một giây sau, hăn lại bắt đầu thao thao bất tuyệt:

"Cậu định chứa chấp người này đến bao giờ?"

Phạm Anh Vũ vẻ khó xử:

"Em cũng chưa biết. Nhưng người này tội nghiệp lắm, em không nỡ để cậu ta tiếp tục lưu lạc bên ngoài."

Tội nghiệp cái cóc khô gì? Chưa biết chừng hăn lại là gián điệp của triều đình cũng nên! Nếu sau này có xảy ra chuyện gì, lúc đó đừng trách ta không nhắc trước nhé. Lê Khải Triều âm ức nghĩ.

Vẻ mặt bất mãn của Lê Khải Triều không qua nổi mắt Phạm Anh Vũ. Y vui vẻ lắc vai đối phương, cười sáng khoái:

"Đừng tưởng em không biết anh đang nghĩ gì nhé. Nếu muốn tiếp cận em, việc gì cậu ta phải ngu ngốc gieo mình từ trên núi cao xuống, lang thang trong rừng từ ngày này sang ngày khác, tự nuốt vào bụng hàng trăm thứ quả dại để cầm hơi, sau đó nằm dài trong sơn động chờ một ngày đẹp trời nào đó em ngẫu hứng đi qua? Muốn bắt em, người ta cũng chẳng cần dùng đến cái thứ khổ nhục kế bi đát đến thế. Anh lừa người khác thành quen nên giờ nhìn kim khâu cũng hóa ra ám khí rồi phải không?"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 22: Nguyễn Trường Giang (4)

Nụ cười trên môi Lê Khải Triều vụt tắt. Có lòng tốt nhắc nhở lại bị đối phương dùng năm chữ "lừa người khác thành quen" đáp lễ, bảo hẳn làm sao có thể vui vẻ được đây.

Không thèm nói chuyện với Phạm Anh Vũ nữa, hẳn quay sang phía người lạ mặt, lân la gợi chuyện:

"Ê này, cậu từ đâu đến vậy?"

Ý của hẳn rất đơn giản, đó là sao không trở về nhà luôn đi, còn ở lại quấy rầy em trai và em dâu hẳn làm gì.

"Cậu ta đến từ một nơi rất xa, có lẽ là một hòn đảo nào đó ngoài biển khơi, em cũng chưa nghe đến bao giờ." Không đợi cho người kia trả lời, Phạm Anh Vũ đã giải thích trước.

Lê Khải Triều nhìn cả hai người với ánh mắt kinh ngạc. Hẳn không tin trên đời này còn có nơi mà người anh em tốt của mình chưa từng nghe đến!

Hình như người kia định phản đối gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Cậu ta nhìn về phía xa xa, nơi đỉnh núi Dục Thúy hiện lên mờ ảo giữa màn sương bạc. Về nhìn rồi và ngông nghênh ban nãy đã biến mất, thay vào đó là sự hỗn loạn, bất an ẩn khuất sâu trong đáy mắt.

Không, không phải một hòn đảo nào đó ngoài biển khơi! Cậu ta đến từ vùng đất ấy, kinh thành ấy, chỉ có điều...

"Tôi không thể trở về nhà được." Sớm lấy lại sự bình tĩnh, cậu ta trả lời bằng chất giọng thản nhiên nhất.

"Là sao?" Trên mặt Lê Khải Triều là một dấu hỏi chấm to đùng.

Phạm Anh Vũ ghé tai hắt, thì thầm:

"Anh có hỏi nữa thì cậu ta cũng không biết mà trả lời anh đâu. Giống như một kẻ vừa từ cõi chết trở về, cậu ta phải mất một thời gian khá dài mới chấp nhận được thế giới này."

"Cậu nói cứ như hắt là một kẻ điên vậy."

Phạm Anh Vũ nhanh tay thúc vào bụng hắt:

"Anh ăn nói tử tế hơn được không? Cậu ta không phải người điên, ngược lại còn rất tỉnh táo. Chỉ có điều, nhận thức và suy nghĩ của cậu ta dường như thuộc về một thời đại khác."

Như vậy còn không phải là điên? Lê Khải Triều âm thầm phản đối trong lòng, tạm thời không thể phân định rõ khái niệm "điên" và "nhận thức thuộc một thời đại khác" rốt cuộc có gì khác nhau.

Thấy Lê Khải Triều cứ thì thầm nhỏ to về mình, người kia không nhịn nổi nữa, quay sang hỏi Phạm Anh Vũ:

"Anh Vũ, người này là ai thế?"

Chẳng mấy khi được người ta hỏi tên hỏi tuổi, Lê Khải Triều hào hứng ưỡn ngực, vuốt vuốt mấy sợi tóc rũ trước trán, đồng dục trả lời:

"Ta là đệ nhất thần trộm Đại Việt, họ Lê tên Khải Triều."

Nào ngờ, người kia chỉ nhìn hắt từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đến đầu, cuối cùng thờ ơ nói:

"Tưởng gì to tát lắm, hóa ra là phường lưu manh trộm cắp..."

Mặt Lê Khải Triều đen như đất nồi. Một kẻ tài hoa đầy mình như hăn, đến hoàng thượng còn phải lôi kéo, sứ thần Đại Minh cũng phải kiêng dè vài phần, vậy mà hôm nay lại bị một thằng oắt con coi thường... Ở một bên, Phạm Anh Vũ bùm miệng cười. Cũng khó trách y, không phải lúc nào cũng gặp được kẻ trị được bản tính sĩ diện của Lê Khải Triều.

Hình như thấy tội nghiệp cho Lê Khải Triều, người kia bắt đắc dĩ vỗ vai hăn, mỉm cười thân thiện:

"Đừng giận, tôi đùa thôi."

Cổ họng Lê Khải Triều bỗng nhiên nghẹn ứ lại. Hăn không tài nào diễn tả được cảm giác của mình lúc này. Nó không giống với khi đối mặt đương kim hoàng thượng, cũng không giống khi đứng trước vị Nguyễn sung nghi quỹ kế đa đoan kia. Không phải e sợ, không phải thuần phục...

"Cậu tên gì?" Nhanh chóng dẹp tan cảm giác choáng ngợp trong trí não, Lê Khải Triều hỏi.

Người kia ngẩng mặt lên, ánh mắt nhàn nhạt dừng lại trên thanh bảo kiếm của Thạch Bưu, nụ cười trong thoáng chốc trở lên gượng gạo:

"Trường Giang, tôi tên là Nguyễn Trường Giang."

...

Cùng lúc đó, một ánh sáng xanh nhá lên trên nền trời vừa chuyển màu xám xịt. Hoàng Lan choàng tỉnh dậy sau một cơn ác mộng.

Nàng vừa mơ thấy mình bị hút vào một hố đen sâu không thấy đáy, xung quanh là những âm thanh ầm ì của đất trời vụn vỡ cùng tiếng khóc thương ai oán như vọng về từ cõi u minh địa phủ. Mọi thứ chờn vờn, vô định.



Hoàng Lan càng vùng vẫy, lực hút dưới chân nàng càng ghê gớm hơn, rồi chẳng mấy chốc, vùng xoáy màu đen đã mở ra đến tận cùng.

Vẫn biết đó chỉ là một giấc mơ, vậy mà bàn tay Hoàng Lan đã ướt đầm mồ hôi từ lúc nào. Giấc mơ ấy quá chân thực, quá rõ ràng, như một thước phim quay chậm, đầy vức ấy, bàn tay ấy, và cả ánh mắt hoảng sợ của Trường Giang khi cậu cố nhào người ra để kéo nàng trở lại.

Trường Giang!

Hoàng Lan tiến đến bên cửa sổ, lắng nghe tiếng mưa vỗ đều đặn thành từng nhịp trên mái ngói trích thủy. Khung cảnh trước mắt luôn chân thực nhất. Nó đủ sức phủ nhận bất cứ giấc mơ nào.

Đối diện với nó, Hoàng Lan chợt cảm thấy sợ hãi, cơ hồ từ trong tâm khảm có một thứ gì đó không rõ tên đang vùng vẫy, gào thét. Nàng nhớ tất cả, nhớ căn nhà chật chội nằm sâu trong ngõ nhỏ gần cầu Long Biên, nhớ người bác già cầm chổi đuổi đánh nàng năm nào, nhớ chợ Đồng Xuân ồn ã, nhớ những buổi cùng Trường Giang đạp xe dưới trời đầy nắng...

Bác, anh Trường Giang, con nhớ mọi người lắm! Ba tháng đặt chân đến thời đại này, vậy mà con lại thấy dài đằng đẵng như vừa trải qua cả nửa cuộc đời vậy. Không biết đến khi nào giấc mộng hoang đường này mới chấm dứt, để con có thể trở về...

Mở mắt ra, vẫn là hiện thực trần trụi. Chính nàng cũng không biết từ khi nào mình đã bước vào những cuộc chiến liên miên không hồi kết ấy. Cuộc sống bình dị trước kia, liệu nàng có còn cơ hội để trở về?

Nàng đến thăm Lâm Vũ Linh. Đã mười ngày trôi qua, tinh thần của Lâm Vũ Linh đã khá lên rất nhiều, chỉ có bàn tay trái là vĩnh viễn tàn phế.

Lâm Vũ Linh thấy Hoàng Lan đã tỉnh dậy, bèn bưng đến cho nàng một bát canh gừng. Hoàng Lan chỉ nhấp một ngụm rất nhỏ cho nàng ta vui lòng.

Vũ Linh ngốc nghếch, lúc nào cũng quan tâm tới nàng như thế.

Bên ngoài, mưa vẫn xối xả gõ nhịp trên mái ngói, hạt mưa tạt vào những cánh hoa nhài mỏng manh làm chúng càng thêm phần yếu ớt tàn tạ. Trời đất trắng xóa một màu. Thi thoảng ở một góc trời bí hiểm nào đó lại vang lên tiếng sét đanh nhọn.

Đầu thu, mưa giông đến đột ngột kiểu này, khó trách lòng người có những suy nghĩ vẩn vơ.

Cơn mưa kéo tâm trí nàng trở lại thực tại. Nàng nghĩ đến Tư Thành, nghĩ đến nụ cười nham nhở của Thạch Bưu, nghĩ đến sáu lọ tì sương đáng sợ ấy...

Lần trước đụng mặt Thạch Bưu ở Đồng Cúc đài, vì quá nóng giận nên Hoàng Lan chưa nghĩ đến một điểm.

Thạch Bưu là sứ thần ngoại quốc, người như hăn có thể đi lạc trong hậu cung nước bạn ư?

Không thể!

Một võ tướng, hậu cung, vô duyên vô cố gây sự, nhìn kiểu gì cũng thấy khập khiễng!

Vậy thì chỉ có một lý do để giải thích cho sự xuất hiện của hăn ở Đồng Cúc đài.

Thạch Bưu đã lén lút gặp gỡ một ai đó. Vì Hoàng Lan đã xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện nên mới trở thành kẻ chịu trận bất đắc dĩ. Thạch Bưu muốn gây chuyện âm ỉ để đánh lạc hướng của đám người Hoàng Lan, tạo điều kiện cho kẻ kia trốn thoát.

Nhưng người hấn gặp là ai? Một cung nữ vô danh tiêu tốt, hay một phi tần trong hậu cung? Là ai mà có thể khiến sứ thần Đại Minh liêu mình chơi một ván cờ mạo hiểm như thế?

Cái cảm giác trong cung có kẻ dính líu đến Thạch Bưu khiến Hoàng Lan thấy tò mò đến tận xương tủy!

Tì sương không màu, không vị, đoạt mạng người không để lại dấu vết.

Ba ngày trước, Hoàng Lan đã cảnh báo điều ấy với Tư Thành. Hấn nghe xong mặt không biến sắc, chỉ nói rằng nhất định sẽ điều tra rõ việc này.

Lại một tiếng nổ như muốn xé toang cả bầu trời. Cung nữ vội vàng đóng cửa lại, đèn nến được thắp lên, bên trong Nhữ Hiên các ấm áp và yên tĩnh đến lạ kì, đối nghịch hoàn toàn với cảnh tượng mưa gió đang vần vũ ngoài kia.

Hoàng Lan vén rèm bước ra, dặn thái giám Lý Quý chuẩn bị ô và áo choàng cho mình. Mặc kệ ngoài kia thời tiết đang bày đủ mọi trò, nàng vẫn phải đến điện Bảo Quang một chuyến. Linh tính mách bảo nàng sắp có chuyện chẳng lành.

Đúng lúc ấy thì Nguyệt Hằng lao đảo đi vào. Quần áo nàng ta ướt sũng, nước mưa chảy thành từng dòng xuống cảm. Kể từ ngày Vũ Linh bị thương, trách nhiệm đến được phòng lấy thuốc thuộc về Nguyệt Hằng. Hôm nay trời đột ngột đổ mưa, đáng lẽ nàng ta nên nán lại trú mưa mới phải...

"Lệnh bà, trong cung xảy ra chuyện lớn rồi."

Hóa ra đó là lý do Nguyệt Hằng vội vã trở về.

Hoàng Lan hoảng hốt đứng bật dậy, trong mắt là sự hỗn loạn không thể che giấu.

Chẳng lẽ lời cảnh báo ba hôm trước đã thành sự thật?

Trong cung thực sự có người cấu kết với Thạch Bưu?

Vậy thì Tư Thành...

Hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Vì quá bối rối, Hoàng Lan không hề chú ý đến vẻ mặt hồ hởi của Nguyệt Hằng. Nhưng Vũ Linh lại đủ tinh ý để nhận ra. Chuyện khiến Nguyệt Hằng hồ hởi như thế, chắc chắn không liên quan tới hoàng thượng, mà có thể là...

"Con thấy rất đông thái y chạy về hướng cung Thụy Đức, nghe nói chỗ Huệ phi xảy ra chuyện rồi."

Hoàng Lan chăm chăm nhìn Nguyệt Hằng. Đến khi đối phương nhắc lại thêm lần nữa, nàng mới sực tỉnh giấc mộng.

...

Chú thích:

(1) Núi Dục Thúy thuộc phủ Trường Yên, trấn Sơn Nam. Xưa kia, có rất nhiều danh sĩ Đại Việt tìm đến núi Dục Thúy để ngoạn cảnh và vịnh thơ. Nguyễn Trãi cũng có bài thơ Dục Thúy sơn nổi tiếng, ca ngợi vẻ đẹp của núi Dục Thúy và con người Trương Hán Siêu.

Ngày nay, núi Dục Thúy được biết đến với tên gọi núi Non Nước, thuộc địa phận tỉnh Ninh Bình.

-----

Chương 23: Tâm tư khó lường

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (1)

Từ khi đặt chân vào cung Thụy Đức, Hoàng Lan đã có một linh cảm rất quái lạ. Ban đầu nàng cho rằng bản thân mình quá đa nghi, nhưng dù có biện luận thế nào, nàng cũng không thể xua đuổi linh cảm bất an ấy ra khỏi đầu. Nay nhìn vào Hạ Diệp Dương và Nguyễn Nhã Liên, Hoàng Lan mơ hồ cảm thấy một trong hai người này đang có tâm tư khác, thậm chí còn sâu đến khó lường.

-----

Trong chính điện của cung Thụy Đức, đám nhân sợ hãi quỳ sụp ở một góc, thậm chí đến thở, họ cũng không dám thở mạnh. Mấy thái y nơm nớp đang đứng hầu quanh một chiếc giường lớn. Phía sau lưng Tư Thành, đám phi tần mặt chau mày rủ, ai nấy đều trưng ra bộ dạng buồn rầu ảo não như thể người gặp họa là bọn họ vậy.

Khi Hoàng Lan đến cung Thụy Đức, Bùi Thuận Toàn đang chẩn mạch cho Phùng Diễm Quỳnh. Một lúc lâu sau, vị viện phán viện thái y này mới run rẩy nói:

"Bẩm bệ hạ, lệnh bà phúc lớn mạng lớn, may mắn chưa ăn phải đồ ăn có chứa độc dược, chỉ hít nhầm phải hơi độc và nhất thời bị kinh sợ nên mới ngất đi. Vi thần đã dùng ngân châm đã thông khí huyết cho lệnh bà, bài trừ độc tố ra khỏi cơ thể, đồng thời kê một toa thuốc thanh lọc ngũ tạng. Hiện giờ lệnh bà đã qua cơn nguy hiểm, nếu nghỉ ngơi an dưỡng tốt, ước chừng nội trong một canh giờ nữa là có thể tỉnh lại."

Nghe Bùi Thuận Toàn nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng trong lòng. Đám cung nhân của cung Thụy Đức thì mừng đến chảy nước mắt. Ai cũng biết, nếu vị Phùng huệ phi này có mệnh hệ gì, bọn họ chắc chắn sẽ bị chôn chung một chỗ.

"Đứa trẻ trong bụng nàng ấy thì sao?"

Tư Thành lo lắng hỏi thêm. Phùng Diễm Quỳnh là phi tần đầu tiên mang thai rỗng. Cho dù gần đây hẳn có phần lạnh nhạt với nàng ta thì cũng không thể dừng dưng với cốt nhục của chính mình.

Bùi Thuận Toàn chậm rãi giải thích:

"Huệ phi căn bản chưa trúng độc, khí độc tích tụ trong người vốn không đáng kể, chưa kịp xâm nhập vào gan tì thì đã bị bài trừ ra ngoài, tiểu hoàng tử tất nhiên cũng bình an vô sự."

"Khanh nói nàng ấy bị ngất do hít nhầm phải khí độc? Là loại độc dược nào mà lại có độc tính mạnh đến vậy?"

Lần này thì Bùi Thuận Toàn thoáng ngập ngừng. Sau lưng ông ta, cả thái y viện cũng len lén nhìn nhau. Một lúc sau, Bùi Thuận Toàn hoảng sợ quỳ xuống, lắp bắp phân trần:

"Loại kịch độc này về lí thì không thể xuất hiện trong hoàng cung. Xin bệ hạ cho chúng thần thời gian, chúng thần cần phải nghiệm chẩn lại chính xác rồi mới dám bẩm báo lại bệ hạ."

Loại độc không thể xuất hiện trong hoàng cung? Tư Thành cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Từ ngoài cửa vọng vào tiếng thái giám thông truyền:

"Thái hậu tới!"

Chúng phi vội vàng đứng dậy hành lễ. Thái hậu bỏ qua bọn họ, chỉ triệu thái y đến để hỏi han tình hình của Phùng Diễm Quỳnh. Phàm là người trong cung thì đều biết rằng trước khi Nguyễn sung nghi xuất hiện, vị Huệ phi đang nằm kia chính là người được thái hậu yêu quý nhất. Dạo gần đây, tuy biểu hiện của Phùng Diễm Quỳnh càng ngày càng không ra gì, khiến lòng người chán ghét, nhưng thái hậu vốn nhân từ, không hề nhỏ nhen với chúng phi, Phùng Diễm Quỳnh lại đang mang thai đứa cháu của bà, nay chuyện lớn xảy ra, bà lo lắng cũng là chuyện dễ hiểu.

"Mẫu hậu đừng quá lo lắng! Nàng ấy chỉ nhất thời hoảng sợ, nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh lại thôi." Tư Thành đến bên thái hậu, an ủi vài câu.

Thái hậu bất mãn lắc đầu:

"Là kẻ nào mà lại to gan như vậy, đến cốt nhục của bệ hạ mà cũng dám mưu hại?"

Thấy Đặng Phúc ra hiệu, Diễm Hoa run rẩy bò ra. Nàng ta dập đầu trước thái hậu rồi mếu máo kể lại sự tình:

"Bẩm bệ hạ, thái hậu cùng các vị lệnh bà, buổi trưa hôm nay có người dâng tặng cung Thụy Đức một đĩa bánh phu thê. Bình sinh lệnh bà thích ăn nhất là bánh phu thê, nay thấy có người đem bánh đến thì rất thích thú, hơn nữa là bánh công khai đưa đến nên lệnh bà rất tin tưởng, chưa để chúng con kiểm độc đã cho dọn ngay ra để dùng. Trong cung, lệnh bà có nuôi một con mèo cưng, bình thường người ăn gì cũng cho mèo ăn nấy. Lần này cũng vậy, nào ngờ con mèo kia vừa ăn một mẩu bánh thì lập tức giãy giụa điên cuồng, cào loạn tứ tung, chẳng bao lâu sau thì sùi bọt mép mà chết. May mà lệnh bà được trời phật phù hộ nên chưa kịp ăn miếng bánh nào, nhờ đó mới thoát một kiếp nạn, nhưng cũng bị khí độc trong bánh làm cho hoảng sợ mà ngất đi."

Phi tử hậu cung, vì tranh giành sủng ái, có thủ đoạn nào mà chưa từng dùng đến? Nhưng dám ngang nhiên hạ độc giữa thanh thiên bạch nhật, làm ra hành vi to gan lớn mật như thế, tính ra trong hậu cung này có được mấy người?

"Hoang đường!" Thái hậu tức giận đập mạnh tay xuống bàn. Giờ phút này, không ai còn nhìn ra một thái hậu hiền từ của thường ngày nữa: "Huệ phi là phi tử của hoàng thượng, lại đang mang thai rỗng, vậy mà cũng có kẻ dám động sát tâm với nó. Nếu không phải thần thánh cùng tổ tiên họ Lê linh thiêng phù hộ, cung Thụy Đức chẳng phải đã một người hai mạng rồi sao? Ta không tin trên đời này còn có kẻ chán sống như vậy."

Đứng trước cơn thịnh nộ của thái hậu, chúng phi sắc mặt hết trắng lại tái, sợ hãi đến mức không dám ngẩng, chỉ sợ mũi dao lần này sẽ vô duyên vô cố chĩa về phía mình. Chỉ có Tư Thành vẫn còn giữ được bình tĩnh. Hắn cùng Lưu Phong đỡ thái hậu ra phòng ngoài, vừa đi vừa an ủi:

"Mẫu hậu yên tâm, con nhất định sẽ điều tra rõ việc này, trả lại công bằng cho Phụng Huệ phi."

Thái hậu miễn cưỡng gật đầu.

Tư Thành thấp giọng dặn dò Đặng Phúc:

"Người lập tức đi điều tra cho trẫm, xem bánh phu thê kia là ai mang đến."

Đặng Phúc còn chưa kịp bước chân ra khỏi cửa thì có một người nhẹ nhàng tách khỏi đám đông, điềm điềm bước lên.

"Bệ hạ, không cần phải điều tra đâu, bánh phu thê là của thần thiếp."

Nguyễn Nhã Liên ngẩng cao đầu, không chút ngần ngại đối diện với tất cả ánh mắt ở cung Thụy Đức đang hướng về mình.



...

"Bánh phu thê là của thần thiếp."

Câu nói ấy, thậm chí còn nhẹ hơn gió thổi mây bay, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Vài vị cung phi chộn rộn nhìn nhau, không ai dám nghĩ một Nguyễn tài nhân thường ngày đoan trang hiền hậu lại làm ra thủ đoạn độc ác ấy. Phạm Thị Ngọc Chân vốn tính đơn thuần lại tùy tiện, thấy Nguyễn Nhã Liên đứng ra nhận tội thì kinh hãi hét lên, đến khi ý thức được bản thân thất thố mới vội lùi lại phía sau. Quách Liễu bị kích động một phen, cứ thế há hốc mồm kinh ngạc. Chỉ có Lê Tuyên Kiều và Trịnh Minh Nguyệt, hai kẻ trước sau vẫn điềm nhiên ngồi thưởng thức kịch hay, bề ngoài trưng ra bộ mặt thương tâm nhưng thi thoảng khéo miệng lại nhếch lên một cách đặc ý.

"Bánh này là do nàng làm?" Tư Thành nheo mắt lại, giọng hỏi có phần hoài nghi.

Quan hệ giữa Hoàng Lan với Nguyễn Nhã Liên không quá thân thiết, nhưng trong ấn tượng của nàng, Nguyễn Nhã Liên là người đoan trang thùy mị, dịu dàng chu đáo, lại không ưa chuyện thị phi tranh đoạt. Nhớ lần trước, nàng ta vô duyên vô cớ bị Phùng Diễm Quỳnh bắt quỳ trước cung Thụy Đức hơn hai canh giờ mà cũng không oán thán lấy nửa câu. Lúc ở điện Vạn Thọ, cũng chính Nguyễn Nhã Liên nghĩ ra cách đối phó với sứ thần nhưng vì ngại ra mặt mà phải nhờ tới Hoàng Lan. Nói con người này lành như cục đất kì thực cũng không sai. Một người như thế, nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ có gan làm chuyện tà trời.

"Thần thiếp chỉ nói mình làm bánh, không nói mình hạ độc."

Thanh âm của Nguyễn Nhã Liên lại vang lên. Trịnh Minh Nguyệt không khỏi cảm thấy thú vị liền nhướn mày ngồi thẳng dậy. Trong khi đó, Lê Tuyên Kiều thông dong đặt chén trà xuống bàn.

"Bánh là do thần thiếp đích thân xuống phòng bếp làm, nhưng thần thiếp không hạ độc vào trong đó, càng không biết vì sao trong bánh lại có độc. Thần thiếp chỉ mong bệ hạ điều tra rõ sự tình, đòi lại công bằng cho Huệ phi, cũng như trả lại sự trong sạch cho thần thiếp."

Việc đưa thức ăn qua lại giữa các cung vốn không phải là chuyện bí mật. Nếu bánh phu thê đúng là do Nguyễn Nhã Liên đưa tới thì chắc chắn người ta sẽ điều tra ra. Sớm biết không thể né tránh, thế nên Nguyễn Nhã Liên mới chọn cách đứng ra tự thú trước. Và tất nhiên, nàng ta thừa nhận chuyện làm bánh, không thừa nhận chuyện hạ độc.

Nguyễn Nhã Liên, ngay từ đầu đã không có ý nhận tội về mình!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (2)

"Ý Nguyễn tài nhân nói có người động chân động tay vào bánh sao?"  
Quách Liễu cười mỉa mai: "Ai cũng biết tay nghề nấu ăn của cô tài hoa xuất chúng, hơn hẳn đầu bếp trong cung, thậm chí chỉ thông qua mùi vị cũng phân biệt được xuất xứ của ba mươi sáu loại hương liệu làm bánh khác nhau. Nay chỉ có mấy chiếc bánh phu thê nhỏ bé mà cô cũng không quản lý nổi, để cho kẻ khác giở trò ngay trước mắt mình, nói như vậy liệu có khiên cưỡng quá không?"

Quách tuyên vinh Quách Liễu vốn là người bên phe Phùng Diễm Quỳnh, lại thêm bản tính gió chiều nào xoay chiều ấy, nay nàng ta cho rằng Nguyễn Nhã Liên dù có năm cái miệng cũng không thoát khỏi tội danh mưu hại hoàng phi, bởi vậy nói năng cũng không kiêng nể gì.

Bản lĩnh đoán nhận ba mươi sáu loại hương liệu làm bánh này, Hoàng Lan đã từng nghe qua. Nghe nói khi mới nhập cung, các cung phi đều trải qua một vòng tuyển chọn cực kỳ hà khắc. Đến vòng thi trù nghệ, để lấy lòng hoàng thượng và thái hậu, mọi người đều chuyên tâm vào những món sơn hào hải vị cầu kì đẹp mắt, duy chỉ có Nguyễn tài nhân này lại dâng lên món cốm nhân đậu xanh, dưa nạo và mút hạt sen trần. Thái hậu nhìn thấy món bánh vừa bình dị vừa ngon miệng thì sinh ý tò mò, bèn đem các loại bột hương ra thử thách thêm Nguyễn Nhã Liên. Nào ngờ, mặc dù không được nhìn cũng không được nếm, nhưng ba mươi sáu loại bột hương mang đến trước mặt, Nguyễn Nhã Liên đều đọc ra tên gọi, xuất xứ không hề sai một loại nào. Cũng vì chuyện này, Nguyễn Nhã Liên nổi danh khắp hậu cung, được mọi người gọi là Kim liên ngự trù tài nhân. Nếu không vì

Phùng Diệm Quỳnh chèn ép quá mức, chắc chắn một người tài năng như Nguyễn Nhã Liên sẽ có tiền đồ rất xán lạn.

"Bệ hạ cho rằng thần thiếp mưu hại Huệ phi ư?" Nguyễn Nhã Liên buồn bã lắc đầu: "Ra tay hạ độc người khác là bất nhân. Hãm hại huyết mạch của hoàng gia là bất trung. Giết người là bất nghĩa. Hành vi bất nhân, bất trung, bất nghĩa như thế, thần thiếp không làm, cũng không có gan làm. Hơn nữa, nếu quả thực thần thiếp có đụng chân đụng tay trên bánh, sao có thể ngang nhiên mang bánh đến cung Thụy Đức, tự mình tố cáo chính mình chứ?"

Lời nói của Nguyễn Nhã Liên tuy khiêm nhường mà khẳng khái khiến Tư Thành có chút phân vân. Hẳn biết con người này đoan trang tiết hạnh, không ưa thói tranh giành đấu đá, trước mặt hẳn cũng chưa bao giờ giở trò đưa đẩy lấy lòng như đám người Phùng Diệm Quỳnh, Lê Tuyên Kiều. Vì đối phương quá lành tính nên hẳn không mấy gần gũi, nhưng cũng không muốn nghĩ ác cho nàng ta.

"Nguyễn tài nhân, trẫm biết tính nàng thường ngày hiền lành lễ độ. Nhưng hôm nay nhân chứng vật chứng đều có đủ, bánh phu thê của nàng mang đến suýt nữa hại Huệ phi cùng hoàng nhi của trẫm. Nàng bảo trẫm phải làm sao để tin nàng vô tội đây?"

Kẻ tình ý có thể nhận ra sự tức giận của Tư Thành không hoàn toàn trút lên đầu Nguyễn Nhã Liên. Trong một chùng mực nào đó, hẳn vẫn muốn cho nàng ta một cơ hội tự minh oan. Chỉ là, liệu nàng ta có bản lĩnh ấy không? Như hồi trước Hoàng Lan đã từng phản kháng trước chiêu trò của Triệu Bảo Khánh?

Nguyễn Nhã Liên không phải là Nguyễn Hoàng Lan. Bản lĩnh chọc trời khuấy nước ấy, nàng ta tuyệt đối không có!

Đối diện với những ánh mắt bức bách đến ngột ngạt của mọi người, Nguyễn Nhã Liên chỉ nói:

"Thần thiếp trước nay làm việc đều không thẹn với trời đất cùng lương tâm. Nếu nghi ngờ, bệ hạ có thể cho người điều tra Lãm Nguyệt cư của thần thiếp."

Nghe Nguyễn Nhã Liên thề thốt như vậy, Hoàng Lan chán nản lắc đầu. Nếu đã muốn vu oan cho cô, còn sợ không điều tra ra chứng cứ trong Lãm Nguyệt cư hay sao?

"Còn nếu chẳng may bị người ta hãm hại, cũng chỉ biết trách vận số của thần thiếp xui xẻo." Hoàng Lan suyt giật mình khi Nguyễn Nhã Liên bất tri bất giác nổi tiếp suy nghĩ của mình: "Có tâm mà để kẻ khác lợi dụng, hại người hại mình, thần thiếp ngu dốt như thế, có chết cũng đáng tội."

Nói ra những lời này, hình như Nguyễn Nhã Liên đã có ý thức buông xuôi tất cả.

Đám phi tần xưa nay vốn giỏi nhất trò nhìn mặt đoán ý. Thấy thái hậu không có ý định buông tha Nguyễn Nhã Liên, bọn họ không hẹn mà gặp, cùng nhau lên đòi kết tội Nguyễn Nhã Liên. Kẻ câu trước, người câu sau, thậm chí có vị lương nhân chưa từng gặp Nguyễn Nhã Liên cũng đứng cảm đứng ra khẳng định tâm địa đối phương hẹp hòi, hiểm độc. Trước cảnh tượng này, Lê Tuyên Kiều không nhịn được cảm giác mỉa mai trong lòng. Công bằng ư? Đến kẻ ngốc cũng nhìn ra mục đích của bọn họ chính là lấy lòng thái hậu và Phùng Diễm Quỳnh.

Hoàng Lan biết việc này không đơn giản như thế, nhưng mọi mũi nhọn trước mắt đều chĩa về Nguyễn Nhã Liên, đối phương lại không có ý định tự minh oan, sẵn sàng chọn cái chết để chứng minh bản thân trong sạch. Tình hình cứ thế này thật không ổn chút nào! Nghĩ ngợi một chút, nàng bèn bước ra:

"Việc này vẫn còn nhiều điểm nghi vấn. Dù trong bánh phu thê kia có độc nhưng cũng chưa thể khẳng định độc đó do Nguyễn tài nhân bỏ vào."

Một người có dã tâm mà lại hành sự ngu ngốc đến vậy, nàng ta chết cũng đáng tội. Chỉ e bên trong còn có nội tình khác, mong bộ hạ công tư phân minh, điều tra rõ ràng, tránh oan uổng người tốt."

Vẫn là nàng hiểu rõ trẫm nhất, Tư Thành hài lòng gật đầu.

"Thần thiếp biết Nguyễn sung nghi là người nhân từ độ lượng, nhưng nếu Nguyễn tài nhân cố tình tỏ ra vụng về để tranh thủ sự thương hại của chúng ta thì sao?" Quách Liễu vẫn kiên trì công kích.

Đáng ghét nhất là những kẻ thích đổ dầu vào lửa. Hoàng Lan lườm Quách Liễu một cái rồi hỏi tỉnh bơ:

"Nếu là cô, cô có dám mạo hiểm cả tính mạng chỉ để đánh đổi một sự thương hại không?"

Quách Liễu bị tạt một gáo nước lạnh, cứng họng không biết phải nói sao.

Sau lớp rèm châu chợt vang lên tiếng người húng hắng ho. Mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy Phùng Diệm Quỳnh đã lặng lẽ đứng ở ngưỡng cửa từ lúc nào. Sắc mặt nàng ta nhợt nhạt, da môi tím tái, toàn thân yếu ớt như rặng liễu trước gió đông. Phùng Diệm Quỳnh vốn rất trọng thể diện, vậy mà lúc này lại bấp chấp lộ mặt giữa chốn đông người, đủ thấy nàng ta tức giận tới mức nào.

Vừa trông thấy Nguyễn Nhã Liên quỳ trước chính điện, Phùng Diệm Quỳnh trợn mắt há mồm, ngón tay run rẩy nâng lên, chỉ thẳng vào nàng ta:

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (3)

"Nguyễn tài nhân, sao lại là cô?"

Nguyễn Nhã Liên trôn trối lắc đầu. Những kẻ không liên quan lại bắt đầu xem kịch hay.

Phùng Diệm Quỳnh hơi ngẩn ra, sắc mặt vắn vẹo trong giây lát, và rồi, như người vừa tỉnh dậy từ giấc mộng, nàng ta điên cuồng lao về phía Nguyễn Nhã Liên:

"Tiện nhân! Có phải cô ghen tị với ta nên rắc tâm bả độc vào bánh, định hại mẹ con ta một thân hai mạng không? Nguyễn tài nhân! Trước đây ta có mắt như mù nên mới không nhìn ra loại người tâm địa rắn rết như cô..."

Đặng Phúc lừ mắt ra hiệu, hai thái giám vội chạy đến giữ Phùng Diệm Quỳnh lại, tránh cho nàng ta nổi điên mà lao vào đánh người. Trong đám phi tần, vài người lại cố bụm miệng cười. Có sức chửi như vậy, có lẽ tình hình của vị Huệ phi này không còn đáng ngại nữa rồi.

Chỉ có Hoàng Lan khẽ chau mày. Câu nói vừa rồi của Phùng Diệm Quỳnh... hình như có vấn đề...

Rồi nàng lại lắc đầu tự phủ nhận. Có lẽ do dư âm của Thạch Bửu, dạo này tâm tình nàng nhạy cảm quá mức rồi.

Thấy Tư Thành không phản ứng gì, Phùng Diệm Quỳnh lại chạy đến khóc lóc với thái hậu, trong lúc kể lể thề thốt, nước mắt như châu như ngọc

thánh thót rơi xuống. Thái hậu xót con xót cháu, không đành lòng nên đề nghị:

"Thành, nếu Nguyễn tài nhân đã ngoan cố không muốn nhận tội, ta nghĩ chi bằng dùng cung hình?"

Hoàng Lan hiểu rất rõ thái hậu. Bà không phải người độc ác, nhưng trải qua chuyện hai mươi năm trước, tâm lý bảo vệ con cháu của bà luôn cao hơn người khác một bậc.

"Nhưng việc này còn chưa điều tra rõ ràng..." Hoàng Lan e dè nói. Trong một giới hạn nào đó, nàng vẫn không tin Nguyễn Nhã Liên là hung thủ.

Thái hậu lạnh lùng ngắt lời Hoàng Lan:

"Nguyễn sung nghi, con hồ đồ rồi. Nếu không mạnh tay, càng không thể điều tra rõ ràng."

Khi mang trong mình thành kiến cố hữu, con người ít khi đủ tỉnh táo để nghe lời người khác khuyên bảo.

"Mẫu hậu..." Tư Thành cũng đồng tình Hoàng Lan. Trước khi biết độc trong bánh là loại độc gì, hẳn không muốn dùng hình với Nguyễn Nhã Liên.

"Thành!"

Một tiếng gọi "Thành" đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong trái tim Tư Thành. Hẳn hiểu, đứa cháu này, bà đã mong chờ như thế nào...

Tư Thành im lặng quay lưng đi. Đặng Phúc hiểu ý, liền cho người đến lôi Nguyễn Nhã Liên xuống. Nguyễn Nhã Liên không chống cự, cũng không khóc lóc sợ hãi, nhưng trên gương mặt thanh nhã như trăng rằm cơ hồ phác ra nét ai oán, bi thương.



Một phút sau, nàng ta đập đầu trước mặt Tư Thành rồi bình thân để người ta dẫn mình ra ngoài.

Chúng phi nín lặng nhìn theo, khinh bạc, chán ghét, thương cảm, hả hê, thần sắc nào cũng có.

Trong ánh mắt mênh mang của Nguyễn Nhã Liên, sự đau thương đã chuyển hóa thành quyết liệt, ám thị hy sinh đã quá rõ ràng.

Ngoài kia bắt đầu vang lên tiếng gậy đánh vào da thịt, chát chúa thương tâm, nhưng không hề nghe thấy Nguyễn Nhã Liên kêu khóc dù chỉ một tiếng. Chính sự điềm tĩnh mà kiên cường ấy khiến tâm can Tư Thành nhức nhối, khó chịu.

Trong phút chốc, hãn đã định hô dừng tay.

Nhưng có một người còn nhanh hơn hãn.

Giữa đám người đang sững sờ, một thanh âm vừa uyển chuyển vừa tà mị vang lên:

"Bẩm bệ hạ, thần thiếp có lời muốn nói."

Đám phi tần sớm đã thích ứng với tình huống đột xuất kiểu này, vội vã tách sang hai bên, nhường lối cho người vừa lên tiếng.

Tư Thành nheo mắt nhìn người trước mặt. Nếu hãn nhớ không nhầm, trước đây mình từng phạt cấm túc người này một lần.

Hạ Diệp Dương!

"Hạ tiếp dư có gì muốn nói?"

Không nhanh không chậm, Hạ Diệp Dương hành lễ với mọi người một lượt, sau đó mới ôn thuận đáp:

"Thần thiếp có thể chứng minh Nguyễn tài nhân vô tội."

...

Ngoài trời, mưa vẫn gõ đều nhịp xuống mái ngói trích thủy. Gió thổi từng cơn, vắn xoắn cây cỏ, vắn xoắn cả bầu trời. Bên trong cung Thụy Đức, cảm giác mà Hạ Diệp Dương mang đến cho mọi người chỉ gói gọn trong hai chữ.

Choáng ngợp!

Nhan sắc của Hạ Diệp Dương thực sự khiến người khác phải giật mình choáng ngợp!

Làn da trắng như ngọc, mềm mại không tì vết, tưởng như bông tuyết đậu vào làn da ấy còn phải thấy thẹn vài phần. Gò má đầy đặn ửng hồng, e lệ mà duyên dáng, càng khiến đôi môi căng mọng kia thêm phần ngọt ngào, thi vị. Mắt hạnh trong veo, biêng biếc như nước hồ mùa xuân, lúc nào cũng ánh lên ý cười. Lông mày nàng ta đẹp hơn vẽ, yêu kiều mà thanh thoát, vừa đoan trang vừa diễm lệ, phủ hờ trên vầng trán nhỏ xinh, càng nhìn càng thấy giống nét bút hoàn hảo của một danh họa thời xưa. Mọi người chỉ mới nghe Hạ Diệp Dương nói hai câu, nhưng thanh âm ấy, trong như nước, mềm hơn lụa, mượt mà như suối chảy, đến tiếng đàn xuất quỷ nhập thần của Lê Tuyên Kiều cũng không tài nào sánh nổi. Hôm nay, Hạ Diệp Dương mặc một chiếc váy màu ngọc bích, màu xanh thuần nhất như chính tên gọi của mình. Bước chân của nàng ta rất nhẹ nhàng, rất uyển chuyển, đến mức bước đi mà vạt áo mỏng manh kia cũng không hề xao động.

Người ta thường nói người con gái đẹp hơn nhờ son phấn. Nhưng nếu đem câu ấy áp dụng với Hạ Diệp Dương thì lại không hợp lý lắm. Bởi lẽ, nhan sắc của Hạ Diệp Dương đã đạt đến cực hạn của mọi tiêu chuẩn thẩm mỹ. Trước dung mạo tuyệt sắc mê hồn ấy, son phấn tầm thường dĩ nhiên

hóa vô dụng, thậm chí nếu không khéo sẽ vô tình khiến Hạ Diệp Dương trở lên tầm thường, mờ nhạt hơn.

Nhân gian có câu, mỹ nhân như họa, một cái liếc mắt đủ khiến chim ngừng bay, một nụ cười kiều mị đủ khiến hoa ngừng nở, thực ra cũng không phải nói đùa!

Hạ Diệp Dương vừa xuất hiện, bất giác mọi thứ xung quanh nàng ta đều bị lu mờ. Phùng Diễm Quỳnh thì đã sao? Lê Tuyên Kiều có tính là gì? Có đem mười người bọn họ gộp lại cũng không thể đẹp bằng một phần của Hạ Diệp Dương. Vẻ đẹp ấy, diễm lệ nhất trong sự thanh tao, cũng là thanh tao nhất giữa muôn vàn diễm lệ. Vì quá hổ thẹn, có người ái ngại cúi đầu, có người lại lúng túng đảo mắt sang phía khác. Sớm đã nghe tiếng Hạ tiếp dư mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành, họ chỉ là không ngờ được, bốn chữ khuynh quốc khuynh thành này quả thực danh bất hư truyền.

Nhan sắc hậu cung, đúng là tàng long ngọc hốt!

Cũng may có tiếng đảnh hăng của Tư Thành kéo mọi người từ trên mây trở lại mặt đất. Thật xấu hổ, đứng trước Hạ Diệp Dương, cuối cùng định lực của đám người con gái bọn họ lại thua cả Tư Thành.

"Chuyện này liên quan đến mạng người, Hạ tiếp dư, trăm khuynh nàng nên chú ý lời nói của mình."

Hạ Diệp Dương từ tốn thu hồi hào quang, nhẹ nhàng đáp lại, giọng nói cũng như mỹ dung, cực kỳ âm áp dễ nghe:

"Thần thiếp đương nhiên hiểu. Sở dĩ hôm nay thần thiếp dám đứng ra chứng minh Nguyễn tài nhân vô tội, bởi vì bánh phu thê đó, đáng lẽ người làm phải là thần thiếp."

Người hữu ý có thể nhận thấy sự biến đổi trên sắc mặt của Phùng Diễm Quỳnh. Bàn tay nàng ta run run nắm lấy vạt áo, hai con ngươi đen nhánh

không ngừng chuyển động. Hoàng Lan bất giác nhìn sang Hạ Diệp Dương, thấy thần sắc nàng ta lại bình ổn trầm tĩnh, trông không giống đang nói dối.

Sự việc này càng lúc càng phức tạp!

Hạ Diệp Dương bình tĩnh nói tiếp:

"Thần thiếp là vào cung chưa lâu, không quen biết một ai, cũng may có Huệ phi thương tình đồng hương, thường ngày vẫn gọi đến cung Thụy Đức bầu bạn. Huệ phi đối xử với thần thiếp rất tốt, có miếng ăn ngon, có đồ quý giá đều san sẻ với thần thiếp. Việc này cung nhân hai bên đều biết, thần thiếp cũng không dám khoa trương nửa câu. Vốn dĩ sáng nay, nghe Huệ phi nói muốn thềm của ngọt, thần thiếp liền hứa sẽ đích thân xuống nhà bếp hoàng cung làm bánh phu thê cho lệnh bà ấy, coi như chút tâm sức nhỏ nhoi để cảm tạ thâm tình của Huệ phi đối với thần thiếp suốt thời gian qua. Nhưng cơ thể thần thiếp từ nhỏ vốn yếu ớt, đặc biệt mắc bệnh đau đầu kinh niên, gặp ngày mưa gió như hôm nay thì y rằng bệnh đau đầu ấy lại tái phát. Huệ phi thấy thế cũng không làm khó thần thiếp nữa, chỉ bảo thần thiếp trở về Triều Dương uyển nghỉ ngơi. Chuyện đã hứa hẹn với người khác mà lại không làm được, dù lý do vạn bất đắc dĩ thì thần thiếp cũng cảm thấy áy náy. May sao gặp đúng lúc Nguyễn tài nhân tới đi ngang qua Triều Dương uyển, thần thiếp mới mạo muội nhờ nàng ấy thay mình xuống nhà bếp một chuyến. Vì thần thiếp nài nỉ nhiều quá, cuối cùng Nguyễn tài nhân cũng gật đầu ưng thuận. Bệ hạ, Nguyễn tài nhân có ý tốt mới giúp thần thiếp, không ngờ chỉ vì việc này mà bị người khác vu oan tội hãm hại hoàng phi, thần thiếp thực sự không cam lòng."

Hạ Diệp Dương vừa nói vừa thở dài, mắt phượng đỏ hoe, vẻ mặt ảo não bi thương. Theo như ý nàng ta, việc Nguyễn Nhã Liên làm bánh phu thê là chuyện phát sinh bất ngờ, không phải chủ đích ban đầu của nàng ta.

"Hạ tiệp dư nói như vậy cũng chưa chứng minh được điều gì. Dù cô đường đột nhờ cậy nhưng biết đâu có người đã ôm lòng dạ khác từ lâu thì

sao? Chị có lòng tốt, nhưng cũng nên cẩn thận, đừng để cho người khác lợi dụng."

Lại là Quách Liễu! Khóe môi khẽ nở nụ cười nhạt, Hạ Diệp Dương bình thản lắc đầu:

"Nguyễn tài nhân đến Triều Dương uyển trò chuyện là việc bình thường, nào biết sẽ được nhờ đi làm bánh phu thê cho Huệ phi. Vì thần thiếp thúc giục quá, cô ấy liền vội vàng đến nhà bếp ngay, đến xiêm y còn không kịp thay thì lấy đâu thời gian để chuẩn bị? Hơn nữa, còn có Lạc Hòa là cung nữ thân cận nhất của thần thiếp đi cùng, cô ấy muốn hô biến ra độc dược còn khó hơn tìm đường lên trời. Hay là Quách tuyên vinh định nói, Nguyễn tài nhân lúc nào cũng mang theo một lọ độc dược bên mình, ngang nhiên đi đi lại lại khắp hoàng cung?"

Nói cách khác, Nguyễn Nhã Liên không có thời gian chuẩn bị hạ độc!

Xung quanh râm ran tiếng tán thành. Quách Liễu mỗi lần mở miệng lại bị người ta dội một gáo nước lạnh, cuối cùng đành ngoan ngoãn đứng sang một bên cho các đương sự nói chuyện, không dám ho he gì nữa.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 23: Tâm Tư Khó Lường (4)

Theo lời của Hạ Diệp Dương, cung nữ Lạc Hòa lập tức bị gọi ra đối chất. Lạc Hòa sống chết khẳng định mình đi cùng Nguyễn Nhã Liên đến nhà bếp hoàng cung, từ đầu đến cuối không thấy đối phương có hành động gì khả nghi. Nói cách khác, Nguyễn Nhã Liên hoàn toàn không có cơ hội hạ độc vào bánh. Vậy thì tại sao bánh nàg ta làm lại có độc, suýt nữa hại chết Phùng Diệm Quỳnh?

Về lý, Hạ Diệp Dương và Nguyễn Nhã Liên đều là phi tần có phẩm cấp thấp, giao tình giữa hai người họ lại không quá thân thiết, cho nên Hạ Diệp Dương sẽ không đời nào mạo hiểm đứng ra làm chứng cho Nguyễn Nhã Liên, trừ khi nàg ta tin tưởng những gì mình đang cố gắng chứng minh hoàn toàn là sự thật.

"Tại sao ngay từ đầu nàg không nói ra chi tiết này?" Tư Thành nghi ngờ nhìn Hạ Diệp Dương.

Hạ Diệp Dương cúi đầu thốn thức:

"Nhớ lần trước thần thiếp ngu dại khiến bệ hạ tức giận. Bệ hạ phạt thần thiếp đóng cửa suy nghĩ trong Triều Dương uyển, chính là muốn thần thiếp tự biết bản thân phải giữ gìn khuôn phép, phạm việc gì cũng không được nông nổi lỗ mãng. Nay hình phạt cấm túc vừa mới giải trừ, bánh phu thê dâng tặng Huệ phi lại có độc, trong lòng thần thiếp vô cùng lo lắng, chỉ sợ bệ hạ hiểu lầm rồi lại thất vọng về thần thiếp. Vì thế... vì thế ban đầu thần thiếp mới không dám đứng ra làm chứng. Nhưng thần thiếp có hèn nhát đến đâu cũng không thể để Nguyễn tài nhân chịu liên lụy vì mình." Nói xong,

Hạ Diệp Dương khẩn thiết quỳ xuống: "Cúi xin bệ hạ điều tra rõ mọi chuyện, trả lại trong sạch cho Nguyễn tài nhân."

Từ Thành lập tức hạ lệnh cho thị vệ bên ngoài dừng tay. Một lát sau, Nguyễn Nhã Liên được người ta dìu vào chính điện.

Mỹ nhân đảm thắm, dịu dàng như trăng rằm không còn nữa. Trước mặt mọi người là một Nguyễn Nhã Liên váy áo rách rưới, tóc tai hỗn loạn, toàn thân rớm máu, bước đi mỗi bước liêu xiêu, chực như sắp đổ.

Hai mươi trượng... Liễu đoạn, hoa tàn, trăng tan, ngọc vỡ...

Nguyễn Nhã Liên bất đắc dĩ chịu hai mươi trượng này vì nàng ta không có cách nào chứng minh bản thân trong sạch. Nhưng nay đã có người đứng ra làm chứng, tất nhiên nàng ta sẽ không ngu ngốc đưa thân ra chịu đòn nữa.

Nguyễn Nhã Liên hướng về phía Hạ Diệp Dương, cảm kích nói:

"Hạ tiếp dư, cảm ơn cô."

"Ngốc quá, chuyện mình không làm, sao không nói rõ ra để thái hậu và bệ hạ minh xét?" Hạ Diệp Dương vội đỡ nàng ta dậy, xem xét một lượt rồi ái ngại thở dài: "Hai mươi trượng này là ta đã liên lụy đến cô rồi."

"Ta biết việc này không liên can đến tiếp dư." Nguyễn Nhã Liên nhỏ nhẹ đáp.

Từ khi đặt chân vào cung Thụy Đức, Hoàng Lan đã có một linh cảm rất quái lạ. Ban đầu nàng cho rằng bản thân mình quá đa nghi, nhưng dù có biện luận thế nào, nàng cũng không thể xua đuổi linh cảm bất an ấy ra khỏi đầu. Nay nhìn vào Hạ Diệp Dương và Nguyễn Nhã Liên, Hoàng Lan mơ hồ cảm thấy một trong hai người này đang có tâm tư khác, thậm chí còn sâu đến khó lường.

Trong khi đó, Phùng Diễm Quỳnh vừa khóc lóc vừa oán hận nhìn chăm chăm Hạ Diệp Dương, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp. Con người này vốn tự cho mình kiêu hãnh hơn người, nay gặp phải chuyện sát thân, khó trách khỏi tâm trạng hụt hẫng, rối loạn. Có lẽ giờ đây, đối với nàng ta, bất kì ai liên quan đến món bánh phu thê đều trở thành hung thủ hại mình và đưa trẻ trong bụng.

Tư Thành đang định lên tiếng an ủi Phùng Diễm Quỳnh thì thông tin Bùi Thuận Toàn đem đến khiến hấn sững sờ.

...

Bệ hạ chưa bao giờ nghi ngờ lý do Thạch Bưu xuất hiện trong Đồng Cúc đài ư? Hấn là sứ thần Đại Minh, sao có thể vô tình đi lạc vào hậu cung nước bạn được chứ.

Trẫm cũng từng nghĩ đến điều này, cả việc Thạch Bưu muốn tổ chức tiệc sơ giao với hoàng thất nữa. Hoàng Lan, chẳng lẽ nàng cũng nghĩ như trẫm, cũng cho rằng trong cung có kẻ âm thầm cấu kết với Thạch Bưu?

Thà tin là có, còn hơn nhắm mắt cho qua. Rất có thể lần ấy bọn chúng lén gặp nhau trong Đồng Cúc đài, vì ta tình cờ đi ngang qua nên Thạch Bưu mới phải ra mặt, hòng đánh lạc hướng cho kẻ kia lẫn trốn.

Khốn kiếp! Nếu có kẻ như thế, bằng mọi giá trẫm cũng phải tìm ra hấn. Trẫm ghét nhất những kẻ giở trò sau lưng mình!

...

Bùi Thuận Toàn nói, độc dược trong bánh là tì sương.

Vừa nghe đến hai chữ tì sương, sắc mặt Phùng Diễm Quỳnh liền tái mét.



Tì sương, loại độc dược bị cấm tuyệt đối trong hoàng cung, giết người không để lại dấu vết. Xem ra lần này, Phùng Diễm Quỳnh đã biết sợ là gì.

Mười ngày trước, khi Phùng Diễm Quỳnh phế bỏ bàn tay trái của Lâm Vũ Linh, Hoàng Lan đã định đến cung Thụy Đức để hỏi tội nàng ta. Con người này bất nhân bất nghĩa, dù có đâm lại nàng ta một nhát dao, Hoàng Lan cũng không cảm thấy áy náy. Nhưng chuyện hôm nay lại khác. Chí ít, đứa trẻ trong bụng Phùng Diễm Quỳnh cũng vô tội.

Hoàng Lan lo lắng ra hiệu cho Tư Thành, chỉ hấn gặt đầu lại đầy ý tứ.

Mọi người khiếp đảm vì chất độc trong bánh là tì sương. Nhưng cả Hoàng Lan và Tư Thành đều hiểu sự thật không phải chỉ đơn giản như thế. Trong cung nghiêm cấm tàng trữ tàng trữ độc dược. Lọ tì sương này, nhiều khả năng là của Thạch Bưu đưa cho kẻ hạ độc.

Trước là Thượng Nguyệt lâu. Giờ là cung Thụy Đức...

"Bẩm bệ hạ, chúng con vừa phát hiện một lọ dầu quế bị vùi vùi dưới gốc đào gần nhà bếp, bên trong dầu quế quả nhiên có pha lẫn tì sương."

Đợi cho sự phẫn nộ trong mắt Tư Thành lắng xuống, Đặng Phúc mới dám báo cáo lại kết quả điều tra.

"Tìm tới tìm lui vẫn không tìm ra dấu vết, hóa ra hung thủ hòa tì sương vào dầu quế."

Phạm Thị Ngọc Chân bất mãn lên tiếng, rõ ràng có ý biện minh thay Nguyễn Nhã Liên. Trịnh Minh Nguyệt lại chau mày như thể đang suy nghĩ điều gì đó:

"Nguyễn tài nhân à, xưa nay ta không biết bánh phu thê lại cần dùng đến dầu quế đó..."

Bánh phu thê làm từ bột năng trộn với nước cốt lá dứa, dùng đậu xanh nghiền nhuyễn làm nhân, bên ngoài rắc dừa sợi và vừng, ăn vào miệng mềm dẻo thơm ngon, nhưng kì thực không cần dùng đến dầu quế. Trong lúc lòng người đang hoang mang, chỉ có Trịnh Minh Nguyệt tinh ý phát hiện ra điểm này. Nguyễn Nhã Liên thành thật đáp:

"Đúng là làm bánh phu thê không cần dùng đến dầu quế. Nhưng trên đường đến phòng bếp, thần thiếp nghe thấy hai cung nữ nói với nhau rằng dạo gần đây Huệ phi ốm nghén, đặc biệt thích mùi quế. Vừa vặn trong nhà bếp có một lọ dầu quế, thần thiếp... thần thiếp không hề biết trong lọ dầu quế ấy lại có độc."

Tư Thành nâng cằm Nguyễn Nhã Liên lên:

"Nàng có dám nhìn vào mắt trẫm và thề rằng những lời này là thật không?"

Nguyễn Nhã Liên hơi khiếp đảm nhưng vẫn khẳng khái nói:

"Thần thiếp dám thề bằng cả tính mạng của mình."

Phía sau Hạ Diệp Dương, cung nữ Lạc Hòa cũng khẳng định có nghe thấy hai cung nữ nói như vậy. Vì lúc ấy đã gần đến nơi, hai người kia lại nói quá to nên mới khiến Lạc Hòa có chút ấn tượng.

Nói như vậy, có người đã cố tình sắp đặt để Nguyễn Nhã Liên dùng đến lọ dầu quế, từ việc đặt nó trong nhà bếp đến việc để nàng ta nghe thấy cuộc trò chuyện tưởng chừng vô hại kia.

Nhưng kẻ đó là ai? Mục đích có phải nhằm vào thai nhi trong bụng Phùng Diễm Quỳnh? Hãm hại long tự, giả thiết này Hoàng Lan đã từng nghĩ đến. Nhưng hậu cung giai lệ ba ngàn, liệu hẳn có bản lĩnh đối phó với từng đứa trẻ sắp chào đời?

"Đủ rồi!" Chén trà đã sắp bị Tư Thành bóp nát trong tay. Dù có giỏi kiểm chế đến đâu, hẳn cũng không thể kiên nhẫn nhìn đám người trước mặt đùa giỡn nhau như hổ vờn mèo thêm một phút nào nữa: "Đặng Phúc, lập tức tìm hai cung nữ kia đến đây cho trẫm! Dám dùng thủ đoạn trước mặt trẫm, trẫm càng muốn xem lá gan bọn chúng lớn đến mức nào."

Khi phải chờ đợi một điều gì đó mơ hồ, một canh giờ cũng dài đằng đẳng tựa nghìn thu. Nhiều phi tần đã thối mệ nhưng vẫn kiên trì bám trụ lại cung Thụy Đức. Xem kịch hay thì phải xem cho hết, thứ bọn họ chờ đợi chính là một kết cục.

Ngoài kia, thời tiết vẫn không ngừng phần nộ.

...

Hai thi thể đầy máu me được người ta khiêng đến trước sân lớn của cung Thụy Đức. Theo lời thái giám kể lại, hai cung nữ này ăn trộm đồ nên bị bắt nhốt vào nhà kho, nào ngờ bọn chúng dám phá cửa kho trốn ra, nửa đường gặp phải thị vệ, ẩu đả xảy ra, kết cục là bị một thị vệ lỡ tay đánh chết.

Lạc Hòa kinh hãi xác nhận, hai cung nữ này chính là hai người bọn họ đã gặp trên đường đến nhà bếp hoàng cung.

Hoàng Lan nghe vậy chỉ biết thở dài. Việc đã đến nước này còn ai không nhìn ra? Chỉ có điều chết không đối chứng, e rằng đám thị vệ kia cũng bị kẻ khác mượn đao giết người mà thôi.

"Khoan đã!" Giữa lúc không khí đang căng như dây đàn, đột nhiên Lê Tuyên Kiêu bật dậy, hoảng sợ thốt lên: "Nếu thần thiếp không nhầm thì hai cung nữ này từng hầu hạ trong Đan Ngọc các."

-----

Chương 24: Phản đòn

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 24: Phán Đòn (1)

Huệ phi à, để thần thiếp nói cho lệnh bà biết nhé, quạ đen vĩnh viễn cũng chỉ là quạ đen, quạ đen không đời nào bay lên cành cao để trở thành phượng hoàng được đâu.

-----

Lê Tuyên Kiều quả nhiên rất biết lúc nào cần ra mặt. Chỉ bằng một câu nói ngắn gọn, đủ khiến Phùng Diệm Quỳnh ngã từ trên ghế xuống đất.

Thấy Phùng Diệm Quỳnh như thế, Diệu Hoa cũng tái mét mặt, vừa định lẩn ra sau thì bị Thái Thanh Ngọc vô tình hữu ý chặn lại.

Ha, Thái Thanh Ngọc, trợ thủ đắc lực nhất của Lê Tuyên Kiều!

"Bệ hạ tha mạng, thái hậu tha mạng." Diệu Hoa vung chân múa tay loạn xạ nhưng vẫn bị hai thái giám lôi đến trước mặt Tư Thành.

"Trẫm chưa từng nói muốn lấy mạng người." Tư Thành hừ lạnh: "Trừ khi người làm điều gì đó mờ ám sau lưng trẫm!"

Ở phía sau, việc duy nhất Phùng Diệm Quỳnh dám làm lúc này là điên cuồng trừng mắt lên dọa nạt Diệu Hoa. Nhưng vô ích, Diệu Hoa không thèm nhìn tới nàng ta, chỉ cuống quýt đáp:

"Con xin khai. Biết gì con cũng xin khai hết."

"Còn không mau nói ra!"

Biết không thể quanh co được nữa, Diệu Hoa cắn răng đáp:

"Độc dược là do Huệ phi sai con bỏ vào nhà bếp. Lệnh bà dùng khổ nhục kế vì muốn vu oan cho Hạ tiệp dư."

Lời vừa dứt, một tia chớp nhá lên, soi rõ gương mặt trắng bệch của Phùng Diễm Quỳnh. Nàng ta không còn tâm trí đâu để giữ gìn hình tượng nữa mà vội vàng chạy đến, thẳng tay cho Diệu Hoamấy cái bạt tai.

"Phùng Huệ phi, nàng lui ra cho trẫm!"

Máu trong người Tư Thành nóng dần lên. Đầu tiên là Nguyễn Nhã Liên, sau đó là Hạ Diệp Dương, bây giờ mũi nhọn lại quay về phía Phùng Diễm Quỳnh. Đám người này coi hăn là kẻ đầu đất để mặc sức xoay đi xoay lại chắc?

Đoạn, Tư Thành lại chỉ vào Diệu Hoa, ra hiệu cho nàng ta tiếp tục.

"Bình thường Huệ phi lệnh bà và Hạ tiệp dư đúng là rất thân thiết, nhưng dạo gần đây giữa hai người nảy sinh mâu thuẫn, lệnh bà cho rằng Hạ tiệp dư không toàn tâm toàn ý với mình nên mới rắp tâm trừ bỏ Hạ tiệp dư." Diệu Hoa nói tiếp: "Sáng nay, sau khi Hạ tiệp dư trở về, lệnh bà đưa cho con một lọ thuốc, dặn con mang xuống nhà bếp rồi nhân lúc không có người, bí mật đem thuốc đó trộn vào dầu quế. Là phận tôi tớ nên con không dám hỏi, càng không dám cãi lời Huệ phi, bất đắc dĩ làm theo lời lệnh bà ấy dặn. Đến khi mèο cứng của lệnh bà chết bởi miếng bánh phu thê, con mới nhận ra dụng ý thực sự của lệnh bà. Lệnh bà sẽ không đời nào dùng món bánh mà mình đích thân bỏ độc vào. Màn khổ nhục kế này diễn ra là nhằm đổ oan cho Hạ tiệp dư. Chỉ có điều, lệnh bà cũng không ngờ người đến phòng bếp lại là Nguyễn tài nhân."

Cuối cùng Hoàng Lan đã lý giải được cái cảm giác bất ổn kia.

Sao lại là người?

Khi nhìn thấy Nguyễn Nhã Liên, Phùng Diễm Quỳnh đã nói như thế. Bởi trong thâm tâm, nàng ta vẫn nghĩ kẻ phải quỳ trên mặt đất kia là một người khác: Hạ Diệp Dương!

"Hai cung nữ kia cũng là do người mua chuộc để đi bán tin?"

"Bẩm bệ hạ, đúng là như vậy. Nhưng bọn họ chỉ là cung nữ chuyên làm việc nặng ở Thanh Phục khu nên mới không biết mặt Hạ tiệp dư và Nguyễn tài nhân..."

"Hoang đường!" Trịnh Minh Nguyệt quát: "Đã không biết mặt Hạ tiệp dư, sao còn có thể bán tin?"

Diệu Hoa càng run như cầy sậy, vội thanh minh:

"Nhưng... nhưng bọn họ biết Lạc Hòa."

Hai cung nữ kia không biết mặt Hạ Diệp Dương. Bọn họ thấy Lạc Hòa đi cùng Nguyễn Nhã Liên nên mới nhầm tưởng Nguyễn Nhã Liên chính là Hạ Diệp Dương.

"Diệu Hoato gan!" Lê Tuyên Kiều nhếch miệng cười khẩy: "Người là cung nữ mà không lo hầu Hạ tiệp dư cho chu đáo, còn dám ở đây đặt điều xằng bậy. Người nói Huệ phi tự mình hạ độc trên bánh ư? Thật nực cười! Trừ khi người đưa ra được bằng chứng, còn không, ta nhất quyết không tin chị ấy lại làm ra loại hành vi lòng lang dạ sói, súc sinh không bằng ấy."

Lê Tuyên Kiều tranh thủ chửi xéo một câu, sắc mặt Phùng Diễm Quỳnh càng khó coi hơn.

"Con không dám đặt điều vu khống. Lộ thuốc mà lệnh bà đưa cho con, con chưa tìm được chỗ vứt đi nên vẫn còn để ở trong phòng."

Người ta tìm thấy một lọ sứ nhỏ trong phòng riêng của Diệu Hoa.

Giờ mọi người đã hiểu vì sao Phùng Diệm Quỳnh đột nhiên nói thêm đồ ngọt, vì sao hai cung nữ của Đan Ngọc các lại xuất hiện đúng lúc như vậy, và hiểu cả lý do dẫn đến sự thoát hiểm thần kì kia nữa. Dùng tính mạng của hai cung nữ vô danh và một con mèo cưng để hoàn thành khổ nhục kế này, Phùng Diệm Quỳnh thực khiến người ta nhìn bằng một con mắt khác xưa.

Chỉ có điều, thiên định thắng nhân. Ngàn tính vạn tính, Phùng Diệm Quỳnh vẫn không thể tính được hai điều.

Thứ nhất, người ngu ngốc chui vào ngự trù phòng không phải Hạ Diệp Dương, mà lại là Nguyễn Nhã Liên.

Thứ hai, đó là sự phản bội của Diệp Hoa.

Phùng Diệm Quỳnh cảm hận nghiêng răng lao tới chỗ Diệp Hoa:

"Tiện tì! Thường ngày ta đối xử với người không bạc, lo cho người ăn, lo cho người mặc, vậy mà hôm nay người dám bán đứng bản cung. Sớm biết người là loại người ăn cháo đá bát, trước đây ta đã một gậy mà đánh chết người cho rồi."

Phùng Diệm Quỳnh nói nàng ta bị Diệp Hoa bán đứng?

Hay cho hai từ "bán đứng"! Không nói ra thì thôi, càng nói càng ngu dốt.

Diệp Hoabất chấp tất cả, loạng choạng lùi lại phía sau hòng né tránh bàn tay gớm ghiếc của Phùng Diệm Quỳnh:

"Con vốn không muốn phản bội lệnh bà. Là lệnh bà không nể tình trước. Lệnh bà chỉ nhớ đã cho con ăn, cho con mặc, sao người có nhớ tới những lần dùng con để trút giận? Nhớ lần ấy, con chịu thay người năm mươi trượng, vậy mà về đến cung Thụy Đức, một câu an ủi người cũng không nỡ nói ra. Con một lòng một dạ hầu hạ lệnh bà, đổi lại nhận được cái gì? Hề tức giận là lại mang con ra đánh đập. Những vết roi sau lưng con, những

vết tàn hương trên tay con, có chỗ nào không phải của lệnh bà ban cho? Lệnh bà đã vô tình, còn trách chi con vô nghĩa?"

Chúng phi há hốc mồm kinh ngạc. Khí thế vạch tội quyết liệt này, có thật là Diệu Hoa bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt họ?

Kẻ tặng người nhận đều một phường mèo mả gà đồng. Đừng nói là dâng tặng lên lệnh bà, Diệu Hoa thấy cho dù chạm vào làn váy người cũng không xứng đáng.

Lệnh bà, chúng ta cứ thế bỏ qua cho tiện tì kia sao?

Diệu Hoagiáo hoạt ngày ấy không hề giống với Diệu Hoa bi phẫn hôm nay.

Cổ nhân có câu, con giun xéo lăm cũng quăn...

Trong khi ấy, Tư Thành lại gọi Đặng Phúc đến. Hắn giơ lọ tì sương lên, nhỏ giọng hỏi:

"Nhìn cho kĩ đi. Người có nhận ra lọ sứ này không?"

Lần truy quét Thượng Nguyệt lâu, Đặng Phúc cũng đi cùng đoàn người của Lưu Sở. Nếu lọ tì sương này có vấn đề, chắc chắn y sẽ nhận ra.

Đặng Phúc chau mày nhìn lọ tì sương kia, mắt dán chặt vào kiểu hoa văn độc nhất vô nhị trên thân lọ, trong trí nhớ mông lung có một ý tưởng mơ hồ dần định hình, cuối cùng thở dài:

"Bệ hạ, chính là nó." Dường như cũng ý thức được lời chứng của mình quan trọng đến mức nào, giọng Đặng Phúc thấp dần: "Nô tài dám khẳng định lọ tì sương này cùng một loại với những lọ tì sương đã tịch thu được ở Thượng Nguyệt lâu."



Phùng Diệm Quỳnh dùng tì sương của Thạch Bửu để hãm hại Hạ Diệp Dương?

Ánh mắt Tư Thành nhìn Phùng Diệm Quỳnh lúc này, khó có thể dùng một hai chữ mà diễn tả hết.

Thất vọng, khinh bỉ, căm ghét, phẫn nộ...

Người con gái này, nàng ta không chỉ lừa hãm, nàng ta còn dám bán rẻ cả Đại Việt!

"Phùng Huệ phi..." Giọng hằn chột trầm xuống: "Nàng còn gì để nói nữa không?"

Trong giây phút không tự chủ được mình, Phùng Diệm Quỳnh vô tình ngược mắt lên, đến khi chạm phải ánh mắt còn lạnh hơn băng của Tư Thành, tứ chi nàng ta bỗng chốc tan chảy thành nước.

"Phải, Hạ tiếp dư là do thần thiếp hãm hại." Phùng Diệm Quỳnh đáp một cách vô thức. Đến khi ý thức được bản thân trót thừa nhận chuyện tày trời, Phùng Diệm Quỳnh không còn thời gian để hối hận nữa, nàng ta hét lên đầy phẫn hận: "Nhưng bệ hạ ơi, người đừng tin lời bọn chúng! Thần thiếp chỉ định trêu đùa Hạ tiếp dư một chút thôi, thần thiếp hoàn toàn không biết vì sao trong bánh lại có tì sương, càng không dùng tì sương hãm hại Hạ tiếp dư. Lời bọn chúng nói toàn là lời hoang đường, thần thiếp không làm, thần thiếp không có làm."

Tư Thành lờm nàng ta:

"Không biết vì sao trong bánh lại có tì sương? Vậy ái phi nghĩ đáng lẽ trong bánh phải có gì?"

Phùng Diệm Quỳnh á khẩu.

Tư Thành lại gần Phùng Diễm Quỳnh, thô bạo nâng cằm nàng ta lên, mạnh mẽ éo sát mặt mình, thanh âm trầm thấp đầy ý mỉa mai:

"Ái phi của trẫm bị người ta hạ độc mà vẫn bình an vô sự. Nàng cũng phúc lớn mạng lớn quá nhỉ?"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 24: Phán Đòn (2)

Ngay từ đầu đã không có gì gọi là may mắn hay tình cờ. Phùng Diệm Quỳnh bán tin cho Thạch Bửu. Thạch Bửu giúp nàng ta triệt hạ các đối thủ trong hậu cung. Màn khổ nhục kế này, nếu trót lọt thì ai mới là người đắc ý nhất?

"Bệ hạ không tin thần thiếp?"

Tư Thành không nói gì, chỉ phất tay ra hiệu cho Đặng Phúc mang vào một đĩa bánh phu thê.

"Không phải trẫm không tin nàng. Nhưng cung nữ thân cận nhất của nàng đứng ra tố cáo nàng, trong phòng nàng ta lại phát hiện ra tì sương. Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều chống lại nàng. Muốn trẫm tin nàng? Được thôi, ăn một chiếc bánh trước mặt trẫm đi, trẫm sẽ tin nàng vô tội."

Lại là Phạm Ngọc Chân không kiềm chế được mà hét lên. Ai cũng biết trong bánh có tì sương, giờ hoàng thượng ép Phùng Diệm Quỳnh ăn bánh, có khác nào muốn dồn nàng ta đến đường chết? Nuốt tì sương vào người, đến mạng sống còn không giữ được, khi ấy sự trong sạch còn đáng mấy đồng?

Tất nhiên câu "không đáng mấy đồng" là dành cho loại người không biết liêm sỉ như Phùng Diệm Quỳnh.

"Mời lệnh bà."

Đặng Phúc dứ dứ đĩa bánh trước mặt Phùng Diệm Quỳnh, còn nàng ta chỉ biết cầm đầu chạy trốn chết.

Nhìn cảnh tượng này, Hoàng Lan không khỏi cười thầm. Hồ dử không ăn thịt con, nàng thừa biết Tư Thành tuyệt đối sẽ không vì thúc ép Phùng Diệm Quỳnh mà làm hại đến đứa trẻ vô tội kia. Bánh phu thê này chắc chắn không có độc. Chỉ có điều biểu hiện lúc cầm đĩa bánh của Đặng Phúc quá mức mờ ám mới đủ dọa cho Phùng Diệm Quỳnh sống dở chết dở. Y đi theo Tư Thành một năm, xem ra cũng học được không ít công phu rung cây dọa khỉ rồi.

Thứ Tư Thành cần, chính là ép Phùng Diệm Quỳnh khai ra chuyện với Thạch Bưu. Mầm mống gây họa, hẳn phải diệt trừ từ tận gốc rễ!

"Thế nào, ái phi không dám chứng minh mình trong sạch?"

Tư Thành lại lên tiếng thúc giục. Phùng Diệm Quỳnh trân trối nhìn đĩa bánh trước mặt, vô thức cắn vào môi đến chảy máu. Đột nhiên, nàng ta giằng lấy đĩa bánh từ tay Đặng Phúc rồi hất đổ xuống đất.

"Bệ hạ, sao người lại đối xử với Diệm Quỳnh như vậy?" Phùng Diệm Quỳnh nghẹn ngào quỳ trên mặt đất: "Nhớ trước đây, khi thần thiếp mới nhập cung, người đã từng khen ngợi thần thiếp là chiêu nghi xinh đẹp nhất hậu cung triều Lê này. Khi ban Đan Ngọc các cho thần thiếp, người còn nói rằng nếu sau này Diệm Quỳnh mang thai rồng, người nhất định sẽ phong cho thần thiếp phi vị..."

"Những gì đã hứa với nàng, trẫm chưa từng nuốt lời."

"Chưa từng nuốt lời thì đã sao? Kể từ ngày Nguyễn sung nghi xuất hiện, trong mắt người còn Diệm Quỳnh này nữa hay không? Thần thiếp tuy thân là cung chủ một cung nhưng ngày ngày đều ở trong chốn tẩm cung lạnh lẽo này, mòn mỏi chờ đợi một người mà càng chờ càng không thấy. Bệ hạ nghĩ

cái phi vị ấy khiến thần thiếp hạnh phúc lắm sao? Thần thiếp biết, bệ hạ làm vậy chẳng qua cũng vì trách nhiệm với cốt nhục của mình mà thôi."

Cả cung Thụy Đức nín lặng. Dám nói ra những lời bất kính như vậy, Phùng Diệm Quỳnh điên thật rồi! Kẻ khôn ngoan đều biết mình không nên mở miệng lúc này.

Thanh âm của Phùng Diệm Quỳnh đã bị tiếng khóc nghẹn ngào kia chặn lại. Giờ nàng ta chẳng khác gì một bông hoa tàn tạ trong trận gió đông, vừa khiến người ta chán ghét, lại khiến người ta thương hại.

Tư Thành không có ý ngăn cản Phùng Diệm Quỳnh, cứ để mặc cho nàng ta nói tiếp:

"Bệ hạ trách thần thiếp điêu ngoa độc ác, ngang tàng phách lối, nhưng sao người không nghĩ xem, duyên cớ vì đâu mà thần thiếp lại trở thành một con người như vậy? Thần thiếp nguyện ý ư? Không đâu, cuộc sống trong cung cấm này vốn chẳng có gì là nguyện ý cả. Bởi vì sự lạnh nhạt của bệ hạ khiến thần thiếp không cam lòng, nếu không tìm chỗ trút giận, thần thiếp thực sự không cách nào chịu nổi. Bệ hạ, người trách thần thiếp ngoan tâm cũng được, nói thần thiếp độc ác cũng không sao, nhưng vì sao lại nỡ mang tì sương ra ép thần thiếp? Dù sao trong bụng thần thiếp vẫn còn một đứa trẻ chưa chào đời, nó là con của người, là con của chúng ta đấy, bệ hạ!"

Ở trong cung, Phùng Diệm Quỳnh đường đường là phi tần có địa vị cao quý, vinh sủng tưởng chừng vô hạn nhưng cuối cùng lại là kẻ bị lạnh nhạt nhất. Một người bản tính cao ngạo như Phùng Diệm Quỳnh tất nhiên không thể chịu nổi sự đả kích này, bởi vậy, nàng ta mới năm lần bảy lượt đi gây sự khắp nơi, coi đó là một cách để trút giận, đồng thời cũng chứng minh cho mọi người thấy ai mới là chủ nhân thực sự của hậu cung. Phùng Diệm Quỳnh đang nghĩ gì vậy chứ! Nàng ta quẫn quá hóa mù quáng rồi sao? Một năm làm chiêu nghi, chẳng lẽ nàng ta vẫn không biết Tư Thành ghét nhất loại người như thế nào ư?

Nhưng nước mắt của Phùng Diệm Quỳnh cũng thức tỉnh biết bao kẻ đang đắc ý ngoài kia. Phùng Diệm Quỳnh không phải chỉ là Phùng Huệ Phi quen thói làm càn. Trong bụng nàng ta còn có đứa con đầu tiên của Tư Thành. Chỉ cần thai nhi này còn, Tư Thành tuyệt đối không thể nhẫn tâm xuống tay với nàng ta.

Cung Thụy Đức chìm trong sự tĩnh lặng. Mỗi người đang bận rộn đeo đuổi một tâm tư riêng. Không ai còn bận tâm đến Nguyễn Nhã Liên hiền lành vô hại, cũng không ai còn chú ý đến một Hạ Diệp Dương mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành nữa. Người ta đều chờ xem, liệu những giọt nước mắt thống thiết kia có đủ sức hóa giải tội lỗi của một con người.

Hoàng Lan vô tình nhìn thấy Lê Tuyên Kiều đứng đưng nở một nụ cười như có như không. Việc hôm nay không hề liên quan đến Lê Tuyên Kiều, từ đầu đến cuối nàng ta chỉ nói vài ba câu đủ trọng lượng kích cho Phùng Diệm Quỳnh ngã đài. Nhớ lại chuyện ở Thanh Phục khu dạo trước, Hoàng Lan càng cảm thấy không ưa nổi con người giả tạo trước mặt.

Mặc cho Phùng Diệm Quỳnh oán thán trách móc, nói lời đại nghịch bất kính, Tư Thành cũng chỉ yên lặng lắng nghe mà không hề ngăn cản. Bản thân hắn luôn cố gắng trở thành một vị vua tốt, nhưng có lẽ chính vì tư tưởng quá lớn nên hắn đã vô tình lãng quên đi những người con gái trong hậu cung bé nhỏ này. Phùng Diệm Quỳnh nói đúng, chuyện ngày hôm nay, hắn cũng không thể tránh khỏi một phần trách nhiệm.

Lê Tuyên Kiều ái ngại thở dài:

"Huệ Phi à, chị đừng nói nữa, càng nói càng hồ đồ rồi."

"Người câm miệng lại cho ta!" Phùng Diệm Quỳnh tức giận quay sang phía Lê Tuyên Kiều: "Lê Tuyên Kiều, ta hồ đồ, còn người thì tử tế lắm sao? Đồ hồ ly giả nhân giả nghĩa! Nếu không có người..."

Nếu không có người sắp đặt Hạ Diệp Dương bên người ta, năm lần bảy lượt bỏ thủy ngân hồng khiến ta sảy thai, ta cũng đâu phải nhọc công trừ bỏ với cô ta. Lê Tuyên Kiều, kẻ ép ta đến bước đường này chính là người! Ta sẽ tố cáo người với bộ hạ, nhất định phải tố cáo người với bộ hạ!

Nhưng Phùng Diệm Quỳnh còn chưa kịp thực hiện ý định ấy thì Hạ Diệp Dương đã điềm nhiên tiến lên, vờ như vô tình ngắt lời nàng ta:

"Tri nhân tri diện bất tri tâm. Uổng công thần thiếp từ trước đến nay đều coi lệnh bà như chị em ruột của mình, hóa ra cái thứ gọi là thân tình ấy cũng chỉ đến thế mà thôi."

Phùng Diệm Quỳnh khinh miệt nhìn Hạ Diệp Dương. Hạ Diệp Dương thủng thẳng nói tiếp:

"Lệnh bà cho rằng mình là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ ư? Nực cười! Luận về cả nhan sắc và thủ đoạn, trong hậu cung này, lệnh bà chưa bao giờ xứng với hai chữ đệ nhất cả. Huệ phi à, để thần thiếp nói cho lệnh bà biết nhé, quạ đen vĩnh viễn cũng chỉ là quạ đen, quạ đen không đời nào bay lên cành cao để trở thành phượng hoàng được đâu."

Lời này Hạ Diệp Dương nói rất khế, dường như không muốn để cho người thứ ba nghe thấy.

Người ta chỉ thấy sắc mặt của Phùng Diệm Quỳnh đại biến, rồi sau đó, giống như một con sư tử bị sói già chọc cho nổi điên, nàng ta lao về phía Hạ Diệp Dương, điên cuồng cấu xé. Hạ Diệp Dương vốn chỉ định châm chọc vài câu, không ngờ Phùng Diệm Quỳnh động thủ thật thì hoảng sợ, vội vàng xoay người sang một bên để né tránh. Trong tình cảnh hỗn loạn, cũng không biết do vồ hụt hay bất cẩn giẫm phải gấu váy, Phùng Diệm Quỳnh loạng choạng rồi ngã về phía trước.

"Thái y! Mau gọi thái y!"

Trong đám hỗn loạn, không biết ai đó đã hét lên.

Suýt chút nữa, mọi người đã quên mất cái bụng bầu bảy tháng của Phùng Diễm Quỳnh.

...



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 24: Phán Đòn (3)

Vì Bùi viện phán đã bị điều đến được phòng nên vị thái y trẻ tuổi Dương Viễn được cử ra bắt mạch cho Phùng Diễm Quỳnh. Một lúc lâu sau, hần run rẩy quỳ trước mặt Tư Thành, lắp bắp nói:

"Vi thần có chuyện muốn bẩm tấu. Nhưng xin bệ hạ tha tội chết cho vi thần, vi thần mới dám nói."

Tư Thành nhíu mày. Chuyện hôm nay còn chưa đủ loạn hay sao?

Thanh âm run rẩy ấy lại cất lên lần nữa, tuy không lớn nhưng lại đủ sức chọc thủng bầu không khí vốn đã vô cùng căng thẳng.

Dương Viễn nói, hoạt mạch của Phùng Diễm Quỳnh đập rất mơ hồ, nhiều khả năng thai nhi trong bụng nàng ta đã chết lưu!

...

Ba thái y khác được gọi đến bắt mạch cho Phùng Diễm Quỳnh đều có một kết luận. Tra hỏi Diêu Hoa mới biết, thì ra trước đây Phùng Diễm Quỳnh lén dùng dị dược trong dân gian để nhanh chóng hoài thai, nhưng nàng ta dùng thuốc không cẩn thận, lạm dụng quá mức, lại thêm sự kích động vừa rồi nên mới khiến cho thai nhi trong bụng có nhiều khả năng không giữ được.

Đến cả người vốn điềm nhiên ngồi một chỗ xem kịch hay như Lê Tuyên Kiêu cũng không thể giấu được sự kinh ngạc. Hóa ra Phùng Diễm Quỳnh sử dụng dị dược để cưỡng ép hoài thai... Nếu sớm biết thai nhi này yếu

mạng như vậy, Lê Tuyên Kiều đã chẳng phải đau đầu nghĩ cách khiến Phùng Diệm Quỳnh sảy thai làm gì.

Hoàng Lan và Nguyễn Nhã Liên thì lạnh người nhìn nhau. Trên đời này, có nhiều chuyện không thể cưỡng ép, càng không thể đi ngược lại luân thường đạo lý. Vẫn biết Phùng Diệm Quỳnh không phải người thông minh, nhưng bọn họ không ngờ nàng ta lại ngu dốt và mù quáng đến vậy!

Chỉ có Phùng Diệm Quỳnh không ngừng chột dạ. Nàng ta lén dùng dị dược, không sai, nhưng Bùi Thuận Toàn đã đảm bảo rằng nếu ngưng dùng thuốc sớm thì sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi. Sao lại có chuyện thai chết lưu được? Hơn nữa, nàng ta vẫn cảm nhận được đứa trẻ quấy đạp trong bụng mình cơ mà...

Kẻ tinh mắt có thể đếm được trong mắt Tư Thành có tất cả bao nhiêu tia máu đang hằn lên lên.

"Ai là thái y lo việc dưỡng thai cho Phùng Huệ phi? Gọi hẳn ra đây!"

"Là... là vi thần ạ."

Viện phán Bùi Thuận Toàn vừa từ dược phòng trở về, chẳng hiểu mô tê gì, chỉ thấy hoàng thượng gọi đến tên mình thì lóp ngóp bò ra.

"Bùi Thuận Toàn, việc này là sao?" Tư Thành vẫn giữ nguyên phong phạm tôn nghiêm của một vị vua, nhưng giọng tra hỏi lại không chút nương tình: "Vì sao hoạt mạch của Phùng Huệ phi lại không còn? Có phải các người câu kết với nhau sử dụng dị dược, hại chết con của trẫm hay không, hả?"

Vừa nghe đến hai từ "dị dược", sắc mặt Bùi Thuận Toàn liền trắng bệch, con ngươi đen láy không ngừng lay động, còn trên trán ông ta, mồ hôi đã vã ra như tắm. Liều lượng dị dược mà Bùi Thuận Toàn kê cho Phùng Diệm Quỳnh là vừa đủ, hơn nữa việc dùng thuốc đã cắt từ lâu, về lý thì không thể

gây ảnh hưởng tới thai nhi. Giờ lại nói hoạt mạch không còn? Thề có trời đất cùng tổ tiên, Bùi Thuận Toàn thực sự không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không dám thừa nhận chuyện khuất tất này, Bùi Thuận Toàn vẫn cứng họng đáp:

"Bệ hạ bớt giận, vi thần có ăn gan hùm mật báo cũng không dám lừa dối bệ hạ. Huệ phi lệnh bà hoài thai đến nay là bảy tháng, trong bảy tháng này, việc thuốc thang, ăn uống của lệnh bà đều do vi thần và nội vụ phủ phụ trách, kì thực không hề có chuyện gì bất thường, càng không có chuyện lệnh bà sử dụng dị dược như lời của..." Hai chữ "bệ hạ" chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Bùi Thuận Toàn kịp thời nuốt trở lại.

"Người ra mà nói với bọn họ!" Tư Thành chỉ về phía thái y viện: "Nếu không xảy ra việc ngày hôm nay, các người còn định bưng bít trăm đến bao giờ? Hay là người muốn nói, chỉ có mình Bùi viện phán người biết y thuật, còn những người khác ở thái y viện đều là đồ vứt đi cả?"

Đám thái y thấy chuyện xui xẻo này lại đẩy về phía mình thì hoảng sợ vô cùng. Nói đi nói lại, con người lúc nào cũng tiềm ẩn một ý niệm vị kỉ, hơn nữa việc hoạt mạch của Phùng Diễm Quỳnh không còn là sự thực, vậy nên chẳng ai thèm kiêng nề vị Huệ phi sắp thất thế kia nữa, cả thái y viện đồng loạt quay sang kể tội Phùng Diễm Quỳnh và Bùi Thuận Toàn.

Đứng trước những lời tố cáo ào ào như thác lũ, Bùi Thuận Toàn bất mãn nắm chặt tay lại. Lũ người này, bình thường ở thái y viện ăn sung mặc sướng, nhận đãi ngộ của ông ta cũng không ít, nào ngờ khi họa đổ xuống đầu liền quay ngoắt thái độ, đẩy ông ta ra đầu sóng ngọn gió. Được lắm, xem ra Bùi Thuận Toàn muốn bình an, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình mà thôi.

"Bệ hạ, xin người nghe vi thần nói đã."

Vốn không tin vào việc thai nhi chết lưu, Bùi Thuận Toàn vẫn cố dấm ăn xôi.

Không ép ai đến đường cùng, cũng không ngăn cản cơ hội tự chứng minh của bất kì ai, đó là quan điểm của Tư Thành. Bùi Thuận Toàn đã nói vậy, hẳn cũng tò mò muốn xem Bùi viện phán này xoay chuyển tình thế ra sao.

"Nói đi! Nếu hôm nay người không nói cho rõ ràng, trẫm sẽ chém cả nhà người."

"Dạ vâng, vi thần..."

Bỗng một tia sáng màu bạch kim lọt vào tầm mắt của Bùi Thuận Toàn. Theo bản năng, ông ta ngẩng đầu lên, mơ hồ nhìn về phía chúng phi, đến khi nhìn ra vật trong tay người đó thì hoàn toàn sửng sờ.

Chiếc vòng tay ấy, là quà sinh nhật mà Bùi Thuận Toàn đã mua cho con gái mình...

Tại sao cô ta lại có chiếc vòng ấy?

Và ánh mắt của cô ta, chính là một lời cảnh cáo không thể rõ ràng hơn.

Lựa lời mà nói, nếu không, đừng mong con gái người bình an trở về!

Còn nhanh hơn cả ảo giác, chiếc vòng bạch kim liền biến mất. Nhưng nỗi sợ hãi đang dâng trào trong lòng Bùi Thuận Toàn thì vô cùng chân thực...

"Bùi Thuận Toàn, sao người vẫn chưa nói?"

Tư Thành dần mất kiên nhẫn. Mà ở bên này, Bùi Thuận Toàn chỉ có thể câm lặng nhìn người đó, dùng ánh mắt ai oán tuyệt vọng để van nài. Vô ích, người đó nở nụ cười như có như không rồi quay mặt đi chỗ khác.

"Bùi..."

Bùi Thuận Toàn đứng phắt dậy, nói như bị thôi miên:

"Bệ hạ, vi thần xin nhận. Chính vi thần đã cho Huệ phi uống một thang thuốc giúp nhanh chóng hoài thai, đổi lại, lệnh bà hứa sẽ giúp..."

Còn rất nhiều, rất nhiều điều nữa, đến chính Bùi Thuận Toàn cũng không biết khi ấy mình đã nói những gì. Lúc bị thị vệ kéo xuống, trong tâm trí ông ta chỉ có hình ảnh đứa con gái tám tuổi tội nghiệp.

Không ai biết rằng, đây là lần cuối cùng họ nhìn thấy viện phán thái y viện trên cõi đời này.

...

Bùi Thuận Toàn nhận tội, dĩ nhiên Phùng Diễm Quỳnh cũng hết đường chối cãi.

Là người ngoài cuộc, Hoàng Lan có thời gian để bình tĩnh sắp xếp lại sự việc. Ban đầu là việc Phùng Diễm Quỳnh may mắn thoát khỏi độc tì sương, Nguyễn Nhã Liên đứng ra thừa nhận chính mình làm bánh, rồi Hạ Diệp Dương từ đâu xuất hiện chứng minh nỗi oan tình của Nguyễn Nhã Liên, sau đó Diệp Hoa vì bức xúc với chủ nhân mà tố cáo màn khổ nhục kế của Phùng Diễm Quỳnh, kết cục, người ta phát hiện ra hoạt mạch của Phùng Diễm Quỳnh có vấn đề, vì nàng ta sử dụng dị dược nên thai nhi có khả năng đã chết lưu.

Câu chuyện kết thúc ở lời thú nhận của Bùi Thuận Toàn.

Quay đi quay lại, mũi tên lại nhắm vào chính kẻ giương cung. Hoàng Lan không ngừng tự hỏi, Phùng Diễm Quỳnh kì công thiết hạ cạm bẫy để đối phó với một tiệp dư nhỏ bé, không sợ màn kịch dị dược của mình bị lật tẩy ư? Làm như thế, khác nào ném chuột không được mà còn mất cả nắm

gạo? Nàng cũng từng gặp qua Bùi Thuận Toàn lúc ở chỗ thái hậu, người này tuy tự phụ vào y thuật cao, bảo thủ cố chấp, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ có gan làm chuyện tà trời.

Hơn nữa, hành động nhận tội của Bùi Thuận Toàn, hình như có gì đó hơi đường đột, mà không, là hơi gượng ép...

Rồi Hoàng Lan lại lắc đầu tự phủ nhận. Biểu hiện của Phùng Diễm Quỳnh lúc vén rèm bước ra và lúc ngã xuống từ trên ghế, còn không phải có tật giật mình hay sao? Tư Thành nói rất đúng. Muốn người khác không biết, tốt nhất mình đừng làm. Trên đời này, không có bức tường nào không có gió lùa...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 24: Phán Đòn (4)

Người ta đã không còn nhìn ra con người yêu kiều, thanh tú ấy nữa. Phùng Diễm Quỳnh như chết lặng trên mặt đất, tóc tai rối bời, dung nhan tiều tụy, từ khước mắt đỏ au, hai hàng nước mắt thi nhau lăn dài trên gò má. Bàn tay trắng bệch của nàng ta nắm lấy vạt áo Tư Thành, thều thào nhát gừng nhát đoạn:

"Diễm Quỳnh không cố ý hại hoàng nhi, cũng không bỏ độc tì sương vào bánh. Có kẻ ghen tị với thần thiếp nên rắc tâm bày kế hãm hại thôi. Bệ hạ, người phải tin thần thiếp, người nhất định phải tin thần thiếp..."

Tư Thành chán ghét đẩy nàng ta ra. Con người này dạo gần đây làm nhiều việc khiến hãn không vừa mắt, nhưng hãn vốn không muốn chấp nhặt với nàng ta. Hãn biết bản tính Phùng Diễm Quỳnh kiêu ngạo, chỉ là không thể ngờ nàng ta lại dám làm ra loại chuyện bại hoại đến mức này. Trong cung Thụy Đức, có lẽ chỉ mình Hoàng Lan hiểu rõ tâm trạng của Tư Thành nhất. Sự phẫn nộ ấy không đơn giản như người ta vẫn nghĩ...

Phùng Diễm Quỳnh hãm hại phi tần khác, khuynh đảo hậu cung là sai, sử dụng dị dược mà hại tới thai nhi là đại sai, nhưng cấu kết với Thạch Bư, bán rẻ Đại Việt, đó mới là sai lầm trầm trọng nhất của nàng ta.

Rượu độc chứa trong bình ngọc, mới nhìn thì đẹp mắt, đến khi uống vào mới biết nó đáng sợ đến nhường nào!

...

"Thái hậu!"

Hoàng Lan cuống quýt chạy đến ngăn thái hậu lại. Nếu nàng chậm một bước, chỉ e rằng thái hậu đã dùng quyền trượng mà đánh chết Phùng Diễm Quỳnh rồi.

"Mạng người là quan trọng, thái hậu bình tĩnh lại đã!"

Thái hậu gạt Hoàng Lan sang một bên, tức giận trở vào Phùng Diễm Quỳnh:

"Uống công ta thương yêu người, hoàng thượng yêu thương người! Phùng thị, chuyện thất đức như thế người cũng dám làm, người khiến ta quá thất vọng rồi."

"Thái hậu đừng tin lời bọn họ, thần thiếp..."

Phùng Diễm Quỳnh bò đến, níu lấy tay áo thái hậu. Thái hậu chán ghét hất tay nàng ta ra rồi rời khỏi cung Thụy Đức, trước khi đi không quên bồi thêm cho nàng ta một cái tát nảy lửa.

"Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa. Ta không có loại con dâu như người!"

Phùng Diễm Quỳnh ôm một bên má bỏng rát, nuối tiếc nhìn theo bóng dáng dần khuất xa kia, nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Cái tát này đã chấm dứt tất cả, vinh hoa phú quý, quyền lực danh vọng, giấc mộng phượng hoàng...

Vận mệnh đang nằm trong tay, bỗng chốc mỏng manh như sương khói cuối trời...

Tư Thành chán ghét nhìn người đang quỳ trên đất rồi lạnh lùng hạ lệnh:

"Phùng thị không giữ trọn tiết hạnh, thái độ làm người nhỏ nhen, âm mưu hãm hại hậu phi, lại dùng cấm dược để đổi trắng thay đen, lừa dối



thiên tử, làm ra những loại hành vi trời đất không dung, nay phế xuống làm tài nhân, giam vào lãnh cung. Đợi khi thai nhi của nàng ta được định rõ sống chết sẽ theo đó mà luận tội. Người đâu, lôi xuống đi!"

Trịnh Minh Nguyệt ân cần rót cho Tư Thành một chén trà, đặc ý nhìn Phùng Diễm Quỳnh lúc này đã sắp ngất xỉu. Hi vọng cuối cùng của nàng ta chính là long tự, nếu sắp tới thực sự kiểm nghiệm ra thai nhi đó đã chết lưu, coi như đường sống của Phùng Diễm Quỳnh đã tận. Tận mắt chứng kiến địa vị đổi rời, hai thị vệ mạnh mẽ lôi nàng ta xuống, xềnh xệch như người ta lôi bao rơm bao rác, không chút lưu tình.

Đến khi ấy, Phùng Diễm Quỳnh vẫn thốn thức kêu gào, rằng nàng ta không hạ độc tì sương, nàng ta không lừa dối Tư Thành.

Lúc ra khỏi cung Thụy Đức, mưa đã ngừng từ lâu. Gió nhẹ nhàng thổi, nhuộm mát cả bầu không gian u tĩnh.

Hạ Diệp Dương vừa định trở về Triều Dương uyển thì nghe có tiếng người gọi. Nàng ta quay lại, thấy bóng người đang hướng về phía mình, chân mày xinh đẹp hơi nhíu lại.

"Còn tưởng là ai, hóa ra là Nguyễn sung nghi." Lời chào gặp mặt của Hạ Diệp Dương không hề hững hờ cũng không vồn vã: "Không biết cô có gì muốn dặn dò?"

Luận về địa vị, Hoàng Lan còn cao hơn Hạ Diệp Dương một bậc.

Đối diện với Hạ Diệp Dương, lại càng thấy nhan sắc nàng ta áp đảo đến mức nào. Nhưng giờ phút này, Hoàng Lan nào còn tâm trí để ý đến chuyện nhan sắc ai cao hơn ai. Nàng chỉ hạ giọng nói:

"Lê tu dung chắc hẳn đối đãi với cô cũng không tệ?"

Lúc này, nhìn Hạ Diệp Dương và Lê Tuyên Kiều kẻ tung người hứng, rồi cả thái độ bất mãn của Phùng Diệm Quỳnh, Hoàng Lan đã hiểu rằng kẻ đứng trước mặt mình vốn dĩ là cùng phe cánh Lê Tuyên Kiều. Phùng Diệm Quỳnh và Lê Tuyên Kiều, hai người này xưa nay vốn bằng mặt mà không bằng lòng.

"Thần thiếp không hiểu ý Nguyễn sung nghi."

"Ở đây vắng người, Hạ tiệp dư không cần xưng hô quá gượng ép. Hạ tiệp dư, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu. Có phải cô đã sớm biết Phùng Diệm Quỳnh có âm mưu với mình phải không?"

Hạ Diệp Dương bỗng nhiên nở một nụ cười thảng hoạc, cặp mắt hạnh trong veo hướng về về phía xa, thản nhiên đáp:

"Ta biết cô ta ghen tị với nhan sắc của ta từ lâu. Cái gì mà chị em đồng hương, tất cả đều là giả dối! Cô ta muốn hãm hại ta, ta chẳng qua cũng chỉ tự bảo vệ bản thân mà thôi. Nếu cô ta không có ác tâm, sao đến nỗi phải tự mang đá đập chân mình?"

Hạ Diệp Dương muốn dùng Nguyễn Nhã Liên để thí mạng cho mình. Hoàng Lan cảm thấy bất mãn thay Nguyễn Nhã Liên, càng cố tình gặng hỏi:

"Nhưng tại sao lại là Nguyễn tài nhân? Tại sao lại lôi nàng ấy vào việc này?"

Hạ Diệp Dương vốn đã định bước đi, nghe thấy vậy đột nhiên quay đầu lại, Nếu không phải Hoàng Lan có chút bản lĩnh, chỉ e rằng nàng đã bị ánh mắt sắc sảo kia bức đến nghẹt thở rồi.

"Ta tưởng cô chỉ muốn hỏi một câu?"

Lời nói nửa đùa nửa thật của Hạ Diệp Dương lại khiến Hoàng Lan không cười nổi.

"Nguyễn sung nghi cho rằng ở cung Thụy Đức ta đã nói dối?" Hạ Diệp Dương lắc đầu, cây bích trâm trên đầu lại phát ra tiếng kêu leng keng: "Bệnh đau đầu của ta là thật, cô có thể hỏi thái y viện. Việc Nguyễn tài nhân ưng thuận giúp ta cũng là thật, không chỉ có thế, nàng ta còn rất hào hứng xuống nhà bếp thay ta. Đang yên đang lành lại có kẻ tình nguyện đứng ra thế mạng, ta đâu có ngu mà từ chối? Nguyễn sung nghi quan sát tình huống như thế, chẳng lẽ lại không nhìn ra sự cam tâm tình nguyện trong mắt Nguyễn tài nhân hay sao?"

Đến tận bốn năm sau, Hoàng Lan mới hiểu hết những lời này của Hạ Diệp Dương.

"Vây xin chúc mừng tiệp dư đã hoàn thành tâm nguyện."

Hạ Diệp Dương phớt lờ sự mỉa mai của Hoàng Lan, mỉm cười:

"Nguyễn sung nghi khách sáo rồi."

Nói xong, nàng ta thản nhiên bước qua trước mặt Hoàng Lan, rồi làm như chợt nhớ ra điều gì đó liền quay đầu lại, hờ hững nói:

"Nếu cô đã nói không cần chú trọng đến lễ tiết, vậy hy vọng lần sau gặp mặt, mong cô hãy gọi ta hai tiếng Diệp Dương."

Hoàng Lan hơi ngẩn người, nhìn theo bóng dáng yêu kiều ấy chìm sâu vào dòng người bất tận.

Hãy gọi ta hai tiếng Diệp Dương...

Cùng lúc ấy, ở cách đó không xa, người con gái trong tà áo tím kiều mị ấy đã chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối. Vãn ánh mắt lạnh hơn băng ấy, Phùng Thục Giang đứng đĩnh xoay người bước đi...

-----

HẾT QUYỂN 1.

Mời các bạn đón đọc QUYỂN 2: LƯU LẠC

Chương 25: Chị gái Phùng Diễm Quỳnh

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Quyển II: Lưu Lạc - Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (1)

Rời khỏi hoàng cung, Hoàng Lan phiêu bạt khắp muôn nơi, từ chốn rừng thiêng nước độc đến ven bờ Nhị Hà yên ả, từ Viên Diệp cư thanh bình tĩnh lặng đến xã Thiên Bình - nơi đau thương gieo lẩn hận thù. Ở mỗi nơi, vào mỗi thời khắc, nàng lại hội ngộ một con người không hề nhỏ bé...

-----

### Chương 25: Chị gái Phùng Diễm Quỳnh

Đại lao hình bộ.

Đó là một khu nhà biệt lập ở phía tây hoàng thành, bên ngoài được bao bọc bởi hệ thống tường đá cao gần một trượng và hai dãy chòi canh xây thành hình xoáy tròn ốc, luôn có quân lính đứng canh gác cả ngày lẫn đêm. Đằng sau cánh cửa gỗ là những dãy buồng giam sâu hun hút. Có lẽ kiến trúc cần mật và kiên cố nơi đây đã phát huy tác dụng chống đột nhập ở mức tối đa, đến mức ngay cả ánh sáng mặt trời cũng khó lòng xuyên lọt. Mặc dù đang là ban ngày, người ta vẫn phải dựa vào những ngọn đuốc đốt bằng dầu thông ở hai bên vách tường để nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Hai người cai ngục ưỡn oải ngáp dài một tiếng. Trông coi đại lao là một công việc nhàm chán nhất trên đời. Ai nói làm cai ngục thì sướng? Tù nhân ít ra còn có cuộc sống nhàn nhã của riêng mình, cơm ngày hai bữa, gặp hôm buồn bực trong lòng thì đã có sẵn cai ngục để chửi bới, chửi chán thì lại lăn quay ra ngủ. Còn cai ngục, bọn họ cũng không được ăn nhiều hơn bữa nào. Tù nhân chửi, dù bực đến đâu họ cũng phải nghe. Tù nhân ngủ, họ

lại tiếp tục ngồi một chỗ mà nhìn chăm chăm. Gọi là giám sát cho oai, thực ra có khác gì ngồi canh cho kẻ khác ngủ?

Còn hơn một khắc nữa mới đến giờ đổi ca. Hai người cai ngục ấy lại bắt đầu cái công việc muôn thuở và đơn điệu của mình: đứng lên, cầm gậy, lượn lờ, đập cửa, dọa nạt, trở về chỗ cũ. Ở nơi khô khan và u tối này, việc cai ngục lượn lờ khắp mọi nơi, chốc chốc ngửa tay lại đập cửa buồng giam và trừng mắt dọa nạt thường bị hiểu nhầm là hành vi thị uy, ngang ngược. Nhưng kì thực, đó chỉ là một cách bất đắc dĩ để họ giải trí, người hiểu chuyện nên thông cảm hơn là trách móc bọn họ.

Nhưng hôm nay có một ngoại lệ. Nghe nói tù nhân trong căn buồng ấy là một cung nữ. Người cung nữ này mới bị đưa đến đây chưa lâu, không biết nàng ta từng hầu hạ ai, phạm phải trọng tội gì, nhưng đích thân hình bộ thị lang đã căn dặn phải lưu tâm đến nàng ta, bọn cai ngục dù có mười lá gan cũng không dám làm ăn thất trách. Bởi thế, dù rất mệt mỏi, hai cai ngục vẫn phải vớ lấy ngọn đuốc rồi tiến về phòng biệt giam phía cuối hành lang.

Trước mắt bọn họ là một cảnh tượng kì dị.

Hình bóng người con gái ấy hiện lên giữa khoảng không gian tranh tối tranh sáng, gương mặt gục xuống, vùi sâu sau cánh tay, tóc mây toán loạn, rối bời như từng đám mây vụn vỡ. Nàng ta đang khóc, nhưng âm điệu của tiếng khóc ấy lại cao lạnh lạnh, không hề ai oán, cũng chẳng phải thương tâm, càng nghe càng thấy giống như đang cười chứ không phải đang khóc. Gương mặt cung nữ bị bóng tối và mái tóc hỗn loạn che khuất, khiến cho cai ngục không nhìn thấy ánh mắt vô hồn đến bất thường cùng cái nhếch mép đầy quái đản kia.

Cung nữ vừa nghe thấy có người lại gần thì chợt im bật. Tiếng khóc lạnh lót ấy biến mất nhanh như chưa từng xuất hiện. Rồi nàng ta đứng dậy, lão đảo đi về góc phòng.

Trên gương mặt vắn vẹo ấy, hình như trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã xuất hiện một nụ cười...

Điên cuồng...

Ngây dại...

"Nguy rồi, phạm nhân định tự sát, mau ngăn cô ta lại!"

Một trong hai người cai ngục vội vàng hét lên. Nhưng đã quá muộn.

Trên tường hiện ra một bông hoa màu đỏ thắm. Khi thân thể cung nữ ấy trượt xuống, bông hoa máu cũng biến dạng, từ từ kéo thành một vệt dài đến tận chân tường...

Một khắc sau, tin tức truyền đến hoàng cung, trong đại lao, cung nữ Diệu Hoa đã sợ tội tự sát!

...

Sau cơn mưa, cảnh vật thanh tĩnh đến lạ kỳ. Dọc hai bên hành cung, nước mưa đọng lại thành từng vũng nhỏ, giống như tấm gương ai đó bỏ quên trên mặt đất, ung dung phản chiếu sắc trời nửa đen nửa xám. Những tán cây tắm mình trong cơn mưa của đất trời, rũ sạch bụi trần, giờ kiêu hãnh trưng ra màu xanh diệp thảo, long lanh như bích ngọc. Không gian u tĩnh, hòa quyện đâu đó hương hoa quỳnh thơm ngát, say đắm lòng người.

Mây mưa dần tan hết. Trên trời cao, tinh tú thưa dệt thành một tấm thảm kim tuyến không lồ, trải dài đến vô cùng vô tận. Dưới mặt đất, đàn đom đóm như những tinh linh nhỏ bé, cần mẫn đưa ánh sáng len lỏi vào từng khóm cỏ. Lối đi từ cung Vĩnh Ninh đến Liên đài được lát bằng gạch vồ.

Nhìn từ xa, những viên gạch dày dặn, vuông vức, xếp thành một hàng chỉnh tề trên nền cỏ mềm mượt, dễ khiến người ta liên tưởng đến những ô

cờ đen trắng, đan xen lẫn lộn.

Nếu không có biến cố ở cung Thủy Đức, có lẽ cảnh sắc đêm nay sẽ vạn phần hoàn hảo.

Người con gái ấy đang quỳ lạng bên hồ Lạc Thủy, vạt áo tím chìm trong sương khói u linh. Giữa đêm thu, hình bóng nàng hiện lên tao nhã mà trầm lặng, vẻ thù mị vốn có cơ hồ đã bị đôi mắt sâu hơn giếng cổ kia khóa lấp, cùng với suối tóc đen huyền tạo nên một phong tư tinh tế, huyền hoặc.

Phía trước mặt nàng, có một đống lửa nhỏ còn đang cháy dở. Ngọn lửa màu lam nhạt uyển chuyển, mềm mại như tơ lụa, từ từ bao quanh rồi phủ trọn lấy thứ bên trong lòng nó, nhìn kĩ mới phát hiện không phải là gỗ củi.

Một cơn gió vờn tới, thổi tàn tro bay tứ tung. Người con gái ấy không hề bối rối, chỉ vội vàng khom người để che chắn cho đống lửa, động tác vừa gấp gáp vừa dứt khoát, giống hệt như bà mẹ đang che chở cho đứa con thơ, chỉ có điều thứ được nhận sự che chở dịu dàng ấy lại là một đống lửa sắp hóa tro tàn.

Một lúc sau, gió cũng dừng. Thấy lửa vẫn còn cháy leo lét, gương mặt băng tuyết ấy mới nở một nụ cười hiếm hoi. Khi nàng cười, nụ cười ấy lạnh mà đẹp đến kì lạ.

Gương mặt lãnh đạm, lạnh lẽo như trời đông tuyết trắng, trong giờ phút này âm thầm phản chiếu hình bóng rực đỏ của ánh lửa sắp tàn. Trong bóng tối, sự song hành đầy tương phản ấy bất giác khiến mọi thứ trở nên u tĩnh, lại có phần tà mị.

Lửa vẫn cháy, yếu ớt và dai dẳng.

Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, người con gái ấy lấy ra một chiếc hộp gỗ vuông vức, chỉ lớn hơn tráp đựng tư trang của phụ nữ thời bấy giờ một chút, trên thân hộp có khắc hình một đóa hoa cúc tuyệt đẹp. Chất gỗ màu



vàng nhạt, phảng phất mùi thơm thanh khiết, chỉ nhìn qua cũng biết là loại gỗ hoàng đàn trứ danh. Nàng nhẹ nhàng mở nắp hộp, lấy ra một xấp giấy đã ngả vàng, trên đó lưu lại bút tích của một người, đẹp như rồng bay phượng múa, tao nhã mà không mất đi sự phóng khoáng, mỗi thanh mỗi nét đều tinh tế, mang trong mình khí phách mê hồn.

Bút tích của Đỗ Đình Huy!

Xấp giấy đã ngả vàng, người tinh ý sẽ cảm nhận được vị lắng đọng của thời gian ẩn lẫn bên trong.

"Đình Huy, ở nơi đó, chàng có lạnh lắm không?"

Thanh âm nhẹ nhàng cất lên, trong trẻo, tinh tế, nhưng ẩn khuất sâu bên trong một tầng hồn cô vọng.

"Ngày ấy chàng đã nói sẽ dẫn thiếp đi thật xa, rời nơi hỗn tạp thị phi này, nhưng cuối cùng chàng lại bội hứa, bỏ thiếp ở lại một mình..."

Có tiếng cung nhân tuần đêm vọng lại. Chân trời chìm trong những áng mây mờ đục. Ở phía xa, mái ngói điện Kính Thiên hiện lên uy nghiêm, tráng lệ, càng khiến cho phối cảnh trở nên vô cùng hoàn hảo. Thế nhưng, Phùng Thục Giang mặc kệ tất cả những cảnh sắc gọi là hoàn hảo ấy. Trong mắt nàng, chỉ có đốm lửa nhỏ trước mặt là hình dung duy nhất còn tồn tại rõ ràng.

"Cấu kết với loạn đảng ư? Người đến một con kiến cũng không giết như chàng làm sao có thể cấu kết với loạn đảng? Nhân tình diên đảo, cả thế gian này cũng hồ đồ cả rồi. Thông minh như chàng, chắc chắn đã biết ai là kẻ đứng đằng sau âm mưu bản thủ này, thế nhưng cuối cùng chàng lại không chịu nói ra chân tướng. Vì thiếp ư? Đình Huy, chàng luôn nói hai chúng ta tâm ý tương thông, nhưng kì thực chàng chẳng hiểu gì về thiếp cả. Thiếp đâu cần chàng nể tình bọn họ. Đã hại chàng, dù có là người thân ruột thịt

của thiếp, thiếp cũng không cần! Trong mắt thiếp, bọn chúng chỉ là loài quý  
dữ hút máu người mà thôi!"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (2).

Ánh sao trên trời rớt xuống, tan chảy thành những giọt trên mặt đất. Một làn gió mang theo hơi lạnh từ lòng hồ thổi đến, cuốn vạt áo tím bông bành, hòa quyện cùng tiếng người thầm thì như ảo mộng.

"Chàng sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác của thiếp lúc đối diện với chàng trên pháp trường đâu. Nụ cười của chàng, ánh mắt yêu thương của chàng, lời an ủi mà chàng dành cho thiếp, tất cả những thứ ấy, thiếp đều không có cách nào để đón nhận. Bởi thiếp biết sự bình yên của thiếp được đánh đổi bằng chính sinh mạng của chàng. Là thiếp hại chàng, Đình Huy, sự cố chấp của thiếp đã hại chàng rồi."

Bóng đêm vẫn diễm đạm bao phủ mọi thứ. Trên mặt hồ Lạc Thủy, nước sóng sánh ánh vàng.

Thanh âm của Phùng Thục Giang như lạc hẳn đi:

"Chàng ra đi, bỏ lại thiếp một mình trên thế gian này. Lầu son gác tía thì đã sao? Vinh hoa phú quý có là gì? Những thứ ấy có đủ sức sưởi ấm trái tim của thiếp đâu! Thiếp không cần những thứ phù phiếm ấy, thiếp chỉ cần mình chàng thôi."

Trong bóng tối, thanh âm tự thoại vẫn vang lên đầy khắc khoải, rơi trên gác mái, phủ kín mặt hồ, vương vút lấy từng ngọn cây, bụi cỏ.

"Muộn rồi... Ba năm trước, vì thiếp cố chấp không chịu vào vương phủ nên mới liên lụy đến chàng. Ngày hôm nay, vì chàng, thiếp lại dẫn thân vào chốn thâm cung đầy xảo trá này. Trớ trêu quá phải không? Nhưng Đình

Huy à, chàng đừng trách thiếp. Tư cách chết cùng chàng, thiếp không có, vậy thì thiếp sẽ dùng cả phần đời còn lại của mình để đòi lại công bằng cho chàng!"

Có cái gì đó mềm mại và nóng ấm buông thông xuống đất. Không phải sương! Và rồi, Phùng Thục Giang lưu luyến thả những lá thư ấy vào ngọn lửa trước mặt. Như con hổ đói vớ được mồi ngon, ngọn lửa vẫn cháy leo lét một lần nữa lại bùng lên.

Một lúc sau, thư giấy hóa tro tàn. Những đốm sáng tụ lại với nhau, dần dần cuộn xoáy thành cơn lốc nhỏ rồi bay ngược lên trên bầu trời, cảnh tượng huyền ảo và linh thiêng hệt như những sinh linh nhỏ bé đang nắm tay nhau để tìm về cõi tiên giới vĩnh hằng.

"Chờ thiếp nhé. Sinh ly tử biệt cũng không thể ngăn cách được hai ta. Bắt những kẻ đó trả giá xong, thiếp sẽ đến đoàn tụ với chàng."

Cánh hoa rơi lá tả, phủ kín mặt hồ. Khi chút tro tàn cuối cùng phiêu lãng hết, Phùng Thục Giang mới chậm rãi rời khỏi nơi đây ám ảnh này.

Khi người mình yêu vì mình mà chết, con người sẽ hiểu rằng sự tồn tại của mình trên thế gian mâu thuẫn và phần hận đến mức nào.

Phùng Thục Giang cứ thế bước đi, để mặc cho vạt áo tím tùy ý tung bay thành từng đợt sóng nhỏ.

Thình lình, trong bóng tối vang lên tiếng người rất khê:

"Người trước mặt xin hãy dừng bước."

Bước chân của Phùng Thục Giang hơi chậm lại. Nàng nắm chặt chiếc khăn tay, chẳng buồn quay đầu lại, chỉ điềm tĩnh chờ xem người vừa lên tiếng là ai.

Hoàng Lan tò mò nhìn người con gái trước mặt mình. Nàng ấy mặc một bộ y phục màu tím tảo nhã, dáng vẻ phiêu dật như nước. Giờ đã sang đầu giờ hợi, ngoại trừ cung nhân đi tuần, những người khác không có phận sự đều ở trong cung của mình. Vì thế, sự xuất hiện của một phi tần ở nơi vắng vẻ như hồ Lạc Thủy là điều vô cùng khó hiểu.

Nhận thấy đối phương không có ý định lên tiếng, Hoàng Lan nghĩ ngợi một lúc rồi nói tiếp:

"Đừng sợ, tôi là Hoàng Lan."

Ở hậu cung, ai cũng biết Nguyễn sung nghi nàng là người không câu nệ tiểu tiết, không áp đặt lễ nghĩa, càng không bao giờ đặt nặng chuyện cung quy. Có lẽ Hoàng Lan nghĩ rằng nếu người kia biết thân phận của mình thì sẽ an tâm hơn.

Nhưng ở phía bên này, khóe môi Phùng Thục Giang cơ hồ lại phác ra nụ cười thảng hoặc. Sợ ư? Thứ cảm giác trần tục ấy, nàng đã đánh mất từ lâu rồi.

Một cách không thể lạng lẽ hơn, Phùng Thục Giang quay lại, đối diện với Hoàng Lan.

Giờ phút ấy, trái tim của Hoàng Lan chột rơi vào khoảng lặng không đáy...

Người con gái trước mặt nàng, không có mỹ mạo tuyệt thế như Hạ Diệp Dương, không sắc sảo như Phùng Diễm Quỳnh, không đảm thắm dịu dàng như Nguyễn Nhã Liên, cũng không thuần thực yêu kiều như Lê Tuyên Kiều.

Nàng đẹp...

Nhưng đó là vẻ đẹp lạnh.

Lạnh đến thấu xương, lạnh đến độ giống như cơ thể và tâm hồn đều được đục đẽo từ một khối băng tuyết.

Giữa đêm thu thanh tĩnh, sắc tím càng khiến vạn vật chìm vào huyền mị. Ánh mắt của Phùng Thục Giang và Hoàng Lan vô tình chạm phải nhau, một sâu thẳm như vực sâu không đáy, một mênh mang như sóng nước Nhị Hà. Trong chốc lát, cả hai đều thấy chộn rộn trong lòng, suýt chút nữa đã không tự chủ được mà cùng lùi lại một bước.

Phùng Thục Giang vẫn là người trấn tĩnh nhanh hơn. Một giây sau, nàng ta phẩy tay bỏ đi.

"Khoan đã!"

Hoàng Lan vội giơ tay gọi theo. Chính nàng cũng không hiểu vì sao mình lại phản ứng như vậy, nhưng giống như có một tiếng nói mãnh liệt phát ra từ trong tâm can, thôi thúc nàng phải tìm hiểu xem người con gái kì bí trước mặt đến tột cùng là ai.

"Không biết Nguyễn sung nghi có gì muốn nói?"

Cuối cùng Phùng Thục Giang cũng chịu đáp lại nhưng thanh âm vẫn lãnh đạm đến mức không thể lãnh đạm hơn.

Buổi chiều hôm ấy, khi Hoàng Lan gặp Hạ Diệp Dương bên ngoài cung Thụy Đức, phản ứng của Hạ Diệp Dương cũng không ngang tàn đến mức này. Không phải là "dạy bảo", mà là "muốn nói". Chẳng lẽ phi vị của người này cao hơn nàng? Không thể, ngoài Lê Tuyên Kiều và Phùng Diễm Quỳnh mới bị phế truất ra, Hoàng Lan chính là người có địa vị cao thứ ba trong hậu cung. Không phải nàng để ý đến lễ tiết, mà cái chính, nàng tò mò.

Trong cung, sự xuất hiện của con gái xinh đẹp mà lạnh lùng nhường ấy khiến nàng không thể không tò mò.

"Cô là người của cung nào?" Hoàng Lan dợm bước tiến lại gần vài bước, nhìn như thôi miên vào gương mặt ấy: "Tôi ở trong cung lâu như vậy nhưng chưa từng gặp cô."

Phùng Thục Giang nghe vậy chỉ lắc đầu:

"Thần thiếp cả ngày ở trong Vĩnh Hà điện, lệnh bà không biết mặt thần thiếp cũng là chuyện bình thường."

Vĩnh Hà điện? Có phải Vĩnh Hà điện của cung Xuân Trường?

"Đã sắp sang giờ tí, hồ Lạc Thủy vừa xa xôi vừa vắng lặng, kì thực không phải một nơi thích hợp để đi dạo."

Thanh âm của Hoàng Lan có chút ngờ vực. Nàng đang nghi ngờ vị phi tần kiêu cao nhân ẩn thế này có điều gì đó muốn giấu giếm. Nào ngờ, Phùng Thục Giang chỉ lẳng lẳng cười nhạt:

"Thần thiếp ra đây làm gì, vốn không cần lệnh bà phải bận tâm quản thúc."

Trong bóng tối, Hoàng Lan xấu hổ giấu đi khuôn mặt bất đắc dĩ. Thái độ của người này rất thẳng thắn, không hề giống với đám người Lê Tuyên Kiêu, có lẽ nàng đã vợ đùa cả năm rồi.

"Cô hiểu lầm rồi, tôi không có ý đó." Hoàng Lan xua xua tay, cuối cùng đành miễn cưỡng thừa nhận: "Chẳng qua vừa nãy tôi thấy có người đốt vàng tiền bên hồ, đoán rằng đó là cô nên..."

Sắc mặt của Phùng Thục Giang càng thêm tĩnh lặng. Nàng ta bình tĩnh đối diện với Hoàng Lan, giọng nói tuy dừng dừng nhưng lại tàng ẩn hàm ý uy hiếp:

"Lệnh bà muốn tố cáo thần thiếp?"

Hoàng Lan còn chưa kịp phản ứng thì Phùng Thục Giang đã nói tiếp:

"Cũng được thôi. Trong cung nghiêm cấm hành vi đốt đồ tuần táng. Nếu lệnh bà đem chuyện này kể với bệ hạ, góp phần bình trị hậu cung, chưa biết chừng người còn được bệ hạ ban thưởng đấy."

Đi đi! Đi tố cáo ta đi! Các người thích đồn người khác đến chỗ chết lắm mà...

Tất nhiên Hoàng Lan không hiểu khúc mắc trong lòng Phùng Thục Giang. Nàng chỉ thấy người trước mặt quá mức thẳng thắn thì bật cười:

"Tố cáo cô? Nực cười! Trông mặt tôi giống hạng người thích cười trên sự đau khổ của người khác lắm hay sao?"

Phùng Thục Giang giật mình, bàn tay đang siết chặt liền rời lỏng ra.

Từ khi nào trong cung lại có người không dùng lợi ích để nói chuyện?

Hoàng Lan nói tiếp:

"Tôi đã nói rồi, cung quy có nhiều thứ cứng nhắc quá mà. Nghĩa tử là nghĩa tận, phi tần cung nữ cũng là người, ai lại cấm họ tưởng nhớ cha mẹ mình chứ?" Rồi nàng thở dài: "Tôi đến muộn, tiếc là không thể thắp cho người quá cố một nén nhang. Nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở cô một điều, nếu lần sau có ra ngoài đốt vàng tiền thì cũng nên chú ý một chút, kéo để người khác phát hiện ra thì không hay lắm đâu. Hơn nữa, khu vực hồ Lạc Thủy về đêm rất nhiều sương giá, vẫn nên chú ý sức khỏe của bản thân thì hơn."

Vẻ lạnh nhạt của Phùng Thục Giang biến mất, nhưng trong cặp mắt sâu thẳm ấy vẫn không giấu nổi sự hoài nghi. Bản thân không quen không biết, Nguyễn sung nghi này lại tử tế nghĩ cho mình sao?



Mà khoan, nàng ta vừa nói gì nhỉ?

Muốn thập cho Đình Huy một nén nhang?

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (3).

Một cảm giác ấm áp dâng lên. Kể từ khi Đỗ Đình Huy chết, đây là lần đầu tiên có người nói với Phùng Thục Giang như thế.

"Cảm ơn Nguyễn sung nghi đã nhắc nhở." Phùng Thục Giang hạ giọng đáp: "Cũng không còn sớm nữa, lệnh bà chú ý giữ gìn, thần thiếp xin được cáo lui trước."

Hoàng Lan cũng không có ý níu giữ.

Đi được một lúc, như nhớ ra điều gì đó, Phùng Thục Giang quay đầu lại, nở một nụ cười hiếm hoi với Hoàng Lan:

"Có điều này thần thiếp muốn nói cho rõ, thực ra hôm nay không phải ngày giỗ của mẹ thần thiếp."

Mà là ngày giỗ của Đỗ Đình Huy!

Hoàng Lan thoáng ngẩn ngơ, mãi miết nhìn theo cho đến khi bóng hình màu tím ấy biến mất phía cuối con đường lát đá cẩm thạch, chìm vào màn đêm tối thẫm như mực.

Thứ thần thái đạm mạc lạnh lùng, tưởng chừng ngàn năm vạn năm vẫn không hề thay đổi...

...

"Lệnh bà..."

"..."

"Lệnh bà..."

Nguyệt Hằng phải gọi đến lần thứ ba, Hoàng Lan mới có phản ứng. Lúc này, ba người người bọn họ đã đi đến bên ngoài cung Vĩnh Ninh. Nhữ Hiên các chỉ còn cách một đoạn đường ngắn phía trước.

"Lệnh bà sao vậy?"

Thấy Lâm Vũ Linh lo lắng hỏi, Hoàng Lan chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Nàng vẫn còn bị ám ảnh bởi cuộc gặp gỡ với Phùng Thục Giang.

Rồi Hoàng Lan nhìn lên bầu trời, đối diện với vũ trụ kì vĩ bao la mà cười nhẹ một tiếng. Khi cô đơn, nàng vẫn hay ngước nhìn bầu trời như thế này. Chỉ có cảm giác khoáng đạt mà đất trời đem lại mới giúp nàng bỏ đi những ám ảnh trong lòng.

Ngày ấy, khi Phùng Diễm Quỳnh cố ý đuổi cùng giết tận, lại thêm Triệu Bảo Khánh tính kế với nàng, trong thâm tâm nàng, cảm giác chán ghét nhiều hơn là sợ hãi. Bởi Hoàng Lan luôn tin rằng bản thân mình đã đủ kiên cường, đủ mạnh mẽ, đủ sắc bén, đủ bá đạo để tồn tại ở nơi đây thị phi này. Vì sự tự tin đó, lúc đối diện với Tư Thành ở Phượng Tú uyển, đứng trước sự thuyết phục của mọi người, nàng đã thuận theo hẳn, đồng tình ở lại. Nhưng đến hôm nay, được tận mắt chứng kiến tình cảnh của Phùng Diễm Quỳnh, nàng mới chiêm nghiệm ra một sự thực, rằng hậu cung chưa bao giờ là một nơi dễ sinh tồn. Không như những bộ phim truyền hình được quảng bá rầm rộ, không như trí tưởng tượng của những nhà văn ngôn tình hiện đại, phải từng giờ từng phút đối mặt mới biết chốn thâm cung giả dối đến mức nào. Một chút bản lĩnh nhỏ nhoi này, liệu có thể giúp nàng sống sót cho đến ngày trở về?

Hoàng Lan lại nghĩ đến Nguyệt Hằng và Lâm Vũ Linh. Một người chung hoạn nạn từ lúc còn ở Thanh Phục khu, một người vì ơn nghĩa tương ngộ

mà sống chết không rời. Nguyệt Hằng cũng vậy, Vũ Linh cũng vậy, hai người đều là những người thân thiết nhất với Hoàng Lan ở thời đại này. Nói bỏ họ đi, nàng thực sự không đành lòng. Chẳng qua thâm cung vô thường, vận mệnh mỏng manh, nàng không nở để bất kỳ ai vì mình mà phải chịu liên lụy.

"Nguyệt Hằng, Vũ Linh, tôi có chuyện muốn nói với hai cô." Hoàng Lan hơi ngập ngừng: "Cuộc sống trong hậu cung này, nên đoạn tuyệt sớm ngày nào hay ngày đó. Hay là ngày mai tôi xin bệ hạ cho hai người xuất cung? Hai người ra ngoài, kết hôn với một người nào đó thật lòng với mình, sau đó an cư lạc nghiệp, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn."

Nguyệt Hằng hốt hoảng kêu lên:

"Lệnh bà không cần bọn con nữa ư?"

Hoàng Lan thở dài:

"Cần, đương nhiên là cần chứ. Mọi người như người thân ruột thịt của tôi vậy. Nhưng hậu cung mưu sâu kế hiểm, lòng người nhỏ nhen đố kỵ, tôi lại không có năng lực bảo vệ mọi người. Chuyện xảy ra với Vũ Linh, tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng. Đi theo một kẻ không quyền thế, không hậu thuẫn như tôi, chỉ sợ hai người sẽ phải chịu khổ thôi."

Nói xong, nàng lại ái ngại nhìn bàn tay của Lâm Vũ Linh. Hình như Lâm Vũ Linh cũng hiểu ý tứ của đối phương, vội vàng rút tay về, trên gương mặt chỉ còn lại vẻ miễn cưỡng, bi thương.

"Không, con không đi đâu." Nguyệt Hằng lắc đầu nguây nguẩy: "Con chỉ muốn ở lại hầu hạ lệnh bà thôi."

Lâm Vũ Linh không vội trả lời, chỉ hỏi lại:

"Vậy lệnh bà có đi cùng bọn con không?"

Hoàng Lan lắc đầu. Chính bản thân nàng cũng không hiểu từ khi nào mình lại có cảm giác lưu luyến nơi này đến vậy.

"Nếu lệnh bà không đi, vậy con cũng không đi. Sống chết đều do trời định. Con không sợ."

Không lảng nhảng như Nguyệt Hằng, Lâm Vũ Linh chỉ nói một câu nhưng lại sắc bén và cương liệt hơn gấp bội.

Sống chết đều do trời định?

Hai năm sau, lời hứa cùng nàng vào sinh ra tử, ai sẽ là kẻ bội thề?

Thấy đối phương hạ quyết tâm, Hoàng Lan cũng không đành lòng đuổi họ đi nữa. Binh đến tướng chặn, thôi thì đến đâu hay đến đó vậy. Nàng lại nghĩ đến Phùng Thục Giang, liền quay sang hỏi Nguyệt Hằng:

"Nguyệt Hằng này, cô ở trong cung lâu hơn tôi, có biết vị chủ nhân nào sống ở Vĩnh Hà điện không?"

Nguyệt Hằng nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

"Hình như là Phùng lương nhân..."

Lời chưa nói xong, cả ba đều giật mình nhìn nhau.

Không phải trong cung chỉ có một người họ Phùng hay sao? Sao giờ lại xuất hiện thêm một Phùng lương nhân nữa?

Chẳng lẽ...

Hơn nữa, hai nhan sắc ấy, Hoàng Lan đã sớm nhìn ra nét tương đồng.

"Phùng lương nhân là chị gái của Phùng Huệ phi." Nguyệt Hằng khẽ khàng đáp: "Nghe nói ngày ấy, thánh chỉ hạ xuống yêu cầu con gái nhà họ Phùng nhập phủ Bình Nguyên vương, người được lựa chọn là Phùng lương nhân, nhưng rồi không biết vì sao mà chưa đầy một tháng sau, cả cô em gái cũng nên duyên với bệ hạ. Đáng lẽ người phụng chỉ tiến nhập vương phủ sẽ có tiền đồ hơn, nhưng Phùng lương nhân chỉ hầu hạ bệ hạ một thời gian ngắn rồi cáo bệnh trong Vĩnh Hà điện, từ đó không ra lộ điện nữa, trong khi Phùng Huệ phi luận tài sắc đều nổi trội hơn người, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã được phong làm chiêu nghi. Ngày hai chị em bọn họ nhập vương phủ, không ai ngờ tới cục diện này lại xảy ra. Nếu lệnh bà không nhắc đến, kì thực con cũng không nhớ ra trong cung còn có một vị Phùng lương nhân tồn tại."

Không phải ai cũng biết việc có hai vị thiên kim tiểu thư của Phùng gia cùng tiến cung. Phùng Diễm Quỳnh mỹ mạo hơn người cùng tính cách nổi trội nên mới lọt mắt xanh của Tư Thành, khi hẳn lên ngôi thì lại càng đắc sủng, làm mưa làm gió một thời. Còn chị gái của nàng ta, nghe nói thể trạng vốn yếu ớt từ nhỏ, cá tính lại quá mức lãnh đạm, từ nhỏ đã bị cha đưa về vùng thôn dã, gần đây mới có cơ hội trở lại kinh thành. Nếu không có biến cố của cung Thụy Đức, e rằng cái tên Phùng Thục Giang sẽ mãi mãi bị chôn vùi đằng sau cánh cửa Vĩnh Hà điện.

Trong lòng Hoàng Lan bất giác dâng lên cảm giác xót xa. Hai chị em cùng tiến cung, một người vinh sủng vô hạn, một người quanh năm lạnh lẽo. Chuyện gì đã xảy ở nhà họ Phùng, nàng không biết, nhưng nàng tin chắc rằng từ khi vào cung, vì lý do nào đó, Phùng Diễm Quỳnh đã muốn quên đi người chị gái vô dụng này. Không cần phải quá thông minh mới đoán ra được Phùng Thục Giang đã bị Phùng Diễm Quỳnh chèn ép đến mức nào. Nếu không, vì sao Phùng Thục Giang mãi mãi chỉ là một lương nhân nhỏ bé, cả đời không ngóc đầu lên nổi?

...

Đâu đó nơi hậu đình xa xôi, bên cạnh một chiếc giếng cổ đã bị bỏ hoang từ lâu, có một người con gái đang ngồi trước cây đàn bầu.

Nhẹ nhàng mà phóng khoáng, hai đầu ngón tay khẽ búng vào dây đàn, lập tức cả hậu đình chìm trong thanh âm trầm đục, réo rắt.

Tiếng đàn ban đầu còn khoan thai, chậm rãi, càng về sau lại càng tha thiết, dồn dập, giống như từng đợt sóng ngoài biển khơi, không ngừng xô tới, nhuộm mát cả không gian nơi đình viện. Mà động tác của người chơi đàn, mềm mại, thuần nhã như sương, lại tàng ẩn phong tư của tùng trúc, cao ngạo, khí phách hơn người.

Đêm càng sâu.

Đâu đó trong bóng tối tịch mịch, tiếng bước chân nhẹ đến mức tưởng chừng là hư không. Người mới tới thản nhiên tựa lưng vào cột đình, khoanh tay trước ngực, nhắm mắt thưởng thức tiếng đàn.

Nhưng chẳng bao lâu sau đó, tiếng đàn chậm dần rồi dừng hẳn. Thấy người con gái ấy đặt cây đàn sang một bên, thái giám kia lắc đầu tiếc rẻ:

"Tiếng đàn này của quận chúa, khi trầm đục, lúc lại trong vắt, ảo diệu khôn lường. Không ngờ quận chúa cũng biết chơi độc huyền cầm, mà lại chơi đến nhập thần như thế."

Người con gái kia đáp:

"Mỗi loại nhạc cụ đều có tự hồn riêng của nó. Đàn độc huyền này, bề ngoài nhìn đơn mộc bình dã, nhưng kì thực cũng rất thú vị."

Dừng lại một lát, nàng ta nói tiếp:

"Nghe nói Lê Tư Thành cũng rất thích làm thơ nghe đàn, người sẽ không vì thế mà phật ý chứ?"

"Thì ra trong lòng quận chúa, ta nhỏ nhen như vậy sao?" Thái giám càu nhàu: "Quân tử không để ý tiểu tiết, huống hồ cũng chỉ là một thú vui tầm thường."

Ý của hắn là hắn không thèm chấp nhặt với một chiếc đàn.

Người con gái kia cười nhạt:

"Quân tử? Lưu Tích Nguyên, kẻ như ngươi mà đòi làm quân tử thì trên đời này làm gì còn tiểu nhân nữa."

n b=\_P



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 25: Chị Gái Phùng Diễm Quỳnh (4).

Bỗng nhiên bị đối phương mỉa mai, Lưu Tích Nguyên dĩ nhiên không hài lòng. Nhưng hăn nhanh chóng giấu nhem sự không hài lòng ấy đi, dưới ánh nến sắp tàn, chỉ có đôi mắt càng thêm phần âm u, lạnh lẽo.

"Ta nghe nói sáng nay người của Thạch Bưu lên vào cung để đón quận chúa đi."

Tin tức của Lưu Tích Nguyên không sai. Khi ấy ở điện Vạn Thọ, Thạch Bưu đã nhìn thấy nàng ta, nhưng hăn đủ cáo già để giả bộ như hai người chúng không quen biết nhau. Sau khi thất bại dưới tay Tư Thành, Thạch Bưu bị giám sát nghiêm ngặt, lại bị thúc ép mau chóng trở về Bắc Kinh, vì thế hăn chỉ có thể cử sứ giả lên vào cung, thuyết phục nàng ta cùng bỏ trốn với mình.

Nào ngờ, người con gái kia chỉ ỡm ờ đáp:

"Ta giết rồi!"

Nàng ta đã giết sứ giả của Thạch Bưu!

Lưu Tích Nguyên hài lòng mỉm cười. Hăn biết nàng ta sẽ làm vậy. Một tên Thạch Bưu vắt mũi chưa sạch mà đòi can dự vào chuyện của bọn hăn ư? Thật là nằm mơ giữa ban ngày!

Đoạn, Lưu Tích Nguyên lại hỏi:

"Người gọi ta ra đây không phải chỉ để nghe độc huyền cầm thôi chứ, Vĩnh Lạc quận chúa?"

Vị quận chúa này có phong hiệu đầy đủ là Vĩnh Lạc quận chúa.

"Tất nhiên không phải. Ta muốn nói đến chuyện ở cung Thụy Đức. Người cũng thật là..." Vĩnh Lạc quận chúa lên tiếng trách cứ, nhưng giọng điệu lại không nhìn ra một chút bất mãn nào: "Nếu muốn giết Phùng Diệm Quỳnh, người cứ một đao đâm chết cô ta là được, việc gì phải dựng lên màn kịch lắt léo này, rồi còn lôi cả đồng người vào cuộc. Người xem, giờ cô ta ở trong lãnh cung, thâm hiểm đến nhường nào."

Thần sắc âm u trong đáy mắt biến mất, Lưu Tích Nguyên mỉm cười:

"Ta không được quyền trút giận cho quận chúa sao?"

"Tất nhiên là được. Nhưng người lại dùng luôn lọ tì sương mà ta mang về." Vĩnh Lạc quận chúa phẩy tay, ra chiều tiếc rẻ.

Phùng Diệm Quỳnh mang trong mình thai rồng, từ rất lâu rồi, nàng ta chính là đối tượng cần diệt trừ của hai người họ. Đối với bọn họ, chấm dứt sự tồn tại của một kẻ như Phùng Diệm Quỳnh là chuyện quá dễ dàng. Nhưng tên họ Lưu coi trời bằng vung này lại ngang nhiên sử dụng tì sương để vu cáo Phùng Diệm Quỳnh, hơn nữa còn chu đáo bỏ luôn vật chứng lại hiện trường. Làm như vậy có khác gì vạch áo cho người xem lưng, tố cáo mối liên hệ của Thạch Bưu với người trong cung? Nàng ta nhớ rằng mình đâu có dặn hẳn làm như thế? Hẳn thực sự muốn chọc Lê Tư Thành tức chết mới hả dạ hay sao?

Nói đoạn, nàng ta thở dài bất lực:

"Lưu Tích Nguyên, ta cố gắng thu dọn tàn cục, còn người lại làm cho mọi chuyện rối tung rối mù lên!"

Nếu Lê Tư Thành quyết tâm lật lại vụ án Thạch Bưu thì quả thật thẳng cha Lưu Tích Nguyên này đã đem một cái dây mà tròng vào cổ hai người bọn chúng rồi!

Như thế nhìn ra sự bức xúc của đối phương, Lưu Tích Nguyên tùm chịch cười:

"Quận chúa cho rằng ta thích cái trò mua dây buộc mình lắm à?"

Người con gái kia từ từ xoay lưng lại. Trên bộ y phục trắng như tuyết của nàng ta, ánh trăng mềm mại tan thành một dòng thác bạc. Nàng ta nhìn người trước mặt, chờ đợi một lời giải thích.

"Quận chúa có biết trong hậu cung này, ai mới là người khó đối phó nhất không?"

"Tâm cơ của đám người chốn thâm cung, có đong đếm cả ngày cũng không xuể. Hơn nữa, dò mặt đoán lòng không phải sở trường của ta." Nhớ lại chuyện trong cung Thụy Đức, nàng ta hừ lạnh một tiếng.

"Người nói sai rồi." Lưu Tích Nguyên khẽ lắc đầu: "Đám người chỉ nhằm nhằm tranh giành sủng ái, chà đạp lên nhau mà dệt mọng vinh hoa phú quý ấy thực ra không khó đối phó. Một khi mục đích quá tầm thường thì thủ đoạn không thể cao sâu. Kẻ không có tâm cơ tranh giành, kì thực mới đáng sợ."

Vĩnh Lạc quận chúa liền chau mày:

"Kẻ không có tâm cơ tranh giành? Lẽ nào người muốn nhắc tới Nguyễn Hoàng Lan?"

Ánh mắt hiện lên một tia thích thú, Lưu Tích Nguyên hài lòng gật đầu:

"Có một chuyện quận chúa không biết. Nguyễn Hoàng Lan đã để ý đến hành động ám muội của Thạch Bưu và cảnh báo cho Lê Tư Thành. Không sớm thì muộn, Lê Tư Thành cũng sẽ đem cả hậu cung ra điều tra thôi."

Người con gái kia trầm mặc hồi lâu:

"Nói như vậy, sự tồn tại của chúng ta có nguy cơ bị bại lộ."

Nụ cười trên môi Lưu Tích Nguyên trở nên vô cùng tà mị. Hắn đứng đĩnh đạc đầu:

"Quận chúa chỉ nói đúng một nửa. Quả thực Nguyễn Hoàng Lan đã chú ý đến Thạch Bưu, nhưng cô ta lại hiểu lầm rằng Thạch Bưu lén lút hẹn gặp ai đó ở Đồng Cúc đài chứ không biết hẳn vào đó để tìm người. Bởi thế, ta mới dùng Phùng Diễm Quỳnh làm quân tốt thí mạng." Thanh âm của Lưu Tích Nguyên càng lúc càng âm trầm: "Nếu không có Nguyễn Hoàng Lan, ta đã một dao giết quách Phùng Diễm Quỳnh rồi, còn mất công thiết hạ vở kịch vu oan giá họa này làm gì! Con người Nguyễn Hoàng Lan không ham vinh hoa phú quý, nhanh nhạy sắc bén, một lòng một dạ với Lê Tư Thành, dường như lại nằm trong tay bí mật thiên kim vạn cổ nào đó. Người như cô ta mới là trở ngại thực sự của chúng ta."

Ba ngày trước, khi Hoàng Lan cảnh báo về chuyện của Thạch Bưu, Lưu Tích Nguyên cũng có mặt ở gần đó. Thấy Tư Thành hạ quyết tâm điều tra hậu cung, Lưu Tích Nguyên biết rằng chỉ có cách đẩy Phùng Diễm Quỳnh ra chịu trận mới mong hóa giải nguy cơ này. Hành động này, bề ngoài vụng về ngu ngốc, hóa ra lại che giấu dụng ý sâu xa phức tạp, có thể coi như một mũi tên trúng hai đích, vừa loại bỏ được một phi tần mang thai, vừa chấm dứt sự hoài nghi của đối phương về việc có kẻ mang tư tâm trà trộn trong cung cấm.

Dẫu sao không phải chỉ có mình Thạch Bưu mới nuôi mưu đồ với giang sơn Đại Việt. Lê Tư Thành, Nguyễn Hoàng Lan, các người cũng không ngờ

được điều này phải không?

"Người giúp ta che giấu chân tướng, xem ra lần này ta phải cảm ơn người rồi." Người con gái kia mỉm cười.

Lưu Tích Nguyên thẳng thừng đáp:

"Không cần cảm ơn ta. Chúng ta đã đứng chung một chiếc thuyền, cầm cùng một ngọn giáo, quận chúa mà xảy ra chuyện, tất nhiên Lưu Tích Nguyên này cũng chẳng suôn sẻ gì."

Vĩnh Lạc quận chúa chạm nhẹ tay vào dây đàn bầu, hờ hững gảy lên vài nhịp.

"Vậy còn Phùng Diễm Quỳnh? Người định xử lý cô ta thế nào? Lê Tư Thành chỉ giam cô ta vào lãnh cung, hình như hẳn không có ý định đuổi cùng giết tận, hoặc cũng có thể, hẳn chưa hoàn toàn tin tưởng gian tế chính là cô ta."

Lưu Tích Nguyên âm thầm cười khổ. Vị quận chúa này quen ăn sung mặc sướng, cuộc sống nhàn nhã quá rồi, việc lớn việc nhỏ gì nàng ta cũng đẩy cho hẳn làm. Nhưng nàng ta cũng nói đúng điều mà hẳn trần trở. Hẳn tráo độc dược thành tì sương, Vĩnh Lạc quận chúa động chân động tay chỗ thái y viện, còn đích thân phong bế hoạt mạch của Phùng Diễm Quỳnh. Hai người bọn họ phối hợp ăn ý như vậy, nào ngờ vẫn không thể khiến Tư Thành giết chết Phùng Diễm Quỳnh. Người còn sống, dù chỉ một ngày, chứng tỏ trong lòng Tư Thành vẫn còn hoài nghi...

"Hẳn chưa tin thì chúng ta sẽ làm cho hẳn tin. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Chờ nghiệm thai ư? Muộn rồi. Đêm nay, ta sẽ khiến vị Huệ phi xinh đẹp ấy biến mất vĩnh viễn."

Lưu Tích Nguyên nói xong, người con gái kia không đồng tình cũng chẳng phản đối. Phùng Diễm Quỳnh phải chết, đó là kết cục đã định.

Có tiếng lá khô kêu xột xoạt.

Ánh mắt của Lưu Tích Nguyên sáng rực lên. Hắn xoay người rồi lao vút về phía trước, sảng giọng quát:

"Ai?"

Từ phía sau hòn giả sơn, một thái giám run rẩy bước ra. Vừa nhìn thấy Lưu Tích Nguyên và Vĩnh Lạc quận chúa, mặt y liền trắng bệch. Lưu Tích Nguyên khinh bỉ ngó kẻ đang quỳ trên mặt đất rồi hừ lạnh:

"Người đã nghe thấy gì rồi?"

Thái giám sợ hãi tột độ, một câu cũng không thể nói rõ ràng, chỉ lắp bắp đáp:

"Con chưa nghe thấy gì, con chưa nghe thấy gì cả, van ngài tha mạng cho con..."

Kì thực y cũng chỉ nghe loáng thoáng câu được câu chăng. Cái gì mà quận chúa với chả Lưu Tích Nguyên? Y biết rất rõ hai người trước mặt. Tên của họ đâu phải gọi như vậy!

Còn nữa, hình như họ có nhắc đến tì sương...

Không thể nào!

Khi sắp phải đối mặt với cái chết, con người ta thường tỉnh táo đến lạ lùng. Thái giám hoảng hốt bò lùi lại một bước rồi chạy thục mạng ra khỏi hậu đình.

"Hai người này có vấn đề. Mình phải báo tin cho bộ hạ, nhất định phải báo tin cho bộ hạ..." Y vừa nghĩ vừa chạy trốn chết.

Lưu Tích Nguyên không vội đuổi theo. Hắn vẫn đứng đó, ung dung chấp tay sau lưng, chỉ có đôi mắt âm u mơ hồ lóe lên một tia sát ý.

Thân hình mảnh khảnh phía trước chạy thêm được một đoạn thì khựng lại và đổ ụp xuống. Nhưng Lưu Tích Nguyên vẫn không hề nhúc nhích. Hắn quay đầu lại, bình thản nhìn người sau lưng mình. Ngón tay nàng ta vẫn giữ nguyên động tác phóng ngân châm, chưa buồn thu hồi về.

"Ngân châm đi lệch nửa phân, mất hai giây để tim của y ngừng đập hẳn." Lưu Tích Nguyên bình thản nhận xét: "Xem ra quận chúa cần phải luyện tập thường xuyên hơn mới được."

Người sau lưng bất mãn nguyền dãi một tiếng:

"Lưu Tích Nguyên, thôi cái trò giả vờ ngu của người đi! Người có bao giờ dùng hết sức mình để đi đối phó với một tên tiểu tốt không hả?"

Dĩ nhiên Lưu Tích Nguyên hiểu. Bọn họ ẩn thân trong hoàng cung, trừ trường hợp bất đắc dĩ, bằng không sẽ không bao giờ dùng võ công thực sự của bản thân để giải quyết mọi việc. Phô bày thủ pháp trước mặt thiên hạ, như thế chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này!

"Ta có việc phải đi trước. Quận chúa giúp ta giải quyết thi thể kia đi. Còn nữa, việc ngày hôm nay còn rất có thể sẽ xảy ra lần thứ hai. Cẩn tắc vô áy náy, lần sau nếu không có chuyện gì quan trọng, chúng ta đừng nên gặp mặt nhau thì hơn."

Nói xong, Lưu Tích Nguyên liền phất tay bỏ đi. Đi được một đoạn, hắn lại nghe thấy tiếng đàn bầu vọng ra từ hậu đình. Ẩn sâu trong những âm điệu tưởng chừng thanh thúy ấy lại là sát khí trùng trùng, tựa như khúc nhạc ấy tấu lên để cổ vũ hắn hoàn thành nốt công việc còn đang dang dở.

Đêm nay, Phùng Diễm Quỳnh và thai nhi trong bụng nàng ta sẽ biến mất vĩnh viễn...

...

Chú thích:

(1): Lệ Đức hầu Lê Nghi Dân, con trai trưởng của vua Lê Thái Tông, anh của Lê Nhân Tông và Lê Thánh Tông. Tháng 10 năm 1459, Lê Nghi Dân mưu phản, giết chết Lê Nhân Tông và Tuyên Từ thái hậu, lên ngôi vua và đặt niên hiệu là Thiên Hưng. Nhưng chỉ tám tháng sau, một vụ binh biến khác lại diễn ra, Lê Nghi Dân bị lật đổ, các đại thần như Đinh Liệt, Nguyễn Xí... phò tá hoàng tử Lê Tư Thành lên ngôi, tức vua Lê Thánh Tông. Bản thân Lê Nghi Dân bị biếm thành Lệ Đức hầu, sau đó ít lâu thì bị thắt cổ chết. Sử sách không coi Lê Nghi Dân là hoàng đế chính thống của nhà Lê.

-----

Chương 26: Lòng chàng ý thiếp ai sâu hơn ai?



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Tản Mạn.

Thiên hạ kỳ duyên là tiểu thuyết hư cấu lấy bối cảnh thời Hậu Lê mà cụ thể hơn là những năm đầu của triều vua Lê Thánh Tông... Bốn năm, có lẽ chỉ là một mảnh ghép nhỏ bé trong cả bức tranh lịch sử muôn màu vạn trạng của dân tộc. Bốn năm, khó tránh khỏi một sự đánh giá hạn hẹp và phiến diện. Bản thân lại là dân nghiệp dư, mình thừa nhận mình không có sự đầu tư kỹ lưỡng về các tư liệu khảo cứu. Nếu bạn yêu cầu Thiên hạ kỳ duyên phải là một chỉnh thể hoàn hảo thì xin lỗi vì mình không thể làm được điều ấy. Là một tác phẩm hư cấu dựa trên cảm quan của cá nhân, Thiên hạ kỳ duyên không thể và cũng không có tư cách thuyết minh, tuyên truyền cho bất cứ chân lí lịch sử nào. Mình chỉ mong muốn sau khi đọc tác phẩm này, các bạn sẽ thêm yêu một dân tộc Việt Nam anh hùng, sẽ chủ động tìm tòi để hiểu hơn về lịch sử ngàn năm văn hiến của dân tộc và về những con người không hề vô danh trong lịch sử...

Đến nay, truyện mới chỉ đi được gần 1/3 chặng đường, mình không dám tự nhận xét nó hay dở thế nào. Nhưng như đã nói, mình là dân nghiệp dư, vậy nên chắc chắn Thiên hạ kỳ duyên sẽ tồn tại rất nhiều khiếm khuyết, từ văn phong cho đến nội dung. Mình rất mong nhận được sự góp ý của các bạn để tác phẩm hoàn thiện hơn.

Hôm nay mình tự kỷ nên lên đây viết linh tinh, các bạn đừng để ý nhé. Chúc các bạn tiếp tục đọc truyện vui vẻ.

P/s: Đã bạn nào đọc "đóa sen bên hồ Tả Vọng" chưa? Mình biết đến truyện đó ở một diễn đàn khác. Nói thật, đến nay mình vẫn chưa có thời gian đọc hết truyện này, mới chỉ đọc qua vài đoạn, nhưng mình rất ngưỡng

mộ chị tác giả, ngưỡng mộ vì chị dám viết về sử Việt và lại viết hay như vậy. ^^

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (1)

Trảm lệnh vút xuống...

Nhát đao ấy vung lên...

"Không! Đừng! Đình Huy!"

Tiếng ai đó gào thét, xé nát cả đất trời.

Hừng đông vụt tắt.

Còn trên mặt đất, nở ra những bông hoa xinh đẹp, đỏ thắm màu máu...

...

Ba năm trước.

Người con gái ấy tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.

Ánh sáng lờ mờ từ ô cửa hắt vào khiến Phùng Thục Giang không thể phân định rõ hiện đang là ngày hay đêm. Vịn tay vào thành giường, nàng trở mình ngồi dậy, cảm thấy thái dương vẫn hơi nhức nhối, đến khi định hình lại mới biết mọi thứ không phải mơ.

"Hong Hạnh! Hong Hạnh!"

Hong Hạnh là tì nữ thân cận của Phùng Thục Giang.

Nghe tiếng tiểu thư gọi, Hồng Hạnh vội vàng đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Phùng Thục Giang nửa nằm nửa ngồi trên giường, nàng ta mừng rỡ đến phát khóc:

"Tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi. mấy ngày nay cô bất tỉnh làm con lo muốn chết."

"Chuyện gì đã xảy ra với ta? Sao ta lại nằm ở đây?"

Hồng Hạnh nhanh nhẩu nói:

"Tiểu thư không nhớ gì sao? Hôm trước tiểu thư đang ngồi thêu khăn ngoài thủy đình thì bị đột ngột ngất đi, bất tỉnh đến mấy ngày mấy đêm, cũng may lão gia tìm được thầy lang giỏi nhất trong kinh thành, khó khăn lắm mới giữ lại được tính mạng cho cô đó."

Tì nữ thao thao bất tuyệt một hồi nhưng Phùng Thục Giang mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Nàng chỉ nhớ hôm ấy mình đang ngồi ở thủy đình thì có người mang tới một bát canh tổ yến, nói là của đại phu nhân đích thân vào bếp nấu cho nàng. Đại phu nhân không phải mẹ ruột Phùng Thục Giang. Kể từ khi Phùng Thục Giang trở về Phùng gia, thái độ của bà ta đối với nàng không gần gũi nhưng cũng không xa cách, nói chung là giữ chừng mực nhất định, đối xử bình thường như với các con cháu tiểu thiếp khác trong nhà.

Vốn trong lòng không có phòng bị, lại thêm lúc đang đói bụng, Phùng Thục Giang liền uống hết bát canh tổ yến ấy. Sau đó một lúc, nàng thấy đầu óc mình quay cuồng...

Cho đến khi tỉnh dậy ở căn phòng này!

"Hồng Hạnh, ta đã ngủ mấy ngày rồi?"

Hồng Hạnh nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

"Tính cả hôm nay thì đã là hai ngày hai đêm rồi ạ."

Hai ngày hai đêm? Nghĩ đến người mẹ cả thường ngày vô hại kia, Phùng Thục Giang suýt nữa bật cười thành tiếng. Kể tính tình hào phóng, hiển nhiên hạ thuốc cũng dùng loại chất lượng!

Bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng, Phùng Thục Giang liền bật dậy, liên tục hỏi dồn:

"Còn Đình Huy? Đình Huy đâu? Chàng có đến đây tìm ta không?"

Hồng Hạnh chau mày khó hiểu:

"Con không thấy công tử Đình Huy đến đây. Mà tiểu thư ơi, tại sao công tử ấy lại đến Phùng gia được? Chẳng phải lão gia đã cấm..."

Hình như Hồng Hạnh còn nói rất nhiều, nhưng Phùng Thục Giang đã không còn nghe lọt nổi một từ nào nữa.

Đỗ Đình Huy không đến? Tại sao chàng không đến?

Phùng Thục Giang biết, những gì Đỗ Đình Huy đã hứa với mình, chàng sẽ không bao giờ nuốt lời.

Giống như bầu trời ban trưa bỗng nhiên chuyển sang sắc xám ảm đạm, giống như mặt biển lặng sóng nhưng lại nghe tiếng sôi sục dưới lòng sâu, trong tâm trí Phùng Thục Giang dâng trào một cảm giác bất an. Nàng mặc kệ tì nữ Hồng Hạnh, lão đảo bước ra bên ngoài.

Cảnh tượng trước mắt khiến Phùng Thục Giang khựng lại.

Trước sân biệt viện có hai hàng gia đình đang đứng chỉnh tề. Vừa thấy bóng dáng đại tiểu thư, bọn họ liền sấn lại, cung kính nhưng không hề nhân nhượng, mạnh mẽ ép nàng trở lại trong phòng.

Chống không lại đám người trước mặt, Phùng Thục Giang hét lên đầy giận dữ:

"Hồng Hạnh, chuyện này là thế nào?"

"Còn một chuyện con quên chưa nói với tiểu thư. Từ ngày cô đổ bệnh, lão gia lo lắng cho an nguy của cô nên đã cắt cử hộ vệ đến đây, canh chừng biệt viện cả ngày lẫn đêm. Giờ cô muốn rời khỏi phủ phải có sự cho phép của lão gia và đại phu nhân ạ."

Nói thì nói vậy, nhưng vẻ mặt của Hồng Hạnh cũng u ám chẳng kém Phùng Thục Giang là bao. Khi đã hiểu ra mọi chuyện, Phùng Thục Giang cười lạnh rồi xoay gót bước vào.

...

Nếu Phùng Văn Đạt cho rằng đám hộ vệ trong phủ có thể ngăn cản Phùng Thục Giang thì ông ta đã nhầm.

Giờ tuất một khắc, có một tì nữ lặng lẽ rời khỏi Phùng gia.

...

Đêm đầu thu. Sương trắng chằng mắc khắp nơi. Gió lạnh dần. Bến đò ấy khoác lên mình màu áo đen cô tịch. Lác đác hai bên bờ sông, một vài con đò nhỏ đang đứng đơn độc, lặng lẽ, giống như những chiếc lá tre mảnh mai, thả mình dập dềnh cùng sóng nước.

Phùng Thục Giang không biết mình đã chờ ở đây bao lâu. Sương vẫn buông. Đêm càng sâu.

Người ấy vẫn không đến.

Nhưng đối với Phùng Thục Giang, chờ đợi đôi khi còn dễ chịu hơn không có gì để mà đợi chờ. Ba năm trước, Đỗ Đình Huy nói rằng hãy đợi

chàng thi đỗ trạng nguyên, rồi chàng sẽ đem lễ vật trọng hậu đến trước cửa lớn Phùng gia cầu hôn nàng. Đỗ Đình Huy biết người mình yêu ở Phùng gia đã phải chịu nhiều thiệt thòi nên chàng muốn bù đắp cho nàng tất cả, không chỉ bằng tình yêu, mà còn cả danh dự và lòng tự tôn của một người con gái.

Ba năm, Phùng Thục Giang đã chờ được ba năm, chẳng lẽ giờ lại không chờ được vài canh giờ?

Có tiếng chó sủa ở trong thôn vọng lại. Màn đêm bị tiếng chân của ai đó xé nát. Nhưng đến khi nhìn thấy bóng dáng người đang đi đến, sự rạo rức vừa chớm nở trong lòng lại vụt tắt.

Vẫn không phải Đỗ Đình Huy!

Mặc cho Phùng Văn Đạt ngọt nhạt dụ dỗ, Phùng Thục Giang vẫn kiên quyết không chịu tiến cung. Muốn nàng phó mặc cả đời vào một người mà chưa từng gặp mặt? Nực cười! Hoàng thượng cửu ngũ chí tôn thì đã sao? Hắn có thể chung thủy với một mình nàng không?

Giữa hoàng quyền và Đỗ Đình Huy, Phùng Thục Giang không lựa chọn hoàng quyền. Bởi nàng hiểu rằng, vận mệnh này, tình yêu này, tất cả phải do chính nàng nắm giữ.

Phùng Văn Đạt cũng không phải hạng người dễ dàng thỏa hiệp. Hạn tiến cung sắp đến. Dụ dỗ không được thì ép buộc. Ông ta ngăn cấm Phùng Thục Giang gặp gỡ Đỗ Đình Huy, kịch liệt phản đối con gái mình nên duyên cùng vị tân trạng nguyên mà ông ta cho là nghèo kiết xác và không có tiền đồ đó. Đến khi biết chuyện Phùng Thục Giang muốn bỏ đi, ông ta liền cùng vợ bày ra mưu hèn kế bẩn hòng giữ chân nàng ở lại.

Hai ngày trước, chính là ngày Đỗ Đình Huy và Phùng Thục Giang hẹn nhau sẽ cùng rời khỏi kinh thành.

Đỗ Đình Huy chưa bao giờ lỡ hẹn. Phùng Thục Giang tự nhiên nghi ngờ liệu có phải chàng giận mình nên mới không tới hay không?

Tiếng bước chân vang lên đều đặn. Phùng Thục Giang nhanh chóng nhận ra người cầm đèn đang đi về phía bên đó.



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (2)

"Bác Đồng?"

Năm Đỗ Đình Huy lên mười tuổi thì cha mẹ chàng qua đời trong một trận bão lớn. Nghe nói năm ấy Lỗi Giang vỡ đê. Kể từ đó, bác Đồng là người thân duy nhất của chàng.

"Phùng tiểu thư, là cô thật rồi! Hai hôm nay tôi đều chờ cô ở ngoài bến đò, cuối cùng cô cũng tới."

Người đàn ông gầy gò kia thấy Phùng Thục Giang ăn mặc trang phục của tì nữ thì cảm thấy buồn cười, nhưng ánh mắt lại hiện lên màu sắc ảm đạm, cuối cùng lắc đầu nói:

"Công tử sẽ không đến đâu. Cậu ấy sợ tiểu thư chờ nên bảo tôi đến báo cho cô biết."

"Không thể nào." Phùng Thục Giang mỉm cười tự phủ nhận: "Đình Huy đã hứa sẽ đưa tôi đi, chàng sẽ không bao giờ nói dối tôi."

Vẻ ảm đạm trong mắt bác Đồng càng hiện rõ. Sự kiên định chờ đợi của Phùng Thục Giang chỉ khiến lòng bác ấy thêm áy náy.

Nghĩ ngợi một lúc, bác Đồng từ tốn nói:

"Tôi không nói dối tiểu thư đâu. Kì thực công tử bận việc không thể đến được. Cô cứ trở về Phùng gia trước đi."

Phùng Thục Giang nhận thấy khi nhắc đến hai chữ "Phùng gia", thái độ của bác Đồng có vẻ cổ quái.

"Bận việc?" Phùng Thục Giang bắt đầu cảm thấy nghi ngờ. Chẳng lẽ còn có việc quan trọng hơn lời Đỗ Đình Huy đã hứa? Không phải Phùng Thục Giang ích kỷ, nhưng vì mười năm qua, chưa một lần nào Đỗ Đình Huy nói dối nàng, khiến lần này Phùng Thục Giang thấy khó mà tin được: "Bác Đồng, bác có biết mình đang nói gì không? Đình Huy không có thói quen trễ hẹn, bác biết điều đó mà. Là việc gì mà khiến chàng không thể đến gặp ta?"

Bác Đồng đứng chôn chân tại chỗ. Khóe mắt già nua của bác ấy đang cố ép nước mắt chảy ngược vào trong.

"Tiểu thư, chuyện này..."

Linh cảm thấy có chuyện không ổn xảy ra, Phùng Thục Giang lắc vai bác Đồng, giọng khẩn thiết:

"Đình Huy không đến bến đò, cũng không đến Phùng gia tìm tôi, nhưng lại chu đáo dặn bác đợi ở đây hai ngày hai đêm. Có phải chàng đã biết mình không thể đến hay không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bác Đồng, bác nói đi!"

Công tử ơi, tôi đã nói rồi mà, chỉ có người như Phùng đại tiểu thư mới xứng đáng với cậu thôi. Hai người vốn dĩ là một cặp uyên ương trời định, nhưng con tạo xoay vần, e rằng kiếp này hai người chỉ có duyên mà không có phận...

Đến nước này, bác Đồng biết không thể tiếp tục giấu Phùng Thục Giang được nữa. Sớm muộn gì nàng cũng biết chuyện, chi bằng để nàng sớm đổi diện, đau một lần, ít ra còn hơn áy náy cả đời...

...

Phùng Thục Giang quỳ trước cửa thư phòng, mặc cho hàng ngàn, hàng vạn hạt mưa mang đang trút xuống đầu mình. Không ai biết nàng quỳ ở đây từ bao giờ, chỉ thấy váy lụa trên người đã đẫm nước mưa, áp sát vào thân hình mảnh mai, hòa lẫn một màu với làn da trắng như châu ngọc. Trên gò má gầy gò, nước mưa chảy thành hai hàng bất tận, rơi xuống rồi nhanh chóng tan vào lòng đất.

"Con cầu xin cha, xin cha hãy cứu lấy Đình Huy. Cha thừa biết chàng không hề cấu kết với phản tặc mà."

Bác Đồng kể rằng, hai ngày trước, có người tố cáo tân khoa trạng nguyên Đỗ Đình Huy cấu kết với loạn đảng, mưu đồ chuyện đại nghịch bất đạo. Trong nhà của Đỗ Đình Huy, quan binh cũng tìm được không ít thư từ chứng minh chàng có liên hệ với loạn đảng.

Bản án được phán xử rất vội vàng. Nghe đâu người thẩm án là thái úy Lê Lăng, một vị quan chức cao vọng trọng nhưng lại có thành kiến với đám học trò nghèo như Đỗ Đình Huy. Tên chàng bị gạch khỏi bảng vàng. Bác Đồng còn nói, ba ngày nữa, Đỗ Đình Huy sẽ bị xử trảm!

"Cha, chỉ có cha mới cứu được chàng thôi! Lẽ nào cha nỡ thấy chết mà không cứu?"

Phùng Thục Giang vẫn quỳ ở đó, thanh âm cầu xin thống thiết nghẹn ngào, hòa cùng cơn thịnh nộ của đất trời, bi phẫn đến xé lòng.

"Tiểu thư ơi, cô hà tất phải tự làm khổ mình như thế? Lão gia sẽ không vì tiểu thư mà ra mặt cứu Đỗ công tử đâu."

Hồng Hạnh quỳ bên cạnh, hai đầu gối đã sắp bị sân gạch chà sát đến chảy máu, vẫn không ngừng khuyên can Phùng Thục Giang. Từ lúc trở về từ nhà Đỗ Đình Huy, tiểu thư của nàng ta đã phát điên rồi.

"Cha!"

Nhưng mặc cho Phùng Thục Giang gào thét thế nào, cánh cửa thư phòng vẫn khép chặt.

Ở bên trong, Phùng Văn Đạt tựa lưng vào cửa sổ, không hề rời mắt khỏi Phùng Thục Giang. Từ trong khuôn mặt gân guốc ấy hiện lên sự không cam lòng.

Phùng Thục Giang đang cầu xin ông ta? Điều ấy không hề khiến Phùng Văn Đạt thoải mái, ngược lại còn khiến ông ta cảm thấy khó chịu. Bởi ông ta hiểu rõ, trừ khi nàng yêu tên nhãi họ Đỗ còn hơn tính mạng của mình, bằng không, nàng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ tôn nghiêm của mình như thế.

"Cha!"

Gương mặt xinh đẹp của Phùng Thục Giang nhạt lẩn trong màn mưa trần trụi.

"Cứu mạng..."

"Đủ rồi!"

Cánh cửa thư phòng bật mở. Phùng Văn Đạt xuất hiện ở ngưỡng cửa, thân hình cao lớn như hung thần. Trên đầu ông ta, sấm sét hung hãn rạch nát cả bầu trời.

Phùng Thục Giang thấy ông ta chịu ra gặp mình thì mừng đến run rẩy. Nào ngờ, niềm hi vọng còn chưa kịp nhen nhóm ấy lại bị những lời nói lạnh lùng kia một lần nữa chôn vùi trong vực thẳm.

"Thục Giang, con đừng tốn công cầu xin cho tên Đỗ Đình Huy ấy nữa. Triều đình đã điều tra rõ ràng, nó câu kết với kẻ xấu hòng bức vua soán vị. Đây là tội chém đầu đấy, con có biết không? Giờ ta ra mặt cầu xin cho nó, có khác gì đem sinh mạng hơn năm mươi người ở Phùng gia này cùng đặt dưới lưỡi dao với Đỗ Đình Huy? Chuyện này, đừng bao giờ nhắc đến trước

mặt ta nữa!" Một lát sau, Phùng Văn Đạt dịu giọng: "Hồng Hạnh, đưa tiểu thư về phòng, chăm sóc cho cẩn thận. Tiểu thư mà xảy ra chuyện gì, lúc ấy ta sẽ hỏi tội nhà ngươi!"

Hồng Hạnh nghe xong chỉ biết rớt gật đầu. Thì ra lão gia cũng sợ tiểu thư nghĩ quẩn...

Phùng Thục Giang ngẩng đầu nhìn Phùng Văn Đạt, ánh mắt sâu như biển cả, tĩnh lặng không một gợn sóng, nhưng lại lạnh lẽo đến cùng cực...

Một lúc sau, Phùng Thục Giang lặng lẽ rời khỏi sân chính. Mưa tạt vào mặt đến đau rát, nàng cũng không hề hay biết. Rồi thân hình nhỏ bé như cánh hoa đào ấy chìm dần vào màn mưa đục ngầu.

Nhìn theo bóng dáng Phùng Thục Giang, Phùng Văn Đạt nén một tiếng thở dài.

Chỉ khi trên thế gian này không còn Đỗ Đình Huy, Phùng Thục Giang mới ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của ông ta. Nếu bây giờ ông ta ra mặt và cứu được Đỗ Đình Huy, có khác nào tự vạch áo cho người xem lưng, nói cho người con gái đang quỳ ngoài kia rằng chính cha nó đã sắp đặt mọi chuyện, cấu kết với thái úy Lê Lăng để hại người nó yêu đến mức thân bại danh liệt? Đâm lao thì phải theo lao. Dù có chút không đành lòng, Phùng Văn Đạt cũng quyết không nhân nhượng thêm một lần nào nữa.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (3)

Đó là một buổi sáng mùa thu trong vắt. Pháp trường được dựng lên cạnh một khu chợ đông đúc ở phía đông kinh thành. Nghe nói tử tù bị hành hình hôm nay chính là vị tân khoa trạng nguyên họ Lê

từng được đích thân hoàng thượng ban chiếu khen ngợi là "tài cao hơn núi, tâm trong như ngọc". Bởi thế, dù mới cuối giờ tị, người dân đã kéo đến bên ngoài pháp trường đông như trẩy hội.

Pháp trường...

Người con trai ấy đứng trên đài cao, tay đeo gông, hai chân bị trói chặt vào cọc gỗ. Nếu không vì bối cảnh xung quanh quá mức khủng bố, mọi người sẽ không nhận ra chàng chính là tử tù đợi chém ngày hôm nay. Chàng đứng đó, hiên ngang trong gió trời lồng lộng, gương mặt bình thản đến lạ kỳ, để mặc cho tà áo trắng tùy ý tung bay, phấp phới như suối thác. Trước hàng trăm ánh mắt đang nhìn mình như ăn tươi nuốt sống, chàng ngẩng cao đầu, lưng ưỡn thẳng, gông cùm trên tay bất giác trút bỏ hết sự thô thiển vốn có, dưới ánh nắng bình minh càng trở nên hài hòa, đẹp đẽ. Chàng đứng đó, tư thế phóng túng, ngông cuồng. Trong mắt chàng, người ta không đọc được bất kì nỗi sợ hãi nào, giống như cái chết đối với chàng chẳng qua chỉ là sự khảo nghiệm đầy mới mẻ mà thôi.

Sắc bình minh nhuộm vàng cả pháp trường. Giờ Ngọ sắp tới. Ánh mắt bình lặng của người tử tù lướt qua dòng người phía dưới, tiếc nuối dâng lên trong cổ họng.

Vậy là nàng ấy không đến...

Thêm nửa canh giờ nữa trôi qua. Viên quan giám trăm có nói gì đó, nhưng chàng chẳng buồn quan tâm. Cùng lắm lại là vài ba trang giấy kể tội chàng thôi mà. Có gì đáng sợ đâu!

"Giờ thìn đã đến, chém!"

Đao phủ tiến đến trước mặt chàng, không quên hăm dọa bằng một nụ cười mờ ám. Dưới ánh nắng ngọt ngào như mật, chàng nhìn thấy lưỡi đao đang tỏa ra ánh sáng màu xanh vô cùng lạnh lẽo.

Lưỡi đao này, đã từng tắm máu bao nhiêu tử tù oan khiên như chàng?

Giờ phút này, Đỗ Đình Huy không muốn nghĩ ngợi nhiều nữa. Chàng từ từ nhắm mắt lại, trong tâm trí bình thản như nước, chỉ có hình ảnh người con gái ấy ngập tràn...

"Quan giám trăm, xin hãy dừng tay!"

Giọng nói ấy, sao mà thân quen thế?

Có phải chàng đang nằm mơ không? Chàng đã đến thiên đường nhanh như thế ư?

Ảo mộng biến mất, Đỗ Đình Huy như bừng tỉnh. Chàng lập tức chú ý đến một bóng hình màu tím đang tách khỏi dòng người bên dưới, hối hả tiến về phía pháp trường.

Giữa dòng người vô định, nàng mặc áo tím, giản dị mà kiêu sa, nổi bật như nụ lục bình giữa bọt bèo sóng nước.

Trên pháp trường lạnh lẽo, tà áo trắng của chàng vẫn nhàn nhã tung bay, khí thế phiêu dật đủ sức khuất lấp cả ánh bình minh.

Nàng nhìn lên, cái nhìn bi thương, chua xót.

Chàng nhìn xuống, ánh mắt dịu dàng hơn nước, ngọt ngào hơn mật, đắm thắm nhu tình.

Cuối cùng nàng cũng đến rồi...

Trong khoảng khắc ấy, một giây ngắn ngủi cũng ngỡ như dài đến vạn năm.

Cảnh tượng ấy huyền mị mà bi tráng đến mức tất cả mọi người đều thất thần, không một ai đủ lãnh đạm để quay mặt sang nơi khác. Đám đông vốn đến xem hành hình tử tù, giờ phút này chỉ biết ngây người nhìn theo người con gái mặc áo tím đang từng bước, từng bước tiến vào pháp trường. Mỗi bước nàng đi, đất dưới chân như nở ra muôn ngàn bông tuyết trắng.

Chẳng mấy chốc, Phùng Thục Giang đã đặt chân lên pháp trường.

"Điều dân kia to gan!" Từ trên cao, vị quan giám trảm đập bàn quát lớn. Ông ta vốn cũng bị khí thế bức người của Phùng Thục Giang lấn át, mãi về sau mới tự bầu tay mình cho tỉnh, từ đó thốt lên được một câu hăm dọa: "Tự tiện xông vào pháp trường, người muốn chết phải không?"

Phùng Thục Giang cố kìm chế tức giận trong lòng mình, từ tốn cúi đầu trước vị quan giám trảm tuổi đã ngoại ngũ tuần:

"Thất lễ rồi. Ta là Phùng Thục Giang, con gái quan giám nghị đại phu đương triều."

Tuy mọi người không biết Phùng Thục Giang là ai, nhưng Phùng Văn Đạt lại là cái tên quá quen thuộc. Ông ta phò trợ hoàng thượng lên ngôi, nhanh chóng được trọng dụng, nắm trong tay quyền hành hiển hách. Viên quan giám trảm vừa nghe thấy người con gái này tự xưng là tiểu thư nhà họ Phùng thì lập tức dịu đi mấy phần.



"Phùng tiểu thư à, pháp trường không phải là nơi sạch sẽ để cành vàng lá ngọc như tiểu thư đến đâu. Hạ quan nghĩ tiểu thư nên trở về đi thì hơn." Ông ta hạ giọng khuyên giải.

"Đại nhân, hôm nay ta chỉ muốn đến tiễn công tử Đình Huy lên đường. Mong đại nhân toại nguyện cho ta."

Viên quan giám trăm ái ngại đánh giá Phùng Thục Giang một lượt. Từ từ dưới kia vốn là tân khoa trạng nguyên, được hoàng thượng vô cùng coi trọng, không ngờ lại cấu kết với dư đảng của Lê Đức hầu, làm ra loại hành vi trời không dung đất không tha. Bản thân làm quan giám trăm, nếu chẳng may hôm nay việc thi hành án có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn cái đầu của ông ta cũng khó mà giữ được.

Cân nhắc một lát, ông ta lắc đầu.

Sớm biết đối phương sẽ từ chối, Phùng Thục Giang cười lạnh rồi rút từ ống tay áo ra một con dao găm!

Quân lính không ngờ người con gái liễu yếu đào tơ này lại dám mang vũ khí xông vào pháp trường, vốn dĩ bọn họ định xông ra chế ngự nàng, nhưng sau khi nhớ ra nàng là tiểu thư Phùng gia thì trở nên lúng túng, tiến không được lùi cũng không xong, đành nhìn về phía viên quan giám trăm mà chờ lệnh.

"Phùng tiểu thư, cô muốn làm gì?" Viên quan giám trăm cười nhạt: "Pháp trường này canh giữ nghiêm cẩn, cô cho rằng chỉ dựa vào mình cô là có thể cứu tên phản tặc Đỗ Đình Huy kia sao?"

Thấy Phùng Thục Giang mang dao xông vào pháp trường, hiển nhiên mọi người đều cho rằng nàng định cướp pháp trường.

Nào ngờ, Phùng Thục Giang chỉ cười lạnh rồi xoay nhẹ cổ tay, mũi dao nhọn hoắt đổi hướng, chĩa thẳng về phía cổ họng mình.

Phải, nàng không có năng lực đấu lại nghìn binh vạn mã, nhưng nàng hoàn toàn có thể làm tổn thương một người.

Người đó chính là nàng!

"Thục Giang!"

Ở phía xa, Đỗ Đình Huy hoảng hốt hét lên. Khi nhìn thấy bóng áo tím của nàng trong dòng người hỗn loạn, chàng đã rất vui mừng, nhưng tất cả những gì chàng mong muốn không phải như thế này.

"Nguyễn đại nhân, tôi chỉ muốn nói vài ba câu với Đỗ công tử, nói xong sẽ đi ngay, hy vọng đại nhân không làm khó dễ tôi."

Con dao găm trong tay Phùng Thục Giang đón lấy ánh nắng mặt trời, diễm nhiên tỏa ra thứ ánh sáng sắc bén, băng lạnh. Phùng Thục Giang vừa nói vừa bình tĩnh bước về phía Đỗ Đình Huy. Quân lính tạo thành hàng chắn, nhất tề rút gươm ra hòng ngăn cản nàng tiếp cận phạm nhân, để rồi cuối cùng, tất cả đều chùn bước trước ánh mắt sâu như biển cả và khí thế vừa lạnh lùng vừa dứt khoát của người con gái trước mặt. Nàng tiến lên một bước, bọn họ nhìn nhau rồi đồng loạt lùi về một bước. Nàng càng ép sát, họ càng thoái lui. Chẳng bao lâu sau, hai hàng quân đã tách ra, nhường lại lối đi cho nàng.

Một người lính lo lắng nhìn về phía viên quan giám trạm, chỉ thấy ông ta bất lực lắc đầu, hàm ý cứ mặc kệ bọn họ.

Chỉ chờ có vậy, Phùng Thục Giang vứt dao xuống đất rồi vội chạy về phía Đỗ Đình Huy, chua xót nhìn cảnh chàng bị xích chặt vào gông, từ mười đầu ngón tay, máu tươi vẫn còn loang lổ.

Đỗ Đình Huy nhú mày khó chịu:

"Thục Giang, ai bảo nàng đến đây?"

Phùng Thục Giang đáp:

"Tự thiệp đến."

Khí thế ung dung, phiêu dật vừa rồi không còn nữa, Đỗ Đình Huy khẽ thở dài, gương mặt vẫn nhả hiện lên nụ cười bất đắc dĩ:

"Ta không sao đâu, nàng mau trở về đi."

Nghe Đỗ Đình Huy an ủi mình, Phùng Thục Giang bỗng nhiên không cười nổi:

"Chàng sắp bị người ta chém đầu rồi mà còn nói mình không sao... Đừng nói nữa, hôm nay thiệp đến để đưa chàng đi."

Phùng Thục Giang hạ giọng, lời này gần như chỉ có hai người họ nghe rõ. Lúc này, nàng cố tình vớt con dao găm kia đi để mọi người chú quan. Kì thực, trong ống tay áo nàng còn một con dao khác, nhỏ gọn hơn, mà cũng sắc bén hơn rất nhiều.

Kế hoạch của Phùng Thục Giang rất đơn giản. Nàng sẽ khiến Đỗ Đình Huy giả chết, đợi sau khi quan giám trảm xác nhận thi thể, đám nhân sĩ giang hồ mà nàng thuê sẽ tấn công pháp trường, lợi dụng tình hình hỗn loạn để đưa Đỗ Đình Huy trốn đi.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 26: Lòng Chàng Ý Thiếp Ai Sầu Hơn Ai. (4)

"Đừng làm như vậy. Nàng sẽ không thoát được đâu. Nghe lời ta, trở về đi."

Mặc kệ lời khuyên bảo của Đỗ Đình Huy, Phùng Thục Giang xoay lưng lại phía quan binh, bắt đầu cắt dây trói.

"Thục Giang..."

"Chàng chờ chút, thiếp sẽ xong ngay thôi."

Đỗ Đình Huy cúi xuống nhìn người con gái trước mặt mình, trong mắt chàng tràn ngập nhu tình ấm áp, nhưng chỉ một thoáng sau, chàng đã khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm đến vô tình.

"Nàng nhất định phải khiến ta tức chết đấy à?"

Lời chàng nói ra lạnh hơn băng. Bàn tay đang bận rộn cắt dây trói của Phùng Thục Giang bỗng chậm dần.

"Thiếp đến cứu chàng." Phùng Thục Giang nhắc lại.

Đỗ Đình Huy lại thở dài:

"Thoát khỏi nơi này rồi thì sao? Chúng ta trốn được một ngày, hai ngày, có trốn được cả đời không?"

"Đại Việt rộng như vậy, thiếp tin sẽ có chỗ cho chúng ta dung thân."

Nàng kiêu hãnh như vậy, tự tôn như vậy, giống như một đóa mẫu đơn cao quý, sao có thể cùng chàng sống cuộc sống trốn chạy, ẩn dật cả đời? Bất nàng chịu khổ cùng chàng, chi bằng một đao đoạn tuyệt...

Phùng Thục Giang còn chưa kịp nói hết câu, Đỗ Đình Huy đã lạnh nhạt cắt ngang:

"Nàng nhất định muốn chung sống với một kẻ phản tặc như ta đến cuối đời sao?"

Lần này, bàn tay của Phùng Thục Giang dừng lại hẳn. Nàng ngược lên nhìn Đỗ Đình Huy, vẻ mặt vốn bình lặng như nước hồ mùa thu giờ đang khẽ nổi sóng:

"Chàng nói cái gì?"

Lời thú nhận của Đỗ Đình Huy còn đau hơn nghìn dao đâm vào tim nàng.

Chàng nói, chàng là người của Lệ Đức hầu Lê Nghi Dân.

"Không, chàng nói dối!" Phùng Thục Giang lăm bắm với chính mình: "Chàng không thể nào là người của Lệ Đức hầu được. Là bọn chúng đổ oan cho chàng. Chàng hãy nói là bọn chúng đổ oan cho chàng đi!"

Đỗ Đình Huy cười nhạt:

"Vụ án này do hình bộ phụ trách, lại thêm thiếu úy Lê Lăng đích thân thẩm án, nàng nghĩ ta bị oan được mấy phần? Nói cho nàng biết, ta cố ý tiếp cận nàng cũng chỉ vì cha nàng đã có công phò trợ tân hoàng thôi. Thế nào, Phùng đại tiểu thư, nàng bất ngờ lắm hả?"

Chàng không gọi nàng là Thục Giang nữa, chàng gọi nàng là Phùng đại tiểu thư!

Giống như chân trời đầy nắng bỗng chốc vỡ vụn, giống như mặt biển êm đềm bỗng nổi cuồng phong bão tố, nắng tắt dần, sóng gió ập đến, trái tim Phùng Thục Giang như bị ai đó bóp nghẹt, nàng lão đảo lùi lại một bước, trần trối lắc đầu.

Mười năm trước, có một cậu bé bắt chấp tất cả, bảo vệ nàng khỏi sự trêu chọc của lũ trẻ ác ôn...

Ba năm trước, người con trai ấy dắt tay nàng đến trước miếu thành hoàng, thề với thần linh rằng sẽ ở bên nàng suốt đời suốt kiếp...

Bốn ngày trước, chàng nói chàng sẽ đưa nàng đi, rời xa Phùng gia, rời xa chốn thị thành phức tạp, xô bồ...

Ánh mắt ấy, chân tình ấy, lẽ nào đều là giả dối?

"Không, thiếp không tin."

Đúng vậy, nàng không tin ân tình tám năm của chàng chỉ là một sự sắp đặt giả dối!

Đỗ Đình Huy vẫn kiên trì miệt thị chính bản thân mình. Giọng chàng vừa lạnh lùng vừa mỉa mai:

"Trước đây cha nàng phò trợ Bình Nguyên vương, lật đổ hầu gia, ta thực sự muốn nhà họ Phùng các người phải thân bại danh liệt. Đáng tiếc, nghiệp lớn chưa thành thì vận số Đỗ Đình Huy này đã tận. Phùng đại tiểu thư, người con trai trên đời dám làm dám nhận, ta có chết cũng không cần nàng thương hại."

Chàng có chết cũng không cần ta thương hại...

Phùng Thục Giang đau khổ nhìn Đỗ Đình Huy, trong ánh mắt nàng, đất trời không ngừng nghiêng ngả, băng tuyết mỗi lúc một cuộn xoáy vào

nhau, tạo thành một cơn cuồng phong mịt mờ. Con dao bị nàng nắm chặt trong tay, đâm vào da thịt đến ứa máu, nàng cũng không hề hay biết.

"Những gì chàng nói là thật?"

Đỗ Đình Huy không thanh minh, cũng thôi không tự mĩa mai nữa, mí mắt chàng sụp xuống, thay cho lời khẳng định đã quá rõ ràng.

Nhưng cho dù chàng có dùng cả cái chết để chứng minh, Phùng Thục Giang cũng không tin. Nàng hiểu rõ Đỗ Đình Huy hơn chính bản thân mình. Mười năm trước, chàng chỉ là một đứa trẻ, mà một đứa trẻ thì làm sao biết đến thứ gọi là trù tính thủ đoạn? Chàng nhận tội, chàng ruồng rẫy nàng, chỉ vì muốn ép nàng phải quên đi mà thôi...

Tại sao?

Tại sao chàng nhận hết mọi đau khổ về mình, chấp nhận bản án nghiệt ngã này?

Tại sao chàng nỡ bỏ ta mà đi? Chàng cho rằng một mình ta ở lại nhân gian này sẽ hạnh phúc lắm sao?

Nếu chàng nghĩ như vậy thì chàng đã nhầm rồi!

Không có chàng ở bên, cuộc sống của ta chỉ là một ảo ảnh ngọt ngào mà thôi. Thiếu vắng chàng, chưa bao giờ ta biết đến hai từ "hạnh phúc".

Một khi quyết tâm đã hạ, mọi day dứt, đau khổ đều tan biến thành bọt nước. Phùng Thục Giang hướng mũi dao về phía tim mình, cắn răng nói:

"Được, Đỗ Đình Huy, chàng đã muốn chết, vậy thiếp chết cùng chàng là được chứ gì!"

Hành động quyết liệt của Phùng Thục Giang khiến Đỗ Đình Huy bừng tỉnh. Vốn dĩ chàng muốn ra đi trong thanh thản, chỉ e rằng bây giờ, sự

thanh thân cũng là một sở nguyện xa vời...

Không biết giờ phút ấy, Đỗ Đình Huy lấy đâu ra sức lực mà liều mạng xông tới, hất văng con dao trong tay nàng ra.

Nếu không vướng gông cùm, chàng đã thả tay cho nàng một cái tát rồi. Chàng vì đâu mà hi sinh cả tính mạng mình, nàng đã không hiểu, thậm chí còn đòi chết cùng chàng.

Đối diện với gương mặt đang thảng thốt của Phùng Thục Giang, Đỗ Đình Huy nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Khốn kiếp! Ai cho nàng chết cùng ta? Phùng Thục Giang, nàng nghe cho kỹ đây, nếu nàng dám làm tự làm tổn thương mình, ta có chết cũng không nhắm mắt. Kiếp sau, rồi cả kiếp sau nữa, ta có làm ma cũng sẽ không tha cho nàng!"

Không cho nàng yêu, không cho nàng hận, cũng không cho nàng đồng quy vu tận...

Đỗ Đình Huy, rốt cuộc chàng muốn thế nào mới bằng lòng?

Lần đầu tiên trong mười bảy năm, Phùng Thục Giang bật khóc như một đứa trẻ. Nước mắt lăn dài trên gò má, rơi xuống khóe môi mặn chát. Cũng chính những giọt nước mắt ấy đã nhấn chìm trái tim Đỗ Đình Huy. Nhìn thấy nàng khóc vì mình, chàng còn gì để nuối tiếc nữa?

Nụ cười mãn nguyện khê nở trên môi, bàn tay chịu cung hình đến rớm máu của chàng dịu dàng lau mặt cho Phùng Thục Giang, chàng nhỏ giọng dỗ dành:

"Thục Giang, đừng khóc nữa. Lời hứa yêu thương nàng trọn đời trọn kiếp, ta không thể thực hiện được. Ta đi rồi, nàng phải sống cho thật tốt,



không được buồn phiền, không được day dứt, cũng đừng vì ta mà oán hận..."

Hãy cười lên đi. Để nụ cười của nàng là hình ảnh tươi đẹp cuối cùng mà ta lưu giữ trên thế gian này...

...

Trên pháp trường, vạt áo màu tím run rẩy như một linh hồn tàn tạ, lạc lõng giữa cơn mưa chiều cuối đông.

Không gian trầm lặng đến ngột ngạt, đến viên quan giám trảm cũng cảm thấy sự xuất hiện của mình thật thừa thãi.

Sau đó một giây, một phút, hoặc cũng có thể là cả thế kỉ dài đằng đẵng, người tử tù ấy đột nhiên lên tiếng, ngữ khí ra lệnh vừa bình thản, lại có phần cuồng vọng:

"Nguyễn đại nhân, ngài còn chờ gì nữa mà không hạ lệnh xử trảm?"

Lần đầu tiên trong đời, dân chúng kinh thành được tận mắt chứng kiến cảnh tượng một tử tù ra lệnh cho người ta chém đầu mình. Nếu không vì trái tim sớm đã tan chảy thành nước, chỉ e rằng họ đã cúi mình mà tỏ ngưỡng vọng trước vị tân khoa trạng nguyên này rồi.

Viên quan giám trảm nhìn Đỗ Đình Huy như thôi miên. Thật kì lạ, trời không có một hạt bụi, nhưng ông ta lại thấy mắt mình ươn ướt.

Trảm lệnh vút xuống...

Nhát đao ấy vung lên...

"Không! Đừng! Đình Huy!"

Tiếng ai đó gào thét, xé nát cả đất trời.

Hừng đông vụt tắt.

Còn trên mặt đất, nở ra những bông hoa xinh đẹp, đỏ thắm màu máu...

Màu đỏ diễm lệ.

Đỏ đến nhức mắt.

Đỏ mà tan nát lòng người.

...

Nàng thực sự rời xa gia đình mình sao?

Chàng đừng quên rằng năm ấy, chính bọn họ đã bỏ rơi thiếp. Thiếp sẽ không bao giờ lưu luyến những kẻ đã bỏ rơi mình đâu.

Nhưng dù sao nàng cũng là phận nữ. Bỏ trốn vì ta, nàng không sợ mình sẽ bị thiên hạ coi thường ư?

Thiên hạ này đã làm được gì cho thiếp? Bọn họ có thể đối đãi tốt với thiếp, nguyện cả đời này chỉ yêu thương thiếp như chàng không?

Được, vậy ta đưa nàng đi, rời xa kinh thành này, đến một nơi mà mọi người không biết chúng ta là ai, trên đời này sẽ không còn đại tiểu thư nhà họ Phùng, cũng không còn kẻ gọi là tân khoa trạng nguyên nữa...

...

Hình như cha nàng đã nhầm. Thực sự, ta chưa bao giờ có ý định đối nghịch với Phùng gia.

Không gì đau đớn hơn việc người mình yêu vì mình mà chết...

Ông ta đã nói thế, và ta tin ông ta dám làm điều đó với nàng, như tám năm trước ông ta đã từng nhẫn tâm vứt bỏ con gái của chính mình.

Lời hứa yêu nàng trọn đời trọn kiếp, đến cuối cùng, ta vẫn là kẻ bội thề.

Ta bỏ nàng mà đi, nàng trách ta nhẫn tâm, nhưng Thục Giang à, nàng có biết rằng đời này kiếp này, sự dịu dàng hay nhẫn tâm của ta cũng chỉ vì nàng mà thôi.

Dù sao, ta cũng không muốn nàng vì ta mà day dứt, càng không muốn nàng vì ta mà oán hận. Vì sự thanh thản trong lòng nàng, ta chấp nhận dùng cả danh dự và sinh mệnh của mình để đánh đổi.

Tạm biệt nàng, Thục Giang...

...

Người ta đồn rằng khi người tử tù ấy ra đi, sắc mặt chàng vẫn dịu dàng như thế, trên môi hình như còn vương lại một nụ cười, bình yên và thanh thản...

...

Phùng Thục Giang âu yếm hôn nhẹ lên lọn tóc ấy rồi đặt nó trước ngực, động tác nâng niu, trân trọng đến tột cùng.

Lọn tóc này là của Đỗ Đình Huy...

Vạt áo tím tung bay giữa sắc trời quỳ dị. Phía đằng xa, chân trời giống như đang vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng như vậy thì đã sao? Thế gian này hưng thịnh hay diệt vong thì có liên quan gì đến Phùng Thục Giang? Giây phút nhất đao oan nghiệt ấy vung lên, trái tim nàng đã chết theo người tử tù ấy rồi!

-----

Chương 27: Tương tàn

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 27: Tương Tàn (1)

Bù đắp? Trái tim của quân vương không phải do mình ta nắm giữ. Lầu son gác tía nơi này cũng không vĩnh viễn thuộc về ta. Tước đoạt tình yêu của ta rồi đẩy ta vào một nơi như thế, em cho rằng cha đang bù đắp cái gì cho ta đây?

-----

Sương đêm bao trùm Vĩnh Hà điện. Cỏ cây đã chìm trong giấc ngủ dài.

Đêm thanh tĩnh, trong vắt như thủy tinh.

Cung nữ Hồng Hạnh nhẹ nhàng bước đến rồi khoác một chiếc áo choàng lên vai Phùng Thục Giang. Kể từ lúc trở về đây, Phùng Thục Giang vẫn ngồi ngoài sân, yêu chiều ngắm nhìn nhánh phong lan tím trước mặt, dường như không hề quan tâm đến những cơn gió lạnh đêm thu.

"Bẩm lệnh bà, sương đêm không tốt cho sức khỏe, thể trạng người lại yếu nữa, vẫn nên vào trong thì hơn."

Hồng Hạnh nhẹ giọng khuyên can, nhưng Phùng Thục Giang chỉ điềm nhiên lắc đầu:

"Người đi nghỉ trước đi. Ta ngồi thêm một lát rồi sẽ vào."

"Lệnh bà vẫn ngồi ngoài này, con sao an tâm đi nghỉ được chứ?" Hồng Hạnh ỉu xìu đáp.

Ba năm trước, Phùng Thục Giang vào phủ Bình Nguyên vương mà không đem theo bất cứ thứ gì của nhà họ Phùng, duy chỉ có Hồng Hạnh khóc lóc cầu xin mãi, cuối cùng Phùng Thục Giang mới miễn cưỡng đưa nàng ta cùng đi. Khi Tư Thành lên ngôi, Phùng Thục Giang không nhận được thánh ân, mãi mãi cũng chỉ làm một Phùng lương nhân nhỏ bé trong Vĩnh Hà điện. Hầu hạ một phi tần không có tiền đồ như thế, chẳng cần đoán cũng biết Hồng Hạnh đã phải chịu không ít thiệt thòi, thế nhưng suốt mấy năm qua nàng ta chưa từng oán trách chủ nhân mình nửa câu, việc hầu hạ cũng không vì thế mà biếng nhác, có thể nói đối với Phùng Thục Giang đã trọn tình trọn nghĩa.

Có tiếng chuông sang canh. Đã đầu giờ sử.

Hồng Hạnh cúi đầu lằm bằm:

"Nếu con nhớ không nhầm thì hôm nay là ngày giỗ của công tử Đình Huy."

Sắc mặt vốn trầm lặng của Phùng Thục Giang dần ra trong giây lát.

"Lệnh bà ơi, con xin lệnh bà! Người hãy nghĩ lại đi!" Hồng Hạnh quỳ xuống, nước mắt chan chứa: "Giờ lệnh bà đã nhập cung, dù được sủng hạnh hay chưa thì cũng đã danh chính ngôn thuận trở thành phi tử của bệ hạ. Hơn nữa, công tử Đình Huy ra đi cũng đã mấy năm, người chết không thể sống lại, lệnh bà hà tất phải tự làm khổ mình như thế?"

Hồng Hạnh còn chưa nói xong, Phùng Thục Giang đã giận dữ quay lại rồi thẳng tay cho nàng ta một cái bạt tai.

"Đình Huy là người để người tùy tiện nhắc đến sao?" Phùng Thục Giang hừ lạnh: "Người mà còn nhắc tới chàng một lần nữa thì mau cút đi cho khuất mắt ta. Người hầu hạ ai thì hầu hạ, còn ta, ta không cần!"

Hồng Hạnh thốn thức đưa tay ôm má, ánh mắt long lanh ngược nhìn Phùng Thục Giang. Rời khỏi Vĩnh Hà điện thực ra là một sự lựa chọn rất có tiền đồ. Chính Hồng Hạnh cũng không hiểu rốt cuộc chủ nhân nói thế vì giận mình hay vì nghĩ cho mình nữa.

Trước mặt Phùng Thục Giang, nhành phong lan tím rung rinh rất khẽ.

Ba năm trước, Phùng Thục Giang liều chết xông vào pháp trường, kết quả vẫn không cứu được Đỗ Đình Huy, ngược lại còn tận mắt chứng kiến cảnh chàng bị hành quyết. Giây phút ấy đã trở thành bóng ma ám ảnh Phùng Thục Giang cả cuộc đời.

...

Hai tuần sau khi Đỗ Đình Huy mất đi, Phùng Thục Giang mới khám phá ra một bí mật ghê tởm. Thì ra, vì muốn cho Phùng Diệm Quỳnh một cuộc sống êm đềm, tránh khỏi những cuộc chiến gió tanh mưa máu chốn cung đình, Phùng Văn Đạt đã hi sinh Đỗ Đình Huy để ép Phùng Thục Giang thay nàng ta nhập cung.

Nếu Phùng Văn Đạt cho rằng chỉ cần Đỗ Đình Huy chết, ân tình giữa hai người họ sẽ chấm dứt thì ông ta đã nhầm.

Thứ ông ta giúp nàng đoạn tuyệt không phải là tình yêu, mà chính là tình cảm gia đình!

Nàng vẫn không quên cuộc đối thoại hôm đó giữa cha mình và thái úy Lê Lăng, vẫn không quên ánh mắt đặc ý của Phùng Văn Đạt khi nàng trở về từ pháp trường, ngoan ngoãn nói rằng một tháng sau mình sẽ nhập cung.

Đặc ý ư? Phải rồi, là đặc ý!

Phùng Thục Giang rất muốn xem cha mình có thể đặc ý đến lúc nào!

Phùng Văn Đạt không muốn Phùng Diễm Quỳnh nhập cung? Đã vậy, nàng càng phải kéo theo bảo bối quý báu ấy nhập cung cùng mình!

Phùng Văn Đạt không nỡ để Phùng Diễm Quỳnh dính dáng đến chuyện tranh đấu chốn thâm cung? Đã vậy, nàng sẽ khiến đối phương tự nguyện bước lên đoạn đầu đài.

Một lúc sau, Phùng Thục Giang lại xoay gót rời khỏi Vĩnh Hà điện. Hồng Hạnh thấy vậy liền lo lắng chạy theo. Phùng Thục Giang không đồng tình nhưng cũng chẳng ngăn cản, cứ để mặt Hồng Hạnh đi theo phía sau.

"Lệnh bà muốn đi thăm Huệ phi?"

Cuối cùng Hồng Hạnh cũng tinh ý đoán ra. Khi không có người ngoài, nàng ta vẫn giữ thói quen gọi Phùng Diễm Quỳnh là Huệ phi như trước. Phùng Thục Giang lạnh lùng nhìn đối phương rồi gật đầu. Hồng Hạnh hiểu ý, bèn đi lên trước dẫn đường.

Nơi bọn họ sắp hướng đến không phải cung Thụy Đức diễm lệ một thời, mà là một nơi bị vây kín giữa những bức tường phủ đầy rêu xanh.

Nơi ấy có một cái tên đầy ám ảnh: lãnh cung...

...

Trước đó ba canh giờ.

Bên ngoài hoàng cung.

Cơn mưa đầu thu đến đột ngột như vị khách không mời, nhanh chóng đem bọt nước phủ trắng xóa cả một trời. Ngồi trú mưa trong miếu thành hoàng, ngoài mấy người nông dân đang đi cày về thì còn có ba người bọn Phạm Anh Vũ.

Lê Khải Triều rũ rũ áo ngoài cho hết nước mưa, càu nhàu chửi trời chửi đất, lại chửi sang cái tên Trường Giang chậm chạp làm hấn chạy mưa không kịp, báo hại cả người cả ngựa đều ướt như chuột lột. Dậm chân đi lại một hồi, đến khi một bà lão vì không chịu nổi cái kẻ cứ lượn như chong chóng trước mặt mà quát lên mấy câu, hấn mới chịu an phận ngồi xuống nền nhà phủ đầy rơm. Mùi đất, mùi rêu mốc, mùi mồ hôi của những người đến trú mưa hòa quyện vào nhau, nồng nồng bốc lên, khiến hấn thấy lợm giọng.

Bình sinh, hấn vốn sợ bắn, ghét tiết trời ẩm ướt.

Chấp tay tạ lỗi với thành hoàng, hấn đứng dưới mái hiên nhổ một bãi, miễn cưỡng cảm giác thư thái hơn một chút.

Lúc trở vào trong, Phạm Anh Vũ đã tựa lưng vào cột đình ngủ ngon lành, chỉ còn Trường Giang ngồi khoanh tay bó gối, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài bầu trời đục ngàu.

"Này, nhìn gì dữ thế, bộ cậu chưa nhìn thấy mưa bao giờ à?"

Lê Khải Triều chọn cho mình một chỗ khô ráo, nhón mông ngồi xuống. Trường Giang đã dần quen với kẻ lăm mồm bên cạnh. Cậu chỉ vào bầu trời nửa xám nửa trắng rồi nói:

"Ngày ấy, trời cũng mưa to như thế này..."

Ngày ấy của ba tháng trước, có một người con trai đã lao về phía vực sâu, tuyệt vọng nhìn theo người con gái mà mình yêu thương nhất đang rơi xuống khoảng không vô thẳm. Rồi trong một phút bất cẩn, cũng có thể vì đã lao người ra quá xa, cậu thấy cơ thể mình cũng trở nên nhẹ bẫng, bồng bênh như mây gió...

Ngày ấy của ba tháng trước, có một người con trai tỉnh dậy ở quá khứ sáu trăm năm về trước...



$TkV=\{S$

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 27: Tương Tàn (2)

"Nghe cậu nói thì có vẻ như đó là một chuyện rất khủng khiếp." Lê Khải Triều chặc lưỡi cảm thông.

"Đó là một cơn ác mộng. Chính nó đã đưa tôi lạc đến nơi này."

Trường Giang định nói "lạc đến thời đại này" nhưng sau khi ngó sắc mặt của Lê Khải Triều, cậu vội sửa lại thành "lạc đến nơi này".

"Thực ra cũng không khó." Cái tên bên cạnh cậu lại bắt đầu cười nhả nhỏ: "Lê Khải Triều ta lăn lộn trên giang hồ đã hơn mười năm, có chốn thâm sơn cùng cốc nào chưa từng đặt chân qua? Cha mẹ cậu tên tuổi là gì, nhà cửa ở đâu, hàng xóm có những ai, chỉ cần cho ta một cái tên, ta sẽ đưa cậu về đến tận nhà."

Mặc kệ Lê Khải Triều hót như khướu, Trường Giang đều ngám ngấm lắc đầu. Nếu nói cậu đến từ thế kỉ hai mươi mốt, nhà cậu ở Hà Nội, tên họ Lê kia có bản lĩnh vượt thời gian đưa cậu trở về không?

"Cảm ơn ý tốt của anh." Biết Lê Khải Triều mặc dù khoe mẽ nhưng cũng có thiện chí, Trường Giang không nở mĩa mai hẳn nữa: "Nhưng đừng trở về, tự tôi sẽ tìm được. Hơn nữa, còn có một lý do khiến tôi chưa muốn về bây giờ."

Lê Khải Triều vẫn dỏng tai lắng nghe. Hẳn thường ngày nói lảm như khướu, nhưng không có nghĩa hẳn là một kẻ bất lịch sự, khi người khác nói, hẳn sẽ luôn ngoan ngoãn lắng nghe.

Trường Giang hơi hạ giọng:

"Tôi bị lạc một người bạn. Không tìm được cô ấy, tôi sẽ không trở về."

Nếu Hoàng Lan cũng bị cuốn vào cơn lốc xoáy đó thì chắc chắn nàng chỉ quanh quẩn ở gần Đông Kinh thôi. Gần nửa năm nay, Trường Giang vẫn âm thầm tìm kiếm tung tích Hoàng Lan. Tất cả những làng mạc trong phạm vi năm chục dặm quanh đây, Trường Giang đều đã ghé qua, mặc dù chưa tìm ra tung tích Hoàng Lan, nhưng cậu cũng không phải tuýp người dễ dàng bỏ cuộc.

Ngồi bên cạnh, Lê Khải Triều lẩm bầm gì đó giống như "sao mà lăm người đi lạc thế!", rồi hẳn lại hỏi:

"Cậu định đi đâu để tìm bạn mình?"

Trường Giang lại lắc đầu. Đúng vậy, cậu không biết phải đi đâu để tìm được nàng.

"Này anh bạn, nếu vậy thì để ta và Vũ giúp cậu. Chúng ta đi lại trên giang hồ, quen biết cũng nhiều hơn cậu, biết đâu lại tìm được tung tích người đó." Thấy Trường Giang có vẻ không tin, Lê Khải Triều hơi phật ý: "Chắc Vũ cũng đã kể qua cho cậu về ta rồi phải không? Nói cho cậu biết, ta tuy là trộm, nhưng là trộm có đạo đức, trộm có lương tâm, hơn nữa còn là Đại Việt đệ nhất thần trộm. Bình sinh, ta chỉ cướp của người giàu, không bao giờ gây khó dễ cho dân nghèo đâu nhé. Cậu đừng có động đầu cũng vợ đũa cả nắm như vậy."

Từ lúc gặp mặt đến giờ, đây là lần đầu tiên hẳn thấy Trường Giang mỉm cười hòa nhã đến vậy.

"Lê ăn trộm, cảm ơn anh."

Lê Khải Triều ỉu xiu như cái bánh đa nhúng nước. Có nhất định phải sửa từ "thần trộm" thành "ăn trộm" một cách thô thiển như vậy không hả Trường Giang? Cách ăn nói này sao mà giống cô nàng sung nghi trong cung kia thế chứ!

Mà thôi, quân tử không chấp tiểu nhân, hấn xua xua tay, ra vẻ cao thượng:

"Không có gì, bạn của Anh Vũ thì cũng là bạn của ta. Giờ nói cho ta nghe xem, cậu muốn tìm người như thế nào?"

Trường Giang chau mày nghĩ ngợi. Trải qua một trận thập tử nhất sinh, cổ nín chút hơi tàn bám trụ trong chốn thâm sơn cùng cốc, hơn ai hết, cậu hiểu rõ nhất mãnh lực của trận gió xoáy kì lạ ấy. Liệu Hoàng Lan có may mắn như cậu không? Chẳng may nếu nàng có mệnh hệ gì, Trường Giang thật sự không dám nghĩ tiếp.

Gương mặt xinh xắn, đáng yêu của Hoàng Lan hiện ra trong tâm trí Trường Giang. Cậu bắt đầu miêu tả lại ngoại hình của nàng cho Lê Khải Triều. Nhưng chỉ được nửa đoạn, Lê Khải Triều mất kiên nhẫn cắt ngang:

"Này này, cậu miêu tả như thế thì ta biết đằng nào mà tìm! Đàn bà con gái ta từng gặp trên đời này không ít, thậm chí cả sủng phi của hoàng thượng cũng đã từng ngó qua, nhưng kì thực chẳng có ai giống miêu tả của cậu cả. Cậu đang tả người hay đang tả tiên nữ đấy hả?"

Trường Giang đau lòng cười khố. Quả thật Hoàng Lan của cậu không phải trang tuyệt thế giai nhân, nhưng trong mắt cậu, nàng luôn là người con gái xinh đẹp nhất, thậm chí Hằng Nga trên trời cũng không sánh bằng. Giờ bắt cậu thay đổi tiêu chuẩn thẩm mỹ, dùng lối văn một cộng một bằng hai để phác họa chân dung nàng, đối với một sinh viên khoa luật như cậu, đúng là chuyện còn khó hơn lên trời.

Thấy Trường Giang khó xử, Lê Khải Triều bèn nghĩ ra một chủ ý:

"Thôi, khỏi miêu tả lằng nhằng nữa, bạn cậu tên là gì, quê quán ở đâu, để ta nhờ đám ăn mày quanh đây dò la tin tức cho cậu vậy."

Không chỉ có quan hệ mật thiết với phường trộm cắp, Lê Khải Triều cũng quá quen thân với hội ăn mày trong kinh thành!

Đây là một ý tưởng không tồi. Lần này, Trường Giang đáp nhanh hơn cả ý nghĩ:

"Hoàng Lan. Cô ấy tên là Nguyễn Hoàng Lan."

Nguyễn... Nguyễn Hoàng Lan!

Thiếu chút nữa Lê Khải Triều đã rú ầm lên. Đến khi ý thức được tính thú vị của sự việc, hấn cố kiềm chế, ngồi một chỗ mà ôm ngực nuốt khan.

"Lê ăn trộm, anh sao vậy? Có chuyện gì à?" Trường Giang không khỏi thắc mắc về thái độ khác lạ này của Lê Khải Triều.

Cơ trên mặt Lê Khải Triều lập tức giãn ra như trước, hấn thủng thẳng đáp, coi như không hề có chuyện gì xảy ra:

"Không sao, ta bị tiếng sấm làm cho giật mình thôi. Ta sẽ nhờ người tìm kiếm cô bạn họ Nguyễn của cậu. Nhưng tìm một người ở Đông Kinh này còn khó hơn mò kim đáy bể, ta sẽ giúp cậu nhưng không thể hứa hẹn trước với cậu bất cứ điều gì. Cậu hiểu chứ?"

Trường Giang cảm kích gật đầu.

Chỉ cần Hoàng Lan còn sống, cậu tin mình sẽ tìm được nàng.

Một năm, mười năm, thậm chí là trọn đời này, cậu cũng sẽ chờ...

...

Hậu cung tốt như vậy, vàng bạc châu báu thứ gì cũng có, nhiều người ao ước còn không được, sao cô lại nhất định muốn trốn ra?

Lê ăn trộm, có giải thích anh cũng không hiểu đâu. Thực ra trên đời này, thứ quý giá nhất không phải là những món đồ hữu hình. Chỉ khi bản thân lưu lạc đến nơi đất khách quê người, lạc lõng giữa những con người xa lạ, anh mới hiểu được ý nghĩa của một mái ấm gia đình.

Ngày ấy, khi Hoàng Lan dùng tượng La Hán hổ phách để gạ gẫm hẳn đưa nàng xuất cung, Lê Khải Triều cứ nghĩ đầu óc Hoàng Lan có vấn đề. Còn bây giờ, hẳn tin nàng nói thật.

Nguyễn Hoàng Lan và Nguyễn Trường Giang, hai con người rạch trời rơi xuống này, vì lý do nào đó đã lạc mất nhau, và cả hai đều mong muốn trở về một nơi nào đó có lẽ không có trong bản đồ Đại Việt.

...

Trên con đường uốn quanh làng Đan Xá, tiếng vó ngựa của ai đó đập vào cát sỏi, tạo thành thứ âm thanh rời rạc, lạo xạo. Một người mặc áo choàng đen, hông đeo bội kiếm, tướng mạo răn rỏi phong trần đang cười trên con tuấn mã màu đen, cả người và ngựa hùng dũng lao vọt vào màn đêm đặc sệt. Hai ven đường, những cây lau gầy guộc, mảnh dẻ bị ánh trăng chiếu vào, lờ mờ nửa sáng nửa tối, in thành những bóng dài kì dị trên mặt đất.

Tay cầm chặt dây cương, Lê Khải Triều mặc kệ bóng tối đang bủa vây quanh mình, liên tục thúc vào hông ngựa. Con tuấn mã như hiểu được sự nôn nóng của chủ nhân, cứ nhắm phía trước phi nước đại. Tiếng vó ngựa nện mỗi lúc một nhanh. Đằng sau lưng hẳn, bóng lau ẩn hiện chớp nhoáng, con đường cứ thế lùi lại đến tận cùng.

Bóng đêm quỷ dị nhanh chóng nuốt chửng hẳn vào trong lòng.

Cùng lúc ấy, bên trong hoàng cung, một đạo thánh chỉ vừa được ban xuống.

...

"Chúc mừng Nguyễn dung hoa."

Nguyễn Nhã Liên đón lấy tờ thánh chỉ, khách khí nói với thái giám vừa đến tuyên chỉ:

"Phiền ngài vất vả rồi."

Cung nữ Lan Hương nhanh ý lấy ra một gói tiền rồi nhét vào tay thái giám. Y nhanh chóng hô biến gói tiền ấy vào trong túi, sau đó cười giả lả:

"Hầu hạ lệnh bà là phúc phận của chúng con. Cũng không còn sớm nữa, lệnh bà nghỉ ngơi nhé, con xin cáo lui."

Bước ra ngoài cửa, thái giám bèn cân nhắc thử độ nặng của gói tiền, sau đó chẹp miệng cười khẩy. Đúng là thế gian vạn sự, vật đổi sao dời... Phùng Huệ phi vừa bị hạ bệ, Nguyễn tài nhân và Hạ tiệp dư đã trở mình, sự tình thay đổi nhanh như vậy, ai có thể ngờ được chứ!

Ở trong Lãm Nguyệt cư, Lan Hương vừa giúp Nguyễn Nhã Liên chải đầu, vừa vui vẻ ca hát. Cổ nhân có câu: khổ tận cam lai. Để xem từ giờ còn ai dám coi thường chủ tớ bọn họ nữa! Nhưng kì lạ là từ khi nhận chiếu sắc phong, Nguyễn Nhã Liên chưa hề nở một nụ cười, thậm chí, vẻ mặt nàng ta còn hiện rõ sự miễn cưỡng.

"Lệnh bà sao vậy?" Lan Hương vẻ khó hiểu: "Chẳng lẽ... chẳng lẽ người chưa hài lòng với địa vị mới ư?"

Biết bản tính Lan Hương ruột để ngoài da, Nguyễn Nhã Liên lắc đầu cười khổ:

"Người lại nghĩ đi đâu rồi Lan Hương? Việc ở cung Thụy Đức, người cũng thấy rồi đấy. Phi vị cao chưa hẳn đã là chuyện tốt. Nếu không có bản lĩnh tự bảo vệ mình, trèo càng cao sẽ ngã càng đau thôi."

Lan Hương như hiểu ra vấn đề:

"Người sợ sẽ có ngày mình giống như Phùng Huệ phi?"

Nguyễn Nhã Liên thủng thẳng đáp:

"Không sợ, nhưng cũng không thể không nghĩ tới. Người ta là sủng phi một thời mà còn như thế, người nói xem, Nguyễn Nhã Liên ta thì tính là gì?"

Lan Hương trong lòng đã hiểu rõ, không tránh khỏi ngậm ngùi. Nàng ta biết Nguyễn Nhã Liên bản tính vốn điềm đạm hiền lành, không ưa chuyện thị phi, nhưng thói đời cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, nếu một ngày nào đó vinh sủng quá nhiều, chẳng phải chủ tớ bọn họ sẽ trở thành đích ngắm mới của đám người nhỏ nhen kia ư?

"Phải rồi, con còn nghe nói Hạ tiệp dư đã được sắc phong thành Hạ chiêu dung."

Động tác của Nguyễn Nhã Liên hơi dừng lại. Rõ ràng trong đáy mắt nàng ta vừa hiện lên một tia cảm xúc không đành lòng, hoặc cũng có thể là thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó, nó đã biến mất trước khi Lan Hương kịp nhận ra.

"Ta đâu có bảo người đi nghe ngóng tình hình bên Triều Dương uyển."

Khi không bị quở trách, Lan Hương xị mặt xuống, âm ức phân trần:

"Nhưng cũng vì Hạ chiêu dung mâu thuẫn với Phùng Huệ phi mà lệnh bà mới phải chịu âm ức. Bộ hạ an ủi lệnh bà là chuyện tất nhiên, nhưng Hạ



chiêu dung kia thì có công trạng gì mà cũng được thăng vượt mấy cấp liền? Giờ bên ngoài đều nói Hạ chiêu dung cố ý làm nổi bật mình ở cung Thụy Đức để mị hoặc bệ hạ..."

"Thôi được rồi!" Nguyễn Nhã Liên bực tức ngắt lời Lan Hương: "Hạ tiếp dư không phải hạng người đó đâu. Người đừng nghe lời thiên hạ đồn đại linh tinh. Lui xuống đi."

Lan Hương biết không thể đả thông tư tưởng bồ tát của Nguyễn Nhã Liên, sau cùng cũng miễn cưỡng lui xuống.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 27: Tương Tàn (3)

Triều Dương uyển.

Khi thái giám tuyên chỉ đã đi khỏi, Hạ Diệp Dương ngồi vào thư án, lấy ra giấy tờ và nghiên mực. Mực tàu sóng sánh trong chiếc nghiên ngọc, còn bàn tay mềm mại của nàng ta thì đung đỉnh mài mực, động tác tiêu điều, nhàn nhã, lại vô cùng uyển chuyển, thuần thực.

Lần này, Hạ Diệp Dương vẽ một bức họa phù dung.

...

Bóng tối vẫn lặng lẽ bao phủ lãnh cung. Phùng Diễm Quỳnh đang ngồi co ro trong góc phòng, hai tay ôm lấy đầu gối, sợ hãi đến mức không dám hé mắt ra nhìn. Cảnh tượng tiêu điều nơi đây, những thứ đồ vật sứ mẻ nơi đây, tất cả đều khiến nàng ta sợ hãi và kinh tởm.

Trước mặt Phùng Diễm Quỳnh là một con chuột nhắt. Con chuột này hình như không ý thức được có sự tồn tại của con người, cứ thoải mái đánh chén đĩa cơm đã nguội ngắt từ lúc nào, thỉnh thoảng lại kêu chít chít chói tai, vênh váo giương cặp mắt trắng dã ra mà dọa dẫm người đối diện.

Cảm thấy vật gì đó mềm mềm cọ vào cổ chân, Phùng Diễm Quỳnh rụt rè ngẩng đầu lên, đến khi nhìn thấy thứ vật thể lông lá trước mắt, nàng ta sợ đến mức suýt té xỉu.

Lãnh cung hoang phế, bốn bức tường đứng trầm mặc trong bóng tối đặc sệt, đến từng ngọn cỏ, bụi cây cũng khoác lên mình thứ hồn vía lạnh lẽo, u

rợn...

Không dám ngồi ở góc phòng nữa, Phùng Diệm Quỳnh lần mò đến chỗ chiếc phản vẫn kê ở cuối phòng. Chiếc phản này màu nâu xỉn, bốn mép gỗ nham nhở, hiển nhiên là đồ đã bị bỏ đi từ lâu, nay vừa có người ngồi vào liền lười nhác phát ra tiếng kêu kễ kệt!

Phùng Diệm Quỳnh bỗng nhớ quay quắt cái quá khứ vàng son trước kia, khi nàng ta còn là vị huệ phi lệnh bà hô mưa gọi gió, vẫy vùng hậu cung một thời. Nhật nguyệt xoay vần, lầu son gác tía biến mất, từ cung Thụy Đức biến thành lãnh cung, từ phi tử vạn người ngưỡng mộ trở thành tội nhân chịu phi nhổ của người đời...

Người ta nói, trèo càng cao thì khi ngã sẽ càng đau. Lần đầu tiên, thiên kim thế gia, Phùng huệ phi cao quý biết đến những giọt nước mắt thương thân thực sự!

Ánh trăng yếu ớt lùa vào trong căn phòng tối. Vạt áo tím tung bay trong gió. Khi nhận ra người vừa xuất hiện, Phùng Diệm Quỳnh gần như không tin vào mắt mình.

"Phùng Thục Giang, chị đến đây làm gì?"

Ở nhà họ Phùng, Phùng Thục Giang là đại tiểu thư. Phùng Diệm Quỳnh sinh sau một năm, dù được cha mẹ vô cùng cưng chiều nhưng vẫn không thể thay đổi tôn ti thứ bậc, trước mặt Phùng Thục Giang vẫn phải gọi nàng ta một tiếng đại chị.

"Tất nhiên là đến thăm em." Phùng Thục Giang vừa đáp vừa loay hoay tìm một chỗ đủ sạch sẽ để ngồi xuống.

Có đánh chết Phùng Diệm Quỳnh cũng không tin đối phương có thiện chí này. Mấy năm nay, không phải nàng ta không biết mình đã đối xử với Phùng Thục Giang như thế nào. Cung Thụy Đức càng xa hoa thì Vĩnh Hà

điện càng âm đạm. Phùng Diệm Quỳnh càng đắc sủng thì Phùng Thục Giang càng bị quân vương xa lánh. Bị chính em gái mình chèn ép như thế, kẻ nào cũng sẽ ôm bất mãn trong lòng, và Phùng Diệm Quỳnh cho rằng Phùng Thục Giang cũng không ngoại lệ.

Quá khứ vàng son đã chấm dứt, cung Thụy Đức đóng lại, phi vị cũng không còn, bây giờ, Phùng Diệm Quỳnh thậm chí còn thảm hại hơn cả một cung nữ thấp kém nhất!

"Ta không cần chị thương hại."

Phùng Diệm Quỳnh hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi. Đến để hạ nhục nàng ta phải không? Đừng hòng! Phùng Diệm Quỳnh vốn tâm cao khí ngạo, đâu dễ chấp nhận kẻ khác lăng nhục mình như thế!

Trong lúc đó, Phùng Thục Giang vẫn thờ ơ nhìn vào bộ dạng thảm hại của Phùng Diệm Quỳnh, đôi mắt phượng đẹp mê hồn vẫn không bộc lộ dù chỉ một tia nhỏ nhoi xúc cảm.

"Chị nhìn cái gì?" Phùng Diệm Quỳnh lập tức giãy nảy lên. Dù hôm nay nàng ta đã đủ thê thảm nhưng vẫn chưa có ai dám dùng ánh mắt này nhìn nàng ta.

Lạnh lẽo... nhưng lại đốt cháy tâm can...

"Diệm Quỳnh, cha nói đúng, em thật xinh đẹp." Phùng Thục Giang chống tay trước cằm, vẻ thán phục: "Ngay cả khi không còn những phục trang lấp lánh trên người, em vẫn chẳng khác nào một tiên nữ giáng trần."

Xinh đẹp như vậy, chẳng trách ông ta không tiếc lòng bảo vệ người, thậm chí dùng cả tính mạng của Đình Huy để ép ta đi chết thay người!

"Chị đang ngưỡng mộ hay ghen tị với ta thế?" Thấy đối phương khen mình, Phùng Diệm Quỳnh liền bật cười: "Nếu chị muốn tỏ lòng ngưỡng

mộ, ta cảm ơn. Còn nếu chị muốn ghen tị với ta, thì xin lỗi, một lương nhân nhỏ bé như chị chưa có tư cách ấy đâu!"

Nói ra những lời này, Phùng Diễm Quỳnh tưởng nàng ta vẫn còn là bị Huệ phi cao cao tại thượng kia sao?

Phùng Thục Giang thừa biết bản tính kiêu căng của đối phương, chỉ nhàn nhạt nói tiếp:

"Nhưng ta lại nghe mọi người nói, Hạ chiêu dung mới xứng với danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân."

Chỉ bằng một câu nói, Phùng Thục Giang đã dập tắt sự kiêu ngạo của Phùng Diễm Quỳnh chỉ trong chớp mắt.

"Hạ chiêu dung? Chị nói Hạ Diệp Dương?" Phùng Diễm Quỳnh uất hận ngửa mặt lên trời: "Ta vừa thất thế, con hồ ly tinh ấy đã thừa cơ leo lên ngay được. Hôm nay bị Hạ Diệp Dương và Lê Tuyên Kiều hợp sức tống vào lãnh cung, là do số mạng ta xui xẻo. Nhưng Phùng Thục Giang, ta nói cho chị biết, các người đừng vội đắc ý. Phùng Diễm Quỳnh này không dễ bị lật đổ như thế đâu. Ta còn dung mạo, còn gia thế chống lưng đằng sau, lại đang mang thai cốt nhục của bệ hạ. Đợi khi ta ra khỏi nơi này, những kẻ đã từng cười nhạo trên sự đau khổ của ta, ta sẽ bắt chúng trả giá, từng người từng người một."

Phùng Diễm Quỳnh vẫn cho rằng kẻ đứng sau vở kịch ngày hôm nay là Lê Tuyên Kiều và Hạ Diệp Dương mà không biết đến sự hiện diện của Vĩnh Lạc quận chúa.

"Em vẫn cho rằng mình còn cơ hội ra ngoài?"

"Chị cho rằng ta không có bản lĩnh ấy?"

Phùng Diệm Quỳnh bật dậy rồi nắm lấy vạt áo Phùng Thục Giang, cảm hếch lên vẻ khiêu khích:

"Chị đừng quên ta đã vào phủ Bình Nguyên vương như thế nào." Phùng Diệm Quỳnh càng nói càng đắc ý: "Ngày ấy, thái hậu hạ chỉ dụ muốn gả con gái họ Phùng cho bộ hạ, ta những tưởng vinh dự ấy sẽ thuộc về mình, nhưng cuối cùng thì sao? Là ai đã cướp đi cơ hội tiến cung của ta? Phùng Thục Giang, là chị! Kẻ ngáng đường ta chính là chị! Cơ hội mở mày mở mặt, cuộc sống vinh hoa phú quý mà ta mòn mỏi mong chờ, vì cái gì mà cha lại trao hết cho chị? Ta cố gắng như vậy, lúc nào cũng tự nhốt mình trong phòng học cầm kì thi họa, cũng không bằng chút áy náy mà cha dành cho chị. Chị nói ta có thể không hận các người được không? Hận, ta hận các người còn chưa đủ ấy."

Phùng Thục Giang vẫn để mặc cho Phùng Diệm Quỳnh tự than thân trách phận, nhưng tận sâu trong đáy mắt lại phảng phất ý niệm khinh bỉ.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 27: Tương Tàn (4)

"Nhưng ta đâu phải người dễ bỏ cuộc như thế. Chắc chị cũng không ngờ phải không? Không ngờ sẽ có ngày loan kiệu của Bình Nguyên vương dừng trước cửa lớn nhà họ Phùng, và cái tên mà vị công công đó trịnh trọng xướng lên không phải chị, Phùng Thục Giang, mà chính là ta. Cha ngăn cản ta nhập vương phủ, ta đích thân hội ngộ bệ hạ bên ngoài, để người phải xiêu lòng vì ta. Cha muốn dọn đường cho chị, ta càng muốn cho ông ấy thấy, rốt cuộc con gái ông, ai mới thực sự là phượng giữa loài người!"

Vì sợ Phùng Diễm Quỳnh đối nhân xử thế không chu toàn, đi nhằm một bước sẽ gây ra họa sát thân, Phùng Văn Đạt mới bức ép Phùng Thục Giang thay nàng ta nhập vương phủ. Vậy mà Phùng Diễm Quỳnh lại hiểu lầm dụng ý của cha mình, cho rằng ông ta thiên vị Phùng Thục Giang, cuối cùng tự mình đưa ra chủ ý, tự mình tìm cách vào vương phủ, hơn nữa còn không từ một thủ đoạn nào, nhất quyết ganh đua với thiên hạ để chứng minh thứ gọi là "nhân trung chi phượng."

Phùng Văn Đạt, ông đã biết thế nào gọi là người tính không bằng trời tính chưa?

"Ta cứ tưởng sự rèn giũa của hậu cung ít ra cũng phải có đôi chút tác dụng, không ngờ em vẫn ngu ngốc như vậy."

Phùng Diễm Quỳnh nheo mắt nhìn Phùng Thục Giang:

"Ý chị là gì? Chẳng lẽ ta nghĩ oan cho các người sao?"

Giống như ngôi sao băng sượt ngang qua bầu trời, nụ cười tao nhã trên môi Phùng Thục Giang biến mất. Nàng chậm rãi đi về phía cửa sổ. Lúc này, mặt trăng đã khuất dạng sau quầng mây mờ đục. Bóng tối càng được dịp hoành hành khắp lãnh cung.

Thanh âm của Phùng Thục Giang còn nhẹ hơn gió thổi:

"Em có biết vì sao cha lại chọn ta nhập cung thay vì chọn em không?"

"Ông ấy hối hận vì trước kia đã đuổi chị đi nên giờ muốn bù đắp cho chị..."

Phùng Thục Giang điềm tĩnh lắc đầu, tựa như đang nói với chính mình:

"Bù đắp? Trái tim của quân vương không phải do mình ta nắm giữ. Lầu son gác tía nơi này cũng không vĩnh viễn thuộc về ta. Tước đoạt tình yêu của ta rồi đẩy ta vào một nơi như thế, em cho rằng cha đang bù đắp cái gì cho ta đây?"

Phùng Diễm Quỳnh nghệt mặt ra, rõ ràng không hiểu Phùng Thục Giang đang nói gì.

"Đến bây giờ em vẫn không hiểu dụng ý của cha sao? Vậy thì để ta nói cho em hiểu. Thứ nhất, dung mạo của em xuất chúng trong vạn người, cá tính của em lại quá mức kiêu ngạo, em đi đến đâu cũng muốn bản thân nổi bật nhất, luôn luôn cầu niệm kẻ khác phải quỳ phục dưới chân mình. Kì thực, những điều đó không hề giúp ích cho em trong thâm cung này. Nó chỉ khiến em trở thành cái bia cho người ta tập bắn mà thôi. Thứ hai, em không ngại tranh giành, luôn thích đấu đá, nhưng thực tế, bản lĩnh để tranh giành, em lại không có. Em cho rằng mình thông minh hơn được bao nhiêu người ở đây? Hậu cung tàng long ngọa hổ, em cho rằng chỉ mình em biết tính kế, còn người khác đều là kẻ ngu cả sao? Ta không nói em cũng tự biết, từ xưa đến nay mình chiến thắng nhiều hơn hay thất bại nhiều hơn. Nguyễn Hoàng Lan, Lê Tuyên Kiều, Trịnh Minh Nguyệt, thậm chí cả Nguyễn Nhã Liên,



bọn họ đều bản lĩnh hơn em gấp trăm lần đấy. Nếu không có khả năng gạt bão thì đừng đi gieo gió! Cha đã nhìn thấu điều này ngay từ đầu, vì lo cho sự an nguy của em, ông ta mới không muốn cho em nhập cung. Thứ mà ông ta kiên trì giúp em né tránh, chính là kết cục ngày hôm nay. Chỉ có điều..." Phùng Thục Giang thở dài: "Diệm Quỳnh à, trời xanh có lỗi em không đi, địa phủ không cửa em lại tìm đến."

Trên bầu trời, quầng mây xám kia đã tan biến, trả lại cho nhân thế vầng trăng vắng vặc, treo nghiêng như chiếc trâm cài đầu trên mái tóc người thiếu nữ. Lãnh cung đã lâu không được tu sửa, nhiều chỗ cửa bị mục, tạo thành những khe nhỏ cho gió lạnh mặc sức luồn lách. Có tiếng chim từ sâu thẳm vọng lại, nhưng không phải thanh âm thánh thót, trong trẻo của họa mi. Thứ thanh âm này, trầm đục, đơn độc, thê lương, giống như thanh âm vọng về từ cõi âm tì địa ngục.

Phùng Thục Giang tựa lưng vào bệ cửa sổ, vạt áo buông dài như dòng suối, tao nhã quần lẩy ánh trăng, chậm chậm tỏa ra hương hoa quỳnh thơm ngát.

Ở một bên, sắc mặt của Phùng Diệm Quỳnh mỗi lúc một khó coi hơn. Nàng ta có cảm giác người con gái trước mặt mình vô cùng xa lạ, xa đến mức không thể chạm tới.

"Đối với cha, em là hòn ngọc quý, là bảo bối mà ông ta không tiếc lòng nâng niu, che chở. Còn ta, chẳng qua chỉ là con gái của một thứ thiếp bị ghét bỏ, tướng sinh khắc cha khắc mẹ, là hòn đá giữ cũng không được, vứt cũng không xong. Ta biết mọi người ở nhà họ Phùng đã không vừa mắt với sự tồn tại của mình từ lâu rồi. Nếu không phải vì thánh chỉ kia, ta sẽ chẳng bao giờ có cơ hội trở về với thân phận đại tiểu thư vốn dĩ phải thuộc về mình. Cha làm tất cả những việc đó, bề ngoài dường như đang bù đắp cho ta, nhưng trong thâm tâm ông ta đang toan tính điều gì, ta có mù đâu mà không biết? Vì không nỡ để em mạo hiểm nên ông ta mới tìm đến ta, coi như tìm một kẻ thế mạng..."

"Chị nói láo!" Phùng Diễm Quỳnh hừ lạnh: "Tất cả chỉ là lời xảo biện của chị thôi. Không đời nào cha lại suy tính như thế!"

Nhận ra ánh mắt hoang mang của Phùng Diễm Quỳnh, Phùng Thục Giang chua chát cười nhạt:

"Thật ra thứ diễm phúc mà em vất công tranh giành đó, có cho ta cũng không thèm! Bảo bối quý giá trong mắt em, đối với ta thậm chí còn không bằng rơm rạ!"

Phùng Diễm Quỳnh vô thức lắc đầu, gương mặt xinh đẹp một lần nữa để lộ ra thần sắc nghi ngờ cực độ. Trước đây nàng ta luôn cho rằng mục tiêu phấn đấu của bất kì người con gái nào cũng là cuộc sống vinh hoa phú quý, là địa vị mẫu nghi thiên hạ. Chẳng lẽ Phùng Thục Giang không như thế? Chẳng lẽ những gì mình coi trọng, Phùng Thục Giang lại coi thường? Vậy rốt cuộc thứ Phùng Thục Giang thực sự trân trọng là gì?

"Xem ra em vẫn cố chấp lắm! Nhưng Diễm Quỳnh à, nếu em biết vật tế mà cha đã dùng để ép ta phải nghe lời, chắc em sẽ phải tin thôi."

Phùng Diễm Quỳnh nghe mà nửa hiểu nửa không.

Đáy mắt của Phùng Thục Giang, chỉ trong chớp mắt đã phủ đầy tuyết trắng.

...

Trong màn đêm bí ẩn ở nơi hậu viện xa xôi, Lưu Tích Nguyên đứng nhìn theo đám người áo đen vừa rời khỏi đây. Gương mặt hắn đã bị bóng tối che khuất một nửa, một nửa còn lại nở nụ cười âm hiểm gian tà, lại phảng phất chút gì đó vô cùng quen thuộc.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (1)

Lê Tuyên Kiều cứu Hoàng Lan, giết Thúy Hoa, nhưng lại im lặng không nói, thậm chí còn vứt thi thể Thúy Hoa gần Thanh Phục khu, cứ thế để cho Phùng Diễm Quỳnh hiểu lầm Hoàng Lan.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi...

Đó mới là dụng ý thực sự của Lê Tuyên Kiều.

-----

Chưa bao giờ Phùng Diễm Quỳnh thấy người đứng trước mặt mình lại xa lạ đến thế. Lúc ở nhà, nàng ta từng ghen ghét với sự ưu ái mà Phùng Văn Đạt dành cho Phùng Thục Giang. Sau khi nhập cung, trở thành Phùng Huệ phi đặc thế, nàng ta quay sang khinh bỉ một Phùng Thục Giang bất tài vô dụng. Nhưng bây giờ, cảm giác khinh bỉ hay ghen ghét ấy đều không còn nữa, thay vào đó là một ấn tượng khác, giống như là úy kị, khiếp nhược.

Phùng Diễm Quỳnh sợ Phùng Thục Giang!

Ánh mắt ấy, thâm trầm và sâu thẳm. Hình dung ấy, vô cảm và lạnh lẽo... đều khiến người khác không rét mà run.

Câu chuyện của Phùng Thục Giang đã kết thúc từ lâu, nhưng dư âm của nó vẫn vang vọng trong tâm trí Phùng Diễm Quỳnh, khiến nàng ta thấy mọi thứ thật chông chênh, lẩn lộn.

"Ta thực sự không biết chuyện này. Ta cứ tưởng Đỗ Đình Huy thực sự kết bè đảng với Lê Đức hầu nên mới..."

Dòng suối màu tím xao động rất khẽ. Phùng Thục Giang vuốt ve mái tóc của Phùng Diễm Quỳnh, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng, âu yếm, nhưng từng đầu ngón tay lại giống như đang ẩn chứa sát khí sắc bén, có thể bóp chết đối phương bất cứ lúc nào.

Không biết thì không có tội sao? Chàng vì người mà chết, người cho rằng ta còn có thể cười cười nói nói, mỗi ngày đều xưng chị gọi em với người được hay sao?

"Phùng Diễm Quỳnh, người có biết lời thề của ta khi nhập cung là gì không?"

Phùng Thục Giang không còn xưng hô chị em với Phùng Diễm Quỳnh nữa. Linh cảm chằng lành khiến Phùng Diễm Quỳnh khẽ run lên vì sợ.

"Ta đã thề rằng, nhất định một ngày nào đó, ta sẽ dùng máu của các người để bái tế vong linh chàng!"

Nếu vì chàng mà phải dẫn thân vào địa ngục, ta cũng nguyện hóa thân thành quý dữ...

Ngón tay ngọc khẽ nâng lên. Phùng Diễm Quỳnh trân trối chỉ vào người trước mặt:

"Chị... Phùng Thục Giang, chị nói cái gì?"

"Ta nói ta sẽ dùng máu của người để bái tế Đình Huy!" Phùng Thục Giang cười mà như không: "Sao, người ngạc nhiên lắm à? Đến bây giờ người vẫn không đoán ra được vì sao mình lại nhập cung thuận lợi như vậy ư? Địa vị chiêu nghi đâu phải muốn trao cho ai thì trao! Người không bao

giờ thử tìm hiểu xem ngày ấy ai đã nâng đỡ mình ư? Ta nói có sai đâu, người vốn là một kẻ ấu trĩ mà."

Phùng Diệm Quỳnh sững sờ, tự nhiên hiểu ra không ít chuyện:

"Là chị? Hóa ra ở nhà họ Phùng, kẻ ngấm ngấm tung tin rồi giúp ta đi gặp bộ hạ năm đó chính là chị? Kẻ năm lần bảy lượt nói tốt cho ta trước mặt thái hậu cũng là chị?"

Ngày ấy, có người ở Phùng gia đã buông lời gièm pha, nói rằng Phùng Văn Đạt để Phùng Thục Giang vào vương phủ vì muốn bù đắp những chuyện trước kia. Khi nghe được tin ấy, Phùng Diệm Quỳnh cảm tức lắm, nàng ta vừa oán hận vừa đố kị, liền quyết định tự mình đi gặp gỡ Tư Thành, thậm chí còn hạ quyết tâm phải giành về vinh quang hơn cả Phùng Thục Giang...

Phùng Diệm Quỳnh đã toại nguyện. Nhưng kẻ đặc ý cuối cùng hóa ra lại không phải là nàng ta!

Một chiêu khích tướng, Phùng Thục Giang đã khiến cha mình và cả Phùng gia trở tay không kịp!

Phùng Thục Giang hài lòng gật đầu. Mái tóc đen nhánh vắt ngang bờ vai nàng ta, tựa như dải ngân hà vắt ngang qua bầu trời trong như ngọc.

"Xem ra người bắt đầu thông minh hơn rồi đấy. Nếu ta không làm thế, người sao có thể thuận lợi nhập cung, một bước trở thành Phùng chiêu nghi cao quý? Ông ta không muốn người tiến cung, ta càng phải kéo người cùng đi. Ông ta tránh cho người những cuộc chiến gió tanh mưa máu trong cung đình, vậy thì ta sẽ đẩy người lên trước đầu sóng ngọn gió. Ta muốn chứng minh cho cha, để ông ta hiểu rằng thứ bảo bối mà ông ta hi sinh cả tính mạng của Đình Huy để bảo vệ, rốt cuộc cũng chỉ là châu vụn ngọc nát mà thôi!"

Tâm trí Phùng Diễm Quỳnh đã không còn u mê nữa.

Nếu Phùng Thục Giang đã rắp tâm sắp đặt để nàng ta nhập cung thì chắc hẳn sẽ không dừng lại ở đó. Địa vị cao nhất hậu cung thì đã sao? Mấy năm qua, con đường Phùng Diễm Quỳnh bước đi đã bao giờ bằng phẳng? Là thăm hoa hồng hay thăm gai nhọn, nàng ta hiểu rõ hơn ai hết.

Phùng Diễm Quỳnh lại nhớ đến chuyện cũ ở Liên đài. Kể từ sau hành động thất bại ấy, nàng ta luôn cho rằng Mai Hoa là người của Lê Tuyên Kiêu, thậm chí sau khi trừ đi kẻ phản trắc, Phùng Diễm Quỳnh còn đưa vòng bạc đến Diêu Tú viện để cảnh cáo đối phương. Hóa ra nàng ta có mắt như mù, lúc nào cũng lo đối đầu với cả thiên hạ mà lại quên mất một Phùng Thục Giang vẫn luôn án binh bất động sau lưng mình.

"Những chuyện tốt đẹp ấy đều là do chị nhúng tay vào? Mai Hoa cũng là người của chị?"

Phùng Thục Giang biết Phùng Diễm Quỳnh đang nhắc đến chuyện gì. Nhưng kì thực Mai Hoa không phải người của nàng. Nàng chỉ dùng chút kế nhỏ để khiến Mai Hoa phản bội Phùng Diễm Quỳnh, còn sau đó, lòng trung thành của Mai Hoa đặt ở đâu, Phùng Thục Giang vốn dĩ không cần quan tâm.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng Mai Hoa đã chọn Lê Tuyên Kiêu. Nguyễn Hoàng Lan cao tay nhưng không đủ nhẫn tâm, Trịnh Minh Nguyệt không đáng tin tưởng, ở trong cung này, người có khả năng lật đổ Phùng Diễm Quỳnh chỉ có Lê Tuyên Kiêu mà thôi.

"Ta không có bản lĩnh đó." Phùng Thục Giang thản nhiên lắc đầu: "Ta chưa bao giờ bảo người đi tranh giành với người khác. Tất cả đều là người tự làm tự chịu, đừng có cái gì cũng đổ lên đầu ta!"

Một năm qua, Phùng Thục Giang làm một lương nhân nhân nhả trong Vĩnh Hà điện, mặc kệ cho Phùng Diễm Quỳnh không ngừng phô trương

thanh thế, gây thù chuốc oán khắp nơi. Phùng Thục Giang đã sớm nhìn ra những thủ đoạn của Lê Tuyên Kiều, sự bất mãn của Trịnh Minh Nguyệt, chiêu trò thọc gậy bánh xe của Hạ Diệp Dương, nàng cũng thừa biết sự phản kháng của Nguyễn Hoàng Lan mạnh đến mức nào... tất cả những con sóng ngầm đang chảy dưới bề mặt hoa mỹ kia, không gì qua được mắt nàng. Có thể nói đối với những hành vi ngang ngược của Phùng Diệm Quỳnh, Phùng Thục Giang không dung túng cũng không ngăn cản, cứ thế để mặc đối phương tự tạo ác nghiệp, bởi nàng hiểu rằng, Phùng Diệm Quỳnh càng ngông cuồng, ngày chết của nàng ta sẽ càng đến sớm hơn mà thôi.

Cây cao đón gió. Kẻ gieo gió ắt sẽ gặt bão. Đó cũng chính là những gì Phùng Văn Đạt muốn né tránh.

Phùng Diệm Quỳnh vừa căm phẫn vừa sợ hãi, cuối cùng không chịu nổi mà khóc nức lên:

"Phùng Thục Giang, chị thật độc ác! Ta hận chị..."

"Câm miệng!" Ngay cả khi phẫn nộ, thanh âm của Phùng Thục Giang vẫn cứ trầm ngâm và lạnh lẽo: "Không phải cứ cầm đao mới là kẻ giết người. Trong cái chết của Đình Huy, người mới là căn nguyên thực sự. Tư cách hận ta, người có sao?"

Phùng Diệm Quỳnh lại càng điên cuồng hơn:

"Chị nhất định phải ép ta đến chỗ chết mới cam lòng?"

Ép nàng ta tới chỗ chết? Nàng ta cho rằng kẻ thiết hạ cạm bẫy ở cung Thụy Đức chính là Phùng Thục Giang?

Phùng Thục Giang chán nản thở dài:

"Nếu ta làm, ta sẽ nhận. Nhưng việc ngày hôm nay không liên quan đến ta. Có ai bảo người bỏ độc trong bánh để vu cáo Hạ tiếp dư đâu! Là do người sinh lòng dạ nhỏ nhen nên mới tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng. Nhớ năm xưa người chèn ép Nguyễn tài nhân, không ngừng tranh giành với Lê tu dung, gây khó dễ với Nguyễn sung nghi, hôm nay người rắp tâm hãm hại Hạ tiếp dư, tháng trước, nghe nói một cung nữ bên Nhữ Hiên các cũng bị người giận chó đánh mèo, đánh đến tàn phế. Cả đời tham lam tranh đoạt, gây thù chuốc oán, vậy mà đến cuối cùng, kẻ đâm mình nhát dao chí mạng này là ai, người cũng không biết. Phùng Diệm Quỳnh, người có thấy hài hước quá không?"

Phùng Diệm Quỳnh từng cho rằng hại mình thâm cũng là kẻ hận mình nhất. Nhưng kẻ hận mình nhất là ai, nàng ta lại không biết...

Đột nhiên Phùng Diệm Quỳnh lấy hết can đảm, run rẩy tiến đến trước mặt Phùng Thục Giang mà hét lên:

"Chị nói muốn lấy mạng ta lắm mà. Mạng ta đây, chị thích thì lấy đi! Trả thù cho Đỗ Đình Huy của chị đi!"

Tranh đoạt và thủ đoạn có thể khiến người ta đặc ý nhưng sẽ không bao giờ dẫn tới kết cục vĩnh trường. Tạo ác nghiệp cũng chính là tự đào mồ chôn chính mình. Thoát khỏi lãnh cung thì đã sao? Bên ngoài kia, còn biết bao nhiêu kẻ căm hận Phùng Diệm Quỳnh đến tận xương tủy? Rơi vào tay họ, chẳng thà nàng ta chết dưới tay người của Phùng gia còn hơn.

Phùng Thục Giang thì chán ghét tránh sang một bên:

"Ta đổi ý rồi. Máu của người chỉ làm bẩn sự thanh khiết của chàng mà thôi!"

Phùng Diệm Quỳnh, vốn dĩ ta định dùng tính mạng của người để rửa hận. Nhưng ngày hôm nay người đã sống không bằng chết, rơi vào thảm



cảnh vạn kiếp bất phục, ta tiễn người lên đường, chẳng phải quá độc ác với đứa trẻ trong bụng người hay sao?

Người lớn có làm gì, trẻ con cũng vô tội. Huống hồ vẫn chưa có kết luận của thái y viện, ai mà biết đứa trẻ kia rốt cuộc còn sống hay không...

Phùng Thục Giang vẫn đứng đó, mảnh mai mà trầm lặng, xung quanh nàng, ánh trăng màu trắng bạc vẫn bao trùm, đùa nghịch gương mặt trắng như tuyết, đọng thành từng giọt trên bờ vai mềm mại.

Một lúc sau, sắc tím mơ hồ hơn sương khói ấy cũng hoàn toàn biến mất, bỏ lại sau lưng những giọt nước mắt xoắn xang và một lãnh cung điêu linh, hoang phế.

Phùng Thục Giang vừa rời đi, Nguyễn Hoàng Lan lại tìm đến.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (2)

Trước đó nửa canh giờ.

Tối hôm nay, sau khi gặp Phùng Thục Giang ở hồ Lạc Thủy, không hiểu sao Hoàng Lan lại cứ cảm thấy bứt rứt không yên. Thứ ấn tượng mà Phùng Thục Giang để lại cho nàng quá sâu sắc, sâu sắc đến mức cơ chừng trở thành một nỗi ám ảnh.

Đáy mắt sâu thẳm như giếng khơi ấy, cốt cách lạnh lùng như băng tuyết ấy, vạt áo tím nhuộm cả sắc trời ấy...

Giờ Hoàng Lan mới nhớ ra trước đây mình có gặp Phùng Thục Giang một lần. Nàng ta chính là vị phi tần lạnh lùng, bí ẩn mà nàng đã đụng phải khi rời khỏi cung Trường Phúc.

Năm tháng trôi qua, nhưng thứ thần thái lạnh lẽo và âm trầm kia vẫn không hề thay đổi, tựa như trời sinh đã có, thấm vào tận cốt tủy...

Mang theo cảm giác hoài nghi ấy, Hoàng Lan gõ cửa cung Thụy Đức. Giờ đã sang giờ tí, nhưng nàng biết chắc chắn Tư Thành chưa ngủ.

"Nguyễn sung nghi, bệ hạ đang nghỉ ngơi, người bảo không muốn gặp ai cả."

Hoàng Lan gạt Đặng Phúc sang một bên.

"Để tôi vào."

Đặng Phúc âm thầm kêu khổ, Tư Thành đã hạ chỉ không cho ai vào cung của hắn, nhưng đối với vị sung nghi này, mệnh lệnh của Tư Thành chưa bao giờ có giá trị. Sau cùng, biết không ngăn cản được Hoàng Lan, y đành ngoan ngoãn lui sang một bên, nhường lại lối đi cho nàng.

Hoàng Lan đẩy nhẹ cánh cửa sơn son cao hơn một trượng. Trái ngược với suy nghĩ của nàng, Tư Thành đang ngồi bên thư án, chuyên tâm nghiên cứu một cuốn kinh thư cổ. Chiếc đèn lưu ly tỏa ra ánh sáng mờ ảo, khiến sắc màu hoàng kim cũng trở nên dịu mắt.

Cái phong thái ung dung tự tại kia... Là do Tư Thành vô tâm với việc hậu cung hay do bản lĩnh hắn quá vững vàng?

"Nàng đến muộn hơn trăm nghìn?"

Tư Thành không ngẩng đầu lên cũng biết người đứng trước mặt mình là Hoàng Lan. Với chuyện tày trời xảy ra hôm nay, ngoại trừ nàng, chắc chắn không có người thứ hai dám đến cung Thụy Đức làm phiền hắn.

Hoàng Lan thấy hắn say sưa đọc sách, không giấu được tiếng thở dài:

"Bệ hạ vẫn còn tâm trí nghiên cứu thi ca?"

Tư Thành chuyên chú lật sang trang tiếp theo, vẻ mặt nhàn nhạt:

"Tín Thần (1) đúng là không phụ lòng phụ hoàng. Trăm chưa bao giờ hết hứng thú với Việt âm thi tập của ông ấy. Mà nàng ấy, đừng có thở dài nữa. Trước mặt trăm, trăm không cho phép nàng thở dài như vậy."

Lời này ba phần đùa cợt, bảy phần lại là thật. Nguyễn Hoàng Lan mà hắn biết phải là người có bản lĩnh chọc trời khuấy biển, nàng thiện lương mà thông minh, bình tĩnh mà sắc bén, càng không dễ dàng biến sắc trước bất kì khó khăn nào. Bởi vậy, thấy nàng yếu đuối, hắn mới có chút không quen.

"Độc đoán! Con người chứ có phải gỗ đá đâu..."

Hoàng Lan làu bàu rồi ngồi xuống bên cạnh. Đến khi Tư Thành chực giờ sang trang mới, nàng bực mình nhồm dậ và giật lấy cuốn sách trong tay hẳn.

"Độc sách phải đọc lúc bình tâm. Nhìn cái kiểu giờ sách như vò của bệ hạ mà xem, còn giả vờ nói mình có hứng thú?"

Mặt Tư Thành nhăn lại:

"Không cho trẫm đọc sách, vậy nàng bảo trẫm phải làm gì? Đến lãnh cung trò chuyện với Phùng tài nhân sao?"

Phùng Diệm Quỳnh bị phế truất phi vị, giáng xuống thành tài nhân và giam ở lãnh cung.

Thực ra Tư Thành làm thế đã là nhân nhượng với nàng ta rồi. Phùng Diệm Quỳnh mưu đồ hãm hại phi tần khác, lợi dụng thai rỗng, đổi trắng thay đen, thậm chí còn cấu kết với Thạch Bửu, nếu không vì thai nhi trong bụng nàng ta còn chưa rõ kết cục, hẳn đã ban cho nàng ta một dải lụa trắng mà tự tử tiết rồi.

"Nếu đã chán ghét Phùng Diệm Quỳnh như vậy, sao bệ hạ không giết luôn nàng ta đi, còn biếm nàng ta vào lãnh cung làm gì?" Hoàng Lan dò hỏi.

Tư Thành chăm chú nhìn đối phương, ra chiều thích thú:

"Khỏi phải khiêu khích trẫm. Mấy cung nữ già đang xếp hàng ngoài kia, trẫm còn chưa chuẩn tấu ai đâu đấy."

Hắn nói xong, sắc mặt Hoàng Lan ỉu xìu. Hóa ra hắn đã biết mấy người ấy là nàng chuẩn bị thay cho Phùng Diệm Quỳnh.

Đành rằng Hoàng Lan rất chán ghét Phùng Diễm Quỳnh, nhưng việc công việc tư không thể lẫn lộn. Giờ thái y viện vẫn chưa thể kiểm chứng thai nhi của Phùng Diễm Quỳnh còn hay đã mất, nàng không thể mạo hiểm tính mạng một đứa trẻ được.

Người lớn có độc ác đến đâu, trẻ con cũng vô tội.

"Lãnh cung mùa này lạnh lắm! Phùng Diễm Quỳnh lại đang mang thai, cho vài người đến chăm sóc cô ta cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Bị nói trúng tim đen, nàng chỉ biết cười cười thú nhận.

"Thôi được rồi, ngày mai bảo bọn họ đến lãnh cung đi, nhớ mang theo cả chăn ấm và một thái y nữa." Tư Thành chẹp miệng: "Phùng tài nhân đối xử tệ bạc với nàng, vậy mà nàng còn nghĩ cách chu toàn cho cô ta."

Hoàng Lan nghe vậy chỉ ung dung mỉm cười. Nàng không trở mặt được như Hạ Diệp Dương, không giả tạo được như Lê Tuyên Kiều. Nàng có nguyên tắc làm người của mình, cứng rắn nhưng không tàn nhẫn, tự bảo vệ mình nhưng tuyệt đối không vô cớ hại người, càng không bao giờ đuổi cùng giết tận.

"Bệ hạ còn nói tôi nhân từ. Chẳng phải người cũng không muốn lấy mạng Phùng Diễm Quỳnh đó sao?"

Tư Thành bật cười:

"Suy nghĩ của nàng lúc nào cũng khác người mà. Cả hậu cung này, chỉ có mình nàng cho rằng trẫm đày Phùng tài nhân vào lãnh cung là nhân từ thôi. Còn lại, bọn họ đều nói trẫm độc ác."

Rốt cuộc Hoàng Lan mới hiểu ra ý tứ của Tư Thành. Phùng Diễm Quỳnh bản tính cao ngạo, cố chấp trời sinh. Giáng nàng ta xuống thành một mỹ nhân nhỏ nhoi rồi đẩy vào lãnh cung, để nàng ta ngày ngày chịu sự phỉ nhổ

của người đời, Tư Thành, rốt cuộc hẳn làm vậy không phải vì cứu rỗi, mà là trừng phạt.

Tư Thành trầm mặc:

"Trẫm thân là vua một nước, có những chuyện không thể nhân nhượng mãi. Quốc có quốc pháp, cung có cung quy, nếu hôm nay trẫm không mạnh tay, sau này sẽ có thêm nhiều kẻ không biết điều mà ôm bụng làm bậy." Sau đó, hẳn nở một nụ cười giảo hoạt: "Dù sao hậu cung đã có nàng làm nữ bồ tát rồi, vậy cứ để trẫm sắm vai hung thần đi."

Ý của Tư Thành là hẳn và Hoàng Lan, kẻ tung người hứng, kẻ đấm người xoa, dẹp yên tất cả những bạo loạn nho nhỏ trong hậu cung?

Hoàng Lan ngẩn mặt, hết nói nổi tên Lê Tư Thành này.

Nàng lại hỏi đến tình hình ở cung Trường Phúc. Thái hậu vốn rất yêu thích Phùng Diễm Quỳnh, càng mong chờ ngày hoàng tôn của bà chào đời. Với những chuyện xảy ra hôm nay, chỉ e thái hậu không chịu nổi mà lại khiến bệnh cũ tái phát.

"Trẫm cũng vừa từ cung Trường Phúc trở về. Nàng yên tâm, mẫu hậu không sao. Bà đã trong cung cả nửa đời người, còn chuyện tàn nhẫn gì chưa từng trải qua? Nghị lực và bản lĩnh chịu đựng của mẫu hậu khéo khi còn cao hơn đám con cháu chúng ta đó."

Thấy thái hậu không bị kinh động, Hoàng Lan cũng an tâm hơn một chút. Rồi nàng nhớ tới một chuyện.

"Phải rồi, trên đường đến đây, tôi có gặp chị gái của Phùng Diễm Quỳnh."

Chân mày Tư Thành chau lại trong thoáng chốc. Hẳn đang nhớ lại một số chuyện trước kia...

"Phùng Thục Giang?"

Hoàng Lan gật đầu. Hóa ra người con gái lạnh lùng ấy lại có cái tên đẹp như vậy.

Nếu Hoàng Lan không nhắc, Tư Thành cũng quên mất sự tồn tại của Phùng Thục Giang. Mấy năm trước, Nguyễn thái hậu mai mối nhân duyên cho hần, hạ chỉ cho con gái nhà họ Phùng vào vương phủ hầu hạ. Phùng Thục Giang tuân chỉ tiến phủ, tính tình nhẹ nhàng nhu thuận, đã có lúc hần đối đãi tốt với nàng ta, người ngoài nhìn vào đều tưởng Phùng Thục Giang được sủng ái. Nhưng Tư Thành làm vậy để yên lòng Nguyễn thái hậu, còn người hần thực sự hứng thú lại chính là Phùng Diễm Quỳnh cá tính nổi trội. Dần dần, Phùng Diễm Quỳnh thu hết về mình mọi vinh sủng, trong khi Phùng Thục Giang quanh năm lạnh lẽo trong Vĩnh Hà điện, không tranh không đoạt, chấp nhận làm một lương nhân bị người ta coi thường.

Là Phùng Thục Giang nhường nhịn em của mình hay do nàng ta không thể tranh đoạt nổi, Tư Thành không hiểu, hần chỉ biết mình đã lãng quên con người này quá lâu...

"Chị em bọn họ không giống nhau. Phùng lương nhân cá tính điềm đạm, cả ngày chỉ ở trong Vĩnh Hà điện cầu kinh niệm phật. Những việc Phùng Diễm Quỳnh đã làm cũng không liên quan đến nàng ấy." Lần này kẻ thờ dài lại là Tư Thành: "Mấy năm qua, trẫm đã bạc bẽo nàng ấy rồi."

Thực ra không phải Phùng Thục Giang cầu kinh niệm phật, là nàng cầu siêu cho vong hồn của Đỗ Đình Huy.

Hoàng Lan nhỏ giọng đáp:

"Nếu có thời gian, bệ hạ nên đến Vĩnh Hà điện an ủi nàng ấy một chút. Có một người em gái như Phùng Diễm Quỳnh, có lẽ cuộc sống của nàng ấy trong cung cũng chẳng suôn sẻ gì."

Hoàng Lan vẫn nhớ như in ánh mắt của Phùng Thục Giang khi hai người gặp nhau bên hồ Lạc Thủy.

Ánh mắt ấy, lạnh lẽo, âm trầm, giống như trong quá khứ, Phùng Thục Giang đã từng phải trải qua chuyện gì đó rất khủng khiếp. Giờ nghĩ lại, chưa chắc người mà Phùng Thục Giang bái tế hôm nay đã là thân sinh của nàng ta.

Giờ tí ba khắc, Tư Thành dặn dò Đặng Phúc đưa Hoàng Lan trở về Nhữ Hiên các.

Chẳng biết Đặng Phúc vừa đi đâu về hay do đứng lâu trong đêm lạnh mà vai áo y ướt đẫm sương đêm.

Vâng lệnh vua, y thấp đèn lên, lui cùi làm một người dẫn đường trung thành...

Nhưng Hoàng Lan không hề an phận trong Nhữ Hiên các. Đợi cho Đặng Phúc đi khỏi, nàng lại âm thầm tìm đến lãnh cung.

Có một số chuyện, hôm nay nhất định nàng và Phùng Diễm Quỳnh phải nói cho rõ ràng!

...



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (3).

Trong bóng tối mơ màng, Phùng Diễm Quỳnh lại nghe thấy tiếng cửa mở. Ngoài Phùng Thục Giang ra, chẳng lẽ còn có người thứ hai nhớ đến nàng ta? Chỉ là cô quạnh quá nên sinh ra tâm trạng tự huyễn hoặc thôi mà. Nghĩ vậy, Phùng Diễm Quỳnh lại vùi mặt xuống, tự cười nhạo chính mình.

Hoàng Lan ngó bộ dạng giả ngây giả dại trước mặt, không ngờ nổi một Phùng huệ phi cao quý lại bị sự hoang phế của lãnh cung hành hạ thành thảm trạng này.

"Phùng Diễm Quỳnh?"

Hoàng Lan gọi thêm một lần nữa. Cuối cùng Phùng Diễm Quỳnh cũng chịu ngẩng đầu lên.

"Sao lại là ngươi?" Phùng Diễm Quỳnh hoảng hốt nắm lấy tay áo Hoàng Lan: "Ngươi đến đây làm gì? Ta chỉ muốn gặp bệ hạ thôi. Ngươi mau rút đi!"

Lê Tuyên Kiều nói không sai. Kẻ đã sống quen trên cành cao không dễ gì thích nghi với chốn bùn lầy. Đẩy Phùng Diễm Quỳnh vào lãnh cung mới chính là khiến nàng ta sống không bằng chết.

Nhìn kẻ trước mặt người không ra người, quý không ra quý, món nợ của Lâm Vũ Linh, Hoàng Lan đã sớm không muốn tính toán với nàng ta nữa rồi.

"Bệ hạ còn bận chính vụ, người sẽ không đến đâu gặp cô đâu." Phùng Diệm Quỳnh trôn trối lắc đầu, nước mắt như mưa:

"Vậy là bệ hạ vẫn không chịu tin ta?"

Tư Thành có tin Phùng Diệm Quỳnh vô tội hay không, Hoàng Lan không biết. Nhưng nàng biết hẳn ghét nhất kẻ nào dám phản bội Đại Việt.

"Nguyễn Hoàng Lan, xảy ra chuyện ngày hôm nay, người hài lòng rồi chứ? Người cũng giống như chị ta, cũng đến đây để cười nhạo ta phải không?"

"Phùng lương nhân cũng tới đây?"

Hoàng Lan hơi ngạc nhiên khi thấy Phùng Diệm Quỳnh nhắc đến Phùng Thục Giang. Chẳng lẽ giữa hai chị em họ Phùng này có một khúc mắc nào đó thực sự tồn tại?

"Ai đến thì cũng khác gì nhau!" Phùng Diệm Quỳnh cúi đầu lẩm bẩm: "Giờ ta chẳng còn gì nữa, chỉ là một phế phi bị ruồng bỏ, các người thích sỉ nhục thì sỉ nhục, thích mắng nhiếc thì mắng nhiếc, không phải sao?"

Thói đời gieo nhân nào gặt quả ấy. Đáng tiếc khi Phùng Diệm Quỳnh nhận ra quy luật hồi báo đó thì đã quá muộn...

Lãnh cung vốn là một nơi sinh ra để giết chết bản năng sống của con người. Khắp nơi đâu đâu cũng là vết tích đổ nát, hoang phế. Tìm một chỗ tạm sạch để tựa lưng, Hoàng Lan chấp nhận làm một khán giả bất đắc dĩ, kiên nhẫn ngồi xem Phùng Diệm Quỳnh thân thân trách phận.

"Tôi thừa nhận bản thân chưa từng có thiện cảm với cô."

Giờ thì Phùng Diệm Quỳnh im lặng, nhưng cái nhìn mà nàng ta dành cho Hoàng Lan vẫn không có chút thiện cảm nào.

"Tôi biết Thúy Hoa là do ai sai đến. Triệu Bảo Khánh hãm hại tôi, tôi cũng đoán được kẻ đứng sau là ai. Phùng Diễm Quỳnh, rốt cuộc vì có gì mà cô cứ nhất quyết dồn tôi vào chỗ chết như thế? Cô sợ tôi phát giác chuyện Liên đài?" Thanh âm của Hoàng Lan hơi chậm lại: "Hay sợ một ngày nào đó tôi sẽ tranh ân đoạt sủng với cô?"

Đáy mắt Phùng Diễm Quỳnh hằn lên những sợi tơ máu:

"Xưa nay bệ hạ đều yêu chiều ta. Nhưng kể từ khi người xuất hiện, mọi thứ đã thay đổi. Người có biết rằng mỗi khi bệ hạ cười cười nói nói với người, lòng ta khó chịu đến thế nào không?"

Ghen tuông cũng là một biểu hiện của tình yêu. Phùng Diễm Quỳnh ghen với Hoàng Lan? Chẳng lẽ nàng ta thực sự yêu Tư Thành?

"Bệ hạ hồ đồ rồi nên mới để loại yêu nghiệt như người che mắt. Cái gì mà nhân từ, thánh thiện! Nguyễn Hoàng Lan, tay chúng ta đều đã dính máu tươi, người thì có khác gì ta mà bệ hạ lại yêu thích người đến vậy?"

"Cô nói tôi giết ai?" Hoàng Lan thảng thốt.

Người bên cạnh nàng cười khẩy:

"Đừng vờ vịt nữa! Chẳng lẽ Thúy Hoa không phải do người dìm chết dưới hồ sen sau Thanh Phục khu?"

Đến lúc này thì Hoàng Lan mới vỡ lẽ ra tất cả.

Lê Tuyên Kiều cứu Hoàng Lan, giết Thúy Hoa, nhưng lại im lặng không nói, thậm chí còn vứt thi thể Thúy Hoa gần Thanh Phục khu, cứ thế để cho Phùng Diễm Quỳnh hiểu lầm Hoàng Lan.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi...

Đó mới là dụng ý thực sự của Lê Tuyên Kiều.

Vì nợ Thanh Ngọc một ân tình cứu mạng, không muốn đối phương phải khó xử trước Phùng Diễm Quỳnh, Hoàng Lan mới cố tình lờ chuyện trong lao hình đi. Nhưng hóa ra Diêu Tú viện lại rắp tâm lợi dụng nàng. Nếu đã vậy, nàng cần gì phải nể mặt hai người họ nữa!

Phùng Diễm Quỳnh cũng có quyền được biết sự thật chứ nhỉ?

"Cô nhầm rồi, tôi không giết Thúy Hoa. Cô quên rằng khi ấy tôi bị người của cô hành hạ thế nào rồi ư? Thúy Hoa vào hình lao, thậm chí sức phản kháng tôi còn không có, sao có thể giết người?" Cuối cùng, Hoàng Lan đành nói toạc móng heo: "Kẻ ra tay với nàng ta là Thái Thanh Ngọc."

Phùng Diễm Quỳnh cũng không phải kẻ quá ngu xuẩn. Nghe Hoàng Lan cắt nghĩa rõ ràng như vậy, mười phần thì nàng ta đã tin đến tám chín. Bàn tay ngọc ngà của vị Huệ phi xinh đẹp bất giác siết chặt lại. Vẫn biết Lê Tuyên Kiều âm hiểm giả dối, nhưng nàng ta không ngờ đối phương dám lợi dụng cả bản tính ghen tuông của mình để hại mình thâm.

Vậy việc ngày hôm nay, đến tột cùng có phải chuyện tốt đẹp của Lê Tuyên Kiều?

Chính bản thân Hoàng Lan cũng thấy nghi ngờ. Nếu Bạch Yên là do Lê Tuyên Kiều mua chuộc, Hạ Diệp Dương là do Lê Tuyên Kiều giật dây, vậy chẳng phải Lê Tuyên Kiều chính là kẻ có mối liên hệ với Thạch Bưu?

Nhưng biểu hiện của Lê Tuyên Kiều lúc ở cung Thụy Đức lại giống như tỳ cơ ứng biến. Một người đã nắm mọi đường đi nước bước trong tay, sao có thể có vẻ mặt lưỡng lự đó?

Là Lê Tuyên Kiều thực sự vô can, hay do bản lĩnh diễn trò của nàng ta quá xuất quỷ nhập thần?

Thấy Phùng Diễm Quỳnh khệ nệ vắc bụng bầu chạy ra phía cửa, Hoàng Lan vội vàng giữ nàng ta lại.

"Giờ đã muộn rồi, các cửa cung đều đã đóng, cô định đi đâu?"

"Ta phải đi tìm bệ hạ!" Phùng Diệm Quỳnh vẫn cố giãy giụa: "Bệ hạ vẫn còn thương yêu ta. Người chỉ nhất thời giận ta mà thôi. Ta đến gặp người để người người đón ta về cung Thụy Đức. Người niệm tình đưa trẻ trong bụng, nhất định sẽ đón ta về..."

"Ngu xuẩn!"

Hoàng Lan đột ngột quát lớn rồi buông tay Phùng Diệm Quỳnh ra. Phùng Diệm Quỳnh ngẩn người, ý định tìm Tư Thành cũng biến mất.

"Phùng Diệm Quỳnh, cô tỉnh lại cho tôi! Bản thân mình vô tội đến đâu, tự cô là người biết rõ nhất. Giờ cô gây náo loạn thì được ích gì? Cô muốn mọi người có thêm cơ mà định tội mình một thể ư? Nếu tôi là cô, biết mình bị oan, tôi nhất định sẽ tìm ra cách để cứu lấy mình, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra hành vi càn quấy ngu xuẩn ấy."

Vừa nói, Hoàng Lan vừa kín đáo quan sát thần sắc của đối phương. Thật ra nàng đang chủ tâm khích tướng. Không ai có thể diễn kịch cả đời. Đến bước đường này, nếu Phùng Diệm Quỳnh thực sự vô can, chắc chắn nàng ta sẽ lưỡng lự, cân nhắc đến thành ý của kẻ trước nay luôn cùng mình đối địch. Bằng không, dù thái độ thờ ơ hay gay gắt, chỉ cần để lộ ra một điểm dứt khoát thôi, đều sẽ chứng minh kẻ đứng trước mặt nàng thực sự có vấn đề!

Rõ ràng trong đáy mắt Phùng Diệm Quỳnh đã lưỡng lự trong giây lát, nhưng đến phút cuối, nàng ta lại bần thần cúi đầu, lăm lăm với chính mình:

"Ác giả ác báo..."

...

Cùng lúc ấy, ẩn sâu trong bóng đêm vô cùng vô tận, dưới những tán cây âm u bên ngoài lãnh cung, một đám người áo đen đang kín đáo di chuyển, nhẹ nhàng mà mau lẹ như một cơn gió.

...

"Muộn thế này rồi, ai lại đến lãnh cung vậy nhỉ?"

Thoáng nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Hoàng Lan vội đi về phía cửa nghe ngóng. Vẫn đứng nguyên trong góc phòng, Phùng Diễm Quỳnh chỉ lười nhác nhìn theo, vẻ hờ hững không quan tâm.

Cánh cửa phủ đầy bụi vừa mở, một thái giám lạ mặt bước vào. Gã tiến thẳng về phía Phùng Diễm Quỳnh, trên chiếc khay gỗ mang theo là một bình rượu nhỏ và một cái chén màu lam.

Đến trước mặt Phùng Diễm Quỳnh, gã cất giọng eo éo như con gái:

"Phùng tài nhân ác nghiệt tày trời, vốn tội đáng muôn chết. Niệm tình người từng hầu hạ chu đáo, bệ hạ cho người được ra đi nhẹ nhàng." Rồi gã cúi xuống, ghé sát mặt Phùng Diễm Quỳnh, giọng sỏi già khóc cừ non: "Phùng tài nhân à, nếu có kiếp sau, lệnh bà hãy đầu thai vào một nhà thường dân mà sống cho tử tế nhé."

Vẻ bất cần biến mất, Phùng Diễm Quỳnh hoảng sợ lùi lại ba bước, trân trối nhìn bình rượu trên tay thái giám:

"Không, ta sẽ không uống rượu độc này. Bệ hạ đâu? Ta phải đi gặp bệ hạ! Ta nhất định phải đi gặp bệ hạ!"

"Người nghĩ mình sẽ ra được khỏi lãnh cung này sao?" Chặt giọng eo éo lại cất lên: "Hậu cung ba nghìn giai lệ, bệ hạ đã muốn quên người từ lâu rồi. Người còn luyện tiệc cái gì nữa?"

Một giọt lệ trào ra từ khóe mắt vốn đã đỏ mọng. Mười phút trước Nguyễn Hoàng Lan nói, nàng ta còn không tin. Nhưng giờ lời nói ra từ miệng một kẻ xa lạ, nàng ta lại hoàn toàn tin tưởng.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 28: Biến Loạn Trong Lãnh Cung (4)

Những ngày tháng trước kia lại hiện về. Khi ấy, Phùng Diệm Quỳnh vẫn còn là một chiêu nghi ung dung tự tại trong Đan Ngọc các. Biết Nguyễn Nhã Liên thường tự tay nấu đồ ăn dâng lên Tư Thành và thái hậu, nàng ta liền quần lầy Nguyễn Nhã Liên để học cách nấu chè long nhãn. Bình sinh Phùng Diệm Quỳnh chưa từng vào bếp, khó tránh khỏi tay chân có chút lóng ngóng vụng về, thế nhưng Nguyễn Nhã Liên từ đầu đến cuối đều chỉ dạy rất nhiệt tình, chu đáo, dần dần khiến cho một kẻ vốn tâm cao khí ngạo như Phùng Diệm Quỳnh cũng phải cảm kích.

Nhưng có một lần Tư Thành "trót" khen điểm tâm của Nguyễn Nhã Liên nấu ngon trước mặt Phùng Diệm Quỳnh! Thấy hân hài lòng như thế, Phùng Diệm Quỳnh lại có gì đó rất không cam lòng.

Đành rằng Nguyễn Nhã Liên có công giúp Phùng Diệm Quỳnh, nhưng chưa bao giờ Tư Thành khen món chè long nhãn, ngược lại, thứ khiến hân hài lòng vẫn là điểm tâm của Lâm Nguyệt cư.

Chiều hôm ấy, thái hậu bị dị ứng bởi một loại nấm trong món canh của Nguyễn Nhã Liên. Đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, thái hậu không hề tránh phạt Nguyễn Nhã Liên, nhưng cũng kể từ đó, nàng ta không mấy khi tới ngự trù phòng nữa.

Một năm qua, chỉ cần phi tần nào được chú ý, Phùng Diệm Quỳnh sẽ khiến họ sống không bằng chết. Vì muốn độc chiếm Lê Tư Thành, không việc gì Phùng Diệm Quỳnh không dám làm. Vậy mà đến phút cuối, thứ



nàng ta nhận được lại là một ly rượu độc từ người mình yêu thương, phụng hiến nhất...

"Diệm Quỳnh cứ tưởng mình đã đủ ác, không ngờ bộ hạ còn nhẫn tâm hơn cả Diệm Quỳnh..."

Phùng Diệm Quỳnh ngửa mặt lên trời, cười khan một tiếng, sau đó lẳng lặng đón lấy chén rượu độc.

Quân vương đã tuyệt tình, thử hỏi thế gian này còn điều gì để nàng ta hi vọng?

Đúng lúc rượu sắp chạm môi, một bóng người từ đằng sau cánh cửa bỗng lao ra, gạt phăng chiếc chén trên tay Phùng Diệm Quỳnh xuống đất:

"Rượu này không được uống!"

Người vừa lên tiếng là Hoàng Lan.

Thái giám tới đưa rượu không ngờ Nguyễn sung nghi cũng ở đây. Gã sợ đến mức suýt đánh rơi khay rượu trong tay, vẻ lúng túng hiện rõ trên gương mặt quắt như mặt chuột. Một giây định thần, gã cúi đầu đáp:

"Nguyễn sung nghi, con chỉ phụng chỉ làm việc, lệnh bà đừng làm khó con."

Đúng là nói dối không chớp mắt! Chắc tay thái giám to gan lớn mật này không biết nàng vừa rời khỏi cung Thụy Đức đâu nhỉ? Nhìn đến những mảnh sứ vỡ trên mặt đất, Hoàng Lan chỉ cười nhạt rồi giơ tay ra:

"Người nói đây là mệnh lệnh của bộ hạ, vậy thánh chỉ đâu?"

Sắc mặt thái giám chuyển sang màu xám tro.

"Con chỉ phụng mệnh, chuyện này... chuyện này..." Gã ấp úng.

Khi đã nắm chắc đối phương giờ trò ám muội, Hoàng Lan tất sẽ có cách để gã tự lòi đuôi chuột.

"Từ xưa đến nay, ban chết cho phi tần cần phải có thánh chỉ. Người không có thánh chỉ, chắc chắn không phải do bệ hạ phái đến rồi." Rồi Hoàng Lan chột cao giọng quát: "Rốt cuộc là ai phái người đến đây mưu hại Phùng tài nhân?"

Bị Nguyễn sung nghi công khai vạch mặt, thái giám kia mặt cắt không còn hột máu.

Còn Hoàng Lan, sau lần chết hụt trong hình lao, nàng đâm ra vô cùng nhạy cảm với những loại chuyện mờ ám kiểu này.

Uống cho Phùng Diễm Quỳnh luôn tự nhận mình là phi tần được Tư Thành sủng ái nhất, vậy mà cá tính của hẳn ra sao, nàng ta cũng hoàn toàn không hiểu. Nửa đêm ban rượu độc, hành vi tiểu nhân ám muội này không đời nào là của Lê Tư Thành.

Như một người chột tỉnh cơn mê, Phùng Diễm Quỳnh hùng hổ lao lên phía trước, túm lấy cổ áo gã.

"Nói mau, là ai phái người đến hãm hại bản cung?"

Đã có gan mang rượu độc đến, thái giám kia há còn sợ Phùng Diễm Quỳnh? Nhưng mặc cho Phùng Diễm Quỳnh vung chân múa tay, người khiến gã sợ hãi lại chính là vị Nguyễn sung nghi không hề động chân động tay kia. Ánh mắt nàng nhìn gã, âm trầm mà sắc bén, bình lặng mà uy hiếp, như thể khắp thế gian này, mọi chuyện khuất tất rồi sẽ có ngày bị nàng nhìn thấu.

Bàn tay gã chìm sâu trong ống tay áo, run lên liên hồi.

Thấy vẻ mặt của thái giám quái dị, Hoàng Lan chỉ kịp hét lên một tiếng "ngăn gã lại" thì thân hình nhỏ choắt trước mặt nàng đã đổ ập xuống.

Gã đã cắn lưỡi tự sát!

...

Lê Tuyên Kiều thẳng tay ném cây trâm bạc xuống đất. Hạ Diệp Dương thì sợ hãi nghệt mặt ra.

"Hạ chiêu dung, cô thì to gan rồi." Lê Tuyên Kiều nghiêng răng: "Mạo danh bệ hạ đến lãnh cung ban rượu độc, chuyện tà trời ấy mà cô cũng dám làm, cô chán sống rồi phải không?"

Hạ Diệp Dương oan ức nói:

"Ta chỉ muốn tiện nhân kia chết sớm hơn một chút. Cứ để cô ta ở trong lãnh cung, nhờ đâu thực sự kiểm chứng ra thai nhi của cô ta không có vấn đề gì..."

Lê Tuyên Kiều ngắt lời nàng ta:

"Ta đâu có nói sẽ để Phùng Diệm Quỳnh bình an sinh hạ hoàng tử. Nhưng làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ một chút. Cô hành sự cầu thả như vậy, có khác nào bôi tro trát trấu lên mặt ta?"

Thấy chủ nhân mình bị nhiếc móc, Lạc Hòa bất mãn nhắc nhở Lê Tuyên Kiều:

"Lê tu dung, lệnh bà nhà con là chiêu dung được bệ hạ chính thức sắc phong, thỉnh người ăn nói tự trọng..."

Chẳng chờ đến phiên Lê Tuyên Kiều nổi giận, Hạ Diệp Dương đã vội cho Lạc Hòa một cái bạt tai. Rồi nàng ta đến bên cạnh Lê Tuyên Kiều, e dè mở miệng:

"Là do ta quản thúc không nghiêm mới khiến Lạc Hòa buông lời bất kính với cô. Về đến Triều Dương uyển nhất định ta sẽ dạy dỗ lại ả. Việc ngày hôm nay, ta biết sai rồi, cô đừng giận nữa có được không?"

Biết Hạ Diệp Dương rào trước đón sau để bảo vệ cung nữ của mình, Lê Tuyên Kiều cũng chẳng thèm tính toán với nàng ta nữa, chỉ thầm hi vọng sự nóng nảy của Hạ Diệp Dương sẽ không gây ra kết cục gì quá đáng tiếc.

...

Trong lãnh cung, bóng tối đang ngấm ngấm nổi loạn.

Rồi từ cửa chính và cả cửa sổ, những bóng người nhanh như chớp nhoáng vọt vào trong phòng. Bọn người này mặc y phục màu đen, gương mặt che kín chỉ để lộ ra hai con mắt, trong tay bọn chúng, đao sắc sáng dày ánh lên loang loáng, càng khiến cho không gian xung quanh thêm phần khủng bố, dữ tợn.

Sát thủ!

Hoàng Lan bất giác lùi lại hai bước, kín đáo cầm lấy thanh sắt gài cửa ở góc phòng. Thanh sắt này đã hoen gỉ, dài hơn nửa mét, Hoàng Lan biết nó không thể so với những thanh trọng đao kia nhưng tạm thời, nó là vật duy nhất có thể dùng để tự vệ lúc này.

"Các người là ai?" Cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhất, nàng cất giọng hỏi.

Thủ lĩnh đám người áo đen, kẻ mang thanh long đao nặng đến cả trăm cân, cười gằn:

"Chúng ta phụng mệnh đại nhân đến đón Phùng Huệ phi."

...

"Chúng ta phụng mệnh đại nhân đến đón Phùng Huệ phi."

Như một phản xạ vô điều kiện, Hoàng Lan nhìn sang Phùng Diệm Quỳnh. Nhưng sắc mặt của Phùng Diệm Quỳnh cũng chẳng dễ coi hơn là bao.

"Các người là ai? Đại nhân nào? Ta... ta không hiểu các người đang nói gì."

Tên kia tiến lại gần Phùng Diệm Quỳnh, đưa tay vuốt dọc gò má nàng ta, nhưng giọng nói của gã lại không cợt nhả như hành động.

"Nương nương sao lại nói vậy? Hôm nương nương đồng ý giúp Thạch đại nhân thu thập tin tức, Thạch đại nhân đã hứa sẽ chu toàn cho nương nương. Nay nương nương bị hạ ngục, đại nhân sao có thể quay lưng bỏ mặc được."

Thạch đại nhân? Thạch Bưu? Hơn nữa, bọn chúng còn gọi Phùng Diệm Quỳnh là nương nương...

Giờ Hoàng Lan mới biết mình ngu đến cỡ nào!

Khi phát hiện độc trong bánh phu thê là tì sương, Hoàng Lan không dám tin, thậm chí nàng còn vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc kẻ nào đã hãm hại Phùng Diệm Quỳnh. Nhưng giờ thì tốt rồi, đám người này đã tận tình vào lãnh cung đón Phùng Diệm Quỳnh, nàng còn gì phải nghi ngờ nữa sao?

Để ăn cắp thông tin nội bộ Đại Việt, còn gì dễ hơn tìm đến một kẻ sống trong hậu cung?

Phùng Diệm Quỳnh chính là gian tế của Thạch Bưu! Không biết Thạch Bưu hứa hẹn gì, nhưng nàng ta đã sẵn lòng bán rẻ Đại Việt!

Giỏi, giỏi lắm! Trước mặt ta còn ra vẻ đáng thương, còn ra vẻ tội nghiệp. Phùng Diệm Quỳnh, cô đúng là loại người quỷ kế đa đoan mà. Hoàng Lan

bất mãn nghiêng rặng. Nàng hoàn toàn hối hận vì đã ngăn cản chén rượu độc ban này.

Gã thủ lĩnh nói tiếp, chất giọng khò khè đủ khiến người đối diện nổi da gà:

"An Nam quốc vương đã hạ độc thủ, nương nương còn muốn ngồi trong lãnh cung chờ chết sao? Chúng ta đã chuẩn bị xe ngựa, ra khỏi Đao Môn sẽ có người tiếp ứng, mời nương nương đi giá."

Phùng Diệm Quỳnh vẫn đứng chết trân một chỗ. Thật khó để cắt nghĩa vẻ mặt của nàng ta lúc này.

Trong thoáng chốc, tên thủ lĩnh lại nhìn sang Hoàng Lan. Ánh mắt sắc lạnh ấy như muốn tuyên án tử cho kẻ xuất hiện không đúng lúc là nàng.

Thậm chí gã còn chẳng thèm nói một lời, một đao đã bổ về góc phòng. Hoàng Lan vội né sang một bên, đồng thời giơ thanh sắt lên cản. Tròng đao chém hụt mục tiêu, giáng vào thanh sắt, chỉ thấy tia lửa tóe lên, cánh tay Hoàng Lan cũng theo đó mà tê rần.

Nhưng may mắn không tìm đến quá hai lần. Nàng còn chưa kịp hoàn hồn, đao quang như chớp lại lóe lên.

Chung quy lại, nàng không phải đối thủ của đám người này.

Bác, Trường Giang, vậy là con không có cơ hội gặp lại mọi người rồi. Con sẽ nhớ mọi người lắm...

Tư Thành... tạm biệt!

Biết không thể chạy thoát, Hoàng Lan nhắm mắt lại, bình thân phó mặc tất cả cho định mệnh. Khi chết, nàng cũng phải chết trong tư thế ngẩng cao đầu.

Trong thời khắc ngắn ngủi ấy, nàng mơ hồ cảm thấy một bàn tay tóm lấy vai mình, nhẹ nhàng kéo sang một bên. Dao của kẻ thù không làm nàng bị thương, đổi lại giống như đã gãy làm đôi, rơi xuống đất phát ra tiếng kêu sắc lạnh. Kế đó, có tiếng người chửi bới không lẫn vào đâu được:

"Mẹ kiếp, lần nào vào cung cũng gặp chuyện xui xẻo."

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 29: Rừng thiêng nước độc.)

...

(1): Phan Phu Tiên, tự Tín Thần, hiệu Mặc Hiên, là nhà biên khảo, sử học và thầy thuốc Việt Nam đầu thời Lê Sơ. Việt âm thi tập là tuyển tập thơ viết bằng chữ Hán do Phan Phu Tiên và Chu Sa kế tục biên soạn, hoàn thành vào thời vua Lê Nhân Tông. Tập thơ gồm 6 quyển với 624 bài thơ của 119 nhà thơ ở các thời Lý, Trần và đầu thời Lê.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (1)

(Đợi đến khi bốn phía dần yên ắng, phía chân trời ửng lên một màu hồng nhạt và màn đêm dần bị xua tan bởi tiếng keng buổi sớm, Thái Thanh Ngọc mới đạp chân vào thành giếng, nhẹ nhàng trèo lên như một chú sóc, chinh đốn lại xiêm y trước khi tìm đường trở về Diêu Tú viện.)

...

Lê Khải Triều quét kiếm thành một vòng, kể đến xoay người đạp tên áo đen vừa tấn công Hoàng Lan bắn cái vèo ra ngoài cửa sổ. Hả ra tay chớp nhoáng, nhanh đến mức không ai kịp nhìn rõ điều gì vừa xảy ra thì có ba bốn tên đã đổ gục trên mặt đất. Đến khi định thần lại, đám người kia thấy đối phương cũng ăn mặc giống y chang mình, cũng trang phục dạ hành, cũng bịt mặt bịt mũi kín mít, thành ra chẳng biết hẳn là thần thánh phương nào, võ công cao thấp đến đâu, cả đám nhất thời lúng túng nhìn nhau, không biết nên công thủ thế nào.

"Lê ăn trộm!"

Hoàng Lan mừng rỡ hét lên. Dù Lê Khải Triều có bịt mặt thì nàng vẫn nhận ra hẳn, nhận ra thân thủ bất phàm và cái giọng chửi bới vô cùng đặc trưng ấy. Ít ra Lê Khải Triều không phải kẻ địch. Có hẳn ở đây, có lẽ nàng sẽ thoát nạn!

Lê Khải Triều thì bực tức quay lại lờm Hoàng Lan. Cái lờm của hẳn sắc lém, không hề thua kém mấy cô đào ngoài phố:



"Này, tưởng ta dùng khăn bịt mặt chỉ để trang trí cho đẹp thôi hả? Ai cần cô phải réo cả danh tính ta ra như thế!"

Biết mình vừa lỡ lời, Hoàng Lan vội nín. Căn bản cũng tại Lê Khải Triều làm ăn ngẫu hứng quá cơ. Trước kia hẳn đi đâu cũng chỉ sợ người ta không biết mình là ai, giờ lại cần thận dùng đến khăn che mặt, đối phương cần thận như vậy, Hoàng Lan nàng mới có chút không quen.

"Chúng mày còn đứng ngây ra đó làm gì? Lên!"

Thủ lĩnh đám áo đen lên tiếng thúc giục. Gã mặc kệ đối phương là người thế nào, chỉ cần cản trở chuyện tốt đẹp của hắn thì đừng hòng sống mà rời khỏi đây.

Thấy vậy, Lê Khải Triều liền kéo Hoàng Lan lùi lại sau lưng mình, cẩn thận đứng chắn giữa hai phe, thanh kiếm giờ ngang trước mặt, làm động tác đe dọa bất cứ kẻ nào dám lại gần. Nhưng hình như vẫn ảm ức vì bất đắc dĩ lọt vào trận phục kích này, hắn lại kèn cựa:

"Mà bọn người này là thế nào? Sao chúng lại muốn giết cô?"

Hoàng Lan lí nhí đáp:

"Chuyện nói ra thì dài lắm, khi nào có thời gian tôi sẽ kể cho anh sau. Cũng may gặp được anh."

Nàng còn chưa nói hết câu đã bị Lê Khải Triều gạt phăng đi.

"May, may cái con khi! Nếu không có việc cần thương lượng, ta cũng chẳng vác xác vào cái hoàng cung chết tiệt này làm gì đâu. Trước là gã họ Thạch, giờ lại đến đám đầu trâu mặt ngựa này, thử hỏi có lần nào ta gặp cô mà không phải dính đến chuyện đánh lộn không hả? Chẳng biết kiếp trước ta có nợ nần gì cô nữa. Cũng may ta võ công cái thế, thân thủ phi phàm, đám đầu trâu mặt ngựa này căn bản không phải đối thủ của ta. Nếu đối lại

là người khác, chắc cô đã chết từ lâu rồi. Cứu cô ư? Cũng được thôi. Nhưng nợ cũ nợ mới, ra khỏi đây ta sẽ tính một lượt. Nguyễn Hoàng Lan, cô cứ nhớ đấy cho ta!"

Phùng Diệm Quỳnh ngậy người. Đám thích khách cũng ngậy người.

Nhân sĩ giang hồ, muốn làm ra vẻ nguy hiểm thì phải lãnh đạm kiêu lời, càng bí ẩn càng tốt, có mấy ai lải nhải lắm như hần?

Rồi đám áo đen chột nhú mày, nghĩ lại bốn chữ tốt đẹp mà đối phương vừa gọi mình.

Đầu trâu mặt ngựa?

Hần mắng ai là đầu trâu mặt ngựa?

Chỉ nghe thấy tiếng người rít lên, kể đó, cả bọn nhất loạt vung đao xông tới, quyết chiến với Lê Khải Triều. Ban đầu, Lê Khải Triều dám to mồm vì hần biết võ công của đối phương thuộc hạng tầm thường, căn bản không phải đối thủ của hần. Nào ngờ kẻ tầm thường khi bị chọc vào máu điên thì cũng sẽ trở lên bất thường. Đám người này xuống tay điên cuồng, trái đâm phải chém, chỉ nhằm vào Lê Khải Triều mà đánh, quyết tâm phải dẫn mặt xong tên lão lếu này rồi mới tính tiếp đến hai người kia. Lê Khải Triều biết mình chọc phải tổ kiến lửa, bấm bụng tiếc rẻ, chật vật một hồi cũng không đánh lui được đám người tự trọng có thừa này.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, tên thủ lĩnh lao đến bên Phùng Diệm Quỳnh. Nhận ra ý định của gã, Hoàng Lan lấy hết can đảm nhặt một con dao găm ở dưới đất lên. Phùng Diệm Quỳnh đã sống một năm ở hậu cung, biết cũng không ít chuyện, bằng mọi giá, nàng sẽ không chúng đem người đi.

"Đồ ngu!"

Không rõ Lê Khải Triều chửi ai. Rồi trong chớp mắt, trường kiếm trong tay hấn phi về phía tên thủ lĩnh. Gã vội buông Phùng Diễm Quỳnh ra rồi tung người trên không trung để tránh đòn kích của đối phương. Mũi kiếm sượt qua mặt gã. Lúc cơ thể vừa chạm xuống đất, gã mới nhận ra khăn trùm trên mặt mình bị Lê Khải Triều gian manh lột xuống từ lúc nào.

Bóng tối mập mờ, nhưng những gì đang hiển hiện trước mặt Hoàng Lan lại quá rõ ràng và kinh hãi.

Gương mặt ấy không phải của con người. Hàng chục vết sẹo dài ngắn khác nhau, chen chúc lẫn lộn như mương rãnh, hằn trên nước da xám xịt, càng nhìn càng thấy giống một tấm vải bị ai đó xé rách nham nhở, lại khiến cho cặp mắt vàng lạnh như mắt rắn thêm phần dữ dằn, hung tợn. Giết người và bị người chém giết... Chỉ cần nhìn vào gương mặt ấy, người ta cũng đủ hiểu quá khứ của y tàn nhẫn và đáng sợ đến mức nào.

Bị người ta nhìn thấy diện mạo, tên thủ lĩnh cũng không biến sắc. Gã quay lại, trực tiếp giao chiến với Lê Khải Triều. Lê Khải Triều luôn có lợi thế ở kiếm pháp nhanh như chớp ập, nhưng đứng trước những kẻ như gã mặt sẹo, hấn cũng không thể chiếm thế thượng phong chỉ trong một sớm một chiều.

Một hồi loạn đao lạc kiếm, Hoàng Lan bỗng thấy đau nhói ở đỉnh đầu, sau đó, có ai đó nhắc bổng nàng lên vai, vừa hét vừa phi thân như bay ra ngoài.

Hoàng Lan lịm dần đi. Ngoài tiếng chửi của Lê Khải Triều, nàng không còn biết gì nữa.

...

Giờ sửa một khắc.

Lãnh cung chìm trong ánh đuốc đỏ rực. Chấn lôi quân đã bao vây lãnh cung không một kẽ hở.

Một cảnh tượng chết chóc được phô bày. Bên trong phòng và cả ngoài sân, thi thể đấm thịch khách nằm la liệt trên mặt đất, có những kẻ khi chết còn gối đầu lên nhau, mùi máu tanh bốc lên lợm giọng.

Một toán quân đang đi kiểm tra từng thi thể, cẩn trọng tra xét manh mối trên người bọn chúng. Nhưng ngoài những thanh đao thông thường và loại vải may áo bán đầy ngoài chợ, thực sự không thể tra xét được bất cứ điều gì.

Trong số những thi thể ngổn ngang ở lãnh cung, người ta không tìm thấy gã mặt sẹo. Bởi vì trước đó một khắc, gã đã mang theo Hoàng Lan, uy hiếp Lê Khải Triều hòng mở đường máu thoát thân.

Tư Thành mặc một chiếc áo màu bạch nguyệt, lưng đai ngọc, phong thần trầm uy như núi Thái Sơn. Hắn đứng đó, hai tay khoanh trước ngực, rõ ràng đang rất tức giận nhưng trước sau vẫn tỏ ra trấn tĩnh. Dưới ánh đuốc bập bùng, trong màu áo bạch nguyệt, hình ảnh vị vua ấy hiện lên đẹp đẽ mà quyền uy, khuất lấp tất cả, khiến bao kẻ chỉ biết ngây ngẩn đứng nhìn, không gian chết chóc sau lưng cũng bỗng chốc trở nên mờ nhạt.

"Lê Khải Triều!"

Nghe tiếng hoàng thượng gọi, Lê Khải Triều giật nảy mình. Hắn luôn có một sự kính sợ vô hình đối với Tư Thành. Chẳng đợi cho đối phương giục đến lần thứ hai, hắn liền một lèo kể lại mọi chuyện.

...

Trước đó nửa canh giờ.

Chật vật gạt thanh kiếm của Lê Khải Triều ra, gã mặt sẹo lao đến bên cạnh Hoàng Lan. Khi Lê Khải Triều nhận ra ý định của đối phương thì đã quá muộn. Giờ phút này, hắn chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến mỹ nhân như hoa như ngọc đang ôm chân mình nữa. Không cứu được Nguyễn Hoàng Lan, chuyển làm ăn này của hắn cũng xem như hỏng bét!

"Ồ rắc rối..."

Mặc cho Phùng Diễm Quỳnh van xin cứu mạng, hắn vẫn đẩy nàng ta ra rồi vội thi triển khinh công, đuổi theo gã mặt sẹo.

Nơi nào bị người khác lãng quên sẽ là nơi được bóng tối ưu ái. Xung quanh lãnh cung, khung cảnh u tĩnh, hoang phế đến rợn người.

Thanh long đao của đối phương còn kề bên cổ Hoàng Lan, Lê Khải Triều không dám đuổi theo lộ liễu quá. Chó cùng dứt giậu, bị dồn đến đường cùng, gã dám làm bừa lắm chứ! Lê Khải Triều lợi dụng bóng tối để ẩn thân, nhanh nhẹn mà kín đáo theo chân gã mặt sẹo. Hai người bọn họ vượt qua sân trước lãnh cung, vòng vèo qua mấy đình viện không rõ tên gọi. Cũng may khinh công của đối phương quá tồi, hoặc cũng có thể người trên vai quá nặng nên gã không di chuyển nhanh được, hắn cũng vì thế mà dần áp sát được đối phương.

Tưởng đâu Lê Khải Triều sẽ đoạt lại được người, nhưng cũng chính lúc ấy, từ trong bóng đêm sâu thẳm, một vật gì đó xé gió bay về phía hắn. Vật thể không lớn nhưng lực đạo của người bắn khá mạnh, tàng ẩn sát ý, chưa bắn tới mà nội lực phát ra đã khiến tay cầm kiếm của Lê Khải Triều rung lên. Nếu không phải hắn vốn hành nghề trộm cắp, khả năng nhìn trong bóng tối hơn người thì đã bị vật thể ấy bắn cho đến tan nát tim gan rồi.

Lê Khải Triều kịp thời vọt người né tránh, vật thể đó đi sượt một gang, đâm ngay vào tay hắn.

Nhìn kĩ lại, thì ra đó là một cây ngân châm.

"Bà nó chứ! Hôm nay là ngày gì vậy? Một đám thích khách còn chưa đủ sao, giờ còn thêm một thằng ranh dùng ngân châm đánh mình nữa!"

Hắn lăm lăm chửi rồi lạnh lùng rút ngân châm kia ra, chẳng nói chẳng rằng xoay người trên không trung và bắn ngược vào bóng tối, nơi ngân châm ấy vừa xuất phát.

Tiếng gió đang rít lên đột ngột bị một lực cản vô hình chặn đứng lại. Chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều, Lê Khải Triều cũng biết mình đã bắn trúng đối phương.

Một giây sau, tâm trạng đặc ý ấy không còn nữa.

Hình như hắn vừa nghe thấy tiếng kêu của một người con gái...

Lẽ nào kẻ tập kích hắn lại là con gái?

Nhưng thứ thanh âm ấy thì không lẫn vào đâu được.

Tuy tức giận, đau đớn, nhưng vẫn không mất đi sự trong trẻo, mềm mại.

Thanh âm ấy vang lên, không hiểu sao lại khiến cho Lê Khải Triều ngẩn ngơ. Trường kiếm trong tay bỗng chốc trở nên vô dụng, đôi chân vốn đạp gió phi mây của hắn bỗng dùng dằng giữa hai hướng đối ngược nhau, đến khi hắn ngẩng đầu lên, quyết ý tiếp tục đuổi theo thì gã mặt sẹo đã biến mất không dấu vết.

Diên rồi sao? Hắn là đệ nhất thần trộm, sao giờ lại luống cuống chân tay chỉ vì kẻ ám toán hắn là một người con gái?

...

Quỳ trước mặt Tư Thành, Lê Khải Triều nhất nhất thuật lại mọi chuyện, trừ một vài đoạn thêm mắm thêm muối để nâng cao giá trị của bản thân,

tảng lờ chuyện bị phục kích và cố ý giấu nhem mục tiêu nhập cung thực sự, còn lại, lời hăn nói cũng có thể coi như đúng sự thật!

Tư Thành nghe xong, không nhanh không chậm kết luận một câu:

"Người nói đám người ấy xông vào lãnh cung để cứu Phùng tài nhân đi?"

Lê Khải Triều gật như gà mổ thóc. Lúc đứng trên nóc nhà, hăn chỉ nghe câu được câu chăng nhưng đại khái là như thế.

"Hình như vị tài nhân họ Phùng đó có cấu kết với tên sứ thần ở dịch quán lần trước. Thảo dân nghe nói nàng ta ăn cắp tin tức cho họ Thạch, đổi lại hăn sẽ giúp nàng ta tranh đoạt hậu vị." Lê Khải Triều không hiểu lắm những tranh đoạt chốn hậu cung, chỉ cắt nghĩa theo ý hiểu của mình.

Tư Thành trầm ngâm hồi lâu. Độc mà Phùng Diễm Quỳnh dùng là từ sương của Thạch Bưu. Vì đứa trẻ trong bụng nàng ta còn chưa rõ sống chết, hăn mới tạm thời chưa xử trí nàng ta, vậy mà tối nay, một đám người lạ mặt lại liều chết xông vào lãnh cung cứu người...

"Vậy còn Phùng tài nhân, nàng ta đâu?" Hăn lại hỏi.

Lần này thì Lê Khải Triều ngây người ra, không biết nên trả lời thế nào. Khi hăn quay lại lãnh cung, Phùng Diễm Quỳnh đã biến mất, những tên còn lại cũng đã chết. Tuy nói bọn chúng căn thuốc độc tự sát, nhưng hăn lại độc được trong mắt bọn chúng một nỗi khiếp đảm không nói thành lời.

Là sợ hãi đến mức phải tự sát!

"Thảo dân thực tình không biết." Phân vân một hồi, hăn đành nhăn nhó thừa nhận: "Thảo dân đuổi theo Nguyễn sung nghi một đoạn, đến khi quay lại thì đã không thấy vị tài nhân kia đâu nữa."

Thấy Lê Khải Triều lộ vẻ khó xử, Tư Thành hiểu rằng hắn không nói dối. Kẻ luôn tự hào xưng là đệ nhất thần trộm như hắn sẽ không dễ gì thừa nhận thất bại trước mặt người khác, trừ khi hắn thực sự thất bại.

Nhưng có một điều Tư Thành không thể không truy hỏi cho rõ ràng.

"Lê Khải Triều, cấm cung là nơi để người nửa đêm nửa hôm mò vào hay sao? Lần trước nể tình người lập công cho Đại Việt, trẫm đã tha tội chết cho người, giờ người vẫn muốn kiếm ăn trong cung nữa sao?"

Lê Khải Triều âm ỉm đáp:

"Bệ hạ nói quá rồi. Thảo dân chỉ định vào thăm bệ hạ với Nguyễn sung nghi thôi, ai ngờ nửa đường lại gặp phải chuyện này..."

Vừa nói, hắn vừa giả bộ vô tình dứ dứ cánh tay bị thương ra trước mặt Tư Thành. Vết thương này là do cây ngân châm kia gây ra, nhưng nếu nói mình bị một người con gái đánh lén thì nhục quá, vậy nên Lê Khải Triều mới cố tình lơ chuyện đó đi, chỉ chứng minh hắn đã lặn xả anh dũng như thế nào.

Có đánh chết Tư Thành cũng không tin Lê Khải Triều có nhĩ ý vào cung thăm hắn. Nhưng tên trộm này đã lặn xả để bảo vệ Hoàng Lan, thậm chí còn vì thế mà bị thương, Tư Thành cũng không thể làm một kẻ hẹp hòi.

"Bệ hạ." Thấy thái độ của Tư Thành hòa hoãn hơn, Lê Khải Triều liền giở giọng nịnh nọt: "Vì sợ đối phương ra tay với Nguyễn sung nghi nên thảo dân mới không dám truy đuổi đến cùng. Người tha cho thảo dân lần này nhé."

Tư Thành không thêm quan tâm đến Lê Khải Triều nữa. Cứ tiếp tục giăng co với tên trộm này cũng chẳng giải quyết được việc gì.



Hắn đã cẩn thận bảo Đặng Phúc tiễn Hoàng Lan về Nhữ Hiên các, vậy mà nàng vẫn giấu hắn tìm đến lãnh cung.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (2)

Hậu cung đã có nàng làm nữ bồ tát, vậy thì cứ để trẫm làm hung thần đi...

Hoàng Lan, nàng làm tất cả những chuyện này đều vì hấn sao?

Vì muốn giúp hấn điều tra chân tướng, nàng mới tìm đến lãnh cung?

"Nguyễn Hoàng Lan, việc trẫm không bảo nàng làm, nàng vẫn cố tình làm. Nàng được lắm! Muốn lo thay cả phần của trẫm phải không?"

Tư Thành cay cú siết chặt tay thành nắm đấm, nhưng giọng điệu ấy lại vụn vặt chua chát.

Không phải giận giữ, không phải phẫn nộ, mà là thất vọng đến tột cùng...

Hoàng Lan vì người mới gặp nguy hiểm đấy. Lê Tư Thành, người bảo vệ nàng kiểu gì vậy?

Từ khi lên ngôi, hấn luôn cho mình đã đủ quyết đoán, đủ cẩn trọng, đủ bản lĩnh để bình ổn tình hình triều chính, đối phó với thù trong giặc ngoài. Nhưng ngày hôm nay, hấn mới biết bản thân mình vô dụng như thế nào.

Hấn hận, hận bản thân mình thua kém Lê Khải Triều.

Ăn trộm thì đã sao? Ít ra Lê Khải Triều còn giúp nàng kiếm tìm tự do, còn xả thân bảo vệ nàng trong thời khắc sinh tử... Còn Tư Thành, hấn đã làm được gì cho nàng?

Nàng bị vớt vào Thanh Phục khu, chịu bao nhiêu giày vò, hãn cũng không hay biết, thậm chí còn suýt vì lời gièm pha của Phùng Diễm Quỳnh mà giết oan nàng.

Nàng vì bất mãn với cuộc sống trong cung mà bỏ đi, hãn biết nhưng không phái người đi tìm, vì hãn luôn tâm niệm rằng nếu còn lưu luyến hậu cung, một ngày nào đó, nàng sẽ trở về.

Đây nàng lên chịu trận với Thạch Bưu, cứ coi như nàng tự nguyện, nhưng hãn thực sự cam lòng ư?

Suốt thời gian qua, Tư Thành luôn cho rằng thứ tình cảm hãn dành cho Hoàng Lan chỉ là sự cảm mến nhất thời. Hãn thích nàng vì nàng không ham vinh hoa phú quý. Hãn nể phục nàng vì nàng có tấm lòng yêu nước thương dân. Hãn có hứng thú với nàng vì nàng đã kề vai sát cánh với hãn trong trận chiến với Thạch Bưu. Còn yêu? Không thể nào! Đối với Tư Thành, phi tần hậu cung chỉ là vật trang trí ngoài thân, đồng thời gián tiếp giúp hãn cân bằng thế lực trên triều đình. Hãn không muốn bạc bẽo họ, nhưng cũng sẽ không quá sủng ái một ai. Chuyện hậu cung tranh sủng hai mươi năm trước, Tư Thành sẽ không bao giờ quên.

Hình như hãn đã quá đề cao bản thân rồi! Trên đời này luôn tồn tại ngoại lệ, và cũng luôn có những con người làm nên ngoại lệ.

Nhắm mắt lại, hãn lại tưởng tượng ra tình cảnh hung hiểm mà Hoàng Lan đang phải đối mặt. Cứ cho rằng nàng đủ mạnh mẽ, đủ thông minh, nhưng phận nữ nhi tay không tấc sắt, kẻ thù lại là sát thủ của Thạch Bưu, ai dám đảm bảo rằng nàng sẽ bình an vô sự mà trở về?

Mở mắt ra, lại là tình cảnh rối ren của hiện tại. Thân là vua một nước, hãn không thể vì một người con gái mà kích động đến mức bỏ mặc cả giang sơn, đại cục.

Rồi người ta nhìn thấy hoàng thượng lặng lẽ rời khỏi lãnh cung. Chưa bao giờ sắc mặt hần lại lạnh lẽo, thê lương đến thế. Và trong ánh mắt xa xôi kia, giống như có một tầng sương mù bao phủ.

Tư Thành gọi Lưu Sở đến và âm thầm hạ một đạo mật lệnh. Hần nói, phong tỏa tin tức về chuyện tối nay trong lãnh cung, đồng thời phái quan quân đi tìm kiếm Nguyễn sung nghi, dù có phải lật tung cả Đại Việt cũng phải tìm được nàng!

"Bệ hạ, vậy còn Phùng... Phùng tài nhân?"

Đặng Phúc vẫn chờ ở bên ngoài bạo gan hỏi một câu. Hoàng thượng sẽ không quá đau lòng vì sự mất tích của Nguyễn sung nghi mà quên xử lý tội phi đó chứ?

Tư Thành trầm giọng nói tiếp:

"Đợi chuyện này lắng xuống, ba ngày sau hãy báo tin tới lục cung rằng Phùng Diệm Quỳnh trong lãnh cung đã sợ tội tự sát."

Không chỉ Lưu Sở mà ngay cả kẻ vốn người thân cận với Tư Thành như Đặng Phúc cũng phải giật mình.

...

Bên ngoài lãnh cung, dưới lòng chiếc giếng cạn đã bị người ta bỏ quên từ lâu, người con gái ấy xé vải áo ra rồi cẩn thận rịt chặt vết máu ở cổ tay. Cũng may lần này không dùng ngân châm có độc, nếu không, chẳng phải nàng ta đã tự mình hại mình rồi sao?

Vừa ẩn nấp, nàng ta vừa nghĩ rằng nhớ lại kẻ mặc trang phục hạ hành ấy. Hần không chỉ cản trở việc tốt của Lưu Tích Nguyên mà còn trả đũa lại bằng chính cây ngân châm của nàng ta! Rốt cuộc hần là ai? Từ khi nào trong cung lại xuất hiện một người như hần?

Đợi đến khi bốn phía dần yên ắng, phía chân trời ửng lên một màu hồng nhạt và màn đêm dần bị xua tan bởi tiếng keng buổi sớm, Thái Thanh Ngọc mới đạp chân vào thành giếng, nhẹ nhàng trèo lên như một chú sóc, chinh đồn lại xiêm y trước khi tìm đường trở về Diêu Tú viện.

...

Ngồi vắt vẻo trên một gò đất cao, gã mặt sẹo ngửa cổ nốc cạn túi rượu trong tay. Không hiểu do rượu nhạt hay do trong lòng đang bực bội, gã càu nhàu một tiếng rồi thảng tay quẳng luôn túi rượu sang một bên.

Đêm qua, mọi việc lẽ ra đã thành công nếu như không có sự xuất hiện của tay kiếm khách bí ẩn ấy.

Lúc ấy, Nguyễn sung nghi đã buột mồm gọi hắn là Lê ăn trộm. Lãnh cung thì có cái gì để một tên ăn trộm mò mẫn giữa đêm hôm khuya khoắt? Một kẻ trộm lại có kiếm pháp cao cường như thế? Gã mặt sẹo thực sự hoài nghi thính giác của mình có vấn đề.

Dù suýt bại dưới tay gã họ Lê kia nhưng kì thực, trong thâm tâm gã mặt sẹo lại có phần cao hứng. Bại dưới tay một cao thủ thực sự, gã thực sự rất cao hứng.

Giờ phút này, thứ gã đang chờ là một chỉ thị từ phía hoàng cung. Việc hắn đem theo Nguyễn sung nghi đào thoát chỉ là vạ bất đắc dĩ. Tiếp phải làm thế nào, gã vẫn phải chờ Lưu Tích Nguyên chứ không dám tự mình quyết định.

...

Ánh nắng chiếu xuyên qua khe cửa sổ phía trên đầu, tạo thành một vệt sáng chên chếch nơi góc tường. Tiếng xích sắt chạm vào nhau nghe leng keng, kể đó, cánh cửa gỗ bị người ta đẩy sang một bên, phát ra thứ thanh âm uể oải, nặng trĩu. Căn phòng này đã lâu chưa có người đặt chân đến,

bụi bẩn và mạng nhện chằng mắc khắp nơi. Nhưng đối với một kẻ đang lẩn trốn như gã, căn phòng này cũng thơm tất chẳng khác nào một nhà trọ cao cấp.

Gã mặt sẹo dợm bước tới bên cạnh chỗ Hoàng Lan. Nàng vẫn ngủ rất say, không biết gì về nguy hiểm đang cận kề.

Đúng lúc vừa định chạm đến thanh long đao, gã đột ngột nghe tiếng ai đó lèm bèm bên tai.

"Bệ hạ đừng làm khó người này nữa. Ông ấy bắt thiếp đi cũng chỉ là bắt đắc dĩ thôi. Chưa biết chừng ông ấy bị kẻ khác uy hiếp, dụ dỗ cũng nên... Đều là mạng người cả, không thù không oán thì cần gì phải đuổi cùng giết tận. Bệ hạ tha cho ông ấy đi... tha cho ông ấy đi mà."

Thanh âm ấy mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng kết thúc ở tiếng nghiến răng ken két. Gã mặt sẹo ngẩn người. Thì ra là Hoàng Lan đang mơ ngủ!

Cũng chẳng hiểu sao thanh đao trong tay gã cứ ngấp ngừng mãi mà vẫn không hạ xuống được. Người con gái này trong mơ vẫn không quên nói tốt cho gã, vậy mà gã lại muốn nhân lúc người ta ngủ để hạ độc thủ!

Cả đời chém giết, đây là lần đầu tiên gã mặt sẹo thấy do dự khi xuống tay với một người.

Đắn đo một lúc, cuối cùng, gã chep miệng rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài.

...

Lẳng nghe tiếng bước chân mỗi lúc một nhỏ dần, đoán chắc đối phương đã bỏ đi, Hoàng Lan mới dám nhóm dậy. Hú hồn! Đúng là tình cảnh ngàn tơ kẽ tóc! Mặc dù Hoàng Lan không biết vì sao gã vẫn chưa giết mình, nhưng nếu như vừa nãy nàng không nhanh trí giả vờ mê ngủ để nịnh nọt gã

vài ba câu, dăm chắc gã sẽ biến nàng thành món bánh bao nhồi thịt lắm chứ!

Hai tay Hoàng Lan bị trói ngoặt ra sau, chỗ cổ tay bị dây thừng thít chặt, cơ hồ đã mất cảm giác từ lâu. May sao gã mặt sẹo không trói nốt hai chân nàng, nàng vẫn có thể tự do đi lại trong phòng giam. Rướn người nhòm qua ô cửa sổ chỉ to hơn hai bàn tay chập lại, Hoàng Lan nhìn thấy bên ngoài là tường cao gần trượng. Phía chân tường, cỏ dại héo úa, rêu xanh bám thành từng mảng loang lổ. Có tiếng hợp chợ từ xa vọng lại, nhưng âm thanh khá lẫn lộn và mơ hồ. Hoàng Lan không biết đây là đâu, nàng còn ở trong kinh thành nữa hay không, thậm chí quan sát bóng nắng nhàn nhạt trên mặt đất, nàng cũng không thể đoán được bây giờ đang là sáng sớm hay chiều tà.

Trên người nàng vẫn cất giấu con dao găm đã nhặt được tối qua. Nhưng dù có dao trong tay, nàng cũng không ngu ngốc đến mức mang nó đi đối đầu với gã mặt sẹo, rồi ảo tưởng rằng sẽ đánh thắng gã rồi đường đường chính chính thoát ra khỏi nơi này. Vớ vẩn! Cao thủ giang hồ, chỉ vẩy tay một cái là Hoàng Lan đã bẹp dí như con gián rồi, nói gì đến việc giao với chẳng đâu? Con dao này sẽ có lúc dùng đến, nhưng không phải bây giờ.

Con người ta thường không phân định được giữa khả năng và ảo tưởng, cho đến khi họ gặp phải hoàn cảnh hung hiểm thực sự.

Cửa quá chắc, xích sắt quá to, vách tường quá kiên cố... tất cả đều ngoài khả năng ứng phó của nàng. Trong khi đó, một con dao găm càng không đủ sức khoét vách đào tường. Phim ảnh đều miêu tả nhân vật chính chỉ cần phi thân một cái là có thể thoát khỏi thiên la địa võng, đúng là nói dối không chớp mắt mà.

Mệt mỏi, đói khát, Hoàng Lan tuyệt vọng ngồi bó gối trong góc phòng, rồi lại thiếp đi lúc nào không hay.

Nàng mơ thấy mình đang chạy trên một thảo nguyên rộng lớn mịt mù. Phía sau, một kẻ hình dung dữ tợn, khắp mặt chẳng chịt những vết sẹo đang phi ngựa nước đại đuổi theo nàng. Như những kịch bản điện ảnh quen thuộc, nàng cũng vấp phải một hòn đá xuất hiện không đúng lúc, cũng ngã, rồi bất lực nhìn lưỡi đao sáng loáng vung lên phía trên đầu.



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (3)

Ngày hôm nay, Hoàng Lan nhẩm tính mình đã vượt qua một chặng đường rất dài. Ban đầu gã lẳng nàng lên xe ngựa, đến khi xe ngựa không thể đi tiếp lối mòn này nữa thì gã lại kéo nàng xuống để đi bộ. Hai chân Hoàng Lan đã muốn tê dại, mà kẻ phía trước, tay phải cầm long đao, tay trái cầm đầu sợi dây trói, vẫn hùng hục băng rừng vượt núi với sức lực và tốc độ ngang ngửa với một con bò mộng. Phải khó khăn lắm, một người vừa đói vừa mệt, lại thêm hai tay bị trói như Hoàng Lan mới có thể theo kịp gã mặt sẹo.

Biết sao được? Nếu nàng không chịu đi, gã nói sẽ khiến nàng sống không bằng chết. Nhìn vào tướng mạo dữ dằn với vô số vết sẹo chằng chịt ấy, nàng biết gã nói được thì cũng làm được.

Lê Khải Triều đã nhìn thấy diện mạo của gã. Chỉ cần tên trộm ấy chịu ở lại hợp tác với Tư Thành, yết trát truy nã gã mặt sẹo này chắc chắn đã được dán khắp nơi. Vì thế, để đề phòng sự tróc nã của quân lính triều đình, gã đành phải dẫn Hoàng Lan rời khỏi kinh thành, nhưng cũng vì thế mà không thể nghe ngóng được tin tức gì.

"Đã thoát được rồi, sao ông không thả tôi ra luôn đi? Tôi đảm bảo sẽ không nói..."

"Giờ chưa phải lúc."

Gã chỉ đáp gọn lỏn. Thực sự Hoàng Lan không biết nên khóc hay nên cười nữa. Có thể hẳn còn chờ đợi điều gì đó nên mới chưa vội giết nàng.

Hoặc cũng có thể nàng đã thành công trong việc đánh thức lòng trắc ẩn của gã. Nhưng còn một giả thiết xui xẻo hơn, đó là gã muốn đem nàng bán qua biên giới. Kịch bản này trước kia Hoàng Lan đọc báo gặp khá nhiều, nhưng đại loại thường xảy ra với những người nhẹ dạ cả tin hoặc những thanh niên non trẻ, bông bột, ham hố đổi đời.

Bọn họ đã rời xa Đông Kinh, đi ngược lên phía bắc. Hoàng Lan không biết gã đang dẫn mình đi đâu, liệu có phải bắt đến Đại Minh làm nô lệ thật hay không?

"Này, còn phải đi đến bao giờ nữa đây?" Hoàng Lan càu nhàu, giật giật sợi dây trói: "Cả ngày chỉ ăn một nắm cơm, lại còn bắt tôi cùng ông trèo đèo lội suối..."

"Thức ăn đã được chia đều rồi."

Gã mặt sẹo cộc cằn giải thích. Nơi này là rừng núi hoang vu, không có lấy một hàng quán, một kẻ chạy trốn như gã có thể mang theo những gì? Tất nhiên Hoàng Lan biết điều đó. Nhưng biết, không có nghĩa nàng sẽ ngừng hỏi.

"Sao chúng ta không đi đường lớn mà cứ nhất định phải xuyên rừng vậy? Đường rừng vừa khó đi, vừa heo hút, không chừng giữa đêm lại xuất hiện thú dữ cũng nên. Vừa rồi ông không nghe thấy tiếng hổ dữ gầm à?"

Gã mặt sẹo không buồn đáp.

Hoàng Lan lại tiếp tục hỏi:

"Rốt cuộc chúng ta đang ở đâu đây? Thái Nguyên? Lạng Sơn? Hay Cao Bằng? Đừng nói là chúng ta đã đi đến tận biên giới rồi nhé."

Hoàng Lan nói vậy cũng không phải không có cơ sở. Bọn họ đi ngược lên phía bắc lâu như vậy, hết xe ngựa rồi lại đi bộ, với tốc độ không ngừng

nghi kiểu này, chẳng mấy chốc sẽ đi đến biên giới.

"Im miệng!"

Chịu không nổi một người cứ lải nhải phía sau, gã mặt sẹo liền ném ánh mắt cảnh cáo về phía Hoàng Lan. Gã không quát to nhưng vì xung quanh hoang vắng nên thanh âm vọng lại khá rõ, dữ tợn như tiếng ác thú gầm, đủ khiến Hoàng Lan ngoan ngoãn kéo khóa mồm.

Tất nhiên nàng không dại mà trêu người gã lúc này, chỉ muốn tra tấn cái lỗ tai của gã một chút, để cho gã cảm thấy mệt mỏi mà dừng chân.

Quả nhiên, đi cả nửa ngày, cuối cùng gã cũng chịu dừng lại nghỉ chân dưới một gốc dẻ. Đồ ăn đã cạn, thấy dưới gốc cây có nhiều nấm mọc, gã mặt sẹo ngần ngại đi tới đi lui xem xét. Đoạn, gã hái lấy một nắm đầy tay. Những cây nấm ấy, vàng tươi thích mắt, béo tròn mũm mĩm, chỉ nhìn qua cũng biết là có vấn đề. Hoàng Lan không ngờ đối phương là người giang hồ mà về khoản phân biệt mấy thứ cây rừng này, gã lại ngu như thế.

Nàng rụt rè chỉ về nắm nấm trong tay gã:

"Ông... định ăn cái thứ đó thật à?"

Gã cau mày, những vết sẹo càng nổi lên dữ dằn hơn.

"Có sao không?" Vẫn là kiểu ăn nói cụt lủn ấy.

"Nấm này chắc gì đã ăn được?"

Thấy nói vậy, gã cúi xuống xem xét một hồi, gương mặt u ám lộ vẻ nghi ngờ. Sau đó gã nhắm thử một mẫu nhỏ, gắp giọng với Hoàng Lan:

"Mấy cây nấm bé tí tẹo này thì làm gì được ta? Cô định gạt ta để ta chết đói hả?"

Hoàng Lan khóc dờ mếu dờ. Có lòng tốt nhắc nhở gã, vậy mà gã còn dùng cái lý lẽ "mấy cây năm bé tí tẹo thì làm gì được" để vạ lại nàng. Thái độ là vậy, kẻ thù khuyển người nên đi bên trái, không phải người càn muốn rẽ phải sao? Và thế là nàng tay chống cằm, ung dung chờ con bò mộng ấy tự đâm đầu vào ngõ cụt.

Xem như gã mặt sẹo này cũng còn chút lương tâm. Gã đưa cho Hoàng Lan một ít năm, nàng vội xua tay từ chối. Cũng không mời đến lần thứ hai, gã lẳng lặng ngồi một mình đánh chén hết số chiến lợi phẩm hái được.

...

Hậu cung truyền tai nhau tin tức Nguyễn sung nghi bị bệnh nặng nên đã chuyển đến hành cung ở Thiên Trường để an dưỡng. Càng kì lạ hơn nữa, cũng trong ngày hôm ấy, Phùng tài nhân trong lãnh cung đã sợ tội tự sát.

...

Một con chim bồ câu sà xuống đậu, ngay bên cạnh gã mặt sẹo. Lật giở mảnh giấy cuộn ở chân chim ra, chỉ thấy vón vện mấy chữ:

Đã có kẻ khác làm nhân chứng. Giờ không cần tới Nguyễn sung nghi nữa. Kẻ vô dụng, giết ngay để trừ hậu họa.

"Nhân chứng khác" mà bức thư nhắc tới chính là Lê Khải Triều.

Trước đây Thạch Bưu vào hậu viện hoàng cung tìm người, lại bị Hoàng Lan quá tinh ý mà hiểu lầm là lén lút gặp gỡ ai đó, còn thận trọng cảnh báo với Tư Thành, bởi vậy Lưu Tích Nguyên và Vĩnh Lạc quận chúa mới tương kế tựu kế, cùng đối phương diễn tiếp kịch bản đó. Chúng lợi dụng mâu thuẫn giữa các phi tần, đồng thời tráo độc dược thành tì sương để đổ tội phản quốc cho Phùng Diệm Quỳnh. Biết Phùng Diệm Quỳnh sẽ mang long thai ra đỡ tội, chúng liền đổi trắng thay đen, giở chút thủ đoạn để lật tẩy chuyện nàng ta dùng dị dược, khiến thái y viện nhất nhất khẳng định thai

nhi kia đã chết lưu. Nào ngờ Tư Thành đa nghi hơn chúng tưởng, trước sau vẫn không chịu xử tử Phùng Diệm Quỳnh mà chỉ giam người vào lãnh cung. Bất đắc dĩ, Lưu Tích Nguyên đành tiếp tục dựng lên màn kịch đám áo đen vào cung cứu người. Thứ hãn cần một nhân chứng có mặt tại hiện trường, kẻ sẽ đứng ra khẳng định Phùng Diệm Quỳnh thực sự có mối nối với Thạch Bưu. Chỉ cần lời chứng ấy, Tư Thành dù đa nghi đến đâu cũng sẽ bị thuyết phục.

Và nhân chứng Lưu Tích Nguyên chọn chính là Hoàng Lan!

Nàng là người khơi mào chuyện này, vậy thì Lưu Tích Nguyên sẽ dùng chính nàng làm quân cờ hạ cuộc.

Những chi tiết nhỏ nhặt thường bị người ta quên lãng. Hoàng Lan sẽ không bao giờ nghĩ tới người đó, kẻ đã nói một câu tưởng chừng vô thưởng vô phạt nhưng lại khiến nàng tò mò mà tìm tới lãnh cung.

Vốn dĩ Lưu Tích Nguyên đã sắp xếp một màn kịch rất vẹn toàn: đám áo đen xông vào "cứu" Phùng Diệm Quỳnh đi, Nguyễn Hoàng Lan may mắn thoát nạn, đem những gì mắt thấy tai nghe kể lại cho Tư Thành. Nhưng ai ngờ nửa đường lại lòi ra một tên phá đám, báo hại gã mặt sẹo Lý Lượng để chặt vật mãi mới thoát được thân. Nguyễn Hoàng Lan đã bị bắt đi, rùy cơ ứng biến, Thái Thanh Ngọc đành giữ chân Lê Khải Triều, để hãn ở lại làm chứng thay Hoàng Lan.

Ngân châm ấy, là Thái Thanh Ngọc cố tình bẻ lệch một phen!

Chuyện rồi ren rồi cũng kết thúc. Có lời chứng của Lê Khải Triều, coi như Lưu Tích Nguyên đã xử lý xong một mầm họa, vậy nên Hoàng Lan không còn giá trị đối với hãn nữa.

...

Hoàng Lan không biết bức thư kia viết gì, là của ai gửi tới, nhưng ngay khi gã mặt sẹo rờ tới thanh long đao, nàng đã linh cảm được điều chẳng lành, liền giật phăng sợi dây trong tay gã ra rồi cầm đầu chạy trốn chết.

...

Dù luận về đánh đấm hay chạy đua, Hoàng Lan đều không phải đối thủ của gã mặt sẹo. Cảnh sói đuổi cừu nhanh chóng kết thúc.

Bị dồn tới đường cùng, trước mặt là mép vực, sau lưng là kẻ giết người, Hoàng Lan không nghĩ được nhiều nữa, vội rút con dao găm ấy ra. Trước đây nàng không dám dùng tới nó vì chưa tìm được cơ hội chạy trốn chắc chắn, sợ bị gã mặt sẹo phát hiện rồi tịch thu thì coi như đi toi một món vũ khí phòng thân. Nhưng nay tình cảnh hung hiểm, nếu nàng còn đắn đo, do dự nữa thì mới là kẻ ngu nhất trần đời!

Thấy Hoàng Lan quay mặt lại phía mình, trên tay còn cầm một món vũ khí nho nhỏ, gã mặt sẹo chỉ cười gằn. Phản kháng ư? Dù đối phương có ba đầu sáu tay thì cũng đừng mơ sẽ thoát khỏi lưỡi đao này của gã!

Nhưng chỉ một giây sau, gã đột nhiên co rúm người lại rồi khụy xuống đất, đồng thời tay chân run lẩy bẩy đến mức chẳng còn sức mà vung đao múa kiếm nữa, chỉ còn biết ôm lấy bụng mà lăn qua lăn lại, giãy đành đạch như con đĩa phải voi.

Biết mà. Gã đã ăn nhầm phải thứ không nên ăn rồi!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 29: Rừng Thiêng Nước Độc (4).

...

Trong chốn rừng núi hoang vu, có một người con gái nhỏ nhắn, xinh đẹp trong bộ váy màu hồng nhạt đang đứng chống tay vào thân cây bạch đàn và cười một cách đặc ý. Dưới chân nàng, nói đúng hơn là dưới đáy vực dốc gần bảy mươi độ so với mặt đất, gã mặt sẹo đang nằm sóng soài như một đồng giẻ rách.

Mấy cây nấm độc đã cứu mạng Hoàng Lan.

Con dao găm vẫn cầm chắc trong tay, còn cách đó một đoạn không xa, sợi dây trói bị cắt vội vẫn còn vương trên bụi le lùm xùm.

Hoàng Lan đã lừa gã rơi xuống, nói đúng hơn là lợi dụng lúc gã bị ngộ độc nấm mà đẩy gã xuống cái nơi quái quỷ này. Vực này chẳng khác gì một cái hố, bốn bề đều là vách đất trơn trượt, địa thế vừa dốc vừa hẹp, lăn xuống không chết nhưng leo lên lại là cả một vấn đề, đặc biệt là với người bụng dạ đang biểu tình như gã. Đứng dưới đáy vực, gã mặt sẹo bất lực chống đao nhìn lên, lăm bằm chửi rủa. Cứ tưởng Nguyễn sung nghi này chỉ là hạng người con gái giỏi khua môi múa mép, dùng lời hoa ý mật để dụ dỗ quân vương, gã không ngờ mình lại bị nàng qua mặt một cách dễ dàng đến thế. Nếu có thể trèo lên được, gã thề sẽ đem kẻ đang đặc ý trên kia băm thành vạn mảnh cho hả dạ!

Hoàng Lan ngửa mặt lên trời, cười vô cùng sảng khoái. Đối phương đã ngang nhiên rút đao chém nàng, lại còn nghi ngờ lòng tốt của nàng, vậy thì

nàng có giở chút thủ đoạn tiểu nhân để thoát thân cũng chẳng việc gì phải áy náy cả. Quan trọng hơn, giờ phút này, nàng đã được tự do.

Một lúc sau, nàng nghênh ngang huyết sáo rời đi.

Gã mặt sẹo oán hận lắm, mấy lần thử leo lên nhưng đều bị trượt tay. Vẫn còn may là loại nấm gã ăn nhằm không phải kịch độc, chỉ khiến người ta bị choáng váng, ảo giác chứ chưa gây chết người. Nhưng gã không dám vận công để phi thân lên, bởi là người học võ, gã hiểu rằng nếu giờ vận công đồng nghĩa với việc ép độc tố phát tác nhanh hơn, khi ấy biết đâu gã lại ngóm thật!

Mặt trời uể oải lặn xuống sau rặng núi ngà. Gã mặt sẹo ngồi co ro một mình dưới đáy vực, nghĩ đến những loài dã thú thường ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm mà không khỏi rùng mình. Cuộc đời gã chém giết liên miên, không cảnh tượng tàn khốc nào là không trải qua, nhưng khi đối mặt với sức mạnh bí ẩn của rừng già, gã vẫn không thể tránh được cảm giác sợ hãi xâm chiếm tâm can.

Bỗng nhiên một sợi dây chồn vờn phía trên đầu gã. Ban đầu gã còn tưởng mình trông gà hóa quóc, tuyệt vọng quá sinh hoang tưởng, cho đến khi tỉnh táo ngược lên trên, gã liền trông thấy một nụ cười khả ái và sắc váy hồng tao nhã như đóa sen mọc bên hồ Lạc Thủy.

"Làm gì vậy?" Gã nghi ngờ hỏi.

Người trên kia thờ ơ đáp:

"Cứu ông."

Gã há hốc mồm, nhất thời á khẩu.

Hoàng Lan không nói gì, chỉ chuyên tâm buộc nốt đầu kia của sợi dây vào gốc cây mọc cạnh mép vực. Nàng vốn dĩ đã chạy được một đoạn khá



xa, nhưng rồi không hiểu sao trong lòng lại có một thứ cảm giác quái đản: nàng sợ gã chết. Đáy vực tối tăm heo hút, liệu đến khi nào gã mới leo lên được bên trên? Gã leo lên như thế nào? Bằng cách đâm phập đao vào vách đá như trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung? Hơi phi thực tế. Ở dưới chỗ chật chội đó, liệu có còn cây nắm độc nào cho gã vượt qua cơn đói? Còn nữa, nơi rừng thiêng nước độc này, ban đêm chính là lãnh địa của dã thú. Thời hiện đại, những mãnh thú như hổ báo, beo rừng bị săn bắn quá mức nên số lượng vô cùng ít ỏi, mọi người gần như chỉ nhìn thấy chúng khi bước chân vào vườn bách thú. Nhưng đây là Việt Nam thời cổ đại, những cánh rừng nguyên sinh vẫn còn rất rộng lớn, ẩn sâu dưới những tầng lá rậm rạp ấy, ai biết có những cặp mắt nào đang hau háu rình rập, chỉ chờ có con mồi đi ngang qua là xông ra cắn một nhát trí mạng.

Nếu trong lúc tự vệ mà phải ngộ sát gã mặt sẹo, Hoàng Lan tuyệt đối sẽ không áy náy, nhưng để mặc gã tự sinh tự diệt lại là chuyện khác. Hơn nữa, tuy gã cộc cằn, thô bạo nhưng trước sau vẫn có ý tôn trọng nàng, đủ thấy gã cũng là kẻ có nghĩa khí, không phải hạng tiểu nhân vô liêm sỉ. Suy đi tính lại, nàng đành quay lại, tìm dây leo mọc trong rừng, kết thành một sợi dây đủ dài rồi thả xuống bên dưới. Cũng có lúc Hoàng Lan trách mình quá mềm lòng và đại dốt, nhưng nàng không biết rằng sau này, chính khoảnh khắc mềm lòng ấy sẽ cứu một mạng.

Trong cặp mắt vàng vọt và dữ tợn, bỗng đâu lóe lên một tia sáng hiếm hoi. Bình sinh gã chưa bao giờ buông tha cho bất cứ ai, đây là lần đầu tiên, kẻ thù của gã quay lại cứu gã.

Nhưng...

"Sao dây ngắn thế?"

Gã mặt sẹo chau mày nhìn sợi dây còn cách đầu mình đến nửa trượng, ngắn ngủn, đong đưa qua lại như đang trêu người.

"Ờ thì thực ra tôi cố tình để nó ngấn một chút." Hoàng Lan nhún vai nói toạc móng heo: "Để xem nào, dựa vào sức ông chắc di chuyển được mấy hòn đá phía bên kia phải không? Chồng chúng lên với nhau, làm thành một cái bệ để mà với lấy dây. Yên tâm đi, dây này bện bằng sợi mây rừng, chắc lắm, không lo bị đứt đâu."

Nhìn theo hướng chỉ, quả thật có mấy tảng đá xanh to cái gối đầu, bằng phẳng nhẵn nhụi, nếu khéo léo cũng có thể miễn cưỡng xếp thành một bệ đá. Gã mặt sẹo ngán ngẩm chửi bậy một câu. Hoàng Lan bắt gã phải xếp đá để với dây, chính là muốn kéo dài thời gian thoát khỏi đáy vực của gã. Có lẽ nàng sợ một khi gã thoát thân quá nhanh chóng thì sẽ lại gây khó dễ cho mình. Đã cứu người còn tính toán kỹ như vậy, Nguyễn sung nghi này thật không phải loại người dễ nói chuyện!

...

Trời đã ngả sang màu tím sẫm. Biết không thể vượt rừng vào đêm tối, mà nói thẳng ra thì cũng chẳng còn sức để đi tiếp, Hoàng Lan chọn cho mình một nơi đủ an toàn để trú chân. Đó là một hang đá ăn sâu vào chân núi, thoáng đãng, sạch sẽ, cửa hang lại bị che khuất bởi một bụi cỏ lau nên khá kín đáo, nếu không tinh ý sẽ không dễ gì phát hiện ra. Quan sát tổng thể một lượt, Hoàng Lan nhắm tính chỉ cần chuẩn bị thêm vài thứ là nàng sẽ có một nơi nghỉ chân tinh tươm, vừa tránh được gã mặt sẹo, vừa tránh được cả dã thú.

Rừng già không phải chỉ có nấm độc. Bằng kinh nghiệm tham gia rất nhiều chuyến du lịch sinh thái, chỉ sau một hồi tìm kiếm, Hoàng Lan đã mang về không ít quả cây rừng có thể ăn được. Số thực phẩm này có thể giúp nàng cầm cự được đến ngày mai. Người ta thường nói rằng ban đêm đốt lửa sẽ xua đuổi được thú dữ. Hoàng Lan sợ gã mặt sẹo một thì sợ thú dữ mười, thế là nàng cũng loay hoay tìm cách nhóm lửa, nhưng nói gì thì nói, một người hai mươi năm sống ở Hà Nội như nàng thì lấy đâu ra kinh

kinh nghiệm nhóm lửa! Trầy trật hơn nửa canh giờ, đến khi Hoàng Lan nhóm lên được một đồng lửa thì hai tay nàng cũng đã rướm máu.

Ngắm lại hoàn cảnh của bản thân lúc này, Hoàng Lan chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và cả sự may rủi để sinh tồn.

Thời tiết giao mùa, bóng tối ập xuống còn nhanh hơn thiếu nữ buông rèm. Tiếng gào rú của thú rừng từ nơi thâm cùng bí hiểm nào đó cứ chốc chốc lại vọng lại, xào xạc giữa những tầng lá sâu thăm thẳm, vô tình hữu ý đe dọa bất cứ kẻ nào đang cô độc trong chốn rừng già. Ngồi co ro bên đồng lửa sắp tàn, gặm đến quả lê rừng thứ ba, Hoàng Lan không thể tự lừa mình thêm nữa.

Nàng đang sợ!

Đây là lần đầu tiên nàng qua đêm ở nơi rừng thiêng nước độc, xung quanh không có gì ngoài thanh âm của dã thú và bóng tối chờ vờn, rình rập. Không biết nghĩ gì, nàng bèn chắp hai tay trước ngực, thành tâm cầu khẩn từ ngọc hoàng đến diêm vương, từ sơn thần đến thổ địa, hy vọng các ngài nếu có linh thiêng hãy phù trợ cho Nguyễn Hoàng Lan nàng được bình an vô sự.

Dù những lời khẩn cầu ấy có đến tai thần tiên hay không thì trước mắt chúng cũng giúp Hoàng Lan thêm vững tâm hơn một chút. Đôi khi, con người ta vẫn cần tìm một cách để tự trấn an mình như thế.

"Bọn thú dữ kia, đừng có lại gần đây. Ta gầy lắm, thịt lại dai, ăn chỉ tổ giết răng thôi."

"Nguyệt Hằng, Vũ Linh, hai người đến nhà bếp mang ít bột và đồ xanh về đây. Tối nay chúng ta sẽ làm món bánh trôi. Mà hai người đã ăn bánh trôi bao giờ chưa nhỉ?"

Tiếng người lâm nhảm càng lúc càng nhỏ. Rồi bên ánh lửa cháy bập bùng, người con gái ấy thiếp đi lúc nào không hay...

Khi Hoàng Lan tỉnh dậy, mặt trời đã lên quá đỉnh đầu. Nàng vươn vai ngáp dài, cảm thấy vô cùng sáng khoái, nhớ lại những gì đã mơ thấy tối qua mà lại cảm thấy buồn cười. Rồi nàng rảo bước khỏi hang, khoan khoái tận hưởng vẻ đẹp tuyệt mỹ của rừng già buổi bình minh. Năng sớm chiếu xuyên qua tán lá phía trên cao, dẹt xuống mặt đất thành một tấm lưới vàng óng như tơ trời. Trên những đỉnh núi phía xa, sương mờ đang dần tan, chỉ còn vương lại một dải mỏng như chiếc khăn choàng cổ của người thiếu nữ. Tiếng chim hoan ca, đồng điệu cùng tiếng suối chảy róc rách đâu đó, hòa thành một bản tình ca vi diệu của núi rừng.

Dắt con dao găm bên người, Hoàng Lan tiếp tục hành trình thoát khỏi rừng già. May mắn thay, những năm tháng lăn lộn trước kia đã rèn giũa cho Hoàng Lan khả năng nhớ đường tuyệt vời. Khu rừng này tuy hoang dã nhưng lối mòn lại không nhiều, nàng hoàn toàn có thể hình dung lại chặng đường đã đi để tìm hướng ngược trở lại. Nếu Hoàng Lan không nhầm, nàng chỉ cần vượt qua cánh đồng hoa cúc dại thì sẽ đến được đồi bạch đàn. Đồi bạch đàn nằm ngay cạnh bìa rừng, từ đó đến ngôi làng đầu tiên chắc chưa đầy nửa ngày đi bộ.

Không phải lúc nào cũng có thể dựa vào bản đồ. Nhiều khi con người phải vận dụng chính trí nhớ và năng lực của bản thân để tìm được đích đến. Đó là một trong những bài học sơ đẳng nhất mà cuộc sống đã dạy cho nàng.

Rời khỏi cánh đồng hoa cúc dại, Hoàng Lan tiếp tục vượt qua một con suối cạn, hướng tới đồi bạch đàn rộng ngút ngàn. Trong lúc băng rừng, nàng vô ý vướng vào một bụi bồ kết, bị gai của nó cào đến rớm máu, lại có lúc sơ ý trượt chân ở bờ suối, đau đến xây xẩm mặt mày. Nhưng dù chặng đường phía trước có gian truân đến đâu, Hoàng Lan cũng phải tiếp tục dẫn

thân, bởi nàng hiểu rằng, những lúc như thế này, dừng lại đồng nghĩa với cái chết.

...

Cách đó không xa, một sinh vật chột mở to đôi mắt màu vàng ảm đạm, đồng thời rướn cái đầu hình tam giác quen thuộc của nó lên. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn. Con rắn hổ mang uốn mình một cái, rũ sạch đám lá bạch đàn vẫn bám trên người rồi nhẹ nhàng trườn về phía trước.

...

(1) Quang Thục thái hậu khi ấy còn là tiệp dư của vua Lê Thái Tông. Bà mang thai hoàng tử Lê Tư Thành nên bị thần phi Nguyễn Thị Anh (sau là Tuyên Từ thái hậu) ghen ghét, buông lời gièm pha với Thái Tông, khép bà vào tội voi giày. Sau nhờ vợ chồng quan Hành khiển Nguyễn Trãi và Nguyễn Thị Lộ can ngăn vua, bà mới thoát nạn.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 30: Ngược Lối (1)

(Tôi không quan tâm bên ngoài anh là ai, sự nghiệp của anh vĩ đại như thế nào, nhưng nếu trong tình yêu, người anh yêu vì anh mà buồn khổ thì anh cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi.)

...

Giữa chốn núi rừng hoang vu, vọng lại tiếng hét thất thanh của một người con gái. Ngược lại, con rắn hổ mang lại tỏ vẻ khoái trá, cứ thế trườn đến sát bên Hoàng Lan hơn. Chiếc lưỡi chẻ đôi thỉnh thoảng lại phun phì phì trong không trung, mang theo hơi thở khò khè, tanh tưởi.

Hoàng Lan khiếp đảm tột cùng, cũng chẳng còn sức mà bò giật lùi lại phía sau nữa. Khi phải đối diện với con rắn khủng bố không hiểu tiếng người này, con dao găm trong tay nàng hoàn toàn chỉ mang tính chất minh họa.

Cái miệng to tướng ngoác ra, để lộ hai cái răng nanh trắng ớn bên trong. Con rắn ngúc ngoắc cái đầu hình tam giác, làm một động tác quen thuộc trước khi kết liễu tính mạng con mồi.

Vào đúng thời khắc sinh tử ấy, bên tai Hoàng Lan vang lên một âm thanh sắc nhọn, cùng với đó, một mũi tên xé gió lao tới, cắm phập vào thân hình ngồn ngộn, gớm ghiếc ấy. Bị chọc phải cơn điên, con rắn ngóc đầu lên, quay ngoắt lại để truy tìm kẻ vừa tấn công mình. Nào ngờ chỉ sau đó một giây, sự hung hãn ấy biến mất, máu từ vết thương ngang thân tuôn ra xối

xả, con rắn giãy đành đạch trên mặt đất, mỗi lúc một lồng lộn điên cuồng, một lúc sau thì ngừng lại hẳn.

Trên mặt đất, xác rắn duỗi dài, một vùng cỏ khô bị máu nhuộm đỏ, đổ rạp về hai phía.

Hoàng Lan sợ hãi đến vã mồ hôi hột. Chỉ cần mũi tên ấy bắn chạm một giây và đi lệch một phân, đảm bảo nàng sẽ biến thành bữa trưa của con rắn gớm ghiếc ấy. Khi định thần lại, nàng mới bất giác nhìn về phía xa, nơi có bóng người thấp thoáng đằng sau gốc cây bạch đàn.

"Này, anh gì ời!"

Cung tên trên tay người ấy hạ xuống, rồi y quay lưng lại, nhanh chóng biến mất như một cơn gió...

...

Cung tên trên tay hạ xuống, Phạm Anh Vũ quay lưng lại, nhanh chóng biến mất như một cơn gió. Đi được một đoạn, y mới hắng giọng, không rõ đang nói với ai.

"Ra đây đi! Còn định trốn đến khi nào nữa?"

Từ sau tảng đá hộc phía bên trái, một người miến cường bước ra. Trường Giang bận bịu phủi đám lá bạch đàn rơi đầy trên tóc, hoàn toàn phớt lờ cái lườm sắc lém của đối phương.

"Cậu dám theo dõi ta?"

Phạm Anh Vũ nắm lấy cổ áo Trường Giang, lạnh giọng truy vấn. Lê Khải Triều đã từng đoán vu vợ rằng Trường Giang là gian tế của triều đình. Bảo kiếm vẫn nắm chắc trong tay, chỉ cần trong ánh mắt đối phương tồn tại

một tia bất thường, kể cả là nhỏ nhất, y sẽ cho cậu ta về châu ông bà ông vải ngay lập tức.

Nhưng bản tính đa nghi đã khiến Phạm Anh Vũ tự rước nợ vào thân rồi. Trường Giang mà là gian tế? Nực cười! Cậu lang bạt khắp nơi, xuôi ngược nam bắc cũng chỉ vì muốn tìm kiếm tung tích cô bạn họ Nguyễn nào đó. Ba tháng nay, hành trình của Trường Giang chẳng khác nào mò kim đáy bể. Nhưng cậu chưa bao giờ từ bỏ hi vọng.

Lần này cũng vậy.

Là một người được đào tạo trong môi trường giáo dục hiện đại, Trường Giang vốn có niềm tin rất mạnh vào chủ nghĩa khoa học biện chứng. Nhưng ba tháng trước, khi thức dậy ở thời đại này, cậu đã không còn cố chấp bầu víu vào khoa học nữa. Nếu sức mạnh siêu nhiên không tồn tại thì việc cơn gió xoáy ấy xuất hiện rồi kéo cả Hoàng Lan và cậu ngược về quá khứ cần được giải thích như thế nào? Ảo ảnh ư? Ảo ảnh có thể tạo ra bối cảnh chân thực đến thế? Ảo ảnh gì mà lại đủ sức giam chân cậu trong một thế giới khác suốt thời gian dài như vậy?

Hiện thực càng tàn khốc thì càng phải đối diện, bởi chỉ khi thẳng thắn đối diện, con người ta mới có thể nhìn ra con đường mình cần đi. Còn nếu tiếp tục tự lừa gạt bản thân, họ sẽ chẳng nhận được gì cả.

Đêm qua, Trường Giang mơ thấy Hoàng Lan đang lưu lạc đâu đó ở vùng rừng núi phía bắc Đại Việt. Giấc mơ này, cậu nguyện tin là có, còn hơn nhắm mắt làm ngơ, tự từ bỏ cơ hội của chính mình.

"Tôi có bản lĩnh theo dõi anh không? Chẳng là có việc đi ngang qua đây, nhìn thấy anh nên muốn rủ anh đi cùng thôi. Anh cũng biết tôi không thông thạo đường rừng lắm mà."

Vừa nói, Trường Giang vừa kiên nhẫn gỡ từng ngón tay của Phạm Anh Vũ ra. Phải công nhận tay thẳng cha này còn cứng hơn cả sắt thép!



"Chỗ này đồng không mông quạnh, cậu đến đây làm gì?"

"Hôm qua tôi mơ thấy bạn tôi gặp nguy hiểm, ở đâu đó rất gần đây."  
Trường Giang đáp.

Con người này có thể nói dối bất kì điều gì, chỉ khi nhắc đến người bạn đó, cảm xúc trong ánh mắt của cậu ta mới là chân thực nhất. Biết mình hiểu lầm đối phương, Phạm Anh Vũ hòa hoãn hơn đôi chút:

"Cậu vẫn muốn tìm người đó?"

Trường Giang gật đầu ngay tắp lự. Bỏ cuộc là từ không có trong khái niệm của cậu.

Phạm Anh Vũ chán nản giải thích:

"Nơi này, tám dặm mới có một nguồn nước, hai mươi dặm mới gặp một thôn làng. Đừng nói là con người, đến chim muông dã thú cũng không phải muốn thấy là thấy. Tìm người ở chốn thâm sơn cùng cốc này ư? Trường Giang, cậu có bị ảo tưởng quá không đấy?"

Điều Phạm Anh Vũ nói là sự thật. Khu rừng này quá mức thưa vắng. Bằng chứng là người dẫn đường là Trường Giang nhờ đã mất tăm mất tích hơn nửa canh giờ, chẳng biết gã bị lạc hay cố tình bỏ rơi cậu nữa. Nhưng điều này chưa đủ để khiến Trường Giang sợ hãi. Cậu chỉ thản nhiên hỏi lại:

"Anh có chắc chắn người tôi cần tìm không có ở đây không?"

Phạm Anh Vũ nhú mày rồi lắc đầu. Ý còn có việc của mình, không rảnh rỗi quản chuyện người khác.

"Vậy đấy, anh không chắc, tôi cũng không chắc, vậy tại sao tôi lại phải từ bỏ khi chưa thử hết sức mình? Nếu anh không thích dẫn đường thì thôi, tôi tự đi một mình."

Trường Giang lau mồ hôi rồi bước nhanh lên phía trước. Phạm Anh Vũ cũng không thèm tranh cãi với cậu nữa. Cứ mỗi lần nhắc đến người con gái họ Nguyễn đó, Trường Giang đều hào hứng và bất chấp như vậy.

Hai người họ tiếp tục hành trình giữa rừng bạch đàn vô cùng vô tận.

Đi được nửa ngày, thấy Phạm Anh Vũ cứ lảng lạng như cô hồn bóng quả, Trường Giang đến phát bực, bèn chủ động bắt chuyện với y:

"Anh Vũ, có việc này tôi muốn nói với anh, chỉ hi vọng anh đừng trách tôi nhiều chuyện..."

"Nói đi!"

Phạm Anh Vũ hắng giọng. Hôm nay y có chuyện quan trọng cần làm, vậy mà cái tên nhãi Trường Giang này tự dưng ở đâu đột ngột lên, lảng nhãng bắt y dẫn đường đã đành, lại còn không ngừng lái nhãi gỏi chuyện nữa chứ, thật là phiền phức mà.

"Anh đối với Viên Nhiên có thật lòng không?" Đột nhiên Trường Giang hỏi một câu rất không liên quan.

Phạm Anh Vũ đáp luôn không cần suy nghĩ:

"Đối với ta, cô ấy còn quan trọng hơn cả sinh mạng của mình."

Hình như Trường Giang cũng chỉ chờ có thế. Cậu lập tức gạt phắt đi:

"Anh nói dối!"

Bước chân của Phạm Anh Vũ hơi khựng lại. Y khó hiểu nhìn Trường Giang. Khi y cứu Trường Giang từ tay thần chết trở về, cậu ta lảm lì và yếu ớt lắm, đâu có dáng vẻ ngông nghênh như thế này?

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 30: Ngược Lối (2)

Thực ra Phạm Anh Vũ đã nhầm. Chính sự lạ lẫm trước thế giới này mới là nguyên nhân khiến Trường Giang tự thu mình lại. Con người thực sự của cậu không hề yếu ớt như lớp vỏ vẫn trưng ra bên ngoài.

"Chúng ta quen nhau cũng hơn ba tháng rồi đấy." Trường Giang lâu lâu bầu đáp: "Có những chuyện anh không nói, tôi không hỏi, nhưng không có nghĩa là cái gì tôi cũng không biết. Anh đừng coi thường tôi như thế chứ..."

Thanh bảo kiếm trong tay Phạm Anh Vũ khẽ rung lên. Y lạnh lùng ngắt lời Trường Giang:

"Dám nói ra những lời này, không sợ ta sẽ giết cậu thật sao?"

Trường Giang bình thản liếc nhìn thanh bảo kiếm ấy rồi lắc đầu:

"Chính vì cứ tiếp tục im lặng, sự hoài nghi và úy kỵ giữa chúng ta mới càng ngày càng sâu. Anh cứu tôi, nhưng vẫn âm thầm đề phòng tôi, có phải không?"

Phạm Anh Vũ im lặng không đáp. Nhân từ với kẻ địch là tàn bạo với chính mình. Đành rằng Trường Giang không phải kẻ thù, cậu cũng chẳng dính dáng gì đến mấy bí mật của y, nhưng nguyên tắc của Phạm Anh Vũ là vậy. Hai mươi năm qua, nếu Phạm Anh Vũ sống nhân từ và yếu đuối như bao kẻ khác, chỉ e rằng y đã chết không chỉ một lần. Có điều y không ngờ tới, đó là Trường Giang lại thẳng thắn nhắc tới chuyện này.

Đoán được sự khó xử của đối phương, Trường Giang thở dài:

"Anh và Viên Nhiên đã cứu tôi, lẽ nào tôi lại bán đứng hai người? Nguyễn Trường Giang này mặc dù không phải anh hùng hào kiệt gì, nhưng cũng không phải kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa, bán bạn cầu vinh. Nếu sợ tôi làm lộ bí mật của anh, vậy ngày đó anh còn cứu tôi làm gì? Giết tôi đi, chẳng phải an toàn hơn sao?"

Nói xong, Trường Giang liền nhắm chặt mắt lại. Ở một bên, Phạm Anh Vũ lộ vẻ khó hiểu, nhìn chăm chăm vào bộ dạng quyết liệt như tử sĩ của đối phương.

"Cậu cho rằng tôi không dám giết cậu?"

Gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, mỗi giây trôi qua cũng dài đằng đẵng tựa thế kỉ...

Cuối cùng Phạm Anh Vũ thu kiếm về, y vỗ vai Trường Giang và bật cười khoái trá:

"Thôi được rồi, ta tin cậu là được chứ gì! Mở mắt ra đi, cái kiểu làm bộ làm tịch của cậu nhìn muốn ói quá!"

"Muốn ói" là từ mà Trường Giang mang về thế giới này. Lê Khải Triều thấy thú vị thì cũng học đòi nói theo. Nghe hai tên này lái nhai nhiều quá, Phạm Anh Vũ vô tình nhiễm lúc nào không hay.

Trường Giang đắc ý cười. Cậu biết Phạm Anh Vũ không phải kẻ xấu xa hẹp hòi, nhưng để làm bạn với y, có một số chuyện nên thẳng thắn với nhau trước vẫn hơn. Phạm Anh Vũ thì "vô tình" vỗ thêm một phát nữa vào vai Trường Giang làm cậu giật bắn người.

"Đùa chứ, anh định giết tôi thật đấy à?" Trường Giang nhăn nhó.

"Đừng vội mừng!" Ngay lập tức, Phạm Anh Vũ khôi phục vẻ lạnh lùng ban đầu: "Không giết cậu, không có nghĩa tôi sẽ không tính sổ với cậu."

Chuyện vừa rồi là sao?"

"Anh thực sự muốn nghe?"

Phạm Anh Vũ gật đầu:

"Nếu đó là lời thật lòng."

Nụ cười trên môi Trường Giang hơi ngưng lại. Cậu thở dài:

"Tôi biết anh có nhiều chuyện quan trọng phải làm, nhưng nếu yêu Viên Nhiên, anh nên nghĩ cho cô ấy một chút. Con người anh cứ lông bông khắp nơi, nay đây mai đó, có nhà mà chẳng khác nào kẻ vô gia cư. Anh nghĩ rằng dựng lên một khu rừng trúc thơ mộng, đào một cái ao, thả vào đó vài con cá là đủ khiến Viên Nhiên thoải mái sống trong Viên Diệp cư sao? Nên biết rằng, đối với một người con gái, chờ đợi chưa bao giờ là hạnh phúc. Tôi không quan tâm bên ngoài anh là ai, sự nghiệp của anh vĩ đại như thế nào, nhưng nếu trong tình yêu, người anh yêu vì anh mà buồn khổ thì anh cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi."

Mỗi lần ghé thăm Viên Diệp cư, Trường Giang đều bắt gặp hình ảnh người con gái bằng thanh ngọc khiết ấy đơn độc ngồi đánh đàn, vẽ tranh giữa vườn trúc u tĩnh.

Bức tranh này đẹp lắm, nhưng hình như cô vẽ đôi chim uyên ương này sai rồi. Đã là chim uyên ương thì phải bay bên nhau, thăm thiết không rời mới phải, đằng này cô lại để mỗi con bay một trời...

Đâu phải lúc nào uyên ương hồ điệp cũng cần riu rít bên nhau? Mặc Viên Nhiên tựa lưng vào cánh cổng trúc ở Viên Diệp cư, lặng nhìn về phía xa, không rõ đang nói với Trường Giang hay đang tự độc thoại với chính mình. Chàng còn có tâm nguyện lớn chưa thành, ta không thể ích kỷ níu chân chàng một chỗ. Chỉ cần trong tim chàng có ta, dù hai ta xa cách chân trời góc bể cũng có khác gì cận kề trước mắt...?

Trường Giang dám cá rằng Mạc Viên Nhiên đang nói dối! Làm gì có người con gái nào muốn người mình yêu bỏ đi biệt cả tháng trời? Sống trong chờ đợi có khi nào là hạnh phúc? Phụ nữ thường cho rằng họ cao thượng, nhưng kì thực, họ chưa biết cách ích kỷ mà thôi.

Dù chịu ơn cứu mạng nhưng có một số chuyện Trường Giang lại không thể đồng tình với Phạm Anh Vũ. Nếu không vì nể mặt thanh bảo kiếm trong tay y, cậu đã xắn tay áo lên mà dạy y một bài học về cách đối xử với phụ nữ rồi.

Chỉ thấy Phạm Anh Vũ trầm ngâm, cũng không rõ đã tiếp thu được mấy phần tư tưởng của Trường Giang, một lúc sau, y cười khẩy:

"Ta hiểu rồi."

Giọng điệu của Phạm Anh Vũ hàm chứa sự dứt điểm rõ ràng. Trường Giang biết có nói thêm nữa cũng vô dụng. Quan trọng hơn, Phạm Anh Vũ tuy lừ lừ như tàu điện ngầm nhưng tuyệt đối không phải dạng đầu đất. Vì bức xúc thay Mạc Viên Nhiên nên cậu mới sặc cho y một trận, chứ thực ra, khi y nở ra nụ cười khinh bạc ấy, cậu lại có linh cảm rằng y đã thông suốt mọi chuyện từ lâu rồi.

Trường Giang ngán ngẩm nói sang chuyện khác. Vốn dĩ có một việc cậu định hỏi ngay từ đầu, nhưng cuối cùng lại bị bộ dạng khủng bố của Phạm Anh Vũ dọa cho quên bống mất.

"Phải rồi, khi vừa đến đây tôi có nghe thấy tiếng ai đó hét lên thì phải?"

Nhớ lại tình huống lúc đó, Phạm Anh Vũ chỉ cười nhạt. Thái độ của y lúc cao hứng lúc lừ lừ, khi lồi khi lõm, càng khiến Trường Giang chóng hết cả mặt.

"Là một kẻ lạc đường thôi. Người này ngay cả ổ rắn cũng không phân biệt được, nếu không có ta ra tay kịp thời, không khéo bị rắn cắn chết rồi"

cũng nên."

"Thế người ấy đâu rồi?" Trường Giang cảm thấy có trách nhiệm phải thắc mắc tiếp. Cậu cũng vừa lạc người dẫn đường của mình, biết đâu.

"Ta không biết. Có lẽ cô ta tiếp tục tìm đường ra khỏi đây."

Đến khi nghĩ kỹ lại lời của Phạm Anh Vũ, Trường Giang thực chỉ muốn độm thõ cho rồi. Tiên Phật thì tiên tới Tây Thiên. Phạm Anh Vũ à, anh làm ơn giúp người thì giúp cho trót đi được không?

Đoán được đối phương đang bức xúc điều gì, Phạm Anh Vũ hơi phật ý nhưng vẫn giải thích:

"Loại vải may trang phục mà cô ta mặc chỉ ở trong cung mới có. Mà ta nói rồi, ta không thích dây dưa với người của triều đình. Cậu hiểu rồi chứ?"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 30: Ngược Lối (3)

...

Nghe tiếng bầy sập, tên thổ phi Hồ Long mừng húm, vội dẫn lâu la chạy ra. Có lẽ ông trời nghe hẳn ca cảm sốt ruột quá, đành mắt nhắm mắt mở đáp ứng lời cầu xin, cho hẳn một con mồi béo bở cũng nên...

Nhưng khi nhìn đến con mồi đang giãy giụa trong lưới, mặt Hồ Long liền nhăn như khi. Cứ tưởng sẽ tóm được một đoàn thương nhân lắm tiền nhiều của như mọi khi, ai dè vợ ngay phải một đứa con gái ốm nhách.

Vì mãi đuổi theo bóng người lạ mặt kia, Hoàng Lan đã vô tình lọt vào địa bàn của băng cướp cạn Hắc Long từ lúc nào không hay.

"Đại ca, làm gì bây giờ?"

"Đưa cô ta ra khỏi lưới đã."

Thẳng bên cạnh nhắc. Ngay lập tức Hoàng Lan được giải thoát.

"Tiếp theo thì sao ạ?"

Vừa hỏi đến câu thứ hai, thẳng Mão đã bị Hồ Long cho một cái bạt tai.

"Đồ ngu, mày ăn cám lợn nhiều quá nên óc cũng thành óc lợn rồi hả? Lấy đám nữ trang trên người cô ta chứ còn làm gì nữa! Chúng mày xem cái trâm trên đầu cô ta đi, lại còn sợi dây chuyền nữa, toàn vàng thượng hạng cả đấy, đem bán rẻ cũng được vài trăm quan tiền là ít."



Tên tướng cướp vừa nói xong, Hoàng Lan đã nhanh tay gỡ trâm cài đầu, tháo vòng tay ra rồi ném về phía bọn chúng. Mấy thứ này tuy bán đi có thể làm lộ phí đi đường, nhưng giờ nàng rơi vào tay bọn cướp, thoát thân mới là chuyện trọng yếu. Hơn nữa, một khi đã xác định không giữ được của, thà Hoàng Lan tự mình gỡ bỏ đồ đạc còn hơn để bọn chúng động chân động tay vào người nàng.

Cả đời cướp bóc, bọn cướp chưa bao giờ gặp một người nào nhanh nhẹn, nhiệt tình như Hoàng Lan. Thấy nàng hào phóng ném cả mớ đồ về phía mình, chúng tưởng nàng có âm mưu gì đó, bởi vậy cứ đứng ngây ra như ngỗng, chỉ có Hồ Long vẫn cười nham nhở:

"Xem ra cô em cũng là người biết điều. May cho cô em đấy, bọn ta xưa nay chỉ cướp người, không cướp sắc."

Hắn cúi xuống nhặt mấy món trang sức lên, chăm chú ngắm nghía, được một hồi lại ra vẻ kể cả:

"Người băng rừng một mình như cô em, sao lại có nhiều đồ quý báu như vậy? Ta trông cô em cũng không giống loại bỏ nhà đi theo trai lắm..."

Theo trai cái đầu nhà người ấy! Hoàng Lan thầm chửi. Nàng bắt đầu nghi ngờ không biết có phải lắm mồm là căn bệnh chung của bọn trộm cướp ở thời đại này hay không?

"Có bao nhiêu cũng đưa hết cho các anh rồi, giờ cho tôi đi được chưa?" Trong lòng thì chửi, ngoài mặt nàng vẫn miễn cưỡng lễ phép. Ở thì các cụ vẫn có câu, tránh voi chẳng xấu mặt nào...

Hồ Long cũng chẳng suy nghĩ nhiều, khoát khoát tay ra hiệu cho bọn lâu la thả nàng ra. Hắn còn đang bận rộn với món hời từ trên trời rơi xuống này. Chỉ chờ có thế, Hoàng Lan vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đi.

"Khoan đã!"

Suýt chút nữa Hoàng Lan ngã dúm dúm về phía trước. Không phải đã nói thả người rồi sao? Chẳng lẽ bọn này định cướp sắc thật?

"Đồ quý giá tôi đã đưa hết cho các anh rồi mà..." Nàng vắn vẹo hai tay một cách khó nhọc.

"Ta không nói chuyện đó." Hồ Long đang bận rộn ngắm nghía chiếc trâm phi thúy trên tay, rồi hần giơ chiếc trâm cài lên, sáng giọng hỏi: "Từ đâu mà cô em có thứ này?"

Không hiểu dụng ý của bọn cướp, Hoàng Lan vớ bừa một lý do cho có lẽ.

"Là của mẹ tôi mua cho tôi."

"Mua?" Hồ Long bực tức ném chiếc trâm phi thúy xuống đất. Hần rít lên: "Đây là đồ trong cung mới có. Cô em tưởng thằng Long này là thằng ngu à?"

Vật dụng trong hoàng cung đều khắc kí hiệu chữ "quan", biểu trưng quyền lực của triều đình đương thời. Hoàng Lan ở trong cung lâu như vậy mà vẫn không hay biết, trong khi Hồ Long chỉ nhìn một cái là nhận ra. Xem ra băng cướp này không phải đơn giản. Hoàng Lan bắt đầu cân nhắc. Nếu nói ra mọi chuyện, liệu bọn cướp có cảm kích mà thả nàng ra không? Không thể! Những kẻ trước mặt trông cũng chẳng tử tế hơn so với gã mặt sẹo là mấy. Hơn nữa, thái độ của tên cầm đầu khi nhắc đến hai chữ hoàng cung rõ ràng không có chút thiện cảm. Nếu nàng nói ra thân phận của mình lúc này, chỉ e rằng tránh vỏ dưa lại gặp ngay lựu đạn. Hồ Long không ngu, nhưng nàng cũng không ngu!

"Đại ca à, tha cho tôi đi mà. Thực ra tôi là cung nữ trốn khỏi hậu cung. Những món đồ này là tôi ăn trộm của chủ nhân, định bụng kiếm chút vốn liếng, khi về quê thì mở một hàng quán nhỏ."

"Chủ nhân cô là người nào?" Hồ Long lại hỏi, cứ như thể từ vua đến thái giám trong cung đều là người quen của hắn vậy.

"Là một vị tu dung họ Lê." Nàng nghĩ tới Lê Tuyên Kiều: "Cô ta là một kẻ hẹp hòi, suốt ngày bắt nạt đám cung nữ bọn tôi. Đại ca xem đấy, chỉ là một tài nhân, vậy mà cô ta lúc nào cũng vênh vênh váo váo, làm như trong cung chỉ có mình cô ta là mỹ nhân không bằng..."

Hồ Long lạnh lùng hô một tiếng, người con gái trước mặt hắn liền im bật. Nhưng đó mới là phản ứng nàng mong muốn. Nếu đối phương biết nàng là cung nữ hầu hạ một kẻ tầm thường, có lẽ hắn sẽ không làm khó nàng.

"Hậu cung canh gác nghiêm ngặt, cô em làm thế nào mà thoát ra được?"

Nhướn cặp mày rậm như đôi sâu róm lên, Hồ Long chết tiệt vẫn không chịu buông tha nàng. Tên tướng cướp này tính ra cũng không phải hạng đầu óc ngu si, tứ chi phát triển nhỉ?

Hoàng Lan giả bộ khó xử:

"Chuyện này... chẳng là tôi có quen một người bạn trên giang hồ. Là anh ấy dùng võ công trác tuyệt giúp tôi trốn ra khỏi cung. Thề có trời đất, ta mà nói dối chuyện này, sẽ bị sét đánh chết."

Thời tiết này lấy đâu ra sét? Hơn nữa, chuyện Lê Khải Triều từng giúp nàng trốn ra khỏi cung là thật, nàng thề chung chung như thế cũng coi như không nói dối đi.

Hồ Long nửa tin nửa ngờ:

"Có thật không?"

Hoàng Lan gật đầu ngay tắp lự, chớp chớp mắt nhìn hần, ra chiều vô tội. Hồ Long dẫn đo một hồi, sau cùng tặc lưỡi:

"Phi tần cũng không đến nỗi ốm nhách như cô em."

Hoàng Lan gật đầu hưởng ứng.

Giờ thì tốt rồi. Oan có đầu, nợ có chủ. Hần có thù oán với triều đình cũng không đến nỗi trút giận lên đầu một cung nữ chứ?

Nhưng Hoàng Lan còn chưa kịp mừng thì Hồ Long lại thản nhiên nói tiếp:

"Nhưng trên người cô em có mùi hương rất lạ. Loại hương liệu này chỉ các quý nhân mới được dùng. Cẩn tắc vô áy náy, chúng ta đành phải để cô em chịu thiệt thòi rồi."

Điều nàng lo sợ nhất chính là thân phận của mình bị bại lộ. Nếu biết nàng chính là Nguyễn sung nghi, liệu Hồ Long sẽ làm gì? Bắt cóc tổng tiền? E rằng không chỉ đơn giản như thế. Dựa vào thái độ hần học của hần này giờ, nàng tin chắc rằng băng cướp này, hoặc ít ra riêng bản thân hần, có oán thù gì đó với triều đình. Nàng thực sự nghi ngờ kẻ đứng trước mặt mình không phải chỉ là một tên thảo khấu vùng sơn cước. Trong lòng đã cáu giận đến cực điểm, nhưng quân tử phải biết tiến biết thoái, nàng chỉ dám cười cầu tài rồi tự động lùi lại vài bước, đồng thời kín đáo sờ đến con dao găm vẫn giấu bên hông.

Từ phía sau Hồ Long, hai gã mặt đen như Bao Công, tướng to như hộ pháp lừ lừ tiến đến. Trong tay bọn chúng, Hoàng Lan nhác trông thấy một thanh đao lớn.

"Đã bảo tôi chỉ là cung nữ trốn khỏi cung thôi mà. Nếu có ân oán gì với triều đình, các người cứ việc đi tìm hoàng thượng mà tính sổ. Nếu không biết đường vào cung, tôi chỉ cho, vẽ thành bản đồ cũng được, tôi hay phụ

trách đi đưa đồ, đường ngang ngõ dọc của hoàng cung căn bản cũng biết đại khái, đảm bảo không lừa các người đâu."

Bệ hạ à, Hoàng Lan không cố ý bán đứng người đâu, nhưng mạng người quan trọng, bệ hạ thông cảm cho tôi lần này nhé.

Hoàng Lan vừa thương lượng với bọn cướp vừa thầm xin lỗi Tư Thành. Thế nhưng bọn này cũng chẳng thèm nghe nàng nói. Một trong hai gã hộ pháp sấn tới, đao trong tay gã đã chực vung lên.

Không thể trông chờ vào may mắn, phải tự cứu mình vậy...

Nghĩ là làm, Hoàng Lan liều mạng rút con dao găm ra, làm động tác uy hiếp rồi lúi sất vào một gốc cây cổ thụ. Nếu bọn này ép người quá đáng, nàng có chết cũng phải liều mạng với chúng.

"Cũng có chút khí phách!" Khóe miệng Hồ Long hơi nhếch lên. Hắn chống tay vào cằm, thích thú nhìn vào cổ tay trắng nõn của Hoàng Lan: "Chỉ có điều chúng ta rất ghét những kẻ dây dưa với triều đình. Ghét đến nỗi, hễ gặp đều muốn giết."

Năm chữ cuối cùng, hắn cố ý nói thật mạnh để Hoàng Lan nghe rõ. Đôi mắt điều hâu lộ ra một tia hung hãn. Có lẽ hắn không nói đùa.

Chẳng hiểu lúc ấy tại sao Hoàng Lan lại lòi Lê Tư Thành ra hỏi han. Được lắm, hóa ra hắn đi kết thù kết oán khắp nơi, hại nàng hôm nay bị liên lụy!

Hồ Long đang cười nhạt bỗng nhiên nheo mắt lại, chăm chú nhìn cho rõ vật Hoàng Lan đang cầm trong tay.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 30: Ngược Lối (4)

"Sao cô em lại có con dao của Lê đại ca?"

Lê đại ca? Hồ Long đang nói đến Lê đại ca nào? Chẳng lẽ là...

Hoàng Lan nhìn lại vật trong tay mình. Con dao này là nàng vợ bừa lúc hỗn loạn ở lãnh cung, giờ nghĩ kỹ lại, nàng mới nhận ra nó chính là con dao găm mà Lê Khải Triều đã từng kề vào cổ mình lúc đến đòi tượng La Hán hổ phách.

Coi như trời giúp nàng!

"Đại ca biết anh Khải Triều?"

Hồ Long bán tín bán nghi:

"Chẳng lẽ... chẳng lẽ người bạn võ công trác tuyệt mà cô nương nhắc tới chính là Lê đại ca?"

Từ "cô em" chuyển thành "cô nương", có vẻ cũng không tệ nhỉ?

Trong lòng Hoàng Lan bấm bụng cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ ngây ngô giải thích:

"Ừm, đệ nhất thần trộm Lê Khải Triều là bạn thân của tôi. Anh ấy biết tôi muốn rời cung nên mới tiện đến giúp một tay. Trước khi đi, anh ấy còn tặng tôi con dao này để phòng thân."

"..."

"Lê Khải Triều thích nhất là mấy món đồ cần ngọc quý, khi đi ăn trộm luôn mang theo lông ngỗng để khiêu khích gia chủ."

Nói xong, Hoàng Lan dừng lại, kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên, sự nghi ngờ trong mắt Hồ Long lập tức biến mất. Hắn ngửa mặt lên trời cười ha ha.

"Hóa ra là người một nhà. Cô nương à, thất lễ rồi." Rồi hắn quay sang mắng bọn đàn em: "Bọn ngu kia còn không buông tay ra! Chúng mày làm người ta đau rồi đấy, biết chưa hả?"

Khi không bị mắng oan, hai tên hộ pháp kia ầm ỨC rút về.

Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng Hoàng Lan cảm thấy hơi sốc. Cũng phải thôi. Một phút trước, Hồ Long còn đòi ăn tươi nuốt sống nàng, còn bây giờ, đến nụ cười của hắn cũng vô cùng hòa nhã, trông không khác MC dẫn chương trình gặp nhau cuối tuần là mấy.

Hoàng Lan đánh bạo hỏi:

"Không biết đại ca với anh Khải Triều có quan hệ ra sao?"

Hồ Long chấp tay nói, vẻ ngông cuồng ban nãy mất sạch:

"Ta họ Hồ, cô nương cứ gọi ta là Hồ Long. Chẳng giấu gì cô, Lê đại ca là người mà Hồ Long này ngưỡng mộ nhất. Võ công cùng sự nghiệp Hắc Long này, đều nhờ Lê đại ca mà có..."

Đụng trúng chỗ ngứa, Hồ Long càng nói càng hăng, đại khái ngợi ca Lê Khải Triều võ công tuyệt phẩm, tài hoa xuất chúng, phong độ ngời ngời, sự nghiệp hiển hách, đặc biệt còn truyền thụ võ công cho Hồ Long và giúp hắn gây dựng băng cướp cạn này. Phải làm một khán giả bất đắc dĩ, Hoàng Lan giả bộ hờn hờ nghe, thỉnh thoảng còn chêm vào vài câu, nhưng trong lòng

thì chán không buồn nói. Sự nghiệp lẫy lừng của một tên trộm có thể tùy tiện mang ra khoe khoang sao? Trộm cướp lại đi ca ngợi nhau là anh hùng... Cũng may Lê Khải Triều từng giúp Hoàng Lan không ít việc nên đối với đám lâu la của hắn, nàng cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Trò chuyện một hồi, chẳng mấy chốc mặt trời đã lên quá đỉnh đầu. Hồ Long tỏ ra là một chủ nhà hiếu khách, năng nặc mời Hoàng Lan về chỗ bọn chúng dùng cơm. Nghĩ đến cảnh bước chân vào sào huyệt bọn cướp, Hoàng Lan không khỏi nuốt khan, thế là mặc kệ cho hắn nhiệt tình mời mọc đến cỡ nào, nàng đều từ chối, lúc kiên quyết, lúc ngọt nhạt, thỉnh thoảng lại vờ như vô tình nhắc tới Lê đại ca của Hồ Long. Biết không thể giữ chân đối phương, Hồ Long cũng không miễn cưỡng nữa.

"Cô nương, đi đường cẩn thận."

Khi Hoàng Lan đi được một đoạn khá xa, vẫn thấy Hồ Long đứng đó nhìn theo, thiếu mỗi nước tìm đâu ra một cái khăn mà vẫy vẫy cho đúng kịch bản nữa thôi. Nàng vừa giận vừa buồn cười. Có lẽ những tên cướp này trước đây cũng là người lương thiện, vì một lý do nào đó mà sa chân làm cướp, nhưng bản chất lương thiện trong chúng vẫn chưa mất hết.

Một lúc sau, có người đuổi theo Hoàng Lan. Hóa ra Hồ Long sợ nàng không biết đường ra đã đặc biệt phái một thuộc hạ đến làm nhiệm vụ dẫn đường cho nàng.

Không lú lú lo lo như đồng bọn, Dậu ít nói, trầm ngâm nhưng đích thị là một người dẫn đường tận tụy và chuyên nghiệp. Đối với cậu ta, rừng sâu giống như là nhà. Đoạn suối nào nông sâu, chỗ nào có hốc rãnh, đi đường nào nhanh hơn, rẽ lối nào để tránh vướng vào bụi gai... cậu ta đều thuộc lòng như nằm lòng bàn tay. Dưới sự hỗ trợ của Dậu, chẳng mấy chốc, đường lớn dưới chân núi đã hiện ra.

Dậu chỉ xuống con đường trước mặt rồi cẩn thận dặn dò:



"Bây giờ là giờ thú rừng ra khỏi hang kiếm ăn. Phía trước một dặm có một quán trọ nhỏ, tốt nhất cô nương nên đến đó nghỉ chân, đợi qua giờ mùi hãy đi tiếp. Bà chủ quán trọ là người quen của chúng tôi, cô nương cứ nói mình là bạn của Hồ đại ca, chắc chắn sẽ được tiếp đãi tử tế. Đường ra khỏi núi thì cứ vừa đi vừa hỏi, cũng không còn xa lắm đâu. Tôi chỉ tiễn được đến đây thôi, chặng đường phía trước, cô nương tự bảo trọng."

Hoàng Lan cảm kích gật đầu. Cứ tưởng phải bỏ mạng chốn rừng thiêng nước độc, ai ngờ cuối cùng lại gặp phải người tốt!

...

Phạm Anh Vũ hì hục vạch đám lá khô trên mặt đất lên, cẩn trọng xem xét một dấu vết nào đó. Trường Giang đứng bên cạnh cứ nhấp nha nhấp nhồm. Mặc dù cậu chẳng hiểu mấy hạt gạo vương vãi kia có ý nghĩa gì nhưng trông Phạm Anh Vũ lúc này chẳng khác phần tử khủng bố Al - Qaeda là bao.

"Sao vậy?"

Phạm Anh Vũ không trả lời Trường Giang, chỉ huýt nhẹ một tiếng sáo, lập tức đằng xa vang lên tiếng vó ngựa. Một lát sau, một con ngựa lông trắng như tuyết xuất hiện. Trường Giang biết con ngựa này, nó là ngựa cưng của Phạm Anh Vũ, tên gọi Tiểu Bạch Nhi.

"Ê này, anh định đi đâu?"

Thấy Phạm Anh Vũ nhảy tót lên lưng ngựa, Trường Giang cuống quýt gọi theo. Buổi sáng đã lạc mất người dẫn đường, giờ nếu Phạm Anh Vũ cũng bỏ đi, chắc cậu toi luôn mất.

Phạm Anh Vũ đến đây thực chất là để triệt tiêu đường dây buôn lậu gạo giữa Họ Lê và Đại Minh. Nhưng Lê Thụ là một kẻ không biết điều. Phạm Anh Vũ đã tha mạng cho hắn, vậy mà hắn vẫn lật lọng...

Thấy Trường Giang giữ chặt lấy yên ngựa, Phạm Anh Vũ hơi bực mình.

"Ta không trở về Viên Diệp cư ngay đâu."

"Không sao, tôi đi cùng anh."

"Việc ta sắp làm rất nguy hiểm. Tốt nhất cậu đừng lên liên vào..."

"Là chuyện tốt chứ?"

Phạm Anh Vũ nhìn Trường Giang chăm chăm:

"Làm anh hùng không dễ đâu."

"Biết đâu tôi sẽ giúp được gì cho anh." Trường Giang nói chắc như đinh đóng cột. Cậu đã lật tung cả khu rừng này lên mà vẫn không thấy Hoàng Lan, giờ theo Phạm Anh Vũ đi "đổi gió" một chút cũng tốt. Quan trọng hơn, cậu không nghĩ Phạm Anh Vũ lại dính dáng đến những chuyện tà trời liên quan tới mệnh quan triều đình.

Một phần vì không muốn tốn thời gian dây dưa với Trường Giang, phần cũng nghĩ cậu chàng sẽ giúp ích cho mình, cuối cùng Phạm Anh Vũ miễn cưỡng:

"Vậy thì cùng đi. Nhưng cậu có làm sao, ta mặc kệ đấy."

Trường Giang phớt đời đáp:

"Số tôi cao lắm, không dễ chết đâu. Mà giờ chúng ta đi đâu?"

"Tư dinh của thiếu úy Lê Lăng."

Phạm Anh Vũ âm thầm nghiên răng. Chuyến này, y sẽ đi tính sổ với Lê Thụ.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 31: Oan gia ngõ hẹp.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (1)

(Thái độ bao dung của Hạ Diệp Dương dành cho Nguyễn Nhã Liên, Trịnh Minh Nguyệt còn có thể miễn cưỡng giải thích, nhưng vì sao chuỗi ngọc ấy lại đứt sớm như thế, hơn nữa còn hại Hạ Diệp Dương ngã treo cả chân, nàng ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể nghĩ ra...)

Đó là một quán cơm nằm đơn độc ở bìa rừng, vách đắp bằng đất, mái lợp lá gianh, phía trước có một khoảng sân rộng chất rơm củi, thoát trông khá tồi tàn và lụp xụp. Mặc dù vậy, quán cơm này không bao giờ sợ cảnh ế ẩm, vì trong vòng hai mươi dặm quanh đây, nó là trạm dừng chân duy nhất của khách đi đường.

Bước vào quán, Hoàng Lan lập tức bị cuốn vào bầu không khí ồn ào và thanh dã ở đây. Hàng quán bày biện đơn giản, bàn đơn ghế mộc, khách đến ăn phần lớn những người đi chăn dê, chăn bò ở các thôn làng gần đó hoặc tiêu phu lên núi đốn củi, thi thoảng còn có thương buôn đường xa. Tuy đã đi hơn nửa ngày đường nhưng Hoàng Lan vẫn không an tâm về gã mặt sẹo. Cẩn tắc vô áy náy, nàng tự chọn cho mình một chỗ ngồi sạch sẽ và đủ kín đáo, cốt để tránh tầm mắt của mọi người xung quanh.

Quán ăn này do một người phụ nữ trung niên làm chủ. Quả đúng như lời Dật nói, bà chủ quán vừa biết Hoàng Lan là người quen của Hồ Long thì vui vẻ ra mặt, sau đó chu đáo dọn dồ đầu bếp làm những món ăn ngon nhất để khoản đãi nàng, nào là cơm nóng rau xào, nào là thịt lợn rừng nướng béo ngậy, lại thêm món cháo kê vàng ươm, thơm mùi, nghe đâu là đặc sản nổi tiếng của địa phương này. Hoàng Lan vốn dĩ chỉ định hỏi đường, không ngờ lại nhận được hậu đãi như vậy. Nhưng trải qua mấy ngày chỉ ăn quả

rừng cầm hơi, nếu cứ tiếp tục lịch sự, e rằng nàng không đủ sức mà lết khỏi khu rừng này chứ đừng nói đến chuyện trở lại hoàng cung. Có thực mới vực được đạo, cuối cùng Hoàng Lan không từ chối thịnh ý của bà chủ quán nữa.

Sau khi đã ăn uống no nê, Hoàng Lan liền đưa cho bà chủ quán trọ một chiếc vòng tay làm bằng bạc. Khi biết nàng là "bạn bè tốt" của Lê Khải Triều, Hồ Long đã trả lại số nữ trang ấy cho nàng, một món cũng không thiếu.

Bà chủ quán trọ cau mày nhìn chiếc vòng:

"Cô làm cái gì vậy?"

Hoàng Lan tươi cười nói:

"Tôi đi vội nên không mang theo tiền, trong người chỉ có chiếc vòng này, coi như tôi trả tiền bữa ăn này cho bác."

Những người này đều là dân nghèo. Mâm cơm thịnh soạn như vậy, nàng nữ lòng nào ăn quyết của bọn họ?

Nghe Hoàng Lan nói vậy, bà chủ quán bèn la lên oai oái:

"Không phải trả! Không phải trả! Bạn của Hồ Long cũng là bạn của tôi. Chẳng lẽ tôi không đãi bạn bè được một bữa ăn hay sao?"

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả." Bà ta nhét trả chiếc vòng vào tay Hoàng Lan rồi nguýt dài: "Cô mà còn làm thế chính là coi thường tôi đấy."

Có những lúc cho đi khiến người khác cảm thấy vui vẻ hơn là tính toán sòng phẳng. Nài nỉ mãi không được, Hoàng Lan miễn cưỡng nhận lại chiếc vòng, không quên cúi đầu cảm ơn bà chủ quán hào phóng.

"Ôn huệ gì, chuyện nhỏ thôi."

Bà ta phất tay rồi bỏ xuống nhà bếp, bỏ lại Hoàng Lan đang khoan khoái ngả lưng bên ghế. Nàng cần nghỉ ngơi trước khi tiếp tục lên đường.

Nắng đã lên cao. Không gian ngát hương hoa rừng. Đâu đó có tiếng chim chuyền cành ríu rít. Bên trong quán trọ, tiếng người trò chuyện vẫn râm ran...

Một người đàn ông mặc bộ quần áo nông phu màu nâu, bên cạnh chỗ ngồi còn dựng một cán rìu, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

"Nghe nói hôm qua nhà lão Lu mập lại tậu thêm một con bò đấy."

Có tiếng người đáp lại:

"Con bò cái nhà lão chết rồi à?"

"Ông này ăn nói gì mà kì cục! Là lão ta tậu thêm một con thôi. Giờ nhà lão đã có hai con bò rồi, tha hồ mà kéo xe, đàn con nhà lão cũng không sợ chết đói nữa."

Tiếng người thứ ba xen vào:

"Cái lão Lu mập tưởng thế mà lại may. Hồi trước lão nợ tiền tay chúa đất, lãi mẹ đẻ lãi con, suýt nữa phải bỏ xứ đi ăn mày, ai ngờ lại có quý nhân phù trợ."

"Ờ thì ở hiền gặp lành mà." Người tiều phu nói.

Bà chủ quán trọ lúc này đã trở ra, nghe đám đông bàn tán liền chen vào:

"Ôi dào, mấy ông mấy bà đều chẳng hiểu chuyện gì cả. Làm gì có quý nhân nào trên trời phù trợ! Là Phong Vân kỳ sĩ giúp lão Lu đấy thôi. Sau khi bị ngài ấy dạy cho một bài học, tay chúa đất không những không xóa

nợ cho lão Lu mà còn chạy tới nhà lão xin lỗi rồi rít, hứa từ nay về sau sẽ không ỷ thế ức hiếp người khác nữa. Không chỉ riêng lão Lu mà cả dân làng ấy cũng hả hê lắm. Giờ mọi người đều nói lão sợ Phong Vân kỳ sĩ đến tè cả ra quần."

Người nghỉ chân ở quán trọ đều là dân lao động nghèo, hơn nữa còn quen biết nhau, khó trách cách nói chuyện của họ có phần mộc mạc, chân chất.

Bà chủ quán thuật lại một hồi, mấy dãy bàn bên cạnh đều ồ lên hưởng ứng.

"Hóa ra là thế. Để xem sau này tay chúa đất ấy còn dám đê đầu cười cổ người khác nữa không!"

"Có mà dám!" Một người đập bàn nói oang oang: "Hắn mà làm thế, tôi sẽ nện cả lưỡi rìu này vào mặt hắn."

Bà chủ quán chỉ bĩu môi:

"Ông này mạnh mẽm nhỉ? Giết người không sợ đi tù à? Hơn nữa người ta sợ Phong Vân kỳ sĩ chứ sợ cái ngữ tiều phu quèn như ông chắc?"

"Thì tôi cứ nói thế." Người kia hòa hoãn cười khì khì.

"Không làm được thì đừng có nói!"

"Ơ hay cái bà này..."

Kẻ kia nóng nảy xách rìu đứng lên, lại bị cái lờm chua ngoa của bà chủ quán trọ trấn áp, cuối cùng bất mãn ngồi xuống.

"Không thèm cãi nhau với bà nữa. Nói chuyện với bà thà nói với cái cán rìu của tôi còn hơn."

"Ai thèm nói chuyện với nhà ông. Mà này, ông thiếu tôi hai đồng sáu hào tiền cơm rượu từ tháng trước. Hôm nay mà không trả được nợ thì mau cuốn xéo khỏi quán của bà, nhá!"

Kẻ kia tức quá mà không làm gì được, chỉ đành hậm hực chửi đồng vài câu. Đám đông bên cạnh lại được dịp cười ồ lên. Có vẻ như việc trêu chọc, tranh cãi nhau ở quán cơm này không phải chuyện hiếm, đến nỗi thiếu tiếng đàn hanh, chua ngoa của bà chủ quán, người ta lại cảm thấy không quen.

Là người ngoài cuộc, Hoàng Lan chỉ chống tay lên cằm và thích thú nghe câu chuyện của bọn họ, thỉnh thoảng cũng bật cười trước cái dáng vẻ tiu nghiu của mấy gã tiểu phu khi không đấu lại bà chủ quán chua ngoa. Cuộc sống bên ngoài là như vậy. Không có lừa dối, không có âm mưu và thủ đoạn, khi buồn thì khóc, khi vui thì cười... thật là thoải mái và bình dị biết bao!

Người tiểu phu bị đòi nợ không thèm tranh cãi với bà chủ quán nữa. Hắn quay sang lân la gọi chuyện với người bên cạnh:

"Mạnh này, sao trông anh iu xiu vậy? Sắp làm cha rồi, phải vui lên mới phải chứ."

Người tên Mạnh không đáp mà chỉ nặn ra một nụ cười méo mó. Kẻ ngồi bên cạnh anh ta tinh ý đáp thay:

"Anh ta đang phân vân về việc đặt tên con ấy mà."

Thì ra người tiểu phu tên Mạnh này vốn ít chữ nhưng lại cưới con gái của thầy đồ trong làng. Bình sinh anh ta thích ăn bí nên đặt luôn tên con gái đầu lòng là Bí. Người cha vợ thấy chàng rể ít chữ, đặt cho cháu ngoại mình cái tên thô thiển như vậy thì giận lắm. Ông còn nói bóng nói gió rằng lần sau nếu không biết đặt tên thì để ông đặt, kéo lại làm hồng tiền đồ của cháu ông.



Tay tiểu phu bị đòi nợ vừa nãy lại xen vào:

"Đứa chị tên là Bí thì đặt tên đứa em là Bầu hay Mướp đi."

Mạnh tức tối lườm hăn một cái. Đối phương biết điều liền nín thinh.

"Rõ khỗ." Bà chủ quán chẹp miệng: "Dân nghèo chúng tôi, bảo đi đồn củi hay xách nước thì nhanh, chứ mấy cái chuyện văn vẻ này thì đúng là khó hơn tìm đường lên trời."

Đám đông gật đầu tán thành. Người tiểu phu tên Mạnh thì thở dài thườn thượt.

Bỗng bà chủ quán trọ vỗ tay đánh cái độp xuống bàn rồi hồ hởi chỉ về phía Hoàng Lan:

"Có rồi có rồi. Vị cô nương này là người phương xa đến, xem chừng cô ấy là con nhà gia giáo, chữ nghĩa chắc cũng không đến nỗi nào. Nhờ cô ấy đặt hộ cái tên thì còn gì bằng!"

Tự nhiên bị hàng chục ánh mắt hiếu kì nhìn về phía mình, Hoàng Lan bất đắc dĩ đứng lên:

"Mọi người hiểu lầm rồi, thực ra tôi..."

Nàng còn chưa nói xong, Mạnh đã lao đến trước mặt nàng rồi gãi đầu gãi tai:

"Cô giúp tôi nhé. Tôi là người ít học, đến tên con mình cũng không biết đặt thế nào cho hay, nói ra thật xấu hổ quá."

"Đúng đó, cô nương à, cô giúp người ta lần này đi."

Một vài thanh âm phụ họa nổi lên. Người trong quán trọ đều nhìn Hoàng Lan với ánh mắt mong chờ.

Dù sao cũng chẳng phải việc gì to tát. Hơn nữa Hoàng Lan vốn có cảm tình với những người dân chất phác này. Nàng chống cằm nghĩ ngợi một lát rồi nói:

"Thế này đi, nếu sinh con trai thì đặt tên là Vinh, nếu sinh con gái thì đặt tên là Thủy Tiên. Bé trai lớn lên sẽ có sự nghiệp hiển hách, đem lại vinh quang cho dòng họ. Bé gái lớn lên sẽ xinh đẹp như đóa hoa thủy tiên, yêu kiều thanh tú. Mọi người thấy thế nào?"

Thực ra Quang Vinh và Thủy Tiên là hai ca sĩ mà Hoàng Lan hâm mộ nhất. Nàng không rõ chuẩn mực đặt tên thời phong kiến ra sao, vì thế mới nói ra tên của thần tượng, nhưng cũng không thể phủ nhận hai cái tên này rất đẹp, rất có tiền đồ.

"Nếu mọi người chê tên xấu thì để tôi đổi lại vậy." Không thấy ai nói gì, Hoàng Lan hơi tiu nghỉu.

"Không không, khỏi cần đổi, tên đẹp lắm!"

Người đầu tiên lên tiếng là Mạnh. Anh tôi vừa xua tay, vừa cười đến sái cả quai hàm. Kế theo Mạnh, đám tiều phu và cả bà chủ quán đều tấm tắc gật gù. Vừa nãy họ không phản ứng, không phải vì chê tên xấu, chẳng qua họ chưa tiêu hóa nổi thanh tư mỹ ý trong cái tên đó mà thôi.

Nhờ có việc đặt tên ấy, Hoàng Lan từ một người ngoài cuộc đã chính thức gia nhập vào không khí huyên náo ở đây. Càng tiếp xúc, nàng càng cảm thấy quý mến những người dân thật thà, chân chất này. Mọi người hầu hết đều làm nghề chăn bò hoặc đốn củi. Ban ngày thì làm việc, tối đến cả gia đình quây quây bên mâm cơm, cuộc sống tuy chỉ có rau cháo đạm bạc nhưng vô lo vô nghĩ, hoàn toàn ung dung tự tại.

Mấy tháng trước, khi trốn khỏi cung, Hoàng Lan từng tìm đến nhà của Từ Trọng Sinh nhưng họ đã bỏ đi nơi khác. Cực chẳng đã, nàng và Lâm Vũ Linh đành phiêu du khắp nơi. Hai người họ không có nơi dừng chân cố

định, có khi là làng chài ven sông Nhị Hà, lúc là chốn thôn dã vùng Kinh Bắc... nơi nào cảm thấy thú vị, họ đều ở qua. Đó là thời gian Hoàng Lan được hòa mình vào cuộc sống nhân sinh, mắt thấy tai nghe đời sống xã hội của Đại Việt dưới thời Lê Sơ. Đối với một người con gái đến từ thế kỷ hai mươi mốt, đây thực sự là một khảo nghiệm tuyệt vời.

Dù là trước đó hay bây giờ, Hoàng Lan đều tự hào về văn hóa và con người Đại Việt.

Nói chuyện một lúc, Hoàng Lan liền hỏi đường trở về kinh thành. Bà chủ quán tỏ vẻ tiếc nuối:

"Giá như cô nói sớm một chút thì tốt. Vừa có một đoàn khách mới rời quán xong. Nghe đâu họ là thương buôn đến từ kinh thành..."

"Bác à, họ đi lâu chưa?"

Hoàng Lan sốt ruột hỏi dồn. Bà chủ bấm bấm ngón tay rồi đáp:

"Cũng chưa lâu lắm, ước chừng họ mới chỉ đi được một dặm đường thôi."

Người tiểu phu tên Mạnh hào hứng lên tiếng:

"Hay là để tôi chỉ cho cô một con đường tắt. Hơi khó đi một chút, nhưng biết đâu lại đuổi kịp họ. Dù sao cô cũng là phận nữ, một mình trở về Đông Kinh sao được!"

Mong còn không được, Hoàng Lan cuống quýt gật đầu.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)

Theo lối đi Mạnh chỉ, quả nhiên Hoàng Lan thấy một đoàn người. Dẫn đầu là một chiếc xe ngựa lớn, có màn trướng che phủ, theo sau xe ngựa còn có khoảng mười mấy người nữa, trông bộ dáng của bọn họ thì đúng là dân buôn thật.

Thấy có người chặn phía trước, người phu xe bèn cho xe đi chậm lại:

"Có chuyện gì vậy?"

Hắn ta lên tiếng, ngữ khí đều đều, không thân thiết cũng không lãnh đạm.

"Có phải các anh đang trên đường trở về kinh thành không?" Hoàng Lan mềm giọng: "Tôi chẳng may đi lạc, cũng đang muốn trở về kinh thành, không biết các anh có thể cho tôi đi nhờ về được không?"

Người phu xe nhìn Hoàng Lan từ đầu đến chân:

"Cô đợi chút, tôi phải bẩm báo với công tử nhà tôi đã."

Nói đoạn, hắn quay lại thì thầm với người ngồi trong xe ngựa. Chỉ nghe trong xe có tiếng người đằng hắng một tiếng:

"Người nói người xin đi nhờ là một vị cô nương?"

Chân mày Hoàng Lan nhíu lại, giọng nói này... hình như nàng đã nghe thấy ở đâu đó thì phải?

Người phu xe vâng dạ. Chỉ thấy vị công tử kia bật cười nham nhở, sau đó có một bàn tay vươn ra, vén tấm vải trướng sang một bên.

Giây phút Hoàng Lan nhìn rõ dung mạo của vị - công - tử ấy, nàng chỉ ước trên mặt đất có một cái hố để mình chui xuống cho lành!

Người kia nhìn nàng, tâm trạng phấn khởi biến mất, thay vào đó là vẻ mặt bất đắc dĩ, lại có phần khoái trá.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh lửa tóe lên, vẻ mặt cả hai người đều cực kì khó coi.

Hắn nhận ra nàng.

Và nàng cũng nhận ra hắn.

Lê Thụy!

...

Công tử tha cho đứa trẻ kia được không? Nó còn nhỏ thế, còn chưa làm gì lên tội.

Không được dùng vật sắc nhọn, nếu chỉ dựa vào sức người hiện tại mà có thể cắt đứt sợi dây thừng trong tay ta, ta sẽ bằng lòng tha cho đứa trẻ đó, không bắt nó về nữa. Bằng không, chính người cũng sẽ phải theo ta về nhà họ Lê, làm tì nữ rửa chân cho ta!

Yêu cầu của công tử, tôi đã làm được rồi, cũng hy vọng công tử giữ lời hứa, không làm khó đứa trẻ này nữa.

Ta có việc phải làm, không rảnh mà tính toán với hạng dân đen các người nữa. Coi như hôm nay các người may mắn, lần sau gặp lại, lúc ấy đừng trách ta không nương tình!

...

Tư dinh nhà họ Lê, huyện Tiên Du, phủ Từ Sơn (1).

Căn phòng đó được bài trí khá lộng lẫy nhưng lại theo phong cách dờm dời với tông vàng đỏ lòe loẹt, đồng bóng, xen lẫn là màu đen tuyền kịch cớm. Trên trường kỷ, một gã thanh niên ăn vận xộc xệch trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, hai chân lười nhác gác trên một cái kệ nhỏ bọc da báo, để mặc cho đám tì nữ thay phiên nhau đấm bóp cái chân lờm chớm lông lá của mình.

Hắn là Lê Thụ, con trai thứ hai của thiếu úy Lê Lăng, em nhận của tu nghi Trịnh Minh Nguyệt, cũng là kẻ khét tiếng kinh thành với những chiến tích bất hảo.

Khác với những lần "đi buôn" về khác, hôm nay tâm trạng của Lê Thụ không mấy vui vẻ. Hơn hai năm buôn lậu gạo với Đại Minh, đây là lần đầu tiên Lê Thụ thất bại ê chề như vậy, chẳng những vốn liếng hơn nghìn quan tiền đổ vào chuyến hàng này bị mất trắng, mà đến bản thân hắn cũng suýt bị quan binh tuần tiểu biên giới bắt tại trận.

Vốn dĩ đi buôn lậu thì không thể tránh khỏi một vài lần đứt mối. Vài nghìn quan tiền, Lê Thụ hẳn không thiếu. Điều làm hắn tức giận chính là cảm giác thua trong tay một kẻ không rõ lai lịch, thua một cách quá nhanh chóng, và lại thua ngay ở khu vực biên giới phía bắc, địa bàn thâm căn cố đế của hắn. Thậm chí kẻ đó còn bắt Lê Thụ phải thề độc rằng sẽ không bao giờ buôn lậu gạo nữa thì y mới tha mạng cho hắn...

Nghĩ đến đây, máu nóng lại nổi lên, hắn co chân đạp một cái khiến chậu nước trước mặt bắn tung tóe. Đám tì nữ thấy chủ nhân nổi giận thì sợ quá, vội co rúm người lại.

"Cút!"

Chẳng đợi Lê Thụ nhắc lần thứ hai, cả bọn liền ba chân bốn cẳng chườn ra ngoài. Ma vương nổi giận, chỉ có kẻ chán sống mới ở lại lĩnh đòn!

Phải cho đến khi nghĩ tới món "chiến lợi phẩm" đó, lửa giận trong lòng Lê Thụ mới vơi một chút.

Nguyễn Hoàng Lan!

Lê Thụ là kẻ tiểu nhân nhớ lâu thù dai. Hắn vẫn không quên mấy tháng trước, người con gái đó đã cướp đi một nô lệ của hắn như thế nào, đã làm hắn bẽ mặt giữa phố chợ ra sao. Hôm nay rơi vào tay hắn, chỉ có thể trách vận số Nguyễn Hoàng Lan xui xẻo mà thôi.

Cùng lúc ấy, gã quản gia của Họ Lê khép nép đi vào, thì thầm gì đó với Lê Thụ. Chẳng biết gã nói gì, chỉ thấy vẻ mặt đặc ý của Lê Thụ biến mất.

"Người có chắc không?" Hắn hậm hực hỏi.

Gã quản gia lí nhí đáp:

"Bẩm cậu, con dám chắc đến tám chín phần."

Một lúc lâu sau, người ta nhìn thấy công tử Lê Thụ bước ra ngoài, sai nô bộc chuẩn bị xe ngựa rồi đi đâu mất dạng.

...

Trong hậu viện nhà họ Lê có một căn phòng tối tăm, dột nát. Nghe nói căn phòng này trước kia là nơi ở của một người tiểu thiếp của Lê Lăng, sau khi người tiểu thiếp ấy qua đời vì bạo bệnh, nó liền bị bỏ trống cho đến nay.

Hai tì nữ xách lồng cơm trong tay, dậm bước về phía căn phòng bên cạnh hồ nước hình bán nguyệt. Đưa cơm cho tù nhân vốn đã nhàm chán, đưa cơm cho tù nhân bị nhốt trong một căn phòng từng có người chết lại càng quái đản hơn. Bởi thế, mặc dù quản gia nói không được để người trong căn

phòng kia chết đói, hai tì nữ này vẫn làm việc với một vẻ mặt rất không cam tâm tình nguyện.

Phía trước có người đi đến. Vừa nhìn rõ đối phương, hai tì nữ kia liền mừng hơn vớ được vàng, vội bước lên trước, người trước người sau nhanh nhẩu mở miệng:

"Gặp được dì thật tốt quá. Dì bảy à, quản gia bảo chúng tôi đến Trai phòng đưa cơm. Nhưng dì cũng biết đấy, sắp tới giờ cơm của lão phu nhân rồi. Vảng chúng tôi hầu hạ, lão phu nhân lại chẳng làm ầm lên ấy chứ. Chi bằng dì giúp chúng tôi lần này được không?"

Người vừa đi tới chính là tiểu thiếp thứ bảy của Lê Thụ, họ Nguyễn tên Ngọc Huyền. Tuy nhiên trong gia đình hào môn thế gia, địa vị của tiểu thiếp chung quy cũng chỉ cao hơn kẻ ăn người ở một chút, bởi thế dám người làm mới dám mở miệng nhờ vả nàng ta.

Nhận thấy sự khó xử của đối phương, Ngọc Huyền chỉ điềm đạm gật đầu:

"Chỗ lão phu nhân không nên chậm trễ. Lồng cơm này cứ giao cho ta. Hai cô đi trước đi."

Hai người kia cảm kích cúi đầu rồi vội vàng lẩn mất.

Ngọc Huyền nhìn theo bóng họ, ôn nhã mỉm cười. Người trong tư dinh này vẫn sợ Trai phòng như sợ cọp. Nhưng ở đây đã gần nửa năm, nàng ta lại thấy căn phòng đó chẳng có gì đáng sợ cả. Tàn tích của quá khứ, suy cho cùng cũng chỉ là những hoài niệm phủ một lớp bụi dày mà thôi.

Người con gái bị giam trong căn phòng đó mới là điều mà Ngọc Huyền băn khoăn. Lê Thụ là kẻ háo sắc, mỗi lần hấn bắt người về là một lần hấn nạp thêm thê thiếp. Tính đến nay, biệt viện của hắn đã có cả thảy mười bốn tiểu thiếp. Lần bắt người này, chẳng lẽ hắn còn định nạp thêm tiểu thiếp thứ



mười lăm? Nhưng nếu muốn nạp cô gái đó làm thiếp, tại sao lại giam người ta trong căn phòng tối tăm ấy, ngoài năm chữ "không được để chết đói" thì về căn bản, hãm đối xử với người ta chẳng khác gì với thú vật? Chẳng lẽ cô gái đó có thù oán gì với Lê Thụ? Cũng không đúng lắm. Kẻ như Lê Thụ gây thù kết oán khắp nơi, người hận hãm tính đến cả ngàn, nhưng kẻ có bản lĩnh để hãm hận lại thì hình như Ngọc Huyền chưa từng gặp qua.

Mang theo những bản khoản chưa được giải đáp ấy, Ngọc Huyền đã đặt chân đến Trai phòng từ lúc nào không hay. Căn phòng đã lâu không được quét dọn. Mùi ẩm mốc bốc lên khiến Ngọc Huyền lợm giọng. Nàng ta đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy phân chuột phân gián rơi đầy trên mặt đất, mạng nhện chằng kín bốn góc tường. Trên chiếc chõng tre ọp ẹp, người con gái ấy đang nằm xoay lưng lại, không rõ là còn thức hay đã ngủ.

"Cô nương..."

Ngọc Huyền khê khàng gọi. Người kia vẫn không hề nhúc nhích. Có lẽ nàng đã ngủ.

"Cô nương, ta đến đưa cơm..."

Ngọc Huyền đánh bạo tiến lại gần hơn. Bất thành linh, người trước mặt mở trừng mắt rồi vọt dậy, phóng đến bên cạnh nàng ta. Khi Ngọc Huyền kịp định thần lại thì một mảnh sứ bén ngọt đã kề sát bên cổ.

"Bảo Lê Thụ thả tôi ra!"

Hoàng Lan vẫn giữ nguyên thế thủ, vừa giữ chặt Ngọc Huyền vừa cất giọng uy hiếp. Nàng đã đặt cược tất cả vận may vào hành động lần này. Bằng mọi giá, nàng phải thoát được ra ngoài!

Nhưng điều khiến Ngọc Huyền sợ hãi không phải là mảnh sứ đang kề vào cổ mình. Chỉ trong chớp mắt ngẩn ngui, nàng ta đã nhận ra tù nhân mà Lê Thụ đang giam giữ là ai.

"Nguyễn tiểu thư?"

"Tiểu Lam?"

Dị khẩu đồng thanh, hai người cùng sững sốt hét lên.

...

Từ rất lâu rồi, người ta đã quên mất một Triệu Bảo Khánh nhỏ nhen đố kị, một đạo sĩ Vương Văn Lãng giả thần giả quỷ. Vụ án yêu xà ngày ấy đã trở thành dĩ vãng, những kẻ liên quan đều bị trừng trị nghiêm khắc, còn cung nữ Tiểu Lam, nhờ lời khẩn cầu của Hoàng Lan mới giữ được một mạng, chỉ bị đánh ba mươi trượng rồi vĩnh viễn đuổi ra khỏi cung.

Thời gian trôi qua, thế sự vô lường, có ai ngờ cô cung nữ yếu ớt, đại đột ngày ấy lại trở thành tiểu thiếp thứ bảy của Lê Thụ.

Ngọc Huyền chính là Tiểu Lam!

Nhận ra cốt nhân, mảnh sứ trong tay Hoàng Lan rơi xuống đất. Nàng thần thờ lùi về phía góc tường.

"Tiểu Lam, sao cô lại ở đây?"

Sự xuất hiện của Tiểu Lam quá bất ngờ, tạm thời Hoàng Lan không thể đoán ra nàng ta là bạn hay là địch.

Tiểu Lam cúi gằm mặt xuống, xấu hổ đáp:

"Tôi là người của công tử, nơi này là tư dinh của họ Lê, dĩ nhiên tôi phải ở đây rồi. Còn tiểu thư? Vì sao công tử lại bắt tiểu thư đến đây? Hai người... hai người có tư thù gì ư?"

Xuất cung đã lâu nhưng Tiểu Lam vẫn giữ nguyên cách xưng hô như cũ. Hoàng Lan thực sự cười không nổi mà khóc cũng không xong.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất tương phùng...

Cứ tưởng việc Hoàng Lan chạm trán phải Lê Thụ đã là quá lắm rồi. Ai ngờ nàng còn gặp lại cung nữ Tiểu Lam này nữa. Hữu duyên ư? Là do số trời, hay chẳng qua thế gian này cũng chỉ nhỏ bé đến thế mà thôi!

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (3)

Lê Thụ trợn trừng mắt nhìn kẻ đang quỳ trước mặt mình, suýt chút nữa thì phun cả ngụm rượu ra.

"Ngọc Huyền, người vừa nói cái gì? Muốn ta thả con tiện nhân Hoàng Lan kia ra ư?"

Tiểu Lam, mà không, chúng ta nên gọi nàng ta là Ngọc Huyền mới đúng, khễ khàng gật đầu. Mấy tháng trước, khi Ngọc Huyền theo lời Triệu Bảo Khánh vu hãm Hoàng Lan, ai cũng cho rằng nàng ta đáng tội chết, chỉ có mình Hoàng Lan ra mặt cầu xin cho nàng ta một con đường sống.

Trước khi ra khỏi cung, Ngọc Huyền đã hướng về phía cung Vĩnh Ninh và dập đầu ba cái, thề rằng sau này nếu có cơ hội gặp lại, nàng ta nhất định sẽ làm trâu ngựa để báo đáp mối ân tình này.

Cung cấm tương tri, Từ Sơn tương ngộ, số trời đã run rần cho hai người họ gặp lại nhau, Ngọc Huyền sao có thể giả câm giả điếc, trơ mắt nhìn Nguyễn tiểu thư bị người ta ức hiếp được?

Hiểu ra nội tình, Lê Thụ không còn tức giận nữa, thay vào đó, hãnh thích thú nhìn nàng tiểu thiếp thứ bảy của mình. Hãnh đã phải bỏ hơn một trăm quan tiền để mua người đẹp này về làm thiếp. Nhưng mặc cho hãnh hết đồ dành đến dọa nạt, Ngọc Huyền vẫn thờ ơ lãnh đạm, không hề tình nguyện chiều chuộng hãnh. Tính ra từ khi lấy Ngọc Huyền về đến nay, số lần hãnh đụng được vào người nàng ta còn chưa quá ba lần.

Có lẽ hôm nay ông trời giúp Lê Thụ hãnh thật rồi!

"Thả Nguyễn Hoàng Lan ư? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!" Nói đoạn, Lê Thụ nâng cằm Ngọc Huyền lên, nở nụ cười nham nhở cố hữu: "Nhưng nếu đêm nay nàng hầu hạ ta chu đáo, biết đâu ta lại cao hứng mà thả người cũng nên..."

Đục nước béo cò! Ngọc Huyền giận run người, bất mãn nắm chặt tay lại, vẫn cố vớt vát:

"Tướng công nói thật chứ?"

Bàn tay Lê Thụ di chuyển dần xuống dưới, đặt hờ lên eo đối phương. Hắn cười tít mắt:

"Thật, thật, chỉ cần nàng chiều chuộng ta một chút, việc gì ta cũng có thể hứa với nàng."

Trong phút chốc, Ngọc Huyền rất muốn lắc đầu, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể cúi đầu thật sâu...

Váy áo nhanh chóng bị xé rách. Ngọn nến cuối cùng rồi cũng vụt tắt. Trong bóng tối, người con gái ấy khổ sở nghiêng đầu hòng né tránh những nụ hôn cuồng bạo của đối phương. Nhưng như hổ đói vớ được mồi ngon, tên hung thần ấy đời nào chịu buông tha Ngọc Huyền dễ dàng như thế. Hắn điên cuồng lao tới, hung hăng vò nát tấm thân tội nghiệp của nàng ta trong cơn hứng tình cuồng dại nhất.

Cơn đau ở hạ thân truyền tới không thể nào so bì với nỗi nhục nhã trong tâm khảm Ngọc Huyền lúc này. Nhưng nàng ta không hề hối hận. Trinh bạch ư? Tấm thân này đã bị vấy bẩn từ lâu, nàng ta còn luyến tiếc cái gì? Tôn nghiêm ư? Đã bán thân làm thiếp cho người, chuyện này sớm muộn cũng sẽ tới, nàng ta còn bảo vệ cái gì?

Nếu như sự giày vò này có thể đổi lấy tự do cho Nguyễn tiểu thư, Ngọc Huyền nàng cam tâm tình nguyện.

Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má. Đêm xuân cứ thế, triền miên bất tận, nhấn chìm người con gái ấy dưới tầng tầng lớp lớp nhục nhã, ê chề...

...

Hoàng cung.

Hạ Diệp Dương vừa đến Phượng Tú uyển thì gặp Nguyễn Nhã Liên. Sau lần liên lụy bởi chuyện hạ độc ở cung Thụy Đức, Nguyễn Nhã Liên gần như không rời khỏi Lãm Nguyệt cư, trừ mỗi buổi sáng đến cung Trường Phúc thỉnh an thái hậu.

"Hạ chiêu dung!"

Hạ Diệp Dương vừa trông thấy đối phương thì ôn nhuận mỉm cười. Con người này, dù khi bi sầu hay lúc vui vẻ vẫn đều trưng ra nhan sắc tuyệt diễm, đủ khiến người đối diện phải trầm trồ ngưỡng mộ. Rồi bỗng nàng ta nắm tay Nguyễn Nhã Liên, lo lắng hỏi dồn:

"Ta trông cô xanh xao lắm. Sao thế? Cô bị cảm lạnh à? Hay là có chỗ nào không khỏe? Sao không mời thái y đến Lãm Nguyệt cư xem bệnh cho?"

Quả nhiên sắc mặt Nguyễn Nhã Liên xanh xao hơn ngày thường. Nếu để ý kỹ, sẽ thấy mắt nàng ta có một vết thâm quầng, là biểu hiện của người ban đêm bị mất ngủ.

"Cảm ơn Hạ chiêu dung đã quan tâm." Nguyễn Nhã Liên điềm đạm lắc đầu: "Hôm qua ta ăn phải đồ ăn không hợp, tinh đường một chút là khỏe ngay thôi."

Hạ Diệp Dương hơi phật ý:

"Cô ấy, có gì cũng âm thầm chịu đựng một mình. Chuyện lần trước, nếu không có ta và Lê tu dung đứng ra nói hộ, cô cũng định nhận hết tội về

mình chắc?"

"Bệ hạ là người anh minh sáng suốt. Ta tin người nhất định sẽ không để ai phải chịu oan uổng."

Hạ Diệp Dương không thèm nói nữa, chỉ lầm bầm gì đó, đại loại như mắng Nguyễn Nhã Liên cả tin, ngu ngốc. Không rõ Nguyễn Nhã Liên có nghe thấy những lời này hay không, chỉ thấy thần sắc nàng ta ngưng trọng trong giây lát, đoạn, nàng ta chuyển sự chú ý đến tráp đồ trên tay cung nữ Lạc Hòa. Trên đó có một chuỗi ngọc bích tuyệt đẹp, hạt ngọc không to nhưng viên nào viên nấy y hệt nhau, lại bóng đẹp không tì vết, ánh xanh tỏa ra mơ hồ, chỉ nhìn qua cũng biết là vật phẩm thượng hạng.

Nguyễn Nhã Liên tươi cười chỉ vào chuỗi ngọc:

"Chuỗi ngọc bích này vừa tinh xảo vừa trang nhã! Đồ quý thế này, chắc là thái hậu ban thưởng cho cô phải không?"

Hạ Diệp Dương không nói gì, chỉ có Lạc Hòa không giấu nổi vẻ tự hào:

"Mấy ngày nay Hạ chiêu dung đều đến Lôi Âm viện chép kinh phật cho thái hậu. Vừa hay người Chiêm Thành dâng tặng chuỗi ngọc này, thái hậu thấy nó thanh thuần tinh tế, rất hợp với Hạ chiêu dung nên đã ban thưởng..."

"Được rồi Lạc Hòa." Đợi Lạc Hòa nói qua đoạn quan trọng, Hạ Diệp Dương mới ngắt lời nàng ta, vẻ phật ý nửa thật nửa giả: "Chép kinh cầu an cho thái hậu là phúc phận của chúng phi tần. Người nói như vậy, để người ngoài nghe thấy lại tưởng ta đứng đây kể lễ công lao thì sao?"

Lạc Hòa biết mình lỡ lời, chỉ cúi đầu nín thinh. Lần trước đắc tội với Lê Tuyên Kiều, nàng ta đã bị Hạ Diệp Dương quở trách một trận nhưng rốt cuộc vẫn chứng nào tật nấy, không chừa được tội tự mãn thay chủ nhân của mình.

Nguyễn Nhã Liên vốn khiêm tốn giản dị, không ưa phục sức màu mè nhưng khi nhìn thấy chuỗi ngọc này thì rất yêu thích. Chẳng qua nó là đồ thái hậu ban thưởng cho Hạ Diệp Dương, nàng ta có thích đến mấy cũng không dám chạm vào chứ đừng nói là mở miệng ra xin xỏ. Thấy Nguyễn Nhã Liên cứ nhìn chuỗi ngọc không rời mắt, Hạ Diệp Dương tinh ý nói:

"Nếu cô thích chuỗi ngọc này, vậy thì tặng nó cho cô đi."

Đang si mê nhìn ngắm, Nguyễn Nhã Liên nghe thế liền giật nảy mình, vội vã xua tay:

"Chiêu dung hiểu lầm rồi. Đồ trân quý thái hậu ban cho cô, ta sao dám có tâm tư tranh đoạt."

"Cái gì mà tranh đoạt với không tranh đoạt? Chỉ là một chuỗi vòng thôi. Là ta quý cô nên mới tặng nó cho cô, cô lại nghĩ đi đâu rồi." Hạ Diệp Dương bật cười rồi tiện tay cầm lấy chuỗi ngọc, chẳng đợi Nguyễn Nhã Liên phản ứng đã ướm ngay vào cổ nàng ta: "Nhìn xem, chuỗi ngọc tinh tế thế này, mang trên người cô mới là thích hợp nhất."

Lạc Hòa khó hiểu vì hành động này của Hạ Diệp Dương. Còn Nguyễn Nhã Liên, khỏi nói cũng biết nàng ta đang lúng túng như thế nào. Trong cung không dễ gì tìm người thân thiết. Nguyễn sung nghi đã xuất cung "dưỡng bệnh", Nguyễn Nhã Liên không muốn vì một chuỗi ngọc mà tiếp tục mất đi một mối giao tình.

"Hạ chiêu dung, đồ này ta thực sự không dám nhận, cô vẫn nên cầm về thì hơn."

"Ài, đã nói tặng cho cô là tặng cho cô. Cô định biến ta thành kẻ keo kiệt bủn xỉn đấy hả?"

Dùng dằng một hồi, Nguyễn Nhã Liên bất đắc dĩ cầm chuỗi ngọc trên tay, không biết phải nói sao thì Hạ Diệp Dương mới chịu đem nó về. May



sao đúng lúc ấy có một vị phi tần khác xuất hiện. Dung mạo người này thanh tú yêu kiều, lại thêm trang phục đẹp đẽ tinh xảo, đầu cài ngọc trâm, chân đeo giày gấm, theo sau còn có hai cũng nữ, chỉ nhìn qua cũng biết không phải phi tần phẩm cấp bình thường.

Người này là tu nghi Trịnh Minh Nguyệt, đứng bậc thứ tư trong cửu tần, luận về địa vị thậm chí còn cao hơn Lê Tuyên Kiều một bậc. Không như Hoàng Lan, Lê Tuyên Kiều hay Hạ Diệp Dương ra mặt đối chọi với Phùng Diễm Quỳnh, Trịnh Minh Nguyệt lại là người thích nấp trong bóng tối xem kịch hay.

"Hóa ra là Hạ chiêu dung và Nguyễn dung hoa. Không biết hai người có chuyện vui gì vậy, có thể cho ta cùng tham gia không?"

Nguyễn Nhã Liên đang cần người gỡ rối, bèn thuật lại mọi chuyện cho Trịnh Minh Nguyệt. Trịnh Minh Nguyệt nghe xong chỉ nói:

"Ta thấy chuỗi ngọc này không nên tặng vẫn hơn."

Hạ Diệp Dương lơ đãng hỏi lại:

"Lời này của Trịnh tu nghi là có ý gì?"

"Dù sao chuỗi ngọc này cũng là đồ của thái hậu ban cho chiêu dung." Trịnh Minh Nguyệt vờ như không nhìn ra sự tức giận của Hạ Diệp Dương, tiếp tục từ tốn giải thích: "Giờ cô tặng nó lại cho Nguyễn dung hoa, mặc dù cô không có ý tứ gì nhưng cũng khó tránh khỏi người ngoài không hiểu chuyện lại bàn ra tán vào, khiến Nguyễn dung hoa cũng khó giải thích. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cô vẫn nên cân nhắc thì hơn."

Lời này kể ra cũng có lý. Chẳng qua bình thường Trịnh Minh Nguyệt và Hạ Diệp Dương vốn không mấy thân thiết, nay nàng ta tự nhiên chạy đến phân tích thiệt hơn, khó trách nàng ta có tâm đề phòng.

Nguyễn Nhã Liên thì không nghĩ được nhiều như thế. Nàng ta chỉ muốn Hạ Diệp Dương nhận lại chuỗi ngọc, nay có người nói đúng ý mình thì cầu còn chẳng được, bèn thuận theo Trịnh Minh Nguyệt mà tiếp tục khước từ :

"Mọi người đều là chị em một nhà, cần gì phải quá khách khí. Ý tốt của chiêu dung, Nhã Liên xin nhận. Còn chuỗi vòng này quá quý giá, sắc xanh trong trẻo thuần khiết, thiết nghĩ cô đeo nó vẫn hợp hơn."

Hạ Diệp Dương tuy bị từ chối nhưng được người khác khen ngợi thì vẫn không nén nổi tự hào.

"Nói cũng phải."

Thấy đối phương có vẻ chấp thuận, Trịnh Minh Nguyệt cầm lấy chuỗi vòng trao lại vào tay Hạ Diệp Dương, bất giác giật mình chỉ về phía xa:

"Ai như Quách tuyên vinh?"

Mọi người tò mò nhìn theo, quả nhiên là cô nàng lắm chuyện Quách Liễu. Từ ngày Phùng Diệm Quỳnh bị phế, Quách Liễu ở trong cung mất đi chỗ dựa, năm lần bảy lượt bị người khác tìm tới gây sự, sống những ngày tháng không dễ dàng gì.

Hồi trước "bất đắc dĩ" ở bên Phùng Diệm Quỳnh, Hạ Diệp Dương vốn đã chẳng ưa gì Quách Liễu. Nay nhìn thấy đối phương, nàng ta lại càng chán ghét hơn, liền giật lấy chuỗi vòng từ tay Trịnh Minh Nguyệt rồi đi thẳng.

Không còn chuyện của mình nữa, Nguyễn Nhã Liên cũng xoay lưng bước đi. Chỉ có Trịnh Minh Nguyệt vẫn đứng lại, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

Một lúc sau...

"Lệnh bà cẩn thận!"

Có tiếng Lạc Hòa hét lên. Khi Nguyễn Nhã Liên hoảng hốt quay đầu lại, đã thấy Hạ Diệp Dương trượt chân ngã dưới bậc thềm, bên cạnh nàng ta, những hạt ngọc bích đang chầm chậm lăn khắp bốn phía.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp (4).

Chuỗi ngọc bị đứt đúng lúc Hạ Diệp Dương đang bước xuống bậc thang. Cũng may có Lạc Hòa nhanh tay kéo lại nên Hạ Diệp Dương chỉ bị treo chân, nếu để nàng ta đập đầu vào đầu đó, chỉ e đám phi tần nhàn rỗi lại có chuyện để bàn luận.

Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Trong cung thi thoảng vẫn có người vụng về trượt ngã. Nhưng Quách Liễu lại nhất quyết cho rằng có kẻ rắp tâm bứt vòng nhằm hãm hại Hạ Diệp Dương, mà hung thủ, theo như suy đoán của nàng ta thì chỉ có thể là Nguyễn Nhã Liên.

Lời Quách Liễu nói cũng không phải không có lý. Từ đầu đến cuối, chỉ có hai người tiếp xúc với chuỗi ngọc ấy. Hạ Diệp Dương coi trọng nhan sắc hơn sinh mạng, đối với những loại chuyện có thể để lại sẹo kiểu này, nàng ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm. Nguyễn Nhã Liên lại từng bị Hạ Diệp Dương liên lụy trong chuyện hạ độc ở Thụy Đức, nếu nàng ta vì chuyện này mà ôm hận trong lòng thì cũng không phải là không thể. Có điều bản tính Nguyễn Nhã Liên vốn hiền lành, không ưa tranh đoạt. Nhớ lần trước, Nguyễn Nhã Liên từng nghĩ ra cách đối phó với sứ thần, chỉ vì ngại đứng lên tranh chấp mà nhường cả công lao cho Hoàng Lan. Một người như thế, nhìn kiểu gì cũng không giống kẻ có tâm cơ hại người. Còn nếu giả dụ suy luận của Quách Liễu chính xác thì Nguyễn Nhã Liên này quá giỏi ẩn nhẫn rồi.

Rốt cuộc có phải là nàng ta làm không? Không ai biết. Chỉ có một đám người đang lẳng nhăng ở Triều Dương uyển.

"Hạ chiêu dung, cô tin ta đi, chuyện này không liên quan đến ta. Ta và cô không thù không oán, việc gì ta phải hại cô chứ?"

Lúc về đến Triều Dương uyển, Nguyễn Nhã Liên vẫn không ngừng giải thích. Không biết vì đau hay vì giận mà Hạ Diệp Dương không thém nói một câu nào. Trịnh Minh Nguyệt trước sau vẫn trầm mặc như thế. Chỉ có Quách Liễu luôn mồm nói bóng nói gió, như thế chỉ sợ người khác không nhớ tới sự tồn tại của mình:

"Không thù không oán?" Quách Liễu cười lạnh: "Vậy mà ta lại nghe ai đó nói rằng Nguyễn dung hoa bị phạt trọng, đau đến mức ba ngày không ra khỏi Lâm Nguyệt cư cơ đấy."

Hơn mười ngày trước, Phùng Diễm Quỳnh hãm hại Hạ Diệp Dương bất thành, hại Nguyễn Nhã Liên phải chịu ba mươi trọng oan uổng. Quách Liễu nói đến chuyện này hòng chứng minh rằng Nguyễn Nhã Liên hoàn toàn có động cơ trả đũa Hạ Diệp Dương. Nghe vậy, Nguyễn Nhã Liên chỉ thở dài:

"Đúng vậy, đáng lí ra phải bảy ngày mới khỏi, nhờ có Hạ chiêu dung đưa thuốc tới mà ba ngày ta đã có thể ra khỏi giường. Nếu không có Quách tuyên vinh nhắc nhở, suýt nữa ta đã vô tâm mà quên cảm tạ thịnh ý của chiêu dung rồi."

Quách Liễu đang muốn thêm dầu vào lửa, Nguyễn Nhã Liên lại nhắc tới thâm tình giữa nàng ta và Hạ Diệp Dương. Ở một bên, Trịnh Minh Nguyệt vô tình hữu ý nở một nụ cười, nhàn nhã xem tiếp kịch hay.

"Không phải cô động chân động tay, chẳng lẽ Hạ chiêu dung hồ đồ tự hại mình?" Chẳng mấy khi được dịp thể hiện, Quách Liễu càng nói càng đắc ý: "Hay mọi người cho rằng đồ thái hậu ban tặng có vấn đề, đến nỗi vừa đeo đã đứt?"

Trịnh Minh Nguyệt miễn cưỡng ngắt lời nàng ta:

"Quách tuyên vinh, chỗ thái hậu không đến lượt chúng ta bình xét."

Quách Liễu iu xù:

"Ta không có ý đó."

Nàng ta không quy trách nhiệm cho thái hậu, vậy càng ám chỉ thủ phạm là Nguyễn Nhã Liên. Luận về mồm mép, Nguyễn Nhã Liên vốn ăn ngay nói thẳng, không phải đối thủ của một kẻ vừa điêu ngoa vừa mặt dày như Quách Liễu. Lẳng nhăng cả nửa buổi, nạn nhân còn chưa nói gì, chỉ có "kẻ đi ngang qua" Quách Liễu là nhiệt tình truy tìm thủ phạm nhất. Nguyễn Nhã Liên đã bị nàng ta dồn ép đến đứng ngồi không yên, chỉ sợ không có tội cũng biến thành có tội...

Hình như Quách Liễu muốn kiếm chút danh tiếng từ vụ này thì phải, bám còn dai hơn cả đĩa!

Thấy Quách Liễu không có ý định bỏ cuộc, Trịnh Minh Nguyệt kín đáo đến cạnh Nguyễn Nhã Liên rồi hạ giọng:

"Nguyễn dung hoa, ta có thể giúp cô."

Thoạt đầu Nguyễn Nhã Liên khá ngạc nhiên khi Trịnh Minh Nguyệt chịu đứng ra nói giúp mình, sau tâm tư dần xoay chuyển, nàng ta không còn cảm kích nữa, chỉ cúi đầu nói:

"Vì sao?"

Kẻ tinh ý sẽ nhận ra, Nguyễn Nhã Liên không hỏi Trịnh Minh Nguyệt giúp bằng cách nào, mà chỉ hỏi vì sao.

Có những khi, thủ đoạn không đáng sợ bằng mục đích.

"Trước mặt bệ hạ và thái hậu, ta có thể làm chứng rằng cô không hề động chân động tay lên chuỗi ngọc đó."

Nói xong, Trịnh Minh Nguyệt mỉm cười như có như không. Nụ cười này không thuần thực, khó dò như Lê Tuyên Kiều nhưng lại đáng sợ theo một kiểu khác, âm trầm và nham hiểm.

Thấy đối phương cười, Nguyễn Nhã Liên cũng bật cười.

"Cảm ơn ý tốt của tu nghi, nhưng đại lễ này, thứ cho Nhã Liên hèn mọn không thể nhận."

"Cô..." Trịnh Minh Nguyệt ghen họng, không tin trong hoàn cảnh này mà đối phương vẫn có gan từ chối.

Nhưng Nguyễn Nhã Liên thực sự có gan đó. Hoàn toàn phớt lờ Quách Liễu và Trịnh Minh Nguyệt, nàng ta đến trước mặt Hạ Diệp Dương rồi cương nghị nói:

"Lát nữa ta sẽ đến cung Trường Phúc tạ tội với thái hậu. Người có trách có phạt ra sao, ta cũng cam tâm tình nguyện."

Hạ Diệp Dương nhìn Nguyễn Nhã Liên bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, giống như đang ngấm ngấm dò xét, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng thở dài:

"Thôi bỏ đi, chuyện nhỏ này vẫn không lên kinh động tới thái hậu thì hơn."

"Không được!"

Có tiếng ai đó thất thố hét lên. Hạ Diệp Dương chán ghét lườm Quách Liễu:

"Vậy Quách tuyên vinh muốn thế nào mới được? Chẳng lẽ tôita lỡ tay làm rơi chuỗi vòng, cô cũng phải bắt ta chạy tới chỗ thái hậu xin đổi một chuỗi khác?"

Lỡ tay làm rơi? Biết Hạ Diệp Dương không có ý truy cứu, Quách Liễu bất mãn hừ lạnh một tiếng, cuối cùng đành im re, không cự cãi gì nữa.

...

Rời khỏi Triều Dương uyển, cung nữ Lan Hương mới hoàn hồn. Nàng ta lấm lét nhìn Nguyễn Nhã Liên, khó hiểu hỏi dò:

"Vì sao lệnh bà không muốn để Trịnh tu nghi nói giúp? Trịnh tu nghi là người ngoài, lại có địa vị vững chắc trong hậu cung, nếu có lệnh bà ấy nói giúp chẳng phải sẽ tốt hơn ư?"

Nguyễn Nhã Liên điềm tĩnh lắc đầu:

"Chính vì thế nên ta mới không dám để cô ta giúp. Trịnh tu nghi là người nào chứ? Người cho rằng cô ta sẵn sàng giúp đỡ người ngoài mà không tính toán chút lợi lộc gì sao?"

Sau chuyện xảy ra với Phùng Diễm Quỳnh, Nguyễn Nhã Liên đã học được cách nghi ngờ mọi thứ.

"Có lẽ Trịnh tu nghi biết lệnh bà không làm việc đó..."

Lan Hương vẫn kiên trì đặt giả thiết. Theo hầu Nguyễn Nhã Liên đã lâu, Lan Hương rất hiểu chủ nhân mình, nàng ta dám chắc việc hôm nay không liên quan tới Nguyễn Nhã Liên.

"Biết? Đương nhiên Trịnh tu nghi phải biết rồi." Nguyễn Nhã Liên bỗng mỉm cười: "Bởi vì người động chân động tay trên chuỗi ngọc đó là cô ta chứ không phải ta."

Lan Hương sững sốt hét lên. Cũng may lúc này bọn họ đã rời xa Triều Dương uyển.



"Người có nhớ lúc Quách tuyên vinh xuất hiện không? Khi ấy chẳng phải Trịnh tu nghi đã nói một câu khiến cả mấy người chúng ta đều phải nhìn về một phía đó sao?"

Lan Hương bùi ngùi nhớ lại, quả thật là như vậy, mà hình như đó cũng là lúc Trịnh Minh Nguyệt cầm chuỗi ngọc đưa cho Hạ Diệp Dương.

"Ý lệnh bà là... Trịnh tu nghi nhân lúc đó liền động chân động tay? Nhưng cô ta dùng thứ gì để cứa dây vòng chứ?"

"Ta để ý thấy chiếc đai áo của cô ta bị khuyết mất một miếng kim loại nhỏ. Loại đai áo này ta từng sử dụng nên biết rất rõ, miếng kim loại ấy tuy nói là dùng để trang trí nhưng có thể dễ dàng tháo ra gắn vào, hơn nữa chỉ cần khéo mài một chút thì sắc không kém gì dao đâu."

Nghe vậy, Lan Hương bất giác rùng mình. Tình cờ gặp mặt mà vẫn ra tay được như thế, Trịnh tu nghi, con người này thật đáng sợ!

"Thì ra Trịnh tu nghi mới là kẻ hãm hại Hạ chiêu dung."

Nguyễn Nhã Liên ngắt lời đối phương:

"Không, người cô ta muốn hại không phải Hạ chiêu dung."

Lần này thì Lan Hương mù mịt hẳn. Trịnh Minh Nguyệt bứt vòng của Hạ Diệp Dương, hại nàng ta trượt ngã, giờ lại nói đối tượng của Trịnh Minh Nguyệt không Hạ Diệp Dương, vậy thì là ai?

Nguyễn Nhã Liên nhìn trước ngó sau, đến khi chắc chắn xung quanh không có ai mới hạ giọng:

"Ban đầu ta cũng cho rằng Trịnh tu nghi muốn hại Hạ chiêu dung. Nhưng người thử nghĩ xem, lúc Hạ chiêu dung nhận lại chuỗi ngọc ấy, nó vẫn không hề hấn gì, chứng tỏ Trịnh tu nghi không cắt quá sâu, hơn nữa còn

không gây ra hậu quả lập tức. Nếu cô ta rắp tâm khiến chiêu dung trượt ngã thì đã không dùng hạ sách này." Nói đoạn, Nguyễn Nhã Liên thở dài: "Vòng qua tay ta, trở về vài hôm thì đứt, nếu Hạ chiêu dung không hiểu chuyện, chẳng phải sẽ cho rằng ta sinh lòng đố kỵ hay sao? Dù sao thì mọi người đều biết ta thích chuỗi ngọc đó. Nói cách khác, ta mới là mục tiêu của cô ta. Nhưng có một điều Trịnh tu nghi không lường được, đó là chuỗi ngọc lại đứt luôn lúc đó, chắc do cô ta ra tay mạnh quá cũng nên. Tùy cơ ứng biến, cô ta mới ngỏ ý muốn nói giúp ta trước mặt thái hậu thôi."

Sự việc đi lệch so với tính toán ban đầu mà Trịnh Minh Nguyệt vẫn ứng phó được, con người này thực sự không hề đơn giản.

"Con không hiểu Trịnh tu nghi làm thế để làm gì?"

"Cắt vòng, là muốn li gián ta và Hạ chiêu dung. Ra mặt nói giúp, là muốn ta phải chịu ơn cô ta. Dù Trịnh tu nghi có làm gì đi nữa, mục đích cuối cùng cũng là cô lập rồi lôi kéo ta về phía cô ta. Giờ Huệ phi đã không còn, Hạ chiêu dung thân thiết với Lê tu dung, kẻ không an phận vội vàng đi kéo bè kết cánh là chuyện dễ hiểu."

"Lệnh bà sẽ không để Trịnh tu nghi lôi kéo chứ?"

Nguyễn Nhã Liên đứng đĩnh đạc đầu, giọng có phần mơ hồ:

"Con người ai cũng muốn dựa vào người khác nhưng thực sự chỉ có thể dựa vào chính mình."

Mái ngói Lãm Nguyệt cư đã hiện ra. So với sự ồn ào của Triều Dương uyển, Lãm Nguyệt cư vẫn là nơi bình yên nhất. Xưa nay Nguyễn Nhã Liên không ưa tranh đoạt, chính là vì mong muốn một cuộc sống bình yên. Nhưng sau chuyện ngày hôm nay, hình như sở nguyện đó đã quá xa vời rồi.

...

Rời khỏi Triều Dương uyển, tâm trạng của Trịnh Minh Nguyệt cũng không tốt hơn Quách Liễu là bao. Trước kia Phùng Diễm Quỳnh lộng quyền, nàng ta không tiện xuất đầu lộ diện, toàn đẩy chuyện tốt đẹp về tay Lê Tuyên Kiều. Nay thời thế đã thay đổi, Phùng Diễm Quỳnh và Nguyễn Hoàng Lan, kẻ chết người rời cung, Trịnh Minh Nguyệt cảm thấy thời cơ của mình đã tới.

Trịnh Minh Nguyệt vốn chỉ là con gái một viên tổng binh thiềm sự tứ phẩm, thuộc hạ tâm phúc của thiếu úy Lê Lăng. Lê Lăng không có con gái, thấy Trịnh Minh Nguyệt tư dung yêu kiều, đối nhân xử thế lại khôn ngoan sắc sảo bèn nhận nàng ta làm con gái nuôi, một thời gian sau thì đưa nàng ta tiến cung. Thẳng thắn ra mà nói, Lê Lăng muốn sắp xếp tai mắt trong hậu cung, trợ giúp cho thế lực của lão ở ngoài triều. Đương nhiên Trịnh Minh Nguyệt biết điều đó, nhưng nàng ta không hề phản đối, ngược lại còn dựa vào sự sắp đặt của "cha nuôi" để từng bước từng bước leo lên vị trí tu nghi vững chắc như ngày hôm nay.

Trịnh Minh Nguyệt là kẻ có dã tâm! Cũng như Lê Tuyên Kiều, ngôi vị hoàng hậu còn bỏ trống kia mới là mơ ước cả đời của nàng ta.

Nay trong hậu cung thế lực của Lê Tuyên Kiều là mạnh nhất. Tất nhiên Trịnh Minh Nguyệt không thể ngồi yên chờ đợi. Và người đầu tiên nàng ta muốn lôi kéo chính là Nguyễn Nhã Liên, bởi từ lúc ở cung Thụy Đức, nàng ta đã có linh cảm rằng Nguyễn Nhã Liên là kẻ rất có tiền đồ.

Trịnh Minh Nguyệt muốn lợi dụng việc chuỗi ngọc để chia rẽ Nguyễn Nhã Liên và Hạ Diệp Dương. Khi chuỗi ngọc ấy khiến Hạ Diệp Dương trượt ngã, nàng ta xúi giục Quách Liễu thêm dầu vào lửa còn bản thân lại ra mặt nói đỡ cho Nguyễn Nhã Liên hòng biến mình thành một kẻ đi ban phát ơn nghĩa.

Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính.

Thái độ rộng lượng của Hạ Diệp Dương dành cho Nguyễn Nhã Liên, Trịnh Minh Nguyệt còn có thể miễn cưỡng giải thích, nhưng vì sao chuỗi ngọc ấy lại đứt sớm như thế, hơn nữa còn hại Hạ Diệp Dương ngã tẹo cả chân, nàng ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể nghĩ ra...

...

"Chuỗi ngọc ấy là do ta cố tình bứt đứt." Hạ Diệp Dương nằm trên trường kỉ, vừa uống nốt bát thuốc đắng chát mà Lạc Hòa bưng lên vừa dùng đĩnh giải thích: "Nguyễn dung hoa cũng thật là... Ta thật lòng muốn tặng chuỗi ngọc cho nàng ấy, nàng ấy lại cứ nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng uống mất một món đồ tốt."

Nghĩ lại tình cảnh lúc ấy, Lạc Hòa không khỏi cảm thán một câu:

"Nhưng mà lệnh bà làm thế cũng mạo hiểm quá cơ. Nhờ đâu conì không hiểu ám hiệu của lệnh bà mà không kịp lao ra, chẳng phải..."

Hạ Diệp Dương bật cười thích thú:

"Ta tin người sẽ hiểu. Hơn nữa, muốn có lợi ích thì phải chấp nhận trả giá. Trịnh tu nghi đã động chân động tay trên chuỗi ngọc của ta, vậy ta càng phải xem rõ cuộc mục đích của cô ta là gì."

Thì ra Hạ Diệp Dương đã sớm biết hành vi của Trịnh Minh Nguyệt. Lúc đối phương chỉ về hướng Quách Liễu để phân tán sự chú ý của mọi người, lúc đối phương thì thầm to nhỏ với Nguyễn Nhã Liên trong Triều Dương uyển, rồi cả mảnh kim loại bén ngọt kia... Hạ Diệp Dương đều nhìn thấy tất cả. Thuận nước đẩy thuyền, nàng ta mới cố tình bứt đứt luôn chuỗi ngọc, khiến mọi chuyện bung bét ra để đối phương tự lòi đuôi chuột mà thôi.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán. Mục đích của Trịnh Minh Nguyệt là gây mâu thuẫn giữa Hạ Diệp Dương và Nguyễn Nhã Liên. Khi chia rẽ

không được, Trịnh Minh Nguyệt lại muốn ban phát chút ân nghĩa giả tạo cho Nguyễn Nhã Liên, hòng âm thầm gây dựng thế lực cho riêng mình.

Khoan khoái nhấp một ngụm trà, giờ Hạ Diệp Dương mới thấy lời của Lê Tuyên Kiều nói rất đúng. Hậu cung này, càng ngày càng xuất hiện lắm kẻ thú vị...

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 32: Gặp lại Trường Giang).

...

(1): Phủ Từ Sơn thuộc thừa tuyên Kinh Bắc, gồm năm huyện Quế Dương, Đông Ngàn, Võ Giàng, Tiên Du và Yên Phong (theo Dư địa chí).

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (1)

(Lặng lẽ và bí ẩn như một bóng ma, người kia vẫn đứng đó, nhàn tản tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, tư thế vừa ngang tàng vừa ngạo nghễ, tuy y im lặng, nhưng lại khiến người đối diện có cảm giác không rét mà run...)

...

Tư dinh nhà họ Lê.

Đã đầu giờ Hợi nhưng tiếng người cười nói râm ran, tiếng nam nữ chọc ghẹo nhau vẫn vang lên không ngớt. Sau bức rèm lụa mờ ảo, bốn năm cô gái dáng vẻ phong tình vạm vỡ đang vây quanh một gã thanh niên, ánh mắt lả lướt đưa tình, mà gã thanh niên ấy không phải ai khác chính là Lê Thụ. Lê Thụ hai tay ôm hai mỹ nhân, trái hôn phải ghẹo, những cuộc vui đêm xuân cứ thế, triền miên không dứt.

Đối lập với không khí sinh hoạt trụy lạc ấy, bên trong Trai phòng lại vô cùng tịch mịch. Hoàng Lan nhắm tính mình bị giam ở đây đã năm ngày. Năm ngày, Lê Thụ không có thái độ gì rõ ràng, mỗi khi rảnh rỗi lại ghé qua đây chửi rửa vài câu rồi bỏ đi. Nhưng Hoàng Lan hiểu rằng cái thái độ "không rõ ràng" ấy sớm muộn cũng chấm dứt. Có thể đắc tội với người quân tử, không nên đắc tội với kẻ tiểu nhân. Lê Thụ chưa xử trí nàng có lẽ vì hãn chưa tìm được một cách trả thù đủ thống khoái mà thôi.

Bỗng đâu từ trong bóng tối, một bàn tay vươn tới, lặng lẽ xoa xoa huyết thái dương cho Hoàng Lan. Nàng quay sang nhìn, thì ra Ngọc Huyền vẫn

chưa ngủ.

Nếu ai đó hỏi vì sao Lê Thụ lại thẳng tay quăng người tiểu thiếp của mình vào đây, câu trả lời họ nhận được sẽ rất đơn giản. Đại khái, Lê Thụ là một kẻ lật lọng, giày vò Ngọc Huyền chán chê xong, hẳn nuốt lời, không thả người như đã hứa. Cực chẳng đã, Ngọc Huyền đành tự ý thả Hoàng Lan ra, định bụng sau đó sẽ nhận lỗi với Lê Thụ, nào ngờ đương trường bị hắn bắt gặp, bèn đánh cho một trận thừa sống thiếu chết rồi quăng vào đây. Cậu ấm nhà thiếu úy Lê Lăng chưa bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc!

"Tiểu thư vẫn chưa ngủ à?"

Khi Ngọc Huyền rời khỏi cung, Hoàng Lan vẫn là Nguyễn tiểu thư của Nhữ Hiên các. Giờ dù đã biết nàng chính là Nguyễn sung nghi nhưng Ngọc Huyền vẫn không thay đổi được cách xưng hô như cũ.

Hoàng Lan cảm kích đưa tay ra nắm lấy tay Ngọc Huyền, ý bảo nàng ta không cần xoa bóp cho mình nữa, đoạn lại thở dài:

"Tôi không ngủ được... Ngọc Huyền, vì tôi mà cô phải chịu thiệt thòi rồi."

Ngọc Huyền lắc đầu cười:

"Tiểu thư sao lại nói vậy? Ngày ấy, tôi nghe lời Triệu tiệp dư, đem tượng gỗ và da rắn vu cáo tiểu thư, nhưng đến cuối cùng, Triệu tiệp dư đòi giết tôi, còn tiểu thư lại giúp tôi giữ lại cái mạng này. Đại ân đại đức ấy, tôi sao dám quên?"

"Chuyện đã qua lâu rồi, đừng nhắc lại nữa."

Hoàng Lan ngán ngẩm ngắt lời Ngọc Huyền. Đã ba ngày nay, kể từ lúc bị giam vào đây, ngày nào Ngọc Huyền cũng nhắc lại chuyện cũ. Hoàng Lan biết trước đây Ngọc Huyền không muốn hại nàng. Chẳng qua cuộc

sống trong cung thân bất do kỷ, Triệu Bảo Khánh lại ác nghiệt, nếu Ngọc Huyền không tuân lời vu cáo Hoàng Lan, chưa biết chừng người phải chết chính là nàng ấy. Chính vì hiểu được đạo lý sinh tồn này, Hoàng Lan mới không nỡ dồn Ngọc Huyền vào chỗ chết.

Ngọc Huyền gượng cười rồi lẳng lặng gạt đi:

"Tôi dù chỉ là một người bình thường nhưng cũng biết câu ân trả nghĩa đền. Tiểu thư từng cứu giúp tôi, việc ấy tôi nguyện ghi tạc cả đời."

Hoàng Lan cười không được mà khóc cũng không xong. Đầu tiên là Nguyệt Hằng, rồi Lâm Vũ Linh, bây giờ lại là Ngọc Huyền. Hoàng Lan chỉ thuận tay giúp họ chút đỉnh, vốn không hề nghĩ tới chuyện ban phát ơn nghĩa gì, nhưng cuối cùng lại kéo theo một đám người sống chết đòi báo ơn!

"Đành rằng như vậy, nhưng cô cũng đã mạo hiểm để cứu tôi. Giờ chúng ta không ai nợ ai. Lần sau đừng bán mạng vì tôi nữa. Lê Thụ không phải kẻ biết nói lý lẽ đâu."

Ngọc Huyền không nói gì nữa, vẫn cần mẫn bóp đầu cho Hoàng Lan. Vết thương này là do Hoàng Lan lao ra chắn cho Ngọc Huyền khỏi tay Lê Thụ, kết quả là bị một gậy trúng đầu, đến nay vết máu tụ ở thái dương vẫn chưa tan hết.

"Tay nghề mát xa của cô khá lắm!" Tựa vào lòng Ngọc Huyền, Hoàng Lan mơ màng lẩm bẩm.

Ngọc Huyền khó hiểu hỏi lại:

"Mát xa là gì ạ?"

Hoàng Lan chỉ cười trừ cho qua chuyện. Thỉnh thoảng nàng hay lỡ miệng nói ra mấy từ ngữ hiện đại trước mặt Tư Thành hay đám người Lâm Vũ



Linh. Những lúc ấy, nàng thật sự rất lười giải thích.

"Phải rồi, sao cô lại trở thành tiểu thiếp của Lê Thụ?"

Ngọc Huyền mỉm cười chua chát:

"Tiểu thư thực sự muốn nghe chuyện của tôi?"

Ánh mắt hơi trầm xuống. Ngọc Huyền thôi không xoa đầu cho Hoàng Lan nữa. Nàng ta tựa lưng vào vách tường, bắt đầu nhớ lại câu chuyện của chính mình.

...

Ngọc Huyền sinh ra và lớn lên ở một ngôi làng nhỏ dưới chân núi Tản Viên. Năm nàng ta sáu tuổi, mẹ mất bởi bạo bệnh, cha nàng ta cưới về một người vợ mới. Đó là một người đàn bà độc ác và cay nghiệt. Bà ta bắt Ngọc Huyền làm việc quần quật từ sáng đến tối, những khi rảnh tay lại đánh đập Ngọc Huyền không thương tiếc. Cha Ngọc Huyền biết chuyện nhưng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng quẳng ra mấy đồng bạc vụn rồi bảo nàng ta đi mua thuốc về bôi.

Ngọc Huyền đã quên mất rằng cha mình là một người nhu nhược đến mức nào.

Ngày qua ngày, tuổi thơ của Ngọc Huyền bị ám ảnh bởi những trận đòn roi kinh hoàng từ người dì ghẻ. Và khi cậu em trai chào đời, nàng ta trở thành cái bóng trong ngôi nhà của chính mình. Một cái bóng, cô độc, đáng thương, lặng lẽ theo đúng nghĩa!

Một ngày đẹp trời, nhân lúc chồng vắng nhà, mẹ dì ghẻ liền dắt Ngọc Huyền vào trong kinh thành rồi đem bán cho một gia đình giàu có. Năm ấy Ngọc Huyền mới mười một tuổi!

Mười một tuổi, con người ta không còn quá ngây thơ trước mọi đau khổ. Sự bạc bẽo của cha, sự ác độc của người dì ghẻ, Ngọc Huyền đều hiểu. Nhưng nàng ta không khóc lóc, cũng không có ý định bỏ trốn về nhà nữa. Có lẽ tận sâu trong tâm tưởng của Ngọc Huyền, gia đình đã không còn là một định nghĩa quan trọng... nhà mình cũng được, nhà họ Triệu cũng được, miễn nơi đó có thể che mưa che nắng, nàng ta đều sẵn sàng ở lại.

Mười một tuổi, cuộc sống đã dạy cho Ngọc Huyền cách buông xuôi và thỏa hiệp.

Sớm đã quen với cực khổ, Ngọc Huyền làm việc rất chăm chỉ và tận tâm. Nàng ta được phu nhân tin yêu, cất nhắc thành tì nữ thân cận của đại tiểu thư Triệu Bảo Khánh. Đến khi Triệu Bảo Khánh dẫn theo nàng ta nhập cung thì cũng đã sáu năm trôi qua.

Giờ nghĩ lại, Ngọc Huyền chỉ ước giá như Triệu Bảo Khánh an phận hơn một chút, hoặc giá như ngày ấy nàng ta can đảm hơn một chút...

Nhưng cuộc đời này, có những chuyện vốn không thể dùng hai chữ "giá như" để cứu vãn!

Ba mươi trượng chưa thể đoạt mạng người, nhưng cũng đủ khiến Ngọc Huyền sống không bằng chết. Nàng ta bị bỏ lại ở góc đường, thân tàn ma dại, không quen ai để cầu cứu, thậm chí còn không lết nổi đi bất kì đâu, chỉ biết sống dựa vào những bát cơm thừa canh cặn được người ta bố thí cho. Suốt quãng thời gian ấy, không lúc nào Ngọc Huyền không ngửa cổ nhìn lên bầu trời và cầu cho cái chết đến với mình nhanh hơn một chút.

Nhưng đối với Ngọc Huyền, nguyện ước tưởng chừng nhỏ bé ấy kể ra cũng quá xa xỉ.

Vào một ngày đẹp trời, bà chủ kỹ viện lớn thứ nhì kinh thành, Bích Xuân viện, trông thấy một người con gái đang nằm co quắp bên đường liền động lòng trắc ẩn. Ngọc Huyền được bà ta đem về cứu chữa. Cũng kể từ ngày ấy,

Bích Xuân viện có thêm một kỹ nữ xinh như hoa, đến tên cũng rất đẹp: Ngọc Huyền.

Loại người như mụ chủ Bích Xuân viện sẽ không bao giờ nhón tay làm phúc mà không tính toán đến lợi lộc phía sau. Nếu Ngọc Huyền là một kẻ có nhan sắc tầm thường, mụ ta đã bỏ mặc từ lâu, tội gì phải rước một kẻ thân tàn ma dại về Bích Xuân viện để nuôi báo cô. Chẳng qua, với cặp mắt lồi đời, mụ đã sớm nhìn ra Ngọc Huyền sẽ là con gà đẻ trứng vàng của mình...

Người ta nói rằng Ngọc Huyền chấp nhận ở lại Bích Xuân viện vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của mụ chủ, cũng có kẻ nói nàng ta vì đồng tiền mà không ngại dấn thân vào chốn phong hoa tuyết nguyệt. Chỉ có Ngọc Huyền hiểu rằng vì sao mình lại làm vậy. Không phải nàng ta không biết mục đích của mụ chủ Bích Xuân viện. Nhưng nàng ta có thể làm gì? Chạy trốn ư? Bích Xuân viện bảo kê kẻ đông người ác, nàng ta có bản lĩnh chạy thoát ư? Mà kể cả có chạy thoát, sau đó sẽ đi về đâu? Cố hương? Ngọc Huyền đã sớm quên đi từ lâu. Nhà họ Triệu? Nơi ấy càng không thể trở về. Có lẽ trên đời này, ngoài Bích Xuân viện, không còn chỗ nào sẵn lòng dung chứa Ngọc Huyền nữa. Vì thế, nàng ta nhận lời ở lại, phó mặc bản thân vào tay khách làng chơi và những đêm xuân bất tận.

-A=R

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (2)

Thường Nguyệt lâu sụp đổ. Bích Xuân viện trở thành nơi hoan lạc mới của Lê Thụ. Vừa nhìn thấy Ngọc Huyền, hắn như bị hớp hồn, liền dứt khoát bỏ ra hơn một trăm quan tiền để mua người đẹp về dinh. Mụ chủ tiệc Ngọc Huyền, nhưng chung quy không dám đắc tội công tử nhà họ Lê, cuối cùng đành cầm hơn trăm quan tiền mà nước mắt như mưa, ngậm ngùi tiễn biệt Ngọc Huyền đến tận cửa.

Đó là chuyện hai tháng trước...

Không ai biết tân hoa khôi của Bích Xuân viện là cô cung nữ từng bị đuổi khỏi cung. Lê Thụ chỉ biết hấn cưới về một kỹ nữ Ngọc Huyền mà không hề biết nàng ta chính là Tiểu Lam.

Câu chuyện kết thúc trong tiếng nấc nghẹn. Ngọc Huyền ngoảnh mặt đi, vụng về để bóng tối che đi khóe mắt vẫn còn ngấn nước. Thuở nhỏ bị dì ghẻ hành hạ rồi bán đi, sáu năm làm tì nữ nhà người, vào cung lại chọn sai chủ nhân, để rồi kết cục bị lừa vào kỹ viện, đến khi lấy chồng cũng không danh chính ngôn thuận, phải chấp nhận làm tiểu thiếp của loại người không ra gì... Nói cuộc đời của Ngọc Huyền là một tấm bi kịch cũng chẳng sai. Hoàng Lan lưu lạc đến quá khứ thật đấy, nhưng ít ra nàng còn có Nhữ Hiên các để trở về, còn có Lâm Vũ Linh, Nguyệt Hằng hết mực tận tâm, còn có Lê Tư Thành ở bên bầu bạn. Trước đây nàng cứ tưởng rằng cuộc đời mình đã đủ truân chuyên, nhưng so với Ngọc Huyền, hóa ra nàng còn hạnh phúc hơn gấp bội.

Mỗi khi nhìn vào mắt Ngọc Huyền, Hoàng Lan lại như nhìn thấy hình bóng của Lâm Vũ Linh. Mặc dù không ai đong đếm được nỗi đau, nhưng Hoàng Lan tin chắc rằng những gì mà Ngọc Huyền và Lâm Vũ Linh đã phải trải qua, so với nàng, so với tất cả mọi người gộp lại, cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Bình tĩnh xoay vai Ngọc Huyền lại, để người ấy đối diện thẳng với mình, Hoàng Lan cương quyết nói:

"Ngọc Huyền, nghe lời tôi, sớm rời khỏi nơi này đi. Cô vẫn còn trẻ, đừng lãng phí tuổi xuân của mình bên một kẻ không ra gì như Lê Thụ nữa."

Ngọc Huyền nghe vậy chỉ khẽ khàng lắc đầu. Chưa phải nàng ta chưa từng nghĩ tới chuyện bỏ đi. Nhưng rời khỏi đây, liệu nàng ta có thể tìm được một nơi tốt đẹp hơn không? Hay là lại một lần nữa sa chân vào chốn phong trần? Có chạy trốn cũng không trốn khỏi định mệnh. Nếu đã cùng đường, vậy thì giữa một đồng hang hùm miệng sói, Ngọc Huyền tình nguyện tìm đến một hang hùm bình yên nhất, nhắm mắt đưa chân mà yên ổn sống đến cuối đời.

"Tiểu thư có biết không, có những chuyện một khi đã dẫn thân vào thì không thể cứu vãn được nữa." Ngọc Huyền bỗng dừng mỉm cười: "Từng sống kiếp phong trần, tôi có tư cách gì để đi tìm hạnh phúc? Ở nhà họ Lê, ít ra tôi còn có cái ăn cái mặc, không phải lo chuyện nắng mưa, cuộc sống như vậy, đối với tôi đã là mãn nguyện lắm rồi."

"Cô thực sự không có mơ ước gì khác?"

Ánh mắt của Ngọc Huyền trở nên trầm buồn:

"Thực ra... tôi vẫn mong sau khi chết đi, có ai đó thương tình mà đem tro cốt của tôi về cố hương, xây cho tôi một mộ phần tử tế...."

"Đừng nói gở như vậy."

Ngọc Huyền thở dài và mơ hồ nhìn về phía xa:

"Ai mà chẳng phải chết! Tôi không sợ chết. Nghĩ lại cũng bảy năm rồi, tôi chưa một lần được về thăm núi Tản..."

Hoàng Lan vươn tay ra chặn lại, không cho Ngọc Huyền không nói tiếp nữa. Giữa đêm tối trùng trùng, những lời này chỉ càng khiến lòng người cảm thấy bất an...

...

Lê Thụ tuy lỗ mãng nhưng không phải dạng háo sắc hồ đồ. Mấy ngày nay hẳn chưa vội xử trí Hoàng Lan, không phải vì sợ, cũng không phải vì "chưa nghĩ ra biện pháp" như nàng tưởng, mà vì hẳn còn bận xử lý hậu quả do kẻ lạ mặt đó gây ra. Một đường dây buôn lâu gạo lớn như thế, kín kẽ như thế, vậy mà kẻ đó cũng tra ra được, thậm chí còn "chu đáo" gửi hết mọi bằng chứng cho quan phủ. Nếu không có Lê Lăng nhanh tay lo lót dàn xếp, chỉ e chuyện này đã truyền tới tận điện Kính Thiên, khi ấy nhà họ Lê hẳn cũng coi như xong đời.

...

Cùng lúc ấy, dưới những đụn mây mờ ảo, có một bóng người đang âm thầm di chuyển trên mái ngói của tòa tư dinh. Một cách không thể nhẹ nhàng hơn, y nhón chân đáp xuống rồi hướng thẳng về phía biệt viện.

Đây là tư dinh của Lê Thụ, và Phạm Anh Vũ không có thói quen từ bỏ con mồi của mình!

...

Bên trong Trai phòng, dưới ánh nến nghiêng ngả, Lê Thụ đang điên cuồng trừng phạt. Mặc cho đối phương giãy giụa, chống cự thế nào, hẳn cũng không chịu buông tha. Lốp áo ngoài bị xé toạc. Hoàng Lan vừa định

phản kháng đã bị Lê Thụ hung hăng cho liên tiếp năm sáu cái bạt tai. Sức nữ nhi chân yếu tay mềm căn bản không thể chống lại một kẻ trai tráng như Lê Thụ. Hoàng Lan càng né tránh, Lê Thụ càng thô bạo hơn. Những cú đánh trời giáng cứ không ngừng trút xuống. Chẳng mấy chốc, người Hoàng Lan đã nhũn ra như bún, áo quần xộc xệch, tóc tai rối bời, trên khoe môi bầm dập vẫn còn vương một sợi tơ máu.

Tên Lê Thụ khốn kiếp! Nếu có ngày thoát khỏi nơi này, Hoàng Lan nàng thề sẽ khiến hãn sống không bằng chết.

Một cái tát như trời giáng đưa nàng trở lại thực tại. Hoàng Lan xây xẩm cả mặt mày rồi nhổ ra một ngụm máu tươi.

Mãi sau Lê Thụ mới chịu dừng tay. Chỉ chờ có thế, Hoàng Lan liền bò lùì về góc giường.

"Lê Thụ, người mà dám tiến thêm một bước nữa, ta sẽ liều chết với người!"

Từ khi lạc về quá khứ, Hoàng Lan thường quen miệng xưng tôi, rất ít khi xưng ta gọi người với kẻ khác. Lần này nàng đã thực sự nổi giận. Nếu có một con dao trong tay, Hoàng Lan thề rằng mình sẽ không hề do dự mà đâm chết Lê Thụ!

Đối diện tư thế quyết liệt đó của Hoàng Lan, khoe môi của Lê Thụ cơ hồ lại nở ra nụ cười khoái trá.

"Liều chết?" Lê Thụ bật cười: "Người dựa vào cái gì mà đòi liều chết với ta?"

Nói đoạn, hãn vịn vẹo hai tay một cách khó hiểu rồi tiến dần vào trong và ép chặt Hoàng Lan xuống giường. Hơi thở gấp gáp của hãn phả vào mặt nàng, cay xè, nóng bỏng.

"Ngày ấy người dám thả người của ta đi, còn công khai sỉ nhục ta giữa chợ. Nói cho người biết, bản thiếu gia không phải người độ lượng, cũng không muốn độ lượng với đám dân đen các người. Chịu khó hạ ta cho tốt, rồi ta sẽ tiễn người đi thoải mái."

Vẫn là điệu cười nham nhở ấy. Bàn tay cứng ngắc của hắn thô bạo rờ mó khắp nơi, vuốt ve tẩm da thịt mềm mại của người con gái trước mặt. Hoàng Lan cảm thấy hai tai mình như ù đi. Đầu óc nàng như tê dại. Hàm răng nàng bất giác cắn chặt vào môi dưới, cắn đến bật máu, nàng cũng chẳng hay.

"Tư Thành..."

Giờ phút ấy, tâm trí Hoàng Lan chỉ tràn ngập hình ảnh của Lê Tư Thành. Nàng yếu ớt gọi tên hắn, van cầu hắn đến cứu mình. Thế nhưng tất thảy đều vô dụng. Trong Trai phòng, nhục cảm và phần hận cứ thế trào dâng...

Đúng lúc Lê Thụ định phá vỡ ranh giới cuối cùng thì chợt khựng lại. Hắn quay ngoắt lại phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn kẻ vừa đánh mình.

"Ngọc Huyền, người... người dám?"

Ngọc Huyền giật nảy mình, vội lẳng thanh gươm trong tay đi rồi quỳ xuống khóc lóc:

"Ngọc Huyền căn rơm căn cỏ lạy tướng công. Nguyễn tiểu thư không có tội tình gì, xin tướng công khoan dung độ lượng mà tha mạng cho tiểu thư."

Tối nay, để có không gian hành sự, Lê Thụ đã đuổi Ngọc Huyền ra khỏi Trai phòng. Hoàng Lan cứ tưởng nàng ta đã đi rồi, ai ngờ cuối cùng vẫn quay lại tìm mình.

Lê Thụ nổi giận, giơ chân đạp Ngọc Huyền khiến nàng ta ngã sòng soài ra đất.



"Cút!"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (3)

"Ngọc Huyền!"

Hoàng Lan cuống quýt thét lên. Nhưng Ngọc Huyền gan lì hơn nàng tưởng. Bị Lê Thụ đập ngã, nàng ta lại vùng dậy, bò đến ôm chân Lê Thụ, đồng thời hét to:

"Tôi giữ chân tướng công rồi, tiểu thư mau chạy đi!"

Hoàng Lan cứ đứng chết trân một chỗ. Nàng chạy đi rồi, Lê Thụ sẽ tha cho Ngọc Huyền sao?

Không đời nào!

Từ khi Lâm Vũ Linh bị liệt một bàn tay, nàng đã thề rằng sẽ không để bất kì ai vì mình mà phải chịu liên lụy nữa.

"Tôi không đi. Nếu có đi, cả hai cùng đi!" Hoàng Lan vừa cắn răng nói vừa loay hoay tìm cách cứu Ngọc Huyền khỏi tay Lê Thụ.

Trong khi đó, Lê Thụ thích thú ngắm nhìn hai người đang giằng co trước mặt. Đoạn, hấn cúi xuống, nâng cằm Ngọc Huyền lên và day nghiến:

"Ta bỏ hơn một trăm quan tiền để mua ngươi về, cho ngươi ăn, cho ngươi mặc, nhưng Ngọc Huyền à, ngươi xem ngươi đã báo đáp ta như thế nào? Hôm trước ngươi dám thả người của ta đi. Hôm nay lại cầm gậy đánh ta. Cách ngươi trả ơn đấy hả?"

Ngọc Huyền sợ hãi cúi đầu, lí nhí đáp không thành tiếng:

"Thiếp xin lỗi."

"Xin lỗi? Người mà cũng có tư cách xin lỗi?"

Lê Thụ nhếch mép cười nhạt. Hả thật giống Lê Lăng ở nụ cười nhạt nhẽo này.

Ánh mắt đang đảo dác tìm kiếm của Hoàng Lan dừng lại trên bàn, chạm phải con dao gọt hoa quả được ai đó bày sẵn.

Và hình như trong đôi mắt xảo quyệt của Lê Thụ cũng vừa lóe lên một tia sáng chết chóc.

Con dao ấy... gần tầm tay của Lê Thụ hơn của nàng.

"Không! Đừng!"

Khi nhận ra ý định của Lê Thụ, Hoàng Lan vội vã hét lên. Nhưng đã quá muộn!

...

Con dao trong tay thuận đà đâm xuống, cắm ngập vào lưng người con gái ấy.

Có máu bắn ra. Là máu của Ngọc Huyền. Nóng ấm... và đỏ rực...

Trai phòng tối tăm, nhưng tại sao Hoàng Lan lại thấy chói mắt đến thế?

Một lúc sau, giống như tòa lâu đài cát bị sóng đánh tan, có bóng hình gầy gò đổ ụp xuống đất.

...

Không một tia phấn nộ trào dâng, cũng không chất chứa lửa hận ngút trời, ngược lại, ánh mắt ấy bình thản đến lạ kỳ, lại có phần lạnh lẽo và u ẩn,

giống như một linh hồn vừa bước ra từ vực sâu địa ngục.

Lê Thụ bất giác lùi lại một bước. Hắn như cảm thấy nghẹt thở trước ánh mắt sắc hơn dao, lạnh hơn tuyết ấy.

"Người giết Ngọc Huyền rồi!"

Lê Thụ nuốt khan, khinh miệt nhìn trước mặt:

"Chỉ là một con kỹ nữ hạ đẳng..."

Kỹ nữ ư? Hoàng Lan cười lạnh. Nàng không cho phép bất kì ai sỉ nhục Ngọc Huyền của nàng. Kỹ nữ thì đã sao? Kỹ nữ còn tốt đẹp hơn gấp trăm ngàn hạng người.

"Câm cái miệng chó của người lại!"

Lời vừa rơi xuống, kẻ trước mặt vội nín. Chính Lê Thụ cũng không hiểu tại sao mình lại nín nhanh như thế. Người con gái họ Nguyễn này... Cơ thể nộ của nàng đã khiến hắn run rẩy.

Nhận ra Lê Thụ có ý định lại gần, Hoàng Lan nhắc mắt lên, hừ giọng cảnh cáo:

"Lê Thụ, người rút ra xa một chút!"

Lê Thụ miễn cưỡng đứng lại. Đối diện với khung cảnh máu me hiện tại, hắn cũng không còn hứng thú với Hoàng Lan nữa. Nàng ta thương tâm thì cứ mặc nàng ta thương tâm đi. Dù sao đây cũng là nhà họ Lê, Lê Thụ tin rằng Hoàng Lan có mọc cánh cũng không thể thoát được.

Ngọc Huyền gục trong vòng tay Hoàng Lan. Cơ thể nàng ta lạnh dần, sinh khí giống như bị rút cạn, cứ theo thứ chất lỏng nóng ấm ấy mà chảy ngược ra ngoài.

"Tiểu thư..."

Hoàng lan thất thần nhìn Ngọc Huyền một lượt, càng nhìn càng thấy chua xót.

"Đừng nói nữa. Cô sẽ mất nhiều máu hơn đây."

Nói đoạn, nàng nhanh tay xé một mảnh vải rồi rịt miệng vết thương lại. Nhát dao của Lê Thụ đâm sâu hơn nàng tưởng. Nhưng mặc cho nàng cố gắng đến đâu, máu từ lưng Ngọc Huyền vẫn không ngừng rỉ ra, thấm ướt áo ngoài, chảy thành từng giọt đỏ thẫm trên mặt đất.

"Ráng chịu đựng nhé. Để tôi tìm người đến cứu cô." Hoàng Lan cắn răng nói. Nàng không tin cái nơi chết tiệt này toàn là lũ lòng lang dạ sói. Phải có ai đó cứu Ngọc Huyền. Ngọc Huyền không thể chết như thế. Không thể...

Một bàn tay dẫm máu vươn lên, yếu ớt níu lấy vạt áo Hoàng Lan. Thanh âm ấy như đứt thành từng khúc:

"Tiểu thư, tôi... tôi không sao..."

Trái tim của Hoàng Lan như chết lặng. Từ sâu trong đáy mắt, có cái gì đó mặn chát dâng lên, rồi cứ thế, khung cảnh trước mắt nhòa đi, chỉ còn lại một màu máu đỏ chói.

Tiếng người trong lòng vẫn thều thào:

"Đừng đi, ở lại với tôi một lát được không?"

Hoàng Lan vô thức gật đầu. Nàng cúi xuống, lại ôm lấy Ngọc Huyền, những mong có thể dùng chính hơi ấm của mình để làm ấm lại cơ thể đang lạnh dần của nàng ấy.

"Cô ngốc lắm!" Hoàng Lan gần như khóc nức lên: "Sao phải phải làm như thế? Chẳng phải cô vẫn khao khát một cuộc sống bình yên ư? Tôi đã

bảo cô đi đi, cô còn quay lại đây làm gì?"

Ngọc Huyền ngậm cười, mết mỏi đáp:

"Cứu người là trên hết... tôi đâu nghĩ được nhiều như thế."

Sở nguyện lớn lao nhất của Ngọc Huyền là được sống một cuộc sống bình yên, an nhàn cho đến cuối đời. Nhưng như vậy thì đã sao? Giương mắt nhìn Nguyễn tiểu thư bị vũ nhục tới chết, nàng ta có thể thanh thân mà sống tiếp không? Đời người ngắn ngủi, sống chết đều do ý trời, Ngọc Huyền đã hèn nhát một lần, sao có thể hèn nhát mãi mãi?

Bởi thế, thay vì chạy trốn, nàng ta mới quay trở lại.

"Nguyễn tiểu thư, đừng khóc vì tôi!"

"Ngọc Huyền..."

Trước khi chết, con người ta thường thấy nuối tiếc rất nhiều thứ. Ngọc Huyền cũng vậy. Nàng ta cố gượng chút sức tàn mà nói với Hoàng Lan:

"Tôi sống đã đủ rồi, có chết cũng không hối tiếc. Nhưng tiểu thư thì khác... người không giống với bọn họ... Chỉ có tiểu thư mới xứng đáng trở thành hoàng hậu của Đại Việt thôi... Nguyễn tiểu thư, hứa với tôi... người nhất định phải sống cho thật tốt... cùng bề hạ..."

Thanh âm ấy mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng nhạt như làn khói, không thể nghe thấu được nữa.

Nguyễn tiểu thư, tôi tin rằng sẽ có một ngày người khoác trên mình phượng bào, bước lên ngôi vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Đáng tiếc, Ngọc Huyền mệnh kiếp đã tận, không thể chờ được đến ngày ấy...

Ở thế giới bên kia, tôi sẽ chúc phúc cho người...

Bàn tay Ngọc Huyền buông thõng xuống. Hơi thở của người con gái ấy yếu dần rồi ngừng hẳn.

Liều đoạn hoa tàn, trắng tan ngọc vỡ.

Ôm chặt Ngọc Huyền vào lòng, Hoàng Lan hét lên như điên như dại:

"Không, Ngọc Huyền! Cô không thể chết được. Tỉnh dậy ngay cho tôi, mau tỉnh dậy, Ngọc Huyền!"

Nhưng mặc cho nàng gọi to đến đâu, cho dù tiếng gọi có xé nát cả màn đêm, Ngọc Huyền cũng không bao giờ tỉnh lại nữa.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 32: Gặp Lại Trường Giang (4)

Lê Thụ lão đảo lùì về phía ngưỡng cửa. Đối mặt với khí thế bức người của đối phương, con dao trong tay hẫng bỗng chốc trở nên vô dụng. Nguyễn Hoàng Lan, cô ta sẽ không vì cái chết của một con tiện tì mà liều chết với hẫng chứ?

Thấy Hoàng Lan ngẩng mặt lên, chăm chăm nhìn mình, trong mắt tràn ngập lửa hận, Lê Thụ lặp ba lần bấp:

"Nguyễn... Nguyễn Hoàng Lan... Người định làm gì?"

Hoàng Lan không nói gì. Nàng tiến thêm một bước. Lê Thụ chộn rộn lùi lại một bước.

Nhưng rất nhanh sau đó, Lê Thụ mới nhớ ra rằng đây là nhà họ Lê, và ở bên ngoài còn có bao nhiêu kẻ tở sẵn sàng chạy vào để bảo vệ cái mạng rẻ mạt của hẫng. Quả nhiên, Lê Thụ vừa hô một tiếng, lập tức có mấy bóng người vội vàng chạy đến Trai phòng, gậy gộc cầm sẵn trên tay, ngoan ngoãn đứng nhìn hẫng đợi lệnh

"Đánh chết nó cho ta!"

Đám nô bộc dạ ran. Hạ lệnh xong, Lê Thụ đặc ý bỏ ra ngoài.

...

Cảm thấy có một luồng gió kì dị thổi đằng sau gáy, theo bản năng, Lê Thụ quay đầu lại, sắc mặt lập tức đại biến.



Trai phòng vẫn im lặng như thế. Không có ầu đả, không có giằng co, thậm chí đến tận khi ngã xuống, đám nô bộc vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy đến với mình.

Thủ pháp còn nhanh hơn cả nhận thức của con người!

Tầm nhìn của Lê Thụ trượt lên, nghi ngờ đảo qua Hoàng Lan, rồi nhanh chóng tự phủ nhận, cuối cùng dừng lại ở vách tường phía đối diện.

Trong Trai phòng còn có một người nữa!

Không ai biết người đó xuất hiện từ lúc nào, có thể là vừa mới đây thôi, cũng có thể đã từ rất lâu rồi. Y mặc một bộ trang phục dạ hành, hông đeo bảo kiếm, tay cầm roi da, gương mặt ẩn dưới chiếc khăn trùm đầu màu đen, chỉ để lộ ra đôi mắt âm lạnh và sắc bén.

Ánh trăng chậm chậm rớt xuống đầu y rồi tan chảy thành một dòng thác bạc.

Lặng lẽ và bí ẩn như một bóng ma, người kia vẫn đứng đó, nhàn tàn tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, tư thế vừa ngang tàng vừa ngạo nghễ, tuy y im lặng, nhưng lại khiến người đối diện không rét mà run...

"Nhà ngươi là ai?"

Không khí trầm lắng bị tiếng kêu eo éo của Lê Thụ khuấy động. Hắn hết nhìn đám nô bộc đang nằm duỗi dài trên đất rồi lại nhìn đến ngọn roi trong tay người kia.

Gần chực người bại dưới ngọn roi của kẻ mới đến?

Trong chốc lát, Lê Thụ nhớ lại kẻ đã làm hỏng chuyện của mình năm ngày trước. Không thể nào! Đây là tư dinh của họ Lê ở Từ Sơn. Y không thể tìm đến nhanh như thế được! Nhưng có thể ra vào như chốn không

người, trong chớp nhoáng đã hạ gục tất cả nô bộc của hắn, hơn nữa, thủ pháp cao thâm vi diệu, ra tay không lường trước được, ác độc vô tình. Trên thế gian này, ngoài y ra còn có người thứ hai sao?

Không đoán ra thì thôi. Đã đoán ra thì kinh hồn bạt vía. Sự hùng hổ ban đầu mất hết, Lê Thụ lão đảo thối lui về phía sau. Hắn khiếp đảm trở vào người kia:

"Người... người đến đây làm gì?"

Ánh mắt của người kia càng lúc càng sắc bén hơn, lại có gì đó giống như khinh bạc. Một lúc sau, y thản nhiên đáp:

"Giết người."

Y nói y đến giết người, ấy vậy mà ngữ khí của y quá đổi nhẹ nhàng, giống như sợi tơ hồng, thối nhẹ là bay.

"Người... không... người không thể giết ta. Ta là con trai thiếu úy đương triều... người mà động vào một sợi tóc của ta, cha ta sẽ không để yên cho người..."

Người kia ngắm nghía sợi roi da trong tay rồi mỉm cười.

"Lê Lăng ư? Ta cũng đang mong lão có bản lĩnh đó đây."

Thiếu úy Lê Lăng quyền hành hiển hách trong triều. Xưa nay ai cũng phải nể ông ta vài phần, vậy mà người kia lại nhắc đến ông ta với giọng điệu khinh bạc.

Dọa dẫm không được, uy hiếp bất thành, Lê Thụ liền quỳ xuống, mếu móc khóc loạn lên:

"Đại hiệp à, tha cho ta đi, ngài muốn bao nhiêu tiền, ta cũng cho ngài."

Hoàng Lan bất giác lắc đầu. Tay kiếm khách bí ẩn này sẽ không bị Lê Thụ mua chuộc chứ?

Quả nhiên, người kia vung roi lên, chỉ thẳng vào mặt Lê Thụ:

"Lê Thụ, người ngậm mồm lại cho ta! Trên, người lợi dụng địa vị của cha người mua quan bán tước, trục lợi cầu vinh. Dưới, người bức hại dân lành, khiến cho bao gia đình vì người mà tan tác. Lúa gạo là sản vật quốc gia, vậy mà người cũng dám câu kết với gian thương ngoại quốc, buôn lậu gạo thóc, lũng đoạn kinh thương. Loại người như người, vì danh lợi không từ thủ đoạn, sẵn sàng đổi trắng thay đen, làm ra những hành vi còn ghê tởm hơn cả cầm thú, khiến người người căm hận, thiên hạ phỉ nhổ. Người nghĩ ta có thể tha cho cái mạng chó của người sao?"

Lời nói như sóng biển, lớp sau xô lớp trước, mỗi lời vừa dứt, một nhát roi lại vung lên, quất thẳng vào người Lê Thụ. Trai phồng vang lên tiếng la oai oái như heo bị chọc tiết. Người kia nói hết câu, roi hạ xuống, quần áo của Lê Thụ cũng rách tươm, máu tươi rỉ ra, trôngthảm hại vô cùng.

Vốn là người bị bỏ qua một bên, Hoàng Lan bình tĩnh ngược nhìn người bí ẩn trước mặt. Bất giác, nàng thấy trong tim trào dâng một loại tình cảm vô cùng kỳ quái, nhưng rồi, khi vừa chạm vào ánh mắt sắc lạnh của y, cảm giác ấy lại biến mất nhanh như chưa từng xuất hiện.

Thứ cảm giác đó... hình như... là thân thiết.

Thân thiết?

Thân thiết!

Cùng lúc ấy, Lê Thụ đứng lên, nở ra nụ cười nham nhở cố hữu:

"Đại hiệp à, thực ra ta..."

Rồi nhân lúc đối phương phân tâm, Lê Thụ lao vọt về phía trước, bàn tay mờ ám vung lên, nhắm thẳng hướng người kia mà giáng xuống.

Từ xưa đến nay, kẻ tiểu nhân giỏi nhất trò đánh lén.

"Tiểu nhân bỉ ổi!"

Khóe miệng hơi nhấc lên, người kia không buồn né tránh, chỉ thản nhiên đứng nhìn, thái độ giễu cợt giống như chúa sơn lâm đang xem mèo con diễn trò. Rồi y xoay nhẹ cổ tay. Bảo kiếm bay ra khỏi vỏ, vẽ thành một đường tròn hư ảo. Trên trời bỗng đâu vạch ra một tiếng sấm rền. Mặt trăng bị mây mờ che khuất. Gió nổi lên, cuốn tro tàn bay tứ tung.

Lê Thụ, là người muốn chết, đừng trách ta độc ác...

Người kia nhẹ nhàng thu kiếm về.

Một giây sau, cả thân hình ngồn ngộn của Lê Thụ đổ ụp xuống.

...

Xử lý xong Lê Thụ, Phạm Anh Vũ mới nhìn đến người con gái đang thất thần ở góc phòng. Trong tay nàng là một thi thể khác, nhợt nhạt, lạnh ngắt, nếu Phạm Anh Vũ đoán không nhầm thì đây chính là tiểu thiếp thứ bảy của Lê Thụ, kỹ nữ Ngọc Huyền.

Dây dưa với đám gia quyến của kẻ thù không phải tác phong của Phạm Anh Vũ. Y tra kiếm khỏi vỏ rồi xoay người bước đi.

"Anh gì ơi..."

Bước chân của Phạm Anh Vũ hơi chậm lại.

Hoàng Lan ôm thi thể của Tiểu Lam đến trước mặt y.

"Anh có thể cứu cô ấy được không?"

Nỗi đau quá lớn sẽ khiến con người ta mất đi sự tỉnh táo. Tận mắt chứng kiến kì tích xảy ra, bất giác Hoàng Lan có niềm tin mãnh liệt rằng người lạ mặt này có khả năng cứu mạng Ngọc Huyền.

Phạm Anh Vũ đánh giá người con gái trước mặt một hồi, cuối cùng miễn cưỡng nói:

"Phối cô ta bị bực rồi, không cứu được nữa đâu."

Phối bực rồi? Không cứu được?

Hoàng Lan chột ngửa cổ lên trời và bật cười như điên như dại.

Ngọc Huyền... mới đây còn bóp đầu cho nàng, còn ngồi kể chuyện cho nàng nghe... vậy mà giờ đã chết?

Chết?

Đơn giản như thế sao?

Phạm Anh Vũ không biết nàng và Ngọc Huyền có quan hệ thế nào, đành mặc kệ nàng và chuẩn bị rời khỏi Trai phòng. Cũng đúng lúc ấy, người trước mặt lại dường đột lên tiếng:

"Anh có thể đưa chúng tôi ra khỏi đây không? Ngọc Huyền bị Lê Thụ bức chết. Không thể để cô ấy ở lại nơi này được."

Thanh âm của người con gái ấy đột nhiên trấn tĩnh đến lạ kỳ. Trước cái chết của Ngọc Huyền, Hoàng Lan có thể nhất thời bi thương nhưng sẽ không vì thế mà mất đi lí trí. Nàng không muốn để thi thể của Ngọc Huyền ở lại đây. Mà hiện giờ, người có đủ bản lĩnh giúp nàng và Ngọc Huyền thoát ra ngoài cũng chỉ có một. Cảm thấy nghĩa khí của Phạm Anh Vũ

không hề nhỏ, so với việc ngồi yên chờ chết, Hoàng Lan tình nguyện đặt cược vào y.

Nhưng Phạm Anh Vũ đã lắc đầu ngay mà chẳng thềm nghĩ ngợi. Cũng không trách y được . Y đến nhà họ Lê để giết người chứ không phải cứu người!

Hy vọng càng nhiều, thất vọng sẽ càng lớn. Sự thờ ơ của Phạm Anh Vũ hết như một giọt nước tràn ly, xé tan niềm tin cuối của Hoàng Lan. Bất mãn trào dâng, trong phút chốc, Hoàng bất chấp tất cả, vươn tay giật lấy chiếc khăn trùm mặt của Phạm Anh Vũ xuống.

Nàng phải xem, kẻ bí ẩn và vô tình này đến tột cùng là ai.

Cũng vì quá bất ngờ, Phạm Anh Vũ mới không kịp phản kháng.

Nhiều năm sau, Hoàng Lan vẫn không thể quên được nàng và Phạm Anh Vũ đã gặp nhau như thế nào. Đó là một buổi tối đầy máu và nước mắt...

"Khốn kiếp!"

Bị lột mặt nạ bất ngờ, Phạm Anh Vũ tức đến tím mặt. Bình sinh y không thích lạm sát người vô tội, nhưng việc gì cũng có ngoại lệ.

Người con gái này đã biết bí mật của y!

Bảo kiếm một lần nữa vung lên...

Hoàng Lan lùi lại một bước. Sự kích động luôn phải trả bằng một cái giá rất đắt. Đến khi tỉnh táo lại, nàng hối hận thì đã quá muộn...

"Anh Vũ, dừng tay lại!"

Trong đêm tối, có tiếng ai đó hét lên đầy giận dữ.

Thanh âm này... sao mà quen thuộc đến thế?

Liền sau đó, có một bóng trắng lao đến, chắn giữa Hoàng Lan và Phạm Anh Vũ. Bằng một động tác gấp gáp, người đó vươn tay ra đỡ lấy Hoàng Lan rồi cả hai cùng lao vọt sang một bên. Nhát kiếm của Phạm Anh Vũ đâm lệch một phân, sượt qua bả vai người đó và cắm phập vào bức tường phía đằng sau.

Nguyễn Trường Giang!

Phạm Anh Vũ cứ tưởng Trường Giang ngoan ngoãn đứng chờ mình ngoài cổng, không ngờ cậu lại theo chân y vào tận trong hậu viện này.

Trường Giang bức tức giăng sợi roi trong tay Phạm Anh Vũ ra rồi chỉ vào mặt y, đánh giọng tuyên bố:

"Phạm Anh Vũ, người này là bạn tôi. Anh mà làm tổn thương tới cô ấy, dù chỉ một sợi tóc, tôi sẽ liều mạng với anh!"

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 33: Chiếc vòng ngọc lục bảo).

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Cần Bạn Đọc Góp Ý

Thái tử nên là con ruột hay con nuôi?

Mình rất muốn để thái tử là con ruột của Hoàng Lan, nhưng như thế thì sẽ có sự sai lệch so với lịch sử (vì theo sử sách, thái tử Lê Tranh sinh vào năm Quang Thuận thứ hai, chính là thời điểm bối cảnh truyện đang diễn ra nên khi ấy Hoàng Lan chưa thể mang thai được). Nhận con nuôi, sau đó hợp pháp hóa thành con ruột sẽ là một biện pháp dễ dàng hơn, và nhiều truyện khác cũng lựa chọn cách giải quyết kiểu này, nhưng mình lại hơi "không bị thích" Hoàng Lan nuôi con của kẻ khác.

Ai có cao kiến gì về việc này không ạ? Giúp mình với, sẽ có cảm ơn và hậu tạ =))



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (1)

(Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cơn gió xoáy dội ngược vào tâm rồi đem theo Hoàng Lan biến mất dưới đáy vực sâu thẳm. Chưa đầy một giây sau, hình ảnh chiếc vòng lục bảo đang xoay tròn giữa bầu trời cũng lặng lẽ tan biến.)

...

"Bệ hạ, hôm nay sẽ nghỉ lại ở cung nào ạ?"

Đã thành thường lệ, cứ đến cuối giờ Hợi, người của Tuyên Hi phòng (1) sẽ bưng thẻ bài đến điện Bảo Quang để Tư Thành chọn phi tần thị tẩm. Nhưng kể từ khi Phùng Huệ phi gây họa tự sát, Nguyễn sung nghi đến hành cung Thiên Trường, lại thêm giặc Bồn Man không ngừng quấy nhiễu biên giới phía tây, hoàng thượng cũng ít lui đến hậu cung hơn. Họ thường thấy Tư Thành ngủ lại ở điện Bảo Quang, thậm chí có những hôm còn phê duyệt tấu chương đến tận canh hai, canh ba. Thỉnh thoảng cũng có những phi tần được lật thẻ bài, nhưng việc ai được lựa chọn hoàn toàn là ngẫu nhiên, bởi Tư Thành trước sau không có ý ưu ái bất kì người nào.

Thấy hoàng thượng không để ý đến mình, Đặng Phúc cũng đang gật gà gật gù, tên thái giám đang bưng tráp bạc bèn liếc trước ngó sau rồi bạo gan dùng ngón tay gầy gầy một tấm thẻ bài lên phía trước.

Thình lình có tiếng đặng hăng vang lên. Đang làm việc mờ ám thì bị bắt quả tang, tên thái giám mặt cắt không còn hột máu, vội quỳ sụp xuống đất, miệng lắp bắp bốn chữ "bệ hạ tha mạng!"

Lúc bấy giờ, Tư Thành mới gác bút rồi rời khỏi thư án. Trên chiếc khay bạc mà tên thái giám ấy đang bưng, một tấm thẻ bài thoạt nhìn không có gì khác biệt, chỉ có điều nó đã được người ta xê dịch lên một đoạn, tách hẳn hàng thẻ bài phía dưới. Chỉ cần kẻ cầm khay khéo léo lựa một chút, tấm thẻ bài này sẽ dễ dàng lọt vào tầm với của Tư Thành nhất.

Mấy ngày trước hẳn lật thẻ bài ngẫu nhiên, vậy mà đã có kẻ muốn tranh thủ thời cơ rồi!

"Thật là... cho rằng trăm không ngẩng đầu lên thì sẽ như lần trước, tùy ý vớ bừa hay sao?"

Tay thái giám run lấy bấy:

"Bệ hạ tha mạng, lần sau con không dám thế nữa."

Ở trong cung, việc phi tần hối lộ thái giám để được hoàng thượng để mắt tới không phải chuyện hiếm gặp. Đã không ít lần Đặng Phúc trình lên Tư Thành những món đồ y được người ta biểu xén, thậm chí vàng bạc phi thúy cũng có cả.

Tư Thành tiện tay lật tấm thẻ bài lên, nhìn đến tên phi tần khắc trên đó rồi cười nhạt:

"Hạ chiêu dung đã cho người cái gì?"

Tên thái giám kia cũng không phải kẻ ngu ngốc, chỉ biết liên tục quỳ lạy dưới đất mà van xin:

"Con biết tội mình rồi, con không dám nữa, bệ hạ tha mạng."

Sớm biết có ngày hôm nay, có chết y cũng không chịu nghe người đó dụ dỗ. Thật không ngờ Tư Thành lại tinh ý đến vậy, ngay cả thủ đoạn tưởng chừng vô cùng nhỏ nhặt ấy mà hẳn cũng phát hiện ra...

Tư Thành nghiêm mặt lại rồi vút luôn tấm thẻ bài của Hạ Diệp Dương xuống đất. Kẻ tinh ý có thể nhìn thấy sát ý nổi lên trong mắt hắn. Từ xưa đến nay, hắn ghét nhất những kẻ dám giở trò sau lưng mình!

"Bệ hạ hỏi thì người cứ trả lời. Người dám với không dám cái gì!"

Đặng Phúc sớm đã tỉnh ngủ, bèn thay Tư Thành thị uy một phen. Không dám tiếp tục đùa bỡn long nhan nữa, tên thái giám khóc khóc mếu mếu thưa:

"Bệ hạ tha mạng, là Hạ chiêu dung cho con hai mươi quan tiền, dặn dò con... con..."

"Có thật chỉ hai mươi quan tiền thôi không?" Đặng Phúc cao giọng hỏi tiếp.

Không biết do bản lĩnh dọa người của Đặng Phúc quá cao hay do lá gan của tên thái giám kia quá thấp mà chỉ một giây sau, y đã khai ra tất tần tật, đại khái rằng Hạ Diệp Dương dùng năm mươi viên ngọc trai để hối lộ y, hi vọng y giở chút thủ đoạn để xa giá của hoàng thượng tối nay dừng trước Triều Dương uyển.

Hạ Diệp Dương là người bị liên lụy trong chuyện hạ độc ở cung Thụy Đức. Người này xuất thân bình thường, tuy đi theo Lê Tuyên Kiêu nhưng không có gia tộc đứng sau chống lưng, dù có được sủng ái hay không cũng không thể ảnh hưởng tới cục diện triều chính, bởi vậy Tư Thành mới sắc phong nàng ta thành chiêu dung. Nhưng xem ra vị chiêu dung này cũng chẳng hề an phận như hắn nghĩ! Dùng năm mươi viên ngọc trai để mua chuộc một tên thái giám? Là Hạ Diệp Dương vốn tính hào phóng, hay do nàng ta không muốn chờ đợi nữa rồi?

Tư Thành trở lại thư án rồi chán ghét nói:

"Người nhận của người ta năm mươi viên ngọc trai phải không? Được lắm, lôi hẳn ra đánh ngoài đánh năm mươi trượng cho trẫm! Còn nữa, trẫm thấy đạo gần đây Hạ chiêu dung cũng nhàn rồi quá thì phải? Đã vậy thì để nàng ta đến Tàng Thư các chép kinh phật đi, coi như thay trẫm cầu an cho xã tắc. Nếu Hạ chiêu dung không chép xong số kinh phật ấy, tuyệt đối không được trở về Triều Dương uyển."

Không phải lúc nào chọc giận thiên uy cũng được toàn mạng. Tên thái giám nghe nói chỉ bị phạt năm mươi trượng thì mừng đến phát khóc, vội vàng khấu đầu tạ ơn trước khi bị người ta kéo ra ngoài.

Nhìn theo tên thái giám tham tiền tội nghiệp, Đặng Phúc âm thầm thở dài. Gì mà chính sự bận rộn, gì mà nhiều tấu chương cần phê duyệt? Mấy lý do khiên cưỡng ấy chỉ che mắt được đám người chốn hậu cung thôi. Theo hầu Tư Thành đã mấy năm, Đặng Phúc đương nhiên hiểu rõ mỗi bận tâm trong lòng hẳn.

Vì người con gái ấy, hoàng thượng của y đã thay đổi thật rồi.

...

Tàng Thư các.

Bên trên thư án là hai chõng kinh phật cao ngất ngưỡng. Trong phòng hơi tối. Một cung nữ rón rén bước vào châm đèn, thỉnh thoảng lại trộm ngó sắc mặt cực kì khó coi của người bên cạnh, một lúc sau thì ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Phải chép hết đồng kinh phật này, kẻ kiên nhẫn nhất cũng có thể nổi điên!

Đợi cho trong phòng không còn ai, động tác chép kinh của Hạ Diệp Dương cũng liền ngừng lại. Chỉ nghe chát một tiếng, chiếc bút lông ngỗng

bị ném về phía cửa, đập mạnh vào bậc thềm và gãy làm đôi, mực tàu bắn ra tung tóe.

Bất chợt ngoài cửa vọng vào tiếng trách móc nửa đùa nửa thật:

"Hạ chiêu dung, càng ngày cô càng không biết chừng mực rồi."

Lê Tuyên Kiều uyển chuyển nhắc chân qua chỗ sà nhà bị vấy bẩn. Thanh Ngọc đi theo hầu phía sau, cẩn trọng đỡ chủ nhân của mình ngồi xuống ghế.

"Ta không chép kinh nữa đâu. Ta muốn trở về Triều Dương uyển."

Hạ Diệp Dương bất mãn tru tréo một hồi, mặt ủ mày chau, bộ dáng mỹ nhân ấm ức càng lay động lòng người. Lê Tuyên Kiều đảo mắt qua chõng kinh phật trên bàn rồi hạ giọng:

"Bệ hạ nói rằng cô phải chép đủ số kinh này thì mới được trở về. Vẫn còn hai mươi bốn quyển nữa, lẽ nào cô định chống lại ý chỉ của bệ hạ?"

"Nhưng ta không làm việc đó."

Lê Tuyên Kiều giả bộ ngạc nhiên:

"Cô nói cô không mua chuộc thái giám Tuyên Hỉ phòng?"

Hạ Diệp Dương buồn bực gật đầu. Lúc Tư Thành bắt Hạ Diệp Dương đến Tàng Thư các chép kinh, nàng ta cũng không hiểu mình phạm phải tội gì, sau đó Lạc Hòa đi thăm dò tin tức mới hay rằng Tư Thành nổi giận vì chuyện thẻ bài.

"Tất nhiên không phải. Nói thật, nếu có tâm tư mị hoặc bệ hạ, ta cũng không chọn cái cách ngu xuẩn ấy." Nhận ra mình đã lỡ lời, Hạ Diệp Dương vội vàng nắm lấy tay Lê Tuyên Kiều, vụng về lấp liếm cho qua chuyện:

"Lần này nhất định cô phải tin ta!"

Mi tâm của Lê Tuyên Kiều khẽ nhúu lại. Đoạn, nàng ta thở dài:

"Trước đây ta còn tưởng cô làm thế vì nóng lòng muốn thay thế vị trí của Phùng Huệ phi. Xem ra ta đã trách nhầm cô rồi."

Hiếm khi đối phương thẳng thắn như vậy, Hạ Diệp Dương ngoài miệng thì kêu oan nhưng trong lòng lại không ngừng chột dạ. Lê Tuyên Kiều nói đúng. Quả thực Hạ Diệp Dương có tham vọng thay thế của Phùng Diễm Quỳnh, trở thành phi tử thứ hai của hậu cung, nhưng dù có tham vọng đến đâu, nàng ta cũng không ngu ngốc mà chọc giận Tư Thành lúc này. Nhớ lần trước, khi chủ tớ Phùng Diễm Quỳnh nói xấu Hoàng Lan, Hạ Diệp Dương chỉ đơn thuần châm chọc thêm một câu mà cũng bị hấn cấm túc cả tháng trong Triều Dương uyển. Trong chuyện lần ấy, mọi người đều cho rằng Tư Thành giận cá chém thớt, vì chán ghét Phùng Diễm Quỳnh nên mới giận lây sang nàng ta. Duy chỉ có Hạ Diệp Dương là đủ tỉnh táo nhìn ra dụng ý đích thực của Tư Thành. Hoàng thượng của nàng ta chưa bao giờ vô tri vô thức với mấy trò kèn cựa nhau trong hậu cung. Có lẽ ngay từ đầu, hấn đã nhận ra trò thọc gậy bánh xe của Hạ Diệp Dương. Hình phạt cấm túc ấy chính là lời cảnh cáo rõ ràng nhất dành cho Hạ Diệp Dương. Tư Thành ghét nhất những cung phi không biết an phận!

Một tháng ở trong Triều Dương uyển, Hạ Diệp Dương có thời gian để suy nghĩ rất nhiều điều. Một tháng trong Triều Dương uyển, cuối cùng nàng ta cũng học được cách kiềm chế sự háo thắng và tự mãn của mình. Chung quy lại, Hạ Diệp Dương tuy không thông minh nhưng cũng không phải kẻ ngu ngốc. Án cũ mới dứt, chuyện lùm xùm ở cung Thụy Đức vừa lắng xuống, nàng ta có mấy lá gan mà tiếp tục đi chọc giận Tư Thành?

Nghĩ mình bị kẻ khác vu oan, Hạ Diệp Dương như muốn bóp nát quyền kinh phạt trong tay.

"Ta mới được sắc phong thành chiêu dung. Trong hậu cung này, chỉ sợ kẻ ghen tị đến đỏ cả mắt không phải chỉ có vài ba người..."

Do vị nể Lê Tuyên Kiều nên Hạ Diệp Dương mới xưng em gọi chị với nàng ta, chứ thực ra, hiện tại địa vị của Hạ Diệp Dương mới là cao nhất.

"Hạ chiêu dung à, cô lại nghĩ sai nữa rồi." Lê Tuyên Kiều điềm tỉnh ngắt lời Hạ Diệp Dương: "Cô có biết vì sao bệ hạ lại dễ dàng phong cô thành chiêu dung như thế không?"

Hạ Diệp Dương im lặng không đáp. Kì thực nàng ta rất muốn đem nhan sắc ra nói chuyện, cũng tin tưởng rằng mình trở thành chiêu dung là do mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng trước mặt Lê Tuyên Kiều, chỉ có kẻ ngu mới nhắc tới mấy chuyện này.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (2)

Hình như Lê Tuyên Kiều cũng không mong chờ câu trả lời của Hạ Diệp Dương. Nàng ta nhấp một ngụm trà rồi khoan khoái nói:

"Bệ hạ phong cô làm chiêu dung, chẳng qua vì xuất thân của cô đơn giản, trong triều không có đại thần chống đỡ, cho dù sau này cô may mắn mang thai rồng thì cũng không sợ thế lực ngoại thích ảnh hưởng đến chuyện lập thái tử. Hậu cung chỉ cần phi tần giúp bệ hạ khai chi tán diệp, không cần những quân cờ lót đường cho mưu đồ chính trị, cô hiểu chứ? Cô trẻ trung xinh đẹp như vậy, lại có gia cảnh hợp ý với bệ hạ, cũng coi như cô có phúc phận đi. Nhưng Hạ chiêu dung à, có một điều ta vẫn phải nhắc nhở cô: ai cho cô thứ gì thì cũng có thể lấy đi của cô thứ đó. Ngày nào còn làm chiêu dung, cô nên biết trân trọng một chút, biết tự khắc chế một chút, đừng vì tự mãn mà trở thành một Phùng Huệ phi thứ hai. Cô ta có gia thế, có thai rồng mà còn rơi vào kết cục như vậy, cô nghĩ một chiêu dung nhỏ bé như cô đã là gì? Bất cứ ai cũng có thể làm ta thất vọng, nhưng ta không muốn phải thất vọng về cô đâu."

Lời của Lê Tuyên Kiều, tuy bề ngoài là nghĩ cho Hạ Diệp Dương, nhưng từng câu từng chữ đều hàm ẩn ý tứ cảnh cáo, không muốn để Hạ Diệp Dương làm gì quá phận. Nàng ta vội vàng rào trước đón sau như vậy, có lẽ vì sợ một ngày nào đó đối phương sẽ không còn thuộc sự kiểm soát của mình nữa. Cũng không biết Hạ Diệp Dương có nhận ra ý tứ đó hay không, chỉ xấu hổ cúi đầu, lí nhí đáp:

"Cô bớt giận, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn."



Lê Tuyên Kiều hài lòng mỉm cười. Nàng ta luôn thích những kẻ biết điều như thế.

"Nhưng kể ra cũng quái lạ." Hạ Diệp Dương lại nghĩ ra điều gì đó: "Chính vì thái giám đó giở trò trên thẻ bài của ta nên bệ hạ mới nghĩ rằng ta mua chuộc y. Nhưng nếu như bệ hạ không phát hiện ra, chẳng phải bọn chúng đã vô tình toàn thành cho ta rồi sao?"

Điều mà Hạ Diệp Dương thắc mắc cũng rất có lý. Nào ngờ, Lê Tuyên Kiều lại thích thú lắc đầu:

"Không có nếu như. Sự vụng về của tên thái giám Tuyên Hi phòng thực ra lại rất khéo léo đấy. Ngay từ khi trù tính kế hoạch, bọn chúng đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Hạ chiêu dung, cô thực sự vẫn không nghĩ ra kẻ đứng sau trò hề này là ai ư?"

Rõ ràng Lê Tuyên Kiều đã biết được đáp án. Hạ Diệp Dương ngấp ngừng nhìn sang phía Thanh Ngọc, hình như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

"Thanh Ngọc là người của ta. Có gì cứ nói, không phải ngại nàng ấy."

Đón lời Lê Tuyên Kiều, Thanh Ngọc lễ phép cúi mình.

Một lúc lâu sau, Hạ Diệp Dương mới hạ giọng, nói ra cái tên mình đã nghi ngờ bấy lâu:

"Chẳng lẽ là Nguyễn dung hoa?"

Nguyễn Nhã Liên? Có thể lắm chứ! Hậu cung này làm gì có chỗ cho bốn chữ "tâm tư đơn thuần"? Có đánh chết Hạ Diệp Dương cũng không tin Nguyễn Nhã Liên từ đầu đến cuối đều vô can trong mọi việc. Kể từ lúc nàng ta chủ động đứng ra thú nhận việc làm bánh trong cung Thụy Đức, Hạ Diệp Dương đã có lý do để nghi ngờ rồi...

Nào ngờ Lê Tuyên Kiều chỉ cười mà phủ nhận. Nàng ta vẫn phái người để ý Lâm Nguyệt cư, nhưng dạo gần đây Nguyễn Nhã Liên chỉ ở lì trong phòng, không tiếp xúc với người ngoài, càng không ra khỏi cửa dù chỉ một bước.

"Lê tu dung à, nếu cô đã biết kẻ đó là ai thì mau nói cho ta biết đi."

Sự đủng đỉnh của đối phương cứ như trêu tức Hạ Diệp Dương. Bình sinh, nàng ta chưa bao giờ thích chờ đợi.

Lê Tuyên Kiều liếc nhìn cổ chân của Hạ Diệp Dương rồi cười như có như không:

"Cô quên ai là kẻ đã hại mình ra nông nỗi này rồi sao?"

Kẻ hại Hạ Diệp Dương ra nông nỗi này?

Kẻ cố tình bứt đứt chuỗi ngọc ấy để ly gián Hạ Diệp Dương và Nguyễn Nhã Liên?

Trịnh Minh Nguyệt!

Nghĩ đến đây, Hạ Diệp Dương gần như vò nát chiếc khăn lụa trong tay.

"Lúc đầu ta cũng không nghĩ tới Trịnh tu nghi. Nhưng Thanh Ngọc đã điều tra ra một chuyện khá thú vị. Tên thái giám ở Tuyên Hi phòng ấy là họ hàng với cung nữ bên cạnh Trịnh tu nghi. Cô nghĩ mọi chuyện chỉ là tình cờ thôi sao?" Lê Tuyên Kiều cười nhạt: "Hai người chúng ta kết giao, kẻ có tham vọng như Trịnh tu nghi tất nhiên không muốn nhìn hậu cung rơi vào tay chúng ta rồi."

Hạ Diệp Dương tức giận quá, liền quơ tay gạt hết đồng kinh phạt sang một bên. Mấy quyển kinh phạt rơi xuống đất, chồng chéo lên nhau, bừa bộn thành một đồng.

Lê Tuyên Kiều lẳng lẳng đáp:

"Hạ chiêu dung, làm vậy là bất kính với thần phật đấy!"

Hạ Diệp Dương thực sự khâm phục con người trước mặt. Dù xảy ra bất kể chuyện gì, Lê Tuyên Kiều cũng không bao giờ đổi sắc. Thanh Ngọc biết ý, ngoan ngoãn cúi xuống nhặt từng cuốn kinh lên rồi lại xếp thành hai chồng ngay ngắn.

"Trịnh Minh Nguyệt chết tiệt!" Hạ Diệp Dương nghiến răng nghiến lợi: "Lần trước cô ta giở trò trên chuỗi ngọc, nay lại dám tiếp tục tính kế với ta. Chắc cô ta cũng không ngờ bệ hạ chỉ bắt ta đi chép kinh phật đâu nhỉ?"

"Cô cần gì phải tức giận như vậy? Nguyễn dung hoa trước sau vẫn giữ thái độ trung lập. Giờ Trịnh tu nghi vây cánh không nhiều, hai người chúng ta đoàn kết, chẳng lẽ còn phải sợ cô ta sao? Hơn nữa, Trịnh tu nghi càng nôn nóng, chứng tỏ trong tâm cô ta càng bất an. Kẻ không nhẫn không thể làm được việc lớn. Cô so đo với cô ta làm gì chứ?"

"Cô có biện pháp rồi chẳng?"

Nụ cười trên môi Lê Tuyên Kiều chợt ngưng lại. Nàng ta đứng dậy, chậm bước về phía chiếc lư hương vẫn còn nghi ngút khói, đáp một câu như có như không:

"Phía Trịnh tu nghi không cần phải vội. Giờ ta còn có chuyện quan trọng khác cần làm. Cô cứ an tâm chép kinh phật đi, đừng nháo loạn nữa. Ta sẽ tìm cách nói với bệ hạ để cho cô sớm được Triều Dương uyển."

Rõ ràng Hạ Diệp Dương không hiểu "việc quan trọng" mà Lê Tuyên Kiều nói là gì, nhưng thấy đối phương có ý đưa mình ra khỏi Tàng Thư các thì mừng đến chảy nước mắt.

Ra khỏi Tàng Thư các cũng là lúc trời xế chiều. Lê Tuyên Kiều ôn tồn hỏi Thanh Ngọc:

"Người thấy Hạ chiêu dung này thế nào?"

Đây không phải lần đầu tiên Lê Tuyên Kiều hỏi ý kiến của Thanh Ngọc về một người nào đó. Thanh Ngọc suy nghĩ một lúc rồi thành thật đáp:

"Hạ chiêu dung ý vì nhan sắc hơn người mà si tâm vọng tưởng, ôm mộng đắc sủng thành phi nhưng dụng mưu lại hời hợt, suy cho cùng cũng chỉ là dạng thùng rỗng kêu to, không thể làm lên đại sự. Người như thế, nếu lệnh bà tử tử bồi dưỡng nàng ta, sau này nhất định sẽ có thêm một thủ hạ đắc lực."

Thủ hạ đắc lực? Lê Tuyên Kiều bật cười. Đó cũng chính là điều nàng ta mong muốn.

Bất giác phía trước xuất hiện một đoàn người. Bọn họ đều ăn mặc rách rưới, chân tay bầm dập, dáng vẻ muôn phần thống khổ, còn bị hai thái giám đi sau dùng roi quất túi bụi vào người. Thanh Ngọc hạ giọng nói nhỏ:

"Mấy người này từng hầu hạ bên cung Thụy Đức, nay Thanh Phục khu thiếu người nên bọn họ bị điều chuyển đến đó làm việc."

Lê Tuyên Kiều vờ như không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại mỉm cười đắc ý.

Phùng Diễm Quỳnh, năm xưa ai là kẻ tự coi mình là đóa hoa yêu kiều nhất giữa các loài hoa? Cuộc sống này là như vậy đấy. Những năm tháng đắc ý ngán ngủi quá phải không?

Một lúc sau, chủ tớ hai người họ phất tay bỏ đi. Sắc áo hồng xốn xang trong ráng chiều rồi biến mất phía cuối dãy hành lang khúc khuỷu.

...

Phía dưới chân núi Tản Viên có một ngôi mộ mới đắp.

Tôi chỉ mong bình yên sống hết quãng đời còn lại, đến khi chết đi, có ai đó thương tình mà đem tro cốt của tôi về cố hương, xây cho tôi một ngôi mộ tử tế...

Khi Ngọc Huyền còn sống, Hoàng Lan đã không thể làm gì cho nàng ấy. Khi Ngọc Huyền mất đi, nàng phải giúp nàng ấy hoàn thành tâm nguyện nhỏ nhoi này.

Ngọc Huyền từng nói nàng ta sinh ra dưới chân núi Tản...

Bia mộ là một phiến đá xanh, trên có khắc tên và ngày mất của Ngọc Huyền. Tiểu Lam chỉ là tên gọi mà nhà họ Triệu đặt cho nàng ấy, cái tên biểu trưng sự phân biệt giai cấp sang hèn, kì thực, Tiểu Lam vốn họ Nguyễn, tên thật là Ngọc Huyền.

Hoàng Lan quỳ trước mộ, kính cẩn vái lạy ba vái. Ngọc Huyền đã ra đi. Không ai có thể thay đổi sự thật ấy. Nàng chỉ mong ở thế giới bên kia, linh hồn của Ngọc Huyền sẽ tìm được sự thanh thản, để bù đắp tất cả những đắng cay mà nàng ấy đã phải chịu đựng ở cõi trần thế này.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (3)

Chết, đôi khi là một sự giải thoát...

Cứ mỗi lúc bờ vai ấy run lên để tìm một tiếng nấc nghẹn, trái tim của Trường Giang lại giống như bị ai đó bóp chặt. Cuối cùng cậu cũng đã tìm thấy nàng. Nhưng tìm được rồi thì sao? Người con gái ấy vì Hoàng Lan mà chết, nàng cũng vì sự ra đi của người con gái ấy mà đau đớn không nguôi. Sinh ly tử biệt, đến niềm vui tái ngộ cũng không thể vẹn toàn...

"Hoàng Lan, nghe lời anh, đừng khóc nữa. Ngọc Huyền đã mất rồi. Em có khóc thế, khóc nữa thì cô ấy cũng không thể sống lại được đâu."

Trường Giang ôn nhu lau nước mắt cho Hoàng Lan. Rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, thời gian qua Hoàng Lan sống ra sao, Trường Giang đều không biết, nhưng nhìn Hoàng Lan khóc, cậu sẽ cảm thấy đau lòng.

Yêu thương một người, đôi khi chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sáu năm quen nhau, gần nửa năm lưu lạc, ba tiếng thiêng liêng nhất ấy vẫn chưa kịp nói ra, chỉ có Trường Giang mới hiểu được rằng trong trái tim cậu, Hoàng Lan quan trọng như thế nào.

Một cách dịu dàng mà chua xót, Trường Giang kéo Hoàng Lan vào lòng, hôn nhẹ lên trán nàng, đồng thời dùng sự ôn nhu, ấm áp của mình để xoa dịu đi những mất mát trong lòng đối phương.

Ở gốc cây phía xa, Phạm Anh Vũ vẫn trầm mặc nhìn hai người họ. Nguyễn Trường Giang mà y biết từ khi nào lại trở nên dịu dàng như thế?

Con người nông nhênh dám chọc tức cả Lê Khải Triều đâu rồi? Cứ nhìn cái cách mà cậu ta đối xử với người con gái ấy mà xem, giống như trên thế gian này, ngoài nàng ra không còn bất cứ ai đáng để trân trọng nữa vậy.

Phạm Anh Vũ từng cứu Trường Giang, không đồng nghĩa với việc y có quyền quản luôn chuyện yêu ghét của cậu. Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình. Cuối cùng, Phạm Anh Vũ nhún vai rồi ngoảnh mặt sang hướng khác. Một tay y gác lên bảo kiếm, mắt nhắm lại mơ màng, vẻ mặt bình thản điềm lặng, không hề giống như đang suy nghĩ sự đời.

Khi việc hậu sự cho Ngọc Huyền hoàn tất thì cũng đã bước sang giờ Ngọ. Trường Giang cẩn trọng dìu Hoàng Lan ngồi xuống một tảng đá nhỏ. Cả đêm rong ruổi trên lưng ngựa, vừa lo trốn tránh quan binh, vừa phải vượt qua một chặng đường dài đến tận núi Tản, hai người họ vẫn chưa có thời gian để tâm sự, chuyện trò. Nói cách khác, cái chết của Ngọc Huyền đã khiến cuộc hội ngộ tưởng chừng bất ngờ và kì diệu ấy trở nên quá đổi nhẹ nhàng...

Hoàng Lan cũng thôi không thốn thức nữa. Ánh mắt nàng dừng lại trên người Trường Giang, rất lâu, rất lâu cũng không chịu rời đi. Trong ánh mắt ấy, những tia sáng phức tạp hiện lên, rồi cứ thế đan quyện vào nhau, nhạt nhòa, lẫn lộn. Chính nàng cũng không hiểu cảm giác của mình khi đối diện Trường Giang là gì. Vui mừng ư? Gặp lại Trường Giang, tất nhiên nàng vui chứ. Nhưng niềm vui ấy liệu có trọn vẹn được không, khi mà cả hai đều bất đắc dĩ lạc đến thời đại này, mà lý do dẫn dắt Trường Giang đến đây, chẳng cần hỏi thì Hoàng Lan cũng đoán được nội tình.

Trận gió xoáy ấy đã kéo cả Trường Giang cùng trở về !

Một người sa chân, giờ lại thêm một kẻ lạc lối, là tiền duyên của bọn họ vẫn chưa dứt hay do định mệnh quá khéo an bài?

Hoàng Lan ngã đầu vào vai Trường Giang, không muốn nghĩ thêm nữa. Nàng đã quá mệt mỏi rồi.

"Trường Giang..."

Như thế sợ vòng tay của mình làm Hoàng Lan khó chịu, Trường Giang chỉ tựa mình rất khẽ.

"Anh ở đây." Cậu dịu dàng đáp lại.

Người trong lòng cậu thở dài:

"Em chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại anh ở thời đại này. Trớ trêu thật! Cứ tưởng chỉ có mình em thôi. Vậy mà đến cuối cùng chúng ta lại cùng chôn chân chung một chỗ."

Khi trận gió xoáy ấy xảy ra, Hoàng Lan bị cuốn vào trước, còn Trường Giang vì lao ra giữ nàng lại nên mới bị trượt chân và rơi xuống theo. Thế nên mới dẫn đến việc Trường Giang bỏ dành tất cả thời gian để tìm kiếm Hoàng Lan, trong khi nàng không biết gì về sự hiện diện của cậu ở thời đại này.

Trường Giang vội đưa tay lên, chặn ngang môi Hoàng Lan:

"Đừng nói những lời không may như thế. Tin anh đi, rồi một ngày nào đó, nhất định chúng ta sẽ trở về."

Không hiểu sao Trường Giang lại có niềm tin rất mãnh liệt vào tương lai phía trước. Khép người trong lòng cậu, Hoàng Lan bất đắc dĩ gượng cười. Không phải nàng không tin, cũng không phải niềm tin của nàng chưa đủ mạnh. Nếu Hoàng Lan là một kẻ dễ dàng thỏa hiệp với số phận, nàng đã không liều lĩnh đột nhập vào Trữ Kim phòng để tìm kiếm chiếc vòng kì lạ ấy. Nhưng thời gian càng trôi đi, nàng càng hoài nghi những thứ trước đó mình đã từng tin tưởng. Ngoại trừ việc nàng vô duyên vô cớ quay về quá



khứ, hình như ở thời đại này không hề có sự hiện diện của thứ gọi là phép màu. Rốt cuộc do chiếc vòng ấy đích thực ẩn chứa quyền năng thần bí hay do nàng quá đa nghi? Giả thiết chưa được kiểm chứng, Hoàng Lan không thể dành cả đời để theo đuổi một manh mối mơ hồ!

Vẫn biết sống trên đời, con người cần có một niềm tin đủ mạnh. Chỉ có điều, đôi khi niềm tin không thể tuyên ngôn cho tất cả. Vẫn có thứ mạnh mẽ hơn cả niềm tin...

Đó là số phận.

Số phận đã dạy cho một kẻ vốn ương bướng như Hoàng Lan cách thỏa hiệp.

Hoàng Lan ngẩng đầu lên nhìn Trường Giang, biểu tình nửa đùa nửa thật:

"Vô ích thôi, em đã chán ngấy cái trò tin tưởng luẩn quẩn này rồi. Nếu đã là định mệnh, có trốn cũng không thoát. Trường Giang à, không biết hơn năm trăm năm sau, khi người hiện đại phát hiện ra mộ phần của chúng ta, họ sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Chắc họ sẽ ngạc nhiên lắm..."

Trường Giang làu bàu phản đối, đại khái trách nàng ăn nói linh tinh. Hoàng Lan cũng không thèm tranh cãi với cậu nữa. Cái chết của Ngọc Huyền cùng với sự xuất hiện của Trường Giang là hai cú sốc lớn nhất đối với nàng. Tất cả những gì Hoàng Lan cần là thời gian để thích ứng với mọi chuyện.

Một lúc sau, vẻ mặt của Trường Giang trở nên trầm tư hơn. Cậu nhìn ra phía xa, nơi đỉnh núi màu tím thẫm đang ẩn mình trong một dải mây bạc.

"Em có thấy cơn gió xoáy ấy có điểm gì đó rất quái lạ không?"

"Gió nào?" Hoàng Lan ngờ ngợ.

"Lúc lên hang Cốc Cớ ấy."

Hoàng Lan lười nhác nhún vai. Tất nhiên là quái lạ rồi. Nó đã đưa nàng quay ngược lại quá khứ của hơn năm trăm năm trước cơ mà.

"Ý anh là, hình như nó được gây ra bởi một chiếc vòng." Trường Giang thoáng ngập ngừng: "Em có nhớ chiếc vòng từng nhặt được ở bãi đá sông Hồng không? Khi ấy em còn nói với anh rằng không hiểu sao nó lại xuất hiện trong ba lô..."

"Anh nói cái gì?"

Hoàng Lan bật hấn người dậy. Sau mấy lần tìm kiếm thất bại, Hoàng Lan đã tin rằng chuyện chiếc vòng chỉ là ảo giác do nàng tự tưởng tượng ra. Nào ngờ Trường Giang cũng nhắc đến nó. Chẳng lẽ...?

Giọng kể của Trường Giang vẫn đều đều.

Khi ấy, cuồng phong nổi lên, sấm chớp hung hãn rạch nát cả bầu trời. Như có phép màu xảy ra, chiếc vòng ngọc lục bảo bất giác bay lên không trung và tỏa ra một luồng sáng xanh thần bí, ma mị. Trong khi đó, xung quanh bốn bề, gió xoáy vẫn không ngừng vần vũ, gào thét dữ dội, hệt như tiếng kêu của loài cuồng long mãnh hổ. Một cách thần bí và chậm rãi, chiếc vòng đó bay đến trên đỉnh đầu Hoàng Lan, luồng ánh sáng xanh kia càng trở nên tà mị hơn, đồng thời, gió xoáy đảo ngược quỹ đạo, kinh lực bung tỏa như những cơn sóng thần, mạnh mẽ gạt phăng mọi thứ nhưng lại dịu dàng vây lấy Hoàng Lan, giống như một người mẹ hiền đang ôm đứa con thơ vào lòng.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cơn gió xoáy dội ngược vào tâm rồi đem theo Hoàng Lan biến mất dưới đáy vực sâu thẳm. Chưa đầy một giây sau, hình ảnh chiếc vòng lục bảo đang xoay tròn giữa bầu trời cũng lặng lẽ tan biến.

...

Hoàng Lan cảm thấy hô hấp của mình mỗi lúc một khó khăn hơn.

Lúc ấy, cảm giác lẫn lộn, ấn tượng mơ hồ, lại thêm tiếng người không ngừng vọng lại khiến Hoàng Lan cứ tưởng mình bị ảo giác. Hóa ra nàng đã không nhầm. Có một thứ gì đó kéo nàng đi thật. Chỉ có điều, đó không phải một bàn tay.

Mà là một chiếc vòng!

Chiếc vòng nàng đã nhặt được ở bãi đá sông Hồng!

Nếu lúc trước Hoàng Lan còn bán tín bán nghi thì bây giờ nàng đã hoàn toàn tin tưởng.

Chiếc vòng ấy, rốt cuộc nó từ đâu đến? Tại sao lại chọn nàng? Tại sao nhất định phải là nàng?

Sự thật?

Đâu là sự thật giữa mớ hỗn độn này?

"Em không biết chiếc vòng ấy là của ai sao?"

Hoàng Lan uể oải lắc đầu. Nàng nhặt được nó ở bãi đá sông Hồng. Đó là một món đồ vô chủ.

Có rất nhiều giả thiết lóe lên trong đầu Trường Giang lúc này. Nhưng cuối cùng, cậu chỉ đành im lặng. Cũng giống như Hoàng Lan, cả hai đều không muốn nói ra điều mình sợ hãi.

Người được lựa chọn...

Phải chăng Hoàng Lan có điều gì đặc biệt nên chiếc vòng mới lựa chọn nàng?

Cùng lúc ấy, Phạm Anh Vũ đi đến. Y ném cho Trường Giang một túi đồ rồi lù mắt, đại ý bảo đã đến lúc cả bọn nên rời khỏi nơi đây.

"Đừng sợ." Trường Giang thì thầm trấn an: "Anh ta không phải người xấu đâu. Lúc anh lạc đến đây, chẳng may bị thương, chính anh ta đã cứu anh về đây."

Rõ ràng Hoàng Lan không tin tưởng những lời này lắm. Trường Giang có lý do để không sợ Phạm Anh Vũ. Nhưng Hoàng Lan thì khác. Nàng vẫn chưa quên mình đã suýt mất mạng dưới tay y như thế nào.

Nhận ra khúc mắc trong lòng đối phương, Trường Giang bất đắc dĩ nói thêm:

"Thực ra tính khí của tên này cũng hơi cổ quái. Nếu không có việc gì quan trọng, tốt nhất đừng chọc vào anh ta."

Một kẻ võ công cao cường, từ hành động đến lời nói đều cương liệt nghĩa khí nhưng lại xuống tay đoạt mạng kẻ khác không chút nương tình. Mỗi khi nhớ lại cái cách mà Phạm Anh Vũ một kiếm hạ gục Lê Thụ, Hoàng Lan lại không khỏi nuốt khan.

"Anh đi cùng với anh ta mà không thấy sợ à?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

Trường Giang lắc đầu đáp:

"Em sẽ không sợ người đã từng cứu mạng mình đâu."

Có lẽ Trường Giang nói đúng. Rồi Hoàng Lan bất giác nhớ đến Từ Trọng Sinh. Y chính là người cứu mang nàng trong những ngày đầu tiên nàng lạc

đến thế giới này. Ngày ấy ra đi quá vội vàng, nàng vẫn còn nợ y một lời cảm tạ...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 33: Chiếc Vòng Ngọc Lục Bảo (4)

Từ đầu tới cuối, Phạm Anh Vũ vẫn giữ im lặng. Vốn không rảnh rỗi để quan tâm đến chuyện của người khác, chỉ đến khi phát hiện ra mình là nhân vật chính trong câu chuyện của hai người sau lưng, y mới cúi kính nói:

"Nếu cô nương cho rằng ta lạm sát người vô tội thì có thể báo quan đến bắt ta, hoặc cứ bỏ đi tùy ý. Kẻ không có thiện chí, ta cũng không miễn cưỡng đồng hành."

Trường Giang trừng mắt lườm Phạm Anh Vũ. Nhưng không ngờ, chính sự kiêu bạc, bất cần ấy của Phạm Anh Vũ lại khiến Hoàng Lan dần tĩnh tâm lại. Lạm sát người vô tội? Không! Lê Thụ hống hách ngang ngược, bức hại dân lành, còn nhẫn tâm giết chết Ngọc Huyền. Hắn chết là đáng! Hắn không vô tội. Còn Phạm Anh Vũ? Y trừng trị Lê Thụ vì những tội ác mà hắn gây ra. Y đưa bọn họ đi suốt đêm đến chân núi Tản. Mộ của Ngọc Huyền là do y đào, chữ trên bia mộ cũng do y dùng mũi kiếm khắc thành. Nếu lúc ở Từ Sơn, Hoàng Lan không thất thố vạch mặt Phạm Anh Vũ thì có lẽ y cũng không làm khó nàng như vậy.

Tư tưởng đã thông suốt, Hoàng Lan không còn ác cảm với Phạm Anh Vũ. Nàng cúi đầu, xấu hổ đáp:

"Vị đại hiệp, thực xin lỗi anh, tôi không có ý đó."

Phạm Anh Vũ chau mày nhìn Hoàng Lan. Bây giờ nàng không còn mặc bộ y phục lúc vượt rừng, bởi thế y không nhận ra nàng chính là người mà mình đã cứu sống khỏi miệng rắn hổ mang vài ngày trước.

Mãi sau, y mới húng hắng nhổ ra mấy chữ, cũng coi như đã dàn hòa:

"Đừng gọi là đại hiệp! Ta chỉ là kẻ lưu lạc giang hồ, chưa vĩ đại đến mức ấy đâu. Ta tên Phạm Anh Vũ, cứ gọi ta là Anh Vũ là được rồi."

Nét tươi cười trên môi Hoàng Lan chợt ngưng lại.

Phạm Anh Vũ...

Hình như nàng đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi thì phải. Nhưng cụ thể là ở đâu, trong trường hợp nào, Hoàng Lan lại không thể nhớ ra. Giống như có một mảnh kí ức bị phong bế, càng cố với lại càng xa vời.

Rời xa núi Tản, ba người họ trở lại kinh thành.

Cây cối thưa thớt dần. Nhà cửa đông đúc hơn. Lác đác đằng xa có bóng mục đồng đang dẫn trâu trở về. Dưới ánh tịch dương như nhuộm đắm cả không gian, Hoàng Lan nhác trông thấy mấy cô thôn nữ đang múc nước ngoài giếng khơi, vừa kéo gầu vừa cười nói rất vui vẻ.

Điều khiến Hoàng Lan ngạc nhiên hơn cả là khả năng cười ngửa thuần thục của Trường Giang. Nếu không có cậu kìm cương, không biết nàng đã ngã bao nhiêu lần rồi.

"Nhập gia tùy tục, cũng phải học thứ gì đó cho hợp với thời đại này một chút."

Trường Giang nháy mắt giải thích. Có thể do quá cao hứng, cậu đã không để ý đến vẻ mặt mỗi lúc một xám ngắt của Hoàng Lan.

Cảnh vật lại thay đổi. Làng mạc nhường chỗ cho phố xá. Chẳng mấy chốc, ba người họ đã về đến cửa ngõ kinh thành.

Phía trước có đám người ồn ào, còn có cả dáng dấp quan binh của hình bộ. Nhận ra bảng hiệu của Bích Xuân viện, Hoàng Lan bất giác quay mặt

đi.

"Cái chết của Lê Thụ có liên quan tới Ngọc Huyền. Lê Lăng không đào cả tổ tông mộ chủ Bích Xuân viện lên mới lạ." Phạm Anh Vũ ồm ờ nhận xét rồi quay sang hỏi Hoàng Lan: "Trông mặt cô khó coi lắm. Đang sợ gì à?"

"Bọn họ đang điều tra hung thủ, anh không nhìn thấy sao?"

Lần này người lên tiếng là Trường Giang. Cậu đã chán ngấy cái thái độ nhạt hơn nước ốc của Phạm Anh Vũ rồi. Lê Thụ là do y giết, vậy mà y cứ coi như mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình vậy.

Người phía trước đằng hắng một tiếng:

"Không ai biết Lê Thụ chết như thế nào. Hai người không phải lo Lê Lăng tìm ra chúng ta đâu."

"Nhưng Lê Lăng là thiếu úy đường triều. Ông ta mà không điều tra được thì còn ai điều tra được nữa?" Nàng lộ vẻ lo lắng.

"Ai cũng biết Lê Thụ gây thù kết oán khắp nơi. Cả đất Đông Kinh này, kẻ căm thù hằn chỉ sợ đếm cả ngày cũng không đếm hết. Cổ nhân có câu "tiên trách kị, hậu trách nhân", hôm qua, không phải ta, không phải cô thì cũng sẽ có người khác tìm đến tính sổ với hăn. Việc đã đến nước này, Lê Lăng có gan mấy cũng không dám điều tra tới cùng, vì càng điều tra, chỉ càng phanh phui ra những tội ác của cha con lão mà thôi. Hành vi vạch áo cho người xem lưng ấy, ta tin chắc rằng Lê Lăng không đời nào làm. Lão là một con cáo già. Càng lắm lão chỉ cho người đến dỡ Bích Xuân viện để trút giận thôi."

Một lần nữa, Phạm Anh Vũ lại nói đúng.

...



Hải Yến báo tin xong liền khẽ khàng lui xuống. Đi theo Trịnh Minh Nguyệt đã nhiều năm, nhưng nàng ta cũng không dại dột mà ở cạnh chủ nhân lúc này.

Kẻ càng giỏi kiếm chế, khi nổi giận sẽ càng đáng sợ!

Bên trong chính phòng của Lương Túy sảnh chỉ còn một mình Trịnh Minh Nguyệt. Dưới ánh nến mờ ảo, Trịnh Minh Nguyệt cảm hận đến mức chỉ muốn bóp nát phong thư ấy trong tay.

Không ai biết rằng khi rời khỏi nhà họ Lê, Phạm Anh Vũ đã tiện tay sắp đặt một chút, ngụy tạo lại hiện trường để mọi người hiểu lầm về cái chết của Lê Thụ. Giờ này, có lẽ cả kinh thành ai ai cũng biết công tử Lê Thụ bị một tiểu thiếp ngộ sát trong tấm phòng. Càng nhục nhã hơn nữa khi người tiểu thiếp ấy từng là kĩ nữ chốn thanh lâu. Nếu không phải do Lê Thụ quá háo sắc thì cũng do hắn không biết chiều chuộng kĩ nữ nên mới dẫn đến thảm trạng này.

Nhục nhã!

Ngay từ đầu, Trịnh Minh Nguyệt đã nhìn ra tương lai của cậu em nhận bất tài vô dụng này. Nhưng mặc cho nàng ta và cả Lê Bộc hết lời khuyên can, Lê Lăng vẫn tiếp tục nhắm mắt dung túng Lê Thụ. Được sự hậu thuẫn của lão cha, Lê Thụ sống hết như con ngựa bất kham, kết giao với kẻ xấu, hãm hại dân lành, ngang ngược phóng đảng, làm ra những hành vi quỷ thần không dung. Nay hắn chết đi, chỉ e rằng danh dự trăm năm của gia tộc Lê Lăng cũng đã bị tên súc sinh này đổ xuống sông xuống bể rồi. Trịnh Minh Nguyệt không phải người họ Lê, nhưng thân đã đứng chung một thuyền với Lê Lăng, lão ta mà gặp chuyện gì, nàng ta cũng khó tránh khỏi phiền phức.

...

Lê Lăng đi đi lại lại đã ngót năm mươi lần, thỉnh thoảng lại nghiêng răng ken két. Đối diện với bộ dạng dọa chết người này của lão ta, tên gia nhân

kia tự nhiên cảm thấy sợ hãi. Hãn không dám vòng vo nữa, liền cúi đầu nói một mạch:

"Xin đại nhân cho bọn thuộc hạ thêm thời gian. Rất có thể con tiện nhân Ngọc Huyền kia đã trốn khỏi kinh thành."

"Khốn kiếp!" Lê Lăng đập mạnh tay xuống bàn, mắt long lên sòng sọc: "Dù có phải xối tung cả Đại Việt cũng phải tìm ra ả cho ta. Dám giết Thu, ta sẽ cho ả biết thế nào là sống không bằng chết."

...

"Người đã mất rồi, Lê Lăng có tìm kiếm nữa cũng vô dụng."

Khi biết dụng ý của Phạm Anh Vũ, Hoàng Lan cười không được mà khóc cũng không xong. Đảo mắt một cái, y đã xoay chuyển cục diện, khiến người của Lê Lăng chạy khắp nơi mà tìm kiếm một bóng ma. Trong tình huống hung hiểm tối qua mà còn nghĩ được nhiều như thế, Phạm Anh Vũ quả thật khiến Hoàng Lan phải ngả mũ thán phục. Nhưng nàng cũng không hoàn toàn đồng tình với cách giải quyết của y. Ngọc Huyền đã chết. Vong linh của nàng ấy cần được an nghỉ.

Khung cảnh trước mắt chợt nhòa đi. Hoàng Lan đưa tay day trán, mơ hồ cảm thấy một cơn đau đang âm ỉ trong đầu...

"Anh làm vậy vì muốn giúp chúng ta thoát khỏi sự truy nã của quan binh?" Nàng gắng gượng nói.

"Chỉ mình cô thôi." Phạm Anh Vũ đính chính: "Không ai biết ta và Trường Giang đột nhập vào tư dinh nhà họ Lê."

Ba người bọn họ lại tiếp tục tiến sâu vào trong thành. Tiếng hạp chợ đã tắt hẳn. Không gian mở rộng ra với những dãy nhà xây hơi thấp, mái ngói uốn cong hình mũi thuyền, mang trong mình phong tư cổ kính, trầm mặc cổ

hữu của đất kinh kì Thăng Long. Dọc đường, thỉnh thoảng lại có quân lính xuất hiện. Nhìn bộ dạng vội vã và có vẻ không cam tâm của họ, Hoàng Lan có thể đoán ra họ bị điều động vì việc gì. Lê Lăng không dám làm lớn chuyện. Nhưng nhân danh thượng thư để điều động quân công đi làm việc tử, ông ta dám lăm chử.

Một cơn đau dội thẳng vào trí não của Hoàng Lan. Bóng hình Phạm Anh Vũ rung lên vài cái rồi tự tách làm đôi. Nàng hấp háy mắt, tự nhủ rằng đó chỉ là ảo giác, nhưng khi mở mắt ra, cảnh vật xung quanh lại càng thêm phần xiêu vẹo, mờ nhạt...

"Hoàng Lan!"

Hình như trong khoảnh khắc ấy, có tiếng ai đó thảng thốt gọi tên nàng nàng. Nhưng Hoàng Lan không còn biết gì nữa. Mặt đất chao đảo, bầu trời ngã nghiêng, không gian trước mặt chỉ còn một màu tối sẫm... đó là tất cả những gì Hoàng Lan cảm nhận được trước khi ngã khỏi lưng ngựa.

Nàng đã quá mệt mỏi...

Phạm Anh Vũ đề khí lao tới, nhưng phản ứng của Trường Giang còn nhanh hơn y một giây. Cậu vươn tay ra đỡ lấy Hoàng Lan, ôm chặt nàng trước khi cả hai cùng lăn tròn một vòng trên mặt đất.

"Có sao không?"

"Tôi không sao, nhưng còn Hoàng Lan..."

Phạm Anh Vũ quan sát một lúc rồi thở phào:

"Đừng lo. Cô ấy chỉ bị suy nhược quá độ thôi. Nhưng giờ trong thành nhiều truy binh, không tiện ở lại lâu, chúng ta trở về Viên Diệp cư trước đã."

Viên Diệp cư là nơi ở của Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên, nằm cách biệt với thế giới bên ngoài. Phạm Anh Vũ đề nghị đưa Hoàng Lan về Viên Diệp cư, điều đó đồng nghĩa với việc y không coi nàng là kẻ thù. Cầu còn chẳng được, Trường Giang vội vàng bế thốc Hoàng Lan dậy rồi đi theo Phạm Anh Vũ. Bạch mã tung vó, đưa ba người họ rời khỏi kinh thành.

...

Chú thích:

(1) Tuyên Hi phòng: Là một cơ quan hư cấu trong truyện, chuyên phụ trách việc ngủ nghỉ và lựa chọn phi tần hầu hạ nhà vua.

(Mời các bạn đón đọc Chương 34: Viên Diệp cư.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 34: Viên Diệp Cư (1)

(Mưu sâu kế hiểm, võ công tuyệt thế, dụng độc như thần, Lưu Tích Nguyên là một trong những kẻ đáng sợ nhất mà Phạm Anh Vũ từng biết.)

...

Phủ Trường Yên, trấn Sơn Nam (1).

Trời đang độ vào thu. Không còn chói chang như mùa hạ, ánh nắng khi đặt chân đến trần thế đã trở nên hiền hòa và đằm thắm hơn. Trên những bức tường, rêu xanh ngả sang màu vàng úa, chen chúc thành từng cụm bạc phếch, loang lổ. Mây trắng từ mọi ngả kéo tới, chen chúc nhau trên bầu trời mờ đục. Lác đác đâu đó, lá vàng mải miết rong ruổi theo từng cơn gió heo may, bỏ lại phía sau những cành cây khẳng khiu, trơ trọi.

Dưới chân núi Dục Thúy (2), cách sông Vân một đoạn không xa, mọc lên một rừng trúc xanh mượt. Núi Dục Thúy tuy nổi tiếng nhưng riêng khu rừng trúc này, trước mặt là sông, sau lưng tựa núi, gần như tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Bất kì ai lần đầu tiên đặt chân đến đây đều dễ dàng quên mất mọi cảm quan ngũ giác cố hữu của mình để đắm chìm trong ấn tượng riêng biệt mà khu rừng trúc mang lại. Đầu tiên, đó là ấn tượng về màu sắc: một sắc xanh đến tột cùng. Thân trúc xanh thắm, óng ả, vươn lên thẳng tắp, vừa đan xen vừa có hàng lối rõ ràng, không hề lẫn lộn hay rời rạc; lá trúc thon dài như ngón tay người thiếu nữ, đằm thắm một màu xanh tơ mơn mớn, lúc trầm tư, khi nghịch ngợm, không ngừng giao hòa với gió mây. Màu xanh của thân, của lá trúc in lên mây trời, phủ xuống mặt đất, khiến không gian như nằm trọn trong một quả cầu thủy tinh màu xanh không lồ...

Khi thị giác đã quen dần với sắc xanh ngút ngàn ấy, ấn tượng của con người sẽ chuyển sang âm thanh. Chỉ cần tĩnh tâm lại một phút thôi, người ta sẽ nghe thấy một âm thanh khe khẽ, tựa như tiếng suối chảy ra từ sơn động, róc rách êm tai, lại giống như tiếng đàn thuần diệu của một tài nữ, hư ảo và thanh nhã. Thanh âm ấy, tuy giống nhiều thứ nhưng đều không phải bất cứ thứ nào, âm thanh ấy, không có tiêu điểm, càng không dễ tìm ra khởi nguồn, cứ diễm nhiên trải đều khắp mọi nơi, vỗ về từng thân cây, từng lá trúc, trầm lắng mà du dương, hư ảo mà réo rắt. Có thể nói thiên nhiên chính là người nhạc trưởng vĩ đại nhất khi tạo ra một bản hòa ca vi diệu chỉ bằng gió rừng và trúc xanh. Ấn tượng cuối cùng, đó chính là sự thay đổi về nhiệt độ. Trúc che rợp trời, ngăn nắng nhưng không ngăn sáng, chắn gió bắc nhưng không dung túng cho sự tịch mịch, tối tăm. Bởi thế, bốn mùa như một, không gian bên trong khu rừng đều vô cùng ôn hòa, dễ chịu. Bước chân vào rừng trúc, cảm tưởng như bước vào một thế giới khác, nóng bức không còn, lạnh lẽo chưa đến, chỉ có lại cảm giác mát mẻ dịu dịu, mơn man ôm lấy tâm trí con người.

Ngả lưng trên võng, người ta có thể khoan khoái ngắm nhìn sắc trúc xanh biếc, thoải mái đắm mình giữa những làn gió thơm nồng, mát rượi, lắng nghe tiếng sóng vỗ bờ dào dạt, để bản thân lười nhác chìm đắm trong mộng ảnh thanh sơ.

Một khu rừng trúc, trước mặt là sông, sau lưng là núi, thiên cảnh hữu tình tựa như chốn bồng lai nơi trần thế!

Ngôi nhà ấy nằm thấp thoáng trong rặng trúc bạt ngàn, được dựng lên hoàn toàn từ gỗ, phía trước trồng một hàng râm bụt, còn có cầu thang bằng trúc dẫn xuống bên dưới, kiểu kiến trúc đơn giản mà tao nhã, đối với cảnh sắc xung quanh càng thêm phần hòa hợp.

Trường Giang gấp chiếc khăn ướt làm tư rồi lại đặt lên trán Hoàng Lan. Bây giờ đang là giữa thu, lại thêm không gian trong rừng trúc vốn thanh tĩnh mát mẻ, vậy mà cơ thể Hoàng Lan vẫn nóng hầm hập, sốt cao li bì.

Phạm Anh Vũ nói rằng Hoàng Lan chỉ bị kiệt sức, nhưng đã hai ngày nay, Hoàng Lan vẫn cứ mê man không tỉnh, khiến Trường Giang thực sự nghi ngờ lời trấn an của Phạm Anh Vũ rốt cuộc có bao nhiêu phần trăm là sự thực.

Trường Giang lo lắng đặt tay lên trán Hoàng Lan, cảm nhận được hơi nóng từ đối phương truyền sang mà thấy lòng mình cũng nóng như lửa đốt. Nếu như ngày ấy cậu không rủ Hoàng Lan đi chùa cầu an, nếu như ngày ấy cậu giữ chắc tay nàng hơn...

Lưu lạc đến đây, ít ra Trường Giang còn may mắn khi gặp được hai người Phạm Anh Vũ, còn có ngôi nhà nhỏ dưới chân núi Dục Thúy làm nơi dừng chân. Nhưng Hoàng Lan thì sao? Với một người con gái không có gì trong tay, sinh tồn ở nơi đất khách quê người đã khó, sinh tồn trong một thời đại cách biệt đến sáu trăm năm lại càng khó khăn gấp bội. Trường Giang rất hiểu Hoàng Lan. Nàng vốn là một người lạc quan, đơn giản và mạnh mẽ. Nhưng từ khi gặp lại nhau, tất cả những gì Trường Giang nhìn thấy trong mắt Hoàng Lan chỉ còn là sự trầm lặng và mệt mỏi. Cũng có lúc nàng cười, nhưng nụ cười ấy cũng gượng gạo như chính vẻ mặt của nàng. Trường Giang đủ tinh ý để hiểu rằng Hoàng Lan chỉ gượng cười để trấn an mọi người, còn tận sâu trong thâm tâm, nàng buồn nhiều hơn vui. Nghĩ đến đây, Trường Giang thực sự không cam lòng. Vì sao Lê Thụ lại muốn giết Hoàng Lan? Vì sao người con gái tên Ngọc Huyền ấy lại đánh đổi cả tính mạng để cứu nàng? Mấy tháng qua, rốt cuộc nàng đã trải qua những chuyện gì? Hoàng Lan trước kia của cậu đâu rồi? Hoàng Lan từng cùng cậu rong ruổi trên những con đường đầy nắng đâu rồi? Là ai đã cướp đi sự vô tư trong ánh mắt ấy? Cái chết của Ngọc Huyền ư? Hình như đúng, nhưng mà chưa đủ.

Có rất nhiều điều Trường Giang muốn hỏi cho ra lẽ, nhưng đồng thời lại không muốn hỏi, vì cậu sợ mình sẽ càng đau lòng hơn khi nghe thấy câu trả lời.

Cánh cửa phòng khẽ mở. Gió mát ùa vào bên trong. Phạm Anh Vũ bước đến bên cạnh đầu giường, trên tay còn cầm một hộp gỗ nhỏ.

"Hoàng Lan vẫn chưa tỉnh à?"

Trường Giang lắc đầu. Kể từ khi trở về từ núi Tản, Hoàng Lan cứ không ngừng sốt cao, mê man không tỉnh. Phạm Anh Vũ cũng không nói gì nữa. Y cẩn kiểm tra hơi thở, mạch tượng của Hoàng Lan một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng:

"Suy nhược thế này, người thường chỉ cần nửa ngày là tỉnh lại, nhưng cô ấy bị Lê Thụ ngược đãi, lại thêm cái chết của Ngọc Huyền đã kích, e rằng không thể hồi phục trong một sớm một chiều được đâu."

Trường Giang siết chặt tay lại. Cậu hận không thể tự tay đâm chết tên họ Lê đó thêm một lần nữa!

"Đừng lo lắng quá! Ở đây có ba viên thuốc giúp điều hòa khí huyết, an dưỡng tâm thần, rất thích hợp với người bị kiệt sức như Hoàng Lan. Mỗi ngày, cứ vào giờ tuất cậu cho cô ấy uống một viên, ước chừng sau ba ngày cô ấy sẽ tỉnh lại thôi."

Đón lấy hộp thuốc từ tay Phạm Anh Vũ, quả nhiên Trường Giang thấy ba viên thuốc cỡ viên ngọc trai, nhẵn nhụi, đen bóng. Cậu cảm kích nói:

"Cảm ơn anh nhé. Không có anh, chúng tôi thật không biết phải xoay sở thế nào."

"Giữa cậu và ta còn phải nói mấy lời khách sáo đó nữa sao?" Phạm Anh Vũ ôn tồn vỗ vai Trường Giang: "Chăm sóc bạn cậu cho tốt, cần gì cứ gọi tôi và Viên Nhiên, đừng ngại."

Nói xong, Phạm Anh Vũ lại bỏ ra ngoài, để mặc Trường Giang tiếp tục túc trực bên giường bệnh. Nhưng khi vừa quay lưng lại, nụ cười trên môi



Phạm Anh Vũ cũng vụt tắt, gương mặt y trở lại trạng thái lạnh như tiền, thậm chí còn vương chút hoài nghi.

Giữa rừng trúc có một khoảng đất trống, nơi kê một chiếc bàn nho nhỏ và vài chiếc ghế con. Mạc Viên Nhiên đang đứng bên bàn trúc, một tay nâng vạt áo, một tay cầm bút lông, ung dung vẽ nốt những đường nét cuối cùng.

"Trường Giang vẫn không biết gì về chuyện ấy."

Phạm Anh Vũ súc miệng bằng một chén trà rồi thông báo một cách nhạt toẹt. Chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của hai người. Quả nhiên, thần sắc của Mạc Viên Nhiên vẫn trầm ổn như cũ, nàng ta đặt bút sang một bên, cẩn trọng mang bức tranh mới vẽ xong đem treo lên giá rồi mới nói:

"Không biết cũng tốt. Bản thân bị hạ kỳ độc, thà không biết còn thanh thản hơn là biết."

Trong thiên hạ có vô vàn loại độc, nhưng cổ quái và đáng sợ nhất không phải cổ độc, không phải tì sương hay hạc đỉnh hồng mà chính là kỳ độc. Kỳ độc đáng sợ ở chỗ nó không gây chết người ngay mà phải đợi khi kết hợp với chất dẫn dược thì mới chuyển hóa thành kịch độc. Chất dẫn dược cũng không phải chỉ có một hai loại, tùy theo mỗi loại kỳ độc mà chất dẫn dược sẽ khác nhau, có khi là rượu, phấn hoa, tơ tằm, thậm chí loại kỳ độc cấp cao hơn thì chất dẫn dược có thể bất ngờ hơn gấp bội, thậm chí là nước trắng hay không khí. Mà thông thường, người bị hạ kỳ độc sẽ không biết chất dẫn dược của loại kỳ độc trong người họ là gì. Họ có thể sống một năm, hai năm, thậm chí mười năm mà vẫn khỏe mạnh do chưa gặp đúng chất dẫn dược, nhưng khi thời cơ đến, họ sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nghe đến đây, hẳn sẽ có người thắc mắc rằng có thuốc giải cho kỳ độc không? Câu trả lời là có. Nhưng thuốc giải của kỳ độc cũng chính là nanh vuốt của nó.

Chất dẫn được!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 34: Viên Diệp Cư (2)

Nếu cơ thể tiếp xúc với một lượng chất dẫn dược vừa đủ, không nhiều hơn cũng không ít hơn dù chỉ một giọt, kỳ độc tự khắc sẽ được giải trừ. Biết được chất dẫn dược đã khó, biết chính xác liều lượng chất dẫn dược đủ để giải độc càng khó hơn, nhưng dám sử dụng chất dẫn dược để giải độc mới là việc khó nhất. Dùng chất dẫn dược, ranh giới giữa việc giải được độc và tự sát là rất mơ hồ. Bởi thế mới nói, việc giải kỳ độc gần như là chuyện không tưởng!

Đao kiếm hại người cũng không đáng sợ bằng ngấm ngấm hạ thủ. Loại kỳ độc này trước kia được sử dụng vào triều nhà Trần, sau đó thì bị thất truyền. Đừng nói đến việc giải độc, chỉ e rằng trong khắp thiên hạ, kẻ biết hạ độc cũng không quá hai người.

Người thứ nhất, nghe nói đã quy ẩn trong chốn thâm sơn cùng cốc, là cao nhân ẩn thế, không màng sự đời, thậm chí cũng không rõ còn sống hay đã chết.

Người thứ hai, chính là tử tà Lưu Tích Nguyên!

Tạm thời Phạm Anh Vũ không đoán ra được thân phận của Hoàng Lan, nhưng y có thể khẳng định kẻ hạ độc chỉ có thể là Lưu Tích Nguyên. Mưu sâu kế hiểm, võ công tuyệt thế, dụng độc như thần, Lưu Tích Nguyên là một trong những kẻ đáng sợ nhất mà Phạm Anh Vũ từng biết. Hắn từng làm mưu sĩ cho triều đình Đại Minh, được người dân nước này sợ hãi tôn xưng là tử tà, sau sự kiện "đoạt môn chi biến" (đã từng được nhắc tới ở

chương 19, vụ án Thạch Bửu), ngai vàng họ Chu đổi chủ, người này đột ngột biến mất không dấu vết, đến nay chưa từng tái xuất giang hồ.

Không ai biết hành tung của Lưu Tích Nguyên, nhưng Mạc Viên Nhiên tin chắc rằng trước khi bỏ đi, hắn đã dẫn theo người con gái ấy.

Ba năm, Mạc Viên Nhiên đã tìm kiếm em gái của mình suốt ba năm nay!

Mạc Viên Nhiên không quan tâm Hoàng Lan là ai, giữa nàng và Lưu Tích Nguyên có tư thù gì, nhưng nếu có thể thông qua Hoàng Lan để tìm ra Lưu Tích Nguyên và em gái mình, Mạc Viên Nhiên tình nguyện đánh cược, cũng giống như nửa năm trước, nàng ta đã từng liều mạng trà trộn vào Thường Nguyệt lâu cho dù biết đó là cứ điểm của nước địch. Lại nói, Mạc Viên Nhiên tuy nhận ra kỳ độc nhưng không có bản lĩnh giải độc, chỉ có thể điều chế ra ba viên thuốc giúp Hoàng Lan đỡ bị dày vò, đau đớn hơn mà thôi.

"Nàng cho rằng Hoàng Lan là người thế nào?"

Mạc Viên Nhiên không trả lời, chỉ hờ hững đáp:

"Không gì dễ thay đổi bằng lòng dạ con người. Một năm không gặp, giếng nước cây đa vẫn còn đó, chỉ e rằng lòng người đã khác xưa..."

Có lẽ Mạc Viên Nhiên đang cảm cảnh thay Trường Giang. Hoặc cũng có thể, nàng ta đang cảm cảnh cho chính mình.

Tranh treo trên giá, mực tàu vẫn còn chưa khô, chỉ thấy hình ảnh một hồ nước ẩn hiện giữa muôn trùng sương khói, lác đác soi bóng mây trời, phía giữa hồ, hai thiếu nữ đang chèo thuyền đi hái từng búp sen, một người ôm bó hoa lớn trong tay, một người nghêu ngao hát, cảnh sắc vừa thân thuộc vừa thuần khiết, và giữa ảo ảnh ấy, hiện lên một gương mặt thiếu nữ tuy lạ mà quen.

...

Trường Giang kéo chân đắp ngang người Hoàng Lan rồi mới rời khỏi phòng. Đêm trong khu rừng trúc thanh tĩnh đến lạ kì, cảm tưởng như có thể nghe thấy tiếng lá trúc rơi, tiếng con đom đóm đậu trên phiến lá. Đâu đó vọng lại tiếng mõ sang canh. Phía trước nhà, rặng râm bụt khuất trong bóng tối, kín đáo giấu đi những nụ hoa đỏ chói.

Thuốc trong hộp vẫn còn lại hai viên.

...

Không biết đã bao nhiêu đêm như đêm nay, Trường Giang đứng trước thềm nhà mà ngược nhìn lên bầu trời. Hồi nhỏ, cậu từng mơ ước được lái tàu vũ trụ, du ngoạn giữa thiên hà vô cùng vô tận. Lớn lên, cậu ước mình trở thành một luật sư giỏi rồi mua một căn nhà ở khu hồ Tây, cứ chiều chiều lại tản bộ dọc bờ hồ và ngắm hoàng hôn buông. Còn bây giờ, ước mơ của Trường Giang không phải là tàu vũ trụ vĩ đại, cũng không phải căn nhà xa xỉ ấy nữa, cậu chỉ mong người con gái trong kia bình an vô sự, tai qua nạn khỏi mà thôi.

Trong hộp còn lại một viên thuốc.

...

Trong dòng chảy vô định của thời gian, đôi khi có những mảng kí ức bị quên lãng.

Hoài niệm là một lớp bụi dày.

Trước mặt Hoàng Lan là một con đường lớn. Không có điểm bắt đầu, càng không có nơi kết thúc, nó cứ kéo dài, kéo dài mãi, cho đến khi biến mất phía sau chân trời mờ đục. Hoàng Lan không biết con đường này sẽ dẫn mình đi đâu, có những gì đang chờ đợi mình phía trước, nhưng hình

như có bàn tay ai đó đang không ngừng vẫy gọi nàng, động tác vừa khẩn trương vừa quen thuộc, khiến cho nàng cứ bước tiếp như một kẻ bị thôi miên.

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên tối sầm lại. Trong chớp nhoáng, mây đen đã phủ kín cả bầu trời. Có tiếng nổ đì đùng ở cuối chân trời vọng đến. Cát bụi dưới chân bắt đầu chuyển động. Gió mạnh dần lên. Đất trời đang nổi cơn thịnh nộ!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, cảnh sắc đã thay đổi.

Sấm khan không còn, mây đen rút hết, Hoàng Lan lại thấy mình đang đứng giữa một cánh đồng màu xám. Không một âm thanh, không một tiếng động, khung cảnh tĩnh lặng và kì bí đến đáng sợ, giống như cửa vào của chốn u minh địa phủ. Sợ hãi, Hoàng Lan tự cấu tay mình. Cảm giác đau là khá mơ hồ.

Một cơn gió thổi đến, mang theo cái lạnh đến tê buốt tâm can. Cánh đồng vụn vụn rồi khoác lên mình một tầng sương mỏng. Hoàng Lan cứ ngỡ ngác chôn chân một chỗ, để rồi, khi gió lạnh ập tới, hung hăng đòi xé nát váy áo mỏng manh của nàng, nàng mới bắt đầu chạy trốn, chạy như một kẻ điên giữa cánh đồng màu xám mênh mông.

Dưới chân mọc ra một nhánh dây leo. Hoàng Lan chỉ kịp nghe thấy một tiếng cười khúc khích đầy quái đản, sau đó, cổ chân như bị ai đó kéo lùi lại, Hoàng Lan bị hụt đà, loạng choạng vài bước rồi ngã sấp về phía trước. Nhánh dây leo vẫn bám riết nàng không buông. Nó như một con rắn độc, cứ thế bò tới và cuốn lấy cổ chân nàng, dứt không được, gỡ không xong.

Gió mỗi lúc một lạnh hơn, tưởng như vừa từ một động băng nào đó thổi ra, cứ mỗi khi quét qua lại khiến da thịt buốt nhức không thôi.

"Lạnh..."

Hoàng Lan bất lực ngồi co ro giữa cánh đồng. Gió lạnh cứ rít lên từng hồi ghê rợn. Mười đầu ngón tay của nàng lạnh ngắt, đến da dẻ cũng bắt đầu chuyển sang màu xám.

"Đừng sợ, anh ở đây."

Trông bối cảnh vừa khủng bố vừa quý dị ấy, truyền tới một giọng nói vô cùng dịu dàng, rồi từ trong hư không, có một vòng tay vô hình vươn tới, siết chặt Hoàng Lan vào lòng, vội vã dùng hơi ấm của bản thân để xua tan đi lạnh giá đang bủa vây khắp nơi.

Vòng tay ấy, rất dịu dàng và ấm áp...

"Tư Thành!"

Chính Hoàng Lan cũng không hiểu tại sao mình lại thốt lên cái tên ấy. Nhưng trong giây phút này, tất cả những gì choáng ngợp trong tâm trí nàng chính là ánh mắt trầm ấm của Lê Tư Thành. Hình như chỉ khi nghĩ tới hẳn, lòng nàng mới bình yên thêm một chút.

Vòng tay ấy càng siết chặt Hoàng Lan hơn, động tác che chở vẫn dịu dàng như thế, chỉ có điều người kia không nói thêm gì nữa, đem tất cả vùi sâu vào yên lặng.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 34: Viên Diệp Cư (3)

Một lúc sau, ngoài rừng trúc.

"Anh Vũ, anh có biết Tư Thành là thằng cha nào không?"

Trường Giang tìm đến bãi đất trống phía sau Viên Diệp cư, nơi Phạm Anh Vũ đang hì hụi ngồi đẽo một cây sáo trúc. Y chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt đáp:

"Cậu có gì bất mãn với đượng kim hoàng thượng à?"

Trường Giang không tin nổi vào tai mình:

"Anh nói đó là hoàng thượng?"

"Tin ta đi, trên thế gian này chỉ có một người dám lấy tên là Lê Tư Thành thôi?" Phạm Anh Vũ nói ra tên húy của thiên tử một cách không thể thần nhiên hơn: "Có chuyện gì à?"

Trường Giang đứng như trời trồng, mãi sau mới sực tỉnh, vội vàng lắc đầu. Nhưng thực ra cậu đang nói dối.

Người ta thường nói rằng, con gái ban ngày nhớ thương ai, đêm đến sẽ mơ về người đó.

Vừa nãy, trong vòng tay cậu, Hoàng Lan đã gọi tên một người con trai khác.

Nàng gọi tên đượng kim hoàng thượng!



Nữ chính trong những tiểu thuyết xuyên không thường có xác suất gặp gỡ vua chúa rất cao, và sau hăng hà sa số chuyện rắc rối, họ sẽ trở thành hoàng hậu, quý phi... gì gì đó. Nhưng tiểu thuyết là tiểu thuyết, đời thường là đời thường. Chẳng lẽ Hoàng Lan cũng không thoát khỏi mô tuýp quen thuộc đến nhàm chán đó sao?

Tiếng đăng hăng của Phạm Anh Vũ kéo tâm tưởng của Trường Giang trở lại thực tại. Không muốn lằng nhằng tiếp với y, cậu xoay gót, định bụng trở về nhà.

"Có chuyện này..."

Bước chân của Trường Giang hơi chậm lại.

Thanh âm của Phạm Anh Vũ vẫn đều đều, dễ khiến người ta hiểu nhầm rằng y không hề quan tâm đến những gì mình sắp nói ra :

"Cậu còn nhớ không, mấy tháng trước, có một vị phi tử của hoàng thượng đã nổi danh vì bản lĩnh kiến giải thủy văn, cùng bá quan luận bàn phương án trị thủy sông Lôi Giang."

Lần này thì Trường Giang dừng lại hẳn.

Ba tháng trước, khi đi khắp nơi tìm Hoàng Lan, cậu đã được nghe dân gian nói về một vị phi tử sống trong thâm cung nhưng lại am tường thủy văn, thậm chí dám cùng triều đình bàn kế trị thủy cứu đê.

Hoàng Lan vừa gọi tên đương kim hoàng thượng...

Chẳng lẽ?!

"Vị phi tử này, hình như gọi là Nguyễn sung nghi thì phải?" Phạm Anh Vũ nói tiếp.

Trường Giang bất an nhìn Phạm Anh Vũ. Quen biết nhau đã lâu nhưng cậu vẫn không có cách nào hiểu được con người này. Phạm Anh Vũ, y vừa nghĩa khí vừa tuyệt tình, vừa lạnh nhạt vừa thâm trầm. Và có một điều ở y, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Trên đời có ba loại người khiến ta cảm thấy ghê tởm, một là cường hào ác bá, hai là gian quan... Thứ ba, chính là những kẻ thuộc về hoàng tộc.

Loại vải may y phục của cô ta chỉ ở trong cung mới có. Mà ta nói rồi, ta không thích dây dưa với người của triều đình, cậu hiểu chứ?

Thần sắc của Phạm Anh Vũ vẫn lạnh nhạt dửng dưng, nhưng hình như trong đáy mắt lại có sát ý nổi lên.

Y đang nghi ngờ Hoàng Lan.

Ý nghĩ xoay chuyển chỉ trong chớp mắt, Trường Giang liền trưng ra vẻ mặt thật bình thản rồi đáp như già tởi:

"Trên đời này thiếu gì người họ Nguyễn. Anh đang nghi ngờ Hoàng Lan là cô Nguyễn sung nghi gì gì đó phải không? Đùa chứ, Hoàng Lan là bạn tôi, sao có thể liên quan đến hoàng tộc được! Nếu không tin, anh thử nhìn Hoàng Lan xem, cô ấy có điểm nào giống với phi tử của hoàng thượng không? Khải Triều nói đúng, tính anh đa nghi quá rồi đấy!"

Phạm Anh Vũ là một kẻ mang tư tưởng chống đối triều đình sâu sắc. Với cá tính của y, nếu chẳng may Hoàng Lan đúng là Nguyễn sung nghi, chỉ e rằng nàng sẽ chết mà không có đất chôn. Tuy rằng Phạm Anh Vũ có đại ân với Trường Giang thật, nhưng cậu cũng tuyệt đối không cho phép bất kì ai làm tổn hại đến Hoàng Lan!

Phạm Anh Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt của y sâu thẳm như biển cả, vừa khó dò vừa cô độc. Một lúc sau, y xoay nhẹ cây sáo trúc trong tay rồi chột bặt cười:

"Cậu giải thích dài dòng thế làm gì! Ta chỉ tiện miệng nói vui vài câu thôi, cậu lại nghĩ đi đâu rồi."

Nói rồi Phạm Anh Vũ xoay người bước đi, ngay tức thì, nụ cười trên môi y vụt tắt.

...

"Nàng muốn dùng Hoàng Lan để dụ Lưu Tích Nguyên ra mặt?"

Trong rừng trúc thấp thoáng hai bóng người, một đen một trắng đứng sòng vai nhau.

"Trên đời này còn có kẻ thứ ba biết hạ kỳ độc sao? Ba năm trước, khi thiếp đến Bắc Kinh, Thạch Hanh nói rằng Lưu Tích Nguyên và Vĩnh Lạc đều bị loạn quân giết chết rồi. Nhưng thiếp biết mọi chuyện không phải như thế. Con người Lưu Tích Nguyên sao có thể chấp nhận một cái chết đơn giản như vậy? Là hãn dẫn em gái thiếp đi. Dã tâm của hãn đối với Đại Việt vẫn chưa bao giờ tắt. Tìm được Lưu Tích Nguyên, chúng ta sẽ tìm được nó."

"Nhưng Hoàng Lan cũng là đối tượng bị hạ độc. Cô ấy không phải kẻ thù của chúng ta."

Sắc mặt của Mạc Viên Nhiên hơi trầm xuống. Ngay từ khi Phạm Anh Vũ đưa Hoàng Lan về Viên Diệp cư trị thương, nàng ta đã cảm thấy không ổn rồi. Hình như Phạm Anh Vũ có ý bao che cho Hoàng Lan.

"Thiếp tự biết phân biệt phải trái mà, bạn là bạn, thù là thù, chàng cứ yên tâm."

Dĩ nhiên Phạm Anh Vũ hiểu Mạc Viên Nhiên đang nghĩ gì. Chẳng qua có một chuyện, đến nay y vẫn chưa thể lý giải được.

Buổi tối hôm đó, khi Phạm Anh Vũ chuẩn bị xuống tay với Hoàng Lan thì Trường Giang lao ra, rồi trong chớp mắt, kiếm trong tay y bị gạt sang một bên, đâm vào bức tường phía đối diện. Trong tình huống ấy, ai cũng tưởng nhờ có Trường Giang kịp thời ra tay cản kiếm, Hoàng Lan mới bảo toàn được tính mạng.

Nhưng Phạm Anh Vũ lại không cho là đúng.

Trường Giang không phải người học võ, cậu ta không thể nào dùng tay không để cản đường kiếm ấy. Lúc ấy, kiếm của y đâm lệch là vì một lý do khác.

Hình như trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, viên ngọc lục bảo gắn ở chuôi kiếm sáng rực lên, đồng thời có một nội lực phát tiết từ bên trong thanh kiếm, khiến Phạm Anh Vũ không thể nào đả thương người con gái trước mặt.

Cũng giống chiếc vòng lục bảo bị bọn cướp Đỗ Hải lấy đi mười hai năm trước, thanh bảo kiếm này là vật gia truyền mà tổ tiên để lại cho Phạm Anh Vũ. Năm y lên tám tuổi, lão Bản, một gia nhân trung thành của cha y trước kia đã tìm đến và trao lại cho y thanh kiếm này, đồng thời dẫn y đi bá danh sư, học võ nghệ. Kể từ đó đến nay, thanh bảo kiếm này luôn ở bên cạnh Phạm Anh Vũ, bao phen cùng y vào sinh ra tử. Đối với một kẻ luyện võ như Phạm Anh Vũ, kiếm là linh hồn, là tri kỉ. Vậy mà hôm nay, người bạn tri kỉ đó lại ngăn cản y xuống tay với một kẻ lạ mặt, hơn nữa, cái cách viên ngọc lục bảo đó rực sáng giống như đang hét lên đầy giận dữ.

Không giống Mạc Viên Nhiên, Phạm Anh Vũ còn có lý do khác khi chấp nhận cho Hoàng Lan ở lại Viên Diệp cư, bởi mỗi lần nhìn thấy Hoàng Lan, trái tim y lại xuất hiện một cảm giác vô cùng kì lạ...

...

Đất trời vẫn âm thầm phô diễn sự dịu dàng đến đáng sợ của nó. Hoa cỏ trong ngự hoa viên không còn luyến tiếc dáng vẻ diễm lệ thường ngày, đồng loạt rủ nhau khoác lên mình chiếc áo mới đằm thắm, nền nã. Cây bàng đầu cung Vĩnh Ninh uể oải trút những đợt lá đỏ cuối cùng. Hồ Lạc Thủy, hồ Hoàn Kiếm, những cây cầu đá kiên nhẫn nhìn xuống mặt nước tĩnh lặng như ngọc. Dưới bầu trời trong vắt, mái ngói đình viện càng trở nên trầm mặc.

Cây phất trần trong tay hơi nghiêng sang một bên mà Đặng Phúc vẫn không hay biết gì. Mắt y lim dim, nửa khép nửa mở, mặc kệ cho những đợt gió heo may cứ nghịch ngợm nô đùa trong ống tay áo. Đặng Phúc là một kẻ chăm chỉ và tận tâm, y chỉ có một tật xấu cố hữu là hay ngủ gật. Giờ đang là canh hai, trời se se lạnh, thói quen đó của Đặng Phúc càng được thời tiết dung túng mà ập đến thường xuyên hơn.

Từ xa có ánh đèn lồng đỏ lắc lư. Đặng Phúc vội đứng thẳng người dậy, nhanh chóng lấy lại tư thế nghiêm nghị của một thái giám tổng quản nội cung. Đã thành thường lệ, cứ đến giờ này, sẽ có người tìm đến điện Bảo Quang, khi thì mang đến đồ ăn, có khi lại nài nỉ để được gặp mặt Tư Thành. Đồ ăn, Đặng Phúc nhận, còn những yêu cầu khác, y đều khéo léo từ chối. Đặng Phúc là thái giám tổng quản nội cung, dám phi tần không dám chọc gận y, cuối cùng người nào người nấy đều phải hậm hực quay về.

Nhưng người tìm đến điện Bảo Quang hôm nay không phải Lê Tuyên Kiêu, không phải Nguyễn Nhã Liên, cũng không phải Quách Liễu. Nhất thời Đặng Phúc chưa nhớ ra người cung nữ này là ai. Đối với một người quyền cao chức trọng như Đặng Phúc, chỉ có chuyện kẻ dưới nhớ mặt biết tên y, có lý nào y phải nhớ hết tên tuổi của từng người bọn họ!

Hồng Hạnh vừa nhìn thấy Đặng Phúc thì mừng đến run người. Nàng ta vội vàng quỳ xuống, khóc khóc mếu mếu thưa:

"Hồng Hạnh của Vĩnh Hà điện bái kiến Đấng tổng quản, cầu xin ngài  
hãy cứu mạng Phùng lương nhân của con."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 34: Viên Diệp Cư (4)

Thì ra là người của Vĩnh Hà điện. Chuyện Phùng Thục Giang bị ốm nặng, Đặng Phúc cũng từng nghe phong thanh. Nhưng Phùng Diễm Quỳnh phạm phải sai lầm, hoàng thượng không giận cá chém thớt sang Phùng Thục Giang đã là may cho nàng ta lắm rồi. Kẻ thông minh nên tự biết thời cuộc. Nếu y là Phùng Thục Giang, y sẽ biết điều mà ở trong Vĩnh Hà điện cả ngày, càng ít tiếp xúc với long nhan càng dễ tránh chuyện phiền phức.

"Đặng tổng quản, con cầu xin ngài." Hồng Hạnh khóc lóc nói: "Phùng lương nhân bị cảm lạnh đã mấy ngày nay, nhưng thái y nói nếu không có ý chỉ của bệ hạ, bọn họ sẽ không tùy tiện đến Vĩnh Hà điện khám bệnh. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, xin ngài hãy vào báo với bệ hạ một tiếng. Bệ hạ là người nhân từ, chỉ cần người biết chuyện, nhất định lệnh bà nhà con sẽ được cứu."

Khi Phùng Diễm Quỳnh đắc sủng, Phùng Thục Giang bị bỏ sang một bên. Khi Phùng Diễm Quỳnh trở thành tội phi, dư luận lại giáng lên đầu Phùng Thục Giang. Đặng Phúc âm thầm thở dài. Số phận người con gái trong Vĩnh Hà điện này kể ra cũng thật bạc bẽo.

"Hồng Hạnh cô nương, giờ đã sang canh hai, chỗ bệ hạ quả thực không tiện quấy rầy. Cô nương vẫn nên về trước thì hơn. Việc của Phùng lương nhân, đợi khi bệ hạ tỉnh dậy, ta nhất định sẽ thay cô báo cáo lại."

Biết không dễ dàng gặp được Đặng Phúc, Hồng Hạnh nào chịu bỏ cuộc sớm như thế. Nàng ta kiên trì níu lấy tay áo y, không ngừng nài nỉ xin được

gặp hoàng thượng. Nhưng Đặng Phúc cũng không phải người dễ thuyết phục. Lặng nhắng một lúc, y kiên quyết dứt tay Hồng Hạnh ra.

"Đừng ồn ào nữa!" Y nạt: "Quấy rối bệ hạ nghỉ ngơi, tội ấy Phùng lương nhân có gánh nổi không? Ta cũng chỉ muốn tốt cho Phùng lương nhân thôi. Mau về đi!"

"Đặng tổng quản, ngài...?"

Hồng Hạnh uất ức mím chặt môi. Nếu không vì tình huống nguy cấp, nàng ta cũng không mặt dày gõ cửa khắp mọi nơi, để rồi tự chuốc lấy nhục nhã này. Phùng lương nhân nói đúng, đám người sống trong cung đều bạc bẽo vô tình, cầu xin bọn họ, chính là đang xúc phạm lòng tự tôn của bản thân.

Cánh cửa điện Bảo Quang vẫn khép chặt. Một lúc sau, Hồng Hạnh bất mãn bỏ đi.

...

"Bẩm lệnh bà, có người đi ra từ điện Bảo Quang." Cung nữ Lan Hương khẽ thông báo với Nguyễn Nhã Liên.

Nguyễn Nhã Liên vừa từ Diêu Tú viện trở về. Chẳng biết Lê Tuyên Kiêu có gì cao hứng mà hôm nay lại mở tiệc khoản đãi các phi tần. Ngoại trừ Hạ Diệp Dương đang bị phạt chếp kinh ở Tàng Thư các và một vị tài nhân cáo bệnh không đến, còn lại tất cả mọi người đều có mặt đông đủ. Bản tính Nguyễn Nhã Liên vốn bình đạm, không thích tiệc tùng ồn ào, sau vì Thanh Ngọc mời mọc nhiều quá, cuối cùng cũng đành miễn cưỡng tham gia.

Nếu không đi, Nguyễn Nhã Liên cũng không có cơ hội xem cảnh Quách Liễu tự chuốc lấy nhục nhã. Trịnh Minh Nguyệt từng lôi kéo Nguyễn Nhã Liên bất thành, ngược lại lại thu về dưới trướng một Quách Liễu vốn gió chiều nào xoay chiều ấy. Chửi cây dâu mắng cây hòe, hình như Lê Tuyên



Kiều muốn dẫn mặt Trịnh Minh Nguyệt nên ra tay với Quách Liễu chẳng kiêng nể gì. Cũng may Trịnh Minh Nguyệt cũng là loại người tâm cơ âm trầm, gắng gượng nín nhịn, nếu không trò hay đã truyền đến tận tai thái hậu rồi.

"Tham kiến Nguyễn dung hoa."

Tình cờ gặp mặt, Hồng Hạnh ngoan ngoãn hành lễ với Nguyễn Nhã Liên, nhưng từ ngữ điệu và đến ánh mắt của nàng ta lại vô cùng nóng vội. Không quá khó để Nguyễn Nhã Liên nhận ra sự khác lạ trong ánh mắt cung nữ này.

"Cô là ai?"

"Thưa lệnh bà, con tên Hồng Hạnh, là người bên Vĩnh Hà điện."

Vĩnh Hà điện? Người sống trong đó không phải chị gái Phùng Diệm Quỳnh hay sao? Nguyễn Nhã Liên gạt Lan Hương sang một bên, ôn tồn nâng Hồng Hạnh dậy.

"Nửa đêm canh hai còn tìm đến điện Bảo Quang, chẳng lẽ Phùng lương nhân đã xảy ra chuyện gì?"

Thấy đối phương có thiện ý, Hồng Hạnh mừng như người chết đuối vớ được cọc, nước mắt ngăn nước mắt dài kể lại mọi chuyện. Theo lời kể của nàng ta, Phùng Thục Giang thân thể vốn yếu ớt, bị nhiễm mưa cảm lạnh đã gần một tuần nay, nhưng sau sự kiện cung Thụy Đức, đám thái y tự cho mình thông minh, năm lần bảy lượt thoái thác không chịu đến Vĩnh Hà điện khám bệnh cho nàng ta. Tối nay, Phùng Thục Giang lại sốt cao không ngừng, thực sự không biết có trụ nổi không...

Chẳng chờ cho Hồng Hạnh nói xong, Nguyễn Nhã Liên đã vội vàng xoay bước, hướng thẳng tới Vĩnh Hà điện.

Vĩnh Hà điện là một tấm điện bị lãng quên nằm ở phía đông cung Trường Lạc. Không giống như nơi ở của các phi tần khác, phô trương, tráng lệ, trong Vĩnh Hà điện, Phùng Thục Giang chỉ cho bày độc nhất một bàn trà và treo một bộ tranh tứ bình. Bộ tranh này vẽ bốn mùa xuân hạ thu đông, chủ đề tuy không phải mới mẻ nhưng nét bút của người vẽ lại thanh thoát, phóng túng, khi uyển chuyển như rồng bay phượng múa, khi rắn rỏi, vững chãi như núi Thái Sơn, càng nhìn càng thấy được cái tự hờn đầy thi vị ẩn sau mỗi bức tranh.

Trong cơn mê man, Phùng Thục Giang vẫn mơ hồ nhìn thấy có người lạ bước vào Vĩnh Hà điện. Không khí phảng phất mùi giao hưởng nhẹ nhẹ... là một người con gái.

Nguyễn Nhã Liên hạ giọng hỏi Hồng Hạnh:

"Ta trông thần sắc của Phùng lương nhân giống như bị thương tâm quá độ, phải chăng vì chuyện của Phùng Huệ phi?"

Phùng Thục Giang thương tâm vì chuyện gì? Hồng Hạnh ngẩn người trong chốc lát rồi mếu máo đáp:

"Việc này con không dám nói bừa, nhưng quả thật từ khi vào cung, Phùng Huệ phi chưa một lần đặt chân đến Vĩnh Hà điện, Phùng lương nhân thì cả ngày đều giam mình trong phòng tụng kinh niệm phật, hai người bọn họ tiếng là chị em một nhà nhưng cả năm cũng không gặp mặt nhau lấy một lần, thật chẳng khác nào người dưng. Mọi chuyện Huệ phi làm, lệnh bà nhà con trước sau đều không liên can. Vậy mà sau khi Huệ phi bị ban chết trong lãnh cung, người ngoài không hiểu chuyện liền đem thị phi trút lên đầu lệnh bà, thực sự là quá quắt mà!"

Không hiểu câu trả lời của Hồng Hạnh có chỗ nào hợp ý mà khiến đôi mắt phượng của Nguyễn Nhã Liên khẽ ánh lên ý cười, nhưng vẻ mặt bên ngoài lại để lộ vẻ thương tâm lo lắng, rất hợp với hoàn cảnh.

Ánh mắt của Nguyễn Nhã Liên quét qua một lượt trên dưới Vĩnh Hà điện, kín đáo dừng lại ở phần lạc khoản của bộ tranh tứ bình, sau đó lại làm như không nhìn thấy gì, chỉ khẩn trương ra lệnh cho đám cung nữ bỏ hết lò than ra, đồng thời kiểm lá ngải để đun nước xông hơi, còn riêng bản thân mình thì đích thân đi tới cạnh giường, cùng Hồng Hạnh nâng Phùng Thục Giang dậy. Đích thân Nguyễn dung hoa đã ra lệnh, đám cung nhân Vĩnh Hà điện dù có lười nhác đến đâu cũng không dám thờ ơ nữa, cuối cùng đành y lời làm theo.

"Lan Hương, người đi mời Dương thái y đến đây. Cứ nói Phùng lương nhân ở Vĩnh Hà điện bị ốm nặng, không thể không có thái y chăm sóc. Bệ hạ có trách tội xuống, ta chịu!" Thấy Lan Hương vẫn miễn cưỡng đứng một bên, sắc mặt Nguyễn Nhã Liên đành lại: "Sao người còn chưa đi?"

Lúc ra đến ngoài cửa Vĩnh Hà điện, Lan Hương nhớ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, đồng thời làm ra bộ mặt khinh bỉ. Một lương nhân chưa từng được sủng hạnh, lại là chị gái của tội phi, chẳng khác nào một đóa hoa tàn bị người ta vứt bỏ. Kẻ không có giá trị như thế, tại sao Nguyễn dung hoa lại phải phí thời gian với nàng ta nữa không biết.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 35: Nhân tâm.)

...

Chú thích:

(1) Trấn Sơn Nam (xứ Sơn Nam) là vùng đất phía nam kinh thành Thăng Long từ thời Lê Sơ đến thời nhà Nguyễn, tương ứng với các tỉnh như Ninh Bình, Hưng Yên, Nam Định. Phủ Trường Yên (còn có các tên gọi khác là Trường An, Tràng An) thuộc trấn Sơn Nam, nay thuộc tỉnh Ninh Bình.

(2) Núi Dục Thúy: có tên cổ là Dục Thúy sơn, nằm ngay trên ngã ba sông Vân và sông Đáy, là một ngọn núi nổi tiếng với phong cảnh thơ mộng trữ tình, nơi từng được mệnh danh là "cửa biển có non tiên" và là cảm hứng thi ca của nhiều danh sĩ đương thời.

=SD

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 35: Nhân Tâm (1)

(Còn Mạc Viên Nhiên, người này có nhan sắc khuynh thành tuyệt diệu, lại mang trong mình khí chất thanh cao thoát tục, lẽ nào lại chấp nhận cảnh luồn cúi trước người Minh? Hoàng Lan không tin, có đánh chết nàng cũng không tin. Nhưng nếu Mạc Viên Nhiên không phải gian tế, vậy lý do cho việc nàng ta tình nguyện dẫn thân kiếp phong trần, chịu cảnh đàn hát mua vui cho đủ mọi loại người là gì? Chẳng lẽ nàng ta không biết Thượng Nguyệt lâu là cứ điểm của Đại Minh ư?)

....

Thanh Ngọc chọn ra một chiếc trâm đẹp nhất để cài lên tóc Lê Tuyên Kiều. Dưới ánh nắng mùa thu dịu dịu, đóa hoa mai bằng ngọc phi thúy càng khiến cho chủ nhân Diêu Tú viện thêm phần yêu kiều, duyên dáng.

"Bẩm lệnh bà, hôm qua có người nhìn thấy Nguyễn dung hoa đến Vĩnh Hà điện."

"Nguyễn Nhã Liên?" Lê Tuyên Kiều đang bận rộn ngắm mình trong gương, nghe vậy chỉ hờ hững hỏi lại: "Cô ta đến chỗ của Phùng lương nhân làm gì?"

Rõ ràng Thanh Ngọc cũng không biết đáp án. Nàng ta nghĩ nghĩ một lúc rồi nói:

"Con nghe nói Phùng lương nhân bị cảm lạnh, cung nữ của nàng ta tìm đến điện Bảo Quang cầu xin bệ hạ nhưng bị Đặng tổng quản từ chối, nửa đường trở về thì gặp Nguyễn dung hoa."

"Có phải chính là cung nữ tên Hồng Hạnh đã tìm đến chỗ chúng ta tối qua?" Lê Tuyên Kiều hơi ngờ ngợ.

Thái Thanh Ngọc vâng dạ thưa phải.

"Phùng lương nhân cũng khéo dạy dỗ ra loại cung nữ to gan lớn mật. Ta không tiếp, nó liền chạy đến chỗ bệ hạ làm ấm lên. Chỉ là cảm lạnh thôi mà, có chết được đâu, con tiện tì ấy định rêu rao cho cả hậu cung này biết Phùng lương nhân của nó bị bệnh nặng chắc?"

Lê Tuyên Kiều là vậy, chuyện gì cũng có thể từ bụng ta suy ra bụng người. Thanh Ngọc vẫn đứng sau hầu nàng ta búi tóc chải đầu, động tác vừa thong dong vừa tỉ mỉ, thỉnh thoảng lại mỉm cười ý nhị.

"Con đã hỏi qua thái y viện, xác thực Phùng lương nhân bị cảm lạnh không hề nhẹ."

"Thanh Ngọc à, người đừng có dễ tin người như vậy." Lê Tuyên Kiều điềm nhiên ngắt lời Thanh Ngọc: "Bệnh tình đương nhiên không thể giả, nhưng lý do thì lại có vô vàn. Thường ngày Phùng lương nhân đều ở trong Vĩnh Hà điện tụng kinh niệm phật, tuần trước tự nhiên lại chạy ra ngoài để rồi bị nhiễm mưa. Người cho rằng hậu cung này chật hẹp đến mức không có nổi một chỗ cho cô ta trú mưa hay sao? Trên đời này có kẻ nào tình nguyện chuốc lấy thiệt thòi vào thân? Tự làm mình nhiễm mưa, rồi lại đi rêu rao khắp mọi nơi, xem ra Phùng lương nhân cũng giống như bao kẻ khác, muốn tự giày vò mình một chút để tranh thủ tình cảm của bệ hạ đây mà." Nói đoạn, khéo môi Lê Tuyên Kiều nhếch lên đầy khinh bỉ: "Ấu trĩ! Tình cảm đến từ sự thương hại thì có gì tốt? Ta cứ tưởng Trịnh tu nghi nôn nóng, không ngờ có kẻ còn ngu ngốc hơn cả cô ta!"

Thái Thanh Ngọc xấu hổ cúi đầu:

"Lệnh bà tinh tế, nhìn thấu nhân tâm, con có học mười năm nữa cũng không bằng một nửa của người."

Thấy đối phương lại giở giọng nịnh nọt, Lê Tuyên Kiều ấn nhẹ vào trán nàng ta rồi trách móc vài câu, nhưng kì thực trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

...

Cùng lúc ấy, bên trong Vĩnh Hà điện.

Rèm châu buông xuống, căn phòng tối hẳn đi. Phùng Thục Giang điềm nhiên bước tới bên chậu hoa cúc rồi đổ cả chén thuốc còn đang bốc khói nghi ngút vào đó. Nàng ta không giả bệnh, cũng không có ý nghi ngờ thái y Dương Viễn, chẳng qua thuốc này quá đắng, nàng ta không nuốt nổi mà thôi.

Lê Tuyên Kiều nói đúng: bệnh tật không thể giả, nhưng lý do thì lại có vô vàn.

Lần cảm lạnh này, là Phùng Thục Giang cố ý, bởi nàng ta muốn tìm ra một người...

Theo như lời dặn của Phùng Thục Giang, tối hôm trước, Hồng Hạnh đã đi đến tất cả các cung để thỉnh cầu, nhưng người nào người nấy khi nghe thấy tên Vĩnh Hà điện đều đóng cửa không tiếp, sợ rước xui xẻo vào thân, chỉ trừ một người là ngoại lệ...

Người đó là Nguyễn Nhã Liên.

Nguyễn Nhã Liên từng bị Phùng Diễm Quỳnh chèn ép, lại là người trực tiếp liên lụy trong chuyện hạ độc dạo trước. Cổ nhân có câu "ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng", về lý mà nói, cũng giống như Lê Tuyên Kiều, Nguyễn Hoàng Lan, nàng ta phải căm ghét chị em hai người Phùng Thục Giang đến tận xương tủy mới đúng.

Nhưng cuối cùng, người tìm đến Vĩnh Hà điện lại là Nguyễn Nhã Liên.

Có tật giết mình!

Suốt mấy năm nay, để thuận lợi hạ bệ Phùng Diễm Quỳnh, Phùng Thục Giang chỉ để ý đến động tĩnh của Lê Tuyên Kiều và Nguyễn Hoàng Lan, hai người luôn ra mặt chống đối Phùng Diễm Quỳnh. Giờ nghĩ lại, mới biết nàng ta đã bỏ qua một người không kém phần thú vị rồi.

...

Cánh đồng màu xám không còn, ảo mộng biến mất, Hoàng Lan mệt nhọc hé mắt ra. Do đã ngủ một giấc quá dài nên phải mất một lúc, nàng mới quen được với thứ ánh sáng màu trắng đang ào ạt ủa vào qua ô cửa sổ. Một lúc sau, cảm giác có gì đó không thích hợp lắm, ánh mắt Hoàng Lan trượt sang bên cạnh, khi phát hiện ra kẻ đang nắm tay mình là ai thì nàng chột phì cười.

Trên ghế, Trường Giang nửa nằm nửa ngồi, đầu ngoẹo hẳn sang một bên, vừa ngủ vừa ngáy o o, chỉ có điều ngay cả trong lúc ngủ, cậu vẫn nắm chặt tay Hoàng Lan. Trên vai Trường Giang vắt một chiếc khăn, bên cạnh còn đặt một bát thuốc đã cạn, bộ dạng của cậu lúc này vừa nhếch nhác vừa hài hước, chẳng khác một ông chồng đang chăm sóc vợ ốm là bao. Hoàng Lan thử ngọ nguậy để rút tay ra. Vô ích! Đối phương tuy đã ngủ say nhưng vẫn nắm chặt hơn nàng tưởng. Biết Trường Giang chăm sóc mình đã mệt, Hoàng Lan không nỡ đánh thức cậu dậy, và thế là nàng đành tiếp tục nằm yên trên giường, khoan khoái tận hưởng khoảnh khắc yên bình hiếm có này.

Căn phòng này khá đặc biệt. Mọi thứ đều làm bằng gỗ, từ bốn bức tường cho đến những vật dụng nhỏ bé như bình hoa, chân nến. Đồ đạc tuy ít ỏi nhưng tất cả đều vô cùng trang nhã, tinh tế. Căn phòng nhỏ, thoáng thoảng mùi thơm nồng đặc trưng của trúc non, bên ngoài còn vọng vào tiếng lá gió rì rào, đem đến cho người ta cảm giác thư thái như đang ngả lưng giữa chốn bồng lai tiên cảnh.



Trí tò mò nổi lên, Hoàng Lan thực sự muốn biết đây là đâu, tại sao Trường Giang lại có thể đưa nàng đến một nơi đặc biệt như vậy?

Thêm một canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng Trường Giang cũng tỉnh giấc. Vừa nhìn thấy Hoàng Lan, cậu ta cười đến sái cả quai hàm.

...

Mười tám năm sống ở thủ đô phồn hoa, từng đi không ít nơi, gặp qua không ít công trình kiến trúc độc đáo, đây là lần đầu tiên Hoàng Lan được chiêm ngưỡng một cảnh sắc đẹp đẽ đến vậy.

Ngôi nhà ấy làm hoàn toàn bằng gỗ và tre nứa, thanh nhã mà tinh xảo, nằm ẩn hiện giữa rừng trúc bạt ngàn, phía trước cửa còn trồng một hàng râm bụt nở hoa đỏ chói. Đứng ở hiên nhà, phóng tầm mắt mà trông ra bốn phương tám hướng, cũng chỉ trông thấy một màu xanh đến ngút ngàn của trúc và dòng sông Vân chảy hiền hòa phía xa. Giữa trúc có nhà. Quanh nhà có trúc. Nửa vô tình, nửa hữu ý, ngôi nhà và rừng trúc cứ thế tồn tại, giúp nhau thêm phần hoàn mỹ.

Thanh sơ, mộc mạc, lại đẹp đẽ, tinh tế vô cùng.

Lần theo tiếng đàn sáo, Trường Giang dìu Hoàng Lan tìm đến khoảng đất trống phía sau Viên Diệp cư. Khoảng đất này không rộng lắm, có trúc xanh khiêm nhường vây quanh, ở chính giữa còn kê vài tảng đá để làm thành ghế ngồi.

Người đầu tiên Hoàng Lan nhận ra là Phạm Anh Vũ.

Ngồi trên một tảng đá lớn, Phạm Anh Vũ đang nhàn nhã thổi sáo, thần thái vừa thong dong vừa ngạo nghễ. Ánh trúc xanh hắt lên người y, in thành một bóng hình đẹp đẽ trên mặt đất. Nếu không từng chứng kiến cảnh y cầm kiếm xông vào tư dinh nhà họ Lê, thẳng tay đoạt mạng Lê Thụ, Hoàng Lan

sẽ tưởng y là một ẩn sĩ nào đó, nhàn nhã vô ưu, hoàn toàn tách khỏi ân oán giang hồ.

Bên cạnh y, một người con gái mặc váy trắng đang cùng y hợp tấu nguyệt cầm. Tâm mắt vừa chạm đến người ấy, Hoàng Lan chột ngây người.

Sống trong hậu cung, tiếp xúc với đám phi tần hoa nhường nguyệt thẹn đã thành quen, Hoàng Lan cứ ngỡ những nhan sắc mình nhìn thấy đã là yêu kiều, xinh đẹp nhất. Cổ nhân có câu: núi cao còn có núi khác cao hơn. Cho đến ngày hôm nay, Hoàng Lan mới xấu hổ nhận ra rằng quan niệm thẩm mỹ của mình vốn hạn hẹp và thiên cận đến mức nào.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 35: Nhân Tâm (2)

Người trước mặt Hoàng Lan, ngoài năm chữ "mỹ nhân trong truyền thuyết" ra, tuyệt đối không có từ nào thích hợp hơn để diễn tả lên dung mạo tuyệt thế ấy. Nàng tinh tế, diễm lệ như ngọc quý nghìn năm. Nàng thanh thoát, trang nhã tựa ánh trăng rằm. Nàng bình đạm, thuần khiết như hoa sen mùa hạ. Nàng cũng mỏng manh, phiêu dật như nước chảy mây trôi.

Trong vô thức, Hoàng Lan chợt liên tưởng đến Hạ Diệp Dương. Phải rồi, luận về cả tư dung và mỹ mạo, họa chăng chỉ có Hạ Diệp Dương mới đủ tư cách cùng người con gái áo trắng kia so bì cao thấp.

Từng ngón tay thon dài, trắng muốt như ngọc lướt nhẹ trên dây đàn. Không nhanh không chậm, một thanh âm ảo diệu, thanh thúy vang lên. Khác với Lê Tuyên Kiều, người con gái ấy chơi đàn với tâm thế ung dung, thoải mái, bởi vậy tiếng đàn của nàng tuy thiếu đi ba phần tình ý nhưng lại sâu thêm bảy phần hồn diệu, vừa uyển chuyển vừa khoáng đạt, hài hòa cùng tiếng sáo, khiến người khác ngây ngất đến quên cả lối về.

Giữa rừng trúc u tĩnh, mỹ nhân gảy đàn, quân tử thổi sáo, thanh âm đàn quyện, hương trúc thơm nồng.

Trai anh hùng, gái thuyền quyên

Phỉ nguyên sánh phượng, đẹp duyên cười rờn...

...

Chẳng biết sau đó bao lâu, tiếng sáo trầm xuống, tiếng đàn cũng chậm dần rồi dừng hẳn, Phạm Anh Vũ đặt cây sáo sang một bên, thản nhiên nói với hai kẻ đang thập thò bên ngoài:

"Trường Giang, Hoàng Lan, hai người còn định đứng đó đến khi nào nữa? Bộ nắp sau khóm trúc thì vui lắm hả?"

Trường Giang âm thầm cười khố. Phạm Anh Vũ lúc nào cũng vậy, bề ngoài tỏ vẻ lơ đãng, kì thực sau lưng có con kiến nào vừa giãy chết, e rằng cũng chẳng qua nổi cặp mắt còn tinh hơn cú vọ của y.

Đoạn, Trường Giang kéo Hoàng Lan ngồi xuống một dưới một tảng đá màu xanh bạc. Tảng đá này trơn nhẵn, mát lạnh, lại có đường vân mờ mờ nổi lên, không giống với bất kì loại đá nào nàng đã từng nhìn thấy.

"Hoàng Lan, cô còn thấy trong người khó chịu không?"

Mạc Viên Nhiên không quá bất ngờ khi thấy Hoàng Lan tỉnh dậy nên chỉ đơn thuần hỏi thăm vài ba câu. Rồi xa Thường Nguyệt lâu, nàng ta không còn cần đến khăn che mặt như trước kia nữa. Còn Hoàng Lan, nàng bị thanh âm trong như tiếng khánh ngân của Mạc Viên Nhiên hớp hồn, hai tai tự nhiên đỏ ửng lên, mãi sau mới đáp:

"Ừm, tôi cũng đỡ nhiều rồi, mấy ngày nay đã làm phiền hai người, thật ngại quá!"

Trên đường đến đây, Trường Giang kể sơ qua mọi chuyện. Dù trước đây Phạm Anh Vũ từng suýt tổn thương nàng, nhưng xét cho cùng, y đã giúp nàng chôn cất Ngọc Huyền, cứu mang Trường Giang, lại còn tận tâm đem nàng về Viên Diệp cư chữa trị... Những gì Phạm Anh Vũ đã làm cho Hoàng Lan, dù vô tình hay hữu ý, đều khiến nàng cảm kích. Tự đáy lòng, Hoàng Lan biết mình còn nợ y một lời cảm ơn.

Nghĩ vậy, Hoàng Lan quay sang nhìn Phạm Anh Vũ, e dè nói:

"Anh Vũ, cảm ơn anh."

Phạm Anh Vũ cười vui vẻ:

"Trường Giang túc trực bên giường bệnh bốn ngày bốn đêm, kiên trì bón cho cô từng thìa cháo, thậm chí đến ngủ cậu ta cũng không dám ngủ, chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì bất trắc. Những ngày cô bất tỉnh, cậu ta cứ thần thờ như người mất hồn ấy. Bụi hoa râm bụt trước nhà chúng ta sắp bị cậu ta vò nát rồi. Hoàng Lan, nếu nói cảm ơn, cô phải cảm ơn Trường Giang mới phải."

Lời của Phạm Anh Vũ vừa dứt, Hoàng Lan cảm thấy choáng váng như có điện xẹt trong đầu. Trường Giang thức liên tù tì bốn ngày bốn đêm để chăm sóc nàng? Nhìn kĩ lại, Hoàng Lan mới phát hiện ra vẻ mặt mệt mỏi và đôi mắt thâm quầng của Trường Giang. Chẳng trách vừa nãy, cậu đã thiếp đi trên ghế ngon lành như vậy.

Người vì mình mà quên ăn quên ngủ, còn mình thì vô tâm vô tình. Hoàng Lan thực muốn đâm đầu vào gối mà chết quách đi cho xong!

Nhưng trong khi Hoàng Lan đang rầu rĩ và áy náy, Trường Giang vẫn cứ tỉnh bơ. Cậu dứ dứ năm đấm cảnh cáo Phạm Anh Vũ rồi quay sang vỗ về nàng:

"Em đừng tin lời Anh Vũ, anh ta nói quá lên đó thôi."

Phạm Anh Vũ ngán ngẫm quay mặt đi, không thêm đôi co với tên si tình này nữa. Mạc Viên Nhiên thì không nhịn được mà bật cười, bởi trên đời này, cũng chỉ có Trường Giang mới dám có thái độ đấy với Phạm Anh Vũ.

"Những chuyện đó để sau hãy nói. Giờ sức khỏe của Hoàng Lan mới là quan trọng nhất. Tuy cô đã tỉnh lại nhưng thể trạng chưa hồi phục, tốt nhất là nên nghỉ ngơi, tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa hẵng hay."

Trường Giang gật gù tán thành:

"Viên Nhiên, vẫn là cô chu đáo nhất."

Viên Nhiên? Trường Giang gọi "mỹ nhân trong truyền thuyết" này là Viên Nhiên? Không ai để ý đến sắc mặt chột tái nhợt của Hoàng Lan. Rất nhanh sau đó, nàng nở một nụ cười tươi rói như hoa mười giờ, đồng thời nắm lấy tay Mạc Viên Nhiên, cảm kích nói:

"Ởn cửu mang của hai vị, không biết khi nào Hoàng Lan tôi mới có thể báo đáp. Không biết vị cô nương này..."

Hoàng Lan giả bộ ngập ngừng. Quả nhiên Mạc Viên Nhiên liền tiếp lời:

"Ta họ Mạc, khuê danh là Viên Nhiên, ở đây mọi người đều gọi tôi là Viên Nhiên, cô cũng gọi vậy đi, đừng khách khí quá."

...

Lưu Sở, khanh điều tra lại cho trẫm hai người ở Thượng Nguyệt lâu...

Khi ấy trẫm bí mật vi hành, chỉ dẫn theo một mình Đặng Phúc. Về lý, không ai biết được hành tung của trẫm. Nhưng cũng không thể không nghĩ lại, trên đời này mấy khi có chuyện trùng hợp như vậy...

Mạc Viên Nhiên là kinh thành đệ nhất danh kỹ. Nàng ấy đẹp tựa thiên tiên, vũ nghệ cũng rất khá. Khi trẫm thử còn lòng nàng ấy, nói muốn đưa nàng ấy nhập cung...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 35: Nhân Tâm (3)

Giờ Hoàng Lan đã lý giải được cảm giác ngờ ngợ của mình khi nghe tên Phạm Anh Vũ.

Ngày ấy, sau khi triệt tiêu Thường Nguyệt lâu, Tư Thành đã ra lệnh cho Lưu Sở truy tìm tung tích hai Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên. Nhưng sau này, khi Lưu Sở điều tra lại thì mới biết hai người họ đã biến mất khỏi Thường Nguyệt Lâu đúng một tháng trước khi Thạch Bưư đến Đại Việt.

Họ dẫn dụ Tư Thành đến Thường Nguyệt lâu. Họ rời khỏi nơi đó trước khi chân tướng cứ điểm bị bại lộ.

Tư Thành không tin vào sự trùng hợp, và Hoàng Lan cũng vậy.

Lẽ nào hai người trước mặt nàng thực sự là gian tế của Đại Minh?

Rồi Hoàng Lan lại cảm thấy không đúng lắm. Phạm Anh Vũ tuy xuống tay tàn nhẫn nhưng hình như sự tàn nhẫn của y có chọn lọc. Nếu Hoàng Lan không nhầm, chính y là người đã nhúng tay vào việc buôn lậu gạo của Họ Lê, khiến cha con Lê Thụ trở tay không kịp. Một người xả thân vì chính nghĩa như thế, tuyệt đối không phải kẻ có thể bán đứng cả dân tộc. Còn Mạc Viên Nhiên, người này có nhan sắc khuynh thành tuyệt diễm, lại mang trong mình khí chất thanh cao thoát tục, lẽ nào lại chấp nhận cảnh luồn cúi trước người Minh? Hoàng Lan không tin, có đánh chết nàng cũng không tin. Nhưng nếu Mạc Viên Nhiên không phải gian tế, vậy lý do cho việc nàng ta tình nguyện dẫn thân kiếp phong trần, chịu cảnh đàn hát mua vui

cho đủ mọi loại người là gì? Chẳng lẽ nàng ta không biết Thượng Nguyệt lâu là cứ điểm của Đại Minh ư? Không, không thể...

Hiển nhiên hai người trước mặt Hoàng Lan không hề đơn giản. Chỉ có điều, cũng giống như Trường Giang đã nói, Hoàng có linh cảm rằng họ không phải người xấu. Rồi Hoàng Lan lại nghĩ tới Tư Thành. Thông minh như hẳn, chắc chắn sẽ đoán định được phần nào chân tướng. Còn Hoàng Lan, đầu óc nàng thực sự quá mờ mịt rồi.

"Em sao vậy? Vẫn còn đau đầu à?"

Cuối cùng Trường Giang cũng phát hiện ra sắc mặt tái nhợt của Hoàng Lan. Vì không muốn cậu lo lắng nên nàng chỉ lắc đầu hòng lấp liếm cho qua chuyện. Ở một bên, Mạc Viên Nhiên vẫn điềm lặng như nước, nhưng trong thâm tâm, nàng ta hiểu rằng cơn đau đầu ấy có liên quan đến kỳ độ.

...

Mấy ngày sau đó, Hoàng Lan mới biết khu rừng trúc này có cái tên rất đẹp: Viên Diệp cư.

Viên là sự vẹn toàn, viên mãn.

Diệp tượng trưng cho màu xanh ngút ngàn của trúc.

Một rừng trúc nhỏ, ước nguyện viên mãn đời đời.

Viên Diệp cư, vùng đất tưởng chừng chỉ có trong nét vẽ tài hoa của những danh họa bậc thầy, nay lại hiện tồn ngay bên cạnh dòng sông Vân hiền hòa, thơ mộng.

Giữa không gian u tĩnh, chỉ có trúc xanh trải dài vô cùng vô tận, cũng chỉ có lá gió hợp tấu thành bản giao hưởng vi diệu của đất trời. Sống giữa chốn



thiên nhiên thanh sơ và khoáng đạt ấy, tâm tư con người dù có phức tạp đến đâu cũng sẽ tìm được sự bình lặng, thanh thản cho riêng mình.

Hoàng Lan nhắm tính mình ở Viên Diệp cư đã được gần nửa tháng.

Trong nửa tháng qua, đã mấy lần Hoàng Lan thử tìm cách liên lạc về hoàng cung nhưng đều thất bại. Thứ nhất, do Viên Diệp cư quá cách biệt với thế giới bên ngoài. Thứ hai, cũng tại cái tên Trường Giang cứ dính lấy nàng như hình với bóng, khi thì rủ nàng ra suối nhỏ câu cá, lúc lại kéo nàng đi xem hoàng hôn buông trên sông Vân, thành ra nàng có muốn chuyển vài thông tin ra bên ngoài cũng khó. Nhưng không thể trách Trường Giang. Mặc Viên Nhiên kể rằng một năm trước, việc đầu tiên Trường Giang làm khi tỉnh dậy là tìm kiếm một người con gái có hình dung giống nàng. Có lẽ trong mắt Trường Giang, Hoàng Lan sẽ mãi là cô bé không chịu lớn, lúc nào cũng lông bông, lúc nào cũng cần người khác chăm lo, cần người khác bảo vệ.

Lưu lạc ở nơi xa lạ, không phải ai cũng có thể kiên trì tìm kiếm một người mà họ còn không biết có thực sự tồn tại hay không.

Bốn ngày bốn đêm, không phải ai cũng có thể giữ cho bản thân mình tỉnh táo để canh cho giấc ngủ của một người con gái.

Hoàng Lan vẫn biết Trường Giang quý mến mình, nhưng tình cảm của cậu sâu đậm đến đâu, là quý hay là yêu, nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới. Cũng chính vì điều đó mà nàng chưa vội tiết lộ mọi chuyện cho Trường Giang biết. Dù gì Trường Giang cũng là người hiện đại. Những chuyện đã trải qua, chính bản thân nàng còn khó chấp nhận chứ nói gì đến Trường Giang!

Cũng có khi đứng trước hiên nhà, phía trước mặt là rừng trúc mênh mông, Hoàng Lan lại thấy trong lòng thật trống trải. Nếu như trước đây, nguyện ước lớn nhất của nàng là thoát khỏi hoàng cung và tìm cách trở về

hiện tại thì bây giờ, khi được gặp lại Trường Giang, nàng lại không thể nào vui nổi. Trường Giang không có lỗi, nhưng sự xuất hiện của cậu lại nhắc nhở Hoàng Lan về gốc gác của mình, rằng nàng là một người con của thế kỉ hai mươi mốt, rằng xứ sở nàng thuộc về phải là Hà Nội chứ không phải mảnh đất kinh kì của sáu trăm năm trước này!

Gặp lại Trường Giang, Hoàng Lan mới bàng hoàng nhận ra rằng niềm tự hào ấy giờ đang trở thành sự ràng buộc, và trở trêu thay, nàng lại bắt đầu lưu luyến những thứ trước kia mình đã từng bài xích...

...

Trong khi Hoàng Lan mang tâm trạng lưỡng lự của một kẻ đứng giữa hai ngã rẽ, Trường Giang cũng có những suy tư của riêng mình.

Cậu còn nhớ không, nửa năm trước, có một vị phi tử của hoàng thượng đã đề ra phương án trị thủy, cứu nguy cho cả vùng Thanh Hoa.

Lê Tư Thành là tên húy của hoàng đế đương triều.

Tư Thành, ở đây lạnh quá!

Nguyễn Hoàng Lan, Nguyễn sung nghi! Nguyễn sung nghi, Nguyễn Hoàng Lan!

Dù Hoàng Lan chưa bao giờ cho Trường Giang một lời giải thích trọn vẹn thì cậu cũng đã đoán được phần nào nội tình. Cậu chỉ không hiểu tại sao một người bình thường như Hoàng Lan lại có thể trở thành phi tử của hoàng đế. Quyền lực nằm trong tay càng cao, bản ngã càng không đơn giản. Nếu Hoàng Lan thực sự là vị Nguyễn sung nghi đó, vậy một năm qua, rốt cuộc nàng đã trải qua những chuyện gì?

Điều khiến Trường Giang khó chịu nhất chính là sự bùng nổ của Hoàng Lan. Sáu năm quen biết, một tấm chân tình, chẳng lẽ chừng đó vẫn chưa đủ

để đổi lấy niềm tin trong nàng? Còn nếu bản tính đa nghi và cẩn trọng quá mức ấy xuất phát từ những sóng gió mà Hoàng Lan từng phải đương đầu, thực sự Trường Giang chỉ muốn bóp nát cả thời đại này cho hả dạ!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 35: Nhân Tâm (4)

Buổi sáng chơi đàn, thổi sáo. Chiều đến vẽ tranh, câu cá. Khi rảnh rỗi thì cùng nhau bơi thuyền ngoạn cảnh trên sông Vân. Cuộc sống ở Viên Diệp cư nhàn nhã vô cùng.

Hoàng Lan chấp nhận ở lại đây lâu như vậy, một phần vì Trường Giang muốn nàng an dưỡng cho khỏe lại, một phần cũng vì nàng muốn điều tra chủ nhân Viên Diệp cư. Nhưng ngoài việc thổi tiêu, câu cá, ngắm trúc, luyện võ, Phạm Anh Vũ dường như không còn bất cứ thú vui nào khác. Mỗi khi thấy y cùng Mạc Viên Nhiên đàn sáo hợp tấu, Hoàng Lan thực sự nghi ngờ con người trước mặt và kẻ từng cầm kiếm xông vào Trần phủ có phải cùng một người hay không?

Ngày qua ngày, chẳng những Hoàng Lan không tra ra được bất cứ điều gì mà ngược lại, nàng bắt đầu nảy sinh tình cảm quyến luyến đối với Viên Diệp cư.

Mỗi khi rảnh rỗi, Hoàng Lan lại theo chân Mạc Viên Nhiên ra khoảnh đất trống phía sau Viên Diệp cư để chăm sóc những cây trúc non. Với thời tiết bắc bộ đặc trưng, trồng trúc không phải chuyện dễ dàng. Mạc Viên Nhiên tiết lộ rằng từng cây trúc ở đây đều do đích thân Phạm Anh Vũ mang về, tận tay vun trồng và chăm sóc. Viên Diệp cư có bao nhiêu gốc trúc là thì tâm huyết của Phạm Anh Vũ cũng nặng bấy nhiêu. Cũng phải mất vài năm, trải qua trăm trận mưa gió, y mới dựng lên một Viên Diệp cư thanh thuần và u tĩnh như ngày hôm nay. Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà dạo gần đây, Phạm Anh Vũ thường xuyên bận việc xa nhà, cho nên việc chăm sóc Viên Diệp cư mới đến tay Mạc Viên Nhiên. Những cây trúc non được

đích thân Mạc Viên Nhiên chăm bón chẳng mấy chốc đã xanh mướt, óng ả, rủ nhau vươn lên, hứng lấy ánh mặt trời.

"Viên Nhiên này, hàng râm bụt trước nhà cũng do cô trồng phải không?"  
Hoàng Lan vừa khom người ngắm nghía khóm trúc vừa dẫu môi lên hỏi.

"Anh Vũ đã nói với cô?"

Hoàng Lan lắc đầu rồi cười khì khì:

"Không phải, là tôi đoán vậy thôi. Nhưng hàng râm bụt ấy đẹp như thế, chứng tỏ người trồng nó cũng phải tốn không ít tâm tư, vừa tỉ mỉ kiên nhẫn, thẩm mỹ cũng phải thật tinh tế. Vừa nhìn hàng râm bụt ấy, ta liền đoán ngay đó là do cô trồng."

"Là việc lúc rảnh rỗi, có gì đáng kể đâu." Mạc Viên Nhiên nhẹ nhàng đáp, vẫn chuyên tâm cắt tỉa cho một cây trúc: "Hồi trước, mỗi khi Anh Vũ xa nhà, ta thường hay tiêu khiển bằng việc vẽ tranh. Nhưng dần dần, ta nhận ra rằng một khi ngòi bút đã có tuổi thì những bức họa ấy có vẽ thế, vẽ nữa cũng không thể thoát khỏi đặc trưng nhàm chán của chính bản thân người vẽ. Vì thế, thay vào dành thời gian cho những bức họa vô tri, ta bắt đầu nuôi cá, trồng cây. Chỉ là những thứ bình thường thôi, nhưng được nhìn chúng lớn lên, thay đổi, ít ra trong lòng cũng còn cảm giác cuộc sống này vẫn đang tiếp diễn."

Ngữ khí của Mạc Viên Nhiên tuy nhẹ nhàng nhưng lại tàng ẩn một nỗi niềm u ất, cô độc. Nghĩ đến tên Phạm Anh Vũ âm trầm khó đoán, Hoàng Lan liền cảm thấy bất bình:

"Phạm Anh Vũ hay bỏ mặc cô lắm phải không?"

"Anh Vũ không bao giờ bỏ mặc ta." Mạc Viên Nhiên lắc đầu rồi mỉm cười: "Ngược lại, là ta không muốn cướp đi tự do của chàng."

Một người nhiệt tình vui vẻ. Một người dịu dàng tinh tế. Họ đối xử với nhau chân thành thịnh ý. Nhiều khi, chính Mạc Viên Nhiên cũng muốn quên đi mục đích ban đầu để có thể thật tâm đối xử tốt với Hoàng Lan.

Hoàng Lan không hiểu tâm trạng của Mạc Viên Nhiên, nàng chỉ cho rằng đối phương đang miễn cưỡng nên lại nói:

"Nhưng như thế cũng khó tránh khỏi cô đơn..."

"Hoàng Lan, đã bao giờ cô đã toàn tâm toàn ý yêu một ai đó chưa?" Mạc Viên Nhiên đón lời Hoàng Lan, giả như vô tình nhìn về phía Trường Giang lúc này đang loay hoay học cách cầm vững thanh bảo kiếm của Phạm Anh Vũ: "Nếu cô yêu ai đó thật lòng, cô sẽ hiểu rằng, nhiều khi, năm tháng dài đằng đẵng còn dễ chịu hơn không có gì để mà chờ đợi."

Kì thực Hoàng Lan chưa đủ trình độ để tiêu hóa nổi lập trường của Mạc Viên Nhiên, nhưng giờ phút này, nàng lại bất giác nghĩ đến Lê Tư Thành. Nàng vô duyên vô cớ mất tích, ắt hẳn sẽ lo lắng lắm...

Nhiều khi, năm tháng dài đằng đẵng còn dễ chịu hơn không có gì để mà chờ đợi.

"Anh Vũ không thể như ta, cứ vô tâm vô tính mà tận hưởng cuộc sống an nhàn trong Viên Diệp cư." Mạc Viên Nhiên vẫn tiếp tục, nhưng dường như không phải nói với Hoàng Lan mà đang tự thuật với chính mình: "Cuộc đời chàng vốn đã định sẵn như thế, có tránh cũng không được. Vì thế, chàng tự biến mình thành một cơn gió, phiêu bạt khắp nơi, từ vùng hải đảo xa xôi đến làng quê hẻo lánh, thậm chí những khu rừng bát ngát ở vùng quan ngoại phía bắc, đâu đâu cũng có dấu chân của chàng..."

Hoàng Lan trầm trồ, thầm nhủ Phạm Anh Vũ đúng là hình mẫu điển hình của đám nhân sĩ giang hồ mà nàng vẫn thường thấy trong phim kiếm hiệp. Mạc Viên Nhiên nghe mà nửa hiểu nửa không, chỉ lắc đầu cười:

"Hoàng Lan à, cô hiểu nhầm rồi, đối với Anh Vũ, phiêu bạt không phải nguyện ý mà là trách nhiệm. Con người chàng là vậy, ở đâu có bất bình, ở đó chàng sẽ xuất hiện. Thậm chí có những lúc, chàng sẵn sàng rút cung tên tiểu trử răn hổ mang chỉ để cứu một kẻ lạc đường không quen không biết mà thôi."

Giọng kể của Mạc Viên Nhiên rất từ tốn điềm đạm, không giống như đang tâm bốc Phạm Anh Vũ. Hoàng Lan càng nghe càng thêm thán phục. Thì ra đằng sau vẻ mặt lạnh hơn tiền và đáng vẻ lúc nào cũng khinh khỉnh của y là những hành trình li kì đến vậy.

Mà khoan đã...

"Viên Nhiên, cô vừa nói cái gì?" Hoàng Lan nhíu mày: "Anh Vũ từng cứu một người khỏi bị răn hổ mang cắn?"

Bỗng nhiên bị hỏi dồn, Mạc Viên Nhiên cứng ngắc gật đầu.

"Có phải cũng ở khu rừng bạch đàn phía bắc kinh thành không?"

"Hình như là vậy." Mạc Viên Nhiên chau mày, vẻ khó hiểu: "Một tuần trước khi ba người đến đây, đúng là chàng có việc đi ngang qua đó. Có chuyện gì à?"

Nhưng Hoàng Lan không còn để ý đến Mạc Viên Nhiên nữa. Nàng đứng bật dậy, chỉ kịp tạm biệt Mạc Viên Nhiên bằng một nụ cười chóng vánh rồi lập tức đi tìm Phạm Anh Vũ.

Người lạc đường, răn hổ mang, cung tên, khu rừng bạch đàn, một tuần trước khi họ trở về Viên Diệp cư...

Cuối cùng Hoàng Lan cũng biết ân nhân giấu mặt của mình là ai rồi!

...

Ở phía sau, Mạc Viên Nhiên âm thầm dõi theo bóng dáng Hoàng Lan, khoe môi cơ hồ phác thành nét cười thảng hoặc. Đoạn, nàng ta thu dọn đồ đạc, không buồn quan tâm đến những cây trúc non nữa mà lại trở về ngôi nhà gỗ quen thuộc của mình.

...

Hoàng Lan tìm đến dòng suối phía sau Viên Diệp cư. Đoạn suối này đổ ra sông Vân, không sâu lắm, uốn lượn như dải lụa, nước trong đến mức có thể nhìn thấy những viên đá cuội nằm la liệt dưới đáy.

Bên bờ suối, có bóng người đang lặng lẽ buông cần trúc. Tảng đá y ngồi trên, râu bông đã ngả sang màu vàng úa.

Vừa nghe có tiếng người lại gần, cần trúc trong tay Phạm Anh Vũ hơi động. Rồi chẳng buồn quay đầu lại, y cất tiếng gọi Hoàng Lan, tình cảnh này thật giống lúc nàng mới tỉnh dậy, lên xem y cùng Mạc Viên Nhiên đàm sáo hợp tấu.

"Sao anh lại biết người đến là tôi mà không phải Trường Giang hay Viên Nhiên?"

Hoàng Lan vừa nói vừa ngồi xuống tảng đá bên cạnh Phạm Anh Vũ. Tảng đá này vuông vức nhẵn nhụi, hơi trũng ở giữa, lại có dấu vết bị kéo dịch ra đây. Nàng có lý do để nghi ngờ Phạm Anh Vũ đang chờ một ai đó.

Chẳng lẽ Phạm Anh Vũ chờ nàng? Y biết nàng sẽ tìm đến đây?

Phạm Anh Vũ thản nhiên đáp:

"Khi con người bước đi, trọng tâm của họ không giống nhau, tiếng gió tạo ra cũng rất khác biệt. Hơn nữa..." Y cười nhạt: "Cô đừng quên nơi này là Viên Diệp cư. Đến một con chim bay ngang qua, ta cũng biết được tổ của nó nằm ở đâu đấy."



Xưa nay, chỉ có những cao nhân mù trong tiểu thuyết võ hiệp Trung Quốc mới có biệt tài đoán nhận mọi chuyện dựa vào thính giác. Phạm Anh Vũ cũng đạt đến cảnh giới cao siêu này? Hoàng Lan không khỏi lắc đầu lè lưỡi, hơi hồi hận vì lúc ở Trần phủ đã trót khiêu khích y.

Bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Hoàng Lan, Phạm Anh Vũ chợt bật cười ha hả:

"Đùa cô chút thôi. Nếu là Viên Nhiên, trên người nàng sẽ có mùi hương hoa đào, còn Trường Giang không có thói quen một mình đến bờ suối, vì thế ta mới nhận ra người tới là cô."

Hoàng Lan ngẩn mặt lại. Lời trước lời sau, đâu mới là lời thật? Không khó để nàng nhận ra Phạm Anh Vũ đang tung hỏa mù.

Trên mặt nước xuất hiện những vòng tròn đồng tâm. Cần trúc trong tay Phạm Anh Vũ giật từng hồi. Thế nhưng trái với ý nghĩ của Hoàng Lan, y vẫn ngồi im, dáng vẻ thong dong lơ đãng, giống như không hề có ý định kéo cần lên.

"Cá cần câu rồi kìa?"

Tưởng Phạm Anh Vũ không chú tâm, Hoàng Lan chỉ chỉ về phía trước, hạ giọng nhắc nhở. Phạm Anh Vũ lơ đãng đáp:

"Giờ chưa phải mùa sinh sôi nảy nở của đàn cá trong suối này. Nếu ta tham lam quá mức, sẽ hại bọn chúng tuyệt diệt cả giống nòi."

Có những người coi việc câu cá chỉ là một thú vui tao nhã hoặc một sự lựa chọn giết thời gian. Tuy Phạm Anh Vũ từng ra tay giết người, nhưng đó là kẻ đáng chết, khi trở về với cuộc sống thanh thuần trong Viên Diệp cư, y vẫn không có cách nào chối bỏ bản chất thiện lương của mình.

Em sẽ không cảm thấy run sợ trước người đã từng cứu mạng mình đâu.

Có lẽ Trường Giang nói đúng. Phạm Anh Vũ từng cứu Hoàng Lan không chỉ một lần, nàng không có lý do gì để tiếp tục sợ hãi hay bài xích y cả.

Nào ngờ Phạm Anh Vũ thủng thẳng nói tiếp:

"Đợi đến đầu xuân, tiết trời ấm áp, cá trong suối sinh sôi nảy nở nhiều hơn, khi ấy quăng lưới bắt cả đàn mới bỏ công."

Suyt chút nữa thì Hoàng Lan ngã lộn cổ xuống suối.

"Anh..." Nàng nghẹn họng.

"Có chuyện gì không?"

Phạm Anh Vũ lại trưng ra vẻ mặt lạnh hơn tiền. Hoàng Lan ngán ngấm lắc đầu. Thôi được rồi, dẹp mấy chuyện vặt vãnh này sang một bên vậy, nàng đến đây không phải để tính sổ với y.

"Tôi vừa thấy Viên Nhiên ươm mấy gốc trúc." Hoàng Lan vụng về chuyển đề tài: "Trúc xanh đào thắm, Viên Diệp cư sấp bị hai người biến thành cồi phù hoa trần thế rồi."

Thấy đối phương có ý khen ngợi, quả nhiên người bên cạnh cất bộ mặt lạnh hơn tiền đi:

"Viên Nhiên rất thích trồng hoa cỏ. Trúc ấy là do ta mang từ phương bắc về, cùng với đào phai, hi vọng sẽ khiến cho Viên Diệp cư bớt vẻ nhàm chán."

Trời đã về chiều. Mây trắng như xuyên qua mặt nước rồi ào xuống tận đáy để làm bạn với đá sỏi. Bóng dáng hai người đồ dài, theo từng nhịp bơi của đàn cá trong lòng suối mà khẽ lay động.

Một lúc sau, Phạm Anh Vũ gác cần trúc sang một bên, lạnh nhạt hỏi Hoàng Lan:

"Nói đi, tìm ta có việc gì?"

Biết không gì có thể giấu được trực giác nhanh nhạy của y, Hoàng Lan đành miễn cưỡng thừa nhận:

"Có một chuyện cứ làm tôi thắc mắc mãi."

Phạm Anh Vũ kiên nhẫn chờ đợi.

"Hình như anh rất bất mãn với triều đình phải không?"

Đây chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng Hoàng Lan. Sống ở Viên Diệp cư một thời gian, nàng có thể khẳng định Phạm Anh Vũ không phải người xấu, mà theo nàng hiểu, Lê Tư Thành cũng chưa làm điều gì có lỗi với bá tánh Đại Việt. Vậy nguyên do gì lại khiến Phạm Anh Vũ oán hận triều đình đến vậy?

Phạm Anh Vũ không trả lời mà chỉ cắn răng:

"Cái tên Trường Giang chết tiệt này! Lát nữa ta sẽ tính sổ với cậu ta."

Một lần nữa, Phạm Anh Vũ lại đoán đúng. Người tiết lộ chuyện y ghét triều đình chính là Trường Giang. Thực ra Trường Giang đang ngấm ngấm cảnh báo Hoàng Lan, vì cậu cho rằng nếu Hoàng Lan đúng là Nguyễn sung nghi, nàng sẽ tự biết đường mà tránh xa Phạm Anh Vũ hơn một chút. Dù sao hai người họ đang ở địa bàn của Phạm Anh Vũ, Trường Giang có ba đầu sáu tay cũng không thể kè kè bên Hoàng Lan mọi lúc mọi nơi được.

"Không phải vì tôi hiếu kì, nhưng thực sự, tôi vẫn bị chuyện ở nhà họ Lê hôm ấy ám ảnh." Hoàng Lan đáp: "Anh Vũ, nếu anh có khúc mắc gì trong lòng thì cứ nói ra đi. Giữ khư khư mọi thứ trong lòng không phải cách giải quyết tốt đâu. Dù anh có mạnh mẽ đến đâu thì cũng có những lúc, thứ anh cần không phải là sức chịu đựng hơn người mà là một người để chia sẻ."

Phạm Anh Vũ nhìn Hoàng Lan không chớp mắt. Vẻ mặt của y như có một tầng sương mỏng bao phủ.

"Tùy anh, nếu anh không muốn nói thì thôi. Cứ coi như tôi nhiều chuyện đi."

Hoàng Lan nhoẻn miệng cười. Sắc mặt người bên cạnh nàng hơi trầm xuống. Y tiện tay nhặt một viên đá cuội rồi ném mạnh về phía trước.

Khi viên đá chìm xuống lòng suối, cũng là lúc Phạm Anh Vũ hồi tưởng lại hoài niệm đẫm máu nhất trong cuộc đời mình...

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 36: Nỗi hận Lệ Chi.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (1)

Những người chứng kiến vụ hành hình hôm ấy đều ngậm ngùi kể lại rằng, chỉ trong thoáng chốc, bầu trời Đông Kinh bỗng trở nên vô cùng quỷ dị, mây xám chuyển thành màu đỏ, gió gào thét như dã quỷ, bình minh bị bóng tối nhất chìm, mưa từ mọi ngả trút xuống, hòa lẫn cùng máu tươi, xối thành một dòng đỏ thẫm.

...

Mười chín năm trước, tức năm Đại Bảo thứ ba (1442).

Lệ Chi viên, Gia Định.

Khu vườn vải này nằm cách xa thị thành, vô cùng yên tĩnh, lại có phong cảnh thanh thuần khoáng đạt, rất thích hợp làm nơi nghỉ dưỡng, cũng là nơi được vua Thái Tông chọn làm nơi nghỉ chân trên đường hồi kinh.

Đã sắp qua giờ Hợi nhưng tòa viện đó vẫn sáng ánh đèn. Ngồi sau án thư, vua Thái Tông đang chấp bút, viết nốt dòng đề tựa cho một cuốn sách. Bên cạnh Ngài là một người phụ nữ, tuổi tuy không còn trẻ nhưng nhan sắc vẫn đằm thắm mặn mà, đang đứng đỉnh hầu Ngài mài mực.

Khi mực tàu đã sóng sánh trong nghiên ngọc, Nguyễn Thị Lộ mới lên tiếng:

"Được đích thân bệ hạ ngự bút ban lời đề tựa, đây đúng là vinh hạnh cho lão gia nhà thần nữ."

Vua Thái Tông ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thị Lộ, rồi lại nhìn đến cuốn sách trước mặt, vui vẻ cười:

"Từ lâu trăm đã ngưỡng mộ tài học của tiên sinh, nay ghé qua Côn Sơn, vừa vặn gặp lúc tiên sinh đang nhàn cư xướng họa. Thi tập này tiên sinh viết trong vòng nửa năm, không cảnh sắc tuyệt mỹ nào của Đại Việt là không kể đến, hồn thơ lại nhẹ nhàng uyển chuyển, có thể nói là tuyệt bút đương thời. Văn tài là của tiên sinh, trăm chẳng qua chỉ cao hứng thêm râu rồng râu phượng, cô không cần phải để trong lòng."

Vua Thái Tông tuy là vua một nước nhưng từng câu từng chữ khen ngợi thần tử lại rất chân thành khiến Nguyễn Thị Lộ có phần cảm kích. Đợi cho Ngài viết xong, bà liền đón lấy tập thơ của Nguyễn Trãi, từ tốn lật giở từng trang, ánh mắt thấp thoáng tự hào. Trong khi đó, vua Thái Tông rời khỏi án thư rồi tiến lại gần cửa sổ. Giờ đang là mùa thu. Nghe nói vải trong vườn đã qua mùa chín đỏ.

"Năm ấy phụ hoàng vâng mệnh trời khởi nghĩa, tiên sinh là quân sư dưới trướng, bao phen lao tâm khổ tứ vì toàn quân, thậm chí sống chết cũng không màng. Nay thiên hạ đã thái bình, tiên sinh lại một mực muốn lui về ở ẩn, thật là đáng tiếc."

Về việc lui về Côn Sơn ẩn cư, Nguyễn Thị Lộ chính là người đầu tiên ủng hộ Nguyễn Trãi. Bà hướng về phía Thái Tông, ôn tồn nói:

"Lão gia dốc lòng phò trợ vua Thái Tổ, đó là vì ngài ấy cũng căm phẫn trước tội ác của giặc Ngô, cũng muốn đòi lại công bằng cho bá tính, cho giang sơn Đại Việt, không phải vì mưu cầu nghiệp lớn cho bản thân. Bệ hạ, thứ cho thần nữ nói một câu, quan trường là chốn lẩn lộn, lão gia lại là người chính trực ngay thẳng, không thích hợp gò ép mình để thỏa mãn thị phi. Người như lão gia, sớm tìm về Côn Sơn, vui thú với gió trăng vẫn tốt hơn cố lòng bầu vúi lấy chốn quan trường."

Vua Thái Tông quay lại nhìn Nguyễn Thị Lộ không chớp mắt, một lúc sau thì bật cười:

"Hóa ra việc tiên sinh lui về ở ẩn chính là chủ ý của cô. Bảo sao khi Trẫm ngỡ ý muốn mời tiên sinh trở lại làm quan, trong mắt cô lại có ý tứ phản đối."

"Thần nữ nào dám!" Người trước mặt cúi đầu, thành thật đáp: "Nếu là việc lão gia không muốn, thần nữ có hoa ngôn xảo ngữ cũng chẳng ích gì."

Đối với lời của Nguyễn Thị Lộ, vua Thái Tông không thể phản đối. Nguyễn Trãi không phải kẻ tầm thường. Con người này, muốn trầm tĩnh có trầm tĩnh, muốn khí phách có khí phách. Phàm là việc ông đã quyết, dù đối phương có là vua khó lòng ngăn cản.

Ngài thở dài rồi nói:

"Trước kia, trẫm không nên tin lời bọn Lê Ngân, Lê Sát mà nghi ngờ lòng trung của tiên sinh."

Nguyễn Thị Lộ không lặng yên không đáp, chỉ tiếp tục lật giở từng trang sách. Có những chuyện, những người, một khi đã sa chân thì lời tiếc hận cũng chẳng cứu vãn được gì. Mà thôi... Ai bảo người trước mặt bà là vua cơ chứ!

Biết Nguyễn Thị Lộ không muốn nhắc tới chuyện cũ, vua Thái Tông cũng không miễn cưỡng nữa. Ngài trở tay về phía xa xăm, mơ hồ cảm thán một câu:

"Lệ Chi viên thanh bình, thật khiến trẫm quyến luyến không muốn rời đi."

Lúc đó, cả vua Thái Tông và Nguyễn Thị Lộ đều không biết rằng lời này sẽ ứng nghiệm, và Lệ Chi viên chính là nơi dừng chân cuối cùng trong cuộc

đời của vị vua trẻ tuổi ấy.

...

Thấy đức vua cứ đứng trầm ngâm bên cửa sổ, Nguyễn Thị Lộ lo lắng Ngài bị nhiễm lạnh bèn khẽ giọng nhắc nhở:

"Bệ hạ, trời về đêm dễ sinh gió lạnh, người nên trở vào trong thì hơn."

Không có tiếng người đáp lại.

"Bệ hạ..."

Ngoài kia, trăng vẫn sáng vằng vặc, chen chúc với những khoảng tối hun hút và sâu thẳm. Đâu đó vọng lại tiếng đối ca tuần của binh lính.

"Bệ hạ..."

Vẫn chỉ có tiếng gió xốn xang. Lần này thì Nguyễn Thị Lộ đứng hẳn dậy. Bà cẩn trọng đến bên vua Thái Tông, lay lay ống tay áo của Ngài.

Một giây sau, thân thể của Ngài từ từ ngã vào vai bà. Hai mắt Ngài nhắm nghiền, thần thái vẫn trầm uy tĩnh lặng, chỉ giống như đang ngủ một giấc ngủ dài. Đến tận khi quân lính hò nhau xông vào, Nguyễn Thị Lộ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã quá muộn.

...

Ngày 4 tháng 8 năm 1442, tức năm Đại Bảo thứ ba, vua Lê Thái Tông đột ngột băng hà ở vườn vải thuộc huyện Gia Định. Khi ấy theo hầu vua có lễ nghi nữ học sĩ Nguyễn Thị Lộ, người thiếp của Nhập nội Hành khiển Nguyễn Trãi. Nguyễn Trãi lập tức bị triều đình khép vào tội giết vua, bắt giam cả ba họ, nhốt vào ngục tối, chờ ngày xử tử.

...



Tử lao.

Cánh cửa buồng giam được đẩy sang một bên. Sau tiếng thông báo của ngục tốt, một mệnh phụ đứng đĩnh bước vào. Bà ta mặc một bộ váy giao lĩnh màu trắng, phục sức mang theo cũng chỉ có một chiếc loan trâm bằng bạch ngọc. Vì trong cung đang phát tang nên mọi người chỉ được mặc đồ màu trắng, phục sức cũng không thể quá cầu kì, nhưng hình như đối với mệnh phụ này, tư trang giản dị cũng không thể khuất lấp được nét thanh cao, quý phái.

Cung nhân theo hầu khệ nệ bê tới một chiếc ghế. Mệnh phụ khoan thai ngồi xuống, lạnh lùng nhìn tội nhân đang bị trói gô trước mặt mình. Từ khóe môi của người kia, máu tươi vẫn rỉ ra thành một dòng đỏ thẫm.

"Ta thật khâm phục người đó, chuyện đã đến nước này mà người vẫn không chịu nhận tội." Giọng nói cất lên, thanh thúy như ngọc: "Hôm ấy ở bên cạnh bệ hạ chỉ có một mình Nguyễn Thị Lộ, ai tin các người bị oan chứ? Nghe lời ta, sớm khai ra kẻ chủ mưu chùng nào, người sẽ bớt đau khổ chùng ấy."

Khai ra kẻ chủ mưu? Đến khi trấn tĩnh lại, Nguyễn Trãi mới hiểu ra dụng ý của đối phương. Ông chậm rãi ngẩng đầu lên, mặc kệ mấy sợi tóc bạc rủ hờ trước trán, lạnh nhạt đáp:

"Thái hậu, ta nên coi đó là một lời dụ dỗ hay một lời uy hiếp đây?"

Mệnh phụ kia, tức Tuyên Từ thái hậu Nguyễn Thị Anh, mẫu thân của tân hoàng Nhân Tông, khẽ cười:

"Người có thể coi đó là một lời khuyên."

"Cả thái hậu và ta đều biết việc này không hề liên quan đến mẹ con Ngô tiệp dư và hoàng tử Tư Thành." Nguyễn Trãi khinh thường lắc đầu, điềm nhiên nối tiếp toan tính trong lòng Tuyên Từ thái hậu.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (2)

"Ta biết người là người quân tử, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng còn hàng trăm mạng người nhà họ Nguyễn thì sao? Bọn họ vì sự cố chấp của người mà chịu liên lụy, lẽ nào người muốn nhìn cảnh thân chết thành núi, máu chảy thành sông mới hả lòng hả dạ?" Ngừng lại một lát, Tuyên Từ thái hậu thở dài: "Có thể người không tin, nhưng ta thật lòng muốn các người được thanh thản."

Dĩ nhiên Nguyễn Trãi không đành lòng nhìn cảnh toàn gia tộc vì mình mà bị tru di. Nhưng ông càng không thể tin tưởng Tuyên Từ thái hậu. Giết vua là chuyện tà trời, Tuyên Từ thái hậu đã dám đẩy Nguyễn Trãi ra thế mạng, lẽ nào còn muốn cho người nhà của ông một con đường lui? Nếu Nguyễn Trãi bằng lòng thỏa hiệp, chỉ e ngày chết của hàng trăm người nhà họ Nguyễn càng đến sớm hơn mà thôi.

Ánh mắt Nguyễn Trãi xoáy sâu vào Tuyên Từ thái hậu chỉ hận một nỗi không thể vạch mặt người đàn bà ngoan độc này:

"Nếu muốn chúng ta thanh thản, thái hậu đã không làm ra những chuyện bại hoại đó."

"Người đang trách ta độc ác?" Tuyên Từ thái hậu bình tĩnh đáp lại, lời nói sắc như dao, từng câu từng chữ đều thâm tàng ẩn ý: "Ức Trai à, người đừng quên là ai đã biến ta thành người thế này. Mọi chuyện ta làm, chẳng qua cũng chỉ là đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy mà thôi. Giờ kết cục đã định, ta lại muốn xem, một Nhập nội Hành khiển nho nhỏ như người liệu có bản lĩnh nghịch thiên chuyển mệnh hay không?"

Nguyễn Trãi khinh thường nhổ ra một ngụm máu. Cai ngục thấy ông có ý bất kính với thái hậu, vội vàng chạy tới định nạt nộ vài câu, nào ngờ gã bị chính Tuyên Từ thái hậu thẳng tay cho một cái tát, bất đắc dĩ lại khépkhépnép đi ra ngoài.

Nguyễn Trãi biết, Tuyên Từ thái hậu không muốn có người thứ ba nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

"Thái hậu đánh giá ta quá cao rồi! Nếu ta có được một nửa bản lĩnh và dã tâm của thái hậu, ta đã sớm nhìn ra cạm bẫy này từ lâu, đời nào còn chịu chôn chân trong tử lao, để thiên hạ coi khinh, phi nhổ như một tội thần giết vua chứ."

Tuyên Từ thái hậu chậm chậm bước đến bên cạnh Nguyễn Trãi, năm đầu ngón tay ngọc ngà nâng cằm ông lên, không hề sợ hãi trước ánh mắt bức bối của đối phương đang nhìn xoáy vào người mình.

"Người đang nói gì vậy? Người chính là tội thần giết vua, còn không phải sao?"

"Bà..." Nguyễn Trãi trợn mắt quát. Vẫn biết người đàn bà này âm độc nham hiểm, nhưng ông không thể ngờ bà ta lại trơ trẽn như thế: "Ta thật hối hận vì khi xưa không nghe lời Thăng, Phúc, để loại yêu phụ như bà làm loạn triều cương."

Đinh Thăng vốn là giám phụ trách việc ghi chép lại sinh hoạt của Thái Tông. Ánh mắt Tuyên Từ thái hậu lóe lên sát ý, nhưng rất nhanh sau đó liền biến mất. Bà ta thủng thẳng mỉm cười:

"Còn ta thì vẫn luôn cho rằng, hối hận chính là hai từ vô dụng nhất."

Nguyễn Trãi khinh thường không đáp, chỉ giận dữ nhìn về phía thái hậu, gắt gao như muốn kết tội người đàn bà âm độc trước mặt mình.

Tuyên Từ thái hậu cũng chẳng thèm né tránh đối phương, thi thoảng còn cười mơ hồ, như thể rất hài lòng với kết cục đã định.

Trong tử lao, tội thần giết vua và đương kim thái hậu điềm nhiên đối mặt nhau, không ai trong hai người họ có ý định chùn bước. Thậm chí, kẻ tinh ý nhất cũng không thể dò được ánh mắt họ sâu đến nhường nào...

Hồi lâu sau, biết không thể suy chuyển được vị thần tử họ Nguyễn trung quân lâm liệt ấy, Tuyên Từ thái hậu đành phát tay áo bỏ đi. Thần sắc bà ta vẫn trầm tĩnh, chỉ có thanh âm nhàn nhạt vọng lại, hòa lẫn trong tiếng gió:

"Đúng sai nằm trong tay kẻ thắng, không nằm ở miệng lưỡi kẻ thua. Ân oán giữa mấy người chúng ta, đã đến lúc kết thúc rồi."

Nhìn theo bóng trắng ấy khuất dần phía cuối hành lang tử lao, Nguyễn Trãi âm thầm lắc đầu. Ai cũng biết, một khi hận thù và chấp niệm đã quá sâu, chỉ có một trong hai người chết đi mới có thể kết thúc...

...

Không biết Tuyên Từ thái hậu nói gì mà sau khi bà ta đến thăm tử lao, sự đối đãi của cai ngục với Nguyễn Trãi đã tử tế hơn rất nhiều, thậm chí chặn gối, rượu thịt đều có đủ. Nhưng cũng kể từ ngày ấy, Nguyễn Trãi càng trở nên trầm lặng hơn, phần lớn thời gian đều ngồi tĩnh tâm, gần như phó mặc tất cả, mà cũng có thể là coi thường tất cả...

...

Lão gia, chốn quan trường bon chen lẫn lộn, thánh tâm lại khó dò, thiếp nghĩ ngài nên sớm lui về thì hơn...

...

Nguyễn Trãi, thị Lộ, ta nói cho hai người rõ, những gì ta đã muốn, nhất định sẽ nằm được trong tay, dù là ai cũng đừng hòng ngăn cản!

...

Trẫm đến Côn Sơn chuyển này, chính là vì muốn mời tiên sinh trở lại làm quan, lẽ nào tiên sinh nỡ cô phụ tấm lòng của trẫm?

...

Dạo này trong triều bắt đầu có người dị nghị về huyết thống của thái tử Bang Cơ, Thần phi lại là người có dã tâm, lão gia tuyệt đối không được coi thường người đàn bà này.

...

Còn hơn trăm mạng người nhà họ Nguyễn thì sao? Bọn họ vì sự cố chấp của người mà chịu liên lụy, lẽ nào người muốn nhìn cảnh cây chết thành núi, máu chảy thành sông mới hả lòng hả dạ ư?

...

Đúng sai nằm trong tay kẻ thắng, không nằm ở miệng lưỡi kẻ thua. Nguyễn Trãi, ân oán giữa chúng ta, đã đến lúc kết thúc rồi...

...

Ngày 16 tháng 8 năm 1442, tức mười hai ngày sau khi vua Lê Thái Tông băng, án trăm tội thần giết vua được thi hành.

Đó là một buổi sáng mùa thu đầy ám ảnh. Trên trời, mây xám cuộn cuộn vần vũ, mặc nhiên che đi ánh dương, khiến cho bầu trời phân chia thành từng mảng sáng tối loang lổ; dưới đất, gió cuốn cát bụi cuộn thành từng xoáy tròn rồi lặng lẽ biến mất ở góc khuất cuối đường; thi thoảng đâu đó

vọng lại một tiếng sấm khan; không gian tĩnh lặng mà ngọt ngào, bí bách đến cùng cực.

Hơn một trăm người trong dòng họ Nguyễn đã bị giải ra pháp trường từ rất sớm. Trên những gương mặt già nua hốc hác, trong những ánh mắt thiếu niên còn chưa trải sự đời, giờ phút này đều tụ chung một nỗi kinh hoàng. Thậm chí đến tận bây giờ, nhiều người trong số họ vẫn ngơ ngác không hiểu vì sao oan nghiệt ấy lại giáng xuống đầu mình.

Dù còn hơn một canh giờ nữa mới tới giờ hành án nhưng bốn phía xung quanh pháp trường đã đông nghịt người. Gần như tất cả dân chúng thành Đông Kinh đều đổ ra đây. Tất cả bọn họ đều muốn được tận mắt chứng kiến buổi hành quyết đẫm máu nhất trong lịch sử. Trong đám đông vô cùng vô tận ấy, kẻ tò mò, người bán khoán, lại có cả kẻ ôm tâm trạng nghi hoặc, sống chết không muốn tin Nhập nội Hành khiển Nguyễn Trãi đại nghịch giết vua.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (3)

Nguyễn Trãi quỳ một mình trên đài cao. Hôm nay, ông mặc bộ quần áo tử tù màu trắng, hai tay bị gông gổ kẹp chặt, chân mang xích sắt, tóc rối xõa ngang lưng. Bộ quần áo tử tù ông đang mặc, máu loang thành từng vệt đen thẫm, nhiều chỗ còn lẫn lộn lên nhau, minh chứng cho sự bức cung tàn khốc mà ông và hơn trăm người trong dòng tộc đã phải nếm trải suốt mười hai ngày qua. Thế nhưng, dù gông cùm kìm kẹp, dù tử lao đọa đày, Nguyễn Trãi vẫn không mảy may sợ hãi. Nhìn ông giống một vị chân nhân đang tĩnh tâm tu hành hơn là một tử tù sắp phải chịu án chém.

Đảo mắt nhìn quanh pháp trường, Nguyễn Trãi không thấy bà Mẫn và Nguyễn Thị Lộ đâu. Hai người ấy đều đang mang thai, triều đình không tìm thấy họ, cũng có thể là phúc ản trong họa...

Lại một tiếng sấm khan vọng đến. Quỳ trên đài cao, thần thái Nguyễn Trãi vẫn khoan thai tĩnh lặng. Không phải ông vô tâm, càng không phải vì ông không biết tiếc hận, chỉ là nỗi tiếc hận ấy ông giấu đi quá khéo, không muốn day dứt những người xung quanh, khiến kẻ có lòng nhất cũng không thể nhìn ra...

Nửa canh giờ nữa lại trôi qua. Ngồi trên ghế giám trảm, Lê Lăng cao hứng mân mê trảm lệnh trong tay. Ông ta và Nguyễn Trãi, một kẻ âm trầm giả dối, một người cương liệt ngay thẳng, cả hai vốn đã không ưa gì nhau, nay Nguyễn Trãi phạm phải tử tội, thái hậu lại cho quyền Lê Lăng làm quan giám trảm, đối với Lê Lăng cũng có thể coi là một công việc thú vị.

"Úc Trai à Úc Trai..." Giọng Lê Lăng cất lên, mười chín năm trước cũng như mười chín năm sau, đều lè nhè và đáng ghê tởm: "Trung thần người không muốn làm, lại nhất quyết đi làm nghịch thần. Hôm nay phải tiễn người lên đường, bản quan cũng thấy tiếc cho một nhân tài như người."

Không rảnh để cự cãi với kẻ như Lê Lăng, Nguyễn Trãi khinh miệt hừ lạnh rồi quay mặt đi. Lê Lăng hơi cụt hứng nhưng chỉ một giây sau, lão miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, nhanh chóng lấy lại mặt mũi cần có của một quan giám trảm.

Pháp trường vẫn vắng vắng tiếng con trẻ khóc thút thít. Nguyễn Trãi không đành lòng nhưng cuối cùng vẫn phải nạt nhẹ một câu :

"Khóc cái gì! Ai rồi chẳng phải chết. Người họ Nguyễn chúng ta, có chết cũng phải chết trong tư thế ngẩng cao đầu!"

Sự can trường, khí phách hiên ngang của Nguyễn Trãi khiến những người cùng chịu án chém hôm ấy như tìm lại được dũng khí. Chẳng ai bảo ai, hơn trăm người đồng loạt ngẩng cao đầu, tiếng khóc thút thít không còn, nỗi sợ hãi biến mất, trong mắt họ chỉ còn lại sự bình thản đến lạ kì.

Một chiếc lá vàng rơi xuống, đậu ngay trước mặt Nguyễn Trãi. Ông bất giác ngược nhìn lên, vẻ mặt đang yên ả đột nhiên trở nên thất thần khi thấy bóng hình ấy đứng lẫn trong dòng người hỗn độn.

...

Đứng lẫn trong dòng người hỗn độn, người thiếu phụ trẻ tuổi ấy khẽ đưa tay lên bịt miệng để chặn lại tiếng nấc nghẹn. Vì sợ có người nhận ra mình, Nguyễn Thị Lộ chỉ dám mặc một bộ quần áo nông phu đã sờn rách, tự làm bản thân hôi hám bẩn thỉu, còn gương mặt khắc khổ thì giấu sâu dưới chiếc khăn trùm đầu. Bà đứng đó, bất lực hướng về phía pháp trường, miệng lẩm nhẩm như thể muốn nói điều đấy với Nguyễn Trãi.



Lão gia, thiệp đến cứu ngài đây.

Giây phút bóng hình người thiếu phụ ấy lọt vào tầm mắt, Nguyễn Trãi chột run rẩy cả tâm can.

...

Mặc kệ sự phản đối của Nguyễn Trãi, Nguyễn Thị Lộ vẫn len lỏi qua dòng người, càng lúc càng tiến sát về phía pháp trường hơn.

Đột nhiên, từ đâu đó trong dòng người hỗn độn, một bàn tay vươn tới, kín đáo đặt lên vai Nguyễn Thị Lộ. Bà quay đầu lại và giật mình khi nhận ra Nguyễn Đức Trung.

Mối giao tình giữa Nguyễn Trãi và Nguyễn Đức Trung, không phải người nào cũng biết...

"Đừng làm điều gì dại dột nữa." Dù Nguyễn Đức Trung cố tỏ ra trấn tĩnh thì cũng không thể giấu nổi ánh mắt bi thương. Ông hạ giọng khuyên bảo: "Bà Mẫn đã rời khỏi kinh thành rồi. Vì đứa con trong bụng, phu nhân cũng nhất định phải sống tiếp."

Nguyễn Thị Lộ không phải người cố chấp đến mù quáng. Bà mạo hiểm tìm đến pháp trường vì muốn cứu Nguyễn Trãi, nhưng cấm quân canh gác lớp lớp trong lớp ngoài, chính bà cũng hiểu rõ việc này thành ít bại nhiều. Nay lại thêm lời khuyên can của Nguyễn Đức Trung, cuối cùng Nguyễn Thị Lộ cũng chịu từ bỏ. Bà không tiến thêm một bước nào nữa, chỉ đành chua xót nhìn Nguyễn Trãi, đến lúc này mới thấy người trên kia mỉm cười với mình...

...

Giờ thìn đã tới. Ngồi trên ghế giám trảm, Lê Lăng đặc ý lớn giọng:

"Bản quan cho người ân huệ cuối cùng, người có gì muốn nói không?"

Muốn nói ư? Dĩ nhiên Nguyễn Trãi có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không phải nói với Lê Lăng mà là nói với cả thiên hạ!

Thành Đông Kinh hôm ấy, mọi người vẫn nhớ như in lời tuyên bố lẫm liệt của nghịch thần giết vua.

"Ưc Trai ta đời đời trung quân ái quốc, sống không thẹn với trời đất và thiên hạ! Ngày hôm nay ta gánh phải oan nghiệt, nguyện ôm nỗi tiếc hận xuống dưới cửu tuyền, nhưng trong các bậc minh quân hậu thế, nhất định sẽ có người thay ta giải nỗi oan tình Lệ Chi, để cho máu của chúng ta ngày hôm nay không đổ vô ích, để cho lòng thiên hạ muôn đời sau được thấu tỏ chính tà!"

Lịch sử chưa bao giờ diễn ra cảnh tượng kì lạ như thế. Hàng ngàn người vốn dĩ chỉ đến xem hành hình, giờ lại bất tri bất giác quỳ sụp xuống, cung kính vái lạy ba vái trước kẻ sắp bị chém đầu.

Sợ dân tình nổi loạn, Lê Lăng không đông dài nữa, thẳng tay vứt trảm lệnh xuống đất. Hàng loạt nhát đao nhất tề vung lên. Người thiếu phụ kia chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngất lịm.

Chân trời vẫn ì ùng vọng lại tiếng sấm khan.

Những người chứng kiến vụ hành hình hôm ấy đều ngậm ngùi kể lại rằng, chỉ trong thoáng chốc, bầu trời Đông Kinh bỗng trở nên vô cùng quý dị, mây xám chuyển thành màu đỏ, gió gào thét như dã quỷ, bình minh bị bóng tối nhất chìm, mưa từ mọi ngả trút xuống, hòa lẫn cùng máu tươi, xối thành một dòng đỏ thẫm.

Nhân tâm ghen ngào. Đất trời như cũng nổi cơn thịnh nộ, khiến cuồng phong bão tố vẫn vũ mãi không thôi...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 36: Nỗi Hận Lệ Chi (4)

Thấm thoát đã năm năm trôi qua. Mọi người dường như đã lãng quên thảm án Lệ Chi viên năm đó, nhưng đối với những người còn sống sót, bị kịch đâm máu đó vẫn ám ảnh họ cả đời!

...

Phủ Tĩnh Gia, Thanh Hoa, năm năm sau thảm án Lệ Chi Viên.

Vì sợ mọi người biết được thân thế thực sự của con trai, bà Mẫn đành phải lấy họ Phạm của mình để đặt cho Anh Vũ. Cứ như thế, hai mẹ con tìm về một vùng quê hẻo lánh, nương tựa vào nhau, rau cháo thanh đạm mà sống qua ngày.

Một ngày nọ, cậu bé Vũ trở về nhà trong bộ dạng lem luốc, đôi chỗ trên mặt còn xây xước, bầm dập. Vừa trông thấy bà Mẫn đang giặt quần áo ngoài giếng, cậu liền sà vào lòng mẹ, thốn thức:

"Mẹ ơi, bọn trẻ trong làng bắt nạt con, chúng nó mắng con là đứa con hoang."

Lề thói phong kiến là vậy. Phụ nữ không chồng, một mình nuôi con sẽ bị hàng xóm láng giềng dè bĩu. Dù đã cố gắng nhẫn nhục nhưng bà Mẫn vẫn không thể dẹp đi những dị nghị của người đời.

Chua xót ôm chặt con trai vào lòng, bà Mẫn âu yếm hôn lên trán cậu bé:

"Con không phải con hoang. Con có cha, hơn nữa cha con còn là một người vô cùng đáng kính trọng..."

"Vậy cha con đâu? Khi nào thì cha mới về thăm con hả mẹ?" Cậu bé Vũ ngơ ngác hỏi lại.

Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má gầy guộc của người thiếu phụ ấy. Rồi cứ thế, hai mắt bà đã nhòe đi từ lúc nào.

Bỗng nhiên thấy mẹ mình bật khóc, Vũ lo lắng rướn đầu lên. Trong thế giới của cậu, mẹ là tất cả, mẹ mà khóc, cậu cũng sẽ đau lòng.

"Mẹ, sao mẹ lại khóc?"

"Mẹ không sao." Bà Mẫn vụng về dùng vạt áo lau đi nước mắt. Đoạn, thấy Vũ vẫn ngô nghê nhìn mình, bà Mẫn mới miễn cưỡng hạ giọng, tiếp tục trả lời câu hỏi của cậu bé: "Nhưng cha con... ông ấy sẽ không trở về nữa đâu."

Ngày ấy, Phạm Anh Vũ còn quá nhỏ để định nghĩa được nỗi tang thương trong mắt mẹ mình mỗi khi nhắc đến người cha bí ẩn ấy.

Lại hai năm nữa trôi qua, Phạm Anh Vũ đã lớn thêm một chút, nhưng cậu cũng không nhắc đến cha mình trước mặt mẹ nữa.

Không ai biết rằng, bà Mẫn từ lâu đã như ngọn đèn trước gió, gắng gượng được bảy năm đều là vì Phạm Anh Vũ. Nhưng khi bọn cướp Đỗ Hải tràn vào thôn Dự Quần và lấy đi chiếc vòng ngọc lục bảo, bà Mẫn vì bảo vệ di vật của dòng họ mà bị tên tướng cướp đả thương, kể từ đó nằm liệt giường, không dậy nổi nữa. Biết bản thân không thể qua khỏi, trước khi nhắm mắt xuôi tay, bà Mẫn mới gọi con trai đến bên giường và kể lại mọi chuyện...

...

Anh Vũ, con chính là con trai của Nhậ nội Hành khiến Nguyễn Trãi, người bị triều đình kết tội giết vua bảy năm trước. Hàng trăm mạng người nhà họ Nguyễn đều bị oan khuất mà chết. Sau này lớn lên, con nhất định phải thay chúng ta trả mối thù diệt tộc, trừng trị những kẻ gây ra thảm án Lệ Chi viên, để cho người trong thiên hạ hiểu được chính tà, có như vậy, cha mẹ ở dưới suối vàng mới có thể nhắm mắt xuôi tay!

Không thể chờ đến ngày oan tình được giải, bà Mẫn ra đi trong tiếc hận, trên khóe môi còn vương một nụ cười chua chát. Trong túp lều lụp xụp, ngọn nến đã lụi tàn từ lúc nào, vách tường chỉ còn vương lại một bóng hình cô độc của cậu bé bảy tuổi, nghẹn ngào quỳ bên di thể đang dần lạnh ngắt của mẹ mình...

...

Sau khi bà Mẫn mất ít lâu, một người đàn ông lạ mặt tìm đến thôn Dự Quần. Ông ta chính là lão Bản, người gia nô trước kia từng hầu hạ Nguyễn Trãi. Ngày cả họ tộc của chủ nhân gặp nạn, lão Bản đã liều mình dẫn Nguyễn Thị Lộ bỏ trốn rồi nương nhờ ở phủ của Nguyễn Đức Trung. Nào ngờ bản tính của Nguyễn Thị Lộ quá cương liệt, bà quyết không chịu liên lụy đến người ngoài nên đã âm thầm bỏ đi, kết cục uổng mạng dưới tay Tuyên Từ thái hậu.

Không cứu được Nguyễn Thị Lộ, lão Bản cũng không cứu được bà Mẫn...

Lão Bản trao cho Phạm Anh Vũ thanh bảo kiếm của dòng họ rồi dẫn y rời xa thôn Dự Quần, bái danh sư học võ nghệ, cốt để sau này y có thể thực hiện được di nguyện của bà Mẫn, báo thù rửa hận cho hơn một trăm mạng người đã chết oan dưới bản án nghiệt ngã của triều đình.

...

Trong một sơn cốc cách thiền viện Trúc Lâm Yên Tử không xa, có một thiếu niên đang miệt mài luyện kiếm. Núi Yên Tử vốn là nơi Phật hoàng Trần Nhân Tông tu hành, là chốn thanh tu cửa Phật, tất nhiên không thích hợp để xuất hiện đao kiếm, nhưng có vẻ thiếu niên này không quá quan tâm tới những sự cố kị ấy mà chỉ dồn toàn lực vào việc luyện tập. Thanh bảo kiếm trong tay y không ngừng xoay chuyển, vung lên hạ xuống chớp nhoáng, uy lực phát ra cũng vì thế mà thâm sâu khôn lường.

Chỉ trong chớp mắt, Phạm Anh Vũ đã lao vút lên cao rồi thuận đà chém xuống cây trúc trước mặt. Nhìn theo bóng trúc đổ ngã nghiêng, ánh mắt y vẫn lạnh như băng, chỉ có sự hận thù là không thể che giấu.

...

Đã lâu lắm rồi, kể từ ngày bà Mẫn mất đi, Phạm Anh Vũ mới lại mở lòng mình với một người xa lạ. Chính y cũng không hiểu vì sao mình lại dễ dàng tin tưởng Nguyễn Hoàng Lan như thế. Nhớ lần ở nhà họ Lê, thanh bảo kiếm trong tay y đã phát ra một luồng nội lực kì lạ khiến y không thể đâm trúng người con gái ấy. Vì thế, dù có lạnh lùng và đa nghi đến đâu, Phạm Anh Vũ vẫn không thể phủ nhận thiện cảm kì lạ của y đối với Hoàng Lan. Nhưng Phạm Anh Vũ cũng hiểu rằng ở đất nước này, tên của cha mình vẫn là một điều tối kị. Bởi vậy, y không thể tiết lộ tất cả nội tình cho đối phương biết. Thảm án năm đó, qua lời kể của y biến thành một vụ án cá nhân quá đổi nhẹ nhàng. Trong câu chuyện của mình, y chưa một lần nhắc đến chuyện tru di ba họ, cũng chưa một lần nhắc đến cái tên Nguyễn Trãi!

Còn Hoàng Lan, nàng lại nhớ đến lời kể của Ngô Chi Lan. Khi Triệu Bảo Khánh và Vương Văn Lãng bày ra chuyện giả thần giả quỷ, Ngô Chi Lan đã kể cho nàng nghe về vụ án Lệ Chi viên và truyền thuyết yêu xà. Lệ Chi viên chính là một trong những vụ án oan khiên chấn động nhất trong lịch sử phong kiến Việt Nam, bản án vội vàng đã giết oan ba họ của công thần Nguyễn Trãi, là một vết nhơ mà sử sách đời sau không thể nào gột rửa được. Phạm Anh Vũ cũng nói cha y bị oan. Câu chuyện này, về khía cạnh

nào đó thì cũng giống với vụ án Lê Chi Viên. Nhưng Hoàng Lan lại mơ hồ cảm thấy không đúng lắm. Nguyễn Trãi bị tru di ba họ, không như "viên ngoại lang bộ hộ" cha y bị đơn thân chém đầu. Còn nữa, Phạm Anh Vũ họ Phạm chứ đâu phải họ Nguyễn?

Một cách vô thức, Hoàng Lan nắm lấy tay Phạm Anh Vũ. Y ngưng thần, quay lại nhìn thì chỉ thấy nàng lặng lẽ gật đầu với mình. Không huyền thuyên dài dòng, không giáo điều sáo rỗng, sự an ủi và đồng cảm đôi khi lại xuất phát những hành động nhỏ nhoi, chân thành nhất.

"Xin lỗi, quá khứ đau buồn anh đã muốn chôn sâu, vậy mà tôi lại vô duyên vô cớ gợi lại."

Khóe mắt Hoàng Lan cay cay, rồi giọng nàng lạc hẳn đi.

Bị đánh đập trong Thanh Phục khu, nàng không khóc. Lúc đối mặt với lưỡi đao của đám thích khách hay phải một mình lang thang trong rừng rậm, nàng cũng không vì sợ hãi mà khóc. Giờ nhớ lại, kể từ khi lạc đến thời đại này, nàng chỉ khóc đúng ba lần.

Lần đầu tiên, Hoàng Lan hồi cung sau gần nửa năm rong chơi bên ngoài, đứng trước chân tình của mọi người trong Phượng Tú uyển, nàng đã không tìm được nước mắt...

Lần thứ hai, Lâm Vũ Linh vì nàng mà đắc tội với Phùng Diệm Quỳnh, kết quả bị nàng ta đánh gãy một bàn tay...

Lần thứ ba, ở trong phủ nhà họ Lê, lúc ôm thi thể lạnh ngắt của Ngọc Huyền vào lòng, nàng đã khóc...

Hoàng Lan là vậy, không phải tuýp người mỏng manh yếu đuối, càng không phải kẻ thích dùng lệ mỹ nhân để làm xiêu lòng quân tử. Bình sinh, nàng chỉ khóc khi thật sự thương tâm.

Thế nhưng giờ phút này, sau khi nghe kể về quá khứ của Phạm Anh Vũ, trong tâm khảm Hoàng Lan lại xuất hiện một loại cảm giác đồng cảm khó hiểu. Nó cứ không ngừng dâng lên, điềm nhiên giày vò, điềm nhiên ám ảnh, như thể nỗi đau ấy cũng chính là một phần máu thịt của nàng vậy.

Và rồi, Hoàng Lan bật khóc như một đứa trẻ.

Phạm Anh Vũ luống cuống lấy khăn lau nước mắt cho Hoàng Lan, vừa lau vừa ôn tồn an ủi:

"Hoàng Lan, đừng khóc, là ta bằng lòng kể cho cô nghe, cô đừng tự trách mình nữa."

Có gì đó hơi ngược đời, nhưng cuối cùng, kẻ đóng vai người đi an ủi lại là Phạm Anh Vũ. Y vươn tay ra, lặng lẽ ôm Hoàng Lan vào lòng. Ban đầu Hoàng Lan còn định né tránh, nhưng rồi, cảm giác thương tâm và sự thân thiết trong tiềm thức đã khiến nàng ngoan ngoãn dựa vào người y. Cứ thế, hai người họ ngồi bên bờ suối, trước mặt là đỉnh núi Thúy đang dần chuyển sang màu tím thẫm, sau lưng là Viên Diệp cư ngút ngàn, Phạm Anh Vũ che chở cho Hoàng Lan, còn Hoàng Lan thì vùi đầu vào vai y mà khóc ngon lành. Người ngoài nhìn vào có thể suy nghĩ vẫn vợ, nhưng cả hai người họ đều biết rằng trái tim mình không hề vì đối phương mà đập loạn nhịp. Thứ cảm giác ấy, chỉ đơn thuần là đồng cảm và sẻ chia, không phải sự luyến ái nam nữ thông thường.

Nếu Hoàng Lan không hiểu tại sao nàng lại dễ dàng xúc động như vậy, thì Phạm Anh Vũ cũng không hiểu vì sao y dễ dàng tin tưởng nàng đến thế. Chỉ biết rằng, mỗi khi nhìn vào mắt Hoàng Lan, y như nhìn thấy bóng hình xa xôi của một cố nhân nào đó đến từ dĩ vãng... (2)

...

Chú thích:



(1) Đại Bảo: Niên hiệu của vua Lê Thái Tông từ năm 1440 đến năm 1442.

(2) Vụ án Lệ Chi viên: Năm 1442, vua Lê Thái Tông đến Côn Sơn thăm Nguyễn Trãi, trên đường trở về có dừng chân tại vườn vải thuộc huyện Gia Định (nay thuộc Bắc Ninh). Ở đây, Ngài thức suốt đêm với Nguyễn Thị Lộ rồi băng hà. Triều đình nhanh chóng khép Nguyễn Trãi vào tội giết vua và tru di tam tộc. Án trăm được diễn ra khá vội vàng, chỉ mười hai ngày sau khi Thái Tông băng. Sử sách gọi đây là vụ án Lệ Chi viên, vụ án oan khiên thảm khốc vào bậc nhất lịch sử phong kiến Việt Nam.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 37: Lâm Vũ Linh.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Note!

Các bạn thân mến.

Trong thời gian qua, mình đã nhận được phản hồi của một số bạn về nội dung của truyện Thiên hạ kỳ duyên. Dựa theo những ý kiến đóng góp đó và nghiên cứu lại các tài liệu liên quan, mình đã chỉnh sửa lại một số chi tiết truyện như sau:

1. Thay đổi tên một số nhân vật (chỉ thay đổi tên, không thay đổi tính cách và diễn biến xoay quanh các nhân vật này):

Võ Hoàng Anh => Nguyễn Hoàng Lan

Trần Kim Chi => Lê Tuyên Kiều

Nguyễn Nhã Viên => Nguyễn Nhã Liên

Trần Hàn Huy => Đỗ Đình Huy

Trần Thụ => Lê Thụ

Cần Diệp => Cẩm Tú

(Riêng đối với hai nhân vật Trần Kim Chi, Trần Hàn Huy: do phạm húy chữ Trần. Trước đây mình đọc ĐVSKTT và một số tài liệu khác về nhân vật thượng thư/thái phó Trần Phong dưới thời vua Lê Thánh Tông nên hiểu lầm rằng ở thời điểm đó vẫn được lấy chữ Trần làm họ.)

2. Thay đổi cách xưng hô của nhân vật trong truyện:

Phi tần trong truyện được gọi là lệnh bà (thay vì gọi là nương nương như trước kia)

Bỏ xưng hô "tỷ, muội", thay bằng ngôn ngữ quen thuộc và THUẦN VIỆT hơn (chị, em, cô, tôi...).

Hạn chế xưng hô ta - người.

3. Làm rõ hơn về xuất thân của một số nhân vật (cả nhân vật có thật và do mình hư cấu thêm):

Huệ phi Phùng Diễm Quỳnh: Con gái quan giám nghị đại phu Phùng Văn Đạt.

Lương nhân Phùng Thục Giang: Con gái quan giám nghị đại phu Phùng Văn Đạt.

Tu dung Lê Tuyên Kiều: Con gái tả đô đốc Lê Thọ Vực.

Dung hoa Nguyễn Nhã Liên: Con gái đô đốc thôi sự Nguyễn Đức Nghị.

Tu nghi Trịnh Minh Nguyệt: Con nuôi của nhập nội thiếu úy Lê Lăng.

Sung dung Phạm Ngọc Chân: Con gái đô đốc Phạm Văn Liêu.

Hạ Diệp Dương, Quách Liễu, Triệu Bảo Khánh: Xuất thân bình dân.

Xin nhấn mạnh: Đây là những điều chỉnh về mặt hình thức, không ảnh hưởng tới nội dung và diễn biến của truyện từ trước tới nay.

...

Do sự tìm hiểu, nghiên cứu tài liệu còn hạn chế nên tác phẩm khó tránh khỏi những thiếu sót. Nếu sự thay đổi trên gây ra bất kì phiền phức nào trong việc theo dõi tác phẩm, mình thành thật xin lỗi các bạn. Hiện tại,

mình vẫn đang cố gắng để Thiên hạ kỳ duyên trở thành một cuốn truyện Việt gần gũi với tất cả mọi người. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện trong thời gian qua và hi vọng các bạn tiếp tục đồng hành cùng mình đến cuối chặng đường của Thiên hạ kỳ duyên.

Mình luôn sẵn lòng đón nhận ý kiến đóng góp của tất cả các bạn!

- Ánh Tuyết Triều Dương -

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 37: Lâm Vũ Linh (1)

(Phong Vân kỳ sĩ tái xuất. Có kẻ không rét mà run.

Hoa đã tàn, rượu đã cạn. Một lúc sau, kẻ trong chiếc mặt nạ bạc bí ẩn kia cũng phất tay bỏ đi.)

...

Kể từ ngày Nguyễn sung nghi rời cung đi "an dưỡng" ở Thiên Trường, hoa hải đường ngừng nở, quỳnh không còn tỏa hương, nắng nhạt dần, ao thu lặng bóng. Nhữ Hiên các chìm trong sự vắng vẻ, cô tịch đến nao lòng.

Trong Nhữ Hiên các, người duy nhất còn giữ được bình tĩnh là Lâm Vũ Linh. Không như Lý Quý suốt ngày ôm mấy cái bình sứ mà than ngán thờ dài, không như Nguyệt Hằng cả ngày ngồi thẩn thờ bên gốc cây vạn tuế, Lâm Vũ Linh đủ chín chắn và thông minh để làm những việc khác có ích hơn. Nàng ta dành phần lớn thời gian để suy nghĩ lại mọi việc. Rốt cuộc hôm ấy đã xảy ra chuyện gì? Phùng Diễm Quỳnh thực sự đã tự sát trong lãnh cung? Hoàng Lan vì sao lại đột ngột bỏ đi nghỉ dưỡng? Lâm Vũ Linh không tin mọi chuyện chỉ đơn giản như lời giải thích của Tư Thành! Nàng ta quá hiểu Nguyễn sung nghi của mình. Hoàng Lan không bệnh không tật, cần gì phải đến hành cung nghỉ dưỡng? Hơn nữa, nàng sẽ không bao giờ đột ngột ra đi mà không báo cho Lâm Vũ Linh hoặc Nguyệt Hằng, trừ khi mọi chuyện là phát sinh ngoài dự tính! Mang theo những uẩn khúc ấy trong lòng, cứ đến đâu giờ nào, Lâm Vũ Linh lại mượn cớ đến được phòng lĩnh thuốc để tranh thủ dò la tin tức khắp mọi nơi. Nhưng chuyện lần này quá mức hệ trọng, lại thêm hoàng thượng dường như cố tình phong tỏa tin tức,

khiến cho ai cũng mờ mịt như ai, thành ra những gì Lâm Vũ Linh dò hỏi được đến nay vẫn chỉ một con số không tròn trĩnh.

Sự lo lắng và nghi kị trong lòng Lâm Vũ Linh càng cao, tâm tình của nàng ta cũng càng trở nên khó hiểu.

Ngày hôm trước, Lâm Vũ Linh trót làm một việc khiến cả Nhữ Hiên các sững sờ: nàng ta giật lấy quả cầu lông gà trong tay Nguyệt Hằng rồi ném đi. Ai cũng biết quả cầu này là đồ của Nguyễn sung nghi để lại. Nguyệt Hằng nhớ chủ nhân nên đem món đồ ấy ra ngắm nghía là chuyện bình thường, nhưng Lâm Vũ Linh lại vô duyên vô cớ ném nó đi, hành vi ấy trong mắt mọi người chính là xúc phạm Nguyễn sung nghi, khiến họ không thể không phẫn nộ.

"Cô... cô dám làm thế với đồ của lệnh bà?" Nguyệt Hằng tức quá, hai tay chống nạnh, mặt đỏ bừng lên, bộ dáng như thể sắp xông vào ăn thua đủ với Lâm Vũ Linh: "Cô chán sống rồi hả?"

Thường ngày đúng là hai người họ thân thiết như chị em một nhà thật, nhưng dạo gần đây tính khí của Lâm Vũ Linh ngày càng cổ quái, sớm nắng chiều mưa, khiến chính Nguyệt Hằng cũng cảm thấy khó mà thích ứng nổi. Đám người Lý Quý cũng bên vực Nguyệt Hằng, có kẻ còn quay sang trách móc Lâm Vũ Linh không tiếc lời.

Thấy Nguyệt Hằng chạy đi nhặt lại quả cầu ấy, Lâm Vũ Linh không thèm ngăn cản nữa nhưng ánh mắt nhìn theo không giấu nổi sự thất vọng. Đoạn, nàng ta quay lại, bực tức nói với đám người đang không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình:

"Thế thì đã sao? Càng là đồ của lệnh bà, ta càng muốn mấy người tránh xa ra một chút. Lệnh bà mới chỉ xuất cung mấy ngày, Nhữ Hiên các đã bị mấy người biến thành cái gì rồi? Mấy người tự nhìn lại bản thân mình đi! Người thì ngồi một chỗ than ngán thở dài, kẻ thì ôm khư khư mấy món đồ

xưa cũ, kẻ thì khóc lóc như nhà có tang. Người của Nhữ Hiên các từ khi nào lại trở thành một đám nhu nhược, sống không có chí khí như thế? Lệnh bà chỉ đến hành cung tĩnh dưỡng, các người khóc ai, khóc cái gì? Hay mấy người cho rằng làm như thế thì lệnh bà sẽ mau chóng trở về? Ngu ngốc! Việc đi hay ở của lệnh bà, bệ hạ không nói gì thì thôi, khi nào đến lượt kẻ hạ nhân như chúng ta có quyền định đoạt? Ta không cấm mấy người nhớ thương lệnh bà, nhưng cảm xúc có sâu nặng đến đâu thì cũng phải tự biết kiềm chế một chút. Ở trong hậu cung này, kẻ chăm chăm nhòm ngó Nhữ Hiên các còn ít ư? Mấy người có thể không nghĩ đến thể diện của bản thân mình, nhưng không được phép đánh mất thể diện của lệnh bà, có hiểu không hả? Ai nhớ lệnh bà quá thì có thể xin bệ hạ cho xuất cung đến Thiên Trường hầu hạ. Còn nếu không dám, vậy thì hãy ngồi yên một chỗ mà làm tốt việc của mình đi! Cứ buồn bã khóc lóc như thế còn ra thể thống gì nữa!"

Lâm Vũ Linh nói một tràng xong, thân nhiên gạt Nguyệt Hằng sang một bên rồi đi ra ngoài, bỏ lại đằng sau cả đám người vẫn còn há hốc mồm vì sững sờ lẫn kinh ngạc.

Ai cũng biết Lâm Vũ Linh chừng chặc trầm ổn, nhưng sự thấu đáo và quyết liệt như thế này, đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến...

"Cũng không thể trách cô ấy được." Lý Quý nhìn theo bóng dáng mảnh mai phía trước, ái ngại lắc đầu: "Thử nghĩ mà xem, đối với một người tự trọng như Vũ Linh, mất đi một bàn tay là đả kích lớn đến nhường nào? Cô ấy tỏ ra cứng rắn và độc đoán, phần lớn là muốn che đậy những mất mát trong lòng mà thôi. Trách cô ấy, chi bằng trách ả Phùng Huệ phi tàn nhẫn ác độc kia còn hơn."

Nguyệt Hằng cũng không phải kẻ không biết nói lí lẽ. Nàng ta đã bớt giận hơn nhưng có vẻ vẫn không phục:

"Nhưng dù thế nào thì cô ấy cũng không nên làm như vậy! Hồi trước chẳng phải cô ấy cũng thích quả cầu ấy lắm sao?"

"Vũ Linh cũng có lý lẽ của riêng mình. Cô ấy không muốn chúng ta quá bi lụy nên mới làm thế, chứ thực ra, sự kính trọng mà cô ấy dành cho lệnh bà, so với chúng ta chỉ có hơn chứ không có kém. Nói sao giờ nhỉ? Vũ Linh có ý tốt nhưng lại không biết cách thể hiện, thành ra mới khiến mọi người hiểu lầm thiện ý của cô ấy thôi."

"Thì ra ta đã trách lầm Vũ Linh rồi." Nhận ra mình đã lỡ lời, Nguyệt Hằng cúi đầu hổ thẹn. May mà vừa nãy Lý Quý can nài ta lại, nếu không, với tính cách bộp chộp của Nguyệt Hằng, không chừng nàng ta đã nhảy vào mà gây lộn với Lâm Vũ Linh cũng nên: "Mà Quý này, anh thân với cô ấy từ khi nào vậy?"

Không muốn giải thích nhiều với Nguyệt Hằng, Lý Quý chẹp miệng:

"Cũng không hẳn là thân thiết. Chẳng qua chúng ta sống ở trong cung, có những chuyện mỗi ngày thấy một chút, mỗi ngày nghe một chút, trái tim cũng vì thế mà nhạy cảm hơn thôi."

...

Sau khi rời khỏi Nhữ Hiên các, Lâm Vũ Linh tìm đến ngự hoa viên. Ở đây có một nơi vô cùng tĩnh biệt, hoàn toàn khuất xa tầm mắt của mọi người. Lâm Vũ Linh từng khám phá ra nơi này trong một lần đến được phòng lĩnh thuốc. Kể từ đó, ngày qua ngày, mỗi khi có chuyện gì buồn bực, nàng ta đều âm thầm tìm đến đây, tựa lưng vào vách tường và nhìn về gác mái Đan Ngọc các, nơi Phùng Diễm Quỳnh từng làm mưa làm gió một thời.



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 37: Lâm Vũ Linh (2)

Lý Quý nói đúng. Khi phải hứng chịu một đả kích đủ lớn, con người ta sẽ thay đổi.

Sau ngày đụng độ Phùng Diễm Quỳnh, Lâm Vũ Linh đã không thể nào tìm được sự bình yên trong lòng nữa. Đêm nào nàng ta cũng nằm mơ thấy ác mộng. Đạo lệnh tuyệt tình ấy từ lâu đã trở thành bóng ma ám ảnh Lâm Vũ Linh suốt cuộc đời. Nàng ta trở nên trầm lặng hơn, khép mình hơn. Nàng ta bắt đầu biết nghi ngờ mọi thứ, từ lời dặn dò của thái y đến những chuyện đùa vui của Nguyệt Hằng. Và khi Hoàng Lan xuất cung, sự bảo hộ biến mất, Lâm Vũ Linh càng tự nhủ phải thận trọng hơn, bởi mọi thứ xung quanh đều đem đến cho nàng ta cảm giác bất an, giống như đang bước đi trên thảm trải gai nhọn...

Trên đường trở về Nhữ Hiên các, Lâm Vũ Linh vô tình gặp đoàn xa giá của Tư Thành. Cung quy đã quy định rất nghiêm ngặt, cung nữ thấp kém như nàng ta không được phép lại gần xa giá của vua, nhưng chẳng hiểu sao, thay vì tránh mặt, Lâm Vũ Linh lại sống chết đòi diện kiến long nhan.

Tư Thành vốn không lạ gì Lâm Vũ Linh. Hồi trước hăn hay đến Nhữ Hiên các dùng cơm, chính Lâm Vũ Linh là người dọn cơm cho họ. Hoàng Lan hay tới điện Bảo Quang, cũng là Lâm Vũ Linh này thường xuyên đi theo hầu nhất. Vừa nhận ra đối phương, hăn liền bảo Đặng Phúc dẫn người tới trước mặt mình.

"Người cố ý tìm trẫm là có chuyện gì?"

Việc xích mích với Nguyệt Hằng chỉ giống như một giọt nước tràn ly. Sớm đã hạ quyết tâm, Lâm Vũ Linh cắn răng đáp:

"Xin bệ hạ cho con đến hành cung Thiên Trường để hầu hạ Nguyễn sung nghi!"

Tư Thành nheo mắt lại. Hắn không nghĩ đối phương tìm mình để đề xuất yêu cầu quái đản này. Ngày lãnh cung xảy ra chuyện, để tránh trong cung đồn đại chuyện thị phi, hắn chỉ giải thích đơn giản rằng Phùng Diệm Quỳnh đã tự sát còn Hoàng Lan thì xuất cung dưỡng bệnh. Từ đó đến nay, không một ai trước mặt hắn dám nhắc lại chuyện cũ...

Không thấy hắn nói gì, Lâm Vũ Linh lại tiếp tục:

"Người của Nhữ Hiên các đều bị bỏ lại, khó tránh việc hầu hạ Nguyễn sung nghi không được chu toàn. Con là cung nữ thân cận của Nguyễn sung nghi, tự thấy mình thích hợp để đến đó hầu hạ."

"Nếu trăm không đồng ý thì sao?" Tư Thành hờ hững hỏi lại, ngữ khí có phần hơi bực mình.

Dường như cũng chỉ chờ có thế, Lâm Vũ Linh liền ngẩng cao đầu và điềm nhiên đáp:

"Con trộm nghĩ, bệ hạ năm lần bảy lượt không chấp nhận, phải chăng là vì Nguyễn sung nghi thực tế không hề đến hành cung Thiên Trường?"

Lời này nói ra, đám người theo hầu giật mình sửng sốt. Như thế có khác nào bảo hoàng thượng đang nói dối? Đám thái giám phía sau len lén nhìn nhau, trong khi Đặng Phúc giận dữ quát ầm lên:

"Hỗn xược! Ai cho ngươi tùy tiện suy diễn thánh ý?"

Tư Thành ra hiệu cho Đặng Phúc im lặng. Một tay hấn chống cằm, hồi lâu vẫn nhìn Lâm Vũ Linh với ánh mắt vô cùng phức tạp. Chuyện nghỉ dưỡng ở hành cung Thiên Trường là kịch bản của hấn, dám phi tần còn không dám có ý kiến, chẳng lẽ cung nữ trước mặt này lại nhìn ra? Mà chẳng những nhìn ra, nàng ta còn dám mượn yêu cầu hoang đường kia để ép hấn phải thừa nhận?

Hoàng Lan à Hoàng Lan, nàng đúng là giỏi dạy dỗ người khác mà. Giờ cung nữ trong Nhữ Hiên các, ai ai cũng học được thói to gan lớn mật của nàng rồi!

Mãi lâu sau đó, hấn mới lên tiếng, thanh âm không giận mà uy:

"Vươn tay quá dài, suy nghĩ vượt quá bốn phận... Lâm Vũ Linh, có tin trăm sẽ xử tội người không?"

"Con cũng là lo lắng cho Nguyễn sung nghi. Nếu bệ hạ muốn trách phạt, con cam tâm chịu phạt." Lâm Vũ Linh đáp lại ngay, đến một chút khiếp nhược cũng không có.

Câu trước còn nói mình lo lắng cho Nguyễn sung nghi, câu sau lại nói cam tâm chịu phạt? Lâm Vũ Linh này cũng giỏi rào trước đón sau quá đi! Hiểu ra dụng ý của đối phương, lại nghĩ đến cảnh nàng ta vì chuyện của Hoàng Lan mà dám chặn đường mình, Tư Thành không khỏi nhìn Lâm Vũ Linh bằng một con mắt khác xưa.

"Không uổng công Nguyễn sung nghi đối đãi tốt với người. Trăm miễn tội chết cho người, mau trở về Nhữ Hiên các đi!"

Thấy hoàng thượng đã ngấm ngấm thừa nhận, Lâm Vũ Linh mới thôi không gặng hỏi nữa, nhưng nàng ta vẫn đứng tần ngần một chỗ, có vẻ như chưa muốn rời đi.

"Còn chuyện gì nữa?"

Tư Thành bực mình hỏi. Sau này hẳn phải dạy Hoàng Lan cách nghiêm quản bọn người dưới mới được!

"Bất kể có tin tức gì của lệnh bà, con cũng muốn được biết." Lâm Vũ Linh đáp, giọng điệu rõ ràng là đang thẳng thừng đề nghị chứ không phải e dè cầu xin.

Quá ngông cuồng, quá to gan rồi! Đặng Phúc không muốn nhịn nữa, nhưng hoàng thượng còn chưa có phản ứng, thành ra y cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng im một bên.

Mãi lâu sau mới có tiếng người không mặ không nhạ cất lên:

"Người đã có lòng vì Nguyễn sung nghi như vậy, trẫm cũng không muốn bạc đãi người. Lâm Vũ Linh, trẫm hứa với người, khi nào Nguyễn sung nghi hồi cung, người sẽ là người đầu tiên biết được tin tức này."

"Tạ ơn bệ hạ đã ưu ái."

Lâm Vũ Linh cảm kích cúi đầu rồi lại theo lối cũng trở về Nhữ Hiên các. Tác phong ấy khiến Tư Thành bất giác nghĩ tới Hoàng Lan, tự nhiên khó tránh khỏi cảm giác kì quái trong lòng.

...

Viên Diệp cư đẹp nhất lúc hoàng hôn. Ánh chiều tà rơi rớt trên những khóm trúc, khiến cả rừng trúc như nhuộm trong sắc xanh non đậm thắm, ngọt ngào. Bóng nắng hắt nghiêng nghiêng trên mặt đất, chênh vênh cùng đỉnh núi Thúy phía xa, tạo thành một phối cảnh vừa mờ ảo vừa đẹp đẽ. Tầng đám lá trúc khô bị gió cuốn đi, rủ nhau phiêu du đến tận chân trời.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ nằm sâu giữa rừng trúc u tĩnh, Trường Giang đang loay hoay nhét vài món đồ vào trong chiếc tay nải to đùng. Hoàng Lan thì đứng tựa lưng vào tường, khó hiểu nhìn cậu.

"Chúng ta nhất định phải đi ngay bây giờ sao?"

"Ừ." Trường Giang bặt đến mức không thể ngẩng đầu lên.

"Nhưng chẳng phải lúc trước anh vẫn nói rằng bệnh của em chưa khỏi, chưa thể rời đi..."

"Lúc đó khác, bây giờ khác." Trường Giang ngắt lời Hoàng Lan. Thấy vẻ mặt không đành lòng của nàng, cậu mới miễn cưỡng nói thêm: "Dù sao Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên cũng có cuộc sống riêng của mình. Chúng ta không nên làm phiền hai người họ nữa."

Lời này tưởng chừng dễ nghe, nhưng chính vì người nói là Trường Giang nên Hoàng Lan lại cảm thấy cực kì không ổn. Làm phiền? Nếu như nàng ở lại Viên Diệp cư mấy ngày đã bị gọi là làm phiền, vậy thì Trường Giang ăn nhờ ở đậu hàng tháng trời thì tính là cái gì? Tất nhiên không phải Hoàng Lan có tư tưởng ăn bám, cái chính, nàng muốn thay Tư Thành tìm hiểu thêm về chủ nhân của Viên Diệp cư. Nàng không tin Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên tìm đến Thượng Nguyệt lâu chỉ là tình cờ, và hai người này trước sau không có liên quan gì đến hệ thống gián điệp của Thạch Bưu ở Đông Kinh. Nhưng Phạm Anh Vũ cũng từng cầm kiếm xông vào nhà họ Lê, khí thế kết tội Lê Thụ hùng hồn như sóng biển, lớp sau xô lớp trước, một người như thế, lẽ nào lại vì mối thù giết cha mà cấu kết với ngoại xâm, phản bội cả dân tộc mình?

Thực ra còn một lí do khác khiến Hoàng Lan quyến luyến Viên Diệp cư. Chẳng hiểu sao, nàng luôn có linh cảm rằng giữa mình và Phạm Anh Vũ có một mối liên hệ vô hình nào đó tồn tại, tuy mơ hồ mà dai dẳng, khiến nàng không những không đề phòng y, không sợ hãi y mà ngược lại còn thấy thân quen, gần bó...

Có quá nhiều ẩn tình chưa thể lý giải, nếu Hoàng Lan rời khỏi Viên Diệp cư bây giờ chẳng phải quá sớm sao?

=S

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 37: Lâm Vũ Linh (3)

Lúc này, Trường Giang gần như đã thu dọn đồ đạc xong. Cậu đến thế giới này với hai bàn tay trắng, tư trang mang đi cũng chẳng có gì ngoài một ít y phục và số tiền từng gạt được của Lê Thụy. Đặt tay nải kia sang một bên, Trường Giang bình tĩnh nắm lấy vai nàng và cương quyết nói:

"Hoàng Lan, hãy nghe anh, đến lúc phải rời khỏi Viên Diệp cư rồi. Gần nửa năm qua, anh vì bất đắc dĩ mới nương nhờ Phạm Anh Vũ, nhưng thời gian anh ở Viên Diệp cư còn không bằng một nửa thời gian mà anh ra ngoài để tìm kiếm em. Viên Diệp cư có thể là nơi để chúng ta nhớ đến, nhưng nó tuyệt đối không phải là nhà của chúng ta, em hiểu ý anh chứ? Phạm Anh Vũ, Mạc Viên Nhiên có cuộc sống của bọn họ. Chúng ta cũng có những dự định của riêng mình. Nếu em còn muốn trở về hiện đại thì đừng chần chừ ở đây thêm một ngày nào nữa."

Tâm ý Hoàng Lan bắt đầu lay chuyển, nhưng không phải vì chuyện trở về hiện tại mà là một nguyên do khác. Phạm Anh Vũ là con người quá kín kẽ. Trừ khi tự ý mở lòng mình như lần trước, bằng không, cho dù nàng có ở lại Viên Diệp cư thêm một tháng, một năm, cũng chưa chắc đã điều tra được bất cứ điều gì ở y. Rời khỏi Viên Diệp cư, họa chẳng nàng sẽ có cơ hội liên lạc được với Tư Thành.

Tư Thành...

Trường Giang...

Rõ ràng chính Trường Giang đã đồng hành cùng Hoàng Lan từ hiện tại đến quá khứ, vậy mà những lúc như thế này, người đầu tiên nàng nghĩ tới lại luôn là Lê Tư Thành!

"Nhưng trước khi đi, chúng ta cũng nên tạm biệt hai người họ đã."  
Hoàng Lan không muốn đường đột bỏ đi. Dù sao Phạm Anh Vũ cũng từng cứu nàng một mạng...

"Không cần đâu!"

Nào ngờ Trường Giang gạt phắt đi. Thực ra cậu nóng lòng dẫn Hoàng Lan rời khỏi Viên Diệp cư là có lí do riêng, thậm chí chủ tâm không để Phạm Anh Vũ, Mạc Viên Nhiên biết.

Cùng lúc ấy, ở bên ngoài vọng vào một giọng nói rất không vừa ý:

"Sao lại không cần? Ta đang tự hỏi hai người cứ thế bỏ đi có phải bất lịch sự quá hay không?"

...

Trước đó hai canh giờ.

Hoàng Lan đã theo chân Mạc Viên Nhiên đi chăm sóc mấy gốc đào, thành ra Trường Giang chẳng biết phải làm gì ngoài việc tản bộ quanh Viên Diệp cư cho hết ngày. Nơi cậu tìm đến là dòng sông Vân dưới chân núi Dục Thúy, dòng sông quanh năm hiền hòa, một màu xanh biếc.

Chợt phía trước có tiếng người trò chuyện. Viên Diệp cư vốn tách bạch yên tĩnh, sông Vân núi Thúy mùa này cũng không nhiều lữ khách ghé thăm. Như một phản xạ tự nhiên, Trường Giang vội nép mình sau một gốc cây, đồng thời tò mò nhìn về phía bờ sông, nơi có hai người đang đứng trò chuyện.



Một người là Phạm Anh Vũ. Người còn lại, Trường Giang nhận ra hẳn, kẻ luôn vỗ ngực tự xưng đệ nhất thần trộm Đại Việt: Lê Khải Triều.

Không rõ Lê Khải Triều tìm đến Viên Diệp cư từ lúc nào, cũng không rõ hai người họ đã nói gì với nhau, nhưng trông bộ dạng mặt mũi của Lê Khải Triều thì có lẽ hẳn vừa trải qua một chặng đường dài.

"Nói đi, anh đang có chuyện gì giấu em phải không?"

Lê Khải Triều cau mày với Phạm Anh Vũ, một lúc lâu sau mới cụp mắt xuống, lèm bèm đáp:

"Anh Vũ à, có cần thiết phải tinh ý quá vậy không? Cứ thế này thì còn ai giấu nổi cậu chuyện gì nữa! Thú thực với cậu, mấy hôm trước ta có vào cung..."

Nghe nhắc đến hai chữ "vào cung", Trường Giang lập tức rướn về phía trước thêm một chút.

"Anh lại đến gặp tên họ Lê đó?"

Phạm Anh Vũ bực mình hỏi lại. Sợ đối phương lại nổi giận mà xông vào chém mình như lần trước, Lê Khải Triều vội vã xua tay:

"Không phải! Cậu nghe ta giải thích đã, ta thề là ta không dính dáng gì đến hoàng thượng nữa đâu. Sau vụ ở dịch quán, ta tránh xa hẳn còn không kịp nữa là..."

"Vậy sao anh còn vào cung?" Phạm Anh Vũ vẫn không chịu buông tha hẳn.

Lê Khải Triều trong bụng chửi thầm tên Phạm Anh Vũ dai hơn đĩa, ngoài miệng lại không thể không thú nhận:

"Lần này ta vào cung là để hỏi thăm một số chuyện... ừm... cũng không quan trọng lắm." Rồi hần quay sang nhìn Phạm Anh Vũ, giọng âm ức:  
"Anh Vũ, cậu nghi ngờ ai cũng đừng nghi ngờ Lê đại ca của cậu như thế có được không?"

Bấy giờ Phạm Anh Vũ mới dần dụi xuống. Chẳng cần Lê Khải Triều thề thốt thì y cũng biết hần sẽ chẳng bao giờ làm chuyện có lỗi với mình. Là do đạo này Lê Khải Triều cứ qua lại với đám người của triều đình mới khiến Phạm Anh Vũ thấy hơi chướng mắt mà thôi.

Phát hiện cánh tay Lê Khải Triều có một vết thương nhỏ mới liền sẹo, Phạm Anh Vũ nghi ngờ hỏi:

"Ngân châm?"

Lần trước Lê Khải Triều đuổi theo gã mặt sẹo Lý Lượng, kết quả là trúng ngay một chiêu của Thái Thanh Ngọc. Vết thương này không nghiêm trọng lắm nhưng đại khái cũng để lại sẹo. Hần kéo áo xuống rồi lau bầu:

"Ta vô tình bị người ta đả thương thôi. Cậu còn lạ gì mấy trò đấu đá nhau của đám phi tần hậu cung nữa! Mà thôi bỏ đi, vết thương ngoài da, bôi chút thuốc là khỏi ngay ấy mà."

Lê Khải Triều bản tính vốn sĩ diện hơn người. Đối với hần, bị một người con gái ám toán là chuyện nhục nhã nhất trên đời. Trước mặt hoàng thượng cũng vậy, trước mặt Phạm Anh Vũ cũng thế, Lê Khải Triều đều cố tình lảng tránh chuyện ấy bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Sau này nghĩ lại, giá như ngày ấy hần bớt sĩ diện đi một chút, nói ra chi tiết về Thái Thanh Ngọc, có lẽ nhiều chuyện đã được cứu vãn...

Phạm Anh Vũ vừa thương vừa bực Lê Khải Triều. Y dùng mũi chân hất một viên đá nhỏ lên, mân mê hồi lâu rồi đột ngột vung tay ném mạnh về

phía trước. Chỉ nghe tõm một cái, viên đá đã chìm xuống lòng sông. Lê Khải Triều hiểu, mỗi khi bực mình, Phạm Anh Vũ đều làm như vậy.

"Em đã cảnh báo anh nhiều lần rồi, đừng có dây dưa với đám người của hoàng thất nữa. Bọn người ấy không đáng để anh tin tưởng đâu."

Rõ ràng Phạm Anh Vũ đang nhắc nhở Lê Khải Triều, vậy mà cách đó không xa, sau gốc cây, có một kẻ lại giật thót mình.

Hoàng Lan gọi tên đương kim hoàng thượng...

Phạm Anh Vũ căm ghét triều đình...

"Phải rồi, Trường Giang còn ở Viên Diệp cư không?"

Thấy Lê Khải Triều dường đột nhắc đến tên mình, Trường Giang cẩn trọng lùi lại một bước. Sau khi dám chắc nơi ẩn náu đủ kín đáo để không bị hai kẻ tinh hơn cú vọ kia phát hiện, cậu mới an tâm lắng nghe tiếp câu chuyện của hai người họ.

"Có chuyện gì à?" Người hỏi là Phạm Anh Vũ.

"Cậu trông chừng Trường Giang giúp ta, tốt nhất là đừng để cậu ta đi lại linh tinh, khi nào trở về ta sẽ giải thích sau." Nghĩ ngợi một lát, Lê Khải Triều quyết định chưa vội tiết lộ chân tướng cô bạn Nguyễn sung nghi kia của Trường Giang. Hẳn vào cung cũng vì chuyện này, nhưng nay Hoàng Lan đã mất tích, mọi việc đều sôi hồng bỏng không, có nói ra cũng chẳng ích gì.

Phạm Anh Vũ nghe vậy chỉ khẽ gật đầu, có vẻ không mấy quan tâm, trong khi ở phía sau, Trường Giang lại đánh trống ngực liên hồi. Đừng để cậu ta đi lại linh tinh? Như thế có khác gì muốn giam lỏng Trường Giang? Cậu với Lê Khải Triều không thù không oán, vì sao tự nhiên hăn chạy tới Viên Diệp cư rồi bảo Phạm Anh Vũ giam chân cậu?

Khoan đã! Lê Khải Triều vừa nói hăn từng vào cung. Chẳng lẽ người có vấn đề không phải cậu, mà chính là Hoàng Lan? Rồi Trường Giang chợt nhớ tới thái độ khác thường của Lê Khải Triều khi mấy người họ trú mưa ở miếu thờ thành hoàng làng Đan Xá. Lúc ấy, Trường Giang nói ra tên Hoàng Lan, và Lê Khải Triều đã giật mình thảng thốt.

Lê Khải Triều nói mình bị tiếng sấm làm cho giật mình, nhưng những lần sét đánh sau đó, hăn lại không hề kinh sợ.

Hăn nói dối, vì hăn đã quen biết Hoàng Lan từ trước!

Trường Giang cũng không thể quên được nhát kiếm của Phạm Anh Vũ trong phủ họ Lê. Nếu là trước đây, Trường Giang cũng không có hứng thú tìm hiểu chuyện đã xảy ra với gia đình y, nhưng bây giờ, quá khứ hận thù ấy lại liên quan đến an nguy của Hoàng Lan, dù bề ngoài Phạm Anh Vũ không hề nghi ngờ về lai lịch của Hoàng Lan thì Trường Giang cũng không thể an tâm để nàng tiếp tục ở lại Viên Diệp cư thêm một ngày nào nữa.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 37: Lâm Vũ Linh (4)

Cảnh tượng đang diễn ra trong ngôi nhà gỗ lúc này thật quái đản. Kể lúc nào cũng vui vẻ như Trường Giang thì mang một bộ mặt như nhà có đám; "mỹ nhân trong truyền thuyết", tiên tử phong phạm thoát trần Mạc Viên Nhiên lại cứ đăm chiêu nhìn tới túi hành lý đặt trên bàn; còn Hoàng Lan và Phạm Anh Vũ đứng đối diện nhau, cả hai đều có vẻ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

"Chúng ta đối xử với hai người không tệ, sao hai người không nói một lời đã định bỏ đi?"

Trước tình cảnh kì dị ấy, người đầu tiên lên tiếng là Mạc Viên Nhiên. Mạc Viên Nhiên thường ngày dịu dàng đoan trang, vậy mà giờ đây câu nào câu nấy đều trách cứ thẳng thừng, đủ thấy nàng ta phật ý đến mức nào. Hoàng Lan tự nhiên cảm thấy áy náy, nhưng nàng vừa định bước ra xin lỗi thì liền bị Trường Giang kín đáo kéo tay lại.

"Anh..."

Trường Giang lắc đầu với Hoàng Lan, ra hiệu cứ để cậu giải quyết chuyện này. Đoạn, cậu bước lên phía trước vài bước rồi làm một động tác không ai ngờ tới.

Trường Giang khụy gối, khom người, hai tay chắp trước ngực, cung kính quỳ trước mặt Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên!

Mạc Viên Nhiên vốn muốn cứng rắn cũng bị hành động này Trường Giang dọa cho hết hồn. Phạm Anh Vũ mặt lạnh hơn tiền, gằn giọng nói:

"Cậu làm gì thế? Còn không mau đứng dậy!"

Trường Giang nhất mực lắc đầu rồi đáp:

"Nếu không có anh và Viên Nhiên, tôi đã là hồn ma vất vưởng nơi rừng thiêng nước độc rồi. Ờn cứu mạng ấy, Trường Giang tôi lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng, nguyện cả đời không bao giờ quên..."

"Cứu người trong lúc hoạn nạn là chuyện thuận theo lòng người, hợp với đạo trời. Việc ấy ta đã quên lâu rồi, cậu đừng có động tí lại nhắc đến nữa được không?"

Hoàng Lan gật gật đầu, tỏ ý hưởng ứng Phạm Anh Vũ. Trường Giang liếc xéo nàng một cái rồi nói tiếp:

"Hai người đối đãi với chúng tôi quá tốt, nhưng quả thật chúng tôi có việc gấp cần phải đi ngay. Tôi biết ra đi thế này là đường đột, cũng chỉ có thể dùng đại lễ này để tạ lỗi với hai người, mong hai người thông cảm cho chúng tôi."

Phạm Anh Vũ không vội phản ứng. Y chỉ đứng lặng một chỗ và nhìn xoáy vào Trường Giang. Trường Giang bị ánh mắt lạnh lẽo của y bức ép đến nghẹt thở, nhưng trong thời khắc này, cậu cũng hiểu rằng kẻ nào gan lì hơn, kẻ đó sẽ chiến thắng.

"Vì sao phải làm vậy?" Phạm Anh Vũ hỏi một câu khá mơ hồ.

Trường Giang hơi ngoảnh đầu nhìn Hoàng Lan, đáp một câu cũng mơ hồ không kém:

"Tôi làm mọi chuyện đều vì cô ấy."

Tôi làm mọi chuyện đều vì cô ấy...

Ở phía sau, Hoàng Lan còn tưởng như mình nghe nhầm. Trường Giang nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đối với cậu, Hoàng Lan nàng quan trọng đến thế sao?

Không, Hoàng Lan không muốn tin, nói đúng hơn là nàng không dám tin. Đúng là nàng đã từng thích Trường Giang. Nhưng đó chỉ là tình cảm thuở học trò, và sự rung động đầu đời ấy không thể tuyên ngôn cho một tình yêu trọn vẹn.

Quan trọng hơn, ở thời đại này, đã có một bóng hình khiến nàng lưu luyến...

Phạm Anh Vũ thì không thể kiên nhẫn thêm nữa. Y lập tức đỡ Trường Giang dậy trước khi cậu khầu đầu đến cái thứ ba.

"Thôi được rồi, đại lễ này của cậu, chúng ta nhận." Rồi y nhìn tới tay nải hành lý mà cậu đã cất công gói ghém cẩn thận: "Hai người nhất định phải đi ngay bây giờ sao?"

Trường Giang lập tức gạt đầu. Nếu họ còn tiếp tục dùng dằng, đến khi Phạm Anh Vũ đổi ý chỉ e muốn đi cũng chẳng được.

Giây phút chia biệt, giữa rừng trúc xanh, kẻ miễn cưỡng, người ngậm ngùi, nhưng biểu hiện kì lạ hơn cả lại là Mạc Viên Nhiên. Nàng ta cứ nhìn Hoàng Lan như thôi miên, ánh mắt ấy không phải lưu luyến, cũng không hẳn là thù ghét, nó cứ dùng dằng mãi giữa những ý niệm phức tạp...

Độc trong người Nguyễn Hoàng Lan là kỳ độc.

Hai năm trước, Lưu Tích Nguyên đã dẫn con bé trở về Đại Việt.

Tìm được Lưu Tích Nguyên, chúng ta sẽ tìm được con bé.

Vì muốn điều tra tung tích Lưu Tích Nguyên, Mạc Viên Nhiên mới muốn giữ chân Hoàng Lan lại. Nhưng Phạm Anh Vũ trước sau lại không có ý níu giữ, thậm chí còn có vẻ muốn đẩy Trường Giang đi cho nhanh. Mạc Viên Nhiên năm lần bảy lượt ngăn cản không được, cuối cùng đành bất lực buông tay.

Lúc tiễn chân hai người đến ra khỏi Viên Diệp cư, Phạm Anh Vũ vẫn chau mày dặn dò:

"Kiếp người hữu hạn, hữu duyên mới có thể gặp mặt. Đất trời rộng lớn, chia tay hôm nay không biết khi nào mới tái ngộ. Trường Giang, Hoàng Lan, hai người bảo trọng!"

Trường Giang lúc này mới an tâm cất bộ mặt đưa đám đi mà cười với Phạm Anh Vũ:

"Nếu có duyên sẽ gặp lại!"

Cuộc vui nào cũng có lúc tàn. Sau trùng phùng là chia biệt.

Hoàng Lan và Trường Giang nắm tay nhau rời khỏi Viên Diệp cư. Phía sau lưng họ, ngôi nhà gỗ vẫn trầm mặc như thế, chỉ có trúc xanh hai hàng lặng lẽ khép lại.

Lúc rời khỏi Viên Diệp cư, Hoàng Lan không biết rằng kỳ duyên giữa nàng và Phạm Anh Vũ chưa hề chấm dứt.

Nếu có duyên sẽ gặp lại...

...

Mạc Viên Nhiên cứ đứng tựa lưng vào cánh cổng trúc và nhìn theo như thế. Mỗi giờ mỗi khắc, nàng ta lại cảm thấy hi vọng như dần tuột khỏi tầm tay.



Phạm Anh Vũ đến bên rồi dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi Mạc Viên Nhiên. Không giống như mọi lần, lần này, Mạc Viên Nhiên bất mãn quay mặt đi.

"Nàng vẫn còn trách ta?"

"Thiếp không trách chàng, nhưng thiếp cần một lời giải thích."

Nhưng Phạm Anh Vũ không hề giải thích, nói đúng hơn là y không muốn giải thích. Việc y đã quyết, xưa nay không cần bất kì ai thông cảm!

"Chàng...!"

Mạc Viên Nhiên uất nghẹn không nói thành câu. Thường Nguyệt lâu sụp đổ, Đại Việt lại rộng lớn như vậy, nàng ta cho rằng manh mối về Lưu Tích Nguyên đã hoàn toàn biến mất. Ngờ đâu đột ngột xuất hiện một Nguyễn Hoàng Lan bị hạ kỳ độc, đây đúng là điều Mạc Viên Nhiên vẫn tìm kiếm bấy lâu. Nàng ta muốn giữ người ở lại, Phạm Anh Vũ lại đứng về phía Nguyễn Trường Giang, dung túng cho Nguyễn Hoàng Lan. Giờ thì tốt rồi! Người đã đi mất, muốn tìm ra Lưu Tích Nguyên quả thật còn khó hơn tìm đường lên trời.

"Viên Nhiên, nàng nghe ta nói đã!" Cuối cùng, Phạm Anh Vũ đành xuống nước nhượng bộ. Y tuy có thiện cảm với Hoàng Lan nhưng suy cho cùng, Mạc Viên Nhiên mới là người y yêu. Nhìn những giọt nước mắt tủi hờn của nàng, y có lạnh lòng, quyết đoán đến đâu cũng không thể không mềm lòng: "Chỉ cần em gái nàng còn sống, cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa, ta cũng nhất định sẽ dốc toàn lực để tìm cô ấy. Nhưng Hoàng Lan là người vô tội. Dùng cô ấy để dẫn dụ Lưu Tích Nguyên ra mặt, chuyện độc ác đó ta không muốn làm. Mọi chuyện không phải chỉ có một cách giải quyết duy nhất, nàng hiểu chứ?"

Nói đoạn, Phạm Anh Vũ ôm Mạc Viên Nhiên vào lòng, dùng hơi ấm và sự dịu dàng của mình để xoa dịu vết thương trong lòng người mình yêu.

Tuy chưa một lần Mạc Viên Nhiên nói ra lí do thực sự khiến Lưu Tích Nguyên truy sát mình, nhưng Phạm Anh Vũ hiểu rằng đối với nàng ta, với cả Lưu Tích Nguyên, người con gái ấy quan trọng đến mức nào. Nếu không, hẳn đã không dẫn họ sang Đại Minh nương nhờ địch quốc, đã không dùng mọi thù của người cha quá cố để nuôi họ trưởng thành.

Bao năm qua, song song với việc điều tra chân tướng vụ án Lệ Chi viên, Phạm Anh Vũ vẫn âm thầm giúp Mạc Viên Nhiên tìm lại em gái, ngay cả việc dẫn thân vào Thượng Nguyệt lâu, lộ diện trước mặt thiên tử Đại Việt, y cũng không từ. Nhưng đến ngày hôm nay, y đã vì một Nguyễn Hoàng Lan xa lạ mà bỏ qua cơ hội truy tìm dấu vết Lưu Tích Nguyên. Y nói rằng mình không muốn lợi dụng người vô tội, nhưng lời ấy chỉ lừa được Mạc Viên Nhiên, lừa được mọi người chứ không thể lừa được chính bản thân y.

Phạm Anh Vũ không muốn tổn thương Nguyễn Hoàng Lan! Cũng giống như Mạc Viên Nhiên, Hoàng Lan là người mà cho dù phải hi sinh cả tính mạng, Phạm Anh Vũ cũng muốn bảo vệ.

Kiến giải thì mơ hồ nhưng cảm xúc lại rất chân thật. Lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, Phạm Anh Vũ mới biết đến cái cảm giác nghi ngờ chính bản thân mình.

...

Cùng lúc ấy, ở một quán rượu cách phủ Trường Yên không xa xuất hiện một người khách khá kì quặc. Người này mặc trang phục dạ hành màu đen, trường kiếm giắt ngang hông, gương mặt ẩn sâu sau một chiếc mặt nạ bạc che từ vòm trán đến hết sống mũi, chỉ để lộ ra chiếc cằm rộng, đôi mắt trầm ấm và khóe miệng lúc nào như cũng mím cười.

Lát sau có hai người khách nữa bước vào. Một người mặc áo gấm màu xanh lục, dáng người dong dỏng cao, người còn lại mặc áo màu lam, béo và lùn hơn một chút. Vì giờ đang là giờ tị, dân buôn từ các nơi đổ về nên quán

khá đông khách. Hai người loay hoay mãi mới chọn được một bàn thoáng  
đoãng, vừa vặn ngay bên cạnh chỗ của người đeo mặt nạ kia.

Người mặc áo lam tên là Đỗ Khánh nói:

"Ta nghe nói mấy kẻ trước kia được cất nhắc vào hàn lâm viện đều bị  
điều tra rồi phải không?"

Đoàn Duy Hưng nghe xong câu này, mặt hơi tím lại, nhưng chung quy  
lại không biết phủ nhận thế nào, chỉ đành cười trừ:

"Tin tức của anh cũng thật tinh thông."

Anh một câu, tôi một câu, dù muốn hay không, người ngồi bên kia cũng  
đã vô tình nắm bắt được câu chuyện của bọn họ.

Vua Quang Thuận lên ngôi, liên tục thắt chặt kỉ cương quốc pháp, chăm  
lo dân tình, mạnh tay trừng trị tham quan. Nhưng ngay dưới chân thiên tử  
có một số kẻ vẫn không chịu an phận, vì nhiều lí do khác nhau mà nhúng  
tay vào việc mua quan bán tước, hoặc để đút cho đầy túi tham, hoặc để bố  
trí tâm phúc vào các cơ quan trọng yếu nhằm củng cố thế lực cho riêng  
mình. Trong đường dây mua quan bán tước đó, nhà họ Đoàn là một mắt  
xích quan trọng, kết nối đám quan viên nọ và những kẻ thừa tiền nhưng  
thiếu tài thiếu đức. Mà kẻ áo lục đang ngồi đây, Đoàn Duy Hưng, chính là  
đại công tử nhà họ Đoàn. Còn Đỗ Khánh, lai lịch hãn cũng không có gì  
đáng chú ý, đại khái là con một viên đô úy nào đó, cũng nhờ họ Đoàn lo lót  
mà mua được một chức quan trong triều.

"Không biết ý bác thế nào?" Đoàn Duy Hưng hơi hạ giọng. Hãn không  
còn khiên cưỡng che giấu như lúc trước nữa.

Đỗ Khánh đáp:

"Dấu sao Đoàn, Đổ hai nhà chúng ta cũng là chỗ thân tình. Nay họ Đoàn các anh gặp khó khăn, chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ? Sáng sớm nay, cha ta đã đến phủ thiếu úy rồi. Với uy tín của thiếu úy đại nhân trong triều, chỉ cần ông ấy chịu gật đầu, việc của nhà họ Đoàn chắc chắn sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi."

Thiếu úy Lê Lăng? Vừa nghe nhắc đến cái tên này, khóe môi người ngồi bàn bên bỗng nở một nụ cười chán ghét.

Lại nghe Đoàn Duy Hưng nói:

"Ta cũng chỉ hi vọng như thế. Vài ba tên chương lịch thì không nói làm gì, nhưng nếu mọi chuyện trước đây đều bị điều tra ra..."

Đổ Khánh có ngu ngốc đến đâu cũng hiểu được ý tứ của Đoàn Duy Hưng. Hành vi mua quan bán tước bị bại lộ, nhà họ Đoàn lên đọan đầu đài thì chức quan của cha hắn cũng đừng hòng được yên ổn. Cái này gọi là có vinh cùng hưởng, có họa cùng chịu, đã bước chân lên cùng một thuyền thì phải bầu vúi lẫn nhau. Mà thực ra Đổ Khánh cũng không có ý định đó. Nếu muốn khoanh tay đứng nhìn, cha hắn đã không mặt dày mang cả hòm châu báu tìm đến chỗ Lê Lăng làm gì!

"Phía thiếu úy đại nhân cứ giao cho cha ta thu xếp." Đổ Khánh thấp giọng dặn: "Còn phía anh thì sao? Đã tìm được nguyên nhân chưa? Việc sổ sách nhân sự xưa nay vốn kín kẽ, ta không tin xảy ra chuyện lớn như vậy mà không tìm được chỗ hở ở đâu."

Bọn người này hiển nhiên đang bàn bạc về hành vi bất chính, nhưng ngôn từ chúng dùng khá chung chung mờ ám, lại thêm người trong quán rượu là dân tứ xứ giang hồ nên nguy cơ bị ai đó nhận ra là không thể. Đoàn Duy Hưng chỉ thở dài:

"Sổ sách vốn được cất giữ rất cẩn mật, vậy mà chẳng hiểu sao lại bị trộm mất. Ngay khi xảy ra chuyện, ta đã cử tâm phúc đi điều tra nhưng đều

không tra được kết quả gì. Mọi chứng cứ, cứ như biến mất trên cõi đời chỉ sau một đêm vậy."

Sắc mặt của Đỗ Khánh càng ngày càng khó coi.

"Thực sự không tìm lại được?" Hấn hỏi lại.

"Thư lỗi cho ta bất lực, thực sự bó tay rồi." Đoàn Duy Hưng nghiêng răng.

Họ Đoàn vốn kín kẽ lại gian xảo. Để đề phòng quan lại trở mặt, những vụ làm ăn chèo kéo đều được chúng lưu lại trên một cuốn sổ rời đem cất giấu ở một nơi bí mật, trừ tâm phúc của họ Đoàn thì không ai biết đó là nơi nào. Vậy mà chỉ sau một đêm, mật viện bị đột nhập, sổ sách biến mất, hành vi bất chính có nguy cơ bị phanh phui, quan lại thường ngày thân tình bỗng trở mặt thành người dưng...

Chính Đoàn Duy Hưng cũng không hiểu tai ương gì đang giáng lên đầu mình!

Một lát sau, một tên gia đình lại gần, ghé tai nói nhỏ với Đỗ Khánh vài câu. Đỗ Khánh nghe xong mặt biến sắc. Nhận ra điều gì đó không ổn, Đoàn Duy Hưng sốt ruột hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cha ta vừa từ chỗ thiếu úy đại nhân trở về." Đỗ Khánh nói mà nghiêng răng nghiêng lợi: "Nghe nói cuốn sổ ấy đã rơi vào tay Lân quận công Đình Liệt. Người này xưa nay vốn cương trực liêm khiết, chứng cứ vào tay ông ta, chỉ e muốn ém nhẹm đi cũng không được nữa rồi."

"Là kẻ nào đã đưa nó cho Lân quận công?" Đoàn Duy Hưng run rẩy.

Đỗ Khánh nghiêng răng nói nốt tin tức mình vừa nhận được:

"Nghe nói kẻ nhúng tay vào chuyện lần này chính là Phong Vân kỳ sĩ."

Bốn chữ Phong Vân kỳ sĩ vừa nói ra, ánh mắt Đỗ Khánh vắn lên những tia máu dữ tợn, chén rượu trong tay bị bóp chặt, rượu sóng sánh tràn cả ra ngoài.

Không chỉ Đỗ Khánh mà ngay cả Đoàn Duy Hưng cũng có biểu hiện khác lạ. Hắn phản ứng thậm chí còn gay gắt hơn đối phương, trong phút chốc không kiềm chế được mà đấm mạnh xuống bàn.

"Khốn kiếp thật! Phong Vân kỳ sĩ không phải người trong giang hồ sao? Hắn can thiệp vào chuyện của chúng ta làm gì chứ? "

Đoàn Duy Hưng thì chột dạ:

"Nói vậy, chẳng lẽ vụ Bùi Văn Hội cũng là...?"

Đỗ Khánh không đáp. Hắn liếc mắt với đối phương, ý tứ "còn ai trồng khoai đất này".

Một lúc sau, Đỗ Khánh lí nhí nói tiếp:

"Ta còn nghe nói khi còn sống, tên nhãi Lê Thụ cũng từng đụng phải Phong Vân kỳ sĩ. Thiếu úy đại nhân nghe đâu cũng vì chuyện ấy mà tức giận đến hộc cả máu tươi."

Đoàn Đỗ hai nhà dám làm chuyện mua quan bán tước như vậy là nhờ có nhà họ Lê, cụ thể hơn là thiếu úy Lê Lăng đứng sau chống lưng. Nhát kích này của Phong Vân kỳ sĩ, bề ngoài nhằm vào cha con Đoàn Duy Hưng, nhưng có lẽ Lê Lăng mới là mục tiêu thực sự!

Hai người trầm mặc hồi lâu. Trong ánh mắt chúng, nỗi khiếp đảm nhiều hơn sự giận dữ.

Phong Vân kỳ sĩ tái xuất. Có kẻ không rét mà run.

Hoa đã tàn, rượu đã cạn. Một lúc sau, kẻ trong chiếc mặt nạ bạc bí ẩn kia  
lẳng lặng bỏ đi.

...

(Chương 38: Phong Vân kỳ sĩ).

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ \* (1)

(Phong Vân kỳ sĩ, nổi khiếp đảm của cường hào ác bá, tượng đài trong lòng chúng dân Đại Việt...

Đến đi như gió, vô định như mây, một kiếm rửa hận, hành đạo thay trời...

Cái tên Phong Vân kỳ sĩ cũng bắt nguồn từ đó!)

...

Rời khỏi Viên Diệp cư, Trường Giang và Hoàng Lan nhanh chóng đi ngược lên phương Bắc. Chưa bao giờ nàng ngừng nghĩ đến việc hội ngộ Tư Thành, nhưng nàng phải sắp xếp ổn thỏa mọi việc với Trường Giang trước.

Trong khi ấy, Trường Giang lại là người rất biết cách hưởng thụ cuộc sống. Ngày đầu tiên, cậu kéo Hoàng Lan đi chơi chợ. Không giống như ở hiện tại, chợ ở thời phong kiến họp theo phiên, cứ dăm ba ngày mới mở một lần lần, đồ bày bán cũng chủ yếu là nông thổ sản của thành Đông Kinh và các vùng lân cận như ngô khoai, hàng đan lát, vải vóc, đồ dệt bằng tay, thi thoảng còn xuất hiện những gian hàng bán tò he xanh đỏ.

Nhìn cái cách đi chợ của Trường Giang, Hoàng Lan thật chỉ muốn đâm đầu xuống đất cho xong. Chẳng biết kiếm đâu ra tiền mà Trường Giang mua hàng như nhật lá rơi, ai chào mời gì thì mua nấy, thậm chí không buồn lấy lại tiền thừa. Mấy người bán hàng biết gặp được khách sộp liền vây quanh cậu như ruồi vây chén mật. Thậm chí có bà bác đầu chít khăn mỏ quạ, răng nhuộm đen hạt huyền còn nhiệt tình bưng nguyên cả buồng chuối nhà trồng đến trước mặt Trường Giang. Ban đầu, Hoàng Lan cũng không



định can thiệp, mặc kệ Trường Giang muốn làm gì thì làm. Cuối cùng, khi nghĩ đến tương lai tán gia bại sản trước mắt, nàng liền giật lấy túi tiền trong tay Trường Giang, giơ giơ lên ngụ ý từ bây giờ mình sẽ là người quản lý kinh tế. Thấy nàng cương quyết như vậy, mấy người bán hàng mới bớt nhiệt tình hơn một chút.

Biết Hoàng Lan đã mắc mưu, Trường Giang dù rất đặc ý nhưng cũng chỉ dám cười thầm trong bụng, ngoài mặt vẫn cố tỏ ra chưng hửng vì bị đoạt mất túi tiền. Kể từ khi rời khỏi Viên Diệp cư, Hoàng Lan cứ bần thần như người mất hồn, suy nghĩ vẫn vơ vẩn tạt đâu đây, nhiều khi Trường Giang đứng ngay bên cạnh gọi mà nàng cũng không nghe tiếng. Biết tính nàng hay lo xa, cậu đành thử phóng túng bản thân một chút để kéo đầu óc của nàng trở về hiện tại!

Chỉ có điều, Trường Giang không hề biết rằng, mỗi bận tâm trong lòng Hoàng Lan chính là cậu.

Không thể phủ nhận Trường Giang là người tốt, rất tốt. Cậu tìm kiếm nàng, cậu chăm sóc nàng, thậm chí cậu sẵn sàng biến cả thế giới này thành màu hồng chỉ để nàng vui. Nhưng tình cảm của Trường Giang càng nồng nhiệt thì Hoàng Lan lại càng nhận ra rằng trái tim mình không hướng về cậu. Nàng đã từng thích Trường Giang? Đúng vậy. Nhưng thích không có nghĩa là yêu. Từ rất lâu rồi, đối với Hoàng Lan, quá khứ mộng mơ ấy chỉ là một hoài niệm đẹp, là một trang sách để thi thoảng lật giở lại và tự mỉm cười mà thôi.

Ngày qua ngày, trong khi Trường Giang bận rộn khám phá cuộc sống mới mẻ bên ngoài thì Hoàng Lan lại chẳng thể thanh thản nổi. Hoàng cung chỉ cách nơi họ đang ở chưa đến nửa ngày đường. Nhưng nàng đi rồi, Trường Giang sẽ ra sao? Cậu bỏ công tìm kiếm nàng, vì nàng mà không ngừng phiêu bạt, giờ nàng nói đi là đi, làm như vậy có độc ác quá không? Yêu một người không có lỗi. Không biết mình là gì trong trái tim người ta lại càng đáng thương hơn. Hoàng Lan không yêu Trường Giang, nhưng

nàng không muốn khiến cậu phải đau lòng, càng không nỡ bỏ cậu lại mà vội vã chạy về nơi sơn son thiếp vàng ấy.

Giờ Hoàng Lan mới hoàn toàn kiến giải được cảm giác của mình khi nhìn thấy Trường Giang trong nhà Lê Thụ. Nàng đang sợ hãi! Nói ra thì điên rồ và ích kỉ, nhưng Hoàng Lan ước gì chỉ có một mình nàng lưu lạc ở thế giới này, bởi như thế, ít ra nàng sẽ không bị vướng bận bởi bất kì ai, bất cứ điều gì, được thoải mái sống theo sở nguyện của bản mình. Nhưng Trường Giang đã xuất hiện. Chân tình của cậu trở thành một sự ràng buộc, nàng cảm nhận được nhưng không có cách nào đền đáp...

Tình yêu không phải sự cưỡng cầu. Gieo hi vọng mà không trao kết quả mới chính là tàn nhẫn. Đã bao nhiêu buổi tối như buổi tối hôm nay, Hoàng Lan đều ngồi suy ngẫm về chuyện của hai người, và cuối cùng, nàng cũng hạ được quyết tâm sẽ tự tay chấm dứt sự ngọt ngào đầy tàn nhẫn ấy.

Nàng sẽ nói rõ với Trường Giang tất cả.

...

Cốm Vòng, gạo tám Mễ Trì

Tương bần, húng Láng còn gì ngon hơn.

Nhắc đến những đặc sản của Đông Kinh, không thể thiếu cốm làng Vòng.

Không ai biết nghề làm cốm của làng Vòng bắt đầu từ bao giờ. Chỉ biết rằng vào một mùa thu cách đây rất lâu rồi, khi lúa bắt đầu đến độ uốn câu thì trời đột ngột đổ mưa, nước sông dâng cao khiến đê bị vỡ, ruộng lúa cao nhất đồng cũng bị nhấn chìm trong biển nước. Chẳng còn gì để ăn, cực chẳng đã, người dân làng Vòng đành xuống nước, mò cắt từng bông lúa còn non ấy đem về rang khô để ăn dần. Không ngờ cái món ăn tưởng như cùng cực, cơ hàn ấy lại có hương vị riêng, rất hấp dẫn, khiến mỗi độ thu

năm sau, dù không còn mất mùa nữa nhưng người làng Vòng vẫn thường làm để ăn chơi. Trải qua bấy nhiêu năm, người nọ mách người kia, cốm làng Vòng được ra đời từ đây!

Nghề làm cốm tưởng đơn giản mà lại lắm công phu. Nguyên liệu để làm cốm phải là những bông lúa nếp đã bông câu nhưng vẫn còn màu xanh lá mạ, được gieo cấy ở những mảnh ruộng riêng. Cho đến ngày lúa khum ngọn, hạt nếp còn sữa thì người ta mới gặt lúa đem về. Nhưng cắt lúa cũng không được vò hay đập, mà phải tuốt để cho những hạt thóc vàng bay ra. Công đoạn chế biến ra cốm còn kì công hơn, đòi hỏi sự khéo léo và tỉ mỉ của người làng Vòng, ví như đảo cốm phải đảo dẻo tay, giữ lửa phải giữ luôn đều, mà củi đun cũng phải là thứ củi đặc biệt chứ không được dùng đến củi rơm hay củi đóm; việc xay giã cần gượng nhẹ, chày nặng quá thì hạt cốm nát, giã chậm quá thì cốm nguội mau; sau đó thì sàng, hồ rồi đem cốm bọc trong lá sen... trải qua bao nhiêu công đoạn như thế mới tạo ra được những hạt cốm xanh mịn, còn nguyên vị thơm, dẻo và vị ngậy của hạt nếp sữa. (1)

Mà nơi Hoàng Lan đang đứng là quán Bình Ba, một quán bán cốm nổi danh nhất làng Vòng. Làng Vòng vốn đã nức tiếng với thức cốm nếp thơm ngon, nhưng nghe đâu, cốm của vợ chồng ông chủ quán Bình Ba làm ra mới là tuyệt hạng, thậm chí có một không hai.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ (2)

Cốm Vòng có dăm ba loại như cốm rót, cốm đầu nia, cốm mộc... nhưng quán Bình Ba chỉ bán cốm lá me. Cốm lá me là những mầm nếp mỏng dính như lá me, bé tí bay ra trong khi đang sàng cốm sau đợt giã cuối, là loại cốm ít và hiếm nhất, thậm chí có nhà không bán mà chỉ mang đi biếu tặng người thân, bạn bè. Cốm của quán này luôn có màu xanh pha ánh vàng, sờ trên tay có vị mát, nhấm thử một hạt, vị ngọt mát như sữa lan tỏa khắp đầu lưỡi, lại như thấy phảng phất hương lúa quyện lẫn với hương lá sen thơm nồng. Cốm lá me dẻo ngon như vậy, gia chủ lại có công thức ướp hương sen gia truyền, không nhạt lẫn với những nhà khác nên rất được khách mua yêu thích. Tiếng lành đồn xa, người dân thập phương tìm đến làng Vòng và quán Bình Ba để mua cốm đông như trẩy hội. Nhưng có một điều lạ là, mỗi ngày quán Bình Ba chỉ bán ra đúng mười mẹt cốm, không ít hơn và tuyệt đối cũng không nhiều hơn. Kẻ đến muộn, dù có trả giá cao đến đâu cũng không thể mua được mẹt cốm thứ mười một. Nghe đồn mấy năm trước, có một vị thái phó từng nửa đêm gõ cửa quán Bình Ba và trả giá cả trăm quan tiền, cốt chỉ để mua ít cốm lá me về đãi khách quý nhưng đã bị vợ chồng chủ quán từ chối thẳng thừng. Một đồn mười, mười đồn trăm, danh tiếng của quán Bình Ba này chẳng mấy chốc đã vang khắp đất kinh kì. Thậm chí người ta còn vụng trộm truyền tai nhau rằng cốm Vòng tiến vua mà không phải do ông bà Bình Ba làm thì đó là một điều đáng tiếc cho... chính nhà vua.

Hoàng Lan đã từng nghe chính Tư Thành kể lại tích này. Đối với đàn ca hay âm thực, Tư Thành đều là một kẻ sành sỏi và quan trọng hơn, hẳn không hẹp hòi như người ta vẫn nghĩ. Cốm Bình Ba không tiến vua, hẳn

vẫn có cách khác để được thưởng thức đặc sản này mà không cần phải hạ chiếu ép buộc đôi vợ chồng già. Cứ mừng mười âm lịch hàng tháng, sẽ có một thái giám cải trang đến quán Bình Ba và mua một ít cốm lá me mang về hoàng cung!

Quán Bình Ba vẫn nườm nượp khách đứng chờ mua cốm. Đôi vợ chồng già đang bận rộn bán cho mọi người những gói cốm được bọc trong lá sen, thức quà vẫn được đồn đại là đệ nhất Đông Kinh.

"Còn ba mẹ nữa là ngừng bán rồi."

Trường Giang vừa đứng chờ mua vừa thấp thỏm nhấm tít. Khi nghe Hoàng Lan nói muốn ăn cốm, cậu liền kéo nàng đến làng Vòng, tìm ngay quán cốm Bình Ba. Đối với cậu, món ngon phải gắn với nơi mà nó được coi là đặc sản, cũng như muốn thưởng thức hết ý vị của những hạt cốm non, không gì bằng đích thân đặt chân đến làng Vòng.

Quán Bình Ba ồn ào kẻ đến người đi, nhưng Hoàng Lan thì không có ý đứng dậy. Nàng còn phải chờ tên thái giám đến mua cốm. Cho dù chưa trở về cung, nàng cũng phải báo cho Tư Thành biết rằng mình vẫn bình an.

Chờ đến nửa ngày, cuối cùng người cần tới cũng tới. Tên thái giám này thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng sống ở trong cung lâu ngày, khả năng nhìn người đoán mặt của Hoàng Lan cũng tăng thêm một bậc, hơn nữa cái chất giọng ôn ẻn nửa nạc nửa mỡ ấy thì càng không lẫn vào đâu được.

Có vẻ hẳn là khách quen của quán này. Ông chủ quán vừa trông thấy hẳn liền đơn đả gọi lại rồi đưa cho hắn một gói cốm bọc trong lá sen. Thái giám nhanh chóng nhận lấy rồi dúi vào tay chủ quán vài quan tiền, không quên cúi đầu cảm ơn họ. Sợ người này đi mất, Hoàng Lan bèn kiếm cố đứng dậy và đi về phía hắn. Trường Giang thì không để ý lắm, vẫn lượn lờ quanh sạp bán cốm, chờ đến lượt mình được mua.

Diễn một kịch bản quá quen thuộc, Hoàng Lan giả vờ va vào hần. Đợi khi đối phương chú ý đến mình, nàng vội vàng hạ giọng:

"Ngài vất vả rồi, bệ hạ vẫn khỏe chứ?"

Thái giám tròn mắt nhìn Hoàng Lan. Đến khi nhận ra người trước mặt là Nguyễn sung nghi, hần kinh hỉ đến mức suýt đánh rơi cả gói cốm trong tay.

"Nguyễn sung nghi, đúng là lệnh bà thật rồi. Nhưng không phải lệnh bà đang tĩnh dưỡng tại hành cung Thiên Trường ư?"

Tĩnh dưỡng tại hành cung Thiên Trường? Là Tư Thành nói thế? Hoàng Lan thoáng giật mình, sau nhận ra dụng ý của Tư Thành, nàng chỉ cười cười cho qua chuyện.

Thái giám định cúi đầu hành lễ thì bị Hoàng Lan ngăn lại, đồng thời nháy mắt ra hiệu rằng chỗ này đông người, không cần quá chú ý lễ tiết. Đoạn, nàng lại hỏi:

"Thời gian tôi vắng mặt, ở trong cung có xảy ra chuyện gì không?"

Cuộc sống trong cung đã luyện cho đám thái giám, cung nữ thói quen giữ mồm giữ miệng, tránh chuốc lấy những chuyện phiền phức không cần thiết. Chỉ có điều bây giờ người đang hỏi chuyện là Nguyễn sung nghi, nếu giấu nàng, e rằng về cả tình cả lý đều không hợp. Nghĩ đoạn, hần liền hạ giọng thuật lại mọi chuyện, đại loại là sau khi Hoàng Lan xuất cung, Phùng Diệm Quỳnh cũng sợ tội tự sát.

Hoàng Lan nghe vậy thì nhíu mày, cảm thấy có gì đó không hợp lý lắm.

Tình cảnh trong lãnh cung khi ấy khá loạn, nhưng theo trí nhớ của Hoàng Lan, đám thích khách vì mãi đối phó với Lê Khải Triều nên vẫn chưa kịp đưa Phùng Diệm Quỳnh trốn đi. Vậy mà bây giờ lại nói người đã chết. Là nàng ta thực sự tự sát? Hay đã bị kẻ khác âm thầm hạ thủ? Liệu chuyện này

đến tột cùng còn có ẩn tình nào phía sau không? Ngặt một nỗi hai thái giám này là người của nhà bếp, chuyện trong lãnh cung chỉ được nghe đồn qua, chưa từng trông thấy tường tận nên dù Hoàng Lan có bao nhiêu nghi vấn, nàng cũng không thể truy hỏi thêm được gì nữa.

Thái giám kia lại nói:

"Lệnh bà xuất cung khiến bệ hạ thương nhớ khôn nguôi. Giờ người khỏi bệnh là tốt rồi. Đi thôi, con sẽ hộ tống lệnh bà trở về cung."

Nếu tinh ý, hẳn sẽ nhận ra sự xuất hiện đơn độc của Hoàng Lan ở Bình Ba. Hoàng Lan nghe vậy chỉ cười mà đáp:

"Tâm ý của ngài, tôi xin ghi nhận. Nhưng phiền ngài chuyển lời đến bệ hạ rằng tôi còn một số ở bên ngoài cần phải giải quyết, cùng lắm là hai ngày nữa mới có thể hồi cung, bảo bệ hạ đừng quá lo lắng, tôi ở bên ngoài vẫn sống rất tốt."

Thái giám kia ngẩn tò te. Vốn dĩ ai cũng tưởng Nguyễn sung nghi chuyển đến hành cung ở Thiên Trường tỉnh dưỡng, giờ nàng đường đột xuất hiện trước mặt hẳn, lại nói tạm thời sẽ chưa hồi cung... Nhưng mệnh lệnh của chủ nhân chính là tối thượng, Nguyễn sung nghi đã có chủ ý riêng, khi nào mới đến lượt kẻ hầu như hẳn ngăn cản? Cuối cùng hẳn đành cung kính cúi chào Hoàng Lan, hứa hẹn khi về đến cung nhất định sẽ thay nàng chuyển lời đến Tư Thành.

...

"Anh phải nói rằng mình đến đây từ giờ dần mới mua được sự cảm thông của bà chủ quán đấy. Đây cũng là mẻ cốm cuối cùng họ bán ra trong ngày."

Nhìn gói cốm trên tay Trường Giang, Hoàng Lan chỉ biết ngậm ngùi quay mặt đi. Trường Giang phải vất vả mới mua được một gói cốm cho nàng, trong khi nàng viện cớ đến đây chỉ vì muốn chuyển tin cho Tư

Thành. Cảm giác lợi dụng người khác, thật sự Hoàng Lan cảm thấy bản thân mình quá tồi tệ!

"Trường Giang à, em..."

Sớm nói ra, nàng sẽ chấm dứt những dùng dằng không đáng có này...

Không hề để ý đến vẻ mặt khó xử của Hoàng Lan, Trường Giang vô tình ngắt lời nàng, đồng thời chỉ tay về phía xa:

"Em xem, đã xảy ra chuyện gì rồi thì phải."

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà người dân tùm năm tùm bảy trước cổng lớn của nha môn hình bộ. Dòng người càng tụ càng đông. Chẳng bao lâu sau, cổng lớn của nha môn hình bộ đã ken kín người. Đám người ấy chen chúc nhau, xô đẩy nhau, thậm chí tranh cãi nhau cốt để giành lấy vị trí tốt hơn mà trông vào bên trong.

Sự hiếu kì và mấy lời bình luận của Trường Giang khiến Hoàng Lan không thể mở lời được nữa. Ngược lại, nàng cũng bắt đầu tò mò. Thấy nàng cứ nhấp nhồm như con chơi chơi, Trường Giang bật cười:

"Nếu em muốn thì cứ đi xem đi, anh sẽ đứng chờ ở bên này."

Hoàng Lan trao cho Trường Giang một cái nhìn cảm kích rồi chạy ào sang bên đường.

Khi chỉ còn lại một mình, Trường Giang bắt giắc siết chặt bàn tay lại. Hoàng Lan cứ đinh ninh rằng cậu không biết gì. Nhưng nàng đã làm gì, lén gặp ai ở quán Bình Ba, cậu có mù đâu mà không trông thấy! Nàng thích ăn cốm Vòng thật ư? Hay kẻ lạ mặt kia mới là lý do để nàng tìm tới nơi này?

Hoàng Lan, đến khi nào em mới thôi coi anh là một thằng ngốc để bưng bít mọi chuyện đây...?



Gói cốm trong tay vẫn còn vẹn nguyên, cơ hồ tỏa ra mùi nếp thơm phức. Đây là gói cốm Trường Giang phải chen chân cả buổi sáng mới mua được. Hoàng Lan có thể không trân trọng nó, nhưng Trường Giang, cậu nhất định sẽ luôn trân trọng...

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ (3)

Trước cửa nha môn hình bộ đông nghịt người. Mùi mồ hôi, mùi đất hòa lẫn những lời bình luận ồn ã, không đầu không cuối. Khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, nụ cười hào hứng trên môi Hoàng Lan vụt tắt.

Trước mắt nàng, một người đàn ông tuổi ngoại ngũ tuần, tướng người béo tốt bị kẻ nào đó lột trần truồng rồi nhét vào một chiếc lồng giống như lồng chớ heo. Lão vốn đang ngủ say, bị tiếng ồn ào xung quanh làm cho tỉnh giấc, đến khi ý thức được tình cảnh nhục nhã của mình thì bắt đầu ôm mặt khóc thảm thiết. Nhưng kì lạ thay, mặc cho lão kêu gào khổ sở đến đâu cũng không một ai trong số hàng trăm người ở đây có ý định giải cứu cho lão. Rồi từ trong đám đông, có một người tiến đến cạnh chiếc lồng, không nhanh không chậm nhổ một bãi nước bọt. Theo chân người đó, một người, hai người, rồi không hẹn mà gặp, gần như tất cả mọi người có mặt ở đây đều tiến đến chiếc lồng và phỉ nhổ vào mặt lão.

Rồi cứ thế, đất cát, rau củ thối thi nhau trút xuống như mưa. Gã đàn ông trần truồng trong chiếc lồng kia chỉ biết ê chề ôm mặt, không cách nào thoát được sự phẫn nộ của hàng trăm, hàng ngàn người.

"Đáng đời lắm! Ác giả ác báo!"

"Cuối cùng lão già cũng có ngày hôm nay."

Những tiếng chửi rủa cay độc nhất vẫn không ngừng vang lên. Không rõ người chửi là ai, mà cũng có thể đó là lời đồng thanh của tất cả dân chúng thành Đông Kinh!

Đối diện đám người đang cuồng nộ ấy, mấy tên lính canh công nha môn chỉ biết trơ mắt nhìn nhau. Quan trên đã ra lệnh cho bọn họ giải cứu người kia. Nhưng trước sự phẫn nộ của dân chúng, chỉ có thằng ngu mới thò mặt ra lúc này!

Lần đầu tiên Hoàng Lan chứng kiến cảnh tượng ghê tởm và kì dị như thế. Trong trí nhớ của nàng, chỉ có trọng phạm bị triều đình giễu phở mới phải chịu cảnh chúng dân miệt thị. Đợi khi sự phẫn nộ của đám đông lắng xuống, Hoàng Lan liền kéo tay một người đứng cạnh đó rồi e dè hỏi:

"Bác à, người này phạm phải tội gì? Tại sao lại bị đối xử như vậy?"

Người đàn bà mặt đỏ tía tai, chỉ về phía cái lồng rồi phun phì phì.

Theo lời kể của bà ta, người đàn ông bị nhốt trong lồng như nhốt heo kia vốn là một tên phú hộ khét tiếng Đông Kinh. Lão kết thân với quan tham, lũng đoạn thị trường vải vóc, chèn ép các thương lái không biết bao nhiêu mà kể. Trên bịt mắt thiên tử, dưới chà đạp dân chúng, chỉ trong chưa đầy một năm, số tiền lão hút máu của dân nghèo đã lên đến hàng ngàn, hàng vạn quan tiền. Nhà nào kinh doanh mà không có tiền nộp cho lão, nhẹ thì lão cho người tới đập phá, nặng thì lão bắt cả con gái nhà người ta đi. Có trường hợp vì gia chủ phản ứng quá quyết liệt, dọa dẫm sẽ đi kiện lên tận đương kim hoàng thượng, lão liền thuê kẻ khác tới phóng hỏa nhà họ, trong một đêm thiêu chết cùng lúc cả ba mạng người.

Mấy năm qua, người bị lão ức hiếp đều là dân đen thấp cổ bé họng, có cảm tức cũng chẳng thể làm gì.

Vậy mà hôm nay, lão già đáng chết ấy lại bị ai đó lột trần, tống vào lồng heo rồi đem đến trước cửa nha môn hình bộ! Nghe đâu mấy nạn nhân lúc trước e sợ thế lực của lão, giờ chẳng biết được ai thuyết phục cũng sẵn sàng đứng ra làm chứng tố cáo.

Bỏm bẻm nhả bã trầu xuống đất, người đàn bà kia kết luận một câu:

"Thành Đông Kinh có bốn tên đại ác bá. Ngoại trừ Lê Thụ đã chết bất đắc kì tử thì lão già Đỗ Văn Hội này chính là kẻ đáng hận nhất."

Đỗ Văn Hội cũng là kẻ mà bọn người Đoàn Duy Hưng từng nhắc đến trong quán trà lần trước.

Khi đã biết rõ sự tình, cách nhìn của Hoàng Lan đối với lão già liền thay đổi một trăm tám mươi độ. Thương cảm biến mất. Ấy náy không còn. Nếu không vì đám đông chen lên ném đá quá nhiều, có lẽ nàng cũng sẽ tìm đến bên lồng sắt mà nhổ vào đó một bãi khinh miệt.

Trước khi rời khỏi nơi đó, hình như Hoàng Lan nghe thấy ai đó nhắc đến một cái tên.

Phong Vân kỳ sĩ...

Bọn họ nói, người đem lão già Đỗ Văn Hội đến đây chính là Phong Vân kỳ sĩ!

...

Ánh nắng chiếu chên chếch qua cột đình. Đã quá giờ Ngọ mà hoàng thượng vẫn chưa nghị triều trở về.

Thái giám kiên trì đứng chờ trước cửa điện Bảo Quang. Hắn vốn là người của phòng bếp, thân phận thấp kém, chẳng qua do nhận sự ủy thác của Nguyễn sung nghi nên mới bạo gan tìm tới tận nơi này.

Thấy tên thái giám kia cứ đứng dưới trời nắng, Đặng Lộc, thái giám dưới quyền Đặng Phúc bèn chạy ra khuyên bảo vài câu. Nhưng tính hắn vốn thật thà, chỉ một mực xua tay rồi nói:

"Phiền ngài cứ để con đợi ở đây. Con có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với bệ hạ."

Cự cãi một hồi vẫn không thuyết phục được hẳn, Đặng Lộc chán nản trở vào trong. Được một lúc chợt có tiếng người thanh thúy vang lên:

"Giữa cửa điện Bảo Quang mà cũng dám làm ồn, mấy người các người còn biết phép tắc gì nữa không?"

Lời vừa dứt, một phi tần váy lụa tinh xảo chậm bước lại gần. Tên thái giám cuống quýt cúi chào:

"Tham kiến Trịnh tu nghi."

Trịnh Minh Nguyệt lười nhác liếc nhìn qua người trước mặt, đến khi nghe báo lại sự tình thì khẽ cười, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn trước:

"Bệ hạ còn bận nghị sự ở điện Kính Thiên, ước chừng chưa thể trở về ngay, nếu công công không cảm thấy phiền, ta có thể chuyển lời giúp."

Thái giám kia tần ngần một lúc. Nguyễn sung nghi đã dặn hẳn phải đích thân chuyển tin tới hoàng thượng, nhưng cứ chờ thế này cũng không phải cách hay, trong khi việc ở ngự trù phòng lại không thể chậm trễ.

Thấy đối phương tỏ vẻ do dự, hai hàng lông mày lá liễu của Trịnh Minh Nguyệt khẽ chau lại.

"Xem nào, chẳng lẽ còn sợ Trịnh tu nghi ta lừa người hay sao?"

Cũng giống như Lê Tuyên Kiêu, Trịnh Minh Nguyệt biết tiến biết thoái, lại đủ khôn khéo, đủ thủ đoạn để có được một chỗ đứng chắc chắn trong hậu cung. Ngày hôm nay bọn họ chỉ là tu dung, tu nghi trong cửu tần, nhưng tương lai không xa có trở thành hoàng hậu hoàng phi hay không, không ai có thể nói trước được. Thái giám kia dĩ nhiên không dám đắc tội với nàng ta, vội vàng thanh minh:

"Ý tốt của lệnh bà, con nào dám nghi ngờ. Chỉ có điều con nhận sự ủy thác của người khác nên mới không dám lười nhác thôi ạ."

Sự ủy thác của người khác? Là ai mà lại muốn hăn gặp riêng hoàng thượng? Trịnh Minh Nguyệt trong lòng nghi ngờ, ngoài mặt lại giả như không phát hiện ra, chỉ ôn tồn nói:

"Nếu người khác đã tin tưởng giao phó, vậy cũng không nên phụ sự ủy thác của người ta. Ta nghe nói hôm nay bệ hạ và các quan đang bàn về chuyện Chiêm Thành quấy nhiễu biên giới phía nam, cũng chỉ độ một hai canh giờ nữa là tan triều thôi. Đợi đến lúc ấy là người có thể gặp người rồi."

Lời nói băng quơ này của Trịnh Minh Nguyệt đủ khiến thái giám kia xám mặt lại. Một hai canh giờ? Phụ trách nhà bếp là một lão già khó tính. Đừng nói một hai canh giờ, nếu một hai khắc nữa mà hăn còn không trở về, chỉ e sẽ bị lão treo ngược cổ lên mất!

Người thường quanh quẩn nơi góc bếp thì suy nghĩ thường đơn giản, càng không có lòng dạ đề phòng kẻ khác. Cân nhắc một hồi, thái giám kia đành bước lên phía trước rồi bậm báo lại mọi chuyện cho Trịnh Minh Nguyệt. Nàng ta nghe xong mà giật mình, hai tay bất giác siết chặt lại, nhưng thần sắc vẫn điềm tĩnh như trước.

"Chẳng hay đã có ai khác biết tin vui này chưa?"

Vì không biết đối phương đang thăm dò mình, thái giám kia thú thật:

"Con vừa trở về liền tới điện Bảo Quang ngay, chưa hề kể chuyện này với bất kì ai."

Khóe mắt Trịnh Minh Nguyệt vương ý cười.

"Được rồi, người cứ về đi. Đợi lát nữa bệ hạ nghị triều xong, ta sẽ đích thân bẩm báo lại chuyện vui này với người." Bước đi một bước, nàng ta lại quay đầu lại, chu đáo dặn dò thêm: "À phải, chuyện này hệ trọng, mong công công đừng vội nói cho ai biết. Đợi bệ hạ đón Nguyễn sung nghi hồi cung rồi, công công nhất định sẽ được trọng thưởng."

Tên thái giám kia kính cẩn tạ ơn rồi lui xuống. Vì quá cao hứng, hắn mới không phát hiện ra sát ý vừa thoáng qua trong mắt Trịnh Minh Nguyệt.

Đợi cho hắn đi khuất, Hải Yến, cung nữ thân cận nhất của Trịnh Minh Nguyệt mới bước lên hỏi:

"Lệnh bà cũng cho rằng chuyện này..."

Trịnh Minh Nguyệt mỉm cười rồi nhàn nhạt nói:

"Ta đoán không sai mà. Nguyễn Hoàng Lan kì thực không hề đến Thiên Trường an dưỡng. Là nàng ta bị đem ra ngoài cung đó thôi. Có lẽ trong chuyện này có gì đó khuất tất, bệ hạ mới không tuyên cáo cho hậu cung biết."

"Vậy còn tên thái giám kia..."

Trịnh Minh Nguyệt lạnh lùng ngắt lời Hải Yến:

"Cứ theo cách cũ mà làm. Kẻ biết quá nhiều, không nên giữ lại!"

Hậu cung đã có một Lê Tuyên Kiều khôn khéo giả tạo, một Nguyễn Nhã Liên tuy hiền hậu nhưng tâm tư khó dò, giờ nếu Nguyễn Hoàng Lan cũng bình an trở về, chẳng phải những ngày tháng sau này của Trịnh Minh Nguyệt sẽ càng khó khăn hơn ư? Không, nàng ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra! Ai đó đã từng nói, Trịnh Minh Nguyệt giống Lê Tuyên Kiều ở tham vọng, nhưng lại cao hơn đối phương một bậc thủ đoạn. Để

ngăn cản địch thủ hồi cung, ngay cả những chuyện như giết người diệt khẩu, nàng ta cũng không từ.

...

Trong hoàng cung có một nơi rất ít người lui tới. Ao trong thấu đáy nhưng không hề có cá, cỏ hoa tuy quý hiếm nhưng lại mọc chen với đám cỏ dại. Sự hoang phế và trầm lặng đến đáng sợ đang âm thầm bao trùm lên một nơi vốn từng là đình gác đẹp nhất của hậu cung.

Kể từ ngày Phùng Diệm Quỳnh chết trong lãnh cung, cung Thụy Đức đã trở thành tàn tích của dĩ vãng.

Một người đứng quay mặt về phía ao cá, hai tay chắp sau hông, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Hắn đứng trầm mặc hồi lâu, cũng không buồn quay đầu lại khi có người tiến lại gần phía mình.

"Chủ thượng."

Phía sau vang lên một giọng nữ.

Lưu Tích Nguyên không nói gì, chỉ hơi nghiêng đầu lại phía sau một chút. Cung nữ đến báo tin hiểu rằng không phải hắn đang nhìn mình. Nhưng như vậy cũng tốt. Nàng ta rất sợ phải đối mặt với ánh mắt âm u của hắn.

"Đáng chết!"

Cung nữ kia sợ đến mức mặt cắt không còn hột máu. Đi theo hắn đã lâu, sớm hiểu sự tuyệt tình của con người này nhưng nàng ta vẫn chưa thể thích nghi một cách tuyệt đối.

"Ta bảo Lý Lượng sau khi rời cung thì lập tức giết chết Nguyễn Hoàng Lan. Hắn lại chần chừ rồi để cô ta chạy mất." Lưu Tích Nguyên khẽ rít lên:



"Hắn định làm phản?"

Giống như mọi người, Lưu Tích Nguyên cũng cho rằng Phùng Diệm Quỳnh đã chết, họa chẳng là nàng ta bị loạn đao giết chết chứ không phải sợ tội tự sát như Tư Thành đã nói. Người đã chết, hậu duệ hoàng tộc không còn, Nguyễn Hoàng Lan tự nhiên trở thành quân cờ vô dụng. Đích thân Lưu Tích Nguyên đã gửi thư cho Lý Lượng, dặn gã sớm trừ bỏ Hoàng Lan, nào ngờ gã dám chống lại mệnh lệnh rồi để nàng chạy thoát, bảo sao Lưu Tích Nguyên không tức giận.

=@5^

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 38: Phong Vân Kỳ Sĩ (4)

Cung nữ kia thầm đem gã mặt sẹo Lý Lượng ra mà chửi cho hả dạ. Chọc giận Lưu Tích Nguyên, gã có mười cái mạng cũng không đền nổi!

"Lần này Lý Lượng tự ý hành động, phụ sự ủy thác của chủ thượng, thuộc hạ sẽ phái người mang đầu hắn về để tạ tội với chủ thượng."

Đối với người trước mặt, giải thích vòng vèo không có tác dụng, một khi hắn đã nghĩ người vô dụng, người sẽ chết mà không có đất chôn. Lý Lượng đã làm hỏng đại sự nên hắn nhất định phải chết, cung nữ kia đón lời trước cũng coi như thức thời.

Nào ngờ Lưu Tích Nguyên lắc đầu:

"Việc này cứ giao cho Thanh Ngọc làm đi."

"Nhưng Thanh Ngọc và Lý Lượng là anh em đồng môn. Thuộc hạ e rằng..."

"Ta chưa bao giờ nghi ngờ sự trung thành của Thanh Ngọc!"

Lưu Tích Nguyên lại rít lên, vẻ rất không vừa ý. Bình sinh hắn ghét nhất những kẻ lảm điếu. Sợ hắn giận lây sang mình, cung nữ kia tuy bất mãn nhưng cũng không dám cự cãi gì nữa.

Đoạn, Lưu Tích Nguyên khễ hẩy mũi giày, hòn đá trước mặt hắn như bị cường lực tác động, xé gió lao về phía trước, bắn vào núi giả rồi vỡ vụn thành bột cám. Trông thấy cảnh đấy, sắc mặt cung nữ càng thêm tái hơn.

Chỉ là một tên Lý Lượng thôi mà, Lưu Tích Nguyên sẽ không giận cá chém thớt mà giết luôn nàng ta chứ?

"Chủ thượng, còn một việc nữa." Đợi lửa giận trong lòng hẵn hạ xuống, nàng ta lựa lời nói: "Quận chúa có ý muốn giúp chủ thượng..."

Cô nàng Vĩnh Lạc quận chúa này thường ngày chỉ thích ngồi một chỗ xem kịch hay, mặc kệ hẵn xoay sở một mình, khi hứng thú nhón tay vào góp vui, vậy mà hôm nay đột nhiên lại đề nghị muốn ra tay tương trợ hẵn, Lưu Tích Nguyên quả thật không dám tin.

"Quận chúa muốn giúp ta việc gì?" Lưu Tích Nguyên hỏi. Hẵn bận trăm công nghìn việc, lo liệu trong ngoài, nhất thời cũng chưa đoán ra Vĩnh Lạc quận chúa đang nói đến chuyện gì.

Cung nữ liền rành mạch nói ra bốn chữ:

"Tìm kiếm thể tử."

Tìm kiếm thể tử!

Lần đầu tiên trong mười mấy năm dài đằng đẵng, vẻ mặt của Lưu Tích Nguyên mới lộ vẻ chấn động. Chân mày hẵn dẫn ra, ánh mắt không còn lạnh lẽo, u uất nữa, thay vào đó là một nỗi xót xa và tiếc hận, như thể vị thể tử nào đó đã chạm đến phần lương tri duy nhất còn sót lại trong con người hẵn. Cúi đầu xuống, hẵn ngùi nhớ lại chuyện cũ...

Năm ấy thể tử vừa chào đời thì quốc vương gặp chuyện. Sau khi ngài bị ép chết, cận thần trung thành dưới trướng tan tác mỗi người một ngả, khổ sở mãi mới thoát được sự truy sát của triều đình. Bản thân Lưu Tích Nguyên cũng phải nương nhờ bên Đại Minh, không có cách nào để trở về Đại Việt bảo vệ thể tử. Cũng may bên cạnh thể tử lúc ấy còn có Thuấn. Lòng trung thành của Thuấn dành cho quốc vương, so với Lưu Tích Nguyên chỉ có hơn chứ không có kém. Thuấn vượt muôn trùng vòng vây,

bình an đưa thế tử tránh khỏi tai mắt của triều đình và Thái Tông, từ đó mai danh ẩn tích trong cõi nhân gian. Chuyện xảy ra đã nhiều năm, lại bị triều đình cố tình che giấu nên không còn ai nhắc đến nó nữa. Chưa biết chừng, giờ thế tử đã trưởng thành, ngài và Thuần đang đi tìm Lưu Tích Nguyên, cùng nhau trả mối hận xưa...

Nghĩ đến chuyện năm đó, vẻ mặt của Lưu Tích Nguyên khôi phục sự âm trầm đến đáng sợ, giống như sẵn sàng đẽ nát cả màn đêm bất cứ lúc nào. Cung nữ kia không dám xen ngang, chỉ lẳng lặng đứng hầu một bên. Là hậu nhân, nàng ta không hiểu lắm những ân oán đời trước, nhưng bản thân Vĩnh Lạc quận chúa, chủ nhân hiện giờ của nàng ta chính là hậu duệ của vị quốc vương đã tạ thế ấy, lại thêm Lưu Tích Nguyên nuôi thù sâu hơn biển cả, lúc nào cũng nói ngôi vua của đương kim hoàng thượng hiện giờ là danh không chính, ngôn không thuận, vậy nên nàng ta đối với chuyện này cũng cảm cảnh được mấy phần.

Một lúc sau, Lưu Tích Nguyên lạnh giọng hạ lệnh:

"Chuyện tìm kiếm thế tử, ta tự có chủ ý. Tạm thời quận chúa cứ thay ta để mắt tới lục cung là được. Đừng quên chúng ta phải vất vả thế nào mới diệt trừ được một Phùng Diệm Quỳnh. Nhưng trong hậu cung này, cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu kẻ có dã tâm. Bọn người ấy còn nôn nóng mang long chủng hơn cả Phùng Diệm Quỳnh nhiều. Trước khi tìm được thế tử, ta không muốn huyết thống của Lê Tư Thành được phép tồn tại trên đời này, dù chỉ là một mầm mống nguy cơ, người hiểu rồi chứ?"

Lưu Tích Nguyên muốn diệt trừ hậu duệ của hoàng tộc họ Lê, nói đúng hơn là con cháu của Thái Tông hoàng đế. Cung nữ hiểu điều ấy, chỉ ngoan ngoãn vâng dạ.

"Ở đây không còn việc của người nữa. Lui xuống đi!"

Giọng nói của Lưu Tích Nguyên hàm chứa một sự dứt điểm rõ ràng. Ý thức được mình đã thoát nạn, cung nữ vội vã dập đầu ba cái rồi lại theo lối cũ lui ra.

...

Đạo này thời tiết thất thường, vết thương cũ của Lâm Vũ Linh lại tái phát, đau không chịu nổi. Cực chẳng đã, số lần Lâm Vũ Linh đến chỗ Dương Viễn xin thuốc ngày một nhiều hơn, đến mức thái y viện cũng sắp quen mặt cô cung nữ đáng thương bị liệt một bàn tay này.

Phía trước cung Vĩnh Ninh, lối thông từ Nhữ Hiên các tới được phòng có một hồ nước nhỏ được bao quanh bởi những hòn giả sơn xếp thành hình bàn cờ. Lâm Vũ Linh cầm gói thuốc trị thương trong tay, đang hăm hở trở về Nhữ Hiên các thì chợt nghe có tiếng người xô xát phía trước. Nàng ta giật mình, vội vàng nép vào một hòn giả sơn rồi trộm nhìn về hướng có tiếng động phát ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lâm Vũ Linh trợn mắt kinh hãi.

Hải Yến nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, đang dùng đĩnh dùng khăn trắng lau sạch đi vết máu trên lưỡi dao. Bên cạnh ả ta, một kẻ trong trang phục thái giám nằm bất động, trước ngực có một vết máu loang rộng, hiển nhiên đã chết.

Xử lý xong tên thái giám của nhà bếp, Hải Yến nhìn trước ngó sau rồi khệ nệ kéo cái xác ra mép hồ. Hồ nước này không rộng như hồ Lạc Thủy nhưng lại sâu hơn. ả ta chật vật mãi, cuối cùng cũng ném được cái xác ấy xuống dưới hồ.

Chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, Lâm Vũ Linh phải cố gắng kiềm chế lắm mới không hét lên. Vẫn biết hậu cung âm thầm tranh đoạt, nhưng đây là lần đầu tiên nàng ta tận mắt nhìn thấy hành vi giết người man rợ như thế!

Trong không gian vốn tĩnh lặng đến mờ ám, bỗng đâu vang lên tiếng kêu lộc cộc. Có lẽ trong lúc bất cẩn, Lâm Vũ Linh đã vô ý đạp phải một hòn đá. Tiếng động vừa vang lên, Hải Yến liền biết ngay có kẻ rình mò đâu đó. Một tay thủ sẵn dao sắc, ả ta cẩn trọng bước từng bước một về phía trước.

Một giây sau, từ hòn giả sơn phía bên phải, có một bóng người lao vọt ra. Thì ra Lâm Vũ Linh đã nhanh trí ném một hòn đá về hướng khác để đánh lạc hướng Hải Yến. Hải Yến chửi thầm trong bụng rồi vội vàng đuổi theo. Nhưng có vẻ người kia quen thuộc địa thế ở khu vực này hơn ả ta rất nhiều.

Nhanh như sóc, Lâm Vũ Linh luồn lách qua những hòn giả sơn rồi biến mất ở lối vào Nhữ Hiên các trước khi đối phương kịp xuống tay diệt khẩu.

...

Phong Vân kỳ sĩ, bốn chữ ấy cứ ám ảnh Hoàng Lan đến tận khi trở về quán trọ.

Khi còn lạc trong rừng, Hoàng Lan đã nghe tới người này một lần. Câu chuyện trà dư tửu hậu về việc Phong Vân kỳ sĩ trừng trị lão chúa đất, trả lại công bằng cho làng quê nghèo một lần nữa lại sống dậy trong tâm trí Hoàng Lan. Ở thời đại nào cũng thế, có áp bức thì sẽ có đấu tranh, một khi Đại Việt vẫn còn những kẻ như Lê Thụ, như Đỗ Văn Hội thì việc một Phong Vân kỳ sĩ xuất hiện cũng là chuyện thuận lòng người, thuận đạo trời. Chỉ có điều, kể từ khi đứng trước cổng nha môn hình bộ và nghe thấy bốn chữ "Phong Vân kỳ sĩ", Hoàng Lan lại có cảm giác rất khác lạ, giống như nàng có quen biết người này vậy.

Sau đó, Hoàng Lan chủ động đi nhiều nơi hơn để nghe ngóng thông tin về Phong Vân kỳ sĩ. Những câu chuyện khá rời rạc, không đầu không cuối nhưng đại khái đều ca tụng Phong Vân kỳ sĩ như một tay kiếm khách nổi tiếng và bí ẩn nhất Đại Việt. Hành hiệp trượng nghĩa, trừ ác diệt gian, bảo vệ dân nghèo... những việc Phong Vân kỳ sĩ đã làm không bút mực nào kể

xiết. Người chịu ơn y thì tôn sùng y, kẻ nghe danh y cũng tấm tắc khen ngợi y. Nhưng vì con người này quá bí ẩn, hành tung xuất quỷ nhập thần, đến đi đều không để lại dấu vết, thành ra đến bây giờ mọi người vẫn không biết y thực sự là ai. Có người nói Phong Vân kỳ sĩ là truyền nhân của thánh thần, thụ mệnh trời mà đến cứu độ cho dân nghèo. Lại có người nói y thực chất là một bóng ma, bởi vì chỉ có bóng ma mới không bao giờ để lộ nguyên hình. Tam sao thất bản, dù lời đồn đại có phong phú đến đâu thì đều tựu chung tại một điểm: mỗi khi Phong Vân kỳ sĩ rút kiếm trừng trị một ai, y như rằng trên bầu trời sẽ vang lên một tiếng sấm, như thể nhát kiếm của y đang trút giận thay cho cơn thịnh nộ của đất trời.

Phong Vân kỳ sĩ, nổi khiếp đảm của cường hào ác bá, tượng đài trong lòng chúng dân Đại Việt...

Đến đi như gió, vô định như mây, một kiếm rửa hận, hành đạo thay trời...

Cái tên Phong Vân kỳ sĩ cũng bắt nguồn từ đó!

...

Viên Diệp cư.

U tĩnh.

Bàng bạc.

Đêm nay không có trăng. Chỉ có ánh sáng mờ mờ từ từ vũ trụ hắt xuống. Bầu trời vẫn như vậy, cao và sâu thăm thẳm.

Đêm nay không có gió. Chỉ có từng khóm trúc niệm mình trong bóng tối chập chờn.

Nhưng đêm nay, có tiếng sáo ai trong vạt.

Ngồi trên phiến đá nhẵn như gương, Phạm Anh Vũ đang thổi một khúc nhạc trầm.

Lá trúc rơi nhẹ nhẹ, lười nhác phủ lên đầu, lên vai y.

...

Cánh cửa trúc bị đẩy sang một bên. Không gian không có ánh nến, so với ngoài kia càng là u tối đến tận cùng, thế nhưng bước chân của người kia vẫn rất nhẹ nhàng. Hắn vượt qua hàng râm bụi, bước từng bước trên bậc cầu thang rồi một mạch tiến thẳng vào trong nhà.

Trên giường chỉ có một người. Mạc Viên Nhiên đang ngủ rất say. Khi ngủ, nàng vẫn đẹp và thanh nhã như một thiên thần.

Người kia đánh giá căn phòng một hồi, khước miệng nhếch lên đầy bí ẩn. Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, hắn lẳng lặng bỏ đi.

...

Một chiếc lá trúc rơi ngang.

Tiếng sáo dừng lại. Nhạc điệu kết thúc. Phạm Anh Vũ ngẩng đầu nhìn về ngôi nhà phía xa kia, ánh mắt mênh mang như sóng nước, sâu không thấu đáy.

Viên Diệp cư, hôm nay đón khách không mời.

...

Cũng kín đáo như khi đến đây, kẻ đeo mặt nạ bạc lặng lẽ rời khỏi Viên Diệp cư.

Lá trúc khô dưới chân hắn vang lên thành từng nhịp giòn tan.



Rồi từ trong tọt cùng của bóng tối, có tiếng gió rít lên.

Phản ứng của kẻ đeo mặt nạ không chậm trễ dù chỉ một giây. Hắn xoay người bật lên không trung. Đòn tấn công của Phạm Anh Vũ trượt mục tiêu, giáng xuống cây trúc bên cạnh.

...

Nhanh.

Gọn.

Dứt khoát.

Cây trúc bị chẻ đôi, phân thành hai nửa đều đặn, yếu ớt đung đưa thêm vài nhịp trước khi đổ rạp xuống đất.

...

Dễ dàng thoát khỏi đòn tấn công của đối phương, kẻ đeo mặt nạ vừa phe phẩy quạt vừa giễu cợt:

"Hóa ra cách đón khách của chủ nhân Viên Diệp cư cũng chỉ tầm thường như vậy."

Ánh mắt sắc lạnh của Phạm Anh Vũ quét qua chiếc mặt nạ bạc, và rồi, y bình thản thu cây sáo về:

"Viên Diệp cư không chào đón những vị khách không mời. Đã lâu không gặp, Phong Vân kỳ sĩ!"

...

Chú thích:

\* Phong Vân kỳ sĩ: Chữ kỳ ở đây được hiểu theo nghĩa lạ thường, đặc biệt (như trong các từ kỳ tích, kỳ quan...). Tương tự, Phong Vân kỳ sĩ là danh xưng của một nhân vật trong truyện, đại diện cho sự bí ẩn của nhân vật này, không nên nhầm lẫn với nghĩa của từ kì sĩ, kì thủ, tức người chơi cờ.)

(1): Nguồn gốc và phương pháp làm cốm làng Vòng, tham khảo tại <http://comvonghanoi.net/83-com-vong-ha-noi-bi-kip-rieng-huong-vi-riengc-m-vong-ha-n-i-bi-kip-rieng-huong-v-rieng.html>

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 39: Ai là ai?)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 39: Ai Là Ai (1)

(Chỉ có điều, Phạm Anh Vũ à, người đóng kịch vẫn còn vụng về lắm, thậm chí xuống tay cũng chẳng chữa lại đường lui cho mình. Người đánh giá thấp ta? Hay người dám tự tin, bởi người hiểu rất rõ bản thân mình mới chính là Phong Vân kỳ sĩ?)

...

Kẻ đeo mặt nạ khó hiểu nhìn Phạm Anh Vũ. Đến khi hiểu ra dụng ý của đối phương, hẳn bỗng cao hứng bật cười ha hả:

"Phạm Anh Vũ, người cần gì phải làm bộ làm tịch trước mặt ta như vậy! Ai mới thực sự là Phong Vân kỳ sĩ, không phải người mới là người hiểu rõ nhất sao?"

Chiếc mặt nạ bạc che đi nửa phía trên gương mặt, chỉ để lộ ra khoe miệng lúc nào cũng tựa tựa mỉm cười và đôi mắt mênh mang, ấm áp. Hẳn đứng đó, ung dung tĩnh tại, trầm lặng mà đường uy, tay cầm quạt tía, trường kiếm bên hông, càng khiến phong uy thêm phần lẫm liệt. Xung quanh hẳn, lá trúc thổi rơi, gió càng thêm lặng. Mọi thứ như ngừng lại, khiêm nhường nép sau ánh kiếm mơ hồ.

Chứng kiến cảnh ấy, Phạm Anh Vũ không khỏi ngây người. Y vốn có bản lĩnh cao cường, đối nhân xử thế lại lạnh nhạt dừng dừng, càng không dễ để người khác uy hiếp. Nhưng lần này thì khác. Người kia không chỉ dễ dàng tránh được một chiêu của y, phong thái so với Phạm Anh Vũ cũng áp

đảo rõ rệt, đủ khiến bất cứ ai khi đối diện hẳn đều có cảm giác muốn tự nguyện cúi đầu.

Hai người họ cứ im lặng như thế, nhưng ai cũng biết đối phương đang ngấm ngầm thăm dò mình. Phải cho đến khi kẻ đeo mặt nạ lên tiếng, không gian đang căng như dây đàn mới dần buông lỏng xuống.

Cứ tưởng hẳn sẽ nói gì, nào ngờ chỉ phe phẩy quạt rồi nhàn nhạt ngâm mấy câu thơ:

"Sơn sắc chính y y. Du nhân hồ bất quy. Trung lưu quang tháp ảnh. Thượng giới khả nham phi. (1) " Đoạn, hẳn quay sang cười với Phạm Anh Vũ: "Chọn núi Dục Thúy làm nơi ẩn cư, xem ra người cũng muốn học tập Thăng Phủ (2), Ưc Trai năm ấy."

Nghe nhắc đến Nguyễn Trãi, bàn tay Phạm Anh Vũ bất giác siết chặt lại, nhưng ngoài mặt y vẫn lạnh nhạt như không, chỉ điềm nhiên dùng thơ đáp:

"Hải khẩu hữu tiên san. Tiên niên lữ vãng hoàn. Liên hoa phù thủy thượng. Tiên cảnh trụ trần gian... (3) Núi Thúy sông Vân đẹp như thế, chẳng riêng gì ta, bất cứ ai cũng nảy sinh lòng luyến thương."

Bốn câu thơ mà Phạm Anh Vũ vừa đọc chính là nằm trong bài thơ Dục Thúy sơn của Nguyễn Trãi. Kẻ đeo mặt nạ chăm chú nhìn y. Vì chiếc mặt nạ bạc che khuất nên Phạm Anh Vũ mới không nhận ra chân mày hẳn vừa khẽ nhíu lại.

"Không thắc mắc tại sao ta lại tìm được Viên Diệp cư à?" Hẳn đột ngột chuyển chủ đề.

"Hồi trước thì có, nhưng bây giờ thì điều ấy không cần thiết nữa." Phạm Anh Vũ thản nhiên đáp: "Thời gian đã giúp ta giải đáp một số chuyện, ví như người cố tình dùng Đỗ Văn Hội để dụ ta ra mặt."

Đỗ Văn Hội chính là lão già bị nhốt trong lồng heo lần trước.

Tuy Phạm Anh Vũ muốn trừng trị Đỗ Văn Hội, nhưng kẻ kia còn nhanh tay hơn cả y. Hắn tống lão béo vào lồng heo và chu đáo đặt trước cổng nhà môn hình bộ. Sau khi hắn dùng danh xưng Phong Vân kỳ sĩ và gây ra vụ ồn ào ấy, Phạm Anh Vũ bắt buộc phải xuất đầu lộ diện, thân chinh đến kinh thành tìm hiểu một phen, đến rồi mới biết hóa ra tất cả chỉ là mồi nhử.

Dùng danh xưng Phong Vân kỳ sĩ và tấn công vào một con mồi mà Phạm Anh Vũ cũng đang nhắm tới, kẻ kia đã khiến y phải xuất đầu lộ diện!

Người kia đáp lại, giọng điệu vẫn đầy giễu cợt:

"Mới mấy ngày không gặp, xem ra người cũng thông minh hơn một chút rồi đó."

Phạm Anh Vũ không nói được câu nào. Thật không ngờ, bản thân luôn tự cho mình đã đủ đa nghi, đã đủ tinh táo, vậy mà vẫn có ngày y tình nguyện trở thành một quân cờ cho kẻ khác tương kế tựu kế.

Kẻ đeo mặt nạ không nói gì nữa. Hắn còn đang loay hoay tìm cho mình một chỗ ngồi tử tế giữa một đồng ghế đá lô nhô. Thấy mình bị bỏ sang một bên, Phạm Anh Vũ chán ghét nói tiếp:

"Nhưng người vẫn trừng trị Đỗ Văn Hội quá nhẹ tay. Đổi lại là ta, chỉ e lão đã chết trăm lần rồi."

"Đỗ Văn Hội tuy tội đáng chết, nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tùy tiện lạm sát người khác không phải thói quen của ta."

"Thôi đủ rồi!" Phạm Anh Vũ ngắt lời hắn: "Giết người đền mạng, ác giả ác báo, ta tin vào nhân quả, không tin vào cái thứ quốc pháp vớ vẩn ấy."

Soạt một tiếng. Cây quạt trong tay kẻ kia lập tức khép lại. Như một phản ứng thần phục vô điều kiện, Phạm Anh Vũ liền im lặng.

"Người đã chơi cờ bao giờ chưa?" Hẳn hỏi.

Câu hỏi tối nghĩa, cũng không khớp với chủ đề câu chuyện. Người bị hỏi không đáp. Kẻ đặt câu hỏi cũng không có ý định chờ đợi câu trả lời.

"Bàn cờ trắng đen lẫn lộn. Mỗi nước đi đều cất giấu sự biến ảo khôn lường. Kẻ chơi cờ giỏi, không nằm ở việc biết tính trước một hai nước đi, mà phải có năng lực thấu định cục diện toàn bàn cờ. Chỉ khi hiểu được đường đi nước bước các quân cờ của mình, người mới có tư cách nắm giữ mọi thứ trong tay..."

"Ý người là gì?" Chẳng đợi hẳn nói hết, Phạm Anh Vũ đã bực tức hừ lạnh. Y có cảm giác đối phương đang bỡn cợt mình, cố ý dẫn dắt mình một lần nữa lọt vào cạm bẫy của hẳn.

Kẻ kia nghe vậy chỉ bình thản mỉm cười:

"Phạm Anh Vũ à Phạm Anh Vũ, người rất thông minh nhưng lại có một nhược điểm, đó là thiếu kiềm chế. Từ lúc ta đến đây, người đã ngắt lời ta hai lần. Nếu người chịu khó nghe ta nói hết câu, biết đâu ta sẽ đánh giá người cao hơn một chút."

Khi không bị dội cả chậu nước lạnh vào mặt, Phạm Anh Vũ giận đến bầm gan tím ruột, chỉ hận không thể xông lên mà lột chiếc mặt nạ kia xuống, để xem kẻ đang giấu võ giương oai trước mặt mình rốt cuộc là ai!

Biết đã chọc đúng chỗ ngứa của đối phương, kẻ đeo mặt nạ thủng thủng nói tiếp:

"Không cần phải nhìn ta với ánh mắt đó. Ta không có ý khinh thường người đâu. Chẳng qua người có chí khí nhưng lại thừa liều lĩnh, trọng đạo

lý nhưng cảm tính lại quá sâu. Kẻ như người chưa chắc đã có kết cục tốt đẹp, mà ta thì không bao giờ muốn nhân tài phải chết yểu, cho nên mới có ý tốt nhắc nhở người một chút thôi. Hiểu chứ?"

Dù biết lại bị nói đùa, Phạm Anh Vũ vẫn phải công nhận đối phương nói đúng. Bao năm qua, y luôn hành động theo trực giác và cảm tính, thậm chí dám đối đầu với những thế lực cường đại nhất, mặc kệ cả an nguy của bản thân. Tự tin vì võ công cao cường ư? Ngoài trời có trời, núi cao còn có núi khác cao hơn. Kẻ trước mặt y không phải đã một tay vô hiệu hóa đòn tấn công của y đó sao? Tranh đoạt vì công lý ư? Vốn dĩ là đấu tranh hay trả thù, nhiều khi chính bản thân y cũng chẳng thể phân định.

Nhưng đó là việc của riêng y, ai mượn tên lạ hoặc này vô duyên xía vào!

"Người đến tìm ta không phải chỉ để lái nhái mấy lời vô nghĩa này chứ hả?" Y gằn giọng, sáo trúc trong tay lại chuẩn bị giương lên.

Kẻ đeo mặt nạ vẫn tỉnh bơ nhìn Phạm Anh Vũ. Dừng lại một chút, hãnh hời mỉm cười:

"Không, ta đến để cảm ơn người, Phạm Anh Vũ. À không, phải gọi là Phong Vân kỳ sĩ mới đúng."

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 39: Ai Là Ai (2)

Phạm Anh Vũ, à không, phải gọi là Phong Vân kỳ sĩ mới đúng.

Một chiếc lá trúc rơi trước mặt Phạm Anh Vũ. Không gian vô hình bị phân làm hai nửa.

Một bên là y.

Một bên là vị khách không mời.

...

Người là ai?

Ta là ai?

...

Thái độ của kẻ đeo mặt nạ vẫn bình thản và giễu cợt như trước. Đứng trước hẳn, Phạm Anh Vũ bất giác quên mất bản thân mình là ai. Bao nhiêu tự tin, bao nhiêu nhàn tản ung dung, một lần nữa lại theo phong thái cao ngất như núi Thái Sơn ấy mà biến mất như chưa từng tồn tại.

Giờ phút này, y chỉ là một sinh vật trần trụi đứng trước mặt thánh thần.

Rõ ràng Phạm Anh Vũ cực kỳ chấn động. Nhưng rồi, y khéo léo che giấu cảm xúc của bản thân đi, chỉ để lộ ra vẻ mặt điềm tĩnh đến lạnh lùng.

"Người vừa gọi ai là Phong Vân kỳ sĩ? Ta không hiểu."



Đối phương chưa ngã bài, vậy thì y cứ tiếp tục phủ nhận đi!

Kẻ đeo mặt nạ cười nhạt:

"Đỗ Khánh không biết. Lê Lăng không biết. Cả thiên hạ này không biết, không có nghĩa ta cũng không biết. Do biết có người cố tình mượn danh người trong vụ Đỗ Văn Hội nên lúc tấn công ta, người mới giả vờ gọi ta là Phong Vân kỳ sĩ. Mục đích của người là muốn thăm dò ta. Nếu ta đã biết rõ chân tướng của người, chắc chắn sẽ phản ứng lại, từ đó người sẽ tùy cơ ứng biến, thậm chí giết ta để diệt khẩu. Còn nếu ta chưa biết, vậy thì cứ coi như người nhận nhầm người, đồng thời cũng gián tiếp ám chỉ mình không phải Phong Vân kỳ sĩ, cùng lắm nói một hai câu xin lỗi ta là xong. Chỉ có điều, Phạm Anh Vũ à, người đóng kịch vẫn còn vụng về lắm, thậm chí xuống tay cũng chẳng chừa lại đường lui cho mình. Người đánh giá thấp ta? Hay người dám tự tin, bởi người hiểu rất rõ bản thân mình mới chính là Phong Vân kỳ sĩ?"

Phạm Anh Vũ không khỏi kinh tâm động phách. Vừa rồi y tấn công bất ngờ, lại thêm không gian bốn bề u tối, vậy mà tư thế công thủ của y sơ hở thế nào, hàm ẩn ý nghĩa gì, kẻ kia chỉ chớp mắt đã dễ dàng nhìn ra.

Hắn ra tay với con mồi của y để dụ y ra mặt... Hắn đơn thương độc mã tìm đến Viên Diệp cư... Hắn biết y là Phong Vân kỳ sĩ...

Người này...

Nếu không thể tiếp tục phủ nhận thì chỉ còn cách cúi đầu nhận thua.

Phạm Anh Vũ thua tâm phục khẩu phục!

Trong lúc Phạm Anh Vũ cần chút thời gian để chấp nhận việc bản thân bị bóc mẽ không thương tiếc, kẻ đeo mặt nạ lại phe phẩy quạt và khoái trá ngồi thưởng thức y.

Có lẽ Phạm Anh Vũ sẽ không bao giờ biết rằng, y cất công dựng lên Viên Diệp cư, giấu mình trong lớp vỏ tiêu sái nhàn nhã, không màng thế sự, nhưng tận sâu trong đáy mắt, những cảm xúc trần tục đã tố cáo y.

Hận thù, mâu thuẫn, đối nghịch, giằng xé...

Ánh mắt chính là sự thể hiện trần trụi nhất tâm hồn của mỗi người. Dù có khéo léo đến đâu đi nữa, con người cũng không thể che giấu ánh mắt của chính mình.

Phạm Anh Vũ bị lật tẩy, không phải vì y sơ ý, mà cốt lõi ở việc tâm niệm trong y quá sâu. Nhưng không sao. Sau này nếu có thời gian, hẳn sẽ dạy cho y biết.

"Cảm ơn? Vì sao lại muốn cảm ơn ta?" Nhớ lại lời vừa rồi, Phạm Anh Vũ cảm thấy khó hiểu.

Người ngồi trên phiến đá lười nhác liếc mắt về phía trước rồi đứng đĩnh trả lời:

"Bởi vì ngươi là Phong Vân kỳ sĩ."

Tâm tư Phạm Anh Vũ không ngừng xoay chuyển. Kẻ trước mặt, so về cả võ công và tâm cơ đều cao hơn người khác một bậc. Một người như thế, nếu ở trong giang hồ thừa sức hô phong hoán vũ, khuynh đảo, kiến danh lập nghiệp, nếu ở chốn quan trường cũng quyết không chịu làm kẻ vô danh tiểu tốt, khom lưng uốn mình. Một người như thế, nay lại đi cảm kích trước Phong Vân kỳ sĩ, vậy thì chỉ có hai lý do.

Một, lòng hăn cũng như lòng thiên hạ, chán ghét lũ ác bá gian quan. Phạm Anh Vũ trừng trị ác bá gian quan, đòi lại công bằng cho dân nghèo, hành động trượng nghĩa ấy khiến hăn cảm kích.

Hai, giả thiết này đáng sợ hơn. Hãn muốn mượn tay Phạm Anh Vũ để chống lại triều đình!

Dù Phạm Anh Vũ mang tư tưởng chống đối, nhưng đối tượng thực sự của y chỉ là bọn sâu mọt trong thiên hạ. Y gây dựng lên danh tiếng Phong Vân kỳ sĩ, một mặt vì công đạo, mưu cầu sự ủng hộ của dân chúng, mặt khác là muốn tiếp cận những kẻ dính dáng đến vụ việc năm đó, âm thầm thu thập chứng cứ cho việc lật lại bản án sau này. Còn muốn chống đối lại cả triều đại ư? Nực cười! Thiên hạ này là do Thái tổ hoàng đế dành lại từ tay giặc Minh. Bình yên ngày hôm nay là xương máu của hàng ngàn, hàng vạn người dân Đại Việt đổ xuống. Triều đình tồn tại tự có chân lý của triều đình. Sự nghiệp ngàn thu ấy không thể nào sụp đổ chỉ vì một Phạm Anh Vũ - Phong Vân kỳ sĩ nhỏ bé được.

Tài giỏi như thế, nham hiểm như thế, rốt cuộc kẻ đeo mặt nạ này là ai?

Đâu đó có tiếng gà gáy sang canh. Hương đêm thanh khiết đổ lại. Nơi Phạm Anh Vũ đang đứng, ánh sáng và bóng tối đan xen chập chờn.

Suy nghĩ thông suốt, Phạm Anh Vũ bước lên trước một bước, kính cẩn chấp tay trước ngực nhưng giọng điệu lại không mấy thân thiện:

"Dù sao Phong Vân kỳ sĩ ta đơn độc đã quen, hành sự tại mình, không ưa kết giao rộng khắp. Người anh em, thất lễ rồi."

Giờ phút này, y dùng danh xưng Phong Vân kỳ sĩ để tự nhắc nhở bản thân mình. Mặc kệ mục đích của đối phương có là gì, Phạm Anh Vũ sẽ chỉ đi theo con đường y đã chọn.

"Người lại nghĩ đi đâu vậy Phạm Anh Vũ?" Người kia chán nản đáp: "Ta chỉ định đến Viên Diệp cư thăm thú một chuyến, đâu có nói muốn lôi kéo người? Mà thôi, tính người hay đa nghi, cũng chẳng trách được. Tiện đây cũng nói cho người biết, ta chỉ dùng Đỗ Văn Hội để xác định lại nghi vấn

của mình thôi. Còn người có phải Phong Vân kỳ sĩ hay không, kì thực ta đã biết từ lâu rồi."

Không gian tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng lá trúc rơi. Câu nói vừa rồi của hắn nhẹ quá, nhẹ như làn gió thổi từ đỉnh núi xa xa, nhẹ như ánh nắng ban ngày chờn vờn quanh khóm trúc, nhưng lại khiến ai đó bẽ mặt.

Một lần nữa cây sáo lại nâng lên, trở thẳng vào kẻ đeo mặt nạ:

"Rốt cuộc người là ai?"

Kẻ kia điềm nhiên nắm lấy cây sáo rồi từ từ hạ xuống. Hắn không sợ Phạm Anh Vũ sẽ tấn công mình. Y không có lý do để làm vậy.

"Nếu có gan thì đến lột mặt nạ của ta xuống. Còn không thì tự tìm hiểu đi, đừng chỉ trở quát tháo một cách vô nghĩa như thế. Người không chịu cố công, đừng mong chờ thành quả."

Người không chịu cố công, đừng mong chờ thành quả...

Viên Diệp cư, trúc xanh hân hoan đùa ca cùng gió trời. Bóng tối như bị đẩy lùi đến vô tận. Chỉ có ánh sáng lạnh lạnh của vũ trụ rơi xuống, soi rõ bóng hình của người đang ung dung ngồi trên phiến đá. Dù hắn có đeo mặt nạ nhưng vẫn không thể che được đôi mắt sáng như mặt trời, sâu như biển cả, vẫn không thể giấu đi khóe miệng lúc nào cũng thường trực nụ cười ấm áp như gió xuân, lại càng không thể khóa lấp đi phong thái cao quý phi phàm, giữa ngàn vạn người không dễ tìm ra thấy một ấy.

Và rồi, kẻ đeo mặt nạ tiêu sái rời đi. Nơi hắn vừa đứng, vẫn còn lưu lại một quãng sáng nhàn nhạt.

...

Hậu cung.

Ánh trăng nhẹ rơi xuống hồ Lạc Thủy. Mặt nước lấp lánh ánh vàng. Một cơn gió nhẹ mang theo hương hoa ngan ngát. Đêm trong vắt như pha lê.

Hoài niệm đã đưa lối Tư Thành đến Liên đài. Dạ yến năm ấy, hẳn lần đầu tiên gặp nàng ở đây. Cảnh vật vẫn vậy, tĩnh lặng mà đẹp đẽ, nhưng người xưa đã không còn...

Rồi bước chân của Tư Thành bỗng chậm lại. Hình như có người ngồi trong thủy đình. Hẳn nheo nheo mắt nhìn, là một người con gái. Trong đêm khuya thanh vắng, giữa Liên đài xa xôi, một người con gái đang ngồi bên cây đàn nguyệt.

Ngón tay mỹ nhân chạm nhẹ lên dây đàn. Và rồi, từ trong tột cùng của tĩnh lặng, tiếng đàn nhẹ nhàng tan chảy vào không gian sâu vắng. Âm thanh hồ hững lướt qua từng khóm cây, từng ngọn cỏ trước Liên đài. Âm thanh đọng lại trên gác mái thủy đình thành từng giọt, từng giọt trầm lắng. Uyển chuyển như sương khói, réo rắt như lòng người đang tự tình. Trong thoáng chốc, mặt hồ Lạc Thủy đột nhiên tĩnh lặng đến tận cùng.

Hoa ngừng rơi. Nước ngừng chảy. Chỉ còn tiếng đàn réo rắt hòa quyện cùng sương khói.

Thanh tao mà réo rắt đến mê mị lòng người.

Chân mày Tư Thành hơi dãn ra. Trong khắp hậu cung này, còn người nào có khả năng chơi đàn nguyệt thần diệu đến nhường ấy? Khi đã nhận ra người trước mặt, hẳn bất giác vỗ tay tán thưởng:

"Trầm đục như tiếng trà rót vào ly ngọc. Da diết như tiếng gió vờn quanh mái đình. Lâu rồi trầm không được nghe nàng đàn. Quả thật đàn rất hay!"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 39: Ai Là Ai (3)

Thanh âm đang xao xuyến bỗng chậm lại rồi ngừng hẳn. Mắt phượng thẳng thốt, và rồi Lê Tuyên Kiều bối rối rời khỏi chỗ ngồi.

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ. Đêm khuya kinh động đến thánh giá, thần thiếp tội đáng muôn chết."

"Là trẫm kinh động đến nàng, mới khiến một bản đàn hay bị lỡ nhịp." Không nỡ nhìn mỹ nhân tiếp tục thốn thức, hắn vươn tay ra, cùng đỡ Lê Tuyên Kiều vào thủy đình, vừa đi vừa nói: "Xem nàng kìa, đã không biết thì không có tội. Phải rồi, đêm sương lạnh lẽo, nàng ra ngoài sao không mang theo cung nữ hầu hạ? Ăn mặc phong phanh thế này, lỡ bị cảm lạnh thì sao?"

Lê Tuyên Kiều nhỏ nhẹ đáp:

"Dạo gần đây trong cung phát sinh nhiều chuyện, tĩnh lặng cầu còn không được, thần thiếp chẳng qua ra ngoài ngắm trăng một chút, cho nên mới không dẫn theo cung nhân ồn ào."

Tư Thành cũng không hỏi thêm nữa. Hắn khoan khoái ngả lưng xuống ghế. Lê Tuyên Kiều vẫn đứng khấp nép một bên, bộ dạng nửa cung kính nửa tiếc nuối. Phải chăng thứ nàng ta tiếc nuối chính là không gian vốn đang tĩnh lặng nay bị Tư Thành phá hỏng?

Biểu hiện của Lê Tuyên Kiều dĩ nhiên không qua được mắt Tư Thành. Đám người này có chết cũng không thể đạt đến trình độ to gan lớn mật như

Hoàng Lan. Nhớ đến những lần giằng co với nàng, hẳn bất giác cười nhẹ một tiếng:

"Nàng cũng ngồi đi. Trầm đã nói rồi, gặp trầm không cần quá câu nệ."

Ở một bên, sắc mặt Lê Tuyên Kiều hơi chuyển sang màu đỏ.

"Tạ ơn bệ hạ." Nàng ta e dè ngồi xuống ghế bên cạnh.

"Trầm lại thấy, điệu nhạc của nàng tuy hay nhưng vẫn phảng phất chút gì đó man mác buồn."

Lê Tuyên Kiều ngượng ngùng:

"Thần thiếp vụng về múa rìu qua mắt thợ, để bệ hạ chê cười rồi."

"Người hữu tình tất sẽ cảm nhận được tâm ý trong điệu nhạc. Tâm ý càng sâu, tất nhiên nhạc điệu sẽ càng buồn." Hẳn dừng lại một lúc: "Lê tu dung, khúc nhạc nàng vừa gảy có tên là gì?"

"Bẩm bệ hạ, khúc nhạc ấy do thần thiếp nghĩ ra trong lúc nhàn rỗi. Tên của nó là mộng yên ương."

Một điệu nhạc buồn?

Mộng yên ương?

Trầm ảm trong mắt Tư Thành biến mất. Hẳn nhìn người trước mặt không chớp mắt.

Có phải hẳn đã quên mất điều gì không?

Hình như có người đã kể với hẳn, mấy ngày trước, Phùng Thục Giang từng ôm thập tử nhất sinh, cả hậu cung đều quay mặt với nàng ta, chỉ có mình dung hoa Nguyễn Nhã Liên chịu chạy đến Vĩnh Hà điện chăm sóc.

Hình như có người đã kể với hần, Hạ chiêu dung ngày ngày ôm oán thán vì phải chép kinh trong Tàng Thư các. Con người này ỷ vào nhan sắc mà tự tin thái quá, kiêu hãnh hơn người, nhưng cũng không đến mức vô phép vô thiên. Giờ nghĩ lại, hần mới thấy chuyện định tội lần trước mình đã quá vội vàng.

Hần cũng không quên ánh mắt của Nguyễn dung hoa khi ở cung Thụy Đức. Ánh mắt ấy, không phải phần uất, không chỉ buồn bã... mà là thất vọng.

Người con gái hần yêu, hần không thể bảo vệ, những người mong chờ hần, lại vì hần mà thất vọng.

Cổ nhân thường nói: đế vương vốn vô tình.

Có phải vì thế mà Lê Tuyên Kiều ôm đàn giữa đêm khuya? Có phải vì thế mà khúc đàn này mang nặng tâm tư đến vậy?

Tư Thành thở dài:

"Nàng có từng trách trẫm vô tình với các nàng không?"

Tư Thành còn chưa nói xong, Lê Tuyên Kiều hoảng sợ quỳ xuống:

"Thần thiếp không dám."

Giọng điệu của Lê Tuyên Kiều tuy phủ nhận nhưng lại khá hờ hợt. Trong khoảnh khắc, Tư Thành không thể nào đọc thấu suy nghĩ của người con gái trước mặt.

"Có gì mà không dám?" Hần cười buồn: "Trẫm cai quản giang sơn, đâu cai quản tâm tư người khác buồn vui yêu hận!"

Đến khi hiểu ra hoàng thượng không có ý trách phạt, Lê Tuyên Kiều mới ôn nhuật mỉm cười:



"Có lẽ bệ hạ đã hiểu lầm rồi. Khúc Mộng uyên ương này, không phải thần thiếp viết cho bản thân mình."

Lê Tuyên Kiều nói, nàng ta viết khúc nhạc này vì Hoàng Lan!

"Hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng Nguyễn sung nghi mới là người mà thần thiếp khâm phục nhất. Nàng ấy tuy nhập cung muộn hơn chúng thần thiếp, nhưng trong khắp hậu cung này, không ai có đủ bản lĩnh để sống tốt như nàng ấy. Chữa bệnh cho thái hậu, tự mình giải oan, hiến kế trị thủy, đấu tranh với sứ thần... Những việc ấy, một người con gái có thể làm được sao?" Nói đoạn, Lê Tuyên Kiều rơi lệ mà cảm thán: "Mãi về sau này, thần thiếp mới hiểu rằng người như Nguyễn sung nghi không thể bận rộn với những suy tính tầm thường ở chốn thâm cung. Nàng ấy không giống như thần thiếp, quanh năm vò võ sau cánh cửa Diêu Tú viện, cả đời chỉ nguyện ước ân sủng đế vương. Chí lớn của Nguyễn sung nghi đặt ở bệ hạ, đặt ở xã tắc Đại Việt. Một người như thế, khiến thần thiếp vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ. Khi nàng ấy bị bệnh nặng phải đến Thiên Trường, thần thiếp cảm thấy vô cùng lo lắng, chỉ lo bệnh tình chuyển hóa, lành ít dữ nhiều. Nhưng thần thiếp chỉ là một kẻ yếu đuối vô năng, ngoài gửi sự thương xót vào khúc nhạc, mong Nguyễn sung nghi tai qua nạn khỏi, trở về đoàn tụ cùng bệ hạ, thực sự không biết phải làm gì hơn."

Mộng uyên ương...

Lê Tuyên Kiều không cầu mộng cho mình, mà là cầu vì Nguyễn Hoàng Lan?

Tư Thành cảm kích nhìn mỹ nhân hoa ngọc trước mắt, ánh mắt dịu dàng như nước, hồi sau mới lên tiếng:

"Tâm ý của nàng, trăm thay mặt Nguyễn sung nghi cảm tạ."

Hình như đáy mắt của Lê Tuyên Kiều thoáng đặc ý, nhưng nàng ta trước sau vẫn trưng ra bộ mặt u buồn rất hợp với hoàn cảnh:

"Thần thiếp đâu giúp được gì, chẳng qua chỉ là vài lời cảm cảnh yếu ớt thôi mà. Nhưng bệ hạ hãy yên tâm, người tốt như Nguyễn sung nghi, nhất định sẽ được thần linh phù hộ."

Liên đài lại chìm vào yên tĩnh.

Trên trời cao, không ai nhìn thấy một ngôi sao băng vừa lóe sáng.

Đêm thu càng sâu càng lạnh. Tư Thành đến bên thành cầu, nhìn xuống dòng nước phẳng lặng như gương. Không ai biết hăn đang nghĩ gì, mà người duy nhất ở bên cạnh hăn lúc này cũng không dám nói nửa lời.

Lê Tuyên Kiều là vậy, lúc nào cũng phải thật chu toàn, lúc nào cũng sợ bản thân mình thất thố trước mặt quân vương.

Sương đêm chẳng mắc khắp nơi. Ánh trăng phủ lên hai bóng hình đơn độc. Tuy đứng bên cạnh Tư Thành, nhưng Lê Tuyên Kiều lại có cảm giác xa không với tới.

Mộng ảnh của hăn, thực sự Lê Tuyên Kiều không thể với tới.

Lời Tư Thành xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm:

"Đêm thu nhiều sương lạnh. Nàng về Diêu Tú viện nghỉ ngơi trước đi, đừng để bản thân bị nhiễm bệnh."

Lê Tuyên Kiều cũng không dùng dằng nửa câu, chỉ cúi mình chào rồi lại thẩn thục rời đi. Dưới ánh trăng sáng vắng vặc, nàng ta vẫn kịp nhận ra ánh mắt đầy thiện cảm và hứng thú của Tư Thành đang dõi theo mình.

Rời khỏi Liên đài, những giọt nước mắt thương xót ban nãy cũng khô tự lúc nào. Nếu nói trong hậu cung này, ai là người có bản lĩnh diễn cảnh khóc xuất thần nhất, có lẽ người đó chính là Lê Tuyên Kiều. Và khóe môi mỹ nhân thì hơi nhếch lên thành nụ cười đầy đặc ý.

Tản bộ ban đêm chưa bao giờ là một thú vui đối với nàng ta.

Chẳng qua...

Liên đài chính là nơi đầu tiên Tư Thành gặp Nguyễn Hoàng Lan.

Tâm tư đế vương, Lê Tuyên Kiều không dám nhận mình tinh thông nhưng cũng có thể đoán ra phần nào. Mong Nguyễn sung nghi trở về ư? Nực cười! Lê Tuyên Kiều cầu mong đối phương vĩnh viễn biến mất còn chưa được. Nhưng để chạm tới trái tim một con người, không gì thuận lợi hơn việc bầu víu vào những thứ mà người đó vốn yêu thích.

Mộng uyên ương... Lê Tuyên Kiều thoáng cười lạnh. Tư Thành cũng có lúc hồ đồ như vậy ư? Có bao giờ nữ nhân vì nữ nhân mà gây đàn? Trong hậu cung này, một đóa hoa bị bứt khỏi cành, đóa hoa nào sẽ tình nguyện cúi xuống mà ngậm ngùi thương tiếc? Điệu nhạc trữ tình hôm nay vốn dĩ là Lê Tuyên Kiều tự dành cho chính mình. Chẳng qua đứng trước một đế vương đang ngập tràn hoài niệm, Lê Tuyên Kiều nhanh trí thuận nước đẩy thuyền, cùng tỏ lòng thương xót Nguyễn sung nghi để diễn cho trọn màn kịch này mà thôi.

Công sức bỏ ra quả không vô ích. Mấy ngày sau đó, chiều nào Tư Thành cũng đến Diêu Tú viện nghe đàn. Ngón đàn của Lê Tuyên Kiều lại rất biết cách an ủi tâm tư người khác. Nhờ khéo léo đưa đẩy, chẳng bao lâu sau, chủ nhân Diêu Tú viện được sắc phong thành chiêu nghi, còn được đặc biệt ban cho phong hiệu là Tuệ, hàm ý nhu thuận hiền lương, thông tuệ tài đức. Chỗ ở mới của nàng ta là cung Thọ Am. Đồ trân quý ban đến cũng không biết bao nhiêu mà kể. Vinh quang này của Lê Tuyên Kiều, so với khi Phùng Diệm Quỳnh trở thành Huệ phi còn lớn hơn gấp bội.

Ngồi trong cung Thọ Am xa hoa lộng lẫy, Lê Tuyên Kiều khoan khoái uống cạn chén rượu long đình.

Hạ Diệp Dương à Hạ Diệp Dương, cô là chiêu dung, chẳng lẽ ta lại cam chịu làm một tu dung thấp kém ư? Một quân cờ sẽ không bao giờ được đặt ở vị trí cao hơn kẻ chơi cờ đâu. Đạo lý này, rồi từ từ ta sẽ dạy cho cô hiểu.

Giờ phút này, chính vị Nguyễn sung nghi đang thất lạc đó mới là người mà Lê Tuyên Kiều phải cảm tạ nhất.

...

Cũng chính trong ngày Lê Tuyên Kiều được sắc phong thành Tuệ chiêu nghi, Thái Thanh Ngọc cũng theo lệnh mà bí mật xuất cung.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 39: Ai Là Ai (4)

Múa rối nước là một loại hình nghệ thuật đặc sắc và riêng biệt của Đại Việt. Ra đời cùng với nền văn minh nông nghiệp lúa nước nhưng phải đến thời nhà Lý, múa rối nước mới chính thức đánh dấu sự hình thành và phát triển. Theo thời gian, nghệ thuật này ngày càng phổ biến, được truyền từ đời này sang đời khác và dần trở thú chơi tao nhã của người Việt cổ trong các dịp lễ hội.

Hoàng Lan đang cùng Trường Giang đến phường múa rối nước Lĩnh Sơn. Tận mắt chứng kiến biểu diễn múa rối nước, nàng mới thấy loại hình nghệ thuật dân gian ấy thú vị và độc đáo đến mức nào.

Sân khấu được dựng lên ở một thủy đình nhỏ, cấu trúc xây dựng khá cân đối, trên có mái che theo kiểu mái đình của vùng nông thôn bắc bộ xưa. Xung quanh sân khấu là một hàng cờ quạt, voi lọng bằng hàng mã. Trên mặt nước lơ lửng gần chục con rối làm bằng gỗ sung, mặt trắng phau, áo quần xanh đỏ, nhấp nhoáng phản chiếu ánh đèn từ hai bên bờ rọi lại. Khi Hoàng Lan vừa đặt chân đến hội phường, tiếng trống cái, tiếng tù và, tiếng pháo đã nổi lên rộn ràng, ồn ã náo nhiệt. Người đến xem múa rối nước ở phường Lĩnh Sơn cũng rất đa dạng, từ hạng nông phu phàm dân đến những công tử áo gấm đai ngọc, từ tay đồ tể bán thịt lợn ngoài chợ đến bậc nho sĩ chữ nghĩa đầy mình... Phải chen chân mãi, nàng và Trường Giang mới tìm được một vị trí thuận lợi gần thủy đình.

Màn đốt pháo bật cờ khai mạc, chú Tễu xuất hiện giữa sương khói trắng xóa, chắp tay trước ngực rồi uyển chuyển cúi đầu chào khán giả. Nhạc khí hân hoan. Tiếng hò reo vang dậy không ngớt. Những người ở đây có thể đã

xem múa rối nước hàng chục, hàng trăm lần, nhưng mỗi lần đến phường Lĩnh Sơn, họ lại mang một tâm trạng hào hứng rất khác biệt. (4)

"Không biết hôm nay họ biểu diễn tiết mục gì nhỉ?"

Hoàng Lan vừa hướng về sân khấu vừa thắc mắc. Trường Giang ngó nghiêng một hồi rồi chỉ về phía một chiếc thuyền được trang trí vô cùng lộng lẫy.

"Em có nhìn thấy chiếc thuyền rồng kia không?"

Hoàng Lan gật đầu ngay tắp lự. Thuyền to và đẹp như thế, choáng ngợp cả một vùng, dĩ nhiên ai cũng nhìn thấy.

"Còn con rùa thần kia nữa."

Theo hướng chỉ của Trường Giang, quả nhiên có một con rùa đang bơi dập dềnh gần mặt nước.

Hoàng Lan chau mày nghĩ ngợi một lát. Thuyền rồng, rùa thần, chẳng lẽ là...

"Truyền thuyết vua Lê Thái Tổ trả lại gươm ở hồ Hoàn Kiếm!"

Đây là một truyền thuyết nổi tiếng trong dân gian Việt Nam, vừa cắt nghĩa cho tên gọi của hồ Hoàn Kiếm, vừa gián tiếp chứng tỏ cuộc khởi nghĩa Lam Sơn là thuận theo mệnh trời. Khi đã đoán ra, Hoàng Lan thích thú bấm tay cái tách. Đứng bên cạnh, Trường Giang gật gù tán thưởng.

Màn biểu diễn càng lúc càng sinh động. Những con rối giơ chân múa tay, đi lại vô cùng nhịp nhàng, uyển chuyển. Đoàn trống cứ theo từng màn, từng cảnh mà khi bổng, khi trầm. Đến phân đoạn vua Lê Thái Tổ rút gươm trao cho rùa thần, Hoàng Lan hào hứng nói:

"Trường Giang, anh giỏi thật đấy, chỉ nhìn vào mấy thứ trên sân khấu mà cũng suy ra được."

Trường Giang vờ như không để ý, đáp lại:

"Đâu có, là trước đó anh nghe mọi người nhắc đến tên vở kịch thôi."

Mất hứng, Hoàng Lan nhăn mặt lại rồi huých vào mạn sườn cậu một cái rõ đau.

...

Đứng lẫn lộn trong đám người đang xem màn rối nước, không ai để ý đến một kẻ ăn vận rách rưới đang nhìn Hoàng Lan không chớp mắt. Chiếc mũ cối lụp xụp đã che đi quá nửa khuôn mặt của gã, chỉ để lộ ra một mảng da vàng bủng với những vết sẹo chằng chịt.

...

Rùa vàng đón gươm lặn xuống.

Vua Lê tế tạ đất trời.

Núi sông vạn dặm sừng sững.

Đế nghiệp một dải thiên thu.

Phông màn hạ xuống. Nhạc trống chậm dần. Người xem ngậm ngùi luyến tiếc. Khắp thủy đình chỉ còn đọng lại từng giọt dư âm.

Hoàng Lan và Trường Giang đang sóng vai nhau trong một tòa lầu nhỏ. Trước mắt họ, người đến kẻ đi chỉ như mộng ảnh. Có mùi hoa sữa dịu ngọt thoảng qua. Mưa thu lất phất bay, điểm tuyết thành một tấm màn bụi mờ. Nếu ở thế kỉ hai mươi mốt, đây chắc chắn sẽ là một buổi hẹn hò đầy ắp

lãng mạn và thơ mộng, nhưng cũng chính sự lãng mạn mà Trường Giang không ngừng tạo ra ấy lại khiến Hoàng Lan cảm thấy day dứt.

Gieo hi vọng mà không trao kết quả là độc ác...

Hôm trước, vì chuyện ồn ào của Đỗ Văn Hội nên Hoàng Lan vẫn chưa kịp nói gì với Trường Giang. Hôm nay, nàng nhất định phải nói rõ tất cả.

Nghe người bên cạnh gọi tên mình, Trường Giang ngưng thần nhìn sang, đáy mắt cậu vẫn tràn ngập sự dịu dàng, quan tâm như trước. Đối diện với ánh mắt ấy, Hoàng Lan càng thấy khó xử. Sáu năm qua, dù không tiến tới tình yêu, hai người họ vẫn có thể làm bạn tốt của nhau, không phải sao? Vì đâu mà nàng lại sinh ra chột dạ rồi cứ nhất thiết phải phân định rõ trắng đen như thế? Vì đâu mà thay vì lựa chọn ngao du sơn thủy cùng Trường Giang, yên bình và nhàn nhã cho đến ngày trở về, Hoàng Lan lại lựa chọn dẫn thân chốn thâm cung mà trước đó mình đã từng ghét bỏ? Ánh mắt của Trường Giang thân thuộc quá, bỗng chốc khiến nàng nhớ đến những kỉ niệm trước kia, ngày mà họ hai người cùng đạp xe trên con đường đầy nắng, cùng nghỉ chân dưới gốc cây xà cừ hay những tình nghịch chọc ghẹo nhau nơi ghế đá công viên. Tuổi thơ êm đẹp ấy không tạo dựng lên tình yêu, nhưng nó lại nhắc nhở Hoàng Lan rằng Lê Tư Thành mãi mãi chỉ là một ảo ảnh của quá khứ. Khi giấc mơ chấm dứt, ảo ảnh cũng sẽ biết mất, còn Trường Giang, cậu mới thuộc về thế giới thực sự của nàng.

Trong phút chốc, Hoàng Lan như quên sạch những gì mình sắp nói ra, có thể vì nàng không muốn làm một kẻ độc ác, hoặc cũng có thể, nàng chưa đủ can đảm và liều lĩnh để một lần thử dẫn thân vào mộng ảnh.

Thấy đối phương ngần ngừ hồi lâu mà vẫn không không thể mở lời, Trường Giang cúi xuống, thì thầm bên tai nàng.

"Không phải nói đâu, anh biết hết rồi."



"Lại làm ra vẻ nguy hiểm!" Nhớ đến vụ "phán đoán" vừa rồi, Hoàng Lan lầm bầm.

"Anh biết chứ." Giọng Trường Giang phút chốc bỗng trở nên trầm hơn, lại có chút gì đó không đành lòng: "Em muốn tạm biệt anh để trở về hoàng cung, phải không Nguyễn sung nghi?"

Hoàng Lan thẳng thốt ngược nhìn lên.

Trường Giang vừa gọi nàng là gì?

Nguyễn... Nguyễn sung nghi?

Trường Giang bất đắc dĩ cười chua chát:

"Lúc hôn mê, em đã gọi tên của đương kim hoàng thượng. Gọi tất cả hai mươi tám lần."

Khi bất tỉnh ở Viên Diệp cư, Hoàng Lan luôn chìm trong một cơn ác mộng giống nhau. Nàng thấy mình lạc giữa một cánh đồng màu xám, cảnh vật xung quanh nhuộm màu hoang dại và lạnh lẽo. Mỗi khi cơn gió xoáy man rợ rít lên, nàng lại điên cuồng chạy trốn, nhưng càng chạy, bầu trời càng như đóng băng, dưới chân mọc ra những chùm dây leo quái đản, xoắn xít cuốn lấy cổ chân nàng. Và vào những lúc bi phẫn nhất ấy, người đầu tiên nàng nghĩ đến luôn là Tư Thành.

Thì ra Trường Giang đã nghe thấy tất cả.

Thì ra bấy lâu nay, nàng đã đem tất cả sự thật mà an tâm giấu vào trong một lớp vỏ trong suốt!

"Em xin lỗi." Giọng nàng run run: "Em không định giấu anh đâu, chẳng qua vì..."

Trường Giang vội đưa tay chặn lấy môi Hoàng Lan:

"Không cần phải giải thích. Dù em có nói gì, làm gì, anh cũng luôn tin em."

Bị nàng liên lụy mới lạc đến thời đại này, Trường Giang không những không oán trách mà vẫn chấp nhất tìm kiếm nàng. Khi Phạm Anh Vũ định xuống tay diệt khẩu, cũng chính Trường Giang đã liều mạng cản mũi kiếm của y. Nàng hôn mê, cậu túc trực suốt ngày suốt đêm, lo lắng đến quên ăn quên ngủ. Nàng buồn bực, cậu sẽ tìm ra việc để khiến nàng vui. Tất cả những gì Trường Giang làm đều vì Hoàng Lan, bằng ấy hi sinh, bằng ấy tin tưởng, vậy mà nàng còn bưng bít cậu đến tận bây giờ!

Đất trời chông chênh. Nhân tâm mờ mịt. Nếu như nước mắt có thể dễ dàng tuôn rơi, nàng nguyện khóc một lần cho thỏa!

"Anh không giận em sao?"

Trường Giang hiền lành xoa đầu Hoàng Lan:

"Ngốc, sao anh phải giận em? Thấy em bình an vô sự, trời phật đã chứng giám cho anh rồi. Ở thời đại này, những kẻ lạc loài như chúng ta muốn sinh tồn đã khó, để hòa nhập lại càng khó khăn hơn. Dù em trở thành Nguyễn sung nghi hay Nguyễn quý phi, Nguyễn hoàng hậu thì đã sao? Em đã quên anh cũng từng tá túc ở Viên Diệp cư, cũng phải nhờ đến sự cứu mang của Phạm Anh Vũ, Mạc Viên Nhiên mà sống cho qua ngày đó ư?"

Những lời lẽ dịu dàng ấy lại chẳng khác gì một mũi dao nhọn đâm vào trái tim Hoàng Lan.

Sinh tồn ở thời đại này đã khó, để hòa nhập lại càng khó khăn hơn...

Trường Giang cho rằng Hoàng Lan nương nhờ chốn cung cấm vì bất đắc dĩ. Nếu biết rằng việc hồi cung là Hoàng Lan cam tâm tình nguyện, thậm chí có chút mong chờ, chắc cậu sẽ thất vọng lắm?

Năm tháng như cánh hoa trôi theo dòng nước. Có những việc, những người, một khi đã gặp gỡ thì không bao giờ có thể lãng quên...

Và Lê Tư Thành chính là một người như thế.

Trường Giang tiếp tục trầm ngâm:

"Cũng may ở Viên Diệp cư em không nói ra thân phận của mình. Phạm Anh Vũ là người tốt, nhưng anh ta lại có thù oán với triều đình và hoàng thất. Nếu biết em là phi tử, chắc chắn anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta như thế đâu."

Thực ra Trường Giang khá hoài nghi về những lời này. Phạm Anh Vũ không phải kẻ đơn giản. Sự tinh ý của y, Trường Giang đã từng chứng kiến không chỉ một lần. Rốt cuộc y có đoán được lai lịch của Hoàng Lan hay không, chỉ có trời mới biết!

"Cha của Phạm Anh Vũ bị triều đình giết oan."

Hoàng Lan bùi ngùi kể lại câu chuyện của Phạm Anh Vũ. Hận thù không phải tự nhiên mà sinh ra. Con người nếu không từng bị dồn ép thì sẽ chẳng dễ dàng sinh lòng oán hận...

Người bên cạnh nàng bực bội đáp:

"Phạm Anh Vũ chẳng bao giờ kể những chuyện này với anh."

Y không kể với Trường Giang, nhưng lại tin tưởng một kẻ mới gặp như nàng.

"Anh cho rằng anh ta có dụng ý khác?" Hoàng Lan nhìn Trường Giang rồi khẽ lắc đầu: "Em cũng đã từng nghi ngờ, nhưng có lẽ không phải như vậy. Ánh mắt của Phạm Anh Vũ không biết nói dối. Trong ánh mắt ấy, em

chỉ đọc được sự thương cảm và oán hận mà thôi. Hơn nữa em, chỉ là một kẻ xa lạ, anh ta lừa em thì được ích lợi gì chứ?"

Thực lòng Trường Giang cũng chỉ mong như thế.

Trời về chiều. Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn. Gió thu dịu mát, thổi ráo cả sân đình.

"Trường Giang, anh có thể cùng em trở về Nhữ Hiên các mà. Tư Thành không phải kẻ hẹp hòi đâu. Nhất định anh ấy sẽ sắp xếp ổn thỏa cho anh."

Trường Giang khóc dở mếu dở:

"Anh không muốn làm thái giám đâu."

"Ai nói sẽ bắt anh làm thái giám?"

"Nhập cung cùng phi tử của hoàng thượng, không làm thái giám thì còn làm gì?"

Hoàng Lan đỏ mặt.

"Em nhất định phải trở về nơi đó sao?"

"Nơi đó" trong câu nói của Trường Giang chính là hoàng cung. Lưỡng lự trong chốc lát, Hoàng Lan mới e dè gật đầu.

"Nơi đã từng gắn bó một thời, giống như một mái nhà vậy, em không thể nói bỏ là bỏ được..."

Máu trong người sôi lên, Trường Giang tức giận nắm lấy vai Hoàng Lan mà hét lớn:

"Nhà? Nhữ Hiên các là nhà. Vậy ngôi nhà nhỏ nơi em và bác Phượng đang sống ở Long Biên thì tính là cái gì? Em nói mình gắn bó với nó một

năm. Thế còn mười tám năm trước, em sống ở đâu? Hoàng Lan, em tỉnh lại ngay cho anh! Em biết lưu luyến những thứ hoang đường này từ lúc nào đây hả?"

Mấy người xung quanh quay sang nhìn hai người họ như nhìn vật thể lạ. Nhưng Trường Giang chẳng thèm quan tâm đến điều ấy, vẫn tiếp tục nghiên răng nghiên lợi:

"Nói gì thì nói, thâm cung rắc rối phức tạp, chẳng tốt đẹp bằng một góc Viên Diệp cư. Anh không thể trơ mắt nhìn em đầu lao vào đó như một con thiêu thân được. Đừng cãi lời anh! Anh cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi."

Trong ấn tượng của Hoàng Lan, Trường Giang là một người vô cùng dịu dàng và chu đáo. Hẳn cậu phải giận lắm mới to tiếng đến mức này. Cũng phải thôi, ai bảo nàng dám giở trò vãi thừa che mắt thánh suốt thời gian qua. Tranh cãi với người đang mất bình tĩnh cũng vô dụng. Đợi khi nào cậu bình tâm trở lại, Hoàng Lan sẽ từ từ mà thuyết phục tiếp vậy.

Đàn sáo từ xa vọng tới. Gió đưa hương hoa sữa thơm nồng.

"Trường Giang à, em..."

Bỗng nhiên vẻ mặt của Trường Giang trở nên quái dị. Và rồi, như thể nóng lòng chặn ngang câu nói của đối phương, cậu cúi xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn dịu ngọt.

Trước hành động quá đổi đường đột ấy, Hoàng Lan lập tức đờ người. Nàng bất động, trợn mắt lên nhìn Trường Giang, trong khi nụ hôn của cậu vừa dịu dàng vừa bướng bỉnh, đến mức mọi người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ về phía hai người.

Nam thanh nữ tú ở thời đại này đến một cái liếc mắt đưa tình cũng không dám chứ chưa nói đến việc hôn nhau nơi công cộng. Thề có chúa, nếu bây

giờ giữa nền nhà xuất hiện một cái hố, Hoàng Lan sẽ không hề do dự mà lao đầu xuống đó ngay lập tức!

Hoàn toàn phớt lờ phản ứng của đối tác và khán giả, Trường Giang chỉ thì thầm rất khẽ:

"Phía thủy đình, gần lối lên lầu hai."

Hoàng Lan khó hiểu nhìn theo hướng chỉ của Trường Giang. Đến khi kè kia mất kiên nhẫn mà vứt chiếc mũ cói lụp xụp xuống, nàng mới kinh hoàng nhận ra người quen cũ!

Gã mặt sẹo! Hắn đi theo nàng!

Thì ra Trường Giang cố tình thu hút sự chú ý của đám đông để gã mặt sẹo Lý Lượng không dám tùy tiện động thủ. Có lẽ cậu đã sớm nhận ra cái kẻ mang hình dung dị hợm kia có vấn đề.

"Em quen hắn?" Cậu cảnh giác hỏi.

Hoàng Lan lặng lẽ gật đầu.

Chưa đầy một giây sau, Trường Giang nắm tay Hoàng Lan rồi cả hai nhanh như chạch lẩn vào dòng người hỗn độn.

...

Chú thích:

(1) Bốn câu thơ trong bài thơ Dục Thúy sơn khắc thạch của Trương Hán Siêu. Dịch thơ:

Xanh xanh sắc núi một màu.

Hỏi chàng du tử chơi đâu cho đành.

Giữa dòng bóng tháp long lanh.

Mé trên cửa đá thiên thành mở ra.

- Đỗ Huy Vinh dịch.

(2) Bốn câu thơ trong bài thơ Dục Thúy sơn của Nguyễn Trãi. Dịch thơ:

Cửa biển có núi tiên.

Năm xưa lối về quen.

Non bồng nơi cõi tục.

Mặt nước nổi đài sen.

- Bản dịch của Huy Cận.

(3) Thăng Phủ: Tên tự của Trương Hán Siêu, một danh sĩ nổi tiếng đời Trần.

(4) Lịch sử hình thành và đặc trưng của nghệ thuật múa rối nước, theo <http://www.thanglongwaterpuppet.org/?/vn/News/13/Lich-su-mua-roi-VN/22/Lich-su-mua-roi.html> và <http://hanoi.vietnamplus.vn/Home/Mua-roi-nuoc--mot-sang-tao-doc-dao-cua-nguoi-Viet/20121/6851.vnplus>

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 40: Chạm mặt.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 40: Chạm Mặt (1)

Trân trọng gửi lời cảm ơn tới Thumieu0808 vì đã giúp mình beta lại chương này.

...

Thanh Ngọc cứ đứng đó, thất thần nhìn theo Lê Khải Triều cho đến khi bóng dáng ngạo nghễ của hắn khuất dạng sau ánh tịch dương màu đỏ thẫm. Khi nàng ta quay lưng lại, vô tình nhìn thấy vật gì đó ở bậc cửa, cúi xuống mới biết đó là một nắm cơm nắm muối vừng vẫn còn nóng hổi.

...

Đó là một buổi chiều đầy náo động.

Gã đàn ông với gương mặt chằng chịt những vết sẹo ấy vẫn không ngừng vung đao chửi rủa, xua những kẻ ngáng đường sang một bên và đuổi theo hai người phía trước. Gió mới nổi lên, mặt đường đã ráo hoảnh. Dưới ánh thu âm đạm, thanh long đao trong tay gã mặt sẹo hứng lấy ánh mặt trời rồi phản chiếu thành một màu đỏ nhàn nhạt, tựa như màu máu, càng nhìn càng thấy ghê rợn.

Trước đó một đoạn không xa, người con trai ấy vẫn kiên trì nắm tay một người con gái và len lỏi giữa dòng người tấp nập. Hôm nay là phiên chợ nông sản lớn nhất trong năm, lại thêm khu vực phường Lĩnh Sơn lúc nào cũng đông đúc nhộn nhịp, thành ra đám đông ấy vừa cản bước họ, nhưng đồng thời cũng giúp họ nguy trang, lẫn khuất khỏi tầm mắt của kẻ thù.



...

Nhà cửa cứ thế lùi lại đến tận cùng. Dòng người vẫn đông đúc, xô dạt nhau như sóng biển. Một tay nắm chặt tay Hoàng Lan, một tay vươn ra để gạt đi chướng ngại, Trường Giang vẫn miết mãi chạy như bay về phía trước. Phía sau lưng họ, có tiếng người cự cãi, rồi cả tiếng gầm gừ dọa dẫm quen thuộc. Thậm chí không cần ngoảnh đầu lại, Hoàng Lan cũng hình dung ra gương mặt hiện giờ của Lý Lượng đáng sợ và khủng bố đến mức nào.

...

Đó là một cuộc đua sinh tử.

Kẻ chiến thắng sẽ đạt được mục đích của mình.

Hoặc thoát chết, hoặc khiến cho kẻ kia phải chết!

...

Rời xa phường Linh Sơn, dòng người che chắn cũng dần thưa vắng hơn. Trường Giang vội rẽ bước sang một ngã khác. Gã mặt sẹo dữ dằn kia đã sắp đuổi đến nơi, vậy mà trong tình huống nguy cấp ấy, Trường Giang lại cảm thấy bàn tay của Hoàng Lan hơi giãy ra. Bước chân của nàng khựng lại, rồi chẳng nói chẳng rằng, nàng nhất quyết dứt khỏi tay cậu.

Trường Giang cũng dừng lại ngay lập tức. Cậu khó hiểu nhìn Hoàng Lan, trong lòng chột sợ hãi khi đoán ra ý định của nàng.

Quả nhiên...

"Anh chạy trước đi, mặc kệ em."

Hoàng Lan vừa nói vừa giật lùi lại phía sau. Gã mặt sẹo là một kẻ không biết nói lí lẽ, huống chi ân oán này vốn không hề liên quan đến Trường

Giang, nàng sao đành lòng nhìn cậu vì mình mà chịu liên lụy.

"Em nói nhăng nói cuội gì thế? Còn không mau đi thôi!"

Trường Giang gấp gáp thúc giục, đồng thời quan sát phía sau, lơ mơ nhìn thấy bóng dáng thanh đao kia lẫn lộn cách đó không xa.

Hoàng Lan vẫn lắc đầu, lại lùi thêm một bước.

"Hoàng Lan!"

Lần này thì Trường Giang gần như rít lên. Tận sâu trong mắt cậu, sự nôn nóng, bất an và cả kinh ngạc đan xen lẫn lộn. Cậu hiểu tâm trạng của hoàng Lan, cũng biết nàng là kẻ cứng đầu, nhưng cứng đầu vào lúc này thì đúng thật là...

"Trường Giang, lần này anh phải nghe em." Hoàng Lan cố ra vẻ thật trấn tĩnh. Nàng biết lúc này không thể dông dài, nhưng lời cần nói thì trước sau gì cũng phải nói: "Một Ngọc Huyền là quá đủ rồi! Đời này kiếp này, em sẽ không để bất cứ ai phải liên lụy vì mình nữa. Họa phúc kiếp này, cứ để một mình em gánh chịu. Hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên em đối đầu với gã mặt sẹo, tự em sẽ có cách thoát khỏi gã, anh mau chạy trước đi!"

Trường Giang nhìn chằm chằm người con gái trước mặt, khóe mắt hơi nheo lại, một giây sau, cậu bỗng phá lên cười.

"Em đang lo lắng cho anh?"

Trường Giang thực sự đang cười rất vui vẻ. Mặt Hoàng Lan thì đen như đít nồi. Giờ phút này mà cậu còn hỏi vậy là có ý gì?

"Đúng là em lo lắng cho anh thật rồi." Hình như Trường Giang đã quên luôn kẻ địch đang đuổi rất sau lưng. Rồi cậu nắm lấy tay Hoàng Lan, hôn nhẹ lên trán nàng và dịu dàng nói: "Chỉ cần có lời này của em, nguy hiểm

đến mấy anh cũng không sợ. Và đừng bao giờ bắt anh phải bỏ em lại một mình. Việc tàn nhẫn ấy, anh không làm nổi đâu!"

Đừng bắt anh bỏ em lại một mình... việc tàn nhẫn ấy, anh không làm nổi đâu.

"Trường Giang!"

Hoàng Lan bất lực gất lên, cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Nhưng hóa ra nàng đã trách oan Trường Giang rồi. Cậu không phải kẻ thích dây dưa vô lối. Chính trong thời khắc gã mặt sẹo kia sắp sửa đuổi tới, Trường Giang nháy mắt một cách tinh quái rồi rút ra một nắm tiền, và với động tác vung tay không thể điệu nghệ hơn, chỉ trong chớp mắt, những đồng xu nhỏ như hoa vàng đã nằm la liệt trên mặt đất.

Trường Giang rải tiền ra để chặn đường gã mặt sẹo!

Nhìn thấy tiền đồng, bạc vụn vương vãi trên mặt đất, mọi người xung quanh chẳng ai bảo ai, nhất tề đổ xô tới tranh cướp, vô hình chung tạo thành một hàng rào ngăn cách giữa Hoàng Lan và Lý Lượng. Lý Lượng bị dòng người chặn lại, không thể chen thêm một phân nào, càng cố tiến lại càng bị đẩy đi xa hơn. Đến khi gã ló được đầu ra khỏi đám đông thì bóng dáng hai kẻ mà gã vừa đuổi theo sát nút đã biệt tăm không dấu vết.

Thấy bản thân đã thoát khỏi hung hiểm, Hoàng Lan bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng trộm liếc mắt sang bên cạnh, chỉ thấy "đại gia vung tiền" vừa rồi thờ ơ nhún vai, xem chừng không mấy mặn mà, trong lòng lại càng thêm khâm phục Trường Giang hơn. Nói thẳng ra, cái trò rải tiền chặn đường ấy không quá xa lạ, thi thoảng trên phim cũng có nhắc tới, nhưng khi thực tế gặp phải hoàn cảnh nguy khốn, không phải ai cũng bình tĩnh để đem ra ứng phó như cách Trường Giang đã làm.

...

Lý Lượng cũng thôi không đuổi theo nữa. Gã cứ đứng ngây ra đó, dõi theo dòng người mờ mịt đằng xa, vẻ mặt lẫn lộn phức tạp, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống đang tức giận vì bị cắt đuôi.

Người con gái ấy... đến năm mơ cũng không quên cầu xin cho gã.

Người con gái ấy... vì chạy trốn mà đẩy gã xuống hố sâu, nhưng rồi đã quay lại và vớt cho gã một sợi mây rừng, giúp gã không bị chết khô ở nơi rừng thiêng nước độc.

Đó là lần đầu tiên kẻ thù của Lý Lượng quay lại cứu gã!

Nguyễn Hoàng Lan... Nguyễn sung nghi...

Cái tên ấy cứ vang vọng trong đầu Lý Lượng, cho đến khi gã quay lưng lại và đối diện với người đang chầm chậm bước đến.

Người con gái ấy, tên gọi cũng như y phục, một thân váy áo màu xanh, đoan kiem giắt bên hông, tư dung xinh đẹp sắc sảo, không giống như một cung nữ tầm thường, cũng chính là người đã nhận lệnh bí mật xuất cung một ngày trước.

Thái Thanh Ngọc!

...

Trước đó không lâu.

Bên trong thủy đình phường Lĩnh Sơn.

Con bù nhìn rơm ngã chổng kênh xuống đất. Thái Thanh Ngọc bực tức gạt phăng tất cả mọi thứ trên bàn. Cứ tưởng Lý Lượng chỉ là hạng hữu dũng vô mưu, không ngờ gã cũng biết giở thủ đoạn để đánh lừa Thanh Ngọc, còn báo hại nàng ta mất công ngồi theo dõi một con bù nhìn rơm cả nửa ngày trời!

Nhưng Lưu Tích Nguyên đã từng nói: hoặc thành công, hoặc là chết. Phương châm hành sự tàn nhẫn ấy, Thanh Ngọc vẫn không bao giờ quên.

...

"Thanh Ngọc?"

Lý Lượng ngoài mặt cười nói với Thanh Ngọc, nhưng bàn tay gã lại âm thầm sờ tới thanh đao. Gã biết bản thân mình hành sự thất trách, không những không giết được Phùng Diệm Quỳnh mà còn để vuột mất Nguyễn Hoàng Lan, vì thế mới cố tình lảng tránh Lưu Tích Nguyên, không dám xuất đầu lộ diện. Nay Thanh Ngọc đích thân xuất cung tìm tới gã, chỉ e không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Lý Lượng đại ca." Thanh Ngọc dò hỏi: "Có chuyện gì mà bỏ đi vôi vàng vậy?"

Lý Lượng chỉ cười mà không đáp. Thanh Ngọc hỏi như vậy, có nghĩa nàng ta vẫn không biết gì về hành động vừa rồi của gã.

...

Lý Lượng theo chân Hoàng Lan đến phường múa rối nước Lĩnh Sơn mà không biết rằng chính mình cũng nằm trong tầm ngắm của Thanh Ngọc. Đến khi phát hiện ra, cực chẳng đã, gã đành dùng bù nhìn rơm để đánh lạc hướng nàng ta. Cũng may thủy đình kẻ ra người vào tấp nập, vị trí của mấy người Hoàng Lan, Lý Lượng và Thanh Ngọc cách xa nhau, cộng thêm tâm lý chỉ chú ý đến một mục tiêu duy nhất nên Thanh Ngọc mới dễ dàng bỏ qua sự tồn tại của Hoàng Lan. Nhưng thủy đình vốn chật hẹp, nghiệt duyên luôn xoay vần, ai dám chắc Hoàng Lan sẽ tránh được tầm mắt của Thanh Ngọc mãi? Bởi thế, Lý Lượng mới quyết định đánh động Hoàng Lan trước khi Thanh Ngọc kịp phát giác ra nàng.

Nếu kẻ từng truy giết bạn xuất hiện trước mắt, trong khi bạn chưa sẵn sàng phản kháng, việc đầu tiên bạn nghĩ tới là gì?

Bỏ chạy ư?

Đúng thế.

Lý Lượng đã dùng chính diện mạo gớm ghiếc của mình để cảnh báo nguy hiểm cho Hoàng Lan.

Mỗi nguy hiểm ấy không phải bản thân gã, mà chính là kẻ chưa từng lộ diện trước đó: Thái Thanh Ngọc!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 40: Chạm Mặt (2)

Sở dĩ Lý Lượng chỉ cần hù cho Hoàng Lan chạy là xong, nhưng nếu gã không vác đao đuổi theo nàng, người thông minh như Hoàng Lan nhất định sẽ nghi ngờ. Để đề phòng Hoàng Lan bạo gan quay lại tìm mình, Lý Lượng mới quyết tâm hù dọa tới cùng, cốt để nàng lánh đi càng xa càng tốt. Mà Thanh Ngọc lúc ấy bị chậm chân, không thể tham gia trực tiếp vào "cuộc truy đuổi" của đám người Lý Lượng, cuối cùng đành chọn lối tắt để đi, đón lõng Lý Lượng ở đầu đường, khi ấy hai người Hoàng Lan đã trốn thoát từ lâu, mọi việc hoàn toàn đúng như tính toán của gã.

Lại nghĩ đến mục đích Thanh Ngọc tìm mình, vẻ mặt Lý Lượng càng lúc càng khó coi hơn. Những vết sẹo chen chúc nhau nổi lên, ép cho hai con ngươi chẳng chịt tơ máu thụt vào, khiến hốc mắt gã trở nên sâu hoắm. Thậm chí khi gã cười, nụ cười ấy cũng vụn vụn đến thảm hại. Nhưng Thanh Ngọc không hề bị dung mạo khiếp đảm ấy dọa cho sợ hãi. Nàng ta chỉ điềm nhiên nhìn gã và chờ đợi.

"Đại ca!"

Lý Lượng lắc đầu, dứt khoát cắt ngang lời thúc giục của Thanh Ngọc. Thấy gã trước sau vẫn lựa chọn im lặng, Thanh Ngọc cũng không gắng hỏi nữa. Nàng ta bước lên phía trước một bước, chắp tay trước mặt gã, hòa nhã mỉm cười:

"Chủ thượng có lời muốn chuyển tới anh."

Lý Lượng nhăn trán.

Lời còn chưa dứt, Thanh Ngọc đột nhiên vung tay ra. Từ ống tay áo của nàng ta, một ảo ảnh màu bạc chợt lóe. Lý Lượng vội nghiêng người sang một bên, đồng thời rút long đao ra, nhanh như chớp chém vào khoảng không phía trước. Nhưng phản ứng của gã vẫn chậm hơn Thanh Ngọc một giây. Ám khí ghim vào vai gã, tuy không đoạt mạng nhưng cũng khiến máu tươi tuôn ra xối xả.

Lý Lượng đưa tay rịt vết thương, đoạn lại trừng mắt nhìn Thanh Ngọc và rít lên:

"Chủ thượng muốn lấy mạng ta?"

Thanh Ngọc vẫn cười, nhưng nụ cười ấy không còn ôn hòa nữa mà đã hiển lộ sát ý. Không sai, Lý Lượng làm ăn không tới nơi tới chốn, còn vì lòng trác ẩn mà để Nguyễn Hoàng Lan chạy thoát, tạo thành một mối lo mới cho Lưu Tích Nguyên. Kẻ vô dụng như gã, Lưu Tích Nguyên không khai tử mới lạ!

Hoặc thành công, hoặc là chết.

Lưu Tích Nguyên muốn Lý Lượng phải chết!

Khi đã hiểu ra mọi chuyện, uất khí nổi lên, Lý Lượng bèn hét vang một tiếng rồi xách đao xông về phía Thanh Ngọc. Mặc kệ mấy thứ ngân châm với ám khí của nàng ta, gã cứ trực diện mà chém xuống. Đao sắc vung lên, loang loáng như chớp ảnh. Nhưng Thanh Ngọc cũng đâu phải kẻ dễ bắt nạt. Lý Lượng chém tới bên nào, nàng ta đều dùng đoản kiếm chống đỡ tới đó, đồng thời chốc chốc lại phóng ra ngân châm, từng bước từng bước dồn Lý Lượng vào sát chân tường. Người đi đường thấy hai kẻ lạ mặt đao kiếm giao tranh thì sợ hãi quá đỗi, vội vã bảo nhau dạt hẳn sang hai bên.

Lý Lượng nổi điên vì sự tuyệt tình của Lưu Tích Nguyên. Thái Thanh Ngọc nhận lệnh hành sự nên cũng không dám lơ là. Kẻ công người thủ đều có mục đích rõ ràng nên cuộc chiến càng thêm phần ác liệt. Thanh Ngọc và



Lý Lượng xuất thân cùng một sư môn, bái chung một thầy, nhưng một người sở trường là đao, một kẻ hay dùng ám khí, cao thấp nhất thời không thể phân định. Trải qua gần bốn mươi chiêu, bọn họ vẫn giữ thế giằng co, không ai chịu thoái nhượng hay tỏ ra yếu thế.

Đường lớn người đông, biết không thể dây dưa mãi với tên đồ tể này, Thái Thanh Ngọc thu kiếm, quyết định sử dụng đến sát chiêu cuối cùng.

Lưu ly ảnh!

Lưu ly ảnh là sát chiêu dùng ngân châm điểm vào tử huyệt của đối thủ. Ngân châm phóng ra mang theo mãnh lực kinh người, quỹ đạo lại nhập nhằng biến hóa, giống như ảo ảnh, tuy nhìn thấy nhưng không thể né tránh, chỉ trong phút chốc sẽ cắt đứt kinh mạch, vô phương cứu chữa. Từ xưa đến nay, sát chiêu này chỉ bị phản phệ duy nhất một lần, đó là khi Thanh Ngọc dùng nó để níu chân Lê Khải Triều trong lãnh cung.

Đối diện với lưu ly ảnh, Lý Lượng biết rằng mọi sự phản kháng cũng chỉ vô dụng. Long đao buông xuống, gã nhìn Thanh Ngọc rồi thở dài:

"Thanh Ngọc ơi Thanh Ngọc! Cô có mắt thì mở to ra mà nhìn đi! Kết cục của ta ngày hôm nay cũng chính là tương lai sau này của cô đó. Đối với hai người bọn chúng, chúng ta chỉ là những con tốt thí mạng, hữu dụng thì giữ lại, khi phạm lỗi thì thẳng tay vứt bỏ. Loại người tuyệt tình tuyệt nghĩa ấy cũng xứng với lòng trung thành của cô sao?"

Đối với những lời thống thiết này, thần sắc của Thanh Ngọc vẫn không xao động. Nàng ta cúi đầu xuống, giống như đang né tránh Lý Lượng, cũng giống như đang tự nhủ với chính mình:

"Thanh Ngọc vì quận chúa, nguyện chết không từ."

Chín chữ này, khắc cốt ghi tâm.

Liền sau đó, trong đáy mắt của Lý Lượng phản chiếu hình ảnh một cây ngân châm đang phóng tới, lạnh lùng mà tàn nhẫn, giống như nanh vuốt của tử thần, sẽ từ từ chấm dứt sinh mệnh nhỏ nhoi của gã chỉ trong giây lát.

Lý Lượng chột ngựa cổ lên trời và cười một tràng bi phẫn.

Lưu Tích Nguyên, Vĩnh Lạc quận chúa, các người được lắm! Ta bán mạng vì các người, vậy mà thứ các người trả cho ta cũng chỉ bèo bọt đến thế mà thôi. Đời này kiếp này, Lý Lượng ta có mắt như mù nên mới nhận loại người tuyệt tình tuyệt nghĩa như các người làm chủ. Nếu có kiếp sau, ta thề có làm ma cũng phải tìm các người báo thù!

Nhưng Lý Lượng đã buông lời trăn trối hơi sớm thì phải. Không rõ Thái Thanh Ngọc bị ma xui quỷ khiến thế nào mà nội lực của nàng ta đột ngột rút về. Ngân châm mất đi nội lực điều khiển chẳng khác gì một thứ ám khí quèn, không chạm tới Lý Lượng mà rơi bịch trước mặt gã. Lý Lượng hơi ngần người, rồi gã kịp trấn tĩnh lại, chớp thời cơ nháy qua bức tường phía đối diện và nhanh chóng biến mất. Thanh Ngọc muốn đuổi theo Lý Lượng, nhưng hai chân nàng ta giống như bị đổ chì, không tài nào nhấc lên được nữa...

Xung quanh vang lên giọng cười nhả nhở không lẫn vào đâu được. Hai ngón tay xoay xoay một đồng xu, kẻ kia lúc bấy giờ mới đứng đỉnh rời khỏi chỗ nấp.

...

Không có lễ hội, không có mãi võ nhưng đường phố Đông Kinh vẫn náo nhiệt hơn ngày thường.

Kẻ mới tới mặc trang phục màu đen, sở hữu cặp mắt lọc lõi, tinh quái cùng nước da màu nâu sậm, dáng dấp răn rỏi phong trần. Hắn không nói gì, chỉ lượn lờ quanh Thanh Ngọc đến cả chục vòng, tay trái thì bận rộn chống cằm, ra vẻ đang đánh giá đối phương. Thanh Ngọc vừa ngạc nhiên vừa

kinh hãi, loay hoay tìm đủ mọi cách mà vẫn không sao khai giải được huyết đạo vừa bị điếm, đồng thời cũng không hiểu mình đã đắc tội với tên lạ mặt này từ lúc nào.

Phải nói thêm rằng, cách không điếm huyết là một tuyệt kĩ không phải ai cũng luyện thành.

"Lưu ly ảnh? Chắc chắc, hoa hồng đẹp thường có gai, sát chiêu giết người quả nhiên cũng có cái tên rất đẹp." Kẻ kia nâng cằm Thanh Ngọc lên, phả hơi thở nóng rực vào mặt nàng ta rồi cười cợt nhả: "Ta đang băn khoăn không biết rốt cuộc cô em có phải cung nữ hay không đây."

Hắn nhận ra lưu ly ảnh, còn biết Thanh Ngọc chính là cung nữ trong cung? Dù có ngu đến đâu thì Thanh Ngọc cũng đoán được kẻ mới tới là ai.

Không sai, chính hắn đã xông vào lãnh cung ngày ấy...

Kẻ năm lần bảy lượt xuất hiện đúng thời điểm: thiên hạ đệ nhất thần trộm Lê Khải Triều!

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 40: Chạm Mặt (3)

Những ngày qua đối với Lê Khải Triều là một hành trình vô vị và nhạt nhẽo!

Từ khi biết Trường Giang chính là người bạn thất lạc mà Hoàng Lan từng nhắc tới, trong đầu Lê Khải Triều liền nảy ra một kế hoạch. Suốt mấy tháng nay, hắn bị Hoàng Lan và Tư Thành xoay như chong chóng, vất vả ầm ỨC không sao kể xiết, nếu không thể nhân cơ hội này mà đòi lại chút vốn liếng, hắn thà bỏ đi sáu chữ "Đại Việt đệ nhất thần trộm", vác gậy về quê chăn vịt cho lành! Lê Khải Triều không ác nhưng có tính gian, không tiêu nhân nhưng lại tham tiền, ngay cả khi thật lòng giúp hai người họ đoàn tụ, hắn cũng muốn nhân cơ hội này để kiểm soát thêm chút đỉnh.

Nói ra thì xấu hổ, Lê Khải Triều định đem tin tức của Trường Giang bán cho Hoàng Lan với giá vài trăm quan tiền!

Nào ngờ chuyện làm ăn tốt đẹp chẳng thấy đâu, ngược lại chỉ toàn rước rắc rối vào thân. Lãnh cung phát sinh biến loạn, vì không muốn con gà đẻ trứng vàng của mình bị người ta làm thịt quá sớm, Lê Khải Triều đành phải lộ diện, bắt đầu dĩ sấm vai anh hùng và đối phó với một đám áo đen từ trên trời rơi xuống. Nhưng sau một hồi chật vật, Hoàng Lan vẫn bị người ta bắt đi ngay trước mắt, đương kim hoàng thượng thì coi hắn không bằng một cái đỉnh gi, càng nhục nhã hơn khi hắn suýt chút nữa đã mất mạng dưới tay một người con gái.

Rời khỏi hoàng cung, Lê Khải Triều tiếp tục dò la tin tức về Hoàng Lan. Đánh hơi được manh mối ở khu rừng phía bắc, hắn vội chạy đến thì mới

hay tên đầu đất Hồ Long đã tiễn chân khách quý của hãn từ hôm nào hôm nào. Nghĩ đến Trường Giang, Lê Khải Triều lại tìm đến Viên Diệp cư và dặn dò Phạm Anh Vũ trông chừng cậu ta. Hãn không muốn khi mình đem được Hoàng Lan về thì tên nhãi Trường Giang ấy lại chạy mất.

Dĩ nhiên Phạm Anh Vũ không nói, Lê Khải Triều cũng không biết lúc ấy Hoàng Lan đang nằm dưỡng bệnh ngay tại Viên Diệp cư.

Những ngày sau đó, Lê Khải Triều xuôi nam ngược bắc, dò hỏi đủ mọi nơi nhưng vẫn không thể tìm ra tung tích của Hoàng Lan hay gã mặt sẹo, cứ như thể hai người đó đã biến mất khỏi thế gian vậy. Những ngày tháng trông trời ngóng bể càng dài, hãn lại càng hoang mang không biết rốt cuộc mình làm vậy vì lí do gì? Vì vài trăm quan tiền? Hay vì lo cho sự an nguy của Nguyễn Hoàng Lan?

Nực cười! Thiên hạ đệ nhất thần trộm mà lại phải phiền lòng vì một người con gái? Đẹp bỏ ý nghĩ ấy sang một bên, hãn xách kiếm quay về Đông Kinh, định bụng sẽ đi giao du một chuyến cho đầu óc bớt trĩu trệ.

Hình như ông trời cũng biết thương kẻ có lòng. Lê Khải Triều đang lang thang trên phố thì nghe nói có thằng điên nào đó vứt tiền ra ngoài đường. Dù không mấy mọn mà với vài đồng bạc lẻ nhưng vốn yêu tiền tài như sinh mạng, hãn cũng hí hửng chạy tới góp vui.

Ông trời có thể thương người trong khắp thiên hạ, chỉ trừ Lê Khải Triều!

Tiền bạc đã bị nhặt hết, thứ duy nhất ông trời để lại cho hãn là gã mặt sẹo xấu đầu xấu đốn kia! Lúc ấy Lý Lượng đang lóp ngóp bò ra khỏi biển người, được một lúc thì Thanh Ngọc cũng xuất hiện.

Đứng ở một góc gần đó, nghe hai người bọn chúng lời qua tiếng lại, Lê Khải Triều mười phần thì cũng đoán được tám chín. Đại loại, gã xấu dị kia làm ăn không ra gì, năm lần bảy lượt làm hỏng đại sự nên hôm nay, tên chủ thượng nào đó mới sai Thanh Ngọc đến giết quách gã đi cho đỡ chật đất.

Lê Khải Triều không muốn dính líu đến mấy chuyện tranh đoạt của hậu cung. Nếu Nguyễn Hoàng Lan đã không còn nằm trong tay Lý Lượng thì thay vì mất thời gian với một kẻ không dẫn mình đến đâu, hắn sẽ quay sang tính sổ với Thái Thanh Ngọc.

Bởi vì ngay khi cây ngân châm ấy bắn ra, Lê Khải Triều đã biết nàng ta chính là kẻ đã ám hại mình dạo nọ.

...

Tại một ngôi nhà hoang phía nam thành Đông Kinh

Thái Thanh Ngọc thầm chửi mửi tám đời tổ tông Lê Khải Triều. Tự nhiên nàng ta lại thấy đồng cảm hơn với Lý Lượng ghê gớm. Cảm giác bị cái tên nhảm nhí kia phá hỏng chuyện tốt thật chẳng dễ chịu gì!

San rơm khô để làm thành một tấm đệm, Lê Khải Triều nhón mông ngồi xuống bậc thềm trước cửa. Đứng sau lưng hắn, Thái Thanh Ngọc lải nhải đến lần thứ một trăm lẻ một.

"Tên mặc dịch kia, người mau thả ta ra!"

Mặc cho thanh âm của đối phương mềm dịu hay điêu ngoa, lúc thì gào thét lúc thì vờ vịt nhẹ nhàng, Lê Khải Triều vẫn giả vờ điếc. Hắn đang cân nhắc về việc điểm nốt á huyết của Thanh Ngọc để nàng ta thôi xúc phạm danh dự của mình.

"Tên khốn kia, người điếc à? Ta bảo người thả ta ra, người không nghe thấy hả?"

"..."

"Giới cho tên vô lại nhà người!"

"..."

"Ta mà thoát được khỏi đây, nhất định sẽ băm người thành trăm mảnh rồi ném cho chó ăn."

Mười chín năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên Thanh Ngọc ăn nói điêu ngoa như thế. Nhưng trên đường bị đưa về đây, nàng ta đã được chứng kiến trình độ võ mồm của Lê Khải Triều, nghe hấn xia xói mình mà chỉ biết trợn mắt há mồm, ức không thể tả, lưỡng lự mãi mới dám nói lại hấn đôi câu, nào ngờ càng nói càng hăng...

Lê Khải Triều không muốn nhịn nữa, bèn quay lại chỉ thẳng vào mặt Thanh Ngọc và rít lên:

"Ta có ngu mới thả cô ra! Cứ để cô ngồi ở đó, một tháng, một năm, mà không, phải vài chục năm, cho đến khi cô tóc bạc răng rụng, da dẻ nhăn nheo, biến thành một bà khom già xấu xí, không cầm nổi kiếm để uy hiếp ta nữa mới thôi."

Thanh Ngọc tức đến hộc máu mũi!

"Người..." Nàng ta nói không thành câu.

"Ta làm sao?" Tên ngồi ngoài cửa bộp luôn.

Mất hai giây để lựa chọn "lời hay ý đẹp", Thanh Ngọc chậm rãi gằn từng chữ:

"Tiểu nhân vô liêm sỉ! Sống trên đời không bằng cầm thú! Chết làm ma không có đất chôn!"

Mặt Lê Khải Triều nhăn như quả táo tàu. Nên nhớ rằng ngoài vàng bạc ra, thể diện chính là thứ hấn coi trọng nhất.

"Tiểu nhân vô liêm sỉ?" Lê Khải Triều nhếch mép cười: "Ta mà là tiểu nhân vô liêm sỉ, vậy cái loại người trốn trên cây rồi phi ám khí về phía

người khác thì gọi là gì? Sống trên đời không bằng cầm thú, chết làm ma không có đất chôn? Là cô em tự nói mình đấy hả? Phải rồi, mặt mũi cô em vừa lưu manh vừa gian xảo, chắc bình sinh hại người không ít, dùng lời ấy để tự nói mình thì quá đúng rồi còn gì."

Thanh Ngọc uất đến mức suýt ngã lăn ra bất tỉnh.

Cung nữ sống ở trong cung, từ lời ăn tiếng nói đều phải nhỏ nhẹ đúng mực, cùng lắm mới nói vài ba câu châm chọc đối phương, Thanh Ngọc lấy đâu ra bản lĩnh để đấu võ mồm với một kẻ như Lê Khải Triều? Biết thân biết phận, nàng ta bèn ngồi im, không đại gì mà tự rước lấy nhục nữa.

...

Nửa canh giờ nữa trôi qua. Phía cuối chân trời ửng lên một quầng sáng nhàn nhạt.

Lê Khải Triều vẫn ngồi chồm hồm trên bậc cửa, ngẫu nhiên đánh chén năm cơm năm muối vùng mang theo. Cả đời bôn tẩu giang hồ, sống nay đây mai đó, thức ngon vật lạ đều từng thưởng thức qua nhưng Lê Khải Triều vẫn thấy cơm năm muối vùng là ngon nhất. Thử hỏi có món ăn nào vừa tiện dụng, vừa ngon miệng, ăn hoài ăn mãi vẫn không chán như cơm năm muối vùng? Cao lương mỹ vị của nhà vua thì đã sao? Ngẫm ra cũng chẳng bằng một năm cơm dân dã của hần!

Còn Thanh Ngọc, đã hai ngày nay, vì mãi đuổi theo tung tích Lý Lượng nên vẫn chưa có một bữa tử tế. Đừng nói một cung nữ bình thường, ngay cả cao thủ võ lâm cũng không thể chỉ hít không khí mà sống qua ngày. Ông trời lại như trêu người, mùi vùng bụi bụi thơm thơm cứ thế bay vào, khiến dạ dày của nàng ta bắt đầu sinh sự.

Cơ thể bị điểm huyết không thể cử động, Thanh Ngọc chỉ đành nuốt khan, sau đó học theo các bậc thiền sư nhắm mắt tĩnh tâm, cố gắng quên đi



cảm giác cồn cào, đồng thời thầm cầu cho cái tên họ Lê kia bị sặc cơm mà chết!

Bỗng đâu có mùi thơm ngọt ngào đan quyện ngay cánh mũi, hấp dẫn không thể cưỡng nổi. Thanh Ngọc mở mắt ra, đã thấy Lê Khải Triều dứ dứ nắm cơm trước mặt, giọng tỉnh queo:

"Có đói không?"

Nàng ta bất mãn đảo mắt sang hướng khác:

"Không!"

"Ài, thấy cô cứ nhìn nắm cơm trong tay ta đến chảy cả nước miếng nên cứ tưởng cô đói, hóa ra ta nhầm." Lê Khải Triều ngoạm một miếng rõ to rồi lại xoay mông bước đi, không quên nói một câu như trêu người: "Có lòng tốt định cho cô vài miếng, nếu cô không đói thì thôi vậy."

Thực sự, Thanh Ngọc vừa nhục vừa tiếc.

Không biết Lê Khải Triều vô tâm hay cố ý, nhưng quả thật hẳn cũng chẳng thèm để ý đến Thanh Ngọc nữa, chỉ chuyên tâm xử lý hết phần cơm trưa của mình, thỉnh thoảng lại nghe ngao hát vài ba bài dân ca quen thuộc mà có đánh chết Thanh Ngọc cũng không nghe ra giai điệu!

"Này, rốt cuộc người định thế nào mới chịu thả ta ra?"

"Ta đã nói rồi, ít nhất cũng phải mấy chục năm nữa, khi nào cô trở thành bà lão hom hem ốm yếu, đi mỗi bước đều phải chống gậy, không đủ sức dùng ngân châm để uy hiếp ta..." Tiếng người ngoài cửa không nhanh không chậm vọng vào.

Kẻ từng từng nhiều khi lại không biết đùa. Tự nhiên Thanh Ngọc thấy hơi chờn. Nhỡ đâu cái tên nhả nhở kia thực sự nói được làm được, chủ

tâm nhốt nàng ta mấy chục năm...

Rồi tự nhiên Thanh Ngọc ngẩn người. Gì mà mấy chục năm? Huyệt đạo này không phải sẽ tự động khai giải sau vài canh giờ hay sao? Là người học võ, vậy mà nàng ta lại quên mất kiến thức sơ đẳng ấy, rồi để cho một tên nhãi không rõ lai lịch dọa dẫm lên bờ xuống ruộng mà vẫn tin sái cổ, thật quá mất mặt!

"Cô giúp chủ mình hãm hại vị tài nhân bụng mang dạ chứa đó, giờ ta nhốt cô lại, ít ra cũng giúp hậu cung bớt đi một kẻ chuyên gây sự." Lê Khải Triều lại lèm bèm ca cẩm: "Thật chẳng biết cửa cung nào lại đào tạo ra loại người thất đức như cô nữa."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 40: Chạm Mặt (4)

Biết đối phương dụng tâm khích tướng, Thanh Ngọc khinh bỉ không thèm đáp. Nhưng Lê Khải Triều cũng không phải hạng người lịch sự gì cho cam. Đối phương im lặng là việc của đối phương, hăn lải nhải là việc của hăn. Nghĩ đến việc Phùng Diễm Quỳnh, Nguyễn Hoàng Lan bị đám áo đen vây khốn trong lãnh cung, hăn chẹp miệng chán nản:

"Đám phi tử các cô ấy, ngoài mặt thì ra vẻ chị em tình thâm, sau lưng lại ngấm ngầm bày mưu tính kế, hại nhau đến thân bại danh liệt mới thôi. Thảo nào ngày ấy Nguyễn Hoàng Lan sống chết đòi ra khỏi cung. Ngày ấy ta còn tưởng nào cô ta có vấn đề, từ bỏ chốn phù hoa để dẫn thân vào nơi dân dã nghèo khổ, giờ nghĩ lại mới thấy cô ta làm vậy là đúng đắn. Mọi người nói đúng, giang hồ có hiểm ác đến đâu cũng không hiểm ác bằng hậu cung của mấy người. Nữ nhân ấy mà, không muốn dùng tới thủ đoạn thì thôi, một khi đã chủ tâm tính kế thì còn thâm độc, tàn nhẫn hơn nam nhân chúng ta gấp vạn lần. Nhưng mà cũng phải khâm phục các cô thật! Ta mới dùng vài cái mặt nạ đã thấy ngứa ngáy, vậy mà các cô có thể sống với hàng trăm bộ mặt, thật thật giả giả, đeo lên lột xuống không biết mệt."

Lê Khải Triều luôn cho rằng vụ việc này chỉ đơn thuần là trò đấu đá của đám phi tần trong cung, thế nên hăn ăn nói chẳng thèm kiêng nể gì. Nếu biết Thanh Ngọc có liên quan đến Lưu Tích Nguyên và chuyện ở dịch quán, có đánh chết hăn cũng không dám bô bô cái miệng như vừa rồi.

Trong khi đó, Thái Thanh Ngọc lại cúi gầm mặt xuống.

Nữ nhân ấy mà, đã không muốn dùng tới thủ đoạn thì thôi, một khi đã chủ tâm tính kế thì còn thâm độc, tàn nhẫn hơn nam nhân chúng ta gấp bội.

Ta mới dùng vài cái mặt nạ đã thấy ngứa ngáy, vậy mà các cô có thể sống với hàng trăm bộ mặt, thật thật giả giả, đeo lên lột xuống không biết mệt...

Cái tên bốc đồng này cũng biết nói đạo lý?

Thái Thanh Ngọc thực sự hoài nghi thính giác của mình có vấn đề.

...

Một con chim bồ câu bay đến, đậu trên bờ tường phía đối diện. Lê Khải Triều vội tiến tới gỡ lấy bức thư gài ở chân con chim ra. Không biết trong thư Phạm Anh Vũ viết gì mà sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên xám xịt. Rồi không nói không rằng, hắn xách kiếm lên, chuẩn bị nai nịt để rời khỏi nơi này. Lúc hắn đi, Thanh Ngọc vẫn lặng thinh, cũng không thềm kì kèo nhờ hắn khai giải huyết đạo.

Đi được một đoạn, tự nhiên Lê Khải Triều cảm thấy không đành lòng. Hắn chẹp miệng rồi đổi hướng, quay trở lại nơi mà mình vừa xuất phát cách đó chưa đầy một khắc.

Thấy hắn cười ngửa trở lại, Thanh Ngọc hơi ngạc nhiên:

"Người vẫn còn chưa đi?"

"Không thể để cô ngồi cả đêm trong ngôi nhà hoang này được. Lũ chuột ở đây sẽ bị cô dọa cho chết mất."

Cho dù có thiện ý, miệng lưỡi Lê Khải Triều vẫn cay nghiệt như vậy. Thái Thanh Ngọc bị điểm huyết nửa ngày, tứ chi đã tê dại, chỉ chờ cơ thể được giải phóng liền đổ ụp sang một bên.

"May phước tổ tiên mười tám đời nhà cô đấy, bình sinh ta không thích chấp nhặt với đàn bà con gái..."

Hắn vừa lăm bằm vừa phui áo bỏ đi. Lần này là đi thật.

Bất chợt phía sau có ánh kiếm lóe lên. Lê Khải Triều lập tức hồi hận. Hắn quay phắt lại, tự nhủ phen này nhất định phải dạy cho cô ả phản trắc kia một bài học. Bình sinh Lê Khải Triều không thích chấp nhặt với nữ nhân thật đó, nhưng hắn càng ghét loại người lấy oán báo ân, qua cầu rút ván hơn.

Có điều Lê Khải Triều đã nhầm. Đúng là trong tay Thanh Ngọc có một thanh đoản kiếm, nhưng nàng ta không hề có ý định tấn công Lê Khải Triều, ngược lại, mũi kiếm nhọn hoắt lại chĩa thẳng vào cổ họng của chính kẻ cầm nó.

Lý Lượng đã chạy mất.

Hoặc thành công, hoặc là chết...

Thái Thanh Ngọc muốn tự sát!

Đúng lúc Thái Thanh Ngọc hạ quyết tâm nhất, chuẩn bị một chiêu kết liễu mạng mình thì Lê Khải Triều kịp thời vọt tới và gạt phăng thanh kiếm trong tay nàng ta ra.

"Cô đang làm cái quái gì thế? Bộ chán sống rồi hả?"

Hắn trừng mắt quát, đồng thời nhanh chân đá thanh kiếm ra xa, chỉ sợ đối phương lại nghĩ quẩn. Thanh Ngọc không khỏi ngậy ngần lần thứ hai. Nàng ta không ngờ Lê Khải Triều lại cứu mình.

Nhưng như vậy thì đã sao? Còn lâu nàng ta mới cảm kích hắn!

"Người còn dám hỏi ta! Nếu không phải do người năm lần bảy lượt phá hỏng chuyện của ta, ta cũng đâu thể thảm đến mức này, cùng trời cuối đất không một chốn dung thân, thậm chí có nhà cũng không thể trở về. Tên khốn nhà người... người... mọi chuyện đều là do người..." Thanh Ngọc nghiêng rãnh nghiêng lợi. Nếu không có Lê Khải Triều, nàng ta đã không để vượt mất Phùng Diễm Quỳnh. Nếu không có Lê Khải Triều, nàng ta đã giết được Lý Lượng. Tất cả đều là chuyện tốt đẹp của Lê Khải Triều. Đã vậy, ngày hôm nay hẳn còn sỉ nhục nàng ta, bảo nàng ta có thể không oán, không hận được không?

Có lòng tốt cứu người lại vô duyên vô cớ bị mắng, Lê Khải Triều đứng gần tò te. Rồi khi hiểu ra mọi chuyện, hẳn chặc lưỡi:

Giết người chính là tạo ác nghiệp, ta sao có thể thấy chết không cảm đây ?

Thanh Ngọc không đáp.

"Có nhà mà không thể về? Cô sợ sẽ bị chủ nhân mình trừng phạt giống như gã xấu dí vừa rồi?"

Thanh Ngọc không thừa nhận cũng chẳng phản đối, chỉ hậm hực nhìn thanh đoản kiếm cách đó hơn trượng. Sự trừng phạt của Lưu Tích Nguyên còn đáng sợ hơn một nhát kiếm rất nhiều!

Lê Khải Triều dăm chiêu nghĩ ngợi. Rồi hẳn đột ngột rút kiếm ra, nhằm thẳng cánh tay của Thái Thanh Ngọc mà chém xuống một nhát không nông không sâu, vừa vụn kéo dài từ bả vai xuống đến khuỷu tay. Sẵn tư tưởng muốn tự sát, Thanh Ngọc không hề né tránh, chỉ đang sửng sốt không hiểu vì sao Lê Khải Triều lại xuống tay thiếu dứt khoát như thế thì đã thấy hẳn thu kiếm về, không tấn công thêm nữa mà chỉ nhàn nhạt buông thêm một câu:

"Mang vết thương này về diện kiến chủ nhân của cô, nói rằng trên đường đi gặp phải một người võ công cao cường, tài năng trác tuyệt, khó khăn lắm mới bảo toàn được tính mạng, chắc chắn cô ta sẽ không làm khó dễ cô nữa đâu."

Lê Khải Triều vẫn nghĩ chủ nhân của Thanh Ngọc chỉ là một phi tần bình thường.

Có gì đó nghèn nghẹn dâng lên nơi khóe mắt, Thanh Ngọc mặc kệ cánh tay đang tuôn máu xối xả, chỉ trân trối hướng về phía Lê Khải Triều:

"Tại sao?"

Tại sao lại muốn cứu nàng ta? Tại sao không một kiếm giết luôn nàng ta ngay từ đầu? Hắn có bản lĩnh làm việc đó mà. Hắn thừa bản lĩnh trả món nợ trong lãnh cung mà!

Lúc này Lê Khải Triều đã đi được một đoạn khá xa. Nghe tiếng Thái Thanh Ngọc thở dốc, hiển nhiên là vì vừa đau vừa mệt, hắn không thèm quay đầu lại, chỉ hạ giọng đáp:

"Ta đã nói rồi. Bình sinh ta không thích làm khó dễ đàn bà con gái. Nhưng nói cho cô biết, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Nếu sau này còn để ta nhìn thấy cô động tay động chân với người khác, chính tay ta sẽ tiễn cô về gặp tổ tiên nhà cô đấy. Bà nó chứ, ta ghét nhất cái loại cậ có tí võ công là chạy khắp nơi hại người, đến một chút hiền lương dụ dàng cũng không có. Cô cứ nhớ kĩ đấy cho ta!"

Mồm miệng hắn lúc nào cũng ác nghiệt như thế...

Thanh Ngọc cứ đứng đó, thất thần nhìn theo Lê Khải Triều cho đến khi bóng dáng ngạo nghễ của hắn khuất dạng sau ánh tịch dương màu đỏ thẫm. Khi nàng ta quay lưng lại, vô tình nhìn thấy vật gì đó ở bậc cửa, cúi xuống mới biết đó là một nắm cơm nắm muối vừng vẫn còn nóng hổi.

...

Lê Tuyên Kiều đang chuyên chú cắt tỉa một chậu hoa cúc. Từ ngày trở thành Tuệ chiêu nghi, nàng ta có thêm một thú vui tao nhã mới, đó là đem các loại cúc về trồng trong cung Thọ Am.

Cửa sau khẽ động. Tăm sa mỏng đong đưa mặc dù trời không có gió. Chẳng cần quay đầu lại, Lê Tuyên Kiều cũng biết kẻ vừa bước vào là ai.

"Về rồi hả?"

Thanh Ngọc tập tễnh bước vào. Hôm nay nàng ta cố ý mặc một chiếc áo rộng nhằm che đi cánh tay trái vẫn còn rỉ máu.

"Việc ta giao phó cho ngươi, ngươi làm đến đâu rồi?"

Thanh Ngọc nhìn nàng ta bằng một ánh mắt ảo não rồi lẳng lặng quỳ xuống, giọng nói mườì phần kiên nghị:

"Thanh Ngọc vô dụng, xin lệnh bà trách tội."

Bàn tay Lê Tuyên Kiều hơi khựng lại. Nhát kéo lạnh lùng vang lên. Một bông hoa cúc đứt lìa khỏi cành, rơi phịch trên mặt đất.

Lúc này Lê Tuyên Kiều mới đến bên Thái Thanh Ngọc, bàn tay ngọc ngà từ từ nâng cằm đối phương lên.

"Ngươi bị thương rồi."

Nhát chém của Lê Khải Triều rất chuẩn, không nông cũng không sâu, khiến Thanh Ngọc mất nhiều máu nhưng không gây ra đau đớn như người ngoài tưởng. Trộm nhìn tới vết máu đã loang ra lớp áo ngoài từ lúc nào không hay, nàng ta biết không giấu được chuyện, đành e dè gật đầu rồi thuật lại y nguyên những gì Lê Khải Triều đã nói.



Ha, trên đường gặp phải người võ công cao cường, tài năng trác tuyệt... Tên họ Lê này đúng là luôn biết đánh bóng bản thân mà.

Rõ ràng ánh mắt Lê Tuyên Kiều đã vắn vẹo trong giây lát, không rõ là thất vọng hay phẫn nộ, nhưng đợi khi đối phương nói xong, nàng ta chỉ dùng đĩnh mỉm cười:

"Không sao. Mấy ngày nay người đã vất vả rồi, về nghỉ ngơi sớm đi, đừng quên đến được phòng mà lấy thuốc về bôi. Ta ước chừng người bị thương cũng không nhẹ đâu."

Thanh Ngọc ngạc nhiên:

"Lệnh bà thực sự không trách con?"

Lê Tuyên Kiều thở dài rồi đỡ nàng ta dậy. Gương mặt mỹ nhân như hoa ngọc lộ vẻ chua xót:

"Sao ta lại trách người được? Bao lâu nay người vất vả vì ta lo liệu trong ngoài, bày mưu tính kế, công bằng mà nói, không có Thanh Ngọc người, sẽ không có Tuệ chiêu nghi ta của ngày hôm nay. Thất bại thì cũng thất bại rồi, sau này tìm cách cứu vẫn là được, hơn nữa người còn bị thương, coi như không có công lao thì cũng có khổ lao, giờ ta vì một chuyện nhỏ mà trách phạt người, há chẳng phải kẻ cạn tình cạn nghĩa hay sao?"

Thanh Ngọc cảm kích cúi đầu, một lúc sau thì cung kính trở ra.

Ngồi trong căn phòng nhỏ của mình phía cuối cung Thọ Am, Thanh Ngọc đang kín đáo bôi thuốc lên cánh tay rồi dùng vải mềm quấn lại như cũ. Cái tên nhả nhờ kia nói đúng. Vết thương này đã cứu mạng nàng ta. Rồi cũng chẳng hiểu tại sao, Thanh Ngọc lại rất muốn biết khi rút kiếm ra và chém về phía mình, rốt cuộc trong đầu hẳn đang nghĩ cái quái gì...

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 41: Mùa hoa tam giác mạch.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (1)

(Trời rộng thênh thang. Non xanh trùng điệp. Hoa tam giác mạch như những hạt mưa bụi, lất phất rơi xuống rồi đọng thành một dải giữa cánh đồng, vương kín tầm mắt con người...)

...

Lương Túy sánh.

Trịnh Minh Nguyệt đang chăm chú ngắm nghía một bức họa. Bức họa này vẽ một con chim đậu trên cành trúc, tuy họa hình đơn giản nhưng nét bút lại uyển chuyển, phóng khoáng. Sáng nay, Hạ Diệp Dương đã sai người mang bức họa này tới tặng cho Lương Túy sánh. Nghe đâu nàng ta đã được rời khỏi Tàng Thư các hai ngày trước, ngay sau khi Lê Tuyên Kiều được sắc phong thành Tuệ chiêu nghi.

Bên ngoài vọng tới một giọng cười lạnh lạnh. Trịnh Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, đã thấy cô nàng lắm chuyện Quách Liễu đứng ở ngưỡng cửa từ lúc nào.

"Sao đến mà không báo trước? Định dọa ta sợ chết chắc?" Trịnh Minh Nguyệt hơi phật ý nhìn Quách Liễu.

Quách Liễu gượng cười rồi ngồi xuống bên cạnh:

"Cô khéo nói đùa. Ta thấy cô đang chăm chú ngắm nghía bức họa kia nên mới không dám quấy rầy nhã hứng của cô." Đoạn, nàng ta hướng về phía bức tranh: "Bức họa này là tự cô vẽ à?"

Trịnh Minh Nguyệt không khẳng định cũng không phủ nhận, chỉ thuận miệng hỏi lại:

"Cô thấy thế nào?"

"Ừm, quả thật vẽ rất khéo, nét bút đẹp để thanh thoát, cần tỉ mỉ có tỉ mỉ, cần phóng khoáng có phóng khoáng, nhìn chung đường nét uyển chuyển hài hòa. Có điều, ta thấy vị trí đậu của con chim này hình như chưa ổn lắm. Nói thế nào nhỉ? Nếu để nó đậu trên cành thì thuận mắt hơn..."

Quách Liễu hết lời tán dương vì nàng ta tin chắc rằng Trịnh Minh Nguyệt chính là người vẽ bức họa này. Nhưng Trịnh Minh Nguyệt nghe xong lại sa sầm mặt lại. Một con chim không thể trèo lên cành cao? Ý bảo Trịnh Minh Nguyệt mãi mãi không có tiền đồ? Ngày trước Trịnh Minh Nguyệt giở trò trên thẻ bài, khiến Hạ Diệp Dương bị phạt đến Tàng Thư các chép kinh phạt. Vừa trở về, Hạ Diệp Dương liền đáp lễ bằng một bức họa "chửi khéo" Trịnh Minh Nguyệt. Hạ Diệp Dương này ý thế Tuệ chiêu nghi, càng ngày càng khinh người quá đáng rồi!

Quách Liễu không hiểu vì sao Trịnh Minh Nguyệt lại vô duyên vô cớ nổi giận nhưng biết mình đã lỡ lời, bèn cuống quýt đứng lên tạ lỗi. Trịnh Minh Nguyệt đang bận tâm tới Hạ Diệp Dương nên không cũng thêm chấp nhặt với nàng ta, chỉ hăng giọng gọi Hải Yến pha cho mình một chén trà.

"Dạo này cô không ra khỏi Lương Túy sảnh, thành ra bỏ lỡ bao nhiêu chuyện hay bên ngoài." Sợ Trịnh Minh Nguyệt lại trách cứ, Quách Liễu vội lảng sang chuyện khác: "Ta nghe nói mấy ngày trước, chính Tuệ chiêu nghi đã xin bệ hạ miễn hình phạt chép kinh phạt cho Hạ chiêu dung, để cô ta được trở về Triều Dương uyển. Chúng ta khổ công cô lập thế lực của Tuệ chiêu nghi, giờ thì tốt rồi, người ta chỉ dựa vào một điệu nhạc đã xoay mình trở thành chủ nhân một cung, lại thêm Hạ chiêu dung nanh vuốt bên cạnh, đúng là đáng đặc ý mà. Nhưng kể ra đâu phải ai cũng thuận lợi như mấy người bọn họ. Phùng lương nhân cô quạnh trong Vĩnh Hà điện, đau ốm

không ai biết đến, bệ hạ cũng chẳng thèm đoái hoài. Nguyễn dung hoa lại càng xui xẻo hơn, trước thì dính líu vào chuyện tranh chấp giữa Phùng Huệ phi và Hạ chiêu dung, giờ lại dây dưa với một Vĩnh Hà điện không có tiền đồ. Ngày trước cô lôi kéo Nguyễn dung hoa bất thành, giờ nghĩ lại cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Loại người thiên cận hạn hẹp như Nguyễn dung hoa, có giữ bên mình cũng vô dụng!"

Quách Liễu đi theo Trịnh Minh Nguyệt, rất sợ nàng ta sẽ coi mình là kẻ vô dụng mà vứt bỏ như Phùng Diễm Quỳnh đã từng làm, vì thế luôn tranh thủ tìm cách chứng minh bản thân, không thì chí ít cũng hạ thấp giá trị những người khác xuống. Trịnh Minh Nguyệt hờ hững lắng nghe, trước sau vẫn khinh khỉnh như không, cuối cùng bất chợt nhíu mày hỏi lại:

"Cô nói cái gì? Phùng lương nhân và Nguyễn dung hoa bắt đầu qua lại với nhau?"

Quách Liễu gật đầu ngay tắp lự, không quên giải thích thêm:

"Ta nói dối cô làm gì! Ngày Phùng lương nhân đổ bệnh, cầu cứu khắp hậu cung không ai giúp đỡ, chỉ có Nguyễn dung hoa đích thân tìm tới Vĩnh Hà điện chăm sóc, từ việc ăn uống đến thuốc thang đều vô cùng chu toàn. Giờ trong cung, mọi người đều nói Nguyễn dung hoa có tấm lòng Bồ Tát, nhưng ta lại cảm thấy cô ta chỉ đang diễn trò để tranh thủ ánh mắt của bệ hạ mà thôi."

Trịnh Minh Nguyệt lộ vẻ trầm tư. Người ở trong Vĩnh Hà điện là chị gái của Phùng Huệ phi, kẻ từng đối đãi với Nguyễn Nhã Liên không ra gì. Về tình về lý, Nguyễn Nhã Liên không cần phải đối xử tử tế với Phùng Thực Giang. Vậy chuyện này... là Nguyễn Nhã Liên thực sự có tấm lòng Bồ Tát, hay mọi chuyện đến tột cùng còn có ẩn tình nào khác?

...

Đó là một buổi chiều mùa thu bình lặng. Nắng gió vẫn âm thầm đùa nghịch trên từng nhánh cây ngọn cỏ. Mái ngói đình viện nghiêng nghiêng, dịu dàng soi bóng xuống hồ nước mùa thu trong veo, thấu đến tận đáy. Dọc con đường nối giữa các cung điện với Thanh Phục khu, đám cung nhân đi thành từng hàng, hối hả mang những bộ y phục đã được giặt giũ tinh tươm về cho chủ nhân của họ.

Dù Nguyễn sung nghi đã xuất cung, nhưng vì hoàng thượng còn ưu ái nàng nên không ai dám chèn ép đám hạ nhân của Nhữ Hiên các. Thậm chí Lâm Vũ Linh còn được đích thân thái y Dương Viễn kê cho một đơn thuốc để giảm đau mỗi khi trái gió trở trời. Nhưng sau lần đụng mặt Hải Yến ở hồ Vọng Nguyệt, trừ trường hợp bất đắc dĩ, còn lại, Lâm Vũ Linh gần như chỉ ở trong Nhữ Hiên các, không dám đến được phòng nữa.

Tư Thành tình cờ gặp Lâm Vũ Linh lúc đi ngang qua cung Vĩnh Ninh.

Tuy thường xuyên đến Nhữ Hiên các, cũng không lạ mặt Lâm Vũ Linh nhưng hẳn chỉ ấn tượng về cung nữ này ở ba lần gặp gỡ: lần thứ nhất, nàng ta ra mặt khuyên Hoàng Lan lúc ở Phượng Tú uyển; lần thứ hai, nàng ta bị Phùng Diễm Quỳnh phế bỏ bàn tay, báo hại Hoàng Lan tìm đến tận cửa điện Bảo Quang đòi trút giận lên đầu hẳn; lần cuối cùng, chính là mấy hôm trước, cung nữ to gan lớn mật này dám chặn đường thánh giá, đòi đến hành cung Thiên Trường để dò hỏi về tung tích của Hoàng Lan.

Thấy Lâm Vũ Linh cứ quỳ mãi dưới đất, Tư Thành hắng giọng bảo nàng ta đứng lên, nhưng Lâm Vũ Linh vẫn quỳ ở đó mà nói:

"Con thân phận hèn kém, biết thánh giá đến mà không tránh đi đã là đáng tội, sao còn dám ngang nhiên đứng trước mặt bệ hạ? Xin hãy để con quỳ ở đây đi ạ, như thế mới đúng với đạo chủ tớ."

Lâm Vũ Linh từng câu từng chữ đều thành thật bình tĩnh, không hề run sợ hay phô trương như những cung nữ khác khi được diện kiến long nhan.

Loại tác phong cần mực này không khỏi khiến Tư Thành cảm thấy hứng thú, bất giác lại nhớ tới lúc nàng ta chặn đường hãm lần trước.

"Trẫm đã cho phép người thì người cứ đứng dậy, không phải sợ kẻ khác dị nghị !"

Thanh âm trầm ấm rơi xuống. Kẻ tinh ý có thể nhận thấy trong đáy mắt Tư Thành đang phảng phất ý cười. Lúc bấy giờ Lâm Vũ Linh mới lật đật đứng dậy, không quên cúi đầu tạ ơn thật sâu.

"Thật không ngờ Nguyễn sung nghi của trẫm lại dạy dỗ được một cung nữ hiếu phép tặc như người. Có người hầu hạ nàng ấy, trẫm cũng yên tâm hơn nhiều."

Bỗng dưng được hoàng thượng khen ngợi, Lâm Vũ Linh ngẩn ra, không biết phải đáp sao cho phải. Thật ra nàng ta đã mất công lo lắng rồi. Khi nói câu này, Tư Thành mười phần thì chín phần đang nghĩ đến cô nàng Nguyễn sung nghi bất trị của mình.

.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (2)

"Con xin tạ bệ hạ đã khen ngợi." Hồi lâu sau, Lâm Vũ Linh mới đáp: "Nhưng thân là kẻ hầu người hạ trong cung, con đương nhiên phải tuân thủ cung quy, là người của Nhữ Hiên các, con càng phải chú trọng hành vi của mình, một chút cũng không dám lơ là, tránh cho lệnh bà vì con mà phải xấu hổ."

Tùng lời nói ra rành mạch rõ ràng, khiến ý cười trong mắt Tư Thành càng sâu. Rồi nhìn đến bàn tay cứng ngắc của Lâm Vũ Linh, hấn buột miệng hỏi han thương tích của nàng ta. Lâm Vũ Linh giật mình, vội thu tay giấu sau ống tay áo rồi đáp:

"Nhờ ơn bệ hạ và lệnh bà, tay con đã đỡ hơn nhiều rồi ạ."

Thực ra Lâm Vũ Linh đang nói dối. Bàn tay này đã bị người ta đánh gãy xương cốt, không thể nổi lại, tuy nói là mất hết cảm giác nhưng mỗi khi trời đổ mưa đều đau đớn đến phát cuồng.

Tư Thành trầm ngâm:

"Cũng tại khi ấy Phùng tài nhân lỗ mãng quá, không biết phân biệt đúng sai, khiến người phải chịu thiệt thòi rồi."

Lâm Vũ Linh lẳng lẳng cúi đầu, để lộ ra vẻ mặt bi thương. Nàng ta nóng lòng muốn kết thúc chuyện này, không phải vì bản thân độ lượng, mà là cảm hận đến mức không muốn nhắc tới nữa.



"Chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để khi Nguyễn sung nghi trở về lại tưởng trăm bạc đãi các người!" Nhớ ra công việc cần giải quyết ở ngự thư phòng, Tư Thành tiện miệng an ủi Lâm Vũ Linh thêm vài câu rồi bỏ đi.

Đến tận khi đoàn xa giá đã khuất dạng, Lâm Vũ Linh vẫn ngược nhìn theo, vẻ mặt thất thần, miệng thì vô thức lẩm bẩm:

"Bệ hạ, ngài thực sự quan tâm đến con ư...?"

Không ai biết rằng ở cách đó không xa, có một người con gái đã chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối. Năng thu dịu dịu đan hòa, soi rõ một gương mặt xinh đẹp, thuần nhã như trăng rằm với mái tóc buông dài sau lưng, đôi mắt mênh mang như sóng nước mùa xuân. Khắp hậu cung này, chỉ có duy nhất một người mới có được phong tư đặc biệt ấy.

Cũng tại khi ấy Phùng tài nhân lỗ mãng quá!

Mí mắt khẽ sụp xuống, cuối cùng, Nguyễn Nhã Liên thất vọng bỏ đi...

...

Giờ thân một khắc, bên trong Vĩnh Hà điện.

Phùng Thục Giang gấp bức thư lại rồi châm nó vào ngọn đèn trước mặt. Lưỡi lửa vây quần, bức thư nhanh chóng hóa kiếp tro tàn.

Đã mấy năm qua, song song với việc an bài cho Phùng Diễm Quỳnh, Phùng Thục Giang vẫn âm thầm điều tra về những hành vi khuất tất của thiếu úy Lê Lăng. Chốn thâm cung kín cổng cao tường cũng chẳng thể ngăn được Phùng Thục Giang thu thập những thông tin cần thiết. Nhớ năm ấy, trong vụ án của Đỗ Đình Huy, Phùng gia tuy là căn nguyên, nhưng kẻ khai đao thực sự lại là thiếu úy Lê Lăng.

Vụ án này do Hình bộ phụ trách, lại thêm thiếu úy Lê Lăng đích thân thẩm án, nàng nghĩ ta oan ức được mấy phần?

Lê Lăng nguyên là trọng thần trong triều, gia thế cường đại, vốn không ưa những thư sinh áo vải bần hàn như Đỗ Đình Huy, lại là chỗ thân thiết với Phùng Văn Đạt nên trong vụ án điều tra dư đảng của Lê Đức hầu, ông ta đã nhúng tay vào việc xử án hòng đẩy chàng đến chỗ chết nhanh hơn một chút.

Nhìn theo những vụn tro tàn tung bay trước mắt, Phùng Thục Giang nén một tiếng cười lạnh trong lòng. Bất kì ai liên quan đến cái chết của Đỗ Đình Huy, kể cả là thiếu úy đương triều, Phùng Thục Giang cũng sẽ khiến kẻ đó thân bại danh liệt!

...

Sau khi thoát khỏi gã mặt sẹo Lý Lượng, Trường Giang thuê một chiếc xe ngựa để đưa hai người họ rời khỏi phường Lĩnh Sơn.

Thực chất là rời xa kinh thành.

Đoạn đường này lắm đá sỏi mấp mô, bánh xe lại làm bằng gỗ nên cứ xóc nảy liên tục. Ngồi trong xe, Hoàng Lan mấy phen chao đảo, may có Trường Giang nhanh tay ôm lấy nên mới không bị ngã dúi dụi. Đây là lần thứ hai nàng ngồi xe ngựa. Nhớ lần trước, Lê Thụ trói nàng như trói heo rồi tống lên xe ngựa chở về Từ Sơn. Tất nhiên tình cảnh khi ấy so với bây giờ tồi tệ và hung hiểm hơn vạn lần. Lê Thụ không dịu dàng như Trường Giang. Đừng nói tới việc làm chỗ dựa, hẳn không sàm sỡ hay đánh đập Hoàng Lan đã là phúc bầy đời cho nàng rồi.

Dọc đường Trường Giang không nói nửa lời, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Hoàng Lan, khi nào xe đi vào đoạn xóc thì lại đỡ lấy nàng. Ban đầu Trường Giang còn lịch sự, mọi hành động chỉ dừng lại ở việc đưa tay ra đỡ hoặc giữ Hoàng Lan lại, sau đó chẳng biết vì xe xóc dữ quá hay vì lý do nào

khác mà cậu kéo luôn Hoàng Lan vào lòng, thoải mái để bờ vai mình làm chỗ dựa cho nàng. Nhưng Hoàng Lan nào có thoải mái được như cậu nghĩ. Sống ở thời cổ đại một thời gian, nàng vô tình bị tiêm nhiễm cái tư tưởng "nam nữ thụ thụ bất thân". Sự thân thiết và thoải mái của Trường Giang ngược lại chỉ càng khiến nàng thêm khó xử. Mấy lần Hoàng Lan định nhồm dậy thì cánh tay của Trường Giang nửa vô tình nửa hữu ý càng siết chặt hơn. Nàng lay gọi thì cậu nhắm mắt lim dim, giả vờ điếc. Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời, cực chẳng đã, Hoàng Lan ngồi im một chỗ, vừa thầm trách cái tên Trường Giang này dai hơn đĩa, vừa cầu cho xe sớm đến điểm dừng chân.

Đoạn đường gập ghềnh cuối cùng cũng kết thúc. Con đường mở rộng và dài hơn. Hai bên đường, lác đác từng khóm cây đang mùa trổ hoa, vài bụi cỏ lau mọc cao quá đầu người, phất phơ như những ngọn cờ xám. Thỉnh thoảng lại có một tốp thôn nữ vai quây quang gánh, gánh từng nải chuối buồng cau đi về hướng ngược lại. Nhìn khung cảnh thanh sơ này, Hoàng Lan có cảm giác khá quen thuộc, giống như bản thân đã từng đặt chân đến, nhưng nhất thời nàng lại không nhớ ra đây là nơi nào.

Một lúc sau, xe dừng lại. Trường Giang vươn vai ngáp dài một cái rồi cùng Hoàng Lan bước xuống. Ngược nhìn đỉnh núi trước mặt, cuối cùng Hoàng Lan cũng nhận ra mình đang ở đâu.

...

Ngôi mộ dưới chân núi Tản Viên, cỏ mọc xanh rì.

Tấm bia đá Phạm Anh Vũ dựng lên ngày ấy vẫn nằm trơ trọi giữa gò đất hoang vắng. Dòng chữ rần rỏi khắc bằng mũi kiếm hiện lên cô độc giữa nền trời trắng đục. Có tiếng quạ réo từ đằng xa vọng tới. Trên mặt đất, cát bụi đùa bỡn nhau, cuộn xoáy thành từng vòng tròn kì dị.

Thắp xong nén hương, Hoàng Lan kính cẩn khấu đầu ba lần.

Khẩu đầu lần thứ nhất... Xung quanh đột ngột mọc lên những bức tường rêu hoen ố. Nơi Hoàng Lan đang đứng chính là lãnh cung. Người cung nữ tội nghiệp đó bị Đặng Phúc ném vào, run rẩy chỉ chứng Triệu Bảo Khánh, rồi thảng thốt không hiểu vì sao Nguyễn sung nghi lại cầu xin đức vua tha cho mình một mạng...

Khẩu đầu lần thứ hai... Lãnh cung chóng vánh đổi thành Trai phòng. Nơi ấy, có một tiểu thiếp nhà họ Lê vì lén thả Hoàng Lan mà bị Lê Thụ đánh đập không thương tiếc. Những đêm sương lạnh, người con gái cần mẫn ủ ấm chăn cho Hoàng Lan, bóp đầu cho nàng, sau đó lại thủ thi kể cho nàng nghe về quá khứ của mình, từ khi cô ấy là một đứa trẻ bị dì ghẻ bỏ rơi cho đến khi bị Lê Thụ mua về như một món đồ rẻ mạt...

Khẩu đầu lần thứ ba... Người con gái ấy nằm trong vòng tay nàng, mềm oặt, lạnh ngắt, còn nói cái gì mà chết không hối tiếc, chỉ tiếc không chờ được tới ngày trông thấy nàng khoác lên mình phượng bào...

Cả đời này Ngọc Huyền không có nguyện ước gì lớn lao, chỉ cầu được sống một kiếp bình an, vậy mà để trả món nợ ân nghĩa cho Hoàng Lan, nàng đã đem cả sở nguyện bình dị nhất của bản thân ra đánh đổi.

Kiếp này Hoàng Lan mắc nợ rất nhiều người: Từ Trọng Sinh, Trường Giang, Lâm Vũ Linh... nhưng có một người nàng vĩnh viễn không thể trả được. Người đó chính là Ngọc Huyền.

Sinh tử khôn lường. Đời người vạn biến. Mới trong chớp mắt, mà tưởng đã ngàn năm...

Trong khi đó, Trường Giang lại bận rộn dọn dẹp đám cỏ nhóc mọc xung quanh mộ. Nghĩa tử là nghĩa tận. Dù mục đích của cậu khi đưa Hoàng Lan đến nơi này là gì, cậu cũng thực tâm mong người quá cố được yên nghỉ. Cách đó không xa, người phu xe đang lấy cỏ khô cho ngựa ăn, xong rồi lại

vô tư ngắm trời ngắm đất, kiên nhẫn đợi hai vị khách làm xong công việc bên mộ.

Khi khoảnh đất xung quanh mộ quang đãng hơn thì trời đã về chiều. Đỉnh núi chuyển sang màu tím nhạt, điềm đạm nghiêng mình giữa bốn bề mây trắng. Một cánh đại bàng ung dung chao lượn, thoắt cái đã biến mất giữa lưng chừng tầng không. Lúc này Trường Giang mới đến bên Hoàng Lan, không nhanh không chậm hỏi nàng:

"Em có biết vì sao anh dẫn em đến đây không?"

Hoàng Lan lắc đầu. Nàng đã chán ngấy việc phải suy đoán dụng ý của những người xung quanh mình lắm rồi.

Ngữ khí của Trường Giang cực kì nghiêm túc:

"Vì đây là nơi an nghỉ của Ngọc Huyền."

Nguyễn Trường Giang, cần chú đáo có chu đáo, cần dịu dàng có dịu dàng, nhưng không phải vì thế mà cậu không biết nói những lời tàn nhẫn. Dẫn nàng đến đây, cậu muốn ép buộc Hoàng Lan đối mặt với sự thật, muốn dùng bài học của Ngọc Huyền để chứng minh rằng con đường nàng đang dẫn thân sai lầm và hiểm ác đến mức nào. Ngọc Huyền vì bảo vệ nàng mà chết tức tưởi dưới lưỡi dao của Lê Thụ. Không ai có thể thay đổi sự thật ấy. Hoàng Lan lưu luyến hoàng cung, vậy thì Trường Giang sẽ chứng minh cho nàng hiểu rằng sự lưu luyến ấy không nên, và không thể tồn tại. Thế sự khó lường, ngày hôm nay là Ngọc Huyền, ai dám nói ngày mai kẻ trả giá sẽ không phải là nàng?

Dù tàn nhẫn, Trường Giang vẫn phải giúp Hoàng Lan thức tỉnh.

"Đừng oán trách anh nếu anh đã gọi lại những mất mát trong lòng em. Anh chỉ muốn nhắc nhở em, đừng bao giờ quên hậu cung là nơi con người ta phải dựa vào thủ đoạn mới có thể sinh tồn. Một Ngọc Huyền còn chưa

đủ sao? Hay là em muốn anh trở mặt nhìn em đi đến con đường tự sinh tự diệt mới cam lòng?" Cậu rút từ túi ra một chiếc khăn rồi khẽ lau đi vệt đất lem trên mặt Hoàng Lan: "Anh biết em lưu luyến hậu cung, cũng biết em đã cảm mến hoàng thượng, nhưng Hoàng Lan à, tất cả những thứ ấy không thích hợp với chúng ta đâu. Chúng ta thuộc về thời hiện đại, không thuộc về mảnh đất kinh kì rêu phong của sáu trăm năm trước. Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ rằng mình sẽ trở về? Mà nếu đã trở về, em định gắn bó với đế vương kiểu gì? Buông bỏ chấp niệm càng sớm, sau này sẽ càng đỡ khổ tâm em ạ. Đời người mà, ai chẳng phải một lần đổi mặt, ai chẳng phải một lần dẫn lòng cắt đứt những thứ mình lưu luyến để trưởng thành! Nghe lời anh, buông tay đi, đừng cố chấp nữa."

Bản lĩnh thuyết phục của sinh viên khoa Luật hiển nhiên không hề tầm thường. Mới đây Hoàng Lan còn hạ quyết tâm hồi cung, vậy mà sau khi nghe những lời này, một câu phản đối nàng cũng không thể nói ra, ngược lại tâm trí càng lúc càng lẫn lộn.

Tư Thành, Lê Tuyên Kiều, Phùng Diễm Quỳnh, Lâm Vũ Linh... những con người bằng xương bằng thịt không ngừng hiện ra trước mắt nàng, tuyệt đối không phải những ảo ảnh mơ hồ. Nửa năm trôi đi, Hoàng Lan đã quen với cuộc sống ở thời đại này.

Trở về?

Hay buông tay?

Rốt cuộc điều gì mới khiến nàng thực sự thanh thản?

i>

# THIÊN HẠ KỲ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (3)

Thấy Hoàng Lan vẫn không lên tiếng, cậu nhìn vào mắt nàng rồi lạnh lùng hỏi:

"Đã xảy ra nhiều chuyện như thế mà em vẫn khăng khăng muốn trở về cái hoàng cung chết tiệt ấy? Em còn muốn có thêm bao nhiêu Ngọc Huyền phải chết oan uổng mới hả dạ hả?"

Lần này thì Hoàng Lan chỉ có thể cúi đầu.

Đúng, nàng đã ngấy đến tận cổ mấy trò đấu đá nhau của đám người hậu cung, càng chán ghét mấy thứ ân oán triền miên của bọn họ. Nhưng nếu bỏ đi cùng Trường Giang, vậy thì đến khi nào nàng mới có cơ hội gặp lại người ấy?

Lê Tư Thành...

Thực sự Hoàng Lan không thể hạ quyết tâm. Lòng nàng như cuộn chỉ rối, càng cố gỡ càng thấy rối bời.

Hình như Trường Giang cũng không có ý định chờ đợi một câu trả lời. Cậu nắm tay nàng lôi lại chỗ chiếc xe ngựa, vừa đi vừa lèm bèm:

"Đi! Anh đưa em đến một nơi. Đến đó rồi, nếu em vẫn một mực đòi hỏi cung thì anh cũng không ép em nữa."

"Anh muốn đưa em đi đâu?" Nàng cự lại.

Trường Giang nửa bực mình, nửa ra vẻ bí hiểm đáp:

"Rồi em sẽ biết."

...

Kinh kì Đại Việt sau hàng trăm năm có thể thay đổi, nhưng những cảnh sắc tươi đẹp chốn sơn dã thì đời đời bất biến. Núi đá vẫn đứng đó, uy nghi trầm mặc, giống như một vị tiên nhân khom người nhìn xuống chúng sinh. Những triền đồi vẫn xanh biếc như thuở nào, chỉ thi thoảng khoác lên màu áo già cỗi khi thu qua đông tới. Tiếng suối chảy ra từ hang sâu vẫn róc rách, khoan hòa. Ngược nhìn lên cao, chỉ thấy cánh chim đại bàng kiêu hãnh giữa muôn trùng mây bạc. Không gian hùng vĩ và khoáng đạt, không nhìn ra dấu ấn riêng biệt nào thuộc về thời đại hay thế kỷ.

Hằng năm, cứ vào độ tháng mười, non cảnh phía Bắc Đại Việt lại thay da đổi thịt với sự nở rộ của hoa tam giác mạch. Dọc sườn đồi, ven những ngôi nhà tranh vách đất hay thậm chí là hai bên đường, đâu đâu cũng có sự hiện diện của loài hoa sơn dã ấy. Đứng trên cao nhìn xuống, biển hoa tam giác mạch hiện lên ngút tầm mắt, trông hoài trông mãi cũng chỉ thấy sắc tím phớt hồng vô cùng vô tận, hết như một tấm thảm bông được thêu dệt đến cuối chân trời.

Trước đây, Hoàng Lan từng ước được một lần đặt chân đến đây để ngắm tam giác mạch. Ước mơ ấy nàng đã quên rồi, nhưng Trường Giang thì vẫn nhớ rất rõ. Bây giờ chưa đến tháng mười, những nụ tam giác mạch vẫn còn e ấp khép mình giữa núi rừng tĩnh lặng, nhưng nơi nàng đang đứng, tam giác mạch đã nở rộ, nhuộm tím cả triền đồi.

"Tam giác mạch mọc nhiều nhất ở Hà Giang, nhưng hoa ở nơi này lại nở sớm nhất, có khi sớm hơn mùa hoa thông thường đến gần một tháng. Anh tình cờ nghe Phạm Anh Vũ kể lại, từ đó cứ ấn tượng mãi, đến bây giờ quay lại thì vừa đúng dịp hoa nở."



Giọng nói của Trường Giang vừa nhẹ vừa dịu dàng, dễ dàng khiến người đối diện có cảm giác mình được nâng niu, chiều chuộng. Nếu không phải sớm đã quen với con người cậu, chắc hẳn trái tim Hoàng Lan đã bị cậu một búa đốn gục rồi.

Tam giác mạch cao ngang thắt lưng người, chen nhau mọc thành một dải, kéo dài từ cánh đồng phía bên dưới đến tận đỉnh đồi, cứ mỗi khi gió nổi lên, cả biển hoa lại hóa thành những đợt sóng nhô lên ngụp xuống, uyển chuyển, vờn đuổi nhau đến cuối chân trời.

Đứng giữa biển tam giác mạch bạt ngàn, phóng tầm mắt nhìn ra núi non trùng điệp, Hoàng Lan cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng. Những con người già đối ác độc, những âm mưu thâm hiểm nhập nhằng... tất cả đều không còn ý nghĩa. Nàng của bây giờ, hoàn toàn vô lo vô nghĩ, ung dung tự tại, mang một tâm thế nhàn nhã, bình lặng mà đứng giữa trời đất bao la, ngạo nghễ ôm trọn cánh đồng tam giác mạch vào trong lòng, có khi lại say sưa, mê đắm như một con ong đang tận hưởng từng giọt mật ngọt ngào mà trời đất ban tặng...

Khi dấu ấn thời gian không còn hiện tồn, con người sẽ dễ dàng quên mất thời đại mà họ đang sống. Khi những ngã rẽ lịch sử dung hòa thành một, mọi giới hạn đều trở nên vô nghĩa.

Trong khi đối phương đắm mình giữa thiên nhiên khoáng đạt, Trường Giang vẫn giữ nguyên dáng vẻ trầm mặc như lúc mới đến. Cậu đứng đó, dịu dàng quan sát Hoàng Lan, mặc nàng thỏa sức vẫy vùng giữa biển hoa bạt ngàn. Đến khi trên môi nàng hiện lên một nụ cười rạng rỡ, cậu cũng không giấu được ý cười trong ánh mắt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trường Giang vẫn không hiểu tại sao một người vốn tôn sùng tự do như Hoàng Lan lại có thể quyến luyến chốn hậu cung ngọt ngào. Nơi ấy có gì tốt đẹp? Trăm người con gái cùng chung một chồng thì hạnh phúc lắm ư? Hay là Lê Tư Thành hẳn thực sự yêu thương Hoàng Lan, hai

người tâm đầu ý hợp, đến mức khiến nàng trong mơ cũng gọi tên hắn? Không, Trường Giang càng không tin điều này. Tự cổ chí kim, đế vương vốn vô tình. Hoàng Lan lại không phải mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn. Cứ cho rằng hắn nhất thời hứng thú với nàng, nhưng sau đó thì sao? Sự sủng ái của đế vương cũng như ngọn đèn dầu giữa đêm đông. Khi dầu đã cạn, hứng thú không còn, ai dám chắc hắn sẽ không bỏ mặc nàng để đến bên mỹ nhân khác? Mỗi lần nghĩ đến đó, Trường Giang đã muốn sôi máu. Hoàng Lan của cậu không phải món đồ vô tri để người ta có quyền bạc bẽo!

Nguyễn Hoàng Lan của trước kia, tâm bình lặng, sống giản đơn. Nàng không phải tuýp người chịu nhốt mình trong một chiếc lồng ngọt ngào. Những chuyến đi mới là đam mê thực sự của nàng. Không có góc phố nào của Hà Nội là nàng chưa từng đặt chân qua. Không có mảnh đất nào của Tổ quốc là nàng không mơ ước được một lần đặt chân đến. Đối với Hoàng Lan, hành trình khám phá dọc dải đất hình chữ S mới là hành trình tuyệt diệu nhất, đáng để con người ta dùng cả tuổi thanh xuân của mình để dẫn thân và trải nghiệm.

Và Trường Giang hiểu điều đó. Đó là lí do cậu vượt ngàn dặm đường dài để đưa Hoàng Lan đến đây, hoàn thành nguyện ước dang dở cho nàng, giúp nàng tìm lại chính mình của trước kia.

Anh đưa em đến một nơi. Đến đó rồi, nếu em vẫn một mực đòi hỏi cung thì anh cũng không ép em nữa.

Trăm lời thuyết phục nhiều khi cũng không bằng một hành động chứng minh. Đưa Hoàng Lan ngược đèo ngược suối lên đây, thứ Trường Giang muốn chứng minh chính là một cuộc sống an bình, yên ổn nếu nàng chấp nhận buông bỏ.

...

Hai người họ đang ngả lưng trên một thảm cỏ xanh mướt, gối đầu lên tay và khoan khoái ngắm nhìn bầu trời trong vắt. Chiếc xe ngựa mà Trường Giang thuê vẫn đỗ cách đó một khoảng, còn người phu xe thì đi đâu mất tăm, có lẽ là đi tìm bầu trời tam giác mạch cho riêng mình.

Không biết tâm trạng có gì hứng khởi mà Trường Giang cứ ngêu ngao hát hết bài này đến bài khác. Cậu từng là thành viên trong câu lạc bộ nghệ thuật của khoa, ngoài khả năng chơi đàn ghi ta chuyên nghiệp thì giọng hát thực sự cũng rất tuyệt.

"Trường Giang này."

Cuối cùng người chủ động cắt ngang không khí lãng mạn ấy vẫn là Hoàng Lan.

"Anh ở đây."

Mỗi khi Hoàng Lan gọi tên Trường Giang, cậu đều đáp lại như thế, thay cho lời hứa sẽ ở bên nàng trọn đời trọn kiếp, để rồi ba năm sau, mỗi lần nhớ đến người con trai đã từng yêu mình hơn cả sinh mạng ấy, trái tim Hoàng Lan nhói nhói nỗi đau còn sâu hơn dao cắt, không gì khuất lấp được...

"Nếu em nhớ không nhầm thì bây giờ vẫn chưa đến mùa hoa tam giác mạch mà nhỉ? Tam giác mạch thường nở vào độ tháng mười, tháng mười một. Cả một biển hoa như thế này, có phải nở quá sớm hay không?"

"Anh cũng không biết nữa..." Trường Giang đáp: "Năm ngoái anh tình cờ đi ngang qua đây, chính vì trông thấy tam giác mạch ở đây nở sớm nên mới ấn tượng mãi. Năm nay quay lại, hoa vẫn nở sớm như vậy." Rồi cậu hóm hỉnh đáp: "Có lẽ ông trời hiểu lòng người, muốn tạo ra cảnh sắc đặc biệt cho chúng ta chăng?"

Hoàng Anh mỉm cười. Nàng vươn tay ngắt một bông hoa và bồi hồi nhớ lại:

"Ba năm trước, vì phải vào bệnh viện truyền máu mà em bị lỡ mất chuyến đi lên Hà Giang vào đúng mùa tam giác mạch, kể từ đó cứ tiếc ngẩn tiếc ngơ."

"Anh vẫn nhớ lần ấy, sau khi xuất viện, suýt chút nữa em đã một mình bắt xe từ Hà Nội lên Hà Giang chỉ để ngắm hoa, may mà có anh cản kịp, không thì lúc về kiểu gì cũng ồm đòn với bác em."

"Bác em chỉ dọa thôi, không đánh thật đâu." Nàng cười hì hì: "Vớ lại khi ấy em cũng lớn rồi còn gì."

Trường Giang búng nhẹ vào má nàng:

"Trong mắt phụ huynh ấy mà, chúng ta lúc nào cũng chỉ là những đứa trẻ to xác."

Gió thổi mát rượi. Những đợt sóng màu tím lại trào dâng và mất hút phía cuối chân trời.

"Trường Giang này."

"Anh ở đây." Vẫn là câu đáp lại quen thuộc ấy.

"Giờ thì anh nói được chưa?"

Trường Giang hơi nhồm dậ, khó hiểu nhìn Hoàng Lan. Nàng hơi hạ giọng:

"Anh đưa em đến đây không phải chỉ để hoàn thành tâm nguyện ba năm trước thôi phải không?"

# THIÊN HẠ KỲ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 41: Mùa Hoa Tam Giác Mạch (4)

Nói Hoàng Lan nhạy cảm cũng được, đa nghi cũng được, nhưng nàng không tin Trường Giang đưa mình đến đây chỉ đơn thuần để ngắm hoa cỏ. Bị nói trúng tim đen, Trường Giang ngượng nghịu cười. Cậu chỉ về triền đồi màu tím phía xa và nói một câu rất không liên quan:

"Em có thấy hoa tam giác mạch rất đẹp không?"

Hoàng Lan nghĩ mình hiểu Trường Giang muốn nói gì.

"Cây cỏ trong ngự hoa viên đâu đẹp cũng không thể thoát khỏi bốn bức tường cấm cung. Núi giả trong ngự hoa viên sao có thể sánh được với những ngọn núi hùng vĩ ngoài kia."

"..."

"Hậu cung không chỉ ngột ngạt, nó còn là nơi khiến người ta dần dần đánh mất chính mình. Một nơi như thế, em thực sự vẫn muốn trở về?"

Hoàng Lan cúi đầu càng sâu. Suy nghĩ này của Trường Giang cũng chính là suy nghĩ của nàng khi nàng theo chân Lê Khải Triều trốn khỏi cung. Nhưng trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, có những chuyện, Hoàng Lan đã không còn cố chấp nữa.

Thấy vẻ mặt Hoàng Lan lưỡng lự, Trường Giang đặt một nụ hôn lên trán nàng rồi dịu dàng nói:

"Anh sẽ đem đến cho em một khoảng trời yên bình, để khi rời khỏi chốn thị phi, em sẽ không còn gì phải lưu luyến. Nghe lời anh nhé, đừng trở về hoàng cung nữa."

Giọng Trường Giang dịu dàng như nước. Và ánh mắt cậu vẫy quăn lấy nàng, nhẹ nhàng mà thúc giục, khiến nàng không có cách nào lảng tránh.

Suýt chút nữa Hoàng Lan đã gật đầu ưng thuận.

Cùng lúc ấy, một con chim đại bàng từ đâu sà xuống, lượn vòng sát mặt hai người họ. Hoàng Lan không hề sợ hãi trước con chim to lớn, thậm chí sự xuất hiện ấy như cứu cánh cho nàng, khiến nàng có lí do mà đảo mắt nhìn sang hướng khác. Còn Trường Giang, từ sự hồ hững ban đầu, cậu đột nhiên dán chặt mắt vào con chim ấy, miệng lẩm bẩm điều gì đó...

"Có chuyện gì vậy?"

Hoàng Lan bất an lay lay vai Trường Giang. Cậu vẫn mãi miết nhìn theo con chim đại bàng, cho đến khi nó phóng vút lên bầu trời.

"Em không thấy con chim này lạ sao?"

Dõi theo chấm nhỏ trên bầu trời, Hoàng Lan lắc đầu. Một con chim thì có thể có gì lạ?

Trường Giang hạ giọng xuống thấp hơn nữa:

"Con chim này bay theo chúng ta từ Đông Kinh tới đây. Lúc ở phường múa rối nước Lĩnh Sơn, con chim này cũng đậu trên gác mái ngay cạnh chỗ chúng ta ngồi. Anh nhận ra nó, bởi vì trên cánh của nó có một vết thương khá lộ liễu."

Ở phường Lĩnh Sơn, bên ngôi mộ dưới chân núi Tản, giờ đến đồi hoa tam giác mạch... mỗi bước đi, nàng đều thấy một cánh chim chao lượn trên

bầu trời. Cứ tưởng thiên nhiên rộng lớn và khoáng đạt, hóa ra tất cả chẳng phải tình cờ!

Nghĩ ra điều gì đó, Trường Giang ra dấu cho nàng im lặng rồi kín đáo đến bên xe ngựa. Không rõ Trường Giang đã làm gì, chỉ thấy một lúc sau, con ngựa hí vang một tiếng rồi chồm lên, phóng như bay về phía trước.

Phía trước là một triền đồi dốc!

...

Ráng chiều bị ai đó khuấy động.

Chiếc xe ngựa không ai ghìm cương, lao thẳng xuống dốc với tốc độ kinh hồn.

Chỉ nghe xoạt một tiếng, một bóng đen đã lao ra trước mũi xe. Bất chấp chiếc xe ngựa đang phi nước đại về phía mình, người kia vẫn đứng chắn phía trước, bộ dáng vững vàng, tuy khăn trương nhưng không hề nao núng. Khi chiếc xe chỉ còn cách khoảng một trượng, y tung người lên không trung, đập lên lưng ngựa rồi lập tức xoay người lại, tóm gọn đầu dây cương. Nhưng con ngựa đã bị chọc tiết. Mặc kệ dây cương ghì siết đến mức nào, nó vẫn gạt phăng mọi chướng ngại và lao như điên về phía trước.

Một cách lạnh lùng và có phần tàn nhẫn, người kia rút kiếm ra rồi chém tới bên hông ngựa. Nhát kiếm của y quá mạnh và chuẩn. Con ngựa khụy hai chân trước xuống, hí lên một hồi thảm thiết rồi dừng lại hẳn.

Khống chế tình hình xong, người kia quay lưng lại, nôn nóng vén rèm xe lên:

"Trường Giang, Hoàng Lan, hai người..."

Ba chữ "không sao chứ" còn chưa kịp nói ra đã bị nuốt ngược trở lại.

Bên trong xe trống không!

Cùng lúc ấy, từ trên triền đồi, có hai bóng người đang hối hả đi xuống. Trường Giang gườm gườm nhìn kẻ đứng trước mặt mình, bàn tay đang nắm lấy Hoàng Lan giờ mới nói lỏng hơn một chút.

"Anh dám đi theo chúng tôi?"

"Cậu dám đặt bẫy ta?"

Chẳng hẹn mà gặp, cả Trường Giang và Phạm Anh Vũ đều khó chịu hét lên.

...

Quan sát kỹ cách con chim đại bàng sà xuống trước mặt bọn họ, Trường Giang liền đoán ra nó đang chịu sự điều khiển của ai đó, vì thế, cậu mới lén đâm vào lưng ngựa, chọc nó nổi điên lên, dụ kẻ đó phải ra mặt.

Quả nhiên là Phạm Anh Vũ!

Giờ Trường Giang mới hiểu vì sao Phạm Anh Vũ lại bằng lòng để hai người họ rời khỏi Viên Diệp cư. Là y đã dùng đại bàng âm thầm theo dấu hai người họ. Vì thế, dù họ có đi đến chân trời góc bể, y vẫn dễ dàng tìm ra.

Phạm Anh Vũ...

Phạm Anh Vũ...

Trường Giang đã quá coi thường y rồi!

...

Gió trên cao nguyên lồng lộng.



Giữa biển hoa tím ngút ngàn, ba người họ ngồi sóng vai nhau. Trường Giang có vẻ vẫn cay cú vụ mình bị một con chim theo dõi. Hoàng Lan thì thoải mái hơn đôi chút. Phạm Anh Vũ tuy thần bí nhưng chưa bao giờ đem đến cho nàng cảm giác bất an. Mặc kệ Trường Giang và Phạm Anh Vũ cự qua cãi lại, nàng chỉ ngồi bó gối, lặng lẽ ngắm tam giác mạch.

Trời rộng thênh thang. Non xanh trùng điệp. Hoa tam giác mạch như những hạt mưa bụi, lất phất rơi xuống rồi đọng thành một dải giữa cánh đồng, vương kín tầm mắt con người...

"Rốt cuộc phải thế nào thì anh mới chịu buông tha chúng tôi?"

Khi đã bình tâm lại, Trường Giang không còn bực Phạm Anh Vũ nữa. Đành rằng y theo dõi hai người họ, nhưng cái cách y liêu mình ra chặn xe ngựa lại chứng tỏ y không có ác ý.

"Cậu hiểu lầm rồi. Tôi đến đây không phải vì theo dấu hai người."

Dĩ nhiên Trường Giang chẳng đời nào tin Phạm Anh Vũ. Nhưng lời này của y lại là thật. Lấy chân gạt một khóm cỏ khô trước mặt, Phạm Anh Vũ lẳng lặng đáp:

"Thực ra có một chuyện tôi vẫn chưa nói cho hai người biết."

...

Và rồi, từ cổ họng Nguyễn Anh Vũ, hai tiếng "kỳ độc" như bị ghì lại, mãi sau mới bật được ra ngoài.

Y vốn không định tiết lộ chuyện này, nhưng khi ở Viên Diệp cư, chứng kiến cảnh Trường Giang ngày đêm túc trực bên giường bệnh, vì Hoàng Lan mà lo lắng quên ăn quên ngủ, y cảm thấy không đành lòng che giấu hai người họ thêm một ngày nào nữa.

"Anh Vũ, anh... anh đang nói cái gì vậy?" Hoàng Lan cảm thấy như có sét đánh ngang tai: "Kỳ độc gì? Ai hạ độc? Hạ độc ai? Tôi không hiểu gì hết!"

Phản ứng của Trường Giang thậm chí còn gay gắt hơn. Cậu sấn đến, hung hăng nắm lấy cổ áo Phạm Anh Vũ:

"Đủ rồi! Phạm Anh Vũ, đừng đùa nữa! Đang yên đang lành, tôi không cho phép anh dùng mấy lời vớ vẩn ấy để lừa gạt Hoàng Lan!"

Phạm Anh Vũ bình tĩnh gỡ tay Trường Giang ra.

"Cậu cho rằng ta từ Viên Diệp cư đến đây chỉ để nói với hai người những lời vô nghĩa?"

Nếu là trước đây, Hoàng Lan luôn khâm phục Phạm Anh Vũ bởi sự lạnh lùng và trầm tĩnh thì bây giờ, chính tác phong ấy lại khiến nàng sợ hãi, bởi nàng hiểu rằng, Phạm Anh Vũ là một kẻ không biết nói đùa.

Kỳ độc... Độc mà không phải là độc, vì nó chưa gây chết người ngay tức khắc; thứ gây ra cái chết lại quá đời thường, có khi chỉ là một giọt nước mưa, một cánh hoa đào, căn bản không ai ngờ tới. Kỳ độc vô hình và bí hiểm như thế, khiến người ta không thể phòng tránh, càng không thể phản kháng lại. Nhưng kỳ độc có đáng sợ đến đâu cũng không đáng sợ bằng tâm cơ của kẻ hạ độc. Hạ kỳ độc, hẳn tự cho mình cái quyền nắm giữ tính mạng người khác trong tay, cần thì giữ lại, khi vô dụng thì loại trừ...

Tử tà Lưu Tích Nguyên!

Tuy Lưu Tích Nguyên làm mưu sĩ cho Cảnh Thái hoàng đế nhưng hình như tâm huyết của hắn chưa bao giờ đặt ở giang sơn nhà họ Chu. Thậm chí, Phạm Anh Vũ còn tin rằng Lưu Tích Nguyên có liên quan tới sự kiện "Nam cung phục tịch", gián tiếp gây ra một cuộc thanh trừng đẫm máu để xóa

mọi dấu vết về sự tồn tại của hắn và danh chính ngôn thuận biến mất khỏi Đại Minh...

...Trước khi êm thấm trở về Đại Việt.

Tử tà Lưu Tích Nguyên, hắn dám làm chuyện tà trời đó lắm chứ!

Tài năng đi đôi với dã tâm, con người ta càng không dễ an phận. Rốt cuộc Lưu Tích Nguyên thực sự là ai, hắn có ý đồ gì với hoàng thất họ Lê, Phạm Anh Vũ không biết, y chỉ biết rằng, nếu tìm được Lưu Tích Nguyên, y sẽ giúp Mạc Viên Nhiên tìm ra người con gái đó.

Giọng kể của Phạm Anh Vũ vẫn đều đều:

"Kỳ độc vốn do một viên thái y thời nhà Trần sáng tạo ra, trước đây thường được sử dụng trong hoạt động mật thám, là thứ vũ khí vô hình và lợi hại nhất mà triều đình Đại Việt dùng để đối phó với ngoại quốc, nhất là trong ba cuộc chiến tranh Mông Nguyên. Sau khi Trần Hồ hai nhà sụp đổ, quân Minh sang đô hộ nước ta thì kỳ độc cũng bị thất truyền, kể từ đó, không ai còn nhắc đến nó nữa"

Sự suy kiệt của Hoàng Lan ngày trước là một tác dụng phụ rất nhỏ do kỳ độc đang ủ trong người nàng gây ra. Nếu không phải người hiểu biết cặn kẽ về kỳ độc sẽ không thể phát hiện được. Vì không muốn Hoàng Lan vì vô tri mà uống mạng vô ích, Phạm Anh Vũ mới cảnh báo nàng về kỳ độc, nhưng từ đầu tới cuối, y đều không nhắc tới Lưu Tích Nguyên. Trong một chừng mực nào đó, y vẫn muốn giúp Mạc Viên Nhiên che giấu câu chuyện của mình.

Nếu tỉnh táo hơn, Hoàng Lan sẽ thắc mắc vì sao một người sống trong dân gian như Mạc Viên Nhiên lại am hiểu về độc dược hoàng cung đến thế. Nhưng giờ đây, tất cả cảm xúc trong nàng chỉ còn là sợ hãi, bất mãn và ghê tởm.

Vẫn biết hậu cung là nơi âm hiểm khó lường, vì tranh quyền đoạt sủng, ai dám nói mình chưa một lần trù mưu tính kế? Hoàng Lan không dám mong những phi tần hoa nhường nguyệt thẹn ấy sống với bốn chữ "tâm tư đơn thuần", nhưng cái kiểu bạ ai cũng hãm hại ấy thì thật quá lắm rồi! Nếu có một ngày trở về hậu cung, nàng thề sẽ bắt kẻ đã hạ độc mình phải trả giá đắt. Một lần bị hãm hại, người ta còn có thể nhắm mắt cho qua, nhưng hai lần, ba lần mà cứ nhân từ mãi thì chỉ có kẻ ngu mới làm vậy mà thôi!

Trường Giang thì nhăn mày nghĩ ngợi, chốc chốc lại quay sang hỏi Phạm Anh Vũ:

"Thái y trong cung liệu có thể giải được kỳ độc không?"

Trường Giang vẫn luôn cho rằng thái y là những người có y thuật uyên thâm nhất. Chuyện liên quan đến tính mạng của Hoàng Lan, cho dù phải nhờ đến Lê Tư Thành cậu cũng sẽ nhờ. Tuy nhiên, Phạm Anh Vũ lại lắc đầu:

"Kỳ độc là loại độc dược bí hiểm nhất thiên hạ. Thái y trong cung, đừng nói là bản lĩnh giải độc, chỉ e hai chữ kỳ độc họ cũng chưa từng nghe qua."

"Chẳng lẽ trên đời này không có ai có bản lĩnh giải kỳ độc sao?"

Sắc mặt Phạm Anh Vũ lúc này mới tươi tỉnh hơn một chút. Y trở về phía xa rồi chậm rãi đáp:

"Đó cũng là lý do ta tìm đến đây. Phía bên kia ngọn đồi có một xã gọi là xã Thiên Bình. Dạo gần đây, xã Thiên Bình xuất hiện một loại bệnh khá kì lạ, người trong xã phát điên vô số, sau đó có một vị thần y xuất hiện, dịch bệnh mới được đẩy lùi phần nào. Y thuật của vị thần y ấy cao thâm vô cùng, lại có lòng xót thương kẻ hoạn nạn, kỳ độc trên người Hoàng Lan, biết đâu anh ta có thể hóa giải."

Nghe nói... vị thần y đó... họ Từ.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 42: Thần y họ Từ.)

...

Chú thích:

Hoa tam giác mạch: Loại kiều mạch thân cỏ được trồng nhiều ở vùng núi phía bắc Việt Nam, đặc biệt là ở Hà Giang, hoa lúc mới nở có màu trắng, sau đó chuyển sang phớt hồng rồi ánh tím. Hiện nay, nhiều bạn trẻ thích tìm đến vùng cao để chụp ảnh với hoa tam giác mạch.

...

Có ai đoán ra vị thần y họ Từ ấy là ai không ạ? :))))))

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 42: Thần Y Họ Từ (1)

Chân thành cảm ơn Miêu yêu dấu đã giúp mình beta lại truyện.

(Nếu bạn thấy một người nông phu áo vải bình dị, thoát trông không có gì đặc biệt nhưng sau một thời gian tiếp xúc, bạn lại bị nụ cười hiền từ của y mê hoặc, lại ngưỡng mộ trước phong thái vừa điềm đạm vừa thấu đáo của y, người đó chính là Từ Trọng Sinh.)

...

Nằm trơ trọi phía cuối con đường đất sỏi sau chân núi là một cánh cổng tre xiêu vẹo, mục nát, tưởng chừng như sẵn sàng đổ sập xuống bất cứ lúc nào. Đó là cửa ngõ dẫn vào xã Thiên Bình. Xã Thiên Bình - cái tên mang ý nghĩa bình an đời đời. Thế nhưng cảnh tượng đang diễn ra bên trong lại hoàn toàn đối lập.

Giữa nền trời màu xanh xám hiện lên những ngôi nhà vách đất mái gianh, tất thảy đều tiêu điều, lụp xụp. Một vài ngọn cây cúi mình nhìn xuống mặt đường đầy cát sỏi, thi thoảng mới phe phẩy cánh tay tàn úa mỗi khi có gió chiều thổi qua. Nếu nhìn sâu vào trong những khung cửa sổ hun hút, người ta sẽ thấy từng bóng, từng bóng người đang đứng ngồi, dật dờ như những bóng ma. Hốc mắt họ trũng xuống, để lộ ra con ngươi thụt vào sâu hoắm, đỏ ngầu, vô hồn vô cảm. Vẻ mặt của những người này vừa u ám vừa nhợt nhạt, lại vụn vẹo ra đủ loại sắc thái: nhăn nhó, buồn bực, tức giận, phẫn nộ, kích động) sợ hãi... sắc thái nào cũng có, duy chỉ thiếu đi sự tỉnh táo cần có của một con người. Mỗi khi có ai đó đi ngang qua, họ lại đột ngột lao vọt ra phía trước, bấu tay vào chấn song cửa sổ, có khi đu cả người

lên mà nhìn theo và găm gờ đầy giận dữ. Đâu đó chợt vang lên tiếng cười lạnh lạnh, mang theo âm sắc the thé, cứ thế tan vào trong ráng chiều.

Hoàng Lan kinh hãi lùi ra sau lưng Phạm Anh Vũ. Y nói đúng. Đây không phải là bệnh. Xã Thiên Bình này bị điên cả rồi!

...

Nhác thấy có người lạ xuất hiện, một người đàn ông liền ngừng簸 củi và tập tễnh bước ra. Người đàn ông gầy gò, bị tật một bên chân này chính là xã trưởng, họ Hoàng tên Bảo. Nghe Trường Giang giới thiệu mình là khách phương xa tới, Hoàng Văn Bảo ngần ngại nói:

"Kể từ ngày xã chúng tôi gặp phải tai ương, người dân xung quanh đây đều xa lánh, kì thị, thậm chí không ai thèm buôn bán với chúng tôi nữa. Người ta coi chúng tôi chẳng khác gì bị ma nhập. Hiếm hoi lắm mới có người chủ động tìm đến như các vị."

Hoàng Văn Bảo vừa đi vừa thuật lại ngắn gọn tình hình trong xã. Ba người mới tới là khách, ông ta không nỡ đuổi họ đi nhưng cũng muốn che giấu những gì đang xảy ra. Lặng nhắng một lúc, thấy Phạm Anh Vũ quyết tâm ở lại, Hoàng Văn Bảo cũng không miễn cưỡng họ nữa.

Chân trời phía xa xuất hiện một cột khói. Nhưng cột khói này, nhìn kiểu gì cũng không giống khói đun bếp thông thường. Không khí phảng phất một mùi tanh gây lờm lợm.

"Sáng nay có người bệnh bỏ nhà trốn đi, không may bị trượt chân ngã xuống vách núi. Nghĩa địa cuối xã đã chật kín, thần y không cho chúng tôi đem chôn người chết một cách tùy tiện nữa, sợ rằng không khí bị ô ứ, bệnh tình sẽ lây truyền sang những người khỏe mạnh khác. Hỏa táng là cách duy nhất chúng tôi dùng để xử lí thi thể người bệnh."

Như Hoàng Văn Bảo giải thích, Hoàng Lan tự nhiên cảm thấy buồn nôn. Là khói đốt thi thể! Hèn chi lại có mùi kinh tởm đến vậy! Bình sinh nàng vốn không phải kẻ yếu tim, chẳng qua vì cảnh tượng đang phô bày trước mắt quá mức ghê rợn. Thấy Hoàng Lan cứ ho khạc không ngừng, Phạm Anh Vũ bèn vỗ vỗ sống lưng để giúp nàng trấn tĩnh lại. Y là người duy nhất vẫn giữ được sự lạnh lùng cố hữu, mặc dù trong thâm tâm cũng thầm cảm thấy cực kì không ổn. Ở một bên, Trường Giang chống tay vào bức tường gạch loang lổ, hết dõi theo đám người đang gào thét bên trong rồi lại nhìn đến cột khói vẫn không ngừng bốc cao.

Hoàng hôn vốn thơ mộng, vậy mà giờ phút này lại như nhìn ra màu đỏ của máu. Không gian thê lương đến kì quái. Thậm chí, chỉ một cơn gió thoảng cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

Nghĩ ngợi một hồi, Trường Giang mới quay sang hỏi Hoàng Văn Bảo:

"Hình như mọi người đang thèm khát thứ gì đó phải không?"

Hoàng Văn Bảo thoát đầu hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu lia lịa:

"Thần y cũng nói giống như cậu. Người dân trong xã cứ như bị ma nhập vậy. Không biết họ thèm khát thứ gì, nhưng mỗi khi nổi điên lên, họ chẳng biết mình là ai, thậm chí người thân đứng trước mặt cũng không hề nhận ra. Việc duy nhất họ làm là gây gỗ và đập phá. Trong xã, ầu đả, xô xát cũng vì thế mà xảy ra như cơm bữa." Nói đoạn, Hoàng Văn Bảo chỉ tay về phía những ngôi nhà lụp xụp phía trước, nơi có vài bóng người dật dờ đang đu bám bên cửa sổ: "Cậu có biết vì sao chúng tôi phải nhốt bọn họ lại không? Là thần y bảo chúng tôi làm thế đấy. Ngài ấy bảo đó là cách duy nhất để giữ an toàn cho tất cả mọi người. Phải giam nhốt chính người thân của mình, lòng chúng tôi cũng xót xa lắm, nhưng chúng tôi hiểu rằng nếu mềm lòng, người bệnh còn chạy đi làm loạn khắp nơi, khi ấy tình hình sẽ càng khó khống chế hơn."



Theo lời Hoàng Văn Bảo, căn bệnh này có những triệu chứng quái lạ. Ban đầu người bệnh ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn. Họ thích nói cười nhưng câu chuyện nói ra không gãy gọn. Càng về sau, tâm trí họ bắt đầu trở nên hỗn loạn, không tự chủ được hành vi của bản thân, nhận thức không rõ ràng, phản ứng lại với cả người thân xung quanh.

Hình như họ đang thèm khát thứ gì đó, thèm khát đến điên cuồng...

Họ không biết mình là ai, thậm chí người thân đứng trước mặt cũng không hề nhận ra...

Trường Giang chau mày nghĩ ngợi. Trong tâm trí cậu, một khái niệm mơ hồ đã dần định hình.

"Sao mọi người không báo quan trên?"

Người hỏi câu này là Phạm Anh Vũ. Y khá nhạy cảm với những vấn đề liên quan đến quan lại hay triều đình. Hoàng Văn Bảo vừa định trả lời thì một người thanh niên tên Lực đã tranh lời ông ta.

"Anh tưởng chúng tôi không báo quan sao?" Giọng điệu người trẻ tuổi pha chút mỉa mai: "Báo rồi, chúng tôi đã bẩm báo hàng chục lần rồi ấy chứ. Ban đầu lão quan huyện cũng cử người đến xã tôi xem xét, nhưng khi tình hình trong xã nghiêm trọng hơn, bệnh tình lan rộng thì chính lão quan cũng chạy mất tăm mất tích. Lão ta còn nói vì xã Thiên Bình đắc tội với thần linh nên mới bị trời phạt. Thiên mệnh không thể chống lại, thay vì đeo bám lão, chúng tôi nên về nhà lo hậu sự cho người thân thì hơn. Lão quan huyện khốn kiếp! Lão ta sợ bị lây bệnh nên mới chạy nhanh như thế, lại còn bày đặt thiên với chả mệnh!"

Sợ dĩ Lực tức giận vì em trai của y cũng bị bệnh, đang nằm vật vã trong kia. Ngày ấy, lão quan huyện Bùi Khiêm bỏ mặc xã Thiên Bình, Lực giận đến mức suýt nữa thì gây gỗ với cả lính huyện.

Hoàng Văn Bảo ngửa cổ lên trời, thống thiết nói:

"Thiên mệnh gì chứ? Cả xã tôi ăn ở hiền lành, không làm chuyện gì trái với lương tâm, có đâu lại đắc tội với thần linh? Chúng tôi hiểu. Cả dân trong xã ai cũng hiểu. Trời thì cao, vua lại ở xa, là quan trên nhắm mắt làm ngơ, bỏ cái xã này tự sinh tự diệt. Cũng may có thần y thương tình đến cứu giúp, nếu không, dân nghèo chúng tôi thật không biết làm sao cho phải."

Hoàng Lan để ý rằng cả Hoàng Văn Bảo và Lục đều rất kính trọng vị thần y kia. Dù chưa biết y là ai, nhưng cái cách y dặn dò người dân hỏa táng để tránh bệnh tình lan rộng và giam giữ người bệnh để họ khỏi gây loạn khiến nàng không thể không thán phục, bởi cách nhìn nhận ấy, so với y khoa hiện đại cũng chẳng khác là bao.

Cảnh tượng thê lương của xã Thiên Bình suýt khiến ba người Phạm Anh Vũ quên mất mục đích của mình khi đến đây. Đến khi tỉnh tâm lại, Trường Giang liền hỏi Hoàng Văn Bảo:

"Vậy vị thần y ấy đang ở đâu? Ông đưa chúng tôi đi gặp ngài ấy được không?"

Hoàng Văn Bảo đáp:

"Thần y lên núi hái thuốc rồi, nhanh nhất cũng phải chiều tối nay hoặc sáng mai mới trở về. Người đến xã Thiên Bình đều là khách quý. Nếu ba vị không chê phiền phức thì có thể ở lại đây đợi ngài ấy. Trong xã vẫn còn nhà bỏ trống, tôi có thể sắp xếp cho mọi người ở tạm."

Vì sợ phiền phức đến với những người khách lạ nên Hoàng Văn Bảo không quá nhiệt tình giữ chân họ. Đi hay ở, ông ta để cho họ tự lựa chọn. Cuối cùng, không hẹn mà gặp, cả ba người Phạm Anh Vũ đều đồng loạt gật đầu.

...

Vị thần y kia chưa trở về, đám người Hoàng Lan theo chân Hoàng Văn Bảo và Lực dạo một vòng quanh xã. Thiên Bình là một địa phương vẫn còn nghèo nàn lắm. Nhà ở đây được xây chủ yếu bằng đất, mái lợp lá tranh, dẫn lối bởi những hẻm ngõ quanh co, trải đầy cát sỏi. Bên những mái tranh rách tươm, thì thoảng xuất hiện vài ba đụn rơm khô, vài thân cây còi cọc. Hầu như nhà nào cũng có người bệnh đang bị giam giữ. Gương mặt bọn họ phờ phạc, ẩn hiện trong bóng tối, in trên vách nhà thành những bóng hình loang lổ, quỷ dị.

Khi thấy người lạ đi qua, họ liền mở to cặp mắt đỏ ngầu, vô hồn vô cảm, hai tay bám vào chấn song như thể chỉ chực lao ra ngoài, miệng thì không ngừng phát ra những tiếng gầm gừ quen thuộc.

"Chúng tôi cũng không hiểu tai ương này từ đâu rơi xuống. Mọi chuyện xảy ra chưa đầy một năm trước. Khi ấy, một người tiều phu trong xã đột nhiên có những biểu hiện bất thường, giữa đêm tối bỏ nhà vào rừng sâu, đến khi được người nhà tìm thấy thì ông ta đã không còn tỉnh táo, thần trí lẫn lộn mơ hồ, thứ duy nhất ông ta nói được rõ ràng là đòi một thứ thần dược nào đó. Cho đến nay, trong xã đã có hơn năm mươi người bị nhiễm bệnh rồi. Cũng may thần y xuất hiện, giúp mọi người kiểm chế người bệnh, ngăn không cho họ tiếp tục nổi điên, đồng thời tìm cách điều chế thuốc giải cho mọi người."

"Có thể điều chế thuốc giải?" Hoàng Lan hơi nhíu mày. Cách nói này của Hoàng Văn Bảo, nghe giống như xã Thiên Bình bị hạ độc chứ không phải bị nhiễm bệnh vậy.

"Ngài ấy vẫn đang nghĩ cách. Nhưng y thuật của thần y cao minh lắm, chúng tôi tin tưởng ngài ấy nhất định sẽ thành công."

Hoàng Văn Bảo giải thích khi mấy người bọn họ đi ngang qua một ngôi nhà lụp xụp. Đây là một trong những ngôi nhà hiếm hoi có đèn nấn thắp sáng. Ánh đèn từ ô cửa sổ nhỏ hắt ra, tuy không quá sáng nhưng cũng đủ để

Hoàng Lan nhìn thấy quầng thâm nơi khóe mắt của người đi bên cạnh mình. Nàng kín đáo thở dài một tiếng. Cả xã bị nhiễm bệnh, khó trách vị xã trưởng này lo lắng không nguôi, ngày đêm không ngủ...

Càng chứng kiến tận mắt cảnh tượng quái đản ấy, nghi vấn trong đầu Trường Giang càng rõ ràng hơn. Cậu kéo Hoàng Lan ra một góc, tránh xa tầm mắt của đám người xung quanh.

"Anh nghĩ mình biết người dân nơi này mắc bệnh gì rồi."

"Anh biết?"

Hoàng Lan ngạc nhiên hỏi lại. Nghe đâu bệnh tình trong xã đã được khống chế phần nào, nhưng người ta là thần y, còn Trường Giang, cậu căn cứ vào đâu để nói mình cũng biết về căn bệnh này?

Trường Giang hạ giọng thật khẽ, ngữ khí tuy lo lắng nhưng vẫn không nén nổi tự hào vì đã khám phá ra sự thật:

"Tin anh đi, họ bị nghiện ma túy."

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Thân Gửi Độc Giả Thiên Hạ Kỳ Duyên

Chính thức ra mắt page "Tiểu thuyết xuyên không Việt - Thiên Hạ Kỳ Duyên", page chính thức của truyện trên Facebook!

Đây sẽ là nơi để các bạn cập nhật tiến độ đăng truyện, theo dõi thông tin, chia sẻ suy nghĩ về tác phẩm, đồng thời thoải mái chém gió với tác giả ^^.

Like và theo dõi page để cùng giao lưu với những người bạn yêu thích Thiên Hạ Kỳ Duyên như mình nhé!

Bạn nào ngại search tên thì có thể vào theo link dưới đây =))

<https://www.facebook.com/pages/Ti%E1%BB%83u-thuy%E1%BA%BFt-xuy%C3%AAn-kh%C3%B4ng-Vi%E1%BB%87t-Thi%C3%AAn-H%E1%BA%A1-K%E1%BB%B3-Duy%C3%AAn/835989136478304?fref=ts>

CHÚC CẢ NHÀ MỘT NGÀY VUI VẺ, BÌNH AN!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 42: Thần Y Họ Từ (2)

Nghiện - ma - túy?

Trường Giang nói, căn bệnh mà người dân xã Thiên Bình mắc phải chính là nghiện ma túy!

Thật hoang đường! Quá mức hoang đường! Đây là thế kỷ mười lăm, lấy đâu ra cái khái niệm điên rồ ấy?

"Em đừng quên chuyên ngành của anh là luật hình sự. Mấy chuyện kiểu này, anh thuộc nằm lòng rồi. »

Trường Giang đọc được sự nghi ngờ trong mắt Hoàng Lan. Cách đây chỉ mấy phút thôi, cậu cũng không nghĩ rằng mình sẽ chấp nhận nỗi sự thực này.

Hồi trước, gia đình người hàng xóm kế bên nhà Trường Giang có người con trai nghiện ma túy. Ông bố vì xót con, không muốn đưa cậu ta đi trại cai nghiện nên chỉ nhốt lại trong căn phòng trên gác thượng. Đêm đêm, những tiếng la hét, tiếng rên rỉ quằn quại vì đói thuốc, rồi cả ánh mắt đỏ ngầu kia... đã khiến Trường Giang thức giấc không biết bao nhiêu lần. Một thời gian sau, cậu con trai kia cũng chết đi, nhưng ấn tượng về căn gác mái nhà hàng xóm thì vẫn đeo bám Trường Giang đến tận bây giờ.

Hoàng Lan trộm nhìn về phía xa, nơi những mái tranh héo úa đang nghiêng mình trầm mặc, có vẻ nàng đã tin lời Trường Giang là đúng.

"Vậy anh định làm gì? Luật sư đâu biết chữa bệnh?"

Trường Giang nhún vai:

"Chúng ta chỉ cần chờ thôi. Vị thần y kia đã làm rất tốt rồi."

Là người bị bỏ lại phía sau, Phạm Anh Vũ đành đứng ở xa và âm thầm đọc khẩu hình của Hoàng Lan và Trường Giang. Gì mà hình sự, luật sư? Càng dịch, y càng phát hiện ra mình chẳng hiểu bọn họ đang nói cái quái gì!

...

Không khí phảng phất mùi giao hương thơm nồng. Trong một căn phòng xa lạ, trên chiếc giường gỗ gụ phủ nệm gấm, có hai bóng người đang quấn chặt lấy nhau. Xiêm ý bị vứt vương vãi, lộn xộn dưới đất. Những âm thanh mờ ám cứ phát ra, triền miên không dứt.

Đột nhiên cửa sổ mở tung. Một cơn gió lạnh ào vào trong phòng. Lão quan huyện phì nộn hừ lạnh một tiếng, vừa nhồm dậy định để đóng cửa thì chợt cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào cổ. Người con gái sau lưng lão ta vội vàng kéo lấy chăn, lúng túng che đi phần thân trên đầy khêu gợi, mắt hạnh mở to, khiếp đảm nhìn kẻ lạ mặt đang đứng bên giường.

Y mặc trang phục dạ hành màu đen, mặt bịt kín, chỉ để lộ ra đôi mắt sắc đến mức có thể giết người. Thanh bảo kiếm trên tay y đang tỏa ra thứ sát khí cổ quái.

Một lúc lâu sau, lão quan huyện mới tìm lại được cảm giác của cơ lười. Lão run rẩy nhìn thanh kiếm kề bên cổ, lắp bắp không thành hồn:

"Người... nhà người là ai?"

Người lạ mặt cười lạnh, chậm rãi nói ra bốn chữ.

Y nói, y là Phong Vân kỳ sĩ.

Bốn chữ "Phong Vân kỳ sĩ" ấy nói ra thật nhẹ nhàng, còn nhẹ hơn cả sương khói mùa thu, nhưng đối với Bùi Khiêm lại chẳng khác gì búa tạ giáng xuống. Người con gái sau lưng lão chột hét lên đầy kinh hãi. Chẳng cần chờ Bùi Khiêm lên tiếng dạy bảo cô tình nhân bé nhỏ, Phạm Anh Vũ đã gây nhẹ tay, hòn đá chạm đến huyết đạo, cô nàng kỹ nữ ngáp ngáp vài cái rồi ngoan ngoãn đổ gục sang một bên, không ồn ào nữa.

Phong Vân kỳ sĩ... đến đi như gió, vô định như mây, một kiếm rửa hận, hành đạo thay trời...

"Phản tặc, người muốn gì ở ta?" Lão quan huyện tuy cố cứng giọng nhưng trong lòng lại run rẩy không ngừng.

Phạm Anh Vũ cười nhạt:

"Không biết Bùi đại nhân còn nhớ xã Thiên Bình không?"

Bùi Khiêm giật thót mình, âm ừ cho qua chuyện:

"Cái xã bị nguyền rửa đó, đương nhiên ta vẫn nhớ. Mà người nhắc đến nó làm gì?"

"Ta muốn đại nhân đến đó một chuyến."

Phạm Anh Vũ là vậy. Kể cả khi phán định chuyện sống chết của kẻ khác, mặt y vẫn tỉnh queo. Bùi Khiêm thì trợn trừng mắt lên, lúng búng phản đối:

"Vớ vẩn! Làm gì có chuyện..."

Phạm Anh Vũ vừa ngắt lời lão vừa mờ ám xoay xoay thanh bảo kiếm:

"Tin ta đi, đại nhân sẽ không muốn từ chối đâu."

Bùi Khiêm sợ đến ướt cả quần!



"Đi, đi, ta đi." Lão gật như gà mổ thóc: "Phong Vân đại hiệp, đại hiệp bảo ta đi đâu thì ta đi đó."

Phạm Anh Vũ hài lòng thu kiếm về.

"Ta biết Bùi đại nhân là người dễ nói chuyện mà. Ngày mai, phiên đại nhân dẫn lính huyện đến đó, giúp vị thầy thuốc họ Từ ở đó chữa bệnh với mọi người, khi nào hết dịch bệnh mới được trở về nhà, được chứ?"

Quá lắm rồi! Đợi cái xã đó hết bệnh để ông mày đây cũng mồ yên má đẹp à?

Cảm thấy đề nghị của Phạm Anh Vũ quá mức phi lý, Bùi Khiêm đang định kì kèo trả giá thì chợt chạm phải ánh mắt còn sắc hơn kiếm của y, dũng khí cũng theo đó mà tan sạch. Mãi đến khi bóng dáng Phạm Anh Vũ mất hút trong màn đêm tối đen như mực, lão mới tự tát vào mặt mình cho tỉnh lại.

Một canh giờ trước, đương kim hoàng thượng hạ thánh chỉ lệnh cho Bùi Khiêm xử lý dịch bệnh hoành hành ở xã Thiên Bình. Nửa đêm, Phong Vân kỳ sĩ cũng nhiệt tình vắc kiếm đến tìm lão, thậm chí còn bắt lão ở lại cái xã điên đó đến khi nào hết dịch bệnh mới được về. Mà cả hai người này, Bùi Khiêm đều không dám đắc tội.

Ngồi trên giường, lão quan huyện cứ nghệt mặt ra, và rồi, lão khóc rống lên như một đứa trẻ.

...

Thiên Bình là một xã nghèo. Ngày ngày đàn ông lên rừng kiếm củi, sau đó mang lên huyện bán lấy tiền, phụ nữ ở nhà trồng rau dẹt vải. Cuộc sống tuy thiếu thốn nhưng đã từng rất yên bình.

Đã từng rất yên bình...

Bây giờ đang là chính ngọ. Mặt trời như một quả cầu lửa khổng lồ treo lơ lửng trên đỉnh núi. Trên những con đường ngoằn ngoèo, gió cuốn cát bụi bay mờ mịt.

Hoàng Lan đang đứng trước ngôi nhà khang trang nhất xã Thiên Bình. Nói là khang trang, kì thực, nó cũng chỉ là ngôi nhà ba gian được xây vụng về bằng đất, phía trước nhà có một mảnh vườn trồng các loại hoa cúc, hoa đồng tiền... Ngôi nhà này là của Hoàng Văn Bảo. Vì cha mẹ đã qua đời trong một vụ lở đá, một mình Hoàng Văn Bảo không ở hết ngôi nhà rộng thênh thang nên ông ta liền cho mấy người Hoàng Lan mượn để ở tạm, bản thân thì sang nhà hàng xóm ở nhờ. Vị xã trưởng họ Hoàng này lúc nào cũng tốt bụng và nhiệt tình như thế.

...

Đến chiều ngày hôm sau, vị thần y kia mới trở về. Trên vai y là một gói lá thuốc. Vì ở xa nên Hoàng Lan không thể trông rõ diện mạo của y, chỉ thấy loáng thoáng một người có dáng dấp dong dỏng cao, mặc bộ quần áo nâu giản dị cùng chiếc nón đội đầu đặc trưng của tầng lớp nông phu thời bấy giờ. Y trao gói thuốc cho Lực rồi tiến đến chỗ giếng khơi để rửa sạch bụi bẩn bám trên người.

"Thầy lang!"

Hoàng Lan vừa gọi vừa tiến về phía giếng khơi. Chưa quen chưa biết, nàng chỉ gọi y là thầy lang, không vội gọi y là thần y như người dân trong xã.

Nghe có người gọi mình, người kia ngừng động tác, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Và bước chân vốn hối hả của Hoàng Lan cũng chợt khựng lại.

Khoảnh khắc ấy, nàng đã nhận ra y.

Trăm ngờ vạn ngờ, Hoàng Lan cũng không thể ngờ rằng hôm nay nàng sẽ gặp lại người ấy.

Người đầu tiên nàng gặp khi đặt chân đến thời đại này.

Người đã cứu mang nàng trong những ngày bỡ ngỡ nhất.

Từ Trọng Sinh!

...

Vốn định nói lời tiễn biệt Trường Giang rồi sẽ hồi cung, Hoàng Lan không ngờ cuộc hành trình này lại dài đến vậy, lại càng không nghĩ sẽ có ngày nàng gặp lại Từ Trọng Sinh.

Ai đó đã từng nói, tuy đất trời rộng lớn, nhưng chỉ cần hữu duyên, chắc chắn sẽ có ngày tương ngộ.

Hai người họ đang ngồi trên một gò đất cao. Từ đây, ngoảnh mặt sang trái sẽ nhìn thấy nóc nhà của Hoàng Văn Bảo, ngoảnh mặt sang phải sẽ nhìn thấy cánh đồng tam giác mạch bạt ngàn. Cả ngày hôm nay, mỗi khi rảnh rỗi, Hoàng Lan đều đến đây, tự tìm cho mình một chốn yên bình để ngả lưng sau những suy nghĩ bận rộn.

"Ngày ấy, tôi đến đình làng tìm thì mới hay cô phải theo đoàn nhạc công vào cung diễn tấu. May mà cô vẫn bình an."

Từ Trọng Sinh, y vẫn là y của ngày hôm qua, vẫn bộ quần áo nông phu màu nâu sẫm chỉ, vẫn gương mặt hiền hòa nồng hậu, vẫn tác phong từ tốn chất phác ấy. Đã lâu không gặp, y vẫn nhớ Hoàng Lan, người con gái kì lạ mình từng cứu mang và để lạc mất.

Nghe Từ Trọng Sinh nói vậy, Hoàng Lan chỉ mỉm cười cho qua chuyện. Nàng không muốn kể hết cho y nghe những gì mình đã trải qua. Nửa năm,

hai lần lưu lạc chân trời góc bể, dẫn thân hang hùm miệng sói, kiếp sinh tử cũng đã đổi đầu, nếu để Từ Trọng Sinh biết được những chuyện này, người như y chắc chắn sẽ lại lo lắng.

"Ngày ấy tôi đi đánh đàn thay Hà, bất đắc dĩ bị đưa vào cung, cũng nhờ hoàng thượng và mọi người đối xử tốt nên mọi chuyện đều yên ổn." Hoàng Lan vẫn vờ lộn tóc trong tay: "Mà sao bỗng nhiên anh lại trở thành thần y? Anh biết chữa bệnh cứu người từ khi nào vậy?"

Ở với vợ chồng Từ Trọng Sinh một thời gian, vậy mà Hoàng Lan chưa từng nhìn ra y biết chữa bệnh cứu người. Nàng vẫn nhớ rất rõ ngày đầu tiên mình tỉnh dậy ở thời đại này, Từ Trọng Sinh đang ngồi sắc thuốc ngoài sân, động tác thuần thục tỉ mỉ, các vị thuốc cũng được phân loại ngay ngắn, gọn gàng. Chứng kiến cảnh ấy, Hoàng Lan chỉ nghĩ một cách đơn giản rằng sắc thuốc là một kĩ năng phổ biến mà cư dân cổ đại đều biết, hơn nữa những ngày sau đó, Từ Trọng Sinh vẫn lên núi kiếm củi như thường nên nàng vẫn không mấy may nghi ngờ.

Người rơi xuống vực sâu như thế, nặng thì mất mạng, nhẹ thì gãy tay gãy chân, vậy mà Từ Trọng Sinh lại nói rằng Hoàng Lan chỉ bị trầy xước sơ sơ, uống chút thuốc là khỏi. Mà quả thực, nàng cũng thấy bản thân mình hồi phục rất nhanh. Ngày ấy nàng vẫn ngu ngơ tin lời Từ Trọng Sinh. Nhưng bây giờ, nàng đã học được cách nghi ngờ tất cả.

Trong ba ngày Hoàng Lan hôn mê, rốt cuộc Từ Trọng Sinh đã trở những công phu gì để giúp nàng chữa lành những vết thương trí mạng?

"Việc đã đến nước này, tôi cũng không muốn giấu cô nữa." Từ Trọng Sinh đã sớm nhận ra sự khác thường trong mắt Hoàng Lan, chẳng qua, nàng đủ kiên nhẫn để chờ y tự giải thích. Nghĩ đoạn, Từ Trọng Sinh thờ dãi: "Tôi đã nói dối cô về chuyện bà ngoại mình từng nấu cơm cho nghĩa quân Lam Sơn. Thực ra không phải vậy đâu. Nhà tôi bốn đời đều theo nghề thuốc, ông nội của tôi là quân y phục vụ trong nghĩa quân. Sau khi vua Thái

Tổ đánh đuổi quân Ngô ra khỏi bờ cõi và lên ngôi, ông cũng theo lệnh mà vào thái y viện. Ông nội tôi là một thầy thuốc giỏi, dù ở quân doanh hay trong cung cấm, ông đều trở hết tài năng để phụng sự đức vua. Nhưng một ngày kia, một vị sủng phi của Ngài bị bệnh nặng rồi đột ngột qua đời, ngài nổi giận lôi đình, bèn hạ lệnh trừng phạt thái y viện, trong đó có cả ông tôi. Con cháu họ Từ chúng tôi cũng bị cấm vĩnh viễn không được hành nghề y. Từ nhỏ tôi đã được ông nội truyền dạy y thuật, lên mười bốn tuổi có thể chẩn mạch bốc thuốc, nhưng lệnh vua đã ban, chúng tôi nào dám trái, kể từ đó không dám xưng mình là thầy lang nữa, chỉ có thể lặng lẽ đi chữa bệnh cứu người..."

Áng mây phiêu lãng phía cuối chân trời. Ánh nắng buổi chiều đuổi nhau đến chân gò đất thì tan thành một dải màu vàng nhạt. Nghe chuyện của Từ Trọng Sinh, bất giác Hoàng Lan nghĩ đến Phạm Anh Vũ. Cha Phạm Anh Vũ cũng từng bị triều đình kết tội oan, y liền quay ra căm hận triều đình. Nay lại xuất hiện một Từ Trọng Sinh y thuật cao minh, chỉ vì một lệnh cấm mà buộc phải mai danh ẩn tích...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 42: Thần Y Họ Từ (3)

Quá khứ xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng Hoàng Lan vẫn rất tin tưởng vào Tư Thành và triều đình hiện giờ, bởi vậy, nàng tránh nhắc tới những hiểu lầm xưa cũ nữa, chỉ cảm cảnh nói với Từ Trọng Sinh:

"Người như anh mà mai danh ẩn tích ở chốn thôn dã, nói thực, tôi cảm thấy tiếc thay anh."

Từ Trọng Sinh lắc đầu:

"Cô lại nghĩ đi đâu vậy? Sống một cuộc sống bình thường đâu có nghĩa phải mai danh ẩn tích! Ngày qua ngày, người chồng cày thuê cuốc mướn, vợ ở nhà trồng rau dệt vải, cuộc sống bình dị mà yên ấm, không phải rất tốt sao?"

Không biết Hoàng Lan có nghe lầm không, nhưng giọng nói của Từ Trọng Sinh có gì đó không được tự nhiên, thậm chí còn hơi nghèn nghẹn. Rồi nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội quay sang hỏi y:

"Phải rồi, Hà đâu?"

Hà là vợ của Từ Trọng Sinh. Nhớ lần ấy, Hà bị ốm nặng không thể đến đình làng hầu quan, Hoàng Lan xung phong đi thay để rồi bất đắc dĩ phải nhập cung. Hai vợ chồng họ thường đi cùng nhau như hình với bóng, nay Từ Trọng Sinh vượt ngàn dặm đến đây nhưng lại không có Hà đi cùng, nói kiểu gì cũng thấy kì quặc.

Nghe nhắc đến Hà, sắc mặt Từ Trọng Sinh trầm hẳn xuống. Y vươn tay bứt lấy một nhánh cỏ son. Nhựa từ nhánh cỏ tỏa ra một mùi thơm dịu ngọt. Ánh mắt của Từ Trọng Sinh khẽ lay động, đượm buồn như cánh nhạn giữa trời thu.

"Cô ấy mất rồi."

Y lẳng lặng đáp, đến hơi thở cũng thật nặng nề.

Người phụ nữ hiền hậu ấy... đã mất?

Mất rồi?

Hoàng Lan cảm thấy lòng mình chùng xuống.

"Là Lê Thụ?"

Nếu việc Hoàng Lan thả cô bé nọ khiến Hà bị liên lụy, cả đời này nàng cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

"Không phải Lê Thụ." Từ Trọng Sinh lắc đầu. Sau lần Hoàng Lan cứu đứa bé đó, Lê Thụ cũng không tìm đến nhà y nữa, nghe đâu tháng trước đã chết bất đắc kì tử: "Hà mất bởi bạo bệnh. Tính ra cũng sắp đến trăm ngày của cô ấy rồi..."

Trong trí nhớ của Hoàng Lan, Hà là người phụ nữ hiền thực, chất phác. Đôi hài mà nàng ấy mua cho nàng, nàng vẫn giữ đến tận bây giờ. Một người tốt như vậy lại bị mất bởi bạo bệnh, ông trời có ác quá không?

"Tôi cả đời chữa bệnh cứu người, nhưng cuối cùng lại không cứu được người mình yêu thương nhất. Hoàng Lan à, tôi vô dụng lắm phải không?"

Hoàng Lan ái ngại nhìn Từ Trọng Sinh, chỉ thấy sự thương tâm trong mắt y còn chân thật hơn cả ánh tịch dương đang hiện diện cuối trời.

"Nếu trách mình vô dụng, anh đã không tìm đến xã Thiên Bình."

Không ngờ Hoàng Lan lại nói như vậy, Từ Trọng Sinh hơi ngẩn ra, cuối cùng thì bật cười. Không sai. Đối với cái chết của Hà, Từ Trọng Sinh đau buồn nhưng chưa bao giờ bi lụy. Chìm đắm trong những hoài niệm đau thương chỉ càng khiến con người ta yếu đuối, mà đó không phải cá tính của Từ Trọng Sinh. Vì thế, sau khi Hà mất, y rời khỏi làng Đan Xá, bắt đầu cuộc sống phiêu bạt nay đây mai đó, làm một thầy thuốc vô danh, đi khắp nơi chữa bệnh cứu người.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương. Mà đối với Từ Trọng Sinh, vết thương trong quá khứ đang dần được chữa lành...

Vốn đến đây để nhờ sự giúp đỡ của Từ Trọng Sinh, nhưng những câu chuyện của y khiến Hoàng Lan cảm thấy thật khó để mở lời. Khi đứng trước một người bất hạnh hơn bạn, bạn sẽ chẳng nỡ van cầu sự giúp đỡ của người ấy.

Đúng lúc ấy thì Từ Trọng Sinh hạ giọng:

"Cô bị trúng độc lâu chưa?"

Hoàng Lan tròn mắt nhìn Từ Trọng Sinh. Chuyện về kỳ độc, nàng còn chưa nói ra, làm sao y đã biết? Mà cái cách hỏi của y, không phải "đúng hay không" mà là "từ khi nào", chứng tỏ y đã khẳng định được chắc chắn người bên cạnh mình bị trúng độc!

"Đừng thắc mắc vì sao tôi lại nhìn ra!" Từ Trọng Sinh nói tiếp: "Thứ nhất, sắc mặt cô không ổn định, da tái, mạch máu nổi lên, hơi thở không đều, đây đều là những biểu hiện của người cơ thể đang nhiễm độc. Thứ hai, xã Thiên Bình xảy ra bệnh dịch, vậy mà cô vẫn bất chấp tất cả để ở đây đợi một thầy thuốc như tôi, việc đó chỉ chứng minh duy nhất một điều, cô cần tôi giúp đỡ."



Nếu bạn thấy một người nông phu áo vải bình dị, thoạt trông không có gì đặc biệt nhưng sau một thời gian tiếp xúc, bạn lại bị nụ cười hiền từ của y mê hoặc, lại ngưỡng mộ trước phong thái vừa điềm đạm vừa thấu đáo của y, người đó chính là Từ Trọng Sinh.

Từ Trọng Sinh, người tiểu phu đã đưa Hoàng Lan từ cõi chết trở về; người bạn giữa phố chợ níu tay nàng, ngăn không cho nàng đối đầu với Lê Thụ vì đã sớm nhìn thấy những rắc rối phía sau; người thầy thuốc có y thuật cao minh, chỉ vì một lệnh cấm của đời trước mà phải giấu mình chốn sơn dã... Con người Từ Trọng Sinh là vậy, tài cao nhưng khiêm tốn, biết tỏ tường thiệt hơn, luôn đem đến cho người ta cảm giác bình an rất khó lí giải.

Biết không giấu được y, Hoàng Lan đành thú nhận về kỳ độc.

Chân mày Từ Trọng Sinh khẽ nhíu lại. Đây là đầu tiên y nghe thấy tên loại độc dược này. Còn Hoàng Lan, cả đêm qua, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, càng suy nghĩ, nàng lại càng không thấy sợ kỳ độc như lúc mới biết tin từ Phạm Anh Vũ nữa. Kỳ độc như một quả bom hẹn giờ, chỉ đợi gặp chất dẫn tác là phát nổ, mà đối với cái chết chưa biết ngày nào đến, nàng sẽ cẩn trọng hơn, nhưng sẽ không vì nó mà bận lòng lo lắng.

"Mầm độc ủ trong người, cần chất dẫn dược để phát độc... trong thiên hạ này, từ lúc nào lại có loại độc dược kì lạ như thế?"

"Nghe nói nó có từ thời Trần, bị thất truyền một thời gian, nay lại xuất hiện trong cung cấm."

Hoàng Lan nhất nhất thuật lại lời của Phạm Anh Vũ. Một ngày trước, chính nàng cũng không biết đến sự tồn tại của kỳ độc.

"Đã có thuốc độc thì ắt phải có thuốc giải, huống hồ thuốc giải của kỳ độc lại chính là thứ gây độc." Từ Trọng Sinh suy nghĩ mông lung: "Tôi không dám chắc mình sẽ tìm được chất dẫn dược, nhưng tôi hứa sẽ làm hết sức mình để hóa giải kỳ độc trong người cô."

"Tôi hiểu mà. Trọng Sinh, cảm ơn anh."

Hoàng Lan cảm kích đáp. Nàng biết tính Từ Trọng Sinh. Y không thích hứa hẹn, nhưng một khi đã làm thì sẽ làm hết sức mình.

Lúc sau, Từ Trọng Sinh nhích gần về phía Hoàng Lan. Ở thời đại này, quan niệm nam nữ nhìn chung khá cứng nhắc, nhưng Từ Trọng Sinh và Hoàng Lan đều coi nhau là bạn nên họ không hề câu nệ mấy thứ khuôn phép đó. Hơn nữa, Hoàng Lan biết rằng y có chuyện quan trọng cần tránh tai vách mạch rừng.

Quả nhiên...

"Chắc cô cũng nhận ra sự khác thường trong dịch bệnh lần này phải không? Căn bệnh mà người dân xã Thiên Bình mắc phải không giống với bất kì căn bệnh nào từng được ghi chép trong lịch sử."

"Họ bị nghiện thuốc phiện." Hoàng Lan nói luôn: "Biểu hiện điên cuồng ấy, chỉ đơn giản là họ đang thèm thuốc phiện mà thôi."

Từ Trọng Sinh lập tức quay sang nhìn Hoàng Lan như nhìn vật thể lạ. Nàng còn chưa biết mình đã nói sai ở đâu thì chợt nghe y hỏi:

"Thì ra cô đã biết?"

Thì ra cô đã biết? Có nghĩa Từ Trọng Sinh cũng biết. Phải rồi, nàng lại quên mất, Từ Trọng Sinh là thần y cơ mà.

"Tôi không biết căn bệnh đó được gọi là bệnh nghiện, cũng không biết thuốc phiện là thứ gì." Từ Trọng Sinh lộ vẻ lo lắng: "Nhưng qua quan sát tình trạng thần trí lẫn lộn của người dân, tôi dám chắc họ đã dùng một loại thảo dược nào đó có tác dụng gây ảo giác."

"Vậy còn trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì sao? Theo như tôi biết, thuốc phiện tuy gây nghiện nhưng cũng không đến nỗi khiến người ta phát điên như vậy."

"Vì một lí do nào đó, họ đã không được dùng thuốc thường xuyên. Sự thèm khát đã khiến họ nổi điên."

Những gì Từ Trọng Sinh nói khá giống với nhận định của Trường Giang. Nhưng đó cũng chính là điều mà Hoàng Lan băn khoăn. Ở thời đại này không thể có heroin hay ma túy tổng hợp. Vậy thì thứ gì đã gây nghiện cho người dân xã Thiên Bình?

Thảo dược...

Chẳng lẽ là hoa anh túc?

Cũng có khả năng! Xã Thiên Bình nằm ở vùng núi phía bắc Đại Việt, vốn là nơi rất phù hợp cho hoa anh túc sinh trưởng.

Cả hai người họ cùng lâm vào trầm mặc. Chẳng hiểu sao, Hoàng Lan lại có cảm giác rằng kỳ độc mà nàng mắc phải có liên quan tới chuyện đang xảy ra ở xã Thiên Bình.

Kỳ độc... hoa anh túc...

"Người dân trong xã mỗi khi thèm thứ thuốc đó là lại nổi điên, bắt buộc tôi phải tìm cách giam họ lại, tránh cho họ xông ra đánh người hoặc làm điều gì đó dại dột. Đồng thời tôi cũng chế ra một loại thuốc tạm cắt cơn mê loạn của người dân. Nhưng thuốc chỉ có tác dụng kiềm chế độc tính phát tác chứ không thể chữa khỏi bệnh. Muốn điều chế thuốc giải, phải tìm được thứ gây nghiện."

Ở thế kỉ hai mươi mốt, khoa học công nghệ phát triển, lại thêm dân trí tiến bộ, việc cai nghiện cho người nghiện không quá khó khăn. Nhưng đây

là thế kỉ mười lăm, một cái bươm kim tiêm cũng không có chứ đừng bàn đến các trại cải tạo hay khoa học công nghệ. Vậy mà Từ Trọng Sinh có thể điều chế được thuốc khống chế độc tính gây nghiện. Nếu y không phải thiên tài thì ai mới xứng với hai chữ thiên tài?

Hoàng Lan tin rằng nếu tìm được loại thảo dược kia, chắc chắn Từ Trọng Sinh sẽ có cách cứu xã Thiên Bình. Biện pháp hiện tại y đang áp dụng là cưỡng chế cai nghiện. Tuy hữu hiệu, nhưng sẽ tốn thời gian và công sức hơn nhiều so với việc dùng thuốc giải.

"Người dân không thể vô duyên vô cớ bị nghiện được." Hoàng Lan vu vơ nhìn xuống dưới, nơi người thanh niên tên Lực đang miệt mài bổ nốt đồng củi trước sân nhà. Lúc đám người Hoàng Lan đến đây, chính Lực đã cùng xã trưởng Hoàng Văn Bảo bố trí chỗ ăn ở cho ba người họ. Nghe đầu em trai của Lực cũng bị nghiện, đang vật vã trong gian nhà phía sau: "Chắc chắn phải có kẻ nào đó vẫn âm thầm cung cấp thuốc phiện cho mọi người."

"Là người trong xã!"

Một giọng nói đột ngột chen ngang. Hoàng Lan giật mình quay đầu lại, chỉ thấy Trường Giang đang bận rộn trèo lên gò đất. Cậu tìm một chỗ sạch sẽ để ngả lưng.

"Mọi người không thấy kì lạ à? Xã Thiên Bình nằm ở vùng sơn dã, mười dặm xung quanh không có lấy một làng mạc nào khác, địa thế vừa hiểm trở vừa biệt lập, trong khi đó, bệnh tình của người dân trong xã không nặng không nhẹ, con nghiện nửa mê nửa tỉnh, cứ như thế duy trì đã gần một năm. Kẻ có thể gây ra tình trạng này, lại ở một nơi cách biệt như vậy, không phải người trong xã thì còn là ai?"

Hoàng Lan và Từ Trọng Sinh bất giác quay sang nhìn nhau. Không hẹn mà gặp, cả hai đều cùng trao nhau ánh mắt kiểu không-thể-tin-nổi. Người

một xã đầu độc lẫn nhau? Rốt cuộc xã Thiên Bình này đã xảy ra chuyện quái quỷ gì?

"Tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan tới thổ nhưỡng của xã Thiên Bình. Chẳng phải hoa tam giác mạch mọc quanh đây cũng nở sớm hơn chu kỳ bình thường đó sao?"

Trường Giang chỉ ra một bằng chứng rất thuyết phục khi cả ba người họ trở lại bên trong.

...

Giếng khơi ở thời này chủ yếu được xây bằng gạch vồ, thành giếng không cao, miệng giếng rộng. Cả xã Thiên Bình chỉ có một giếng khơi duy nhất, chính là nơi Hoàng Lan đang đứng. Nắm chặt sợi dây thừng trong tay, Hoàng Lan múc nước vào chậu rồi cứ thế vãi lên mặt. Hôi nhỏ nàng đã thích vãi nước lên mặt kiểu này, tuy hơi suồng sã nhưng rất sáng khoái. Mà tất cả những gì nàng cần lúc này, âu cũng chỉ là những giây phút được sống sáng khoái như thế.

Có bóng người hiện lên trong chậu nước. Ánh nước loang loáng nhưng vẫn đủ để Hoàng Lan nhận ra Hoàng Văn Bảo.

"Xin lỗi, là chúng tôi đã liên lụy đến mấy người rồi."

Hoàng Văn Bảo nói trong khi loay hoay tìm một chỗ khô ráo để ngồi xuống. Cũng giống như Từ Trọng Sinh, mấy ngày nay, Hoàng Văn Bảo phụ trách việc quản thúc người nghiện trong thôn, một lúc làm việc của ba bốn người, lại không ngủ được một giấc trọn vẹn nên càng ngày càng tiêu tụy. Nếu không vì ánh mắt ông ta vẫn rất tỉnh táo, Hoàng Lan sẽ nghi ngờ rằng Hoàng Văn Bảo cũng đã nhiễm bệnh.

"Xã trưởng à, ông không cần phải áy náy đâu." Hoàng Lan nhẹ đáp: "Là chúng tôi tự nguyện ở lại giúp mọi người thôi. Hơn nữa, người dân xã

Thiên Bình đáng thương như vậy, bỏ họ mà đi, chúng tôi thực sự không nỡ."

Hoàng Văn Bảo gật gù rồi lấy ra một bình nước và ngửa cổ uống cạn. Đoạn, ông ta bùi ngùi nhớ lại chuyện trước kia:

"Ngày trước xã chúng tôi yên bình lắm, đàn ông lên núi kiếm củi, đàn bà ở nhà trồng rau nuôi lợn, cuộc sống tuy vất vả nhưng mọi người đều sống thuận hòa, yêu thương lẫn nhau. Từ lúc bệnh quái ác kia xuất hiện, nó đã cướp đi của chúng tôi cuộc sống bình an, hòa thuận... cướp đi tất cả. Mọi người quay ra thù ghét nhau, nghi kỵ nhau, xa lánh nhau. Đúng là oan nghiệt!"

Hoàng Lan lại mãi mê suy nghĩ về chuyện gì đó. Hồi lâu sau, nàng mới lấy hết can đảm để hỏi Hoàng Văn Bảo:

"Lần trước tôi có nghe Lục nhắc đến thiên mệnh. Trước đây trong thôn đã xảy ra chuyện gì phải không?"

Sắc mặt Hoàng Văn Bảo đột nhiên trở nên u ám. Ông ta nhìn chằm chằm Hoàng Lan, ánh mắt ấy, tuy không thù ghét nhưng lại nghiêm khắc và xa xôi đến đáng sợ. Thấy đối phương có vẻ không muốn hợp tác, Hoàng Lan vội xua tay:

"Thôi, cứ coi như tôi chưa nói gì đi!"

Cố cầu không được, không cầu sẽ tự đến. Hoàng Lan giả bộ từ bỏ, bởi nàng biết, chỉ cần mình làm vậy, Hoàng Văn Bảo sẽ không nỡ tiếp tục giấu giếm mình.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 42: Thần Y Họ Từ (4)

Theo lời Hoàng Văn Bảo, một năm trước, có một người lạ mặt tìm đến xã Thiên Bình và ngỏ ý muốn mua lại toàn bộ đất của bà con với cái giá rẻ mạt. Đất hương hỏa của tổ tiên để lại, hơn nữa còn là nơi sinh sống làm ăn, thế nên, đừng nói là mua rẻ, dù đối phương có trả giá cao gấp đôi, gấp ba thì cũng không ai chịu bán. Người kia hết nài nỉ đến dọa dẫm đều vô ích, nghe đâu còn xảy ra tranh chấp với đám thanh niên trong xã, cuối cùng đành bất mãn bỏ đi.

Cứ ngỡ mọi chuyện đã kết thúc ở đó. Cho tới một ngày, có người tiều phu lên núi đốn củi và tình cờ phát hiện ra một thi thể. Người chết chính là kẻ từng đến hỏi mua đất dạo nọ. Y bị ai đó dùng rìu chém tới chết. Càng kì lạ hơn khi trong tay y, người ta phát hiện ra một nhánh hoa tam giác mạch. Khi ấy chưa đến tháng mười, trong vòng năm mươi dặm quanh đây, chỉ có cánh đồng tam giác mạch gần xã Thiên Bình là trổ hoa sớm nhất!

Quan trên không bắt được hung thủ, cũng không tra ra thân thế của kẻ kia, cứ như thế, vụ án dần chìm vào quên lãng. Nhưng cũng kể từ đó, trong xã bắt đầu xuất hiện một lời đồn quái đản, rằng kẻ thủ ác là người của xã, và đến một ngày nào đó, oan hồn kia sẽ quay trở lại báo thù.

Tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan tới thổ nhưỡng của xã Thiên Bình. Chẳng phải hoa tam giác mạch mọc quanh đây cũng nở trái với chu kỳ bình thường đó sao?

Tam giác mạch nở sớm...

Đất của xã Thiên Bình...

...

Từ lúc bước chân qua cánh cổng tre xiêu vẹo, Hoàng Lan thường có cảm giác mình bị một ai đó dõi theo. Đã rất nhiều lần nàng thử giả vờ lơ đãng để đột ngột quay đầu lại, nhìn sâu vào đoạn đường vắng lặng đằng sau và lại tự trách bản thân đã quá đa nghi. Nhưng chỉ cần nàng tiếp tục bước đi, là cặp mắt bí ẩn đằng sau chiếc mặt nạ bạc ấy lại dõi theo không rời...

...

Bùi Khiêm đứng tần ngần phía ngoài xã Thiên Bình. Lão đã lượn lờ đến vòng thứ bốn mươi mốt mà vẫn không dám bước vào.

Bệ hạ của tôi ơi, ngài thực sự muốn Bùi Khiêm này tuyệt tử tuyệt tôn hay sao?

Đứng trước cái xã bị "quỷ ám", lão quan huyện họ Bùi khóc dở mếu dở. Cuối cùng, thanh kiếm của Phong Vân kỳ sĩ vẫn có sức thuyết phục hơn. Kể ra cũng hài hước. Lần trước lão trốn xã Thiên Bình như trốn hủi, trước khi đi còn khinh thường nhổ một bãi nước bọt, lần này lão lại mặt dày mò đến, khiến trai tráng trong làng vừa trông thấy đã ghét. Đích thân Lực còn dẫn một đám thanh niên cầm gậy xông ra, hò nhau đuổi Bùi Khiêm đi, báo hại lão phải khóc lóc van xin mãi, bọn họ mới cho lão vào.

...

Còn một tuần nữa là đến trăm ngày của Hà nhưng chuyện kỳ độc và dịch bệnh ở xã Thiên Bình khiến Từ Trọng Sinh không dám nghỉ ngơi. Y vừa bỏ công nghiên cứu tài liệu để tìm hiểu thêm về kỳ độc, vừa tiếp tục giúp người dân xã cai nghiện. Có những đêm, khi mọi người đã say giấc, y vẫn miệt mài bên bàn thuốc đến tận khuya, một tay giã thuốc, một tay cầm sách y khoa đọc, như thể chỉ sợ bản thân làm không xong việc. Vì lao lực quá



độ, người y gãy rộc đi, gương mặt vốn gãy gò cũng bắt đầu xuất hiện những góc cạnh. Dân trong xã quý trọng Từ Trọng Sinh, lại thương y vì mình mà vất vả nên có món ngon đều đem đến cho y, nhưng lần nào y cũng từ chối, có khi còn đích thân mang đồ ăn ấy nhường lại cho cụ già sống một mình cuối xã, khiến mọi người càng thêm nể trọng tấm lòng của thần y họ Từ.

Trường Giang không thể phủ nhận cách cai nghiện mà Từ Trọng Sinh đang áp dụng rất hiệu quả. Thứ nhất, Từ Trọng Sinh muốn cách ly người nghiện với cộng đồng. Người nghiện thần trí không tỉnh táo, nếu cứ để họ đi lại lung tung sẽ rất dễ gây ra chuyện xô xát, ẩu đả. Thứ hai, lý do này quan trọng hơn, y muốn cách ly họ với chính nguồn gây nghiện. Tạm thời y chưa biết thứ "ma túy" mà họ nghiện phải là gì, nhưng tình trạng dùng dằng nửa mê nửa tỉnh ấy đã kéo dài gần một năm, chứng tỏ bằng một cách nào đó, họ vẫn âm thầm tiếp cận được nguồn thuốc gây nghiện. Vì thế, chỉ có cách nhốt họ trong nhà, để họ chịu sự quản thúc nghiêm ngặt, Từ Trọng Sinh mới mong họ không thể tiếp cận và dùng thêm thuốc được nữa.

Những người nghiện lúc mới bị nhốt đều không ngừng gây lộn, đập phá. Có lẽ ý thức của một con người vẫn tồn tại đâu đó trong họ, khiến họ không dễ gì chấp nhận việc bị người khác quản thúc, giam cầm. Thỉnh thoảng lại có những kẻ liều mạng trốn ra ngoài. Mỗi lúc như thế, người thân của họ đều không biết phải làm sao, bởi suy cho cùng, không ai nỡ mạnh tay với chính con em của mình.

Lần này cũng vậy. Hoàng Lan vừa ra khỏi cửa, một bóng người nhỏ thó đã lao vụt qua mặt nàng, phía đằng sau, hai người một già một trẻ đang cuống cuống đuổi theo. Con nghiện kia không cần biết có người chặn ở phía trước, cứ thế cắm đầu chạy như điên.

Không nói không rằng, Phạm Anh Vũ bước lên một bước, giáng mạnh vào vai người kia. Hắn chỉ kịp ứ ớ một tiếng rồi lập tức đổ gục xuống.

"Thế cho nhanh!"

Phạm Anh Vũ lèm bèm giải thích rồi ngoắc tay ra hiệu cho hai đôi vợ chồng kia đến đưa con mình về. Hoàng Lan không phản đối cách giải quyết này của y, chỉ dặn dò y làm gì cũng phải chú ý nhẹ tay một chút, tránh đá thương người vô tội.

Nhiều lúc, chính Phạm Anh Vũ cũng không hiểu tại sao đường đường một Phong Vân kỳ sĩ uy chấn giang hồ như mình lại mất thời gian dây dưa với đám người không ra người, quỷ không ra quỷ này nữa không biết.

...

Bùi Khiêm được phái đến xã Thiên Bình kể ra cũng không vô dụng. Lão ta làm quan huyện chưa tốt, nhưng lại rất có tướng làm chân sai vặt!

Ba ngày đến xã Thiên Bình, ba ngày Bùi Khiêm đều có cảm giác nơm nớp bất an, giống như ánh mắt sắc lạnh của Phong Vân kỳ sĩ vẫn đang ngấm ngấm dõi theo lão. Sợ hoàng thượng, sợ Phong Vân kỳ sĩ, thành ra lão quên mất tiêu rằng ở đây mình mới là quan huyện, ai bảo gì lão đều làm nấy, tuyệt đối không dám ho he nửa lời. Trường Giang bảo lão cử lính đến các nhà trông chừng người bệnh, lão gật đầu ngay tắp lự. Xã Thiên Bình nằm cách núi không xa, Từ Trọng Sinh nhờ lão lên núi hái thêm thuốc, lão ậm ừ rồi cũng nhắm mắt dẫn quân đi.

Nhìn lão quan huyện ngoan ngoãn như một con chó con, Phạm Anh Vũ cười thầm trong bụng. Lão dám phản đối một tiếng xem? Y thề sẽ hoạn lão ngay tức khắc!

...

Từ Trọng Sinh y thuật cao minh, Trường Giang có những hiểu biết nhất định về ma túy, Phạm Anh Vũ dám mạnh tay chế ngự người bệnh, Hoàng Văn Bảo lo quản lý tình hình chung, lão quan huyện Bùi Khiêm giữ chân...

chạy việc. Nhờ có sự đồng lòng của tất cả mọi người, tình hình trong xã Thiên Bình đã thay đổi rất tích cực. Cai nghiện không phải việc một sớm một chiều, nhưng ít ra, mọi người đã có lý do để hi vọng. Người nghiện ít nổi loạn hơn trước. Họ đã biết ngoan ngoãn ngồi trong phòng, chịu để người thân bón cho mình từng thìa cháo, cũng không còn bám lấy chấn song cửa sổ mà gào thét như mọi khi.

"Em nhìn xem, Thiên Bình là một địa phương biệt lập, người dân ở đây đa phần đều có quan hệ họ hàng với nhau. Dù một nhà an ổn, nhưng biết đâu anh em chú bác của họ ở nhà kế bên lại bị nghiện thì sao? Nỗi đau là nỗi đau chung, khó trách cả xã chẳng ai vui vẻ nổi."

Lúc mới đặt chân đến đây, Trường Giang đã cảm cảnh một câu như vậy. Nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi. Dưới sự chỉ đạo của Từ Trọng Sinh, dân trong xã mỗi người một việc, tập trung toàn bộ nhân lực, vật lực cho việc cai nghiện. Công việc tuy vất vả nhưng mọi người đã học được cách nở nụ cười, hạnh phúc nhìn người thân của đang trở về từ vực sâu của sự mê loạn.

Thậm chí, Trường Giang còn đề xuất ra một ý tưởng nghe có vẻ điên rồ nhưng khá hiệu quả, đó là cho người nghiện đi "cải tạo lao động". Xã Thiên Bình không thiếu ruộng vườn để cày cuốc, càng không thiếu củi to chưa bổ. Những công việc quen thuộc như cuốc đất, trồng rau, bổ củi, xách nước... đôi khi lại có tác dụng rất lớn trong việc giúp người nghiện khôi phục thần trí, trở lại hòa nhập với cuộc sống bình thường.

Mạnh dặn áp dụng cách cai nghiện của thế kỷ hai mươi mốt, một phần vì Trường Giang thực lòng lo lắng cho xã Thiên Bình, nhưng mặt khác, cậu cũng muốn nhanh chóng kết thúc chuyện rắc rối ở đây để Từ Trọng Sinh toàn tâm toàn ý giúp Hoàng Lan giải kỳ độc.

...

Tối nào cũng vậy, Hoàng Lan đều trèo lên gò đất để ngòai ngắm sao trời và trông về phương Nam.

Trăng đã lên cao. Trên bầu trời, lổm đổm sao bạc.

Hoàng Lan nhẩm tính mình đã rời hoàng cung ngót ba mươi sáu ngày. Ba mươi sáu ngày, sẽ chẳng là gì khi đem so với một đời người, nhưng đối với Hoàng Lan, nó lại như ba mươi sáu năm dài đằng đẵng. Nàng từng trốn thoát khỏi gã mặt sẹo Lý Lượng, xui xẻo đụng mặt băng cướp Hồ Long, vẫy nhảm xe ngựa của tên oan gia Lê Thụ, bất lực trước cái chết thương tâm của Ngọc Huyền, sau đó tương ngộ Trường Giang một cách thần kì, được đưa về Viên Diệp cư tịnh dưỡng. Rời khỏi Viên Diệp cư, nàng cùng Trường Giang tiếp tục phiêu bạt, từ chuyện lộn xộn với gã mặt sẹo cho đến cánh đồng tam giác mạch, cuối cùng vì tìm người giải kỳ độc mà dừng chân tại xã Thiên Bình, gặp lại Từ Trọng Sinh.

Cuộc đời giống như một chuyến hải trình, có khi phẳng lặng bình yên, cũng có khi dập dồn sóng gió. Đích thân trải qua quá nhiều biến động, con người ta thường cảm thấy mọi thứ trôi đi thật mau, nhưng khi tất cả đã qua đi, nhắm mắt hồi tưởng lại, sẽ thấy những ngày tháng ấy dài đằng đẵng như cả thế kỷ.

Suốt ba mươi sáu ngày rong ruổi trời nam đất bắc, Hoàng Lan vẫn tự tìm cho mình một lý do để tiếp tục kiên trì, rằng nàng nhất định phải bình an vô sự cho đến khi hồi cung.

Là hồi cung, chứ nàng không dám nguyện ước xa vời rằng mình sẽ trở về thế kỷ hai mươi mốt.

Cũng chẳng biết từ khi nào, hình ảnh vị vua ấy đã khắc sâu vào tâm trí Hoàng Lan, giống như một giấc mộng ngọt ngào, quên không được, bỏ không đành, càng cố xóa đi lại càng nghĩ đến, khiến nàng chỉ muốn lập tức

trở về bên hẳn, vui mình trong vòng tay ấm áp của hẳn mà ngủ một giấc ngon lành.

Quá mệt mỏi, Hoàng Lan thiếp đi lúc nào không hay.

Trong bóng tối, ánh sáng màu bạc bí ẩn ấy lại lóe lên rồi lặng lẽ biến mất...

...

Từng loại thuốc được bày ngay ngắn trên một chiếc bàn gỗ. Từ Trọng Sinh đang chăm chú đọc một cuốn sách về nam dược, thỉnh thoảng lại tiện tay sờ tới một vị thuốc nào đó rồi nhặt lên, bỏ vào thang thuốc đang điều chế dở trước mặt. Mỗi lúc như thế, sắc mặt y lại thêm phần phẫn chấn.

Từ Trọng Sinh nghĩ mình đã tìm ra thuốc giải.

Cửa sổ bỗng nhiên bật mở. Một luồng gió lạnh ùa vào, cuốn theo một chiếc lá rơi ngay trên bệ cửa.

"Ai?"

Từ Trọng Sinh vớ lấy chày giã thuốc đứng phắt dậy. Nhưng trước khi y kịp nhìn thấy mặt người kia, một bàn tay đã vươn đến, nhanh như chớp bịt chặt lấy miệng y.

Hình ảnh căn phòng chông chênh, chiếc bàn thuốc bị đập đổ, dược liệu nhọc công pha trộn biến thành một đồng hỗn độn trên nền đất... đó là tất cả những gì Từ Trọng Sinh nhìn thấy trước khi ngất lịm.

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 43: Lộ diện.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 43: Lộ Diện (1)

(Câu nói tưởng chừng vô tình của Trường Giang lại dẫn mọi người đến một đầu mối quan trọng. Dùng cần sa đầu độc bà con lối xóm, kẻ này không chỉ kín kẽ và tàn nhẫn, hẳn còn phải là người không bị ràng buộc bởi bất cứ mối thân tình nào!

Trong xã này, chỉ có một người duy nhất sống đơn độc, không còn họ hàng thân thích...)

...

Ngôi nhà này là nơi Hoàng Văn Bảo bố trí cho Từ Trọng Sinh trong thời gian y ở lại xã Thiên Bình chữa bệnh. Nói là nhà, thực ra đó chỉ là một túp lều đơn sơ nằm bên bờ suối, phía trước cửa còn trồng một hàng cau, tuy giản dị mà thanh bình, rất thích hợp với người yêu sự tĩnh lặng như Từ Trọng Sinh. Nhưng sáng hôm nay, khi Hoàng Văn Bảo đến nơi, định hỏi xin y thang thuốc chữa đau đầu thì không thấy Từ Trọng Sinh đâu. Gian trước gian sau đều vắng tanh, chỉ có một chiếc bàn gỗ chẳng hiểu sao lại đổ chống kênh và đóng được liệu vương vãi trên mặt đất, còn người sống trong đó đã biến mất không một dấu vết.

Từ Trọng Sinh đến đây đã lâu, trong suốt thời gian đó, y tận tâm tận lực chữa bệnh cho mọi người, không quản ngại việc lớn việc nhỏ, lại thêm bản tính hiền hậu chất phác, có bát cháo hoa cũng đem chia cho người khác cùng ăn, khiến dân xã Thiên Bình từ già đến trẻ đều một lòng yêu quý y, coi y như thần tiên giáng thế. Nay y đường đột bỏ đi không một lời từ biệt,

hơn nữa phòng ốc còn bừa bộn một cách khó hiểu, khó trách lòng người lo lắng khôn nguôi.

"Hoàng Lan ơi, chị có biết thần y đi đâu không?"

Người thanh niên tên Lực tỏ vẻ sốt ruột khi thấy Hoàng Lan và Trường Giang trở về từ trại cai nghiện. Trong xã Thiên Bình, ngoại trừ xã trưởng Hoàng Văn Bảo thì Lực chính là người ngưỡng mộ Từ Trọng Sinh nhất. Biết hai người này thân thiết với y, hẳn vội vàng đến tìm họ để hỏi chuyện. Nhưng những gì Hoàng Lan biết cũng chẳng nhiều hơn Lực là bao. Sáng hôm nay nàng đã nghe về chuyện của Từ Trọng Sinh, cứ tưởng rằng y chỉ đi đâu đó một lúc, ai dè đã chiều muộn mà vẫn chưa trở về.

Lực lắc đầu, vẻ lo âu càng hiện rõ trên nét mặt.

"Trước nay mỗi khi lên núi hái thuốc, thần y đều báo cho xã trưởng hoặc người nào đó một tiếng, chưa bao giờ không nói không rằng đã bỏ đi như thế này."

"Chắc không có chuyện gì đâu." Trường Giang không nôn nóng như hai người họ. Cậu nhìn vu vơ về phía ngôi nhà bên bờ suối rồi lầm bầm một mình: "Chỉ còn vài ngày nữa là đến trăm ngày vợ của Trọng Sinh. Trọng Sinh lại là người sống có tình có nghĩa. Biết đâu anh ta trở về quê để lo việc cúng tế cho vợ thì sao!"

Trường Giang không nhắc, Hoàng Lan cũng không quên ngày giỗ của Hà, bởi vì Từ Trọng Sinh có thói quen đếm ngược thời gian từng ngày một. Tình nghĩa vợ chồng luôn là thế, không quá mãnh liệt nhưng đủ sâu đậm, khi sống nguyện đời gắn bó, lúc chết lòng người ở lại vẫn day dứt không nguôi.

Đang suy nghĩ mông lung, một giọng nói bất chợt vang lên phía sau khiến cả bọn giật nảy.

"Mấy người đang nói nhảm gì vậy? Tôi mất tích khi nào?"

...

Dạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện lộn xộn. Điều duy nhất mọi người tin tưởng chính là việc Từ Trọng Sinh mất tích. Bởi thế, khi Từ Trọng Sinh đột ngột quay trở lại, hơn nữa đến một cọng tóc cũng không hề suy chuyển, người ta đâm ra lại thắc mắc về một chuyện khác.

Rốt cuộc cả ngày hôm nay y đã đi đâu?

Gian nhà nhỏ cạnh bờ suối. Nước róc rách len qua những tảng đá loang lỗ rêu xanh. Hàng cau già rủ bóng xuống bậc thềm mát rượi. Có mấy người đang ngồi quây quần quanh một gốc cây được đốn đến sát gốc, vừa vắn tạo thành một chiếc bàn nho nhỏ. Người nam mặc áo nông phu màu nâu đợi cho trà ngấm hương sen rồi mới nâng tách lên, rót vào năm chiếc chén sứ đặt cạnh nhau. Động tác rót trà của y vừa đủng đỉnh vừa tao nhã, nhìn kiểu gì cũng không giống tác phong của kẻ thường ngày làm nghề đốn củi.

Hoàng Văn Bảo nhận lấy chén trà từ tay Từ Trọng Sinh, chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi lại đặt xuống, trầm ngâm nhìn Từ Trọng Sinh chờ đợi. Thứ ông ta và tất cả mọi người chờ đợi chính là một lời giải thích của Từ Trọng Sinh. Từ lúc trở về, Từ Trọng Sinh cứ thần thần bí bí, không nói không rằng, nhưng nụ cười đầy ý tứ của y lại khiến người khác nghi ngờ rằng y có chuyện gì đó đang che giấu bọn họ.

Bình thân đặt chén trà xuống, cuối cùng Từ Trọng Sinh cũng chịu phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh đến kì quái do chính y tạo ra.

Lời nói ra không dài không ngắn, rất mạch lạc và rõ ràng:

"Xã Thiên Bình được cứu rồi."



Khi nhắc tới sáu chữ này, gương mặt vốn bình đạm của Từ Trọng Sinh chợt hiện lên vẻ tự hào không thể che giấu. Cũng chính vì nụ cười của y quá mức hiền từ và rạng rỡ, người ta mới càng tin tưởng những lời ấy là chân thực.

Bệnh của người dân xã Thiên Bình... có thể được chữa khỏi?

"Trọng Sinh, anh không nói đùa đấy chứ?" Trường Giang nửa tin nửa ngờ: "Anh thực sự có cách chữa khỏi bệnh cho mọi người ư?"

Từ Trọng Sinh thủng thẳng gật đầu:

"Tôi đã bao giờ nói dối mọi người chưa? Bệnh của xã Thiên Bình tuy hiếm gặp nhưng không phải vô phương cứu chữa. Sau hơn một tháng nghiên cứu biểu hiện bệnh lý, cuối cùng tôi đã tìm ra bài thuốc điều trị dứt điểm căn bệnh này."

Giải thích một đoạn, Từ Trọng Sinh lại dừng một chút, ánh mắt hiền hòa như vô tình đảo qua từng người trước mặt.

Người đầu tiên có phản ứng là Hoàng Văn Bảo. Có lẽ vì quá bất ngờ và vui sướng, ông ta cứ ngây người ra nhìn Từ Trọng Sinh, vẻ mặt bối rối hết như một kẻ trần tục đang đứng trước mặt thánh thần, rất muốn quỳ xuống vái lạy đối phương, nhưng lại sợ rằng đến tư cách để vái lạy mình cũng không có. Phải đợi đến khi Hoàng Lan huých nhẹ vào vai Hoàng Văn Bảo, ông ta mới sực tỉnh. Quay nhìn xung quanh, người nào người nấy đều phấn khởi ra mặt, thậm chí Lực còn cười như vớ được vàng.

"Chúng tôi... thực sự được cứu rồi sao... thưa thần y?" Hoàng Văn Bảo hỏi mà cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Từ Trọng Sinh cười đáp:

"Dân xã Thiên Bình đã kỳ vọng ở tôi nhiều như vậy, sao tôi nỡ để mọi người thất vọng? Bài thuốc này tôi đã nghĩ ra từ lâu, ngặt vì thiếu mất một vị thuốc nên chưa thể hoàn thành được. Vị thuốc này vốn là một loại nấm, một năm chỉ mọc duy nhất một lần ở ngọn núi phía bắc cách đây gần hai dặm, lại rất khó phân biệt với linh chi, nếu không phải đích thân tôi đi hái e rằng không thể hái được." Y đang giải thích về chuyện mình bỏ đi từ sáng hôm qua: "Giờ cũng muộn rồi, để sáng mai tôi kê toa thuốc, mọi người cứ theo hướng dẫn đó mà dùng, có lẽ sẽ phải mất một thời gian, nhưng chắc chắn bệnh nặng mấy cũng khỏi."

Lời nói của Từ Trọng Sinh nhẹ lăm, nhẹ như gió thoảng qua, nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác an tâm rất khó lí giải. Hoàng Lan biết, con người này sẽ không bao giờ khiến nàng thất vọng.

Lực thì càng khỏi nói. Kể từ lúc Từ Trọng Sinh lành lặn trở về, báo thêm tin vui về thuốc chữa bệnh, hăn phấn chấn lên hăn, thao thao bất tuyệt mãi vẫn không hết chuyện:

"Thần y không biết đó thôi, vùng núi nơi ngài đi hái thuốc đáng sợ lắm! Nơi ấy vách đá cheo leo, đường đi hiểm trở, ban ngày là địa bàn của thảo khấu, đêm đến lại có thú dữ hoành hành. Sau khi thi thể của kẻ mua đất được phát hiện ở đó, dân xã tôi càng không dám bén mảng đến đó nữa. Lần sau ngài mà lên núi hái thuốc thì nhớ gọi tôi đi cùng nhé, kéo dọc đường xảy ra chuyện gì thì khổ..."

"Lực ơi là Lực! Cậu nói ít đi một chút được không? Định dọa chết thần y đấy à?" Hoàng Văn Bảo giả bộ lờm Lực rồi quay sang nói với Từ Trọng Sinh: "Thần y đi đường cả ngày chắc cũng mệt. Để tôi đi nấu nồi cháo trứng cho ngài nhé!"

Với xã nghèo như Thiên Bình, cháo trứng là một món ăn xa xỉ. Từ Trọng Sinh vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại đúng thật vừa đói vừa mệt, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu.

"Mấy người cũng về đi, đừng quấy quả Trọng Sinh nghỉ ngơi nữa."

Một giọng nói trầm lạnh và lạt lững xen vào. Quay đầu lại, chỉ thấy Phạm Anh Vũ mặt mày lạnh te đang đứng ngay sau lưng Trường Giang. Trường Giang đã nhiều lần góp ý với Phạm Anh Vũ mà y vẫn không bỏ được cái kiểu thoắt ẩn thoắt hiện dọa chết người ta ấy. Nhưng trái với bản tính đa nghi thường ngày, Phạm Anh Vũ lại khá thờ ơ với việc Từ Trọng Sinh mất tích. Vừa trông thấy y, cả bọn đồng loạt trao cho y ánh mắt đại ý "đi đâu giờ mới về?".

"Tò mò quá không tốt đâu!"

Phạm Anh Vũ quắc mắt nhìn cả bọn rồi kéo Từ Trọng Sinh vào nhà trong. Không biết vì sợ y hay vì thật sự muốn để Từ Trọng Sinh nghỉ ngơi, bọn họ liền bảo nhau ra về.

Trong đám người đó, duy chỉ có mình Trường Giang là vẫn bán tín bán nghi. Đành rằng việc lên núi hái thuốc một lí do quá ư hợp lí, nhưng Từ Trọng Sinh có cần thiết bỏ đi giữa đêm hôm khuya khoắt như thế không? Người hành nghề y vốn rất coi trọng dược liệu, vậy mà khi Trường Giang tìm đến ngôi nhà bên bờ suối, dược liệu lại vương vãi trên mặt đất, chẳng khác gì rơm rạ bị người ta vứt bỏ. Chẳng lẽ trước khi đi, Từ Trọng Sinh buồn chân buồn tay đến mức đem dược liệu ném hết đi như thế? Mà không riêng gì Từ Trọng Sinh, ngay cả Phạm Anh Vũ cũng có điểm kì quái. Trường Giang biết Phạm Anh Vũ là con người kín kẽ, nhưng hành động vừa rồi của y, chẳng thể tính là kín kẽ, nó giống như y đang ngầm khoe khoang với bàn dân thiên hạ rằng ta đây có bí mật thì đúng hơn.

Tóm lại, hai người này chắc chắn có vấn đề!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 43: Lộ Diện (2)

Tin tức thần y họ Từ trở về, mang theo phương pháp chữa bệnh đã lan truyền suốt từ đầu thôn đến cuối xóm. Suốt một thời gian dài, căn bệnh nghiệt quái ác đã hành hạ người dân xã Thiên Bình sống trong sự u mê điên loạn, khiến bao gia đình nhà tan cửa nát, biến một thôn trang vốn yên bình thành địa ngục. Bởi thế, ngay khi tin tức kia được truyền đi, xã Thiên Bình phấn khởi còn hơn dân nghèo được miễn thuế ba năm. Đi đâu người ta cũng ca ngợi tài đức của thần y họ Từ, chỉ thiếu mỗi nước khênh Từ Trọng Sinh lên kiệu để vái sống mà thôi!

Cũng đường đột như khi đến đây, chiều ngày hôm nay, lính huyện của Bùi Khiêm bỗng nhiên bị rút hết, nghe đâu để đi tiểu trừ băng thảo khấu mới nổi do tên thổ phi Hồ Long cầm đầu.

...

Đêm dần buông. Ngôi nhà nhỏ bên bờ suối chìm sâu trong sự tĩnh lặng.

Một bóng người nhẹ nhàng vượt qua khoảng sân loang lổ rồi tiến vào trong nhà. Đèn nến đã tắt từ lâu, nhưng do sớm quen với bố cục ở nơi đây, không quá khó để hẩn tìm đến bên đầu giường, nơi vị thần y được dân chúng ca tụng vẫn đang say giấc.

Để sáng mai tôi đơn thuốc, mọi người cứ theo hướng dẫn đó mà dùng, có lẽ sẽ phải mất một thời gian, nhưng chắc chắn bệnh nặng đến đâu cũng sẽ khỏi.

Kẻ như Từ Trọng Sinh không nên xuất hiện ở xã Thiên Bình. Tốt nhất, trước khi hãn tiết lộ ra bài thuốc ấy, hãy để hãn biến mất vĩnh viễn.

Chiếc rìu vung lên, cắm ngập vào đồng chần màn mềm nhũn.

Trên giường không có người!

Biết có chuyện không ổn, kẻ kia vội vàng thu tay về. Cùng lúc ấy, có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, sau đó chưa đầy một giây, cả căn phòng đang tối tăm chợt bừng sáng.

...

Váy áo hồng tung bay dưới ngàn vạn ánh sao. Hoàng Lan đứng đó, tỉnh lặng mà nghiêm trang, để mặc cho gió trời đùa bỡn mái tóc của mình. Phạm Anh Vũ vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt cố hữu, ngay cả khi chân tướng đã phơi bày trước mặt thì y vẫn thờ ơ như không. Trái với hai người họ, Trường Giang là người duy nhất có biểu hiện phẫn nộ. Ánh mắt cậu dán chặt vào kẻ kia và vào chiếc rìu trong tay hãn, như thể chỉ chực phun ra lửa.

Đương trường bị bắt quả tang, lại thêm khí thế bức người của ba người đứng ngoài bậc cửa khiến kẻ kia run rẩy. Hãn vô thức lùi lại một bước, cố gắng lắm mới kiềm chế được hơi thở của chính mình.

Mọi biểu hiện hoang mang của đối phương đều không qua mắt được Hoàng Lan. Nàng khinh thường nhìn người trước mặt mình, ngữ khí vừa giận dữ vừa thất vọng:

"Ông đến sớm hơn chúng tôi tưởng đó, xã trưởng à."

...

Trước đó một ngày.

Giờ tí hai khắc.

Phía bắc xã Thiên Bình là vùng rừng núi ít người lui tới..

Ánh trăng như tấm lụa vàng rủ xuống nhân gian, phủ hờ lên bóng tối, để lọt ra những khoảng sáng mờ ảo. Xe ngựa chậm chậm lăn bánh, cứ thế nghiêng vụn lá bạch đàn khô. Đường rừng vừa tối vừa hiểm trở, gã phu xe không dám đi nhanh, thi thoảng lại cúi húi thấp một ngọn đèn khác, thay cho ngọn đèn cũ đã sắp lụi tàn.

Thình lình, giữa rừng lá xào xạc vang lên một âm thanh lạc lõng. Gã phu xe vội vàng kìm cương lại rồi e dè ngó chừng bốn phía. Xung quanh không có ai. Chỉ có tiếng gió thổi vào vách núi dựng đứng. Tự cười mình thần hồn nát thần tính, gã chep miệng rồi lại tiếp tục thúc ngựa đi.

Nhưng ngay khi vừa quay đầu lại, gã phải cố gắng lắm mới không đánh rơi ngọn roi trong tay.

Người trước mặt xuất hiện từ lúc nào, ma không biết, quỷ không hay. Y mặc trang phục dạ hành màu đen, mang theo thanh bảo kiếm cần ngọc lục bảo, hai tay khoanh đều trước ngực, nhàn tản tựa lưng vào một thân cây bạch đàn, dáng vẻ vừa kiêu bạc vừa ngông nghênh. Ánh trăng màu vàng nhạt chiếu đến người y rồi chậm chậm di chuyển lên chiếc khăn trùm mặt màu đen, để lộ ra cặp mắt sâu không thấu đáy, thậm chí có phần lạnh lẽo. Rõ ràng y đang đứng ẩn lẫn cùng cây cỏ, nhưng lại giống như cây cỏ đang làm nền cho y, vạn vật đều khiêm nhường trước phong thái bí ẩn mà ngạo nghễ ấy. Y đứng đó, bình thản nhìn chiếc xe ngựa dừng cách mình chưa đầy hai trượng, khoe môi bất chợt nở một nụ cười. Trời càng về đêm càng lạnh. Sương đêm chăng mắc khắp nơi. Nhưng không hiểu sao, người phu xe lại cảm thấy trời dù lạnh đến đâu cũng không thể lạnh bằng nụ cười của kẻ đang đứng trước mặt.

Tiếng cười của y, không trầm nhưng rất lạnh.

Đúng đỉnh mà dứt khoát, Phạm Anh Vũ nâng thanh kiếm lên. Viên ngọc lục bảo vẫn đính trên chuôi kiếm, giờ phút này hứng lấy ánh trăng, diễm nhiên tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh nhạt, phản chiếu vẻ đẹp ma mị đến tuyệt ẩn.

Có tiếng người hét lên lên. Kế đó là một khoảng tĩnh lặng tuyệt đối.

May cho đời gã phu xe. Tiếng hét của gã đã đánh thức người ngồi bên trong. Từ Trọng Sinh tỉnh giấc, vén rèm xe nhìn ra bên ngoài rồi vội vã hét lớn:

"Anh Vũ, dừng tay lại! Người này không phải kẻ thù. Đừng hại anh ta!"

Sở trường của Phạm Anh Vũ là dù chiêu xuất ra có quyết liệt đến đâu, y đều có thể nhẹ nhàng thu lại chỉ trong chớp mắt. Nghe tiếng của Từ Trọng Sinh, y lập tức xoay chuyển cổ tay, thanh kiếm kịp thời đổi hướng khi chỉ còn cách gã phu xe khoảng một phân. Gã phu xe nghệt mặt ra, rõ ràng đang kinh hồn bạt vía, Từ Trọng Sinh thì nhảy xuống rồi mau lẹ tiến về phía Phạm Anh Vũ.

"Chuyện này là sao?"

Tuy kiếm đã thu về nhưng Phạm Anh Vũ vẫn cảnh giác trông chừng gã phu xe. Nhiều khả năng hung thủ giết người một năm trước và kẻ gây nghiện cho xã Thiên Bình cũng là một. Vì sợ xảy ra chuyện bất trắc, y luôn âm thầm để mắt trông chừng Từ Trọng Sinh, nhờ đó mới phát hiện ra việc Từ Trọng Sinh bị kẻ nào đó mang ra khỏi xã.

Chẳng lẽ Phạm Anh Vũ đã nhầm? Kẻ đưa Từ Trọng Sinh đi không phải hung thủ mà y đang tìm kiếm?

"Đương nhiên không phải." Từ Trọng Sinh nhìn chiếc xe ngựa rồi lắc đầu: "Có một vị quý nhân muốn mời tôi đến trò chuyện, cùng bàn luận về y thuật, nhân tiện hỏi han về tình hình của xã Thiên Bình. Người này lại

không tiện lộ diện nên mới âm thầm phái người đi đón tôi, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu."

Phạm Anh Vũ bí mật đánh giá Từ Trọng Sinh. Vẻ mặt bình thản, hơi thở đều đặn, ngữ khí hài hòa... tất cả những điều ấy đều chứng minh Từ Trọng Sinh không vì bị uy hiếp mà phải nói dối.

Nhưng nếu y không nói dối, vậy khung cảnh bữa bộn ở nhà y chẳng lẽ tự nhiên mà có?

"Nếu chỉ là gặp mặt đơn thuần, tại sao phải đập đổ cả bàn thuốc?" Phạm Anh Vũ chau mày hỏi.

Biết kiểu gì y cũng nhắc đến chuyện này, Từ Trọng Sinh đành kể lại mọi chuyện. Hóa ra không phải Từ Trọng Sinh bị bắt cóc. Là có người mời y đi thật. Có điều, vì hành tung của người đó cần được giữ kín tuyệt đối nên dù Từ Trọng Sinh là khách, thuộc hạ của hắn cũng chẳng thêm kiêng nể y. Họ đường đột đến không báo trước, mạnh mẽ đưa Từ Trọng Sinh đi, hơn nữa còn chuốc thuốc mê để y không thể phát giác lộ trình, phong cách làm việc có thể nói vô cùng kín kẽ.

Quân tử không để ý tiểu tiết. Từ Trọng Sinh không phiền lòng vì mấy thiệt thòi vặt vãnh ấy. Hơn nữa, trước lúc ngất đi, y đã thấy người kia giơ chân đập đổ bàn thuốc. Dù người kia không làm việc đó, y cũng sẽ làm.

"Nên đập." Cuối cùng Từ Trọng Sinh kết luận: "Tôi đi gấp, không thể để cho kẻ nào đó nhìn thấy bài thuốc cai nghiện đã hoàn tất bày ngay ngắn trên bàn, phải không nào?"



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 43: Lộ Diện (3)

Buổi sáng hôm ấy.

Giờ thìn một khắc.

Phạm Anh Vũ ôm kiếm ngồi trên một mỏm đá, từ nơi đây có thể trông ra đồi tam giác mạch. Nắng sớm tan dưới chân y thành một dải lụa màu vàng nhạt. Không ai biết y bỏ ra đây từ lúc nào, thậm chí mọi người còn không biết y đang ở đây, và hình như Phạm Anh Vũ cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó.

Y đang đợi người.

Vừa trông thấy Hoàng Lan và Trường Giang xuất hiện, y liền bật dậy rồi huyết sáo gọi ngựa đến. Nơi bọn họ hướng tới là ngọn núi nằm ở phía bắc xã Thiên Bình. Đi được một đoạn, làng mạc xa dần, sơn cảnh hiện ra. Gió núi thổi xuống, hòa cùng hương hoa rừng dịu ngọt và mát rượi.

Dọc đường đi, Phạm Anh Vũ không nói gì, Hoàng Lan và Trường Giang cũng im lặng.

Đường vốn không xa nhưng càng lúc càng hiểm trở. Hẻm núi nối tiếp nhau, cao và sâu hun hút. Vì ngựa không thể tiếp tục đi trên những vách đá cheo leo, ba người họ đành xuống ngựa rồi tiếp tục độc bộ, trèo núi băng rừng mà đi. Cứ đi như thế, khi mặt trời gần đến đỉnh đầu, họ mới đến nơi. Hẻm núi mở rộng dần. Ánh nắng như được giải phóng sau chuỗi ngày bị giam hãm, ồ ạt tuôn trào như dòng thác lũ, rọi sáng cả khoảng không phía trước.

Cúi đầu nhìn xuống, thấy giữa mênh mông biển trời hiện ra một thung lũng rộng vô cùng vô tận, thậm chí so với cánh đồng hoa tam giác còn có phần rộng hơn. Cánh đồng tuy rộng lớn nhưng lại chỉ trồng một loại cây duy nhất. Loại cây này mọc cao ngang lưng người, toàn thân màu phớt lục, lá hình bầu dục dài, đang trổ hoa màu hồng tím đặc trưng.

Dù đã tiên liệu từ trước, nhưng khi đối diện với biển cây bạt ngàn ấy, trái tim Hoàng Lan trong thoáng chốc vẫn run lên vì kinh ngạc.

Ở một bên, Trường Giang cũng lẩm bẩm hai chữ...

Anh túc!

Cậu đã đoán không nhầm. Thứ thảo dược gây nghiện cho người dân xã Thiên Bình chính là cây anh túc.

Nơi này đường vào hiểm trở, bốn bề lại có núi cao bao phủ, hệt như lòng đáy một chiếc bình, nếu đứng từ ngoài nhìn vào sẽ không thể phát hiện ra. Rộng lớn như thế, tươi tốt như thế, đừng nói là đầu độc một xã Thiên Bình nhỏ nhoi, chỉ e là muốn đầu độc cả thành Đông Kinh cũng có khả năng.

Một cơn gió thổi tới. Biển cây lại xao động. Cùng là những đợt sóng vờn đuổi nhau đến tận chân trời, nhưng nếu biển hoa tam giác mạch khiến người ta say mê, đắm đuối thì cánh đồng anh túc này lại đem đến cảm giác ghê tởm và hãi hùng.

Có bóng người xuất hiện đằng xa. Màu áo nâu chầm chậm tung bay trong gió, tưởng như đủ sức hắt đổ ánh nắng vàng.

"Trọng Sinh!"

Hoàng Lan mừng rỡ reo lên. Từ Trọng Sinh cười cười rồi tiến lại phía hai người họ. Mặt tích đã nửa ngày nhưng trông y không có vẻ gì giống như bị ngược đãi, thậm chí thần sắc còn có phần hứng khởi hơn bình thường.

"Trọng Sinh, sao anh lại ở đây?"

Hoàng Lan ngờ ngợ hỏi. Sáng nay Hoàng Văn Bảo đến nhà Từ Trọng Sinh và không thấy y, hiện trường còn để lại một đồng bừa bộn, người trong xã đồn rằng y đã bị ai đó bắt cóc. Chẳng lẽ nàng đã nhầm?

Từ Trọng Sinh nhìn một lượt ba người rồi cười đáp:

"Tôi đi gặp một người bạn, không phải bị bắt cóc như mọi người nghĩ đâu."

Phạm Anh Vũ nghe vậy chỉ chán nản quay mặt đi. Y bực, không phải vì Từ Trọng Sinh bị "bắt cóc hụt", báo hại y xách kiếm theo dấu cả đêm, mà bực vì rốt cuộc vị quý nhân kia là ai, Từ Trọng Sinh cũng không biết, chỉ tôn kính gọi người đó hai tiếng "quý nhân".

Nghe nói, người đó cũng đeo một chiếc mặt nạ bạc...

Trường Giang thì kéo Từ Trọng Sinh ra một góc và giải thích tường tận cho y về cây anh túc. Trước đây Trường Giang học chuyên ngành luật hình sự, những thứ liên quan tới ma túy cậu đều đã từng tìm hiểu qua. Từ Trọng Sinh nghe mà gật đầu lia lịa. Những gì Trường Giang nói đều giống với kết quả thử nghiệm của y về nhựa cây anh túc.

Là kẻ bị bỏ sang một bên, thông qua cách đọc khẩu hình của đối phương, Phạm Anh Vũ liên tục chau mày. Từ Trọng Sinh là thầy thuốc, y biết người biết bệnh thì không nói làm gì, nhưng còn Trường Giang? Tại sao cậu ta lại biết về loại cây này? Có thực Trường Giang chỉ là một người bình thường đến từ hòn đảo nào đó tên là Hà Nội không?

Lại nhắc tới Hà Nội. Đến bây giờ Phạm Anh Vũ vẫn không biết nó là chỗ quái quỷ nào!

Tạm gác ý nghĩ về "Hà Nội" sang một bên, Phạm Anh Vũ lớn tiếng gọi to:

"Quay về thôi. Đã đến lúc phơi bày sự thực rồi."

Nghe y nói vậy, Hoàng Lan không quá bất ngờ. Phạm Anh Vũ không phải người bình thường. Những gì nàng mới điều tra ra, chắc chắn y cũng đã điều tra ra được.

...

Trong khi Từ Trọng Sinh được vị "quý nhân" nào đó giúp đỡ để tìm ra loài cây gây nghiện, Hoàng Lan và Trường Giang cũng có việc quan trọng cần làm.

Họ muốn truy tìm kẻ hạ độc!

Một năm qua, có một kẻ nào đó vẫn âm thầm đầu độc xã Thiên Bình. Kẻ này hành động rất kín kẽ, ra tay suốt thời gian dài mà không bị phát hiện, hơn nữa tâm tư còn rất tàn nhẫn, tuy có sẵn thuốc nhưng lại thích đợi cho con nghiện đói thuốc đến vật vã điên cuồng mới chịu nhón ra một chút, mục đích chính là để họ sống lay lắt qua ngày, sống cũng không được mà chết cũng không xong. Kẻ có thể hành động kín kẽ và tàn nhẫn như vậy, xã Thiên Bình có được mấy người?

Em nhìn xem, Thiên Bình là một thôn trang biệt lập, người dân ở đây đa phần có quan hệ họ hàng thân thiết với nhau. Dù một nhà không có người nghiện, nhưng biết đâu anh em chú bác của họ ở nhà kế bên lại bị nghiện thì sao? Nỗi đau là nỗi đau chung, khó trách cả xã chẳng ai vui vẻ nổi...

Câu nói tưởng chừng vô tình của Trường Giang lại gợi ý cho mọi người một đầu mối quan trọng. Có thể đầu độc bà con lối xóm, kẻ đó không chỉ kín kẽ và tàn nhẫn, hẳn còn phải là người không bị ràng buộc bởi bất cứ mối thân tình nào!

Hoàng Lan gặp Lực khi hắn đang ngồi cúi trước sân nhà. Từng giọt mồ hôi lăn trên vầng trán của người thanh niên ấy. Lực chỉ trạc hai mươi tuổi. Y nóng tính, nông nổi, nghĩ gì nói vậy nhưng lại có một ưu điểm.

Người nóng tính lòng dạ thường không sâu!

"Lực này, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?"

Lực ngẩng đầu lên, chờ Hoàng Lan nói tiếp.

"Trong xã này, ai là người duy nhất không còn họ hàng thân thích?"

Câu hỏi của Hoàng Lan khiến nhát riu của Lực ngập ngừng mãi giữa không trung, không tài nào bỏ xuống được.

...

Lực kể rằng, Hoàng Văn Bảo vốn không phải người của xã Thiên Bình. Ông ta là một đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi trong rừng, may mắn được người tiều phu tên Bân nhặt được. Vợ Bân vốn hiếm muộn, trông thấy đứa trẻ bị bỏ rơi thì vừa quý vừa thương, bèn quyết định nuôi dưỡng đứa trẻ, đặt tên là Bảo và chăm sóc không khác gì con đẻ của mình. Thiên Bình là một xã nghèo, nhưng Hoàng Văn Bảo sống với bố mẹ nuôi chưa bao giờ thiếu ăn thiếu mặc. Cuộc sống của gia đình họ lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng phước bất trùng lại, họa vô đơn chí, năm Hoàng Văn Bảo mười sáu tuổi, vợ chồng ông Bân lên núi kiếm củi thì gặp lở đất, từ đó một đi không trở về. Chuyện này xảy ra cách đây đã gần hai mươi năm, kể nhớ người quên, bản thân Lực cũng chỉ nghe người già trong thôn kể lại. Cha mẹ nuôi cùng lúc tử nạn, Hoàng Văn Bảo buồn lắm, rồi thuận theo mong mỏi của cha nuôi, ông ta tìm đến thầy đồ giỏi nhất trong vùng để xin học chữ, mấy năm sau thì lều chõng vào kinh thành dự thi. Nhưng Hoàng Văn Bảo bắt đầu học muộn, lại thêm vận số xui xẻo nên thi mấy lần đều rớt, cực chẳng đã, cuối cùng ông ta đành trở lại xã Thiên Bình, cùng mọi người lên rừng kiếm củi, làm công việc như người cha nuôi trước đây, rau cháo sống tạm

bộ qua ngày. Mọi người thấy Hoàng Văn Bảo hiền hậu chất phác lại có học thức nên nhất trí bầu ông ta làm xã trưởng. Lược còn nói thêm, Hoàng Văn Bảo cần mẫn chất phác, cả xã Thiên Bình này ai cũng yêu quý, kính nể.

...

Trở lại hiện tại.

Cổ nhân có câu: họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh Hoàng Văn Bảo bổ hai nhát rìu vào giường của mình, có lẽ Từ Trọng Sinh sẽ chẳng bao giờ tin kẻ đứng sau tất cả lại chính là vị xã trưởng vẫn luôn một mực sùng bái y!

"Mấy người đang nói gì vậy?" Cố gắng trưng ra một nụ cười thân thiện, Hoàng Văn Bảo vội vàng giải thích: "Là tôi thấy mọi người vật vã khổ sở quá nên mới đến tìm thần y, nhờ ngài ấy nhanh chóng kê đơn thuốc thôi mà."

Bình thường Hoàng Văn Bảo vẫn hay thể hiện mình là một xã trưởng tốt tính và hiền lành, nhưng giờ đây, vẻ mặt vô tội ấy lại khiến Trường Giang ghê tởm. Cậu mĩa mai liếc xéo Hoàng Văn Bảo:

"Đến nói chuyện thì có nhất thiết phải mang theo rìu không? Giường của Trọng Sinh sắp bị ông chém nát rồi kia kìa!"

Sắc mặt Hoàng Văn Bảo tái nhợt. Bấy giờ hắn mới nhớ tới chiếc rìu vẫn đang cầm tay, liền vội giấu nhẹm nó ra phía sau.

"Có gan làm phải có gan nhận. Hoàng Văn Bảo, chuyện đã đến nước này, ông vẫn khăng khăng muốn nói mình vô tội?"

Không trầm mà sâu, không phần nộ nhưng danh thép, lời này của Hoàng Lan đã chặn đứt mọi của sự chống chế Hoàng Văn Bảo. Khi hiểu rằng nói nữa cũng vô dụng, Hoàng Văn Bảo bỗng nhiên nở nụ cười gian tà, vỏ bọc

chất phác bị lộ xuống, trong ánh mắt hiền lành thường ngày chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện bóng tối âm trầm.

# THIÊN HẠ KỲ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 43: Lộ Diện (4)

(Cùng like page: "Thiên hạ kỳ duyên - Ánh Tuyết Triều Dương" trên facebook để cập nhật tình hình up truyện và ủng hộ tác giả nhé! ^^)

"Thì ra chuyện chiều nay là giả? Các người cố tình nói thế để dụ ta ra mặt?" Hoàng Văn Bảo cảm hận nghiến răng.

Kì thực đây là kế sách của Trường Giang. Sau khi tìm ra cánh đồng hoa anh túc và lời mờ đoán được chân tướng của Hoàng Văn Bảo, Trường Giang liền bàn với mọi người tiết lộ về bài thuốc chữa bệnh, mục đích chính là dụ hung thủ xuất đầu lộ diện. Kẻ đó mất một năm đầu độc xã Thiên Bình, đương nhiên không muốn một thầy lang như Từ Trọng Sinh đến phá hỏng chuyện tốt đẹp của hắn. Bởi thế, chỉ cần xuất hiện tin đồn, dù đúng dù sai, hắn nhất định sẽ tìm đến diệt khẩu. Quả nhiên Hoàng Văn Bảo còn nôn nóng hơn cả Trường Giang nghĩ. Hắn không chỉ tìm đến, mà còn chu đáo bổ hai nhát rìu vào đồng chẵn gói bùng nhưng không rõ hình dạng kia.

"Ông nói đúng, nhưng chưa đủ." Trường Giang cười nhạt: "Chúng tôi rút lính huyện đi để ông có không gian tiện bề hành động. Chúng tôi nói rằng trong vùng xuất hiện thảo khấu để ông thoải mái xách rìu đi giết Trọng Sinh rồi nhân thời buổi rối ren, đổ mọi tội danh lên đầu đám thảo khấu đó. Xã trưởng à, chẳng lẽ ông không thắc mắc vì sao mọi hành động tối nay của mình lại thuận lợi như vậy sao?"

Trường Giang nói một câu, Hoàng Văn Bảo lại chột dạ thêm một bậc. Rốt cuộc hắn đã hiểu, là bọn họ dọn đường cho hắn tự chui đầu vào bẫy!



Rồi hẳn bất giác không tự chủ được mà cứ lăm bằm tự hỏi vì sao. Bản thân hẳn che giấu giỏi như thế, hành sự cẩn trọng như thế, đến cả dân Thiên Bình còn bị hẳn qua mặt suốt một năm nay, vậy mà cuối cùng lại bại trong tay mấy kẻ mới tới. Nực cười!

Phạm Anh Vũ tiến về phía chiếc gương đồng treo ở vách tường. Y gạt nhẹ tay, chiếc gương liền xê dịch sang một bên, từ đó để lộ ra một lỗ hổng nhỏ.

"Ta vẫn thắc mắc tại sao luôn là ông sắp xếp chỗ ở cho khách thập phương chúng ta..." Phạm Anh Vũ hừ lạnh: "cho đến khi ta phát hiện ra thứ này. Lỗ nhòm giấu sau gương, kể từ đây có thể thu mọi hành động của chúng ta vào tầm mắt. Sự hào phóng của ông suy cho cùng đều có dụng ý cả."

Hoàng Văn Bảo cúi đầu càng sâu. Phạm Anh Vũ nói đúng. Một Từ Trọng Sinh y thuật uyên bác đã khiến hẳn đau đầu, giờ lại thêm ba kẻ lạ mặt xuất hiện, hẳn an tâm sao nổi? Lúc ở bên ngoài xã Thiên Bình, hẳn đã có ý đuổi khéo đám người Hoàng Lan đi nhưng không được. Cố tình đuổi người lộ liễu quá sẽ gây nghi ngờ, cực chẳng đã, hẳn đành bố trí bọn họ ở tại chính nhà mình, từ đó thông qua những lỗ hổng đặc biệt được nguy trang kín đáo, âm thầm giám sát động tĩnh từ bên ngoài hòng tìm hiểu xem mục đích họ đến xã Thiên Bình là gì.

Bởi vì Hoàng Lan không kể với Hoàng Văn Bảo về kỳ độc! Nàng đến vì lí do cá nhân, kẻ có tật lại giật mình suy nghĩ sâu xa...

Hoàng Văn Bảo luôn muốn trừ khử Từ Trọng Sinh, chẳng qua chưa tìm được thời cơ thích hợp. Hẳn cũng luôn đề phòng ba người mới tới. Đến chiều nay, nghe Từ Trọng Sinh nói về bài thuốc chữa bệnh, Hoàng Văn Bảo hiểu rằng mình không thể chần chừ thêm được nữa. Từ Trọng Sinh phải chết, dù chết quang minh chính đại hay chết một cách mờ ám, y cũng phải chết!

Tương kế tựu kế, Từ Trọng Sinh cũng cố tình nói chờ đến "sáng mai mới kê đơn thuốc", mục đích chính là thúc ép Hoàng Văn Bảo động thủ ngay trong đêm nay!

Thanh âm của Hoàng Lan vang lên, cắt đứt dòng tâm tưởng hỗn độn của Hoàng Văn Bảo.

"Thật ra còn một lý do nữa khiến chúng tôi dám khẳng định hung thủ chính là ông. Ông còn nhớ phản ứng của mình chiều nay không? Phản ứng đó, không phải sững sờ vì vui sướng, mà là thất vọng đến sững sờ. Nếu ông thật lòng lo nghĩ cho mọi người, vậy biểu hiện thất vọng ấy là diễn cho ai xem?" Hoàng Lan thở dài: "Ánh mắt một người không biết nói dối. Ngay cả khi đeo một chiếc mặt nạ, con người ta vẫn phải chừa ra đôi mắt của chính mình. Ông thuyết phục chúng tôi rời xã Thiên Bình, ông cho chúng tôi mượn nhà, ông sớm ngày kê cận Trọng Sinh... kẻ vờn tay quá dài, nếu không vì thành ý thì ắt vì dã tâm. Ông có biết có những chuyện khéo quá sẽ hóa vụng không, xã trưởng?"

Một câu Hoàng Văn Bảo cũng không thể phản bác, không hẳn vì Hoàng Lan nói đúng, mà bởi bây giờ thần trí của hắn vẫn còn quá lộn xộn. Hắn diễn kịch khéo như vậy, cuối cùng vẫn bị vạch trần chỉ bằng một ánh mắt...

Những người này, rốt cuộc họ là ai?

"Ta đã đánh giá các người quá thấp rồi!"

Hoàng Văn Bảo gằn giọng đáp. Vốn tự tin kiểm soát mọi việc trong tay, ai ngờ đến phút chót, cả bàn cờ mà mình mất công trù tính bị phá hỏng, hắn có thể không phẫn nộ được sao? Nếu không vì kiêng kỵ thanh bảo kiếm trong tay Phạm Anh Vũ, hắn đã lao đến mà bóp chết mấy người Hoàng Lan như người ta bóp nát một quả cam rồi!

Hoàng Lan hơi hạ giọng:

"Kẻ mua đất một năm trước là người của ông phải không? Vì sao phải giết hẳn?"

Khi khám phá ra cánh đồng anh túc, Hoàng Lan liền hiểu ra chân tướng vụ án năm xưa. Kẻ đến mua đất, không phải vì muốn có đất làm ăn sinh sống, mà là muốn đuổi người dân xã Thiên Bình đi chỗ khác, tránh cho cánh đồng hoa anh túc bị bọn họ phát hiện.

Thanh âm của Hoàng Văn Bảo lúc này đã trở nên trầm đục một đáng sợ:

"Đối với những kẻ vô dụng, giết bớt vài tên cũng không đáng tiếc."

Kẻ vô dụng, chết không đáng tiếc? Kẻ mua đất là người của Hoàng Văn Bảo. Việc không thành, hẳn một rìu bổ chết người ta, sau đó bỏ xác trên núi và bịa ra mấy câu chuyện ma quỷ, dọa người dân trong xã sợ đến mức không dám bén mảng đến khu vực đó nữa.

Có bóng tối thoáng qua trong đáy mắt của Hoàng Văn Bảo. Hắn nhìn ba người trước mặt mình như thôi miên. Bọn họ không phải kẻ qua đường. Họ chính là sát tinh phá hỏng kế hoạch của hắn.

"Vậy còn những người dân xã Thiên Bình? Họ là bà con lối xóm, là người thân của ông cơ mà, tại sao lại đối xử với họ như vậy?"

Bàn tay đang nắm chặt vạt áo bỗng nhiên siết chặt lại hơn, Hoàng Văn Bảo khinh thường lắc đầu:

"Người thân? Cô nhầm rồi, ta chưa bao giờ coi lũ người ấy là người thân của mình. Mười chín năm trước..."

Mười chín năm trước, đó là một ngày mùa thu u ám, như thường lệ, cha mẹ nuôi của Hoàng Văn Bảo cùng hơn hai mươi người khác lên núi kiếm củi. Bình thường công việc nặng nhọc này chỉ dành cho đàn ông, nhưng khi ấy Hoàng Văn Bảo bị bệnh nặng, trong nhà lại thiếu thốn đủ bề nên mẹ hắn

cũng theo chân chồng mình đi lên núi, những mong kiếm thêm chút tiền để mua thuốc cho con. Ai ngờ đi được nửa đường thì trời đổ mưa. Mưa càng lúc càng to, sau đó đất đá trên núi thi nhau lăn xuống, nhằm thẳng hướng đoàn người đang đi đốn củi mà lao tới. Chỉ những người nhanh chân mới tránh được kiếp nạn, còn hai người chậm chân nhất đều bị đất đá vùi lấp.

Hai người xấu số ấy là cha mẹ nuôi của Hoàng Văn Bảo!

"Ta không bao giờ tin đó là tai nạn ngoài ý muốn. Hai mươi bảy người cùng lên đường, tại sao chỉ có mình cha mẹ ta là không trở về?" Khi Hoàng Văn Bảo kết thúc câu chuyện, hẳn đã không còn là chính hắn nữa, giọng nói cũng lạc hẳn đi: "Là bọn chúng! Nếu ngày ấy bọn chúng không bỏ mặc cha mẹ ta, họ đã không chết tức tưởi như thế. Mấy mươi năm qua, ta nhẫn nại cười cười nói nói với lũ người độc ác ấy, nếu không phải vì báo thù thì còn vì cái gì? Cô nói ta nhẫn tâm? Ta hận mình nhẫn tâm còn chưa đủ!"

Nếu người đó không bảo giữ lại tính mạng người dân trong xã để làm vật thử nghiệm thuốc, Hoàng Văn Bảo đã chôn sống bọn họ theo cha mẹ hắn rồi!

"Độc ấy trong thiên hạ vô phương chữa trị. Các người cho rằng Từ Trọng Sinh đủ bản lĩnh hóa giải nó sao?"

Khóe môi Hoàng Văn Bảo nhếch lên đầy nham hiểm. Nếu Từ Trọng Sinh bịa chuyện để nhằm dụ hắn ra mặt, tức là y vẫn chưa thực sự tìm ra cách chữa bệnh. Trong cái rủi có cái may, chỉ cần cánh đồng tử thanh thiên vẫn còn đó, mấy kẻ trước mặt dù có tài giỏi đến đâu cũng đừng hòng ngăn cản hắn!

Không thể tiêu hóa nổi vẻ mặt dương dương tự đắc của Hoàng Văn Bảo, Từ Trọng Sinh bấy giờ mới đứng đỉnh bước ra và ngao ngán thở dài:

"Ai nói rằng việc chữa được bệnh là giả?"

Dưới ánh trăng màu hồ phách, trong màn đêm trong vắt như thủy tinh, sự xuất hiện của Từ Trọng Sinh giống như một tia sét giáng xuống chút tự mãn cuối cùng của Hoàng Văn Bảo. Hắn mở tròn mắt, trừng trừng nhìn vị thần y phong thái ung dung đang đứng trước mặt mình.

Và cũng đúng lúc này, mọi người mới nhớ ra, trong tay Hoàng Văn Bảo vẫn cầm một chiếc rìu!

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 44: Tử thanh thiên.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 44: Tử Thanh Thiên (1)

THÔNG BÁO NHỎ NHỎ:

Mình và một người bạn mới mở trang web truyện: [Truyenmuathu.com](http://Truyenmuathu.com).

Đây là nơi để chúng mình thường thức và trao đổi về sách truyện cũng như cùng tâm sự về những vấn đề trong cuộc sống.

Mọi người bớt chút thời gian vào góp vui nhé.

Đường link: <http://truyenmuathu.com/category/tac-gia-tre/anh-tuyet-trieu-duong/> (Truyenmuathu.com)

Cảm ơn các bạn!

...

"Một tháng mười hai ngày không gặp, tính nết vẫn ương bướng như xưa. Nguyễn Hoàng Lan, cô em căn trâm đau quá đấy!"

...

"Mọi người cẩn thận!"

Tiếng hét của Trường Giang không nhanh bằng thân thủ của Hoàng Văn Bảo. Thoắt cái, hắn đã lao đến trước mặt Từ Trọng Sinh, nhanh nhẹn và độc đoán như một cơn lốc. Chiếc rìu nhắm hướng Từ Trọng Sinh, mang theo sát khí cuộn cuộn giáng thẳng xuống.

Kẻ biết giải độc tử thanh thiên mới là đối tượng Hoàng Văn Bảo muốn diệt trừ nhất!

Quá bất ngờ trước sự tấn công của Hoàng Văn Bảo, Từ Trọng Sinh theo bản năng lùi lại một bước. Nhát rìu của Hoàng Văn Bảo sượt qua mặt y và chém về phía sau.

Phía sau lưng Từ Trọng Sinh... chính là Hoàng Lan...

Trong tình huống nguy hiểm ấy, nàng chỉ kịp nhìn thấy một bàn tay vươn tới, kéo mình sang một bên và vẻ mặt thảng thốt của Trường Giang khi cậu lao đến trước mặt nàng, chặn cho nàng nhát rìu trí mạng. Nói Trường Giang liều lĩnh cũng được, dũng cảm cũng được, ngu ngốc cũng được, nhưng khi người gặp nguy hiểm là Hoàng Lan, cậu không có thời gian để nghĩ nhiều như thế. Nhưng cũng vì quá nóng lòng cứu người, Trường Giang mới quên mất rằng bên cạnh mình còn có người thuộc hàng cao thủ đệ nhất Đại Việt: Phong Vân kỳ sĩ Phạm Anh Vũ.

Bái sư học võ từ năm bảy tuổi, trải qua không biết bao trận huyết chiến giang hồ, có thể nói thứ Phạm Anh Vũ nhạy cảm nhất chính là sát ý của đối phương. Nãy giờ vì Hoàng Văn Bảo vẫn ngoan ngoãn đứng yên một chỗ nên y mới không thêm động thủ. Lúc cổ tay hấn nhúc nhích, y là người nhìn thấy trước tiên. Phạm Anh Vũ đã có tính toán riêng để chế ngự Hoàng Văn Bảo, vì thế việc Trường Giang lao ra phía trước vô tình ngăn cản hành động của y. Không kịp cân nhắc thiệt hơn, y nhú mày rồi đẩy cả Hoàng Lan và Trường Giang sang một bên, sau đó dùng mũi chân đá văng tấm ván kê sàn về phía Hoàng Văn Bảo. Tận dụng lúc Hoàng Văn Bảo mái né tấm ván gỗ, Phạm Anh Vũ liền xoay người phóng vọt lên phía trước. Động tác của y quá nhanh và chuẩn, cả công lẫn thủ đều vẹn toàn không một kẽ hở, chỉ trong phút chốc, bảo kiếm đã kề cổ đối phương.

Hai chân Hoàng Văn Bảo cứng lại. Hấn hoang mang liếc xuống cổ mình, vô tình chạm phải ánh sáng xanh lạnh phát ra từ thanh kiếm, sát ý và ngạo

mạn ban này cũng theo đó mà tiêu tan sạch sẽ. Vẫn biết đối phương là người giỏi võ nghệ, nhưng cái kiểu ứng phó chớp nhoáng, uy thế ngút trời này thì từ khi sinh ra hẳn chưa gặp đến người thứ hai.

"Người... người là ai?" Hoàng Văn Bảo run run hỏi.

Phạm Anh Vũ nhếch mép cười. Cũng không rõ y dùng phương thức truyền âm bằng nội lực hay do giọng y hạ xuống mức quá thấp mà lời này chỉ có Hoàng Văn Bảo nghe thấy.

Y nói, y là Phong Vân kỳ sĩ.

Trái tim Hoàng Văn Bảo như rơi vào khoảng không vô đáy. Phạm là người dân Đại Việt có chút kiến thức, họ đều hiểu ý nghĩa của danh xưng Phong Vân kỳ sĩ. Là hẳn có mắt như mù nên lúc đầu mới không nhìn ra Phạm Anh Vũ là ai. Giờ thì tốt rồi! Nếu đối phương đã là Phong Vân kỳ sĩ, hẳn giây giụa còn có ích gì?

Chiếc rìu rơi xuống đất, không rõ vì Hoàng Văn Bảo run tay, hay do hẳn đã chấp nhận buông bỏ...

Hoàng Lan cẩn trọng liếc nhìn chiếc rìu trên mặt đất, thấy Phạm Anh Vũ gật đầu, ý bảo không còn nguy hiểm, nàng mới mạnh dạn bước lên phía trước một bước.

"Ông không thể đổ lỗi cái chết của cha mẹ mình cho bất cứ ai. Nếu ngày ấy người bị nạn không phải cha mẹ ông mà là người khác, rồi mười chín năm sau, con trai họ cũng tìm đến gia đình ông để báo thù, ông nghĩ sao? Chuyện trong quá khứ chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng ông lại cố chấp không chịu hiểu, cố chấp giữ mãi trong tâm ác niệm hận thù. Ông nói những người bỏ mặc cha mẹ ông chết là độc ác, vậy hành vi ngày hôm nay của ông thì tính là nhân từ sao? Hoàng Văn Bảo, ông thử nhìn đi! Bao nhiêu gia đình vì ông mà tan cửa nát nhà? Bao nhiêu người vô tội vì ông mà sống dở chết dở? Cái xã Thiên Bình này đã bị ông biến thành cái gì rồi?"



Ông nhìn đi! Báo thù ư? Đó chỉ là lời ngụy biện cho những tội ác của ông mà thôi. Tàn nhẫn chính là tàn nhẫn, xã trưởng à, ông đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa!"

Hoàng Văn Bảo từng lợi dụng Hoàng Lan, âm mưu hãm hại Từ Trọng Sinh, nếu nói nàng không căm ghét hẳn thì là nói dối. Nhưng chẳng hiểu sao, mỗi khi nhìn vào ánh mắt đục ngầu và hỗn độn ấy, nàng lại cảm thấy con người này cũng thật đáng thương. Mười chín năm cố chấp hận thù. Mười chín năm sống với những bộ mặt không phải của mình...

Kẻ vì hận thù mà biến mình thành quỷ dữ, đến tột cùng là đáng thương hay đáng trách?

Trong khi đó, Hoàng Văn Bảo lại bận rộn chìm đắm trong những kí ức điên rồ.

Cuộc sống trước kia tuy nghèo đói nhưng hẳn ta chưa bao giờ oán hận lấy nửa câu. Có được một gia đình, có cha mẹ yêu thương, đối với hẳn đã là điều đáng mãn nguyện nhất trên đời. Kể từ sau khi vợ chồng ông Bân mất đi, cuộc sống của Hoàng Văn Bảo mới chính thức biến thành địa ngục. Hẳn thương cha mẹ hẳn đã bỏ mạng dưới vực sâu. Hẳn sợ cái cảm giác nhớ họ đến quay quắt cồn cào. Hẳn không chịu nổi những đêm bơ vơ một mình trong ngôi nhà dột nát. Cuộc sống ấm êm của hẳn... là ai đã tước đi tất cả? Không phải lũ dân làng vô tâm kia sao?

"Khi ấy cha mẹ người vẫn còn sống. Nhưng nếu xông ra cứu hai người họ, tất cả chúng ta đều bị chôn theo..."

Hẳn vẫn nhớ như in vẻ mặt áy náy giả dối của gã xã trưởng tiền nhiệm khi nói ra câu đó. Nếu lần ấy gã không say rượu, có lẽ sự thật kia sẽ mãi mãi bị chôn vùi...

Lúc khám phá ra mọi chuyện, Hoàng Văn Bảo chỉ là một cậu thanh niên trẻ người non dạ, hiền như một cục đất. Dù trong lòng oán hận nhưng hẳn

chưa bao giờ có ý định báo thù cho cha mẹ nuôi. Nói thật, là hẳn không dám. Không thể báo thù, càng không muốn tiếp tục sống cùng lũ người như nhớp ấy, Hoàng Văn Bảo mượn có hoàn thành tâm nguyện của cha để bỏ làng ra đi. Hẳn lên huyện, tìm thầy học chữ, những mong một ngày nào đó công thành danh toại, để cha mẹ hẳn có thể ngậm cười nơi chín suối, để cả xã Thiên Bình ngu xuẩn kia phải hối hận.

Giá như sở nguyện đó của Hoàng Văn Bảo thành công, có lẽ hẳn sẽ quên đi thù hận năm đó, yên ổn với cuộc sống mới, thì thảm cảnh ngày hôm nay đã không xảy ra.

Nhưng cuộc sống vốn không dung chứa hai chữ "giá như". Ba lần đi thi, ba lần thi trượt, có lúc Hoàng Văn Bảo đã muốn buông xuôi tất cả, muốn gieo mình từ trên đỉnh núi xuống để được đoàn tụ cùng hai người thân yêu nhất.

Cho đến khi hẳn gặp người đó.

Một người với đôi mắt mà dẫu có chết đi, Hoàng Văn Bảo cũng không thể quên được.

Bí ẩn, xa xôi, lạnh lẽo...

Người đó đã hồi sinh hẳn. Dạy hẳn võ công, dạy hẳn thủ đoạn, biến hẳn từ một chàng trai nhu nhược ngày nào thành một Hoàng Văn Bảo chỉ biết sống để trả thù.

"Không trực tiếp giết người thì đã sao? Trơ mắt nhìn người khác chết có khác gì cầm đao giết người? Bảo à, người có muốn trả thù cho cha mẹ mình không?"

Người đó đã hỏi hẳn như vậy. Dĩ nhiên hẳn muốn, muốn lắm, nhưng...

"Tôi không làm được." Hoàng Văn Bảo nghi ngờ chính bản thân mình:  
"Tôi không thể giết người."

Đoán trước hẳn sẽ nói vậy, người kia chỉ lặng lẽ cười, nụ cười của y còn sâu hơn cả vực sâu ngàn trượng:

"Ai nói người sẽ phải giết người! Nên nhớ, đối với kẻ thù của người, cái chết là một sự giải thoát, không phải sự trừng phạt, người hiểu chứ?"

Hoàng Văn Bảo chột hiểu ra thứ mà người kia muốn dạy hẳn là gì.

Chết... không phải trừng phạt... mà là giải thoát...

Mấy tháng sau, người dân xã Thiên Bình thấy Hoàng Văn Bảo trở về, tiếp tục sống trong ngôi nhà năm xưa. Hẳn đã thay đổi hoàn toàn, từ một chàng trai hiền lành, u uất biến thành một người đàn ông điềm đạm, chững chạc. Với vốn chữ nghĩa đầy mình, Hoàng Văn Bảo càng được mọi người tín nhiệm, tin tưởng hơn. Việc dựng nhà cất nóc, họ cũng đến hỏi hẳn. Con trẻ mới sinh ra, người ta cũng mời hẳn đến nhà đặt tên. Cho đến khi xã trưởng tiền nhiệm mất đi, dân xã Thiên Bình chẳng ai bảo ai, đồng loạt xin với quan huyện, bầu Hoàng Văn Bảo lên làm xã trưởng.

Mới đó mà đã ba năm. Ba năm trước, không ai biết vì sao một người vốn khỏe mạnh như xã trưởng tiền nhiệm lại trúng gió mà chết, ngoại trừ Hoàng Văn Bảo.

"Ta muốn người dân xã Thiên Bình cú khỏi nơi này càng xa càng tốt."

Đó là nhiệm vụ đầu tiên người đó giao cho Hoàng Văn Bảo.

Kế hoạch của Hoàng Văn Bảo rất đơn giản. Hẳn cử một người đến giả vờ đặt chuyện mua bán để thu tóm toàn bộ đất trong xã, sau đó sẽ giở chút thủ đoạn nho nhỏ để đẩy mọi người vào cảnh tha hương, nếu cần còn có thể bán người sang Đại Minh làm nô lệ. Chỉ không ngờ người dân xã Thiên

Bình cứng đầu hơn chúng tưởng, sống chết không chịu rời đi, nhờ đó may mắn thoát được một kiếp nạn.

Người kia trầm ngâm, rõ ràng không được vui lắm.

Đối với Hoàng Văn Bảo, lừa gạt đất của người dân trong xã chỉ nhằm mục đích trả thù. Nhưng đối với kẻ kia, việc này lại có một ý nghĩa khác. Y đã khảo nghiệm rất kỹ, trong vòng năm chục dặm quanh đây, chỉ có thung lũng sau núi là nơi thích hợp nhất để trồng anh túc, mà nơi ấy lại nằm gần xã Thiên Bình, thật khó lòng đảm bảo được bí mật nếu dám tiêu phu suốt ngày lai vãng gần đó.

Không đuổi được người...

Không đuổi được người!

Sát khí nổi lên, Hoàng Văn Bảo bạo dạn đề nghị:

"Hay là cứ giết hết bọn chúng? Người chết là kín miệng nhất..."

Người kia khinh thường lắc đầu. Suy nghĩ của Hoàng Văn Bảo vẫn thiên cận lăm. Nếu người trong một xã đột nhiên biến mất, cho dù ra tay kín đáo đến đâu cũng sẽ bị nghi ngờ.

"Không cần thiết phải làm thế." Chất giọng lạnh lẽo sau bao nhiêu năm vẫn không hề thay đổi. Y nhẹ xoay chiếc nhẫn thạch anh tím trong tay, để viên thạch anh hứng lấy ánh tịch dương tà mị: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Nếu bọn chúng đã cố chấp như vậy, vậy thì hãy khiến chúng chết dần chết mòn trên chính mảnh đất yêu quý của chúng đi."

Đi theo người đó một thời gian, tâm cơ của Hoàng Văn Bảo cũng nhanh nhạy hơn trước rất nhiều. Y chỉ nói nửa chừng, hẳn đã hiểu được toàn bộ.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 44: Tử Thanh Thiên (2)

Đi theo người đó một thời gian, tâm cơ của Hoàng Văn Bảo cũng nhanh nhạy hơn trước nhiều. Y chỉ nói nửa chừng, hãn đã hiểu được toàn bộ.

Dùng người dân làm vật sống thử thuốc!

Sau đó, cánh đồng anh túc, hay nói cách khác là tử thanh thiên, mọc lên ở thung lũng phía sau núi, cách xã Thiên Bình gần hai dặm đường. Ban đầu Hoàng Văn Bảo còn bán tín bán nghi về công dụng của nhựa cây anh túc. Nhưng đến khi tận mắt thử nghiệm thuốc trên chính những người hàng xóm yêu quý của mình, hãn mới hiểu vì sao người kia lại coi trọng loài cây này đến vậy.

Thảo dược gây mê loạn thần trí, rút cạn sinh lực con người, một khi đã dùng thì vĩnh viễn bị trói buộc vào nó, cuối cùng dẫn đến cái chết từ từ mà đau đớn, muôn kiếp không thể vãn hồi...

"Bảo, ta giao cánh đồng tử thanh thiên cho người. Người muốn làm gì tùy người, nhưng bằng mọi giá cũng phải bảo vệ nó như bảo vệ chính mạng sống của mình."

Giao cánh đồng anh túc cho Hoàng Văn Bảo, người kia không phải lo lắng gì nữa. Vì trả thù, Hoàng Văn Bảo đương nhiên sẽ tìm mọi cách để tránh cho cánh đồng bị người dân nhòm ngó. Còn y, y chỉ cần một lũ chuột rẻ tiền để thử nghiệm tác dụng thần kì của nhựa cây anh túc trước khi đem nó đi đầu độc mấy vị trong triều đình. Vậy là đủ. Nhất cử lưỡng tiện!

Không trực tiếp giết người thì đã sao? Trơ mắt nhìn người khác chết có khác gì cầm dao giết người?

Tàn nhẫn chính là tàn nhẫn! Đừng tiếp tục tự lừa mình dối người nữa!

Rốt cuộc ai đúng ai sai, Hoàng Văn Bảo thực sự không biết. Hắn chỉ biết một điều...

Và rồi người ta thấy khóe miệng vị xã trưởng ấy nhếch lên đầy đắc ý. Hắn đang nghĩ đến người đó. Một người võ công thâm hậu, mưu sâu kế hiểm, ác độc tuyệt tình, kĩ thuật chế tạo độc dược cũng cổ quái hơn người. Sau lần gặp mặt đầu tiên, Hoàng Văn Bảo gần như lệ thuộc hoàn toàn vào người đó. Vì sợ hãi mà thần phục... Hắn nhất nhất nghe theo sự sai khiến của y, thậm chí tôn sùng y như một vị thánh. Cứ cho rằng Phạm Anh Vũ là Phong Vân kỳ sĩ đi. Cứ cho rằng Nguyễn Hoàng Lan và Nguyễn Trường Giang có chút bản lĩnh đi. Vậy thì đã sao? Kẻ xứng đáng là đối thủ của người đó còn chưa xuất hiện trên đời!

Nhưng mọi người lại hiểu lầm ý nghĩa nụ cười của Hoàng Văn Bảo. Họ cho rằng đến bây giờ Hoàng Văn Bảo vẫn dám đắc ý là do hắn vẫn chưa biết chuyện cánh đồng anh túc đã bại lộ.

Nhớ lại hành trình cùng thuộc hạ của vị quý nhân kia đi tìm cánh đồng anh túc, Từ Trọng Sinh liền nói:

"Dùng núi cao làm tường chắn, dùng chuyện yêu ma để che mắt người dân, ông tưởng làm vậy là kín kẽ lắm à?"

Quả nhiên sắc mặt Hoàng Văn Bảo đại biến.

"Các người..." Hắn lắp bắp: "Các người đã tìm thấy nơi trồng tử thanh thiên?"

Tử thanh thiên? Hoàng Lan và Trường Giang chợt quay sang nhìn nhau. Phải rồi, ở thời này mọi người còn chưa biết đến tên gọi anh túc. Tử thanh thiên có lẽ là tên gọi do Hoàng Văn Bảo tự đặt ra. Tử thanh thiên... sự chết chóc của trời xanh, cái tên thích hợp vô cùng!

Đứng đình tra kiếm vào vỏ, Phạm Anh Vũ cười nhạt:

"Hoa tam giác mạch mọc quanh xã Thiên Bình nở sớm. Đất xung quanh đây ắt hẳn có vấn đề. Ông nghĩ chúng ta đều bị mù cả ư?"

Người trước mặt bắt đầu dờ dẩn.

Bảo, ta giao cánh đồng tử thanh thiên cho người. Người muốn làm gì tùy người, nhưng bằng mọi giá cũng phải bảo vệ nó như bảo vệ chính mạng sống của mình.

Cuống hòng Hoàng Văn Bảo đã ghen đấng lại. Biết tin Từ Trọng Sinh tìm ra thuốc chữa bệnh, hẳn chỉ hận chứ không sợ, nhưng khi cánh đồng anh túc bị phát hiện, hẳn mới chính thức biết đến mùi vị của sự sợ hãi.

Hoặc thành công, hoặc là chết!

Hắn rất sợ phải khiến người đó phải thất vọng.

Người đó, người đến từ kinh thành với ánh mắt bí ẩn, xa xôi và lạnh lẽo...

Hoàng Văn Bảo nhắm chặt mắt lại. Hắn không thể tiếp tục chịu đựng những đả kích này nữa. Đau thương, bất lực, hận thù, hẳn đều đã trải qua. Nhưng cảm giác này, hẳn lại không thể định nghĩa nó là gì.

Vì chưa từng tồn tại, nên càng không thể định nghĩa.

Trong mơ màng, hẳn lại nhìn thấy có người đang đứng giữa cánh đồng hoa tam giác mạch và vẫy gọi mình. Hai người ấy, nghe đâu đã chết sau vụ

lở đất mười chín năm trước.

Hoàng Văn Bảo chợt bật cười như điên như dại. Ai đó nói cho hắn biết, có phải hắn đã sai ngay từ đầu?

Ổng tay áo khê lay. Thực ra vũ khí mà Hoàng Văn Bảo mang đến không chỉ có một chiếc rìu thô kệch.

Chết... không phải trừng phạt... mà là giải thoát...

Nhát dao cuối cùng này, Hoàng Văn Bảo tự dành cho chính mình.

Từ trước ngực Hoàng Văn Bảo, một thứ chất lỏng màu đỏ sẫm cứ thế loang ra. Máu tươi nhuộm đỏ nền đất. Tiếng người hô hấp mỗi lúc một nặng nề.

Có những con đường, bước lầm một bước là vĩnh viễn không thể quay đầu.

"Các người nói đúng. Sát nghiệp của ta quá lớn... cũng đến lúc phải dừng lại rồi..." Hoàng Văn Bảo cố níu hơi tàn để nói lời trăng trối, rồi hắn ngoảnh đầu về phía Phạm Anh Vũ, cười nhạt nhẽo: "Dù sao, các người cũng không thể thắng được ngài... không thắng được đâu..."

Một giây sau, cả thân hình cao lớn của hắn đổ ụp xuống.

Các người không thắng được chủ thượng đâu. Không bao giờ!

Đứng ở một bên, Từ Trọng Sinh khẽ nhíu mày. Y theo nghề y đã lâu nhưng chưa đọc thấy một tài liệu nào ghi chép về tác hại gây nghiện của loại cây tên tử thanh thiên. Nói cách khác, dùng nhựa tử thanh thiên gây nghiện là việc vẫn còn xa lạ đối với mọi người. Hoàng Văn Bảo tuy có học nhưng không chuyên về y thuật, làm sao lại biết cách điều chế thuốc gây nghiện từ tử thanh thiên?



Phải chăng còn có một kẻ khác?

Hoàng Văn Bảo chỉ là con rối bị giật dây?

Gieo rắc thù hận cho Hoàng Văn Bảo là y. Đứng sau cánh đồng anh túc là y. Một tay hủy hoại của xã Thiên Bình cũng là y. Y mới là kẻ ẩn mình trong bóng, một tay chỉ đạo, thao túng tất cả.

Trong lòng dấy lên một dự cảm không lành, Từ Trọng Sinh cuống cuống lao đến nắm lấy cổ áo Hoàng Văn Bảo:

"Hoàng Văn Bảo, ai cho ông chết? Ông mau tỉnh dậy! Mau tỉnh dậy cho tôi! Còn có ai..."

Nhưng hắn đã không còn nghe thấy tiếng của y nữa. Mọi thứ đều trở lên nhẹ bẫng. Hắn mơ thấy mình đứng giữa cánh đồng hoa tam giác mạch. Là tam giác mạch đẹp đẽ và bình yên, không phải tử thanh thiên tà mị chết chóc. Và ở nơi đó, có hai bóng dáng rất đỗi quen thuộc đang nhìn hắn mỉm cười.

Cánh tay Hoàng Văn Bảo buông thõng trên mặt đất...

"Đừng gọi nữa." Trường Giang kéo Từ Trọng Sinh ra: "Hắn chết rồi."

Tuy tận mắt chứng kiến những tội ác và bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Hoàng Văn Bảo nhưng Trường Giang không vô tâm đến mức thấy chết không cứu. Chẳng qua Hoàng Văn Bảo quyết ý tự sát nên đã đâm vào chỗ trí mạng, hơn nữa, cậu cũng hiểu rằng đối với kẻ như Hoàng Văn Bảo, cái chết mới là lối thoát duy nhất dành cho y.

Hoàng Lan quay lại nhìn Hoàng Văn Bảo lần cuối. Không biết trước khi chết hắn đã nhìn thấy điều gì mà khóe môi lại giống như đang mỉm cười...

Màn đêm u tối dần khép lại. Phía cuối xã Thiên Bình, hừng đông cũng vừa hé rạng.

...

Khắp mọi nơi, đâu đâu cũng là lửa. Lửa thiêu cháy mặt đất. Lửa nhuộm đỏ cả một vùng trời. Những cây anh túc bị ngọn lửa vây khốn, vụn vẹo đủ mọi hướng, hệt như những con quái thú đang điên cuồng tìm cách thoát khỏi thế trận của tiên nhân, nhưng càng vật lộn càng bất lực, càng giãy dụa lại càng nhanh chóng hóa thành tro tàn. Ngọn lửa cũng như hiểu ý người, kiên quyết vây hãm cả cánh đồng anh túc, hung hãn thiêu đốt không chừa lại dù chỉ một mầm mống. Từ trong biển lửa vô biên, cơ hồ phát ra những âm thanh kì dị. Có khi là tiếng nổ tí tách như ngàn vạn con châu chấu đang vỗ cánh. Cũng có lúc lại nghe như tiếng ai đó an oán, nã nề.

"Loại cây ma quý như tử thanh thiên, không thể không trừ bỏ tận gốc rễ."

Thiêu hủy cánh đồng anh túc là ý kiến của Từ Trọng Sinh. Chính loại cây ma quý này đã tiếp tay cho sự hận thù của Hoàng Văn Bảo, âm thầm đầu độc những người dân vô tội trong sự u mê dai dẳng. Từ Trọng Sinh quyết định hỏa thiêu cả cánh đồng anh túc với mong muốn chấm dứt oan nghiệt đã ám ảnh thôn làng ấy suốt một năm ròng.

Ngọn lửa được gió trời thổi dật, dật mãi, dật mãi thành một tấm thảm lửa khổng lồ. Màu xanh ngút ngàn ngày nào giờ không còn nữa. Bầu trời cũng như bị nung chảy. Chỉ trong chớp mắt, cánh đồng anh túc đã biến thành tro bụi.

Tận cùng, vẫn chưa phải kết thúc.

...

Hoàng Văn Bảo đã chết. Cánh đồng hoa anh túc bị thiêu hủy. Bài thuốc cai nghiện cũng được Từ Trọng Sinh gấp rút hoàn thiện ngay sau đó. Ai

cũng tưởng y sẽ ở lại xã Thiên Bình thêm một thời gian, nhưng khi Trường Giang đến đã thấy y đang thu dọn hành lí, dáng vẻ sắp cùng mọi người rời khỏi nơi đây.

"Tình hình trong xã Thiên Bình không còn đáng ngại nữa. Tôi đã dặn mọi người cách dùng thuốc và cai nghiện. Chỉ cần mọi người làm theo chỉ dẫn của tôi, cộng thêm lính huyện và Bùi đại nhân tận tình đốc thúc, chắc chắn chỉ nay mai thôi, căn bệnh ấy sẽ được đẩy lùi. Giờ việc giải kỳ độc trên người Hoàng Lan mới là quan trọng. Tôi sẽ đi cùng mọi người, hi vọng sẽ tìm ra biện pháp nào đó."

Từ Trọng Sinh luôn có cách nhìn nhận mọi việc rất rạch ròi và sáng suốt. Xã Thiên Bình tuy đông người nhưng tình hình không còn nguy hiểm, trong khi thứ kỳ độc quái kia có thể giết chết Hoàng Lan bất cứ lúc nào. Trăm mạng người cũng quý, một mạng người cũng quý, sau khi cân nhắc nặng nhẹ, y liền giao lại xã Thiên Bình cho quan viên địa phương tiếp quản rồi cùng đám người Hoàng Lan lên đường.

Bốn người ra đi trong một buổi sớm còn mờ hơi sương. Lực cùng người dân trong xã lưu luyến tiễn chân họ đến tận con đường mòn cạnh đồi hoa tam giác mạch. Bùi Khiêm cũng chấm dứt vở kịch "đi bắt thảo khấu" và góp mặt trong đoàn người tiễn biệt. Nhìn lão đứng tần ngần bên cánh cổng tre, rõ ràng là quan lớn nhưng nhưng lại trở thành nhân vật mờ nhạt nhất, tự nhiên Phạm Anh Vũ cảm thấy... thương thương. Xem ra lão tuy bất tài nhưng không có gan cãi lời Phong Vân kỳ sĩ, mấy ngày qua ở xã Thiên Bình đều tận tâm tận lực, coi như đã biết sửa chữa sai lầm. Giao lại mọi việc ở đây cho lão, Phạm Anh Vũ cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Hoàng Lan nóng lòng về kinh để đoàn tụ cùng Tư Thành. Phạm Anh Vũ quen sống lang bạt khắp nơi, rời xa Viên Diệp cư vài tháng cũng không phải chuyện gì lớn. Từ Trọng Sinh dĩ nhiên sẽ đi cùng Hoàng Lan để tìm cách giải độc cho nàng. Tựu chung lại, đám người này tuy mỗi người một chí nhưng chẳng ai bảo ai, rốt cuộc đều xuôi cả về phương nam.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 44: Tử Thanh Thiên (3)

Tại một quán cơm ở gần thành Đông Kinh.

Bà chủ quán vừa bồm bẻm nhai trầu vừa cộng lại sổ sách, trong khi đó, gã người làm khăn vắt trên vai, ba chân bốn cẳng chạy suốt mà vẫn không hết việc. Phận người làm như gã chỉ mong quán ế ẩm cho nhàn thân, còn chủ quán tất nhiên mong khách đến càng đông càng tốt.

Tầm giữa trưa có bốn người khách bước vào quán. Người đi đầu, bên hông đeo một thanh kiếm tuyệt đẹp cần ngọc lục bảo, tướng mạo trẻ trung anh tuấn, thế nhưng cả người lại toát lên vẻ lạnh lùng khó hiểu. Theo sát sau y là một người quần áo nông phu màu nâu, tướng tá hiền lành hơn nhưng trên người lại thoang thoang vị đặc trưng của thuốc bắc. Sau cùng là một đôi nam nữ. Cô gái có dáng vẻ gầy gò mảnh mai, thần sắc hơi nhợt nhạt giống như đang mang bệnh. Người con trai đang đỡ tay nàng có vẻ bình thường nhất bọn, nhưng cái cách tiêu tiền lại khiến người khác phải ngả mũ kính nể.

"Trường Giang!"

Hoàng Lan nhăn mặt khi thấy Trường Giang rút ra một quan tiền để trả cho bốn bát nước trắng! Tất nhiên nàng không biết số tiền này là Trường Giang từng cùng Phạm Anh Vũ cuỗm được của Lê Thụ, nếu biết ắt nàng cũng đỡ mất công xót của.

"Đừng lo, cậu ta chưa đi ăn mà được đâu."

Phạm Anh Vũ nửa đùa nửa thật rồi gọi thêm một bình rượu tê hà. Việc giải độc cho Hoàng Lan đã có Từ Trọng Sinh. Dây dưa mất mấy ngày ở xã Thiên Bình, giờ là lúc y phải hoàn thành tiếp những việc còn dang dang dở.

Lại nghĩ đến Từ Trọng Sinh, Phạm Anh Vũ không nén nổi mếu khóc con người y.

Từ Trọng Sinh vốn sống đơn độc đã quen, ngoài Hà ra thì Hoàng Lan chính là người hiếm hoi y được coi trọng. Có lẽ cái chết của Hà đã ám ảnh Từ Trọng Sinh, khiến y không muốn tiếp tục mất đi những người mình yêu quý, kể cả Hoàng Lan và y chỉ có duyên gặp gỡ đôi lần. Để tìm ra cách hóa giải kỳ độc, Từ Trọng Sinh ngày đêm quên ăn quên ngủ, không lúc nào sách thuốc rời tay, đến nỗi chính Hoàng Lan trông thấy cũng phải xót xa, rồi nàng lựa lời khuyên bảo y đừng lao lực quá sức, Từ Trọng Sinh cũng chỉ cười trừ cho qua chuyện.

Cũng chẳng biết trong bốn người này, ai có sát tinh chiếu mệnh mà đi đến đâu cũng gặp phải chuyện lằng nhằng. Lần này cũng thế, họ còn chưa ngồi ấm chỗ thì liền có hai gã thanh niên đến gây sự, mà nguyên nhân cũng không có gì to tát, chẳng qua bởi vì Phạm Anh Vũ đã vô tình chiếm chỗ ngồi yêu thích của bọn chúng.

Phạm Anh Vũ vừa liếc mắt đã nhận ra hai kẻ kia. Bọn chúng họ Nguyễn, tên lần lượt là Bắc và Chương, cháu họ của một viên quan tứ phẩm, kẻ từng bị Phạm Anh Vũ bẻ gãy tay vì tội trêu chọc con gái nhà lành. Chuyện buôn quan bán tước của thiếu úy Lê Lăng y còn dám chọc, Lê Thụ y còn dám giết, có lý nào lại phải sợ hai thằng nhãi ranh dựa hơi ông chú?

Mặc kệ hai tên nhãi cứ lải nhải bên tai, Phạm Anh Vũ điềm nhiên rót thêm một chén rượu nữa.

Tên Bắc vốn tính hống hách, thấy Phạm Anh Vũ không phản ứng lại thì tưởng y cố ý khinh mình, liền hùng hổ xắn áo xắn quần xông đến nạt nộ

một phen. Biết tính Phạm Anh Vũ, ba người Hoàng Lan đồng loạt nhìn nhau, thầm thấy tội nghiệp cho tên kia, đang yên đang lành chọc ngay phải tổ kiến lửa!

Nhưng kì lạ là Phạm Anh Vũ không hề phản ứng như họ nghĩ. Khi chén rượu đã cạn, y chỉ lẳng lặng xách kiếm đứng dậy rồi chuyển sang bàn bên cạnh, không quên nói với Bắc một câu lẵng xẹt:

"Xin lỗi đã làm phiền."

Phần vì cụt hứng, phần vì không thèm chấp nhặt với bốn kẻ "nhà quê", cuối cùng Bắc chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Bà chủ quán được một phen thót tim, chỉ sợ trong quán xảy ra chuyện ẩu đả rồi lại dặt nhau lên quan trên kiện tụng thì phiền.

Ở bàn bên, Phạm Anh Vũ lại tiếp tục vùi đầu sau chén rượu. Mọi người đều nhận ra y đang có tâm sự, nhưng sự cô độc trong y quá cao, kể cả khi muốn cảm thông, họ cũng không có cách nào chạm tới. Người duy nhất từng vượt qua ranh giới ấy là Hoàng Lan. Không hiểu sao nhưng mỗi lần nghĩ tới câu chuyện mà Phạm Anh Vũ từng kể, nàng lại cảm thấy lòng mình hiện tồn một nỗi buồn man mác, lúc da diết, lúc âm ỉ, nhưng không bao giờ thực sự biến mất.

Không khí có phần gượng gạo, cổ quái.

Quán cơm vắng lặng, tiếng chuyện trò của hai người Chương và Bắc vang lên rõ mồn một:

"Em cứ tưởng sau khi hai nhà Đoàn Đỗ sụp đổ, triều đình tra ra chuyện mua quan bán tước, kiểu gì lão thiếu úy Lê Lăng cũng bị liên lụy. Ai dè lão phải tay sạch trơn, đẩy hết tội cho bọn môn hạ, bản thân thì ung dung như chuyện chẳng liên quan tới mình, thật khiến người ta tức chết!"

Tháng trước có người nào đó nhúng tay vào chuyện mua quan bán tước của nhà họ Đoàn, thậm chí còn gửi sổ sách chứng cứ đến tận tay Lân quận công Đinh Liệt. Chuyện tày trời bị tra ra, kẻ liên lụy không ít, trong triều có hơn mười quan viên bị giáng chức hoặc xử phạt, duy chỉ không tra ra kẻ đứng sau là Lê Lăng. Đối với việc này, những kẻ thấp cổ bé họng đành mắt nhắm mắt mở, không dám tiếp tục truy tới cùng nữa.

Đương nhiên "người nào đó" mà Bắc nhắc tới chính là cái kẻ mặt lạnh hơn tiền đang ngồi cách hăn chưa đầy một trượng!

"Lật đổ Lê Lăng? Em cho rằng thế lực của lão ở trong triều dễ còn nhỏ sao?" Chương vừa nói vừa lắc đầu: "Nếu Lê Lăng không có bản lĩnh, lão ta đã không leo lên đến chức thiếu úy như ngày hôm nay. Trong chốn quan trường ấy mà, người công chính liêm khiết thì không rõ, nhưng loại hồ ly giáo hoạt thì không bao giờ thiếu phần đâu. Anh nghe kể rằng khi Nguyễn Trãi mưu nghịch, thấy thái hậu nóng lòng muốn giết ông ta, Lê Lăng liền làm một tờ sớ hạch tội, bỏ thêm dầu vào lửa. Nhớ năm ấy vua Diên Ninh còn nhỏ, quyền hành phần lớn nằm trong tay thái hậu nhiếp chính, xem ra Lê Lăng cũng là một con chó khôn biết chọn chủ, sẵn sàng làm cả chuyện đổi trắng thay đen để lấy lòng bề trên."

Vẻ lạnh nhạt biến mất. Phạm Anh Vũ xoay xoay chén rượu trong tay, trầm ngâm lắng nghe tiếp câu chuyện.

"Nhưng mà chuyện đó cũng không thể trách Lê Lăng được. Tính lão vốn dậu đổ bìm leo mà." Chương tiếp tục cà kê theo chén rượu: "Xui xẻo phải nói đến Nguyễn Trãi, cưới phải con yêu nghiệt thị Lộ, để nó hại cả ba đời."

Phạm Anh Vũ gằn như sắp bóp nát cả chén rượu trong tay.

"Anh à, đừng nói nữa, đây là chuyện chém đầu đấy." Bắc giọng run run ngắt lời.

Chương bật cười ha hả:

"Không ngờ em lại nhát gan như vậy! Người sống anh mà còn không sợ, sao phải sợ bị liên lụy bởi một tên nghịch thần đã chết? Đừng quên, Nguyễn Trãi bị tru di cả ba đời, hậu duệ không còn sót lại một ai, mười mấy năm đã trôi qua, ai thèm để ý đến chuyện này nữa chứ?"

Chưa bao giờ vẻ mặt của Phạm Anh Vũ lại đáng sợ như thế. Không còn là sự lạnh lùng, khinh bạc cố hữu nữa, cũng không phải là sát ý ngông cuồng thường ngày. Vẻ mặt này, không một ngôn từ nào có thể diễn tả nổi, chỉ biết rằng khi nhìn sâu vào đôi mắt sâu thẳm của y, Hoàng Lan chợt thấy rùng mình. Lửa từ địa ngục có bùng lên cũng không đáng sợ bằng lửa trong mắt y. Bóng đêm của chốn địa phủ có bao trùm cũng không đặc quánh bằng bóng đêm trong mắt y. Nàng có cảm giác Phạm Anh Vũ phải kiềm chế lắm mới không rút kiếm ra mà chém chết hai tên ngồi bên cạnh. Nhưng... rõ ràng chúng đang nói về Nhập nội Hành khiển Nguyễn Trãi, vậy tại sao Phạm Anh Vũ lại có thái độ ấy? Y đang bất mãn thay Nguyễn Trãi ư? Không phải! Biểu hiện này tuyệt nhiên không phải vì đồng cảm mà phần nộ. Nó xuất phát từ chính nỗi đau đang ngày ngày gặm nhấm tâm can y...

Phải uất hận đến mức nào, con người ta mới biểu hiện ra sự cuồng nộ như thế này?

Lúc ở trong Viên Diệp cư, Hoàng Lan đã ngỡ ngợ khi biết danh tính của Phạm Anh Vũ, nhưng nàng cứ ngỡ đó là do Tư Thành từng nhắc đến tên y trong vụ án Thượng Nguyệt lâu. Giờ nghĩ lại, hình như nàng đã nghe thấy tên y trước cả khi Tư Thành nhắc đến. Phải chăng Phạm Anh Vũ có liên quan gì đó tới Nguyễn Trãi? Y nói rằng cha mình viên ngoại lang bị triều đình giết oan. Kịch bản ấy, so với vụ án Lệ Chi viên, kể ra cũng có vài nét tương đồng.

Phạm Anh Vũ... Nguyễn Trãi... Lệ Chi viên...?

Thà hy vọng bản thân quá nhạy cảm, còn hơn mối liên hệ này thực sự tồn tại!



Được một lúc thì Phạm Anh Vũ đứng dậy, y chẳng nói chẳng rằng, cứ thể lẳng lặng bỏ ra ngoài. Đám người Trường Giang lắc đầu nhìn nhau. Kẻ khôn ngoan đều biết không nên động vào y lúc này.

Ngay khi Phạm Anh Vũ vừa rời khỏi, một tiếng răng rắc vang lên, chiếc bàn bên cạnh đột nhiên đổ ụp xuống, kéo theo hai vị công tử áo quần bảnh bao ngã ngửa ra đất. Chúng bò lồm ngồm giữa một đống đồ ăn, bốn mắt kinh hãi nhìn nhau, chẳng hiểu chọc giận phải cao nhân phương nào mà chân bàn bị người ta chém đứt làm mấy khúc cũng không hề hay biết.

...

Bạch mã dừng chân trước miếu thờ thành hoàng làng Đan Xá. Mấy tháng Phạm Anh Vũ không trở lại, nơi này vẫn được lão Bản quét tước tinh tươm.

Gian lều phía sau miếu thờ không có người. Lão Bản đã đem giỏ nan vào làng để đổi lấy gạo ăn. Phạm Anh Vũ không đợi chủ nhà về, y mở cửa rồi đi thẳng một mạch đi tới chỗ đặt bài vị, cũng là nơi trang trọng nhất trong cả túp lều tuềnh toàng.

Bàn tay Phạm Anh Vũ vuốt nhẹ lên tấm bài vị bằng gỗ. Dòng chữ khắc trên đó vẫn rất rõ nét, dù dòng chảy của thời gian đã bao phen cố công bôi xóa...

Sau này lớn lên, con nhất định phải thay chúng ta trả mối thù diệt tộc, trừng trị những kẻ gây ra thảm án Lệ Chi viên năm đó, để cho người trong thiên hạ thấu tỏ chính tà...

Mười chín năm, y đã chờ đợi mười chín năm rồi. Đến khi nào thì sự chờ đợi này mới thực sự kết thúc?

Không biết Phạm Anh Vũ đã quỳ trước tấm bài vị của Nguyễn Trãi cha y bao lâu, nhưng khi lão Bản trở về vẫn thấy y quỳ ở đó, lặng lẽ và âm trầm như một bức tượng.

"Công tử đã về!"

Lão Bản từng là gia nô trong nhà Nhập nội Hành khiển Nguyễn Trãi. Sau ngày bà Mẫn chết, lão tìm đến thôn Dự Quần, trao cho y thanh kiếm gia bảo của dòng họ và đưa Phạm Anh Vũ đi tầm sư học võ, bản thân thì trở lại kinh thành, giả câm giả điếc canh giữ miếu thờ thành hoàng làng Đan Xá, cốt để tiện bề thu thập tin tức cho Phạm Anh Vũ hơn. Gần hai mươi năm đã trôi qua, nhưng lão chẳng thể quên được những kí ức kinh hoàng ngày đó, cũng không bỏ được thói quen gọi Phạm Anh Vũ là công tử.

"Những ngày ta đi vắng, trong thành có xảy ra chuyện gì không?" Phạm Anh Vũ nhẹ nhàng gạt tay lão Bản ra, tự mình đứng dậy.

"Những ngày đi vắng" ám chỉ quãng thời gian Phạm Anh Vũ dừng chân ở xã Thiên Bình. Y vốn là kẻ lang bạt bất định, những khi không có mặt ở Đông Kinh, mọi việc lớn nhỏ đều do lão Bản hoặc Lê Khải Triều nghe ngóng giúp.

Lão Bản nghĩ ngợi một chút rồi đáp:

"Có vụ án mua quan bán tước, liên lụy hơn chục người, nhưng chuyện này chắc công tử đã rõ rồi, lão khỏi mất công kể lể dài dòng."

Phạm Anh Vũ không nói gì thêm. Đối với việc này, triều đình tự có pháp chế của triều đình, y không rảnh mà quản mấy chuyện quốc gia đại sự.

"Còn hoàng thượng thì sao?" Lát sau y lại hỏi: "Hắn vẫn ngoan ngoãn ở trong cung chứ?"

"Năm nay nhân sinh rồi ren, giặc Chiêm Thành ở phía Nam không biết an phận, lão nghe nói mấy ngày trước bệ hạ đã thân chinh xuất cung để thương nghị với vua Chiêm, hình như vẫn chưa trở về."

Chân mày của Phạm Anh Vũ khẽ nhíu lại. Hoàng thượng xuất cung vì chuyện của Chiêm Thành? Chẳng lẽ y đã đoán nhầm, kẻ đeo mặt nạ bạc tìm tới Viên Diệp cư hôm ấy không phải là hãn? Nhưng nếu như vậy, tại sao hãn biết tường tận mọi bí mật của y? Rồi cả phong thái lẫm liệt phi phàm, giữa ngàn vạn người không dễ dàng tìm ra một, có thể lấn át cả ngạo khí của Phong Vân kỳ sĩ nữa...

Rốt cuộc người đó là ai?

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 44: Tử Thanh Thiên (4)

"Công tử, có chuyện gì sao?" Thấy Phạm Anh Vũ đắm chiêu suy nghĩ, lão Bản đánh bạo hỏi thêm.

"Không có gì, chỉ là mấy việc lặt vặt thôi. Phải rồi, số tư liệu về vụ án năm đó, lão đã soạn lại chưa?"

Không phải ngẫu nhiên mà Phạm Anh Vũ lựa chọn con đường trở thành Phong Vân kỳ sĩ. Y chướng mắt với bọn cường hào gian quan là một phần, nhưng sâu xa hơn, chỉ khi trở thành Phong Vân kỳ sĩ, Phạm Anh Vũ mới có cơ hội tiếp xúc với những bí mật đã bị triều đình che giấu, mà một số không nhỏ những ghi chép liên quan đều nằm rải rác trong tay những cựu thần triều đình.

"Việc công tử dặn dò, tất nhiên lão phải xem xét tỉ mỉ rồi." Giọng lão Bản hơi run, rồi lão đột ngột quỳ xuống trước mặt Phạm Anh Vũ: "Nhưng mà công tử ơi, vụ việc năm đó có liên quan đến Tuyên Từ thái hậu và thân thể của vua Diên Ninh. Bí mật của hoàng thất không phải chuyện nhỏ, việc nguy hiểm như thế, công tử vẫn muốn truy cứu tới cùng ư?"

Phạm Anh Vũ ngắt lời đối phương:

"Bí mật của hoàng thất có tư cách so sánh với hơn trăm mạng người nhà họ Nguyễn không?"

Lão Bản xấu hổ cúi đầu, không biết nên nói sao cho phải. Là người may mắn trốn thoát khi gia đình Nguyễn Trãi gặp đại nạn, tận mắt chứng kiến cảnh thân chất thành núi, máu chảy thành sông, tất nhiên lão cũng vô cùng

oán hận triều đình. Nhưng công tử Anh Vũ là hậu duệ duy nhất của chủ nhân, lão thực sự không muốn thấy y vì mối thù mười chín năm trước mà bất chấp tất cả, ngay cả tính mạng cũng không cần. Nói riêng việc y làm Phong Vân kỳ sĩ đi trừ gian diệt ác, lão đã ngày đêm lo lắng không yên rồi.

Biết lão Bản nói vậy cũng vì lo lắng cho mình, Phạm Anh Vũ thở dài:

"Lão khác với mẹ ta, không muốn ta mạo hiểm vì việc trả thù. Nhưng mười mấy năm qua, bất cứ lúc nào nhắm mắt lại, ta như đều nhìn thấy hình ảnh pháp trường đẫm máu, rồi tiếng người nhà họ Nguyễn kêu oan thống thiết cả đất trời. Lão nói đúng. Ba tộc họ Nguyễn giờ chỉ còn lại mình ta. Chính vì thế, ta càng không thể để cha gánh nỗi oan khiên muôn đời không thể gột rửa, càng không thể để dòng họ phải chịu tiếng nợ muôn đời. Đời này kiếp này, Phạm Anh Vũ sống là để đòi lại công bằng cho cha, cho dòng họ."

"Nhưng mà..."

Phạm Anh Vũ ôn tồn vỗ vai đối phương:

"Lão khỏi lo. Ta làm việc tự biết cân nhắc. Thù nhà nhất định phải trả, nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm việc gì liều lĩnh đâu. Là hậu nhân duy nhất của dòng họ, đương nhiên ta hiểu rõ bốn phận của mình."

Biết tính Phạm Anh Vũ cố chấp y như Nguyễn Trãi cha y, lão Bản không dám cự cãi thêm nữa. Đợi khi Phạm Anh Vũ đi rồi, lão mới đến quỳ trước bài vị và khóc nghẹn ngào:

"Lão gia à, ngài ở trên trời cao có linh thiêng, xin hãy phù hộ cho công tử Anh Vũ sớm đạt được sở nguyện nhé. Lão già rồi, chỉ sợ không thể chờ được đến ngày ấy..."

...

Trước đây Hoàng Lan luôn cho rằng vì Nguyệt Hằng và Lâm Vũ Linh, nàng mới nhận lời ở lại hoàng cung là. Đối với nàng, sự lưu luyến dành cho Tư Thành quá mơ hồ, thậm chí không có lý do để tồn tại. Yêu ư? Không thể nào! Hắn là vua một nước, hào hoa đa tình, lại nắm trong tay hậu cung ba nghìn giai lệ, trong khi nàng chỉ là một kẻ lạc lối vô danh, cái gì cũng không có. Nàng và hắn, sinh ra đã là hai đường thẳng song song, vốn định sẵn chẳng thể nào gặp gỡ...

Chỉ khi ở Nhữ Hiên các, trăm mới có thể ăn một bữa thoải mái đến vậy.

Chưa bao giờ Hoàng Lan thực hiện nghĩa vụ chính thức của một phi tần (là thị tẩm ấy ạ), nhưng Tư Thành vẫn đều đặn đến ở Nhữ Hiên các dùng bữa, chỉ đơn giản vì hắn thích không khí thân mật, đầm ấm mà chỉ ở chỗ nàng mới có. Dần dần, cứ tới đầu giờ dậu, nàng đều dọn thêm một bát một đĩa, kiên nhẫn ngồi chờ Tư Thành đến cùng mình dùng cơm.

Tư cách gọi tên nàng, trăm không có. Vậy tư cách oán trách trăm, nàng có sao?

Nàng và hắn là vậy. Càng mâu thuẫn, càng xích lại gần nhau hơn. Càng hiểu lầm, càng dễ tìm thấy ở đối phương sự đồng cảm.

Lúc hôn mê, em đã gọi tên của Lê Tư Thành. Gọi tất cả hai mươi tám lần.

Dù lý trí có mạnh đến đâu, cũng không ai đủ lý trí để lừa dối trái tim mình. Một tháng rời khỏi cung, lưu lạc nơi chân trời góc bể, người duy nhất Hoàng Lan nhớ tới, ngay cả trong giấc mơ cũng không quên gọi tên chính là Tư Thành! Sự nhung nhớ của nàng đối với Tư Thành là thật, thậm chí còn hơn cả một thói quen...

Hoàng Lan không thể phủ nhận Trường Giang là người tốt, đáng để bất cứ người con gái nào gửi gắm cả cuộc đời. Biết đâu hai người họ sẽ có một

đoạn kết hạnh phúc, nếu như định mệnh không đưa nàng đến thời đại này, không cho nàng gặp gỡ con người ấy.

Là người ngoài cuộc lại có cách nhìn nhận mọi việc rất sáng suốt, Từ Trọng Sinh dễ dàng phát hiện ra trần trở trong lòng Hoàng Lan. Y đến bên cạnh nàng nhưng không nói gì, chỉ sóng vai ngồi cùng nàng và ngắm cảnh vu vơ. Con người Từ Trọng Sinh luôn luôn như vậy, từ tốn, điềm đạm, ngay cả cách an ủi người khác cũng chẳng bao giờ ồn ào.

"Phải lựa chọn giữa một người đối tốt với mình và một người khiến mình lưu luyến, nếu là anh, anh sẽ chọn ai?"

Cuối cùng Hoàng Lan cũng chủ động lên tiếng trước. Từ Trọng Sinh mơ hồ cười rồi hỏi lại:

"Có vẻ người khiến cô lưu luyến đối xử với cô rất tốt?"

Người bên cạnh gật đầu. Không sai, Tư Thành đối xử với nàng rất tốt.

"Người đó đối tốt với cô, bản thân cô cũng vì người ta mà lưu luyến, vậy chẳng phải đã rõ rồi ư?"

"..."

"Cô sợ làm Trường Giang tổn thương?"

Hoàng Lan không ngạc nhiên khi Từ Trọng Sinh nhắc tới Trường Giang. Từ Trọng Sinh có khả năng quan sát rất tinh tế.

"Anh ấy không có lỗi gì cả." Nàng buồn bã thở dài. Cứ mỗi khi nghĩ tới những gì Trường Giang đã làm cho mình, Hoàng Lan lại không đành lòng khiến cậu bị tổn thương.

Từ Trọng Sinh thì lại bật cười:

"Ngay từ khi hỏi tôi câu ấy, cô đã sai rồi."

Hoàng Lan ngậy người nhìn y.

"Trái tim cô hướng về một người, nhưng lại không muốn người còn lại tổn thương, đó là sai. Quá tham lam khi muốn vẹn toàn mọi thứ, sai càng thêm sai. Cô không yêu Trường Giang, vậy thì tại sao không một lần nói cho rõ ràng, còn để cậu ta nuôi hi vọng hết lần này đến lần khác?" Từ Trọng Sinh ngửa mặt nhìn trời, lặng lẽ thu ánh mây cuối trời vào tầm mắt: "Tin tôi đi, trong chuyện tình cảm, con người vốn không đủ bao dung như họ tưởng đâu. Luôn có những kẻ cố chấp không chịu buông tay, và cũng luôn có những kẻ chịu tổn thương sâu sắc. Cô đành lòng làm vậy với Trường Giang sao? Đau một lần rồi chấm dứt sẽ tốt hơn để vết thương âm ỉ cả đời. Những lời tôi nói hôm nay, cô có thể không tin, nhưng một ngày nào đó, nhất định cô sẽ hiểu."

Nói đoạn, Từ Trọng Sinh đứng dậy, chấp tay sau lưng và đứng đĩnh bước đi, bỏ lại Hoàng Lan như vừa tỉnh ra từ giấc mộng.

...

Phạm Anh Vũ giống như người anh cả của cả nhóm. Y trở về rồi, không khí mới bớt căng thẳng hơn vài phần. Nhưng cả bọn tiếp tục chuẩn bị lên đường thì chợt có một thằng bé từ đâu chạy tới trước mặt Hoàng Lan và rón rén thưa:

"Có phải tiểu thư tên là Nguyễn Hoàng Lan không ạ?"

Hoàng Lan hơi ngậy ra. Nàng mắt hỏi ý Phạm Anh Vũ. Thấy y không nói gì, nàng mới cẩn trọng gật đầu.

Đã được dặn dò từ trước, chỉ chờ Hoàng Lan gật đầu, thằng bé liền dúi vào tay nàng một bông hoa quỳnh rồi nhanh nhẩu nói tiếp:



"Có cố nhân ở bên ngoài đang đợi tiểu thư, ngài ấy nói rằng hai người đã lâu không gặp."

Trường Giang và Phạm Anh Vũ cảnh giác đưa mắt nhìn nhau. Cố nhân? Ở Đại Việt, người quen biết bọn họ vốn không nhiều, người thực sự biết lai lịch họ lại càng ít. Vị "cố nhân" của Hoàng Lan rốt cuộc là ai?

Trong khi đó, Hoàng Lan vẫn bần thần ngắm nhìn đóa hoa quỳnh trong tay.

Một giây sau, có một người con gái chạy ào ra ngoài đường, quay cuồng giữa bốn phía như kẻ mộng du, không ngừng tìm kiếm một hình bóng nào đó giữa biển người hỗn độn, cho đến khi ánh mắt chạm phải thứ ánh sáng màu bạc vừa nhá lên phía cuối chân trời, trái tim nàng mới bừng tỉnh.

Biết đối phương đã trông thấy mình, kẻ đeo mặt nạ lẳng lặng xoay người bước đi. Chẳng chần chừ một giây, Hoàng Lan lập tức đưa tay gạt đám đông để đi theo hắn.

"Không cần đuổi theo!"

Phạm Anh Vũ giơ tay chặn Trường Giang lại, ánh mắt vẫn mãi miết nhìn theo bóng dáng của kẻ đeo mặt nạ bạc. Từ Viên Diệp cư đến xã Thiên Bình... hôm nay sẽ là lần thứ ba y và con người bí ẩn ấy chạm mặt!

...

Hoàng Lan đang đứng trên triền đê sông Nhị Hà. Kẻ đeo mặt nạ đưa chân nàng đến đây rồi biến mất.

Có phải tiểu thư tên là Nguyễn Hoàng Lan không ạ?

Điều khiến nàng ngạc nhiên, không phải vì đứa trẻ kia biết tên nàng, mà là cái cách nó xưng hô với nàng.

Tiểu thư...

Kể từ khi rời khỏi cung, ngoại trừ Ngọc Huyền, mọi người đều gọi nàng là Hoàng Lan, không ai gọi nàng là tiểu thư cả. Người biết cách gọi ấy, lại còn đưa tới một đóa quỳnh, loại hoa mọc rất nhiều bên ngoài Thanh Phục khu, phải chăng chính là...

Đột nhiên, một bàn tay từ đâu vươn tới, mạnh mẽ kéo Hoàng Lan vào lòng. Chiếc mặt nạ bạc khiến nàng không trông rõ diện mạo của người kia, chỉ thấy lộ ra khóe miệng lúc nào cũng tựa như mỉm cười và đôi mắt mênh mang, trầm ấm. Hả thích thú nhìn ngắm người con gái trong lòng mình, cái nhìn vừa ôn nhu vừa mãnh liệt, tưởng như sẵn sàng nuốt chửng nàng bất cứ lúc nào. Và rồi, trước khi Hoàng Lan kịp có phản ứng, kẻ đeo mặt nạ bạc đã nâng cằm nàng lên rồi cúi xuống, không nhanh không chậm đặt lên đôi môi của nàng một nụ hôn dịu ngọt.

Hoàng Lan lập tức sững người.

Cái kẻ không rõ từ dưới đất chui lên này đang hôn nàng?

Nụ hôn đầu đời của nàng, lại bị cái hăn cướp đi một cách trắng trợn như thế!

Mặc kệ đối phương mở tròn mắt kinh ngạc nhìn mình, kẻ kia vẫn không có dấu hiệu buông tha nàng. Động tác của hăn, tuy chiếm giữ nhưng không thô bạo, trong nồng nhiệt có dịu dàng, khiến Hoàng Lan nhất thời ngây ngẩn cả người, cảm thấy toàn thân như có một luồng điện xẹt qua, thậm chí, suýt nữa nàng còn định vòng tay qua cổ hăn mà đáp lại nụ hôn ấy.

Mãi về sau, Hoàng Lan mới sực tỉnh và nhận ra rằng bản thân đang, ừm, bị cưỡng hôn. Không chút do dự, không chút nương tình, nàng co chân đạp mạnh lên chân hăn rồi đẩy hăn ra, không quên đáp lễ bằng một nhát cắn cũng rất ư ngọt ngào.

Không ngờ đối phương đang ngoan ngoãn trong tay đột nhiên lại phản kháng dữ dội như thế, kẻ đeo mặt nạ gườm gườm nhìn Hoàng Lan, bất mãn nghiêng răng:

"Một tháng mười hai ngày không gặp, tính nết vẫn ương bướng như xưa. Nguyễn Hoàng Lan, cô em căn trẩm đau quá đấy!"

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 45: Vi hành)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Sos

Mấy ngày nay mình đều không vào được THKD. Ấn vào chi tiết chương toàn bị lỗi "không tìm thấy truyện". Chỉ update được thông báo thôi, còn vào truyện đọc thì chịu chết. Có bạn nào biết nguyên nhân và cách khắc phục không ạ? Đang lúc cần up chương mới mà chẳng lẽ wattpad dở chúng?

P/s: Nhắn tin wattpad hoặc inbox face nhé, tình hình này mình đăng nhưng chắc không trả lời cmt được đâu.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 45: Vi Hành (1)

Các bạn ơi, like page facebook: "Tiểu thuyết xuyên không Việt - Thiên hạ kỳ duyên" để ủng hộ mình nhé!

...

(Nếu Hoàng Lan thật sự muốn đi theo tên Trường Giang kia, hẳn tuyệt đối sẽ không gượng ép nàng, nhưng nàng đã trở về Đông Kinh, đồng nghĩa với việc nàng lựa chọn ở lại bên hắn, thật lòng muốn gắn bó với hắn. Bao lâu nay, cả hắn và nàng đều biết cái chức vị sung nghi kia chỉ là danh nghĩa, nhưng kể từ hôm nay, tất cả sẽ thay đổi.)

...

"Một tháng mười hai ngày không gặp, tính nét vẫn ương bướng như xưa. Nguyễn Hoàng Lan, cô em căn trẩm đau quá đấy!"

Một thanh âm trầm ấm vang lên, mang theo ý tứ nửa đùa cợt, nửa trách móc. Bị chất giọng quá đỗi quen thuộc ấy khiêu khích, Hoàng Lan liền vươn tay gạt mạnh chiếc mặt nạ bạc xuống, và đến khi trông rõ cái kẻ anh tuấn đang đứng trước mặt mình, nàng vô thức lùi lại một bước.

"Bệ hạ!" Hoàng Lan thảng thốt kêu lên. Nàng có đang nằm mơ không? Kẻ đeo mặt nạ thực sự là Lê Tư Thành?

Tư Thành xoa xoa cổ tay, dờ khóc dờ cười. Lần nào cũng vậy, người con gái này đều quyết ăn thua đủ với hắn.

"Là trẫm. Sao, ngạc nhiên lắm hả?"

Hoàng Lan vẫn đứng ngây ra như phỗng. Nàng cứ nhìn chăm chăm vào người đối diện như thể muốn nhất quyết tìm ra bằng chứng chứng minh hẳn là hàng giả!

"Này!... Này!..."

Tư Thành phải gọi đến lần thứ ba, Hoàng Lan mới bừng tỉnh.

"Chẳng lẽ vị quý nhân mà Trọng Sinh nhắc đến chính là bệ hạ?"

Tư Thành thản nhiên gật đầu. Hẳn không cho Từ Trọng Sinh biết thân phận thực sự của mình, y liền gọi hẳn là quý nhân.

Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, Hoàng Lan mới nuốt trôi được sự kinh ngạc này xuống. Sự xuất hiện của Tư Thành vào thời điểm này tuy bất ngờ nhưng thực ra không nằm ngoài dự đoán của nàng. Lúc nhận đóa hoa quỳnh từ tay đứa trẻ ấy, Hoàng Lan đã lơ mơ nghĩ tới Tư Thành, chỉ là nàng không dám tin, người nên ở trong điện Bảo Quang lúc này lại che giấu thân phận bằng một chiếc mặt nạ bạc và đến đây gặp mình.

Rồi Hoàng Lan không cười nổi nữa. Đã biết nàng ở xã Thiên Bình mà không thềm lập tức đón nàng về cung, Lê Tư Thành, hẳn đùa cũng dai nhỉ?

"Thì ra bệ hạ cố tình theo dõi chúng tôi..."

Nàng bước qua Tư Thành hậm hực ngồi xuống bãi cỏ. Từ nơi này nhìn ra, dòng sông Nhị Hà một màu đỏ đục, bình lặng phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, hệt như một phiến hồng ngọc khổng lồ. Cây cối hai bên bờ xanh mướt, khe nghiêng mình soi bóng xuống dòng nước đang lững lờ trôi.

Tư Thành bước đến ngồi cạnh Hoàng Lan. Hẳn định an ủi nàng vài câu, nhưng nghĩ lại việc đối phương bỏ đi cùng đám người Phạm Anh Vũ cả

tháng trời mà không thềm báo cho hấn lấy một tiếng, hấn tự nhiên cảm thấy không thể yêu thương nổi!?

"Nàng to gan lắm, đến lời ấy mà cũng nói ra được!" Tư Thành giả bộ nạt: "Nàng nghĩ trăm là ai? Thân là vua một nước, hà cớ gì trăm phải đi theo mấy người các nàng? Là do thời gian qua người Chiêm Thành liên tục quấy nhiễu biên giới phía nam, vì an yên của xã tắc, trăm mới thân chinh xuất cung một chuyến, trên đường về thì nhân tiện điều tra về Phạm Anh Vũ. Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nàng. Nếu nàng không đi cùng Phạm Anh Vũ thì trăm cũng chẳng tìm ra nàng đâu, còn ngồi đấy mà tưởng mình quan trọng!"

Hoàng Lan biết Tư Thành lại mượn dịp trêu chọc mình nên không muốn cự cãi với hấn nữa. Lời kể của Từ Trọng Sinh lúc ở xã Thiên Bình lại văng vẳng trong tâm trí nàng, đem đến một cảm giác ấm áp lạ kì.

Vị quý nhân ấy ngồi sau một chiếc rèm, thành ra tôi không trông rõ dung mạo, nhưng giọng của ngài rất ấm, phong thái đạo mạo trầm uy, lại có thủ hạ võ công cao cường đi theo, hiển nhiên không phải hạng phàm nhân tầm thường như chúng ta. Ngài hỏi tôi cụ thể về tình hình bệnh dịch của xã Thiên Bình, sau đó chọn ra mấy người tinh anh nhất trong đoàn tùy tùng để giúp tôi tìm ra nơi trồng tử thanh thiên.

Khi ấy, vì mãi nghĩ cách đối phó Hoàng Văn Bảo nên không ai hỏi đến vị quý nhân đã trợ giúp Từ Trọng Sinh. Có ai ngờ đâu, con người bí ẩn đó lại chính là thiên tử Đại Việt!

Việc xảy ra trong giang sơn của trăm, trăm nhất định phải nắm rõ trong lòng bàn tay...

Lời nói ngày ấy không phải nói chơi. Xã Thiên Bình cách xa kinh thành cả ngày đường, vậy mà giữa lúc việc nước bộn bề, Tư Thành vẫn quan tâm tới những người dân ở nơi thâm sơn cùng cốc...

Rồi Hoàng Lan khẽ nhíu mày. Tư Thành vừa nói gì? Hắn đang điều tra Phạm Anh Vũ?

"Trẫm vẫn luôn nghi ngờ lí do Lê Khải Triều xuất hiện trong lãnh cung. Con người hắn tuy không quá mức xấu xa nhưng bản tính tham lam, miệng lưỡi lại gian trá狡詐. Những lời hắn nói, trẫm chỉ có thể tin một nửa, vì thế trẫm mới quyết định tương kế tựu kế, thả Lê Khải Triều ra để hắn dẫn trẫm đến chân tướng đằng sau. Quả nhiên sau đó Lê Khải Triều tìm đến Viên Diệp cư, trẫm cũng phát hiện ra mối liên hệ giữa hắn và Phạm Anh Vũ." Ngừng lại một chút, Tư Thành hạ giọng: "Hai người bọn chúng là anh em kết nghĩa."

Lý do Lê Khải Triều vào cung liên quan trực tiếp đến Trường Giang. Tất nhiên hắn không ngu gì mà khai rằng mình đang cố bắt phi tử của hoàng thượng đem "bán" cho kẻ khác, vậy nên mới cố sống cố chết ém nệm đi. Nhưng Tư Thành là người thế nào? Lê Khải Triều càng ngọt nhạt đánh trống lảng, hắn càng nghi ngờ đối phương có chuyện khuất tất. Vì thế, ngoài mặt Tư Thành thả người đi nhưng sau lưng, hắn lại cử người âm thầm theo dõi Lê Khải Triều, nhờ đó biết đến sự tồn tại của Viên Diệp cư và mối liên hệ của hai người Lê Khải Triều - Phạm Anh Vũ. Sau khi Tư Thành tìm tới Viên Diệp cư, Phạm Anh Vũ đã lờ mờ đoán ra chân tướng mọi chuyện, một mặt y điều tra thân thế của kẻ đeo mặt nạ, mặt khác y gửi thư cho Lê Khải Triều, dặn hắn phải đề phòng Lê Tư Thành. Lê Khải Triều vốn là dân trộm cắp, sĩ diện cao hơn người nên khi biết mình bị Tư Thành lợi dụng thì ức lắm. Một ngày đẹp trời, hắn tìm cách cắt đuôi thành công toàn bộ đám mật thám triều đình, trước khi đi còn không quên bồi cho bọn họ mỗi người một cước để xả giận. Đám người Tư Thành cử đi bị mất dấu Lê Khải Triều, thành ra mới không biết việc hắn và Thanh Ngọc chạm trán sau đó.

Hoàng Lan càng nghĩ càng không thể hiểu nổi. Lê Khải Triều và Phạm Anh Vũ, một bên tham tiền, một bên trượng nghĩa, hai người họ kết nghĩa



anh em, thiên hạ này sắp loạn cả rồi!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 45: Vi Hành (2)

Rồi Hoàng Lan lại cảm thấy tiếc hùi hụi. Nếu biết Lê Khải Triều và Phạm Anh Vũ quen nhau, nàng đã sớm tìm ra cách khác để liên lạc với Tư Thành rồi, đâu cần nhờ đến tên thái giám mua cốm Vòng ở quán Bình Ba.

"Hắn chỉ đến đó một lần thôi."

Dường như biết Hoàng Lan đang băn khoăn điều gì, Tư Thành bèn nói thêm.

Lê Khải Triều chỉ đến Viên Diệp cư duy nhất một lần. Đó chính là lần Trường Giang nghe lén cuộc trò chuyện của hai người Phạm Anh Vũ, Lê Khải Triều bên bờ sông Vân. Mà nghĩ cũng thật trớ trêu, khi Tư Thành đích thân tìm tới Viên Diệp cư thì Trường Giang lại dẫn theo Hoàng Lan bỏ đi mất. Có trách, chỉ biết trách ông trời trêu người bọn họ khéo quá, để họ thoáng qua nhau mà chẳng cho họ tương phùng...

"Vậy bệ hạ đã điều tra được về Phạm Anh Vũ rồi?"

"Nói cho trầm biết, vì sao nàng cố tình ở lại Viên Diệp cư?"

Đột nhiên cả Hoàng Lan và Tư Thành cùng lên tiếng, rồi cả hai người họ cùng ngấn ra nhìn nhau.

"Thôi được rồi, để tôi nói trước vậy." Hoàng Lan hơi tiu ngịu. Vẫn là nàng nói không lại được Tư Thành. Hắn là người có cốt cách trời sinh, khi cao hứng hẳn sẵn sàng cùng người cười đùa vui vẻ, nhưng khi nghiêm túc, sự trầm uy của hắn sẽ khiến tất cả mọi người phải cung kính cúi đầu. "Là

tôi cố tình ở lại Viên Diệp cư. Tôi vẫn nhớ lần bệ hạ sai Lưu Sở điều tra tung tích của Phạm Anh Vũ và Mạc Viên Nhiên."

Tư Thành không giấu được sự thích thú:

"Nàng muốn giúp trẫm?"

Hoàng Lan hào hứng gật đầu.

"Vậy nàng điều tra được gì rồi?"

Hoàng Lan xấu hổ lắc đầu.

Nửa tháng sống trong Viên Diệp cư, ngoài ngắm cảnh hoàng hôn cùng Trường Giang và xem Mạc Viên Nhiên chơi đàn thôi sáo, nàng chẳng điều tra được bất cứ điều gì. Mục đích ban đầu của nàng đã bị đám người nhiệt tình quá mức ấy uốn nắn thành một kiểu sống hưởng thụ mất rồi.

Giọng Tư Thành đột nhiên cao vút, rõ ràng là tức giận nhiều hơn trêu đùa:

"Ai bảo nàng làm việc mạo hiểm đó?"

Lần này thì Hoàng Lan ngẩn mặt lại.

"Nguyễn Hoàng Lan!" Tư Thành nắm chặt cổ tay nàng rồi giơ lên trước mặt, gằn từng chữ mà nói: "Lần sau biết điều thì ngồi yên một chỗ cho trẫm! Nàng mà dám chết sớm hơn trẫm, trẫm nhất định sẽ nghiêm trị nàng."

Chẳng hiểu khi mình đã chết rồi thì hẳn "nghiêm trị" kiểu gì, nhưng Hoàng Lan vẫn cuống quýt gật đầu. Biết hẳn lo lắng cho mình, nàng đương nhiên rất thích thú.

Thấy đối phương hớn ha hớn hờ, Tư Thành bực dọc ném cho nàng một cái nhìn cảnh cáo:

"Còn cười được! Nàng có biết chủ nhân Viên Diệp cư có thân phận thế nào không?"

...

Lưu lạc ngoài nhân gian một thời gian, Hoàng Lan không lạ gì danh xưng Phong Vân kỳ sĩ. Nàng cũng biết Phạm Anh Vũ võ công cao cường, lại ôm mối thù bị triều đình giết cha, nhưng nói y chính là Phong Vân kỳ sĩ, người anh hùng trong lòng dân chúng Đại Việt, nổi khiếp đảm của ác bá gian quan, Hoàng Lan thực sự không thể tin nổi!

Người bên cạnh nàng bấy lâu nay, luôn ân cần chăm sóc nàng như chăm sóc một người em gái, Phạm Anh Vũ, y chính là Phong Vân kỳ sĩ?

Nhưng Hoàng Lan có linh cảm rằng đó vẫn chưa phải là tất cả. Bí mật cuối cùng mà Phạm Anh Vũ cất giấu, dường như còn khủng khiếp hơn cả việc bản thân y là hiệp khách giấu mặt gấp trăm ngàn lần.

Biểu hiện phần nộ của Phạm Anh Vũ lúc ở quán cơm...

Thanh âm của Tư Thành vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hoàng Lan:

"Mấy năm qua, dưới danh xưng Phong Vân kỳ sĩ, Phạm Anh Vũ đã can thiệp vào không ít chuyện lớn nhỏ của triều đình. Chuyện cha con Lê Lăng lũng đoạn quan trường bị tố cáo cũng là do y nhúng tay vào."

"Thì ra bệ hạ đã biết tất cả."

Tư Thành gật đầu:

"Giang sơn của trăm, trăm sẽ không khoanh tay đứng nhìn bọn chúng làm càn!"

Hoàng Lan không hiểu, "bọn chúng" mà Tư Thành muốn nhắc tới là Phạm Anh Vũ hay bè đảng của Lê Lăng.

Thực ra Tư Thành đang nhắc tới thiếu úy Lê Lăng. Lòng trung của Lê Lăng không giống với đám người Nguyễn Đức Trung hay Đinh Liệt. Muối gạo là hai sản vật quan trọng nhất của Đại Việt, vậy mà Lê Thụ cũng dám buôn lậu gạo với Đại Minh, lũng đoạn kinh thương quốc gia, đó là tội chết. Lê Lăng mua quan bán tước, kết bè kết đảng, đạo làm quan không chính, đối với kẻ không bằng lòng thì đẩy xuống đất đen, kẻ chiều lòng mình thì vỗ về bên gối, đó chính là thần tử không trung. Lê Lăng dám làm vậy, bởi lão ta ý mình là trọng thần từng có công phò trợ hấn lên ngôi, dần dần không coi ai ra gì, mưu nắm đại quyền sinh sát trong tay. Tất cả những điều ấy, Tư Thành đều biết. Hấn cũng âm thầm cho người điều tra, đã nắm được trong tay tội chứng của cha con Lê Lăng. Ngặt nỗi Tư Thành mới lên ngôi một thời gian, căn cơ chưa vững, trong khi thế lực của Lê Lăng trong triều rất lớn, nếu hấn đường đột xử trí lão, chỉ e không khéo sẽ sinh ra biến loạn, thậm chí ảnh hưởng tới chuyện phế lập ngôi vua. Để duy trì cục diện ổn định, tạm thời hấn sẽ tha cho cái mạng già của lão ta thêm vài năm nữa vậy.

Còn Phạm Anh Vũ, tuy y gây ra không ít sóng gậy gió nhưng mục đích lại chính nghĩa, đều nhằm vào lũ tiểu nhân vô lại, sâu một đục ruỗng triều đình, thế nên Tư Thành có chút băn khoăn khi phải thẳng tay trừng trị Phong Vân kỳ sĩ.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Mọi biểu hiện của Hoàng Lan đều không qua được mắt Tư Thành. Từ lúc biết Phạm Anh Vũ là Phong Vân kỳ sĩ, ánh mắt nàng cứ đờ đẫn như người mất hồn.

"Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy Phạm Anh Vũ có liên quan tới một người..."

Tư Thành nghe câu này thì hơi bất ngờ. Chẳng lẽ nàng cũng đa cảm như hắn, cùng nghĩ tới một người...

Nhập nội Hành khiển Nguyễn Trãi!

Hoàng Lan biết Nguyễn Trãi, nhưng không biết quá nhiều về cuộc đời ông. Đại khái, ấn tượng của nàng chỉ dừng lại ở việc Nguyễn Trãi là khai quốc công thần nhà Lê Sơ, có vai trò không nhỏ trong khởi nghĩa Lam Sơn, cũng là nạn nhân của những tranh chấp trên triều đình mà đỉnh cao là oan án Lệ Chi viên. Nàng cũng biết chính vị vua đang ngồi cạnh mình đây sẽ là người giải oan cho Nguyễn Trãi sau này, nhưng Phạm Anh Vũ có thân phận như thế nào trong lịch sử, rốt cuộc y có liên quan gì Nguyễn Trãi hay không, nàng lại hoàn toàn mù tịt!

"Ức Trai tiên sinh bị hành hình khi trẫm còn quá nhỏ. Trẫm chỉ biết đến chuyện đó qua lời kể của mẫu hậu và đọc các ghi chép về vụ án còn lưu giữ trong Tàng thư các. Mười chín năm trước, Ức Trai tiên sinh bị kết tội giết vua, bị tru di cả ba họ, nhưng trong số các tội nhân bị hành hình hôm ấy lại thiếu mất hai người."

"Hai người?"

Hoàng Lan kinh ngạc. Không phải một, mà là hai người?

Tư Thành gật đầu:

"Là Nguyễn Thị Lộ và một người thiếp khác của tiên sinh. Nhưng khi ấy quốc sự bộn bề, hoàng huynh của trẫm còn nhỏ tuổi, phải nhờ đến Tuyên Từ thái hậu buông rèm nhiếp chính, trong khi tội nhân chạy thoát chỉ là thứ thiếp, mọi việc cứ thế chìm vào quên lãng, về sau không ai nhắc đến nó nữa."

Hai người thiếp của Nguyễn Trãi đều thoát án tử. Nếu một trong hai người đang mang thai, vậy có khi nào Phạm Anh Vũ chính là đứa trẻ được sinh ra sau thảm án ngày đó?

Hoàng Lan nhớ rằng trước kia mình đã từng đọc tư liệu về Nguyễn Trãi và vụ án Lê Chi viên, cũng nhớ sử sách có nói rằng dòng họ của Nguyễn Trãi còn một người may mắn sống sót, nhưng thật kì lạ, mỗi khi nàng cố nhớ lại thì những kí ức liên quan tới đứa trẻ năm ấy cứ như bong bóng xà phòng, khẽ chạm là vỡ, không thể nào nắm bắt nổi.

"Chẳng lẽ Phạm Anh Vũ chính là con trai của Nguyễn Trãi?"

Cứ tưởng Tư Thành sẽ hưởng ứng, nào ngờ hăn lại lạnh lùng ngắt lời Hoàng Lan:

"Hậu duệ của tội thần không phải chuyện nói chơi."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 45: Vi Hành (3)

Đương nhiên Hoàng Lan biết Nguyễn Trãi vô tội. Nhưng đó là chuyện của mấy trăm năm sau, còn hiện tại thì...

"Bệ hạ cũng cho rằng Nguyễn Trãi không phải hung thủ giết vua năm đó phải không?"

Nàng đánh bạo thăm dò ý tứ của Tư Thành, chỉ thấy hần trầm ngâm:

"Trăm tin tiên sinh vô tội thì đã sao? Dù trăm năng lực can thiệp đến ngòi bút sử gia thì cũng không thể thay đổi định kiến của nghìn người trong thiên hạ. Để minh oan cho tiên sinh, thứ cần nhất vẫn là chứng cứ, không phải lời phán định của một mình đế vương, nàng hiểu chứ?"

Thái độ của Tư Thành đã quá rõ ràng. Hần tin Nguyễn Trãi vô tội, nhưng thứ hần cần chính là chứng cứ, hoặc ít ra là chân tướng của hung thủ thực sự đứng đằng sau. Biết chuyện này có nói nữa cũng vô ích, Hoàng Lan đành thôi. Rồi nàng lại nhớ đến một chuyện:

"Tôi nghe thái giám nhà bếp nói Phùng Diễm Quỳnh đã chết? Là nàng ta sợ tội tự sát hay chết bởi loạn đao của đám sát thủ ngày ấy?"

Không phải Hoàng Lan không tin lời tên thái giám mua cốm ở quán Bình Ba, chẳng qua thế sự nhập nhằng, đến chuyện nàng bị Lý Lượng bắt cóc, qua lời Tư Thành còn biến thành đi nghỉ mát ở hành cung nữa là...

Vẻ trầm ngâm của Tư Thành càng sâu. Đáy mắt hần phảng phất một tia sáng rất phức tạp. Nếu tinh ý, Hoàng Lan sẽ nhận ra khóe môi hần mấp



máy rất khế, giống như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

"Bệ hạ..."

Hoàng Lan bị sự im lặng của Tư Thành khiến cho bức mình. Tư Thành sẽ không chán ghét Phùng Diễm Quỳnh đến mức không muốn nhắc đến tên nàng ta chứ?

Thấy nàng giục nhiều quá, mãi lâu sau Tư Thành mới đáp:

"Trẫm thừa nhận mình đã cố tình phong tỏa tin tức tới lục cung. Xảy ra chuyện tày đình như thế, trẫm không thể để kẻ có tâm tư khác nhân cơ hội đó mà dậu đổ bìm leo được." Hoàng Lan có cảm giác Tư Thành tránh trả lời thẳng câu hỏi vừa rồi. Rồi đột nhiên chân mày Tư Thành nhíu lại, hẳn quay sang nhìn Hoàng Lan, giọng ngờ vực: "Nàng vừa nói mình từng gặp thái giám mua cốm ở nhà bếp? Nàng còn nhờ hắn đích thân chuyển tin cho trẫm?"

"Chẳng lẽ bệ hạ không nhận được tin tức gì sao?"

Giờ Hoàng Lan đã vì sao Tư Thành lại nói vì nàng đi cùng Phạm Anh Vũ nên hẳn mới gặp nàng. Thì ra tin tức nàng gửi về, ngay từ đầu đã không đến điện Bảo Quang...

"Khốn kiếp!" Tư Thành giận dữ vò nát nhánh cỏ trong tay: "Tin tức quan trọng vậy mà dám không báo với trẫm! Bọn hạ nhân trong cung giờ cũng to gan lớn mật quá rồi!"

Cuộc đời Tư Thành ghét nhất những kẻ giở trò sau lưng mình. Dĩ nhiên, nếu hẳn biết chính Trịnh Minh Nguyệt đã diệt khẩu thái giám kia hòng ngăn cản hẳn đi đón Nguyễn sung nghi yêu quý của mình hồi cung, khỏi cần nói cũng biết số phận Trịnh Minh Nguyệt sẽ thê thảm đến mức nào.

"Thôi bỏ đi." Hoàng Lan ngao ngán thở dài: "Bọn họ không có gan ấy đâu. Là có kẻ khác không muốn tôi hồi cung thôi."

Cánh tay Tư Thành bắt giắc siết chặt Hoàng Lan hơn. Khi hắn tìm thấy nàng cũng là lúc nàng đặt chân vào xã Thiên Bình. Quả thật khi ấy, hắn rất muốn lao đến ngăn nàng lại, ép nàng rời xa những người đó và hồi cung cùng mình. Nhưng rồi hắn đã nhận ra, bảo vệ một người khác với việc biến họ thành kẻ yếu đuối hay ích kỷ. Hắn biết nàng ở lại một phần vì lo lắng cho người dân xã Thiên Bình. Việc nàng đã quyết, hắn nên tin tưởng, ủng hộ thay vì cố chấp ngăn cấm. Bản thân không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, hắn liền hạ chỉ lệnh cho Bùi Khiêm đến xã Thiên Bình giải quyết nạn dịch, đồng thời âm thầm bảo vệ Nguyễn sung nghi của hắn. Đương nhiên Bùi Khiêm biết Hoàng Lan là ai, nhưng ý vua như ý trời, lão không dám tiết lộ thân phận thực sự của nàng với người dân trong xã, càng không dám khoe khoang mình do ai cử đến, đành bề ngoài đóng vai một lão quan huyện "chạy việc", sau lưng âm thầm bảo vệ Nguyễn sung nghi. Lão đóng kịch quá đạt, lúc nào cũng vin vào cái cố sợ oai Phong Vân kỳ sĩ để cun cút làm việc, khiến kẻ vốn đa nghi như Phạm Anh Vũ cũng không mấy may nghĩ đến bàn tay sắp xếp của Tư Thành phía sau.

Thế đó, không phải Tư Thành vô tâm, cũng không phải hắn muốn tính toán với Trường Giang. Mọi việc hắn làm, kể cả sự nhẫn nại đến ngày hôm nay, tất cả đều là thay nàng chu toàn, lo lắng.

Hoàng Lan bùi ngùi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Tư Thành đang nhìn mình, tận sâu trong đó là sự chua xót không thể diễn tả thành lời.

"Từ Trọng Sinh cũng nói cho trầm biết... về chuyện kỳ độc..." Nói ra những lời này, giọng Tư Thành vẫn rất bình tĩnh, nhưng nào ai biết trong thâm tâm hắn đang gầm nổi sóng: "Hoàng Lan, trầm xin lỗi. Đều là trầm không tốt. Đáng lẽ trầm không nên kéo nàng vào vụ sứ thần Đại Minh. Sự tự tin của trầm đã hại nàng rồi."

Nếu ngày ấy hãn không để Hoàng Lan lên đứng mũi chịu sào, nàng sẽ không đến mức bị Lý Lượng bắt đi, thậm chí còn bị kẻ đáng chết nào đó hạ kỳ độc!

Đây là lần thứ hai Tư Thành xin lỗi Hoàng Lan. Lần trước là ở cung Trường Phúc, hãn đòi giết nàng vì nghĩ nàng tổn thương thái hậu. Còn lần này, hãn tự trách vì đã không thể bảo vệ nàng chu toàn.

Hoàng Lan ngậm ngùi không đáp. Nàng biết sớm muộn gì Tư Thành cũng có cách hỏi chuyện từ phía Từ Trọng Sinh. Chuyện kỳ độc vốn dĩ là dùng giấy bọc lửa, muốn giấu cũng không giấu được. Nhưng trước sau Hoàng Lan vẫn tránh nhắc đến nó, bởi nàng không muốn cái thứ kỳ độc chết tiệt ấy khiến những người bên cạnh nàng lại vì nàng mà thêm lo lắng.

Lúc nghe Từ Trọng Sinh kể về kỳ độc, Tư Thành đã triệu cả thái y viện đến để hỏi ý kiến, nhưng người nào người nấy khi nghe hai chữ kỳ độc đều lắc đầu lè lưỡi, hoặc là bản thân chưa từng nghe qua, hoặc là đã biết đến nhưng không có cách hóa giải. Sau này, hãn mới biết rằng không phải các thái y trong cung vô dụng, mà do kỳ độc vốn dĩ là quái dược, chỉ được dùng trong hoạt động gián điệp cơ mật của nhà Trần trước kia, lại đã thất truyền từ lâu nên thái y viện mới không được phép tìm hiểu về nó.

Ngoại trừ Từ Trọng Sinh!

Từ Trọng Sinh là thầy thuốc trong dân gian, lại đam mê tìm hiểu về y thuật nên đương nhiên không bị gò bó như thái y viện. Y thuật của con người này cao minh đến đâu, hãn đã đích thân kiểm chứng qua chuyện ở xã Thiên Bình. Nói cách khác, Tư Thành để Từ Trọng Sinh đảm đương việc cai nghiệm là vì muốn thử tài y. Nếu y có thể chế ngự bệnh nghiệm anh túc, hãn y cũng có bản lĩnh hóa giải kỳ độc.

Một cách dụi dằng và chua xót, Tư Thành hôn nhẹ lên trán Hoàng Lan:

"Trẫm đã hứa với Từ Trọng Sinh, chỉ cần y cứu được nàng, giá đắt đến đâu trẫm cũng sẽ trả."

"Từ Thành, chàng..."

Ba tiếng này thốt lên gần như vô thức. Dù đang phiền lòng thì Từ Thành vẫn không kìm được mà bật cười thành tiếng. Hắn gõ gõ đầu nàng, nửa đùa nửa thật:

"Rốt cuộc cũng chịu gọi một tiếng "chàng" rồi cơ đấy! Phải rồi, nàng cũng nên thay đổi cách xưng hô đi thôi. Phi tử của trẫm chẳng ai dám xưng hô hỗn xược như nàng đâu."

Nếu Hoàng Lan thật sự muốn đi theo tên Trường Giang kia, hẳn tuyệt đối sẽ không gượng ép nàng, nhưng nàng lại trở về Đông Kinh, đồng nghĩa với việc nàng lựa chọn ở lại bên hắn, thật lòng muốn gắn bó với hắn. Bao lâu nay, cả hắn và nàng đều biết cái chức vị sung nghi kia chỉ là danh nghĩa, nhưng kể từ hôm nay, tất cả sẽ thay đổi.

Mọi thứ chìm vào tĩnh lặng. Từ Thành vẫn ôm chặt Hoàng Lan trong lòng, động tác che chở dịu dàng hết mực. Đưa tay vuốt nhẹ tóc nàng, hắn bỗng phát hiện ra mình rất thích làm việc này, tóc nàng đen nhánh, mềm mượt như suối, lúc nào cũng thoang thoảng hương bồ kết thơm nồng, thanh khiết.

Còn Hoàng Lan, nàng cảm thấy trái tim mình như có gió xuân ấm áp thổi qua.

"Phải rồi, sao thiếp không thấy Đặng Phúc?" Hoàng Lan dáo dác nhìn quanh. Thường ngày Đặng Phúc vẫn đi theo Từ Thành như hình với bóng, hôm nay vắng mặt y khiến nàng hơi ngạc nhiên.

"Trẫm cho y về cung trước rồi." Nụ cười của Từ Thành chứa đầy ý tứ: "Đám người ồn ào đó, vẫn nên để Đặng Phúc thay trẫm giải quyết thì hơn."

Hoàng Lan chợt nhớ ra, Tư Thành đang đi vi hành...

Hai người họ cứ thế dựa vào vai nhau, cùng nhìn ra dòng sông Nhị Hà không một gợn sóng. Có con chim chèo bẻo từ đâu vọt xuống, đớp đớp vài nhát lên mặt nước rồi lại tung cánh lên, chỉ trong chốc lát đã biến mất sau dải mây màu xám bạc. Khoảnh khắc ấy bình yên đến mức triệt tiêu mọi phiền não, khiến kỳ độc cũng trở thành một khái niệm vô nghĩa.

Nơi bình yên nhất, chính là trong vòng tay ấm áp của chàng...

Bỗng bàn tay đang vuốt tóc Hoàng Lan chậm dần. Tư Thành đột ngột buông Hoàng Lan ra, thản nhiên với lấy chiếc mặt nạ bạc.

Từ xa xuất hiện bóng dáng của Trường Giang và Phạm Anh Vũ.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 45: Vi Hành (4)

Đế vương vi hành không phải chuyện tùy tiện. Dù Tư Thành không nói ra nhưng Hoàng Lan đã nhìn thấy bóng dáng của đội quân Phụng Thánh do Lưu Sở chỉ huy trà trộn trong dân thường, làm nhiệm vụ bảo vệ Tư Thành từ xa.

Con đường đê ven làng Đan Xá mềm mại uốn khúc như dải lụa đào. Từng bụi lau lười nhác rũ mình trong cơn gió thu. Thỉnh thoảng Hoàng Lan lại gặp vài đứa trẻ mục đồng tóc còn để chỏm, vừa dắt trâu về vừa nghêu ngao hát. Phía xa có khói bếp nhà ai bốc lên, khói vương màu lam nhạt, thanh bình mà ấm áp, lấp đầy khoảng trống trong tâm khảm con người.

Người đi đầu là Tư Thành. Khi không phải khoác lên người chiếc áo hoàng bào đẹp đẽ mà nặng nề, trông hăn hệt như một thi sĩ đang dạo chơi ngắm cảnh dân gian: cần nhàn nhã có nhàn nhã, cần khí độ có khí độ, trầm uy mà không xa cách, càng khiến người đối diện tò mò đến tột cùng về diện mạo thực sự ẩn sau chiếc mặt nạ bạc.

Tư Thành và Phạm Anh Vũ từng chạm mặt nhau trong Thượng Nguyệt lâu. Vì không muốn đối phương nhận ra mình, hăn phải dùng đến mặt nạ khi tiếp xúc với y.

Hoàng Lan thì cảm thấy khó xử, vô cùng khó xử.

Từ lúc "mặt nạ bạc" Tư Thành xuất hiện, cả Phạm Anh Vũ và Trường Giang đều trưng ra vẻ mặt như nhà có đám. Phạm Anh Vũ ít ra còn đỡ, bởi lúc bỏ đi và khi trở về vẫn là vẻ mặt lạnh tanh ấy, cho nên cũng có thể

không phải Tư Thành chọc giận y. Còn Trường Giang thì tuyệt đối không thể nhầm. Cậu cứ nhìn Tư Thành chăm chăm, ánh mắt chỉ thiếu nước phun ra lửa. Nhưng kể ra cũng không có gì lạ: một bên là đương kim hoàng thượng, một bên là Trường Giang và Phong Vân kỳ sĩ, bắt ba người này ở chung một chỗ anh anh chú chú, đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Nếu không có Hoàng Lan mặt dày lôi cả đám này trở lại quán cơm, không biết bọn họ còn đứng một chỗ găm ghè nhau đến khi nào nữa.

Mọi phản ứng kì thị của Trường Giang đều không qua được mắt Tư Thành. Không rõ là đùa hay thật, hãnh quay sang phía Hoàng Lan căn nhắc:

"Dám dùng ánh mắt ấy nhìn trẫm, tên Trường Giang này thích bị chém đầu lắm thì phải?"

Dám dẫn Hoàng Lan của hãnh đi khắp nơi, chỉ riêng tội ấy thôi cũng đủ để hãnh lăng trì Nguyễn Trường Giang rồi!

Hoàng Lan lườm lại:

"Không phải chàng đang đóng vai người bí ẩn sao? Động chút đòi lôi người ta ra chém, không sợ bị bại lộ chân tướng à? Mà này, Trường Giang là bạn thiếp, chàng thử chém anh ấy xem, thiếp thề sẽ liều chết với chàng."

Nói xong Hoàng Lan mới biết mình dại. Ai đời lại đi bênh vực Trường Giang trước mặt Tư Thành! Chọc giận Tư Thành, hãnh dám đem Trường Giang ra tru di cửu tộc thật chứ chẳng chơi!

Tư Thành không thèm để ý đến vẻ mặt đang ngây ra như ngỗng của Hoàng Lan nữa. Ngược mắt thấy đàn chim đang nối đuôi nhau bay rợp trời, hãnh hứng khởi ngâm nga mấy câu thơ:

Lác đác ngô đồng mấy lá bay

Tin thu hiu hắt lọt hơi may

Ngàn kia cách nước xo le địch

Mái nọ bên đường đủng đỉnh chày

Lau chông bãi nam ngàn rậm rợp

Nhạn về ải bắc mấy hàng bày

Quý Ưng, Tống Ngọc dường bao nữa

Khi ấy nhiều người cảm cảnh thay.

Hình như trong khoảnh khắc rất ngắn ngủi, ánh mắt Phạm Anh Vũ lóe lên một tia sáng khó hiểu, nhưng ngay khi Tư Thành vô tình mà hữu ý nhìn sang, thần sắc y đã nhanh chóng trở lại vẻ trầm mặc như cũ.

...

Quán cơm nhỏ ở ngoại vi thành Đông Kinh có vinh dự được đón tiếp toàn nhân vật "tai to mặt lớn": một người là đương kim hoàng thượng, một người là Nguyễn sung nghi, một kẻ là Phong Vân kỳ sĩ khuấy đảo giang hồ. Thần y Từ Trọng Sinh cả ngày nay chỉ vùi đầu trong mớ y thư nên vắng mặt. Trong cả hội, xem chừng Trường Giang là người có vai vế bình thường nhất.

Tư Thành đẩy ba chén rượu về phía trước rồi chủ động nâng chén lên. Phong thái của hắn tao nhã đủng đỉnh, bình thản mà có uy, nhìn kiểu gì cũng ra dáng dấp người chủ trì đại cuộc:

"Lần đầu gặp mặt, cho phép ta mượn rượu thay lời chào."

Lần đầu gặp mặt? Phạm Anh Vũ cười nhạt trong lòng. Bọn họ đã từng chạm trán nhau trong Viên Diệp cư. Y cũng biết đối phương âm thầm theo dõi mình đến tận xã Thiên Bình. Là lần thứ mấy gặp mặt, chỉ e tên đeo mặt nạ này còn nhớ rõ hơn cả y. Vì Hoàng Lan đi cùng hắn nên Phạm Anh Vũ



không tiện hỏi nhiều, nhưng trong lòng y vẫn không ngừng tự hỏi rốt cuộc vì sao hẳn cứ bám riết lấy mình không buông. Vì y là Phong Vân kỳ sĩ? Hay vì y từng che giấu bạn hẳn - Nguyễn Hoàng Lan?

Trường Giang thì càng mờ mịt hơn. Đã có lúc cậu cho rằng đối phương chính là đương kim hoàng thượng, nhưng hoàng thượng thì nên ở trong cung, không có lý gì lại chạy ra ngoài rồi tùy tiện gặp gỡ một đám người lạ hoắc như thế này!

Cả hai người ai cũng có khúc mắc trong lòng. Nhưng bọn họ, kẻ thì là cao thủ giang hồ, kiếm kờ cổ mặt cũng không biến sắc, người lại tự phủ nhận suy đoán của mình, thành ra tất cả đều bơ chuyện này đi, không ai chất vấn về thân phận của Tư Thành nữa.

Sợ Hoàng Lan khó xử, cuối cùng Trường Giang cũng chịu nâng chén lên. Bấy giờ Hoàng Lan mới thở phào nhẹ nhõm. Ba người họ đều đối xử với nàng rất tốt, nếu vì nàng mà giữa họ nảy sinh mâu thuẫn, nàng thực sự không biết phải làm sao cho đành...

Rượu nồng chưa chạm đến môi thì cổ tay đã bị ai đó giữ lại. Tư Thành đổi cho Hoàng Lan một bát nước trắng rồi thản nhiên nói:

"Không uống được thì đừng có cố! Ta thấy nàng vẫn nên uống nước trắng thì hơn."

Hoàng Lan chưa bao giờ nói với Tư Thành rằng nàng không uống được rượu. Trong các lần tham dự tiệc cung đình, nàng đều cố nhấp một ít cho lịch sự với mọi người, không ngờ hành động nhỏ nhặt ấy mà hẳn cũng nhìn ra được.

Ở bên cạnh, vẻ mặt của Trường Giang khó coi thêm mấy phần.

Phạm Anh Vũ vờ như không nhìn thấy cảnh vừa rồi, mặt vẫn lạnh tanh nhưng thanh âm đã ôn hòa hơn trước:

"Đông Kinh có ba thứ nổi tiếng, thứ nhất là cốm làng Vòng, thứ hai là múa rối nước phường Lĩnh Sơn, cuối cùng chính là rượu tê hà trú danh. Ta ở xa đến nên chưa biết hai thứ kia thú vị ra sao, nhưng rượu tê hà thì quá nhiên danh bất hư truyền, thậm chí rượu Long Đình của hoàng cung cũng chưa chắc đã hơn."

Đem so sánh rượu trong dân gian với rượu Long Đình của hoàng cung, dù có đúng thì cũng hơi quá phận. Phạm Anh Vũ nói năng chẳng kiêng nể gì khiến mấy người ngồi bên cũng phải trợn mắt nhìn y, hoặc thềm trách y to gan lớn mật, hoặc thắc mắc rằng y được uống rượu Long Đình lúc nào mà dám phán như đúng rồi. Trong khi quần chúng bức xúc thì đối tượng trực tiếp đại diện cho thể diện của triều đình lại chẳng thềm nói gì. Phạm Anh Vũ là Phong Vân kỳ sĩ, chuyện tà trời hơn y còn dám làm, vài ba lời châm chọc dạng này đã thấm vào đâu!

Bơ đi chuyện rượu nào ngon hơn rượu nào, Tư Thành chuyển sang đề tài múa rối nước:

"Rối nước phường Lĩnh Sơn rất thú vị. Ta thích nhất vở múa rối Hai Bà Trưng cưỡi voi đánh giặc Tô Định, cả vở vua Lê trả gươm cho rùa thần nữa, thích đến nỗi xem hoàn xem mãi mà vẫn không chán."

Nhân lúc Tư Thành và Phạm Anh Vũ không để ý, Trường Giang huých nhẹ vào chân Hoàng Lan, đồng thời chỉ chỉ về phía Tư Thành, rõ ràng đã cực kì mất kiên nhẫn. Hoàng Lan không biết phải giải thích thế nào nên đành tạm thời cười trừ cho qua chuyện. Việc giữa nàng và Trường Giang không thể nói hết trong một hai câu được.

Nhờ có Hoàng Lan khéo léo làm cầu nối, cuối cùng hai cái tàu điện ngầm kia cũng chịu thoải mái trò chuyện với nhau. Đặc biệt hơn, ngoại trừ bất đồng về lập trường triều chính, giữa Tư Thành và Phạm Anh Vũ có rất nhiều điểm chung. Bọn họ am hiểu kiến thức kim cổ, thông thiên văn, tường địa lý... cứ như thế, anh một câu, ta một câu, cuối cùng thi ca nhạc

họa không gì không mang ra bàn luận. Ban đầu Hoàng Lan còn đau đầu nghĩ cách để hai người này chịu nói chuyện với nhau, để rồi bây giờ, bọn họ nói nhiều đến mức nàng đau cả đầu. Trường Giang ngồi một bên càng được dịp mở rộng tầm mắt. Xưa nay cậu đều cho rằng con người chỉ có thể chuyên sâu về một thứ, kẻ giỏi võ thì ắt kém văn, ai ngờ tên Phạm Anh Vũ này cái gì cũng giỏi tuốt! Nếu biết Phạm Anh Vũ từng phải chùn chân trước "mặt nạ bạc" Tư Thành trong Viên Diệp cư, e rằng cậu còn được thêm một phen sốc nữa.

"Hai người này làm sao thế? Lúc trước thì nhìn nhau như quân thù quân hãn, giờ lại nói chuyện như tri kỉ lâu ngày không gặp..."

Trường Giang bất mãn cảm thán một câu. Luận về chuyện gì cậu còn biết, chứ Tư Thành và Phạm Anh Vũ mang thơ phú thời cổ ra bàn luận thì cậu chính thức bị đẩy ra rìa!

Chính Hoàng Lan cũng cảm thấy lạ. Phong Vân kỳ sĩ là kẻ luôn chống đối triều đình rất gay gắt. Tư Thành đã biết thân phận của Phạm Anh Vũ mà vẫn chịu ngồi cùng đối phương và đàm đạo đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Đó là cái lạ thứ nhất. Phạm Anh Vũ vốn bản tính đa nghi, nay gặp kẻ không chịu lộ rõ diện mạo mà vẫn chén tạc chén thù. Đó là cái lạ thứ hai. Mà cả hai điều này, nàng nghĩ mãi vẫn không giải thích nổi.

Phải chăng, quân tử nể nhau ở chí khí, anh hào chẳng tính chuyện thiệt hơn?

Mọi chuyện cứ thế trôi đi, kẻ thi thoảng nhấp một ngụm rượu, kẻ nhàn tản ngâm một câu thơ, không khí cực kì thân thiết.

"Ta thấy anh có vẻ rất thích thi văn. Không biết thi nhân mà anh ngưỡng mộ nhất là ai?" Lần này người hỏi là Phạm Anh Vũ.

Tư Thành ra vẻ nghĩ ngợi rồi đáp:

"Đinh, Lý, Trần, Lê, Đại Việt chúng ta không thời nào thiếu anh tài, nhưng bình sinh ta ngưỡng mộ nhất thi tài của..." Hãn cố ý kéo dài giọng: "Úc Trai."

Ở bàn bên cạnh có kẻ yếu tim phun ra cả ngụm canh. Người trong quán lập tức quay lại nhìn Tư Thành. Dám mang thi ca của nghịch thần giết vua ra bàn luận giữa thanh thiên bạch nhật? Hãn tưởng hãn có một chiếc mặt nạ là yên sao?

Nhưng Phạm Anh Vũ không để ý đến chuyện ấy, ngược lại y còn có vẻ khá hứng thú tiếp lời.

"Nhân nghĩa chi cử, yếu tại an dân. Điều phạt chi sự, mạc tiên khử bạo... (1)" Phạm Anh Vũ ngâm nga hai câu đầu trong Bình Ngô đại cáo rồi quay sang hỏi Tư Thành: "Người anh em, anh thấy có phải không?"

Tư Thành không đáp. Hãn rót cho Phạm Anh Vũ một chén rượu rồi hỏi lại:

"Ý anh thế nào?"

Phạm Anh Vũ đủng đỉnh trả lời:

"Dân như nước, nước đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Việc trị quốc phải lấy dân làm gốc, khi nào dân chúng an cư lạc nghiệp, việc phiền nhiễu không còn, thiên hạ thái bình thịnh trị, đế nghiệp ngàn thu mới có thể vững bền. Ta học hành sơ sài, chỉ biết cắt nghĩa đại khái như vậy, để anh chê cười rồi."

Một kẻ mang tư tưởng chống đối triều đình như Phạm Anh Vũ cũng hiểu đạo lý lấy dân làm gốc? Từ đầu đến giờ, vì muốn thăm dò Phạm Anh Vũ nên Tư Thành mới ngồi đàm luận thi văn cùng y. Việc y đối đáp trôi chảy, thấu tình đạt lý khiến hãn rất bất ngờ, nhưng phải đợi đến khi Phạm Anh

Vũ nói ra quan điểm trị quốc của mình, Tư Thành chính thức cảm thấy rất thú vị.

Cùng lúc ấy, Từ Trọng Sinh từ đâu đột ngột xuất hiện. Y tuy đồng hành cùng đám người Phạm Anh Vũ nhưng phần lớn thời gian đều tách ra một mình để suy nghĩ về cách hóa giải kỳ độc. Vừa trông thấy Tư Thành, Từ Trọng Sinh hơi khựng lại, hiển nhiên y đã nhận ra vị quý nhân đeo mặt nạ ở xã Thiên Bình, nhưng rồi sự ngạc nhiên ấy nhanh chóng biến mất, y chỉ cúi chào qua loa rồi quay sang nói với Hoàng Lan, giọng điệu mừng rỡ vô cùng:

"Hoàng Lan, có cách đối phó với kỳ độc rồi!"

...

Chú thích:

(1): Hai câu đầu trong Bình Ngô đại cáo của Nguyễn Trãi.

Dịch thơ: Việc nhân nghĩa cốt ở yên dân - Quân điếu phạt trước lo trừ bạo (Ngô Tất Tố dịch).

-----

HẾT QUYỂN 2

MỜI CÁC BẠN ĐÓN ĐỌC QUYỂN 3 - THÂN THỂ

Chương 46: Con trai Nguyễn Trãi

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Quyển Iii: Thân Thế - Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (1)

Đúng như tên gọi, trong Quyển III của Thiên hạ kỳ duyên, thân thế của các nhân vật sẽ từ từ được hé lộ. Có những người tưởng chừng chỉ lướt qua nhau, nhưng hóa ra số mệnh đã định sẵn cho họ một duyên kiếp oan nghiệt. Cũng có những người, đến khi biết mình là ai thì đã vĩnh viễn chẳng thể quay đầu...

~~~~~

(Rồi trong khoảnh khắc không ai ngờ tới nhất, bảo kiếm trong tay Phạm Anh Vũ đột ngột bay lên, nhắm thẳng hướng Tư Thành phóng tới. Đường kiếm của Phạm Anh Vũ quá nhanh, quá chuẩn xác, vừa chạm tới cổ họng đối phương liền dừng lại, sau đó lập tức chuyển hướng lên trên và hất tung chiếc mặt nạ bạc xuống đất. )

.....

Kỳ độc là quái dược trong thiên hạ, đến không biết đi không hay, gặp phải chất dẫn dược sẽ lập tức chuyển hóa thành dạng kịch độc, vô phương cứu chữa. Chất dẫn dược của loại kỳ độc trong người Hoàng Lan là gì, Từ Trọng Sinh không biết, nhưng y biết một cách có thể trực tiếp triệt tiêu kỳ độc.

"Kỳ độc xuất hiện vào khoảng hai trăm năm trước, được sử dụng trong hoạt động cơ mật của nhà Trần. Tôi vẫn luôn cho rằng một thứ quan trọng như thế không thể bị thất truyền được. Nó chỉ bị che giấu quá kỹ mà thôi. Máy ngày nay tôi đã nghiên cứu các sách y viết trong thời kì đó để xem có

tra ra manh mối nào không, quả nhiên không ngoài dự đoán, mọi người nhìn xem." Từ Trọng Sinh vừa giải thích vừa đặt lên bàn một cuốn sách nhàu cũ không biết sưu tầm ở đâu về: "Đây là những tài liệu chép tay Tuệ Tĩnh thiền sư (1), trong đó có một đoạn viết về loại độc tên là Ẩn độc."

Trường Giang băn khoăn:

"Ẩn độc?"

"Phải, Ẩn độc." Từ Trọng Sinh lập tức gật đầu: "Hay còn có tên gọi khác là kỳ độc."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra nhìn nhau. Phạm Anh Vũ lập tức cầm cuốn sách lên và đọc to đoạn nội dung đã được Từ Trọng Sinh đánh dấu trước đó:

"Ẩn độc xưa nay rất cổ quái, dùng máu nuôi độc, lấy hơi thở làm nguồn sống, kí thác trong cơ thể con người, như phân tầm gửi bám lấy cổ thụ, tuy xung khắc nhưng không tách rời, người còn độc còn, người mất... độc... mất..."

Giọng đọc của Phạm Anh Vũ chậm dần, không phải vì y không dịch được những dòng chữ mờ ố kia mà vì y sợ rằng mình đã hiểu đúng ý của Từ Trọng Sinh.

Người còn - độc còn. Người mất - độc mất...

Nếu Hoàng Lan chết đi, kỳ độc trong cơ thể nàng cũng theo đó mà biến mất?

Khi hiểu ra sự tình, Hoàng Lan bất giác cắn chặt môi, phải cố kiềm chế lắm mới không để nỗi sợ hãi hiện ra trên mặt. Xưa nay nàng vốn có niềm tin rất lớn vào cuộc sống. Dù biết mình bị trúng độc nhưng nàng không hề sợ hãi, không phải vì kỳ độc chưa phát tác, càng không phải vì nàng ý lại

Từ Trọng Sinh, mà bởi sâu thẳm trong tiềm thức, có một lí do vô hình nào đó cho phép nàng tin tưởng rằng mình sẽ không chết một cách dễ dàng như thế.

Nhưng đức tin không thể chống lại thực tại. Cách hóa giải kỳ độc lại là cách từ bỏ sinh mạng, con người có lạc quan đến đâu cũng không thể không kinh sợ.

Từ Trọng Sinh sớm đã nhìn ra sự bất an của đám người này. Y bình tĩnh giải thích:

"Tuy mọi người vẫn nói rằng chỉ có chất dẫn dượcmới hóa giải được kỳ độc, nhưng Tuệ Tĩnh thiền sư là danh y nổi tiếng Đại Việt, được dân chúng tôn xưng là ông thánh thuốc Nam, những cuốn sách ông ấy để lại không thể nào là những ghi chép tùy tiện. Tôi hành nghề y đã mấy năm, tuy không danh chính ngôn thuận nhưng cũng biết đôi chút về y thuật, đích thực trong thiên hạ có những loại độc tồn tại gắn liền với cơ thể người bệnh, người chết vì độc thì không nói, nhưng nếu chết vì duyên cớ khác, độc tính cũng tự khắc được giải trừ..."

"Không được!" Trường Giang không đợi Từ Trọng Sinh nói xong đã lập tức gạt phắt đi: "Người đã chết rồi, độc còn hay mất thì có ý nghĩa gì nữa! Tôi phản đối. Cách giải độc này quá hoang đường!"

Phạm Anh Vũ cũng đồng tình với Trường Giang:

"Mạng người không phải cỏ rác, chuyện sinh tử không thể nói đùa. Trọng Sinh, ta hiểu ý tốt của anh, nhưng đem tính mạng Hoàng Lan ra để giải độc thì thực sự quá liều lĩnh."

Căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng tuyệt đối. Dường như chỉ một hơi thở lúc này cũng khiến mọi thứ trở nên thật nặng nề.



"Người mất độc mất... người mất độc mất..." Hoàng Lan lẩm nhẩm nhắc lại lời của Tuệ Tĩnh thiền sư, bất chợt nghĩ ra điều đó, ánh mắt nàng sáng rực lên: "Là chết giả thôi phải không? Nếu có một cách nào đó khiến tim tạm thời ngừng đập, có phải kỳ độc sẽ "hiểu nhầm" rằng cơ thể tôi đã chết, từ đó sẽ tự động tiêu tán?"

Bấy giờ Từ Trọng Sinh mới hài lòng mỉm cười. Y gõ gõ tay lên cuốn sách rồi đứng đĩnh nói:

"Vẫn là cô hiểu chuyện nhất. Máy người đừng quên tôi là thầy thuốc, trọng trách của tôi là cứu người, không phải giết người, hơn nữa Hoàng Lan cũng là bạn tôi, có lý nào tôi lại đẩy cô ấy vào chỗ chết? Thứ gọi là "người mất độc mất" mà tôi đang nói thực chất là một cái chết giả. Kỳ độc không biết phân biệt thật giả, chỉ cần cơ thể Hoàng Lan có phản ứng chết là nó sẽ lập tức đánh mất độc tính. Tôi biết một cách châm cứu khiến tim tạm thời ngừng đập, về cơ bản không khác gì đã chết, nhưng một canh giờ sau đó, nếu can thiệp kịp thời thì người bệnh sẽ tỉnh lại, vừa vặn phù hợp với lời dạy của Tuệ Tĩnh thiền sư. Tuy sẽ rất đau đớn và mạo hiểm, nhưng không phải là không có khả năng thành công."

Trường Giang liên tưởng đến khái niệm chết lâm sàng. Cậu thôi không phản đối y nữa, nhưng lại băn khoăn liệu một người cổ đại như Từ Trọng Sinh có bản lĩnh gây chết lâm sàng thật hay không.

Lòng ngổn ngang trăm mối, Hoàng Lan không nhận được liên hướng về phía Tư Thành. Khác với Trường Giang hay Phạm Anh Vũ, Tư Thành từ đầu đến cuối đều giữ thái độ trầm mặc, tay hảnh hờ hững cầm chén rượu tê hà vẫn chưa vơi một giọt, không biết đang suy tư điều gì mà sự trầm ấm quen thuộc trong ánh mắt kia không còn nữa, thay vào đó là vẻ sâu xa đến khó dò.

Cả bốn người trong căn phòng nhỏ đều kiên nhẫn chờ đợi. Từ lúc Tư Thành xuất hiện, bọn họ đã mặc nhiên thừa nhận hẳn là người nắm giữ

tiếng nói quyết định cuối cùng.

Tư Thành nghĩ gì đó lâu, rất lâu, đến mức Hoàng Lan sắp phát cáu vì sự tĩnh lặng ấy của hắn, nhưng đúng lúc nàng định lên tiếng thì hắn đột ngột đặt chén rượu xuống bàn rồi bước đến hỏi Từ Trọng Sinh:

"Thực sự không còn cách nào khác?"

Từ Trọng Sinh suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

"Ngoại trừ tìm kiếm chất dẫn dược, đây là cách duy nhất."

"Khả năng thành công là bao nhiêu?"

"Tôi chưa thử qua nhưng..."

"Ta - hỏi - bao - nhiêu?" Giọng Tư Thành cất lên cao vút.

Từ Trọng Sinh đủ tinh ý để nhận ra, không phải vị quý nhân đeo mặt nạ này đang tức giận, thực ra, cũng giống như Trường Giang, ngài đang lo lắng.

Nhưng chỉ mình bọn họ biết lo lắng cho Hoàng Lan, còn Từ Trọng Sinh thì không chắc? Ngày Hoàng Lan rơi xuống vách núi, là y chứ không phải ai khác, lao tâm khổ tứ ba ngày ba đêm mới đưa được nàng từ chỗ chết trở về...

Cố gắng gạt những suy nghĩ không hợp hoàn cảnh ra khỏi đầu, Từ Trọng Sinh ngập ngừng trả lời Tư Thành.

Y nói, khả năng thành công là năm phần.

"Chỉ năm mươi phần trăm? Trọng Sinh, anh định chơi trò may rủi đấy à?"

Lần này người lên tiếng là Trường Giang. Ngoại trừ Hoàng Lan, không ai hiểu khái niệm "năm mươi phần trăm" mà cậu vừa nhắc đến là gì, nhưng cũng chẳng ai dư thời gian mà đi vặn vẹo chuyện ấy. Bọn họ chỉ biết lời cậu nói rất đúng. Chỉ một nửa khả năng thành công: quá mạo hiểm!

Nhưng nếu đó là cách duy nhất...

Hoàng Lan chợt thấy tay mình bị ai đó kín đáo nắm lấy. Nàng quay sang bên cạnh, chỉ thấy Trường Giang nở một nụ cười không thể hiền hòa hơn, và cái cách cậu nhìn Hoàng Lan như thể muốn nói rằng cậu sẽ ở bên cạnh nàng, dù có bất kì chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Mặc kệ sự nghi ngờ của Phạm Anh Vũ và sự trầm mặc khó đoán của Tư Thành, Từ Trọng Sinh tiến đến trước mặt Hoàng Lan, từ tốn hỏi nàng:

"Hoàng Lan, cô có tin tôi không?"

Cô có tin tôi không?

Gần nửa năm trước, hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy khi đặt chân đến thời đại này chính là cảnh Từ Trọng Sinh ngồi sắc thuốc trước sân nhà. Y giúp nàng chữa lành thương tích nhưng lại không dám khoe khoang điều đó, trước sau chỉ nói rằng nàng bị xây xước nhẹ...

Khi nàng định ra mặt chống đối Lê Thụ, Từ Trọng Sinh là người đầu tiên nắm tay nàng giữ lại. Không phải y hèn nhát. Là y đã sớm nhìn ra những hệ lụy rắc rối phía sau. Nếu như lúc ấy nàng nghe lời y, biết kiềm chế hơn một chút, bớt gây thù chuốc oán với Lê Thụ, Ngọc Huyền cũng không đến nỗi phải uổng mạng...

Lúc ở xã Thiên Bình, y bận rộn chữa bệnh cho mọi người nhưng vẫn không quên dặn dò Hoàng Lan cẩn thận với mọi thứ, tránh dùng nhầm phải chất dẫn dục.

Con người Từ Trọng Sinh là vậy, khiêm tốn nhưng tận tâm, dung dị mà lí trí, khiến người ta tình nguyện tin tưởng vô điều kiện...

Nàng có tin y không?

Và rồi, Hoàng Lan chậm rãi gật đầu, lời nói ra chắc như đinh đóng cột:

"Tôi tin anh."

Nàng tin tưởng vào năng lực của Từ Trọng Sinh. Sự việc ở xã Thiên Bình là một minh chứng: những gì người khác không làm được, chắc chắn y sẽ làm được!

Trường Giang phản ứng còn nhanh hơn cả suy nghĩ trong đầu. Hình như Phạm Anh Vũ cũng vừa giật mình, chỉ là y trấn tĩnh quá nhanh, thành ra mọi người mới không nhìn thấy sự lo lắng vừa xẹt qua mắt y. Tư Thành thì trầm ngâm, không đồng tình cũng chẳng phản đối. Có trời mới biết, nếu là chuyện Hoàng Lan đã quyết, hẳn sẽ tin tưởng tới cùng.

Hoàng Lan vẫn cố tỏ ra thật bình thản. Nụ cười của nàng tươi tắn như cánh hoa đào giữa gió xuân, không hề gợn chút ưu phiền hay sợ hãi:

"Muốn có lợi ích phải chấp nhận đánh đổi. Nếu đây là cách duy nhất, tôi tình nguyện thử một lần."

Từ Trọng Sinh không giấu nổi sự tán thưởng dành cho Hoàng Lan. Y đã không nhìn lầm người. Một Nguyễn Hoàng Lan kiên cường như vậy mới đáng để y đánh cược bằng tất cả năng lực và bản lĩnh của mình.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (2)

Lúc theo chân Từ Trọng Sinh bước vào căn phòng ấy, Hoàng Lan lưu luyến quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Tư Thành cũng đang hướng về phía mình. Giờ phút ấy, nàng đã tự nhủ rằng chỉ cần Tư Thành còn dõi theo nàng, còn ở bên cạnh nàng thì dù đoạn đường phía trước có bao nhiêu chông gai chờ đón, nàng cũng không ngần ngại dẫn thân vào!

...

Trên bàn bày ra la liệt ngâm châm, một chậu bạc đựng nước ấm và ít thảo dược có tác dụng cầm máu. Từ Trọng Sinh lựa ra mấy cây ngân châm rồi hơ qua lửa để khử trùng. Động tác của y vô cùng thuần thục, tỉ mỉ hết mức. Y để Hoàng Lan ngồi trong tư thế xếp bằng còn mình thì đứng sau lưng nàng, sau đó cẩn trọng cầm một cây châm lên rồi đâm vào vị trí đã định sẵn. Y làm việc chuyên chú miệt mài, không dám rời mắt khỏi Hoàng Lan, thi thoảng mới liếc sang chiếc chậu bạc lúc này đã loang máu.

Vẫn chưa đến lúc...

Hoàng Lan cắn chặt hai hàm răng vào nhau, cố giữ cho đầu óc thật bận rộn để quên đi nỗi đau thể xác. Mặc dù trước đó Từ Trọng Sinh đã chu đáo cho nàng uống một liều thuốc giảm đau nhưng mỗi khi ngân châm đâm vào cơ thể, nàng lại đau đớn đến phát cuồng.

"Nếu đau thì bảo tôi. Tôi sẽ nhẹ tay hơn."

Sợ Hoàng Lan quá sức chịu đựng, chốc chốc Từ Trọng Sinh lại hỏi, nhưng những lúc ấy, y đều nhận được cùng một câu trả lời:

"Tôi không sao. Anh cứ tiếp tục đi. Chưa đến lúc "chết" được mà, phải không?"

Giọng nàng yếu, yếu đến mức tưởng như sắp đứt ra thành từng đoạn, nhưng ngữ khí mang theo sự kiên định phi thường, thậm chí là đùa cợt. Từ Trọng Sinh không nói gì nữa, tiếp tục lựa một cây ngân châm khác lên...

...

Phía bên ngoài.

Trường Giang không ngừng đi đi lại lại, Phạm Anh Vũ ôm kiếm ngồi trầm tư, Tư Thành thì thoải uống một ngụm rượu, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Từ Trọng Sinh không cho bọn họ vào trong vì sợ ồn ào, thành ra bọn họ cũng chỉ có thể ngồi bên ngoài chờ đợi.

...

Nước trong chậu bạc đã biến thành màu đỏ sẫm. Hoàng Lan cảm thấy có ai đó đang cầm dao cắt từng thớ thịt trên người nàng đi. Cơn đau càng khiến nàng không thở nổi. Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại và nghĩ đến cái gạt đầu trấn an của Tư Thành vừa nãy, nàng lại thấy lòng mình ấm áp hơn, đau đớn cũng vì thế mà tiêu tan quá nửa.

...

Một tiếng hét thất thanh từ phòng trong vọng ra, hết như một mũi tên chọc thủng bầu không khí vốn đã vô cùng ngột ngạt. Là tiếng hét của Hoàng Lan! Linh cảm có điều không ổn, Phạm Anh Vũ lập tức bật dậy.

Nhưng có một người còn nhanh hơn cả y.

Khi Trường Giang chạy vào bên trong, Từ Trọng Sinh đang đâm ngân châm vào gáy Hoàng Lan. Cả cơ thể nàng run lên bần bật, sắc mặt tái nhợt

đi, mạch máu ở hai thái dương hằn lên một cách đáng sợ, và khoe môi nàng đã bị chính nàng cắn đến bật máu từ lúc nào chẳng hay.

Con đường đến Quỷ Môn quan, bắt buộc phải trải qua đau đớn như vậy sao?

"Từ Trọng Sinh, người...!"

Trường Giang tức giận rít lên. Cái gì mà "người mất độc mất", cái gì mà "chấp nhận đánh đổi để giải độc", giờ phút này, cậu mặc kệ tất cả! Nếu không vì sợ tổn thương đến Hoàng Lan, Trường Giang đã xông vào mà đập Từ Trọng Sinh ra rồi.

Vẫn không ngừng đầu lên, Từ Trọng Sinh lẳng lẳng giải thích:

"Cậu tưởng khiến một người chết đi dễ lắm sao? Đau đớn cũng có giới hạn riêng của nó. Vừa này tôi không nói chuyện này cho mấy người biết vì sợ mấy người lo lắng thôi."

Đám người Trường Giang và Phạm Anh Vũ quá thiếu kiên nhẫn, cảm tính lại quá sâu. Nếu biết cách châm huyết nguy hiểm này nguy hiểm đến vậy, kiểu gì bọn họ cũng ngăn cản y. Năng lực của bản thân đến đâu, y biết, nhưng chưa chắc người khác đã chịu thừa nhận.

Trường Giang vẫn nửa tin nửa ngờ. Dường như không muốn tiếp tục dây dưa với cậu ta, Từ Trọng Sinh kiên quyết:

"Cậu còn ồn ào nữa thì cút ra ngoài ngay cho tôi! Việc tôi làm, tôi biết. Nếu Hoàng Lan có mệnh hệ gì, tôi sẽ trả giá bằng chính mạng sống của mình, như thế đã đủ chưa?"

Sự khí khái của Từ Trọng Sinh khiến lửa giận trong lòng Trường Giang dịu xuống. Cậu ngồi xuống cạnh Hoàng Lan, không dám có hành động gì thái quá nữa, chỉ chua xót và bất lực nhìn nàng đang vì đau mà vật vã điên

cuồng. Từ khóe mắt nàng, nước mắt cứ không ngừng trào ra, chảy xuống môi, xuống miệng thành một dòng mặn chát. Trong khi ấy, Từ Trọng Sinh vẫn bình tĩnh xoay nhẹ ngâm châm. Những ồn ào xung quanh không hề khiến y nao núng, bởi y biết rằng, khi đang chữa bệnh cứu người, sự vội vàng trong một tích tắc có thể đánh đổi bằng sự hối tiếc của cả một đời.

Từ Trọng Sinh lưỡng lự chạm tay vào cây ngân châm cuối cùng. Thành hay bại, đây sẽ là thời khắc quyết định!

...

Tư Thành đi đến ngoài cửa nhưng chỉ đứng đó mà không hề bước vào. Ánh mắt hẩn dờng lại trên người Từ Trọng Sinh lúc này đang hì hụi xoay nhẹ đầu châm, mang theo sự tin tưởng gần như tuyệt đối.

"Hoàng Lan! Em có nghe anh nói không? Mở mắt ra, nhìn anh đi!"

Trường Giang điên cuồng hét gọi Hoàng Lan. Nàng tuy nghe thấy nhưng không thể phản ứng lại, bởi lúc Từ Trọng Sinh đâm cây châm ấy vào người nàng, cơn đau ép nước mắt chảy xuống khiến mọi thứ nhòa đi, ngay cả hình bóng trước mắt cũng sắp hóa thành ảo ảnh. Môi nàng bị cắn đến ứa máu, buốt nhức vô cùng, nhưng giờ phút này, nàng biết đó là cách duy nhất để giữ cho bản thân mình không bị ngắt đi.

"Thiếp đau quá!" Nàng run rẩy.

Vì quá rối trí nên Trường Giang mới không nhận ra cách xưng hô khác lạ của Hoàng Lan. Cậu đưa mắt hỏi ý Từ Trọng Sinh. Y suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Và rồi, Tư Thành nhìn thấy người trong phòng từ từ nâng cánh tay của mình lên và đưa nó đến sát miệng Hoàng Lan:

"Nếu đau quá thì cứ cắn vào tay anh, đừng cố chịu đựng một mình nữa."



Để giải kỳ độc, đến tính mạng em cũng không từ, vậy thì chút đau đớn này, hãy để anh chịu đựng thay em...

Tâm trí Hoàng Lan đã quá lẫn lộn để có thể phân biệt bất cứ điều gì. Thuận theo lời Trường Giang, nàng cúi xuống và cắn chặt vào tay cậu, mơ hồ cảm thấy vị tanh nồng của máu, nhưng đồng thời cơ thể được giải phóng, sự day dứt và giày vò ban nãy cũng theo đó mà giảm đi mấy phần.

Từ Trọng Sinh vẫn chuyên chú với công việc của mình, nhưng thỉnh thoảng y liếc nhìn Trường Giang, xong lại nhìn đến vị quý nhân vẫn đứng ở cửa, khẽ nén một tiếng thở dài.

Trong căn phòng nồng đượm mùi thuốc, Trường Giang lặng lẽ quỳ hai gối trên mặt đất, vừa không dám làm phiền Từ Trọng Sinh, vừa thận trọng để Hoàng Lan tiếp tục day nghiền da thịt mình. Một dòng máu đỏ như sợi tơ chạy dọc xuống cổ tay, đậu trên mặt đất thành những bông hoa nhỏ. Cánh tay của Trường Giang khẽ run lên mỗi khi hàm răng của Hoàng Lan vô thức nghiền vào sâu hơn, nhưng cánh tay còn lại, cậu cầm một chiếc khăn tay màu trắng, vẫn dịu dàng lau nước mắt cho Hoàng Lan.

Đau, đôi khi cũng là một loại hạnh phúc. Trường Giang sẵn sàng chịu đựng nỗi đau gấp trăm gấp ngàn lần thế này, miễn sao người con gái trước mặt cậu được thanh thản.

"Tư Thành, đừng rời xa thiếp..."

Chiếc khăn tay loang máu rơi thõng xuống đất. Trường Giang mở tròn mắt, không dám tin vào tai mình. Thuận theo hướng nhìn của Hoàng Lan, cậu thẳng thốt quay đầu lại, phát hiện ra kẻ đeo mặt nạ bí ẩn kia đã lặng lẽ đứng ở cửa từ lúc nào.

Nàng hướng về phía hắt. Nàng gọi tên hắt... Tư Thành...

Một giây sau, bóng người trước mặt ngã xuống.

Mọi thứ... tĩnh lặng đến đáng sợ.

...

Hoàng Lan từ từ mở mắt ra. Cơ đau âm ỉ ở hai bên thái dương khiến nàng biết rằng mình vẫn còn sống.

Từ Trọng Sinh luôn túc trực bên giường nên là người đầu tiên phát hiện ra Hoàng Lan tỉnh lại. Y đưa cho nàng một bát thuốc an thần rồi vui vẻ nói:

"Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi. Cô "chết" đi hơi lâu so với dự tính của tôi, làm tôi lo lắng muốn chết, cứ tưởng mình xui xẻo phải đền mạng cho cô."

Hoàng Lan biết Từ Trọng Sinh đang nói đùa. Tác phong làm việc của y không cho phép tồn tại hai chữ may rủi.

"Vậy còn kỳ độc?" Nàng day day trán cho bớt đau, giọng hỏi có chút e dè.

Từ Trọng Sinh càng hân hoan hơn:

"Ổn rồi. Kỳ độc không thể tồn tại trong cơ thể vật chết nên ngay khi tim cô ngừng đập, nó đã tự triệt tiêu rồi." Y vừa nói vừa chỉ về phía chiếc chậu bạc đặt trên bàn, bên trong chậu đựng một thứ chất lỏng sền sệt, rõ ràng là máu nhưng lại có màu đen như dầu hỏa, mùi tanh hôi bốc lên lợm giọng. "Là máu nhiễm độc đấy. Trông hơi ghê một chút nhưng đã bị tôi dùng ngân châm ép hết ra ngoài rồi. Giờ máu trong người cô hoàn toàn sạch sẽ, không còn chứa độc tính, cho nên cô cứ yên tâm mà sống tiếp đi."

Hoàng Lan ghen hống nhìn chiếc chậu bạc rồi lại nhìn Từ Trọng Sinh, trong lòng cảm kích khôn nguôi. Vậy là một lần nữa, Từ Trọng Sinh đã thành công trong việc đưa nàng từ Quỷ Môn quan trở về.

"Cảm ơn anh, Trọng Sinh..."

Thực ra nàng muốn nói với y rất nhiều, rất nhiều điều, nhưng cuối cùng lại chỉ thốt lên được năm chữ ấy. Từ Trọng Sinh cười xòa, rõ ràng không mấy mặn mà với chuyện ơn nghĩa. Y đón lấy chén thuốc đã cạn từ tay Hoàng Lan rồi đi ra ngoài, đồng thời thông báo tin vui cho ba cái kẻ đang sắp hết kiên nhẫn ngoài kia.

Tư Thành không hề để ý đến Trường Giang và Phạm Anh Vũ, hần lách qua người Từ Trọng Sinh rồi nhanh chóng bước vào.

Trái với suy nghĩ của mọi người, Trường Giang tuy rất mừng vì Hoàng Lan đã tỉnh lại nhưng cậu không hề đi cùng Tư Thành vào trong đó. Có điều gì đó đã ngăn cản cậu, không phải cái lắc đầu cảnh giác của Phạm Anh Vũ, càng không phải địch ý của Tư Thành, mà bởi vì lúc nghe nàng gọi tên hần, cậu cay đắng nhận ra rằng trên đời này luôn tồn tại những giới hạn mà dù có kiên trì đến mấy, cậu cũng chẳng thể vượt qua.

Cánh tay trái của Trường Giang bất lực buông thõng xuống. Một giọt máu rơi trên nền đất, mọc thành nụ hoa màu đỏ thẫm...

...

(Tác giả: Khổ thân Trường Giang! Amen, con không định làm mẹ ghẻ đâu.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (3)

Thời học sinh trôi qua trong tiếng cười và sự hồn nhiên của tuổi trẻ. Nhà Trường Giang ở gần nhà Hoàng Lan, cậu lại học trên nàg hai khóa, chửng chạc và trưởng thành hơn, lúc nào cũng quan tâm đến nàg như một người anh trai quan tâm em gái. Người trong cuộc thì mơ hồ, nhưng người ngoài đều hiểu rằng tình cảm của Trường Giang đối với Hoàng Lan không chỉ đơn thuần là cảm mến tuổi học trò.

Trường Giang yêu Hoàng Lan, đó là chuyện bạn bè họ đều biết.

Trường Giang chưa bao giờ che giấu tình cảm của mình dành cho Hoàng Lan. Nếu không yêu, cậu đã không xuôi nam ngược bắc để tìm kiếm tung tích của nàg, mặc cho một chút manh mối cũng không có. Nếu không yêu, cậu lấy đâu ra dũng khí để cản mũi kiếm của Phạm Anh Vũ khi ở nhà Lê Thu? (mặc dù Trường Giang không cản thì Phạm Anh Vũ cũng vẫn đâm lẹch). Nếu không yêu, cậu làm sao có thể vì nàg mà suy tính tất cả, từ việc giúp nàg che giấu thân phận trước Phạm Anh Vũ, chạy trốn khỏi gã mặt sẹo Lý Lượng cho đến chuyện ở xã Thiên Bình?

Em luôn mơ ước ước một lần được ngắm tam giác mạch...

Trường Giang an ủi Hoàng Lan từ những ước muốn nhỏ nhoi nhất. Thế nhưng, Hoàng Lan vẫn rời xa cậu để lựa chọn một người xa lạ, và còn tồi tệ hơn khi đó lại là một linh hồn thuộc về quá khứ!

Có ngồi cả đêm nay và hàng trăm đêm nữa, Trường Giang cũng không hiểu rốt cuộc mình đã sai ở đâu...

Phải chăng tất cả đều là định mệnh?

Ba năm trước, Trường Giang lần đầu tiên cùng Hoàng Lan đi tham quan Hoàng Thành Thăng Long. Khi bước vào căn phòng trưng bày các mẫu vật khảo cổ thời Lê Sơ, Hoàng Lan cứ mê mẩn ngắm nghía từng bình vôi, từng mảnh ngói trích thủy, thỉnh thoảng lại lẩm nhẩm ghi nhớ những dòng chú thích bên dưới. Tay nàng lưu luyến chạm vào lớp kính trưng bày, ánh mắt bất lực nhìn những mẫu vật bên trong như thể muốn cố với lấy một mảnh kí ức mơ hồ, vụn vỡ. Biểu hiện ấy đủ khiến Trường Giang lạnh người. Quen biết Hoàng Lan đã lâu, Trường Giang chưa bao giờ thấy nàng lộ vẻ say mê đặc biệt với khảo cổ như thế. Rồi lúc đứng trước thềm rồng điện Kính Thiên, Trường Giang gần như không còn nhận ra Hoàng Lan nữa. Nàng đã biến thành một người hoàn toàn khác, trầm lặng và lạ lẫm, thậm chí khi Trường Giang đứng trước mặt nàng, gọi tên nàng, trong mắt nàng cũng chỉ có hình ảnh đôi rồng đá từ thuở ngàn xưa.

Chính Hoàng Lan cũng không giải thích được tại sao nàng lại có niềm say mê với những mẫu vật khảo cổ thời nhà Lê Sơ! Còn Trường Giang, cậu có lí do để hoài nghi rằng định mệnh đã bắt đầu từ trước khi hai người họ lạc đến thời đại này.

"Hóa ra anh ở đây."

Hoàng Lan ngồi xuống bên cạnh Trường Giang. Thuốc giảm đau của Từ Trọng Sinh rất công hiệu. Nằm nghỉ một buổi, nàng gần như đã hồi phục hoàn toàn. Thực ra Hoàng Lan đã đến đây được một lúc nhưng lại không có đủ can đảm lên tiếng. Mỗi khi nhìn đến cánh tay vẫn còn rỉ máu của Trường Giang, nàng lại cảm thấy thù ghét chính bản thân mình.

Trường Giang lẳng lặng đáp:

"Muốn tìm một nơi yên bình thì nơi này là thích hợp nhất. Có cỏ cây, có sông nước, có trời mây, mọi thứ thật yên tĩnh."

"Trường Giang, em..."

"Không cần phải nói xin lỗi." Trường Giang đặt nhẹ ngón tay lên môi Hoàng Lan: "Em không có lỗi gì cả."

Người bên cạnh mơ hồ nhìn cậu.

"Anh đi khắp mọi nơi, lúc nào cũng tâm niệm phải tìm bằng được em, nhưng đến một manh mối anh cũng không có, thậm chí còn không biết em có thực sự tồn tại ở thời đại này hay không. Phạm Anh Vũ, Mạc Viên Nhiên, thậm chí cả tên ăn trộm Lê Khải Triều, hết thầy bọn họ đều cười nhạo anh, nhưng anh vẫn không bỏ cuộc. Thật ra anh cũng không biết vì sao mình lại cố chấp như thế. Có lẽ chỉ bằng cách đó, anh mới có thể an ủi bản thân rằng mình chưa mất em, vẫn nuôi hi vọng rằng một ngày nào đó, chúng ta sẽ đoàn tụ rồi cùng nhau kết thúc giấc mộng hoang đường này. Nhưng anh đã nhầm. Giấc mộng này không những không chấm dứt, mà hết lần này đến lần khác, nó càng khiến anh sợ hãi hơn."

Trường Giang vẫn nhớ như in lúc nàng yếu ớt trông về phía cửa và gọi tên Tư Thành. Cách nàng gọi tên hẳn, vừa khẩn thiết vừa dịu dàng, ngàn trông vạn đợi, đâm vào trái tim cậu một nhát dao đau nhói. Trường Giang dẫn Hoàng Lan rời khỏi Viên Diệp cư, một phần vì muốn tách nàng khỏi Phạm Anh Vũ, phần vì cậu muốn ở cạnh nàng nhiều hơn, giúp nàng khuây khỏa và dần quên đi những thứ vốn không thuộc về mình. Nhưng rồi thì sao? Sự quan tâm của cậu không đủ sức khuất lấp đi ấn tượng mà Lê Tư Thành đó đã gieo vào trái tim Hoàng Lan. Chân tình của cậu không bằng duyên tương ngộ giữa nàng và hắn. Trong mắt Trường Giang, Hoàng Lan đã không còn là cô bé thích rong ruổi ngày nào nữa. Nàng đã thay đổi. Thời đại này khiến nàng thay đổi. Lê Tư Thành khiến nàng thay đổi.

Thực ra, cả Hoàng Lan và Trường Giang đều giống nhau ở sự cố chấp. Họ không dễ rung động, nhưng một khi đã rung động thì nhất quyết chấp niệm với tình cảm của mình.

Càng nghĩ, Trường Giang càng chua chát thở dài:

"Đừng bao giờ coi anh là quân tử gì cho cam. Lúc ở xã Thiên Bình, anh dẫn thân vào nguy hiểm là vì muốn đánh cược vị trí của mình trong lòng em thôi. Anh cứ tưởng em sẽ quay đầu lại nhìn anh, sẽ vì an nguy của anh mà chấp nhận từ bỏ những con người đó... Nhưng kết quả thì sao chứ? Anh vẫn thua tên Lê Tư Thành đó, không những thua, mà còn thua thảm hại!"

Trời không có gió, cũng không có lấy một hạt bụi, nhưng khóe mắt Hoàng Lan lại thấy cay cay. Đâu phải nàng không biết lí do Trường Giang kiên trì ở lại xã Thiên Bình. Những gì cậu đã làm cho nàng, chỉ sợ có đong đếm cả đời cũng không hết.

"Em và hẳn không cùng thuộc một thời đại..."

"Em biết chứ. Nhưng tình yêu vốn dĩ không cần cân nhắc quá nhiều, hơn nữa đã nửa năm trôi qua, chúng ta có ai trở về được đâu."

Trường Giang vờ như không nghe thấy.

"Vì hẳn là vua ư? Hẳn có thể cho em những thứ mà anh không thể ư?"

Có một tảng băng bám trên vách tường u cổ, giờ theo câu nói ấy mà bứt mình rơi xuống và vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh nhỏ. Trái tim Hoàng Lan ngổn ngang những mảnh vụn, chôn vùi không được mà che giấu cũng không xong. Trường Giang cho rằng nàng đi theo Tư Thành chỉ vì vinh hoa phú quý? Từ khi nào trong mắt Trường Giang, nàng lại trở thành loại người tồi tệ như thế? Là Trường Giang nên thất vọng về Hoàng Lan, hay chính nàng phải thất vọng về niềm tin quá đổi mong manh của cậu đây?

"Anh nhầm rồi!" Hoàng Lan lắc đầu: "Em yêu một người không liên quan đến việc anh ấy là ai. Kể cả khi Tư Thành chỉ là một người bình thường, người em yêu vẫn là anh ấy."

Kể cả khi Tư Thành chỉ là một người bình thường, người em yêu vẫn là anh ấy...

Đương nhiên Trường Giang biết Hoàng Lan không phải loại người ham vinh hoa phú quý. Cậu nói ra những lời cay nghiệt này chính vì muốn ép Hoàng Lan phải thừa nhận tình cảm của mình mà thôi.

Nàng nói nàng yêu Lê Tư Thành!

Lời không muốn nghe, vẫn cố ép người khác nói ra, khi nghe được rồi lại hối hận muôn phần.

"Vì sao? Chẳng lẽ anh đối với em còn chưa đủ tốt?"

Trường Giang vừa nói vừa nắm chặt hai vai Hoàng Lan, gần như quên mất nàng vừa trải qua một trận thập tử nhất sinh, cứ thế lay thật mạnh khiến Hoàng Lan gần như nghẹt thở. Nàng cố sức gỡ tay cậu ra, dậm bước lên phía trước, giả vờ ngắm hoàng hôn buông nhưng kì thực chỉ để che giấu đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Có tiếng người vọng lại, mơ hồ và sâu thẳm:

"Anh đối với em rất tốt, tốt đến mức em có trả cả đời cũng không hết. Nhưng gieo hi vọng mà không trao kết quả chính là độc ác. Em không muốn miễn cưỡng trái tim mình, càng không muốn tiếp tục lợi dụng tình cảm của anh. Trường Giang, hãy hiểu cho em, em yêu một người khiến em cảm thấy ấm áp mỗi khi ở bên, chứ không phải một người đủ dịu dàng để yêu chiều em cả đời. "

Bàn tay Trường Giang âm thầm siết chặt lại.

Cậu vì nàng mà đau khổ bất chấp, nhưng chỉ một cái gật đầu trấn an của hẳn cũng đủ khiến tất cả những hi sinh ấy trở thành vô nghĩa.



Là do chân tình của cậu chưa đủ làm lòng người cảm động, hay do trái tim người con gái ấy thực ra chưa bao giờ thuộc về cậu, nó ở xa, xa đến mức cậu vĩnh viễn không bao giờ chạm tới?

Chưa bao giờ Trường Giang nghĩ mình sẽ phải ghen với một vị vua của quá khứ. Dưới ánh chiều tà, nụ cười của cậu vụn phần thê lương.

"Thôi được rồi. Hoàng Lan, em đi đi. Từ bây giờ anh sẽ không làm phiền em nữa. Lỗi là tại anh. Là anh đã quá ảo tưởng khi cho rằng có thể dùng chân tình để trói buộc trái tim một người con gái..."

Trước giờ Hoàng Lan luôn né tránh nhắc tới Tư Thành, vì thế Trường Giang vẫn cố chấp níu giữ, hi vọng chân tình của mình sẽ khiến nàng cảm động và quên đi hận. Nói thẳng ra, Trường Giang tin vào một sự cạnh tranh công bằng. Chỉ đến khi cậu đứng trước mặt Hoàng Lan và kẻ nàng nhớ đến trong lúc nửa tỉnh nửa mê vẫn là Lê Tư Thành, Trường Giang mới hiểu rằng thì ra ngay từ đầu, sự tồn tại của mình chẳng khác gì một quả bong bóng xà phòng, mờ nhạt và vô nghĩa. Trái tim Hoàng Lan đã dành trọn cho người khác, nếu cậu cứ cố chấp đến cùng, chẳng phải tự làm đau mình, đau người ư?

Từ bỏ, vẫn biết là rất khó, nhưng còn hơn là tiếp tục...

Hoàng Lan thì im lặng. Ngoại trừ im lặng, nàng thực sự không biết phải nói gì.

Sông vẫn rộng. Trời vẫn cao. Nhưng có những thứ đã chẳng thể trở về như xưa.

Trên tay áo của Trường Giang có in một vết máu đỏ. Nghe Từ Trọng Sinh kể lại, Hoàng Lan mới biết rằng trong lúc thần trí lẫn lộn, để tìm chỗ phát tác cơn đau, nàng đã cắn vào tay Trường Giang, cắn đến lìa da rách thịt mới hả lòng.

"Trường Giang, tay anh...?"

Nàng run rẩy định chạm vào chỗ vết thương nhưng lại bị Trường Giang kéo tay áo xuống, nhất quyết không để nàng nhìn thấy vết thương vẫn đang rỉ máu:

"Em đừng lo. Mấy vết thương ngoài da kiểu này nhanh liền sẹo lắm."  
Rồi cậu lảng sang chuyện khác: "Mà hai người định khi nào hồi cung?"

"Có lẽ là ngày mai."

Hoàng Lan biết việc này hơi gấp gáp, nhưng Tư Thành là vua một nước, có nhiều chuyện không thể tùy tiện. Vì chuyện giải độc cho nàng, hẳn đã trì hoãn việc hồi cung hai ngày. Nàng không muốn bản thân tiếp tục dây dưa, khiến hẳn càng thêm khó xử.

Mãi lâu sau đó, Trường Giang kéo Hoàng Lan lại gần phía mình. Hoàng Lan biết cậu muốn làm gì nhưng không định né tránh. Bởi nàng biết rằng, giữa nàng và Trường Giang sẽ chẳng bao giờ có một nụ hôn đích thực.

Quả nhiên, Trường Giang chỉ cúi xuống và hôn nhẹ lên trán Hoàng Lan. Đối với hai người họ, nụ hôn này mang ý nghĩa một lời chào tạm biệt.

"Hứa với anh, nhất định phải tự chăm sóc lấy mình. Đành rằng em có được tình yêu của đế vương, nhưng thâm cung sâu như biển cả, thời đại này lại không giống với thời đại chúng ta từng sống, sau này làm gì cũng phải nghĩ đến an nguy của bản thân mình trước. Anh không muốn thấy em cũng giống như bọn họ, một bước vào cung, vạn bước không thể quay đầu."

Hoàng Lan cảm kích gật đầu. Yêu đế vương là phải chấp nhận đánh đổi. Lúc lựa chọn trở về bên Tư Thành, nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi.

...

Về đến nơi, Tư Thành và Phạm Anh Vũ đều đã biến mất.

Ban đầu nàng hồ hững khi nghe Từ Trọng Sinh báo tin. Ai mất tích nàng có thể lo lắng, nhưng Phạm Anh Vũ bản lĩnh đầy mình, Tư Thành lại có Lưu Sở và Phụng Thánh quân luôn âm thầm đi theo hộ giá, họ không uy hiếp người khác thì thôi, ai có thể làm khó được họ?

Rồi Hoàng Lan không bình tĩnh nổi nữa. Cả Phạm Anh Vũ và Tư Thành cùng lúc biết mất?

Phạm Anh Vũ là Phong Vân kỳ sĩ, một kẻ luôn có tư tưởng chống đối triều đình. Nếu để y biết lai lịch thực sự của Tư Thành, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra?

"Anh đã nói gì với Phạm Anh Vũ?"

Trường Giang nhún vai, uất ức đáp:

"Đừng nhìn anh với ánh mắt đó! Em nghĩ Phạm Anh Vũ là tay mơ à? Việc chúng ta đoán ra được, chỉ sợ y cũng biết từ lâu rồi."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 46: Con Trai Nguyễn Trãi (4)

Tư Thành vi hành không cho phép quan binh lộ diện, thành ra Lưu Sở và Phụng Thánh quân chỉ có thể âm thầm theo chân bảo vệ hãn từ xa. Hiện tại mấy người bọn họ đang thập thò sau một bức tường, người nào người nấy đều cầm sẵn đao kiếm trong tay và chăm chăm trông chừng Phạm Anh Vũ, chỉ cần y manh động là lập tức xông ra hộ giá.

Đối lập với đám người Lưu Sở, Tư Thành lại nhàn nhã tựa lưng vào một phiến đá nhỏ và phe phẩy chiếc quạt màu tía trong tay. Hãn lúc nào cũng vậy, nhàn nhã mà đường uy, thậm chí kẻ đứng trước mặt mình là Phong Vân kỳ sĩ, hãn cũng chẳng muốn để vào mắt.

"Phạm Anh Vũ, người hẹn ta tới đây chỉ để nói mấy lời vô nghĩa này thôi à?"

Khi vắng mặt Hoàng Lan, bọn họ liền ngả bài, chẳng thêm kiêng nể gì nhau nữa. Phạm Anh Vũ nhếch mép mỉa mai:

"Vô nghĩa? Ai mới là kẻ nói những lời vô nghĩa? Ta luôn tự hỏi tại sao người phải đeo chiếc mặt nạ đó. Phải chăng người sợ người khác nhận ra diện mạo xấu xa của mình?"

Tư Thành bị khiêu khích nhưng không hề tức giận, ngược lại, Phạm Anh Vũ lại bị cái điệu bộ phe phẩy quạt của hãn chọc cho điên tiết. Gân tay y cuộn lên, giọng tra hỏi lạnh lẽo bức người:

"Rốt cuộc người là ai? Nguyễn Hoàng Lan có thân phận thế nào? Vì sao các người năm lần bảy lượt tiếp cận ta? Nói đi! Đừng để ta phải lộ mặt nạ

giả nhân giả nghĩa của các người xuống!"

"Lột mặt nạ của ta xuống?"

Tư Thành nghe đến đó thì bật cười. Nụ cười của hắn không trầm mà sâu, tựa như nắng rọi từ thác cao, như biển khơi ngàn dặm, thoát nghe sáng khoái nhưng lại khiến người ta kính sợ. Đảo mắt qua bảo kiếm trong tay Phạm Anh Vũ, hắn thản nhiên đáp:

"Cứ việc... nếu như người có bản lĩnh ấy."

Mặt trời chiếu vào chiếc mặt nạ bạc, mơ hồ phản ra ánh ngân quang lấp lánh, nhưng tất thấy cũng không thể lấn át đi khí chất cao quý lạ thường từ chính chủ nhân của nó. Phạm Anh Vũ vẫn đứng đó, lạnh lùng và ngạo nghễ theo một kiểu khác. Sau một thoáng trấn tĩnh, y không ngần ngại cùng Tư Thành mặt đối mặt.

Rồi trong khoảnh khắc không ai ngờ tới nhất, bảo kiếm trong tay Phạm Anh Vũ đột ngột bay lên, nhắm thẳng hướng Tư Thành phóng tới. Đường kiếm này của Phạm Anh Vũ quá nhanh, quá chuẩn xác, vừa chạm tới cổ họng đối phương liền dừng lại, sau đó lập tức chuyển hướng lên trên và hất tung chiếc mặt nạ xuống đất.

Hành động tấn công của Phạm Anh Vũ quá bất ngờ, nếu là kẻ khác chỉ sợ đã kinh hồn bạt vía, nhưng từ đầu chí cuối, Tư Thành vẫn không hề nao núng, thậm chí khi mũi kiếm của Phạm Anh Vũ hất tung chiếc mặt nạ bạc xuống, khóe môi để vương cơ hồ vẫn còn vương nét cười thảng hoặc.

Phạm Anh Vũ, y vẫn chưa học được cách kiềm chế sự tức giận của chính mình!

Ở phía xa, Lưu Sở chửi thề một câu rồi vội vàng dẫn quân xông ra hộ giá, nào ngờ trông thấy cánh tay hoàng thượng giơ lên cao, ngụ ý lệnh cho bọn họ dừng bước. Ý vua như ý trời, Lưu Sở bất đắc dĩ lùi lại phía sau,

trong lòng bắt đầu cầu khẩn loạn xạ cả lên, thầm mong cái tên họ Phạm kia biết điều một chút, bằng không, cóc cần biết y có bản lĩnh gì, hăn thề cũng sẽ băm y nát như tương bần!

"Quả nhiên chính là người!"

Nhận ra người trước mặt, Phạm Anh Vũ cảm hận nghiến răng. Nhớ lại lần đầu y và Tư Thành chạm trán nhau, vì muốn che giấu thân phận Phong Vân kỳ sĩ nên y chỉ dám dùng mấy món võ mèo quào để đối phó với đám người trêu ghẹo Mạc Viên Nhiên, sau đó dẫn dụ Tư Thành đến Thượng Nguyệt lâu. Nửa năm trôi qua, rốt cuộc y vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của vị vua trẻ tuổi này.

Thiên tử Đại Việt sẽ không bao giờ úy kị Phong Vân kỳ sĩ. Phong Vân kỳ sĩ càng không dễ dàng khuất phục trước đế vương, cứ như thế, hai người họ mặt đối mặt, một bên lạnh lùng kiên định, một bên trấn tĩnh bình thản, âm thầm khắc chế lẫn nhau giống như lần ở Viên Diệp cư, bảo kiếm kờ cổ phút chốc cũng trở nên vô hình. Thời gian như được phong bế trong một tảng băng dày. Mãi lâu sau đó, khi ánh tịch dương nhạt dần sau chân trời màu tím thẫm, Tư Thành mới dùng hai ngón tay gạt mũi kiếm ra. Hăn ném cho Phạm Anh Vũ một cái nhìn cực kì phức tạp, giọng không giận mà uy:

"Kẻ cảm hận triều đình nhất, phải chăng nên là con trai Nguyễn Trãi?"

Phạm Anh Vũ mím chặt môi không đáp.

Chỉ có kẻ ngoài cuộc như Lưu Sở lại hoảng hốt giật mình. Là chỗ thân thiết với Nguyễn Đức Trung, hăn đã nghe ông ta kể rất nhiều chuyện về Nhập nội Hành khiển Nguyễn Trãi và vụ án Lệ Chi viên. Mười chín năm trôi qua, giờ con trai cố nhân xuất hiện trước mặt, lòng hăn khó tránh khỏi có chút suy nghĩ vẩn vơ.

...

Lúc Hoàng Lan đuổi tới cũng là lúc Tư Thành gạt kiếm trong tay Phạm Anh Vũ ra. Chính nàng cũng không hiểu mình lấy đâu ra sức lực để chạy nhanh đến thế. Đành rằng Tư Thành có bản lĩnh, nhưng Phạm Anh Vũ cũng chẳng phải tay vừa.

Mặc cho quân lính gươm giáo thị uy, mặc cho Hoàng Lan đằng xa hét đến khàn cả giọng, Phạm Anh Vũ vẫn không có ý định thu kiếm về. Y nhìn chăm chăm Tư Thành, rốt cuộc cũng đã hiểu ra một chuyện.

"Người dùng thân phận của mình để ép ta lộ diện?"

Phạm Anh Vũ luôn miệng đòi lột mặt nạ của Tư Thành, để rồi giờ đây, vỏ bọc cuối cùng của y lại bị Tư Thành nhìn thấu đến tận tâm can.

"Có cần phải ngạc nhiên như vậy không? Từ lúc ở Viên Diệp cư, không phải chúng ta đã luôn thăm dò lẫn nhau rồi ư?" Tư Thành đáp: "Người năm lần bảy lượt muốn biết trẫm là ai. Trẫm cũng muốn xác định hậu duệ của Ưc Trai tiên sinh còn sống hay đã mất. Suy cho cùng, chúng ta đều dùng chung một cách, nhưng kẻ nào thiếu kiềm chế trước, kẻ đó sẽ thua. Phạm Anh Vũ, à không, Nguyễn Anh Vũ, người làm trẫm thất vọng quá đó."

Thiên hạ chỉ biết đến Phong Vân kỳ sĩ mà không biết đến đứa trẻ còn sống sót sau vụ thảm án mười chín năm về trước...

Thiên hạ chỉ biết Phạm Anh Vũ họ Phạm, không ai biết y thực ra mang họ Nguyễn...

Vì lẩn tránh sự truy sát của triều đình, Phạm Anh Vũ bất đắc dĩ lấy họ của mẹ mình và sống một cuộc sống danh không chính, ngôn không thuận suốt mười chín năm qua. Thế gian này chỉ có ba người biết được bí mật này của y, Mạc Viên Nhiên, Lê Khải Triều và lão Bản, mà cả ba người đó, y tin rằng họ sẽ không bao giờ phản bội mình. Vậy nhưng cuối cùng y vẫn bị Tư Thành nhìn thấu. Trước là thân phận Phong Vân kỳ sĩ, giờ là thân phận con

tra Nguyễn Trãi... Phạm Anh Vũ cay đắng nhận ra rằng, dù y có cố công che giấu thế nào đi nữa, cũng không giấu nổi đương kim hoàng thượng.

Từ giờ không còn Phạm Anh Vũ, chỉ còn Nguyễn Anh Vũ.

Mà khoan... Ưc Trai tiên sinh... ?

Hoàng thượng vừa gọi cha y là Ưc Trai tiên sinh?

Hận ý trong mắt dịu dần. Cũng nhanh như lúc rút kiếm ra, Nguyễn Anh Vũ tra kiếm vào vỏ rồi quỳ một gối xuống trước mặt Tư Thành:

"Thảo dân tham kiến bệ hạ, tham kiến Nguyễn sung nghi!"

Bấy giờ Lưu Sở mới dám dẫn quân lính lò dò bước ra. Trường Giang bị hấn ấn đầu đê xuống nên bắt buộc phải hành lễ dù rất không cam lòng. Còn Từ Trọng Sinh, sau một giây sửng sờ, y liền học theo mọi người, quỳ xuống khấu đầu trước Tư Thành, miệng lớn tiếng tung hô vạn tuế.

Hoàng Lan e dè bước đến bên cạnh Tư Thành. Thấy cổ Tư Thành chỉ có một vết xước nhỏ, Hoàng Lan an tâm rằng Nguyễn Anh Vũ đã không làm gì quá phận. Điều duy nhất khiến nàng khó hiểu chính là thái độ phục tùng đường đột này của y. Phong Vân kỳ sĩ ngang tàng ngạo nghễ từ lúc nào lại dễ dàng quỳ phục trước chân thiên tử?

"Sự nghi ngờ của nàng đã đúng rồi đó." Tư Thành nhàn nhạt chỉ về phía Nguyễn Anh Vũ, nói một câu mà chỉ nàng và hấn mới hiểu.

Hoàng Lan hơi ngẩn người. Sự nghi ngờ của nàng?

Đến khi hiểu ra ý tứ của Tư Thành, Hoàng Lan cảm thấy trái tim mình giống như có một luồng điện xẹt qua, khiến nàng không sao bình tĩnh nổi. Cái cảm giác này quá kì lạ, kì lạ đến mức còn hơn cả một sự kinh ngạc đơn thuần.



"Phạm Anh Vũ..." Hoàng Lan thần thờ nhìn y: "Anh ấy... anh ấy thực sự là con trai của Nguyễn Trãi?"

Nguyễn Anh Vũ không cam lòng đính chính:

"Thảo dân họ Nguyễn, tên là Nguyễn Anh Vũ."

Có sự gặp gỡ chỉ là tình cờ, người ta thoáng qua nhau một lần rồi nhanh chóng lãng quên nhau, nhưng cũng có những sự gặp gỡ vốn là định mệnh an bài, một phút thoáng qua cũng đủ tạo thành duyên nợ.

Lê Tư Thành - Nguyễn Anh Vũ - Nguyễn Hoàng Lan... nếu không có duyên, sao cầu tương ngộ?

Những người có mặt ở đó đều kinh hãi nhìn kẻ được cho là con trai Nguyễn Trãi. Nguyễn Anh Vũ ung dung ngẩng cao đầu, coi thường tất thảy những ánh mắt dò xét ấy. Là con trai tội thần giết vua, y không mặc cảm, chỉ thấy căm hận...

"Bệ hạ, thảo dân muốn hỏi người một câu."

Nguyễn Anh Vũ đột ngột lên tiếng. Tư Thành trầm tư nhìn y. Y được đà nói tiếp:

"Bệ hạ đã biết thảo dân là ai, vậy người định xử tội thảo dân như thế nào? Ngũ mã phanh thây? Lãng trì? Hay xử trảm? Giống như cái cách mà triều đình đã đối xử với gia đình thảo dân mười chín năm trước?"

Những lời cuối cùng, Nguyễn Anh Vũ gằn như nghiền răng mà nói. Trách thay lá gan của Phong Vân kỳ sĩ. Ngay cả khi hỏi đối phương định giết mình thế nào, ngữ khí của y vẫn không giấu nổi sự ngông cuồng cố hữu. Tay cầm quạt của Tư Thành dần chậm lại:

"Nguyễn Anh Vũ, ngươi vẫn muốn thăm dò trẫm?"

Bị nói trúng tim đen, Nguyễn Anh Vũ xấu hổ cúi đầu.

Khi ở Viên Diệp cư, y cố tình gọi Tư Thành là Phong Vân kỳ sĩ, muốn xem rốt cuộc đối phương đã biết thân phận đó của mình hay chưa.

Lúc cùng Tư Thành bình luận thi ca, y không hề lảng tránh khi nói về Nguyễn Trãi, bởi y cho rằng, nếu đối phương là người của triều đình, chắc chắn sẽ vì sự ngông cuồng của y mà lộ ra thái độ bất thường.

Đáng tiếc, hai lần Nguyễn Anh Vũ chủ tâm thăm dò, hai lần Tư Thành đều nhìn thấu dụng ý của y, không những nhìn thấu, hẳn còn phản công lại, trước thì công khai nhắc đến Nguyễn Trãi, sau lại dùng thân phận thiên tử Đại Việt để lợi dụng lòng thù hận của y, khiến y không kiềm chế được mà tự tố cáo chính mình. Nguyễn Anh Vũ không phải kẻ hồ đồ, nếu có trách, chỉ trách hận thù trong y quá sâu, biến y thành một con người liều mạng bất chấp.

Lòng vòng cả ngày, rốt cuộc là ai thăm dò ai, ai bại bởi tay ai, chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Nhưng có một điều Tư Thành không thể không nghi ngờ.

"Vì sao người và Mạc Viên Nhiên cố tình dẫn trẫm đến Thượng Nguyệt lâu? »

"Thảo dân cũng như bệ hạ, không muốn cứ điểm của nước địch tồn tại trong giang sơn Đại Việt." Nguyễn Anh Vũ thản nhiên đáp.

"Vậy nên người mới mượn tay trẫm để triệt phá Thượng Nguyệt lâu?"

Nguyễn Anh Vũ cúi đầu càng sâu.

Thực ra Nguyễn Anh Vũ chỉ nói ra một nửa sự tình. Y vì an nguy xã tắc là thật, nhưng cũng muốn mượn việc triệt phá Thượng Nguyệt lâu để ép

Lưu Tích Nguyên ra mặt, sau khi Mạc Viên Nhiên trà trộn vào đó tìm em gái và bị thất bại. Đáng tiếc Lưu Tích Nguyên cáo già hơn y tưởng. Cứ điểm bị triệt phá, hãn và Vĩnh Lạc quận chúa vẫn không hề lộ diện. Nếu Nguyễn Anh Vũ biết rằng Lưu Tích Nguyên đã thay đổi diện mạo và khoác lên mình một thân phận mới, có đánh chết y cũng không dám để Mạc Viên Nhiên liêu lĩnh dẫn thân vào Thượng Nguyệt lâu như năm xưa đã từng.

Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, Tư Thành mới chịu buông tha Nguyễn Anh Vũ. Có mệnh lệnh của hãn, Nguyễn Anh Vũ chống kiếm đứng dậy.

Lúc biết đối phương là đương kim hoàng thượng, tâm trạng của y vô cùng phức tạp: vừa kính sợ, vừa căm thù. Sự kính sợ được gây dựng từ lúc chạm trán nhau trong Viên Diệp cư, nhưng Nguyễn Anh Vũ cũng không quên chính hoàng tộc họ Lê đã đẩy gia đình y vào thảm cảnh máu chảy đầu rơi. Nói y vì kính sợ mà không dám căm hận là sai, nhưng nói y chỉ căm hận mà không kính sợ thì càng không đúng. Mang trong lòng tâm trạng mâu thuẫn, tuy kiếm đã kề cổ đối phương nhưng Nguyễn Anh Vũ vẫn không thể nào xuống tay.

Cho đến khi Tư Thành gọi cha y là Ưc Trai tiên sinh, Nguyễn Anh Vũ mới hiểu rằng bấy lâu nay y đã cố chấp như thế nào. Hoàng thượng không giống như người trong thiên hạ. Ngài không coi cha y là nghịch thần giết vua. Lời nói có thể giả, nhưng ánh mắt tôn kính ấy là thật. Hiểu rõ bản lĩnh và lập trường của đối phương, cuối cùng Nguyễn Anh Vũ đành chấp nhận buông tay.

Là Nguyễn Anh Vũ cam tâm tình nguyện cúi đầu, biết mình không bằng người nên thua tâm phục khẩu phục...

Còn Tư Thành, hãn gọi Nguyễn Trãi như thế, phần vì gián tiếp nói cho Phạm Anh Vũ biết lập trường của mình, phần lớn là lòng tôn trọng dành

cho người đã khuất. Tiến đến trước mặt y, Tư Thành nghiêm giọng nhắc nhở:

"Nguyễn Anh Vũ, người chống lại mệnh quan triều đình, coi thường quốc pháp, lũng đoạn lòng dân, tất thảy đều là tội chết. Trẫm biết người có lòng thương xã tắc Đại Việt, chỉ trừng trị kẻ đáng tội, nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nếu trẫm vì lí do này mà dung túng cho người, ắt sẽ để lại gốc rễ cho đời sau làm loạn. Người tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, đợi khi về đến kinh, trẫm sẽ chiêu theo những gì người đã làm để luận rõ công tội."

Nguyễn Anh Vũ nín lặng không đáp. Y gây sóng gió mấy năm qua, hoàng thượng tha không giết đã là nể mặt lắm rồi.

Tư Thành nói tiếp:

"Còn vụ án của gia đình người, trẫm sẽ giao cho hình bộ điều tra lại rõ ràng. Nếu Úc Trai tiên sinh thực sự vô tội, trên có thần phật cùng tổ tiên họ Lê, dưới có muôn dân bách tính Đại Việt, trẫm thề sẽ rửa sạch oan tình cho tiên sinh, tuyệt đối không để tiên sinh bị người đời oan uổng."

Một lần nữa, Nguyễn Anh Vũ cảm kích khấu đầu tạ ơn. Người trước mặt y có phải minh quân hay không, người đó có thể giải nổi oan tình mười chín năm trước hay không, y đã dùng cả danh dự và mạng sống của chính mình để đánh cược!

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 47: Mộng đẹp.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Bàn Luận

Bàn thêm về cách che giấu thân phận của Nguyễn Anh Vũ:

Mọi người đều biết Nguyễn Anh Vũ là con trai Nguyễn Trãi sau chương "Nỗi hận Lệ Chi", thậm chí người tinh ý hơn có thể đoán ra điều này từ trước đó nữa, nhưng chúng ta là người đọc, không phải những nhân vật bị Nguyễn Anh Vũ che mắt trong Thiên hạ kỳ duyên.

Vì sao tôi lại nói như vậy? Rất dễ nhận thấy Nguyễn Anh Vũ là kẻ nắm giữ một bí mật nào đó, nhưng nếu có điều tra, người ta cũng chỉ tra ra y là Phong Vân kỳ sĩ, xong và dừng, không mấy ai cố công đào xới sâu thêm nữa để liên hệ đến vụ án Lệ Chi. Người ta có thể thắc mắc về căn nguyên hận thù trong y, nhưng xin đừng quên, y đã có sẵn một câu chuyện của riêng mình, câu chuyện mà y từng kể cho Hoàng Lan lúc ở Viên Diệp cư...

Đương nhiên Nguyễn Anh Vũ không phải người cao tay nhất, nhưng về bản lĩnh tung hỏa mù thì không thể không nhắc đến y. Dùng một thân phận tưởng chừng đã đủ bí hiểm để che giấu một thân phận còn bí hiểm hơn, cái tài và độc của Nguyễn Anh Vũ nằm ở đó.

Đáng tiếc, vô quýt dày có móng tay nhọn. Nguyễn Anh Vũ sẽ không bị lật tẩy sớm như vậy nếu như người y đối đầu không phải Tư Thành!

Ban đầu chương 46 thuộc quyển II của tác phẩm, nhưng chính vì cái tên « Thân thế » nên tôi quyết định chọn nó là chương mở đầu quyển III. Đây là chương khiến tôi có nhiều cảm xúc nhất trong suốt một năm qua, vì tôi được tự hào trước bản lĩnh của Từ Trọng Sinh, được buồn cùng nỗi buồn

của Trường Giang và nhất là, tôi đã trút bỏ được gánh nặng trong lòng khi để Nguyễn Anh Vũ trở lại là chính mình!

...

Truyện còn vài nhân vật bị che giấu thân phận nữa, sau này tôi sẽ tiết lộ dần dần.

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 47: Mộng Đẹp (1)

(Đời người ngắn ngủi lắm! Nhiều khi chúng ta cứ tưởng mình đã nắm trong tay tất cả, đến khi ngoảnh đầu nhìn lại mới biết tất cả chỉ là hư không. Nguyễn sung nghi, bệ hạ là vị vua tốt, chỉ hai chữ thôi: "trân trọng!", mong cô hãy nhớ kĩ.)

...

Đó là một ngày trời thu dịu dịu. Bướm vàng tinh nghịch vờn đuổi nhau quanh những vườn cải sắp trở hoa. Trời trải biển nắng ngọt ngào lên những cánh đồng rộng ngút tầm mắt. Không gian phảng phất hương hoa cỏ thơm nồng. Mùa thu ở Đại Việt không có cái nắng chói chang như của mùa hè, cũng không có sự lạnh lẽo của mùa đông, lặng lẽ gieo vào lòng người ta một chút dư vị trầm lắng mà yên bình.

Buổi chiều hôm ấy, Từ Trọng Sinh đến bái biệt Tư Thành và Hoàng Lan. Vẫn màu áo nâu đã sờn cũ, vẫn phong thái chất phác dung dị, thậm chí khi biết vị quý nhân từng triệu kiến mình ở xã Thiên Bình chính là đương kim hoàng thượng, y cũng chẳng mấy may xúc động, như thế trên đời này không có gì đáng để y phải bận tâm nữa vậy. Hoàng Lan biết, Từ Trọng Sinh vẫn trần trở về cái chết của Hà.

"Trẫm đã xóa bỏ lệnh cấm của vua Thái Tổ năm xưa, từ giờ, con cháu nhà họ Từ các người sẽ được tiếp tục bốc thuốc chữa bệnh, hành nghề y cứu người." Tư Thành nói với Từ Trọng Sinh lúc này đang cung kính quỳ trên mặt đất: "Từ Trọng Sinh, trẫm muốn mời người vào làm việc trong thái

y viện, nhưng trăm sẽ tôn trọng lựa chọn của người, không biết ý người thế nào?"

Làm việc trong thái y viện là mơ ước của mọi thầy thuốc thời bấy giờ, hơn nữa, Tư Thành còn dùng từ "mời", đủ thấy hẳn thực sự coi trọng Từ Trọng Sinh. Cứ tưởng Từ Trọng Sinh sẽ đón nhận ân điển đó, nào ngờ y chẳng suy nghĩ lấy một giây đã vội vã khước từ:

"Thảo dân tạ ơn bệ hạ đã khoan dung với con cháu họ Từ. Nhưng thảo dân là kẻ quê mùa thô kệch, không thích hợp ra triều đình làm quan, nguyện đời chỉ muốn làm một thầy thuốc bình thường, sống một cuộc sống ung dung tự tại, đi khắp nơi cứu chữa những người nghèo khổ. Thỉnh ý của bệ hạ, thảo dân cảm kích vô cùng, nhưng thứ lỗi cho thảo dân không thể tuân theo."

Nhân tài không thể gượng ép. Tư Thành không muốn miễn cưỡng Từ Trọng Sinh nữa, đành để y tiếp tục làm một thầy thuốc tiêu dao như nguyện ý.

Hoàng Lan gặp Từ Trọng Sinh khi y đang gói ghém chuẩn bị hành lí rời đi. Càng đối diện với Từ Trọng Sinh, Hoàng Lan càng có cảm giác rất kì quái. Y lạnh lùng? Không đúng. Y nhu nhược? Không phải. Y đang trốn chạy? Không giống. Thậm chí khi nhìn sâu vào trong mắt y, Hoàng Lan không thể lý giải được những cảm xúc hỗn độn kia rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ cái chết của người vợ kết tóc se duyên vẫn ám ảnh y nhiều như thế?

"Đời người ngắn ngủi lắm! Nhiều khi chúng ta cứ tưởng mình đã nắm trong tay tất cả, đến khi ngoảnh đầu nhìn lại mới biết tất cả chỉ là hư không. Nguyễn sung nghi, bệ hạ là vị vua tốt, chỉ hai chữ thôi: "trân trọng!", mong cô hãy nhớ kĩ."



Một lúc sau, bóng dáng đơn độc của Từ Trọng Sinh biến mất sau khoảnh sân lộng gió. Y đi rồi, để mặc Hoàng Lan đứng đó, ngẩn ngơ như vừa trải qua một giấc mộng dài.

...

Từ Trọng Sinh vừa ra khỏi cửa thì gặp Nguyễn Anh Vũ. Đáng lẽ lúc này Nguyễn Anh Vũ phải bị giam trong đại lao hình bộ, nhưng không hiểu sao Tư Thành vẫn để y được tự do, chỉ sai Phụng Thánh quân giám sát mọi hành động của y.

Người đứng chờ lưng tựa vào tường, khoác tay trước ngực, tuy mang thân phận tội nhân nhưng dáng vẻ vẫn ngang tàn ngạo nghễ. Nguyễn Anh Vũ trộm liếc tay nải sau lưng Từ Trọng Sinh.

"Ta nghe nói anh định rời đi?"

Từ Trọng Sinh e dè gật đầu. Không phải Nguyễn Anh Vũ cũng như mấy người kia, đứng chờ ở đây để khuyên y ở lại đó chứ?

"Khoan hãy đi được không?" Nguyễn Anh Vũ không dông dài nữa mà vào thẳng vấn đề: "Ta muốn anh ở lại, thay ta bảo vệ một người. »

"Vì sao?"

Từ Trọng Sinh không hỏi ai, mà hỏi vì sao. Y mơ hồ dự cảm được chuyện chẳng lành. Phải chăng kỳ độc trong người Hoàng Lan đã được giải, nhưng nhiều đó vẫn chưa phải tất cả?

Nguyễn Anh Vũ hạ giọng, bổ sung nốt nghi ngờ trong lòng Từ Trọng Sinh:

"Vì kỳ độc xuất phát từ hoàng cung."

Câu nói này khiến Từ Trọng Sinh ớn lạnh. Giữa mùa thu mà lưng áo y ướt đầm mồ hôi.

Kỳ độc xuất phát từ hoàng cung...

Nếu như kẻ hạ độc là người trong cung, vậy mục tiêu của hắn không thể chỉ là một Nguyễn sung nghi vô hại được, hay nói cách khác, tính mạng của vị họ Lê ở trong kia mới thực sự gặp nguy hiểm!

...

Tòa dinh cơ này vốn thuộc sở hữu của hoàng tộc, thường được Tư Thành chọn làm nơi nghỉ chân mỗi khi bí mật vi hành.

Lúc Hoàng Lan bước vào, Tư Thành đang ngồi đọc sách, bên cạnh hắn là một bình trà đã vơi quá nửa. Mỗi khi đọc sách, bất kể đó là sách luận, binh thư hay thơ ca cổ, hắn đều nhập tâm và chuyên chú vô cùng. Thấy ấm trà trên bàn đã nguội, nàng bèn đi đổi cho hắn một bình ấm hơn rồi khẽ khàng ngồi xuống cạnh hắn.

"Thiếp nghe nói Từ Trọng Sinh đã trở lại?"

Cứ tưởng Từ Trọng Sinh đã quyết ý ra đi, vậy mà y đột ngột quay trở lại và nhận lời Tư Thành, trở thành Từ thái y của thái y viện. Lúc nghe tin này, Hoàng Lan vô cùng mừng rỡ, nhưng nàng cũng không hiểu rõ cuộc Tư Thành đã dùng cách nào để thuyết phục một kẻ vốn kiên định như Từ Trọng Sinh.

"Để chiêu mộ một nhân tài, cho họ thấy những gì họ sẽ được cống hiến tốt hơn so với việc cố gắng chứng tỏ họ sẽ được trả công cao như thế nào." Tư Thành vừa nói vừa tiện tay giở sang trang tiếp theo: "Trẫm không biết Nguyễn Anh Vũ đã nói gì với Từ Trọng Sinh, nhưng y thực sự không làm trẫm thất vọng."

Nếu biết Nguyễn Anh Vũ dùng chính sự an nguy của mình để thuyết phục Từ Trọng Sinh ở lại, chỉ e Tư Thành chẳng thể thoải mái cười như bây giờ. Hoàng Lan thì ngồi bên hần, lặng yên không đáp.

Từ sau khi biết Nguyễn Anh Vũ là con trai Nguyễn Trãi, Hoàng Lan càng không thể kiểm soát được tâm tư của chính mình. Những cảm xúc hỗn độn cứ liên tục xuất hiện, không thể định nghĩa, cũng không thể lí giải, như đốm lửa yếu ớt nhưng lại cháy dai dẳng, thi thoảng lại bùng lên rồi cứ thế, thiêu đốt tâm khảm Hoàng Lan, khiến nàng không tài nào gạt bỏ được hình ảnh Nguyễn Anh Vũ ra khỏi đầu.

Thật nực cười! Tại sao nàng lại có cảm giác thân thiết với Nguyễn Anh Vũ chứ? Nàng mới chỉ quen y vài tháng thôi mà!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 47: Mộng Đẹp (2)

Cố gắng quên đi những liên tưởng mờ nhạt về Nguyễn Anh Vũ, nhưng những suy nghĩ cứ nối tiếp nhau như sóng xô sóng, gạt bỏ được Nguyễn Anh Vũ, Hoàng Lan lại nhớ tới lời của Từ Trọng Sinh trước lúc ra đi.

Đời người ngắn ngủi lắm! Nhiều khi chúng ta cứ tưởng mình đã nắm trong tay tất cả, đến khi ngoảnh đầu nhìn lại mới biết tất cả chỉ là hư không. Nguyễn sung nghi, bệ hạ là vị vua tốt, chỉ hai chữ thôi: "trân trọng!", mong cô hãy nhớ kĩ.

Tư Thành thấy Hoàng Lan cứ thất thần thì không khỏi lấy làm lạ:

"Nàng sao vậy? Khó chịu ở đâu à?"

"..."

"Hoàng Lan!"

Tư Thành phải gọi tới lần thứ hai, Hoàng Lan mới giật mình bừng tỉnh, lúng túng đáp rằng mình không sao. Tất nhiên Tư Thành chẳng đời nào tin. Hắn đặt sách xuống rồi dăm chiêu nhìn nàng:

"Hôm nay nàng lạ lắm."

"Thiếp lạ? Lạ ở chỗ nào?"

Hoàng Lan càng gạt đi, Tư Thành càng truy hỏi, cuối cùng, nàng đành miễn cưỡng thừa nhận:

"Tư Thành, thiếp sợ." Giọng nàng run run.

Rõ ràng Tư Thành chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng hẳn thấy Hoàng Lan như vậy thì hơi mềm lòng. Từ lúc rời cung, nàng đã gặp phải vô số chuyện phiền phức, từ tên ác ôn Lê Thụ đến chuyện nhập nhằng ở xã Thiên Bình, thậm chí suýt nữa vô duyên vô cớ mất mạng vì kỳ độc. Một người con gái chân yếu tay mềm trải qua ngần ấy chuyện, nàng có thể không sợ hãi sao? Kéo nàng vào lòng, hẳn nhẹ giọng vỗ về:

"Có trẫm ở đây, đừng sợ!"

Vòng tay của Tư Thành rất ấm áp, khiến cho người ta chỉ muốn dựa dẫm mãi không thôi. Nằm trong lòng hẳn, Hoàng Lan bướng bỉnh lắc đầu:

"Chàng không hiểu được đâu. Thứ thiếp sợ là chuyện khác cơ."

Tư Thành chau mày khó hiểu. Rồi khi hiểu ra vấn đề, hẳn bật cười thành tiếng.

Hẳn là vua một nước, trẻ tuổi lại đào hoa, có trong tay tam cung lục viện, là giấc mộng của ba nghìn mỹ nhân giai lệ chốn hậu cung, còn nàng, một kẻ lạc lối vô danh, không tài hoa không mỹ mạo, thứ duy nhất đáng để ngưỡng mộ là địa vị sung nghi cũng là do hẳn ban cho. Nếu luận về tiêu chuẩn làm phi tần, Lê Tuyên Kiều, Hạ Diệp Dương, Trịnh Minh Nguyệt, thậm chí là Nguyễn Nhã Liên hay Phùng Thục Giang... bọn họ đều thích hợp hơn nàng gấp ngàn lần. Yêu một người như thế, đối mặt với một hậu cung như thế, có phải điều đó mới khiến nàng thực sự sợ hãi?

Nàng sợ... sợ mối tình mà mình thề khắc cốt ghi tâm đối với ai đó chỉ là hứng thú nhất thời... sợ trái tim đế vương cũng vô tình như những lời đồn đại tự cổ chí kim...

"Đồ ngọc, chỉ giỏi nghĩ linh tinh thôi."

Tư Thành cốc nhẹ đầu Hoàng Lan. Rồi hấn đặt tay trước ngực trái, trịnh trọng lập một lời thề:

"Ngày hôm nay, trẫm lấy tư cách thiên tử Đại Việt ra thề, đời này kiếp này, trẫm sẽ vĩnh viễn yêu thương nàng, che chở nàng, không bao giờ để nàng phải vì trẫm mà gánh chịu bất cứ khổ đau nào. Ngày nào trẫm còn ngồi trên ngai vàng Đại Việt, ngày ấy, nàng sẽ vẫn là Nguyễn sung nghi của trẫm."

Ngày nào trẫm còn làm vua, ngày ấy, nàng sẽ vẫn là Nguyễn sung nghi của trẫm.

Một lời hứa đầu môi, nào ai biết sẽ phải đánh đổi cả đời để giữ lấy...

Và rồi, như để chứng minh cho lời hứa thiêng liêng của mình, Tư Thành cúi xuống, say đắm nhìn ngắm người con gái trong lòng mình. Trước giờ nàng đều gọi đầu bằng bồ kết và hương nhu, mùi hương thanh khiết, ngọt ngào ấy cứ quanh quẩn trong tâm trí hấn, khiến hấn không kìm lòng được nữa. Hấn tìm đến môi nàng, gắt gao chiếm đoạt, như thể đang thưởng thức những giọt mật tuyệt hảo của đất trời. Bị bất ngờ, Hoàng Lan đỏ bừng mặt, nhưng rồi sự phản kháng yếu ớt ấy cũng bị nụ hôn nồng nàn kia vùi lấp. Bờ môi vẫn mím chặt nay bị tách ra, đầu lưỡi ấm nóng len lỏi vào sâu bên trong, mê mẩn khám phá. Mỗi cử động của Tư Thành đều khiến Hoàng Lan ngây dại. Hấn cuồng nhiệt nhưng không thô bạo, cẩn trọng, tinh tế nâng niu nàng như đang nâng niu báu vật trong tay. Sau giây phút ngược ngùng ban đầu, Hoàng Lan cũng bắt đầu đáp lại. Nàng choàng tay qua cổ Tư Thành, quyến luyến không rời, thậm chí thi thoảng còn tình nghịch cắn lại hấn. Tư Thành bị nàng chọc cho đau, nhỏ nhen đáp trả, hai người cứ thế quấn lấy nhau không dứt.

Chỉ hai chữ thôi, trân trọng, mong cô sẽ nhớ kĩ.

Nàng có trân trọng tình yêu này không? Đương nhiên rồi...

Hắn có trân trọng nàng không? Đương nhiên rồi...

"Tư Thành, thiếp..."

Chữ "yêu chàng" còn chưa kịp nói ra, lại bị nụ hôn ngọt ngào của Tư Thành chặn lại, nuốt ngược vào trong.

"Không cần phải nói gì cả." Hắn yêu chiều mỉm cười: "Từ khi nàng quay lại Đông Kinh, trẫm đã biết sự lựa chọn của nàng rồi."

Trên đời này, thực sự có thứ gọi là tâm ý tương thông.

Tình yêu là đóa hoa nở giữa đất trời. Yêu, là thẳng thắn thừa nhận xúc cảm của trái tim mình, không phải né tránh hay cố chấp cả đời để rồi phải ôm nỗi tiếc hận về sau.

Căn phòng vốn bình thường, nay ngửi đâu cũng chỉ thấy hương bưởi thơm ngát.

Đột nhiên, giữa bốn bề tịch mịch vang lên thị vệ thông báo có người tên Trường Giang xin vào gặp. Hoàng Lan lúng túng đẩy Tư Thành ra, tâm trí vẫn còn đọng lại dư hương nụ hôn dịu ngọt của hắn.

"Chàng gọi Trường Giang đến đây?"

Tư Thành chỉ hờ hững đáp:

"Có một số chuyện trẫm phải cùng hắn nói cho rõ ràng."

Hoàng Lan nhìn ra phía cửa, rồi lại nhìn Tư Thành, không cam tâm thờ dài:

"Trường Giang không cố ý đâu. Hứa với thiếp, đừng làm khó anh ấy nữa, được không?"

Tư Thành không đồng ý cũng không phản đối:

"Chỉ cần Trường Giang không quá phận." Hắn đáp rồi xoay người vào trong.

Lúc gặp Trường Giang ngoài cửa, Hoàng Lan cố bước đi thật nhanh, không phải vì nàng chán ghét, mà vì nàng biết bản thân mình không xứng đáng để đối diện. Trường Giang cũng không vội vã níu kéo như mọi khi. Và cứ thế, hai người họ không ai nói một lời, âm thầm lướt qua nhau như một cơn gió.

Thà một dao chặt đứt, còn hơn dai dẳng một đời...

Nhìn theo bóng dáng người con gái ấy, trái tim Trường Giang như rơi xuống vực sâu vô đáy. Thật ra Trường Giang đã đến đây từ lâu. Cửa chỉ khép hờ, và cậu đã nhìn thấy tất cả.

Kể cả khi Tư Thành chỉ là một người bình thường, người em yêu vẫn là anh ấy.

Ngày hôm nay, trầm lấy tư cách thiên tử Đại Việt ra thề, đời này kiếp này, trầm sẽ vĩnh viễn yêu thương nàng, che chở nàng, không bao giờ để nàng phải vì trầm mà gánh chịu bất cứ khổ đau nào. Ngày nào trầm còn ngồi trên ngai vàng Đại Việt, ngày ấy, nàng sẽ vẫn là Nguyễn sung nghi của trầm.

Hít một hơi dài, cậu đẩy cửa bước vào.

Khi không có mặt quan binh của Lưu Sở, Trường Giang không hành đại lễ với Tư Thành mà chỉ hơi nghiêng đầu thay cho lời chào. Tư Thành cũng chẳng mong đối phương sẽ xử sự lễ độ hơn. Từ khi hắn xuất hiện, Trường Giang đã luôn mang địch ý với hắn, thậm chí thái độ còn gay gắt hơn cả Nguyễn Anh Vũ. Nếu Nguyễn Anh Vũ chống đối Tư Thành vì mối hận huyết tộc thì lý do của Trường Giang chỉ có một: Nguyễn Hoàng Lan.



Trường Giang biết người đang đứng trước mặt mình chính là thiên tử Đại Việt, là kẻ mang trong mình phong uy bất phàm, giữa ngàn vạn người không dễ có một, nhưng không hiểu sao, cậu không thể vị nể Tư Thành như những người khác, thậm chí mỗi lần nhìn thấy hẳn, Trường Giang còn cảm thấy rất khó chịu.

Hứa với thiếp, đừng làm khó anh ấy nữa, được không?

Hay thật đấy! Giờ Trường Giang phải cần đến lời thỉnh cầu của Hoàng Lan để giữ lại cái mạng này nữa sao? Tư Thành là ai mà đòi quyền can thiệp đến chuyện sống chết của cậu? Là kẻ được an bài để trở thành quân vương cừu ngu chí tôn? Là một kẻ chẳng cần cố gắng cũng có được mọi thứ, cả giang sơn, cả tình yêu? Nếu là vậy, Trường Giang vạn lần không phục!

"Cô ấy đã chọn ngài?"

Tư Thành cười mà như không cười:

"Nàng ấy là phi tử của trẫm, không chọn trẫm thì chọn ai?"

Chưa bao giờ ánh mắt Trường Giang lại lạnh lẽo đến thế. Không còn lửa giận ghen tuông, không còn địch ý ngầm ngấm, trong ánh mắt ấy, người ta chỉ nhìn thấy bóng tối cô độc. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, chậm chậm thốt ra ba chữ:

"Ngài - không - xứng!"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 47: Mộng Đẹp (3)

Trường Giang vừa nói vừa bóp chặt chén trà trong tay. Chén này làm từ ngọc, vốn dĩ rất chắc chắn, nhưng lại có cảm giác sắp vỡ toác dưới sức đè nén từ năm đầu ngón tay của cậu. Tư Thành thì vẫn bình tĩnh nhìn vẻ mặt như sắp nổi loạn của Trường Giang:

"Sao người biết trầm không xứng?"

Thái độ bình tĩnh của Tư Thành ngược lại đã chọc giận Trường Giang. Không kiềm chế được nữa, cậu đứng bật dậy, nhanh như chớp túm lấy cổ áo Tư Thành. Cũng may lúc này trong phòng không có ai, bằng không, Nguyễn Trường Giang chắc chắn sẽ gặp rắc rối to vì tội khi quân phạm thượng.

"Lúc cô ấy bị Lê Thụ chà đạp, ngài ở đâu? Lúc cô ấy bị người ta cầm dao đuổi giết, ngài ở đâu? Lúc cô ấy bị kỳ độc hành hạ đến sống dở chết dở, ngài ở đâu?" Mỗi chữ "ngài ở đâu" nói ra, ngữ khí của Trường Giang lại cao hơn một bậc: "Thậm chí những lúc Hoàng Lan cần ngài nhất, trong cơn mơ cũng gọi tên ngài, ngài có biết hay không? Ngài luôn miệng nói mình yêu Hoàng Lan, nhưng ngài đã làm được gì cho cô ấy, hay chỉ toàn khiến cô ấy bị liên lụy vì ngài?"

Tư Thành quắc mắt nhìn bàn tay của Trường Giang đang nắm lấy cổ áo mình, vẻ mặt hẳn có phần âm u, nhưng cuối cùng hẳn vẫn nén giận, thản nhiên để Trường Giang trút hết thịnh nộ trong lòng.

"Tôi biết Hoàng Lan không phải phi tử duy nhất của ngài, cũng biết ngài sẽ không bao giờ vì một người mà xóa bỏ hậu cung. Vậy thì... dám phi tần hoa nhường nguyệt thẹn ấy, ngài thực sự muốn Hoàng Lan phải ngày ngày tranh giành với bọn họ?"

Trường Giang càng nói càng hăng. Bấy giờ Tư Thành mới gạt tay cậu ra rồi đứng đĩnh đạc:

"Người nói đúng. Trẫm sẽ không bao giờ xóa bỏ hậu cung. Nhưng người có thể yên tâm, sau này Hoàng Lan không cần phải tranh giành với bất cứ ai, vì chân tình của trẫm, vốn dĩ không cần nàng ấy phải tranh giành."

"Xưa nay vô tình nhất chính là đế vương. Chân tình và hứng thú nhiều khi khó phân định. Những lời hứa hẹn này của ngài, tôi có thể tin tưởng được bao nhiêu?"

Tư Thành đi ngang qua Trường Giang, tay chấp sau lưng, hờ hững nhìn vào khoảng không phía trước, vẻ giễu cợt hiện rõ trên nét mặt:

"Trẫm chỉ cần nàng ấy tin, không cần người phải tin!"

Trường Giang càng siết mạnh tay hơn. Cậu biết, người duy nhất mình không nói lại được chính là Lê Tư Thành.

Một cơn gió lạnh lạnh thổi tới. Suýt chút nữa thì Tư Thành đã quên bây giờ đang là tháng mười một.

Tháng mười một? Vậy là chỉ còn hai tháng nữa...

"Nguyễn Trường Giang, người vừa nói đế vương vốn vô tình? Người sợ sau này trẫm sẽ bạc đãi Hoàng Lan? Vậy thì trẫm cũng nói luôn cho người biết, chỉ cần nàng ấy hạnh phúc, trẫm sẽ không tiếc lòng tạo ra ngoại lệ."

"Ngoại lệ?" Trường Giang nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ ngài dám vì cô ấy mà phá vỡ quy định của tổ tiên để lại, xóa bỏ hậu cung?"

"Trẫm sẽ không bao giờ xóa bỏ hậu cung." Tư Thành lắc đầu: "Không phải vì trẫm không thể, mà là trẫm không muốn. Nếu trẫm làm thế, người trong khắp thiên hạ coi nàng ấy như kẻ hồng nhan họa thủy, là yêu phi mê hoặc đế vương. Hậu cung vẫn sẽ tồn tại như một lẽ tất yếu, nhưng chân tình của trẫm, chỉ cần trao cho một người là đủ."

Lửa giận trong mắt Trường Giang dịu xuống, còn vẻ mặt của cậu lúc này, thật khó có thể diễn tả bằng một hai từ.

"Ngài thực sự yêu Hoàng Lan nhiều như thế?"

"Tình cảm của trẫm dành cho nàng ấy, so với người chỉ có hơn chứ không có kém."

Trường Giang chua chát quay mặt đi. Giọng của cậu nghèn nghẹn, cười mà như khóc.

"Chúng tôi quen nhau gần bảy năm, từng cùng nhau trải qua bao nhiêu kỉ niệm êm đẹp, những tưởng có thể dùng chân tình để cảm động nàng ấy, vậy mà cuối cùng vẫn thua một kẻ đến sau như bệ hạ."

"Lần này thì người nhầm thật rồi." Tư Thành ném cho Trường Giang một cái nhìn phức tạp, có vài phần giống như đang thương hại: "Tình yêu không quan trọng kẻ trước người sau, mà quan trọng ở chỗ trái tim nàng ấy thực sự cần ai. Người nghĩ những kỉ niệm êm đẹp ấy là đủ, nhưng trẫm cũng muốn nhắc người một điều rằng, những gì quá bình yên thường dễ khiến người ta lãng quên. Bảy năm của hai người, chưa biết chừng còn không bằng một ngày trẫm và nàng ấy kề vai sát cánh đối phó với dã tâm của kẻ thù đâu."

Em yêu một người khiến em cảm thấy ấm áp mỗi khi ở bên, chứ không phải một người đủ dịu dàng để yêu chiều em cả đời.

Hoàng Lan là người thế nào? Thứ nàng cần không phải một cái ôm trìu mến, càng không phải một nụ hôn ngọt ngào. Bảy năm, rốt cuộc Trường Giang cũng biết mình đã sai ở đâu rồi.

Đáng tiếc là, cậu nhận ra khi đã quá muộn...

"Ngài..."

Trường Giang còn chưa nói hết câu, Tư Thành đã quay lưng lại, vẻ như không muốn tiếp chuyện nữa. Giọng hằn vang lên, hàm chứa sự dứt điểm rõ ràng :

"Nguyễn Trường Giang, đủ rồi! Trẫm tôn trọng người, không phải vì lời hứa với Hoàng Lan, mà vì người là người mà nàng ấy tôn trọng. Còn không mau đi đi! Quốc pháp nghiêm ngặt, để người khác trông thấy người bất kính với trẫm, lúc ấy trẫm cũng không cứu nổi người đâu."

Biết mình và đối phương không còn gì để nói, Trường Giang bất đắc dĩ trở ra, trước khi đi vẫn nghe thanh âm của Tư Thành nói theo:

"Không chúc phúc cho chúng ta ư?"

Kể cũng lạ. Càng ngày, Tư Thành càng phát hiện ra hẳn rất thích chọc tức Nguyễn Trường Giang!

"Chúc phúc ư?" Trường Giang giơ ngón tay chỉ về phía hẳn: "Ngài liệu mà đối xử tốt với Hoàng Lan. Nếu ngài làm cho cô ấy đau khổ hay thất vọng, lúc ấy, đừng trách Nguyễn Trường Giang này không nể mặt!"

Lời người đáp lại, không rõ buồn vui, sau đó chìm dần vào ánh tịch dương màu vàng cháy.

...

Buổi tối hôm ấy, Hoàng Lan đến tìm Trường Giang. Cửa phòng khép hờ, bên trong không có ai, chỉ có một lá thư được gấp làm tư và đặt trên bàn.

Khi em đọc được thư này thì anh đã rời xa kính thành rồi. Anh biết từ lúc bệ hạ xuất hiện, sự hiện diện của anh luôn khiến hai người cảm thấy khó xử. Anh cũng biết em ghét anh, trách anh lì lợm không chịu bỏ cuộc. Nhưng Hoàng Lan à, em có biết vì sao anh vẫn cố chấp ở lại không? Là vì kỳ độc trong người em chưa được giải trừ, nếu bỏ em mà đi, dù lí trí thúc giục thì trái tim anh cũng không cho phép. Cũng may Từ Trọng Sinh đã không khiến anh thất vọng. Tận mắt nhìn thấy em được bình an, anh mới có thể an lòng rời xa chốn kinh kì lẠc lỔng này.

Bệ hạ đối với em rất tốt, nhưng cuộc sống mà em lựa chọn, chỉ có tình yêu của đế vương thôi thì chưa đủ. Đường vào thâm cung sâu như biển cả, khi không có anh ở bên cạnh, em phải biết tự bảo vệ mình, đừng bao giờ để bản thân phải hối tiếc vì bất cứ điều gì.

Anh biết kẻ vô duyên như mình không có tư cách bước vào trái tim em, vậy thì anh sẽ đứng ở xa và chúc phúc cho hai người.

Đừng lo cho anh! Chỉ cần người trong thiên hạ có lòng, Trường Giang này không sợ không có đất dung thân.

Hoàng Lan đã đọc bức thư đến lần thứ ba, và lần nào nàng cũng không tìm được nước mắt.

Người đi như hoa bay trong gió.

Chỉ trong chớp mắt đã hóa vụn năm.

Trường Giang...

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 47: Mộng Đẹp (4)

Từ Trọng Sinh là người đến bá biệt, nhưng cuối cùng, kẻ ra đi lại là Trường Giang.

Vì thân phận đặc biệt nên Nguyễn Anh Vũ luôn bị Phụng Thánh quân quản chế, không được phép đến gần Tư Thành nửa bước. Trường Giang đã bỏ đi, những lúc rảnh rỗi, bên cạnh Từ Trọng Sinh cũng chỉ có Hoàng Lan bầu bạn. Đã nhiều lần Hoàng Lan gặng hỏi lý do Từ Trọng Sinh đột ngột ở lại, nhưng lần nào cũng bị y khéo léo lảng sang chuyện khác. Nguyễn Anh Vũ không muốn hoàng thượng xảy ra bất trắc trước khi điều tra ra chân tướng vụ án Lệ Chi viên, nhưng y càng không thể tiết lộ phát tích của kỳ độc và Lưu Tích Nguyên, tránh triều đình vào cuộc điều tra khiến em gái của Mạc Viên Nhiên gặp nguy hiểm, thành ra, kế sách vẹn toàn nhất chính là nhờ Từ Trọng Sinh âm thầm bảo vệ Tư Thành. Cũng may Từ Trọng Sinh là người thấu tình đạt lý. Chuyện đã hứa với Nguyễn Anh Vũ, y sẽ giữ bí mật tới cùng.

Thi thoảng, Từ Trọng Sinh lại thấy Hoàng Lan vô thức nhìn về phía Nguyễn Anh Vũ. Y tò mò nhìn theo, phát hiện ra thứ thu hút sự chú ý của nàng chính thanh bảo kiếm được dựng ngay ngăn trên một chiếc giá trúc. Trong bóng tối, viên ngọc lục bảo đính trên chuôi kiếm âm thầm tỏa ra ánh sáng xanh huyền ảo, giống hệt thứ ánh sáng của chiếc vòng trôi trên sông Nhị Hà năm trăm năm sau...

"Thanh kiếm ấy là vật gia bảo của nhà họ Nguyễn, anh Anh Vũ lúc nào cũng mang theo như hình với bóng. Tôi rất sợ rằng, một khi còn thanh kiếm



ấy bên cạnh để nhắc nhở về mối thù diệt tộc, anh ấy sẽ không màng đến sống chết của chính bản thân mình."

Nguyễn Anh Vũ ngang tàng và liều lĩnh là chuyện không ai có thể phủ nhận. Người thân quen với y đều lo lắng cho y vì điều đó.

"Không trách anh ấy được. Mỗi người sống trên đời đều có một sở nguyện của riêng mình. Nếu như tôi và cô chỉ cầu một kiếp bình an thì gánh nặng lớn nhất của Anh Vũ lại chính là công bằng của gia tộc. Đời người ngắn ngủi lắm, nào ai biết trước tương lai sẽ vui vẻ hay đơn độc đâu..."

Từ Trọng Sinh cảm thán một câu rồi bước vào phòng trong. Y cô độc đã quen, cũng không ưả nói nhiều trước mặt người khác.

Ngoài kia, cỏ cây vẫn một màu đen thẫm.

Đời người... có thực sự ngắn ngủi đến vậy?

...

Mùa này không có hoa sen nở, nhưng vạn vật vẫn giữ nguyên vẻ phong tình vốn có, in hình trời mây xanh biếc lên mặt nước trong vắt như ngọc. Dưới bóng cây che rợp trời, trên chiếc ghế làm bằng gỗ lim được quét sơn đỏ, Tư Thành đang nhàn nhã thổi một điệu dân ca vùng Lam Kinh, quê tổ của hã. Ngả đầu vào lòng hã, người con gái ấy phủ hờ một chiếc chăn mỏng ngang vai và chăm chú đọc một quyển sách. Nhiều chỗ chưa thuộc mặt chữ, tay nàng chậm rãi lật giở từng trang, vừa đọc vừa dịch, vẻ chuyên chú càng khiến cho gương mặt thanh nhã thêm phần xinh đẹp.

Giữa bốn bề vắng lặng, có tiếng sáo vang lên, hòa quyện cùng gió từ lòng hồ thổi đến, cuốn từng chiếc lá vàng rơi, phủ kín một góc hồ.

Khi trăng ngà bắt đầu nhú khỏi quầng mây bạc, Hoàng Lan mới rời mắt khỏi trang sách. Nàng ngẩng đầu lên, thích thú nhìn Tư Thành lúc này vẫn đang say sưa thối sáo. Giai điệu nghe rất quen tai nhưng nhất thời nàng chưa thể nhớ ra tự khúc này có tên là gì.

"Cứ tưởng trước giờ chàng chỉ chú trọng học văn luyện võ, trị quốc an dân, không ngờ chàng cũng biết thối sáo, mà còn thối hay đến vậy."

Tư Thành là một vị vua đa tài. Hãn thạo binh lược, giỏi thi ca, những việc ấy Hoàng Lan đều biết, nhưng quả thật nàng chưa nghe hãn thối sáo bao giờ.

"Trẫm không tùy tiện thối sáo trước mặt người khác." Tư Thành đặt cây sáo xuống. Giọng hãn đùa nhiều hơn thật: "Chỉ người tri kỉ mới được nghe tiếng sáo của trẫm. Nàng có phúc lắm đấy, biết chưa hả?"

Lần trước ở Liên đài, Lê Tuyên Kiều cũng từng cùng Tư Thành bàn luận về cầm nghệ, nhưng lần gặp gỡ ấy là do nàng ta sắp đặt, cố ý mượn tâm tư đế vương để làm bàn đạp tiến thân. Thực ra Tư Thành chưa bao giờ coi Lê Tuyên Kiều là tri kỉ của mình. Hãn coi trọng Lê Tuyên Kiều, họa chăng vì cầm nghệ của nàng ta vi diệu và vì trước mặt hãn, nàng ta đã diễn quá trọn vai bạn tốt của Nguyễn sung nghi, chỉ vậy thôi. Nếu Tư Thành biết Lê Tuyên Kiều trong ngoài bất nhất, ngoài miệng mở lời thương xót nhưng thật tâm chỉ cầu Hoàng Lan chết đi cho rảnh, vị Tuệ chiêu nghi ở cung Thọ Am kia đừng hòng yên ổn!

Tiếng sáo trong trẻo cuối cùng cũng kết thúc. Không khí vương mùi thơm của hoa cỏ. Hoàng Lan hào hứng vươn một cánh tay ra phía trước, ngón trở và ngón cái hơi khum lại.

"Chàng đưa tay ra, làm theo thiệp nhé."

Tư Thành chẳng hiểu động tác kì lạ này của Hoàng Lan có ý nghĩa gì, nhưng hãn vẫn làm theo lời nàng nói, vươn tay ra phía trước, ngón trở và

ngón cái khẽ khum lại, vừa vặn ghép với tay của Hoàng Lan thành một hình trái tim.

Không nén nổi tò mò khi nhìn hình thù kì lạ, hần hắng giọng hỏi:

"Thế này có nghĩa là gì?"

Hoàng Lan vui vẻ giải thích:

"Đây là hình trái tim. Ở chỗ thiếp, cũng giống như hoa hồng, nó tượng trưng cho tình yêu. »

"Hình trái tim... tượng trưng cho tình yêu...?"

Tư Thành vừa lẩm nhẩm nhắc lại vừa nhìn chăm chăm hình trái tim bằng tay do hai người tạo ra.

Hình trái tim... hẳn sẽ ghi nhớ kĩ khuôn hình kì diệu này...

Hoàng Lan ngả người trong lòng Tư Thành. Sen trong hồ đã tàn từ cuối hạ. Bài ca dao quen thuộc thưở nào lại hiện về trong tâm trí người xưa.

Trong đầm gì đẹp bằng sen

Lá xanh bông trắng lại chen nhị vàng

Nhị vàng bông trắng lá xanh

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

"Không có loài hoa nào bình dị mà thuần khiết như hoa sen. Trong ao làng, trong hồ nhỏ, thậm chí là trong bùn lầy, hoa sen đều có thể sống được, không những thế, nó còn sống rất tốt, lúc nào cũng cao khiết và đẹp đẽ. Đó chính là lí do vì sao thiếp rất thích hoa sen. Chàng biết không, trước kia cứ vào đầu mùa hè, thiếp đều cùng..." Hoàng Lan hơi chững lại một giây, rồi

nàng kịp sửa lại: "... thiếp đều đến hồ Tây ngắm hoa sen nở, ngắm hoài ngắm mãi vẫn không thấy chán."

Tư Thành không biết hồ Tây là nơi nào, nhưng hẳn biết, một giây chững lại vừa rồi, Hoàng Lan quen miệng định nhắc tới Trường Giang.

"Việc ấy thì có khó gì." Tư Thành vờ như không để ý đến chuyện đó: "Về đến cung, trẫm sẽ sai người đào thêm một hồ sen trong ngự hoa viên..."

Hoàng Lan cảm kích nhìn Tư Thành. Hẳn thản nhiên nói tiếp:

"...để mỗi năm hè đến, mọi người trong hậu cung cũng được ngắm hoa sen nở."

Hoàng Lan tức ghen hợm. Cái kẻ trước mặt chỉ trêu chọc nàng là giỏi.

Gió lạnh đầu đông mang theo sự khô hanh đặc trưng của tiết trời miền bắc Đại Việt. Sợ chiếc chăn mỏng kia chưa đủ ấm, Tư Thành cởi áo choàng của mình để đắp thêm cho nàng. Lúc nép mình trong lòng hẳn, Hoàng Lan tiếc nuối nói:

"Giá như cứ mãi thế này thì thật tốt biết bao."

Lời tưởng đùa, kì thực hàm ẩn ý tứ sâu xa. Tư Thành nheo mắt nhìn Hoàng Lan, ý cười trong mắt hẳn dần biến mất.

"Nàng hối hận rồi?"

Hối hận? Hoàng Lan chộn rộn ngẩng đầu lên, vẻ mặt mông lung khó hiểu.

"Trẫm muốn biết, việc trở về bên trẫm là nàng cam tâm tình nguyện, hoàn toàn không vương bận bất cứ chuyện gì?"

Không phải Tư Thành nghi ngờ tình cảm của Hoàng Lan dành cho mình, chẳng qua, cái tên Trường Giang chết tiệt kia đã khiến hẳn phải bận tâm một số chuyện...

Hiểu ra mối bận tâm trong lòng Tư Thành, Hoàng Lan bất giác cúi đầu xuống, hai má chẳng hiểu vì đâu mà trong phút chốc đã đỏ ửng lên. Mãi lâu sau đó, nàng mới lí nhí thừa nhận:

"Thiếp không bị vướng bận gì cả. Chỉ cần được ở bên cạnh chàng, phải đánh đổi bao nhiêu thiếp cũng cam lòng."

Tư Thành vẫn trầm mặc:

"Kể cả khi trăm bao dung với những phi tử khác, nàng cũng không cảm thấy thiệt thòi?"

Tư Thành đột nhiên hỏi thêm một câu. Hoàng Lan cho rằng hẳn đang nhắc tới hậu cung chung chung nên đành gật đầu. Lựa chọn ở lại bên hẳn, nàng đã biết trước sau gì mình cũng phải đối mặt với hậu cung ba ngàn giai lệ kia. Cái tư tưởng đàn ông tam thê tứ thiếp của thời phong kiến, nàng không có bản lĩnh thay đổi, càng biết mình không thể thay đổi.

Giọng Hoàng Lan như tan trong ráng chiều:

"Thiếp chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lưu luyến thời đại này cho đến khi gặp được chàng. Tư Thành, có thể chàng không tin, nhưng một tháng mười hai ngày rời cung, lúc nào thiếp cũng nghĩ đến chàng, thậm chí cả trong mơ cũng không thể quên được. Thiếp biết giữa chúng ta từng có những hiểu lầm, cũng là do bản thân thiếp ương bướng không hiểu chuyện, nhưng chàng càng bao dung, thiếp càng nhận thấy người mà mình cần nhất chính là chàng. Chàng nghĩ vì có gì mà thiếp lặn lội trở về Đông Kinh? Thiếp chỉ cần chàng thật tâm đối đãi với thiếp, còn những chuyện khác, thiếp không rảnh để suy nghĩ quá nhiều."

Chính Hoàng Lan cũng không hiểu mình lấy đâu ra động lực để nói mấy lời sến sẩm ấy, nhưng nàng không hề xấu hổ vì điều đó, bởi đó là suy nghĩ của nàng, là những lời xuất phát từ trái tim nàng, chúng tuy hoa mỹ nhưng không giả dối. Và cũng đúng lúc ấy, Tư Thành đường đột đưa tay lên chặn môi nàng lại:

"Được rồi được rồi, không cần nàng phải thề thốt nữa. Trăm tin. Trăm tin nàng là được chứ gì!"

Chỉ hai chữ thôi: "trân trọng", mong cô sẽ nhớ kĩ...

Hoàng Lan hạnh phúc nép vào lòng hắn, vương vấn tìm đến bờ môi mạnh mẽ kia một lần nữa. Dường như hiểu người trong lòng đang nghĩ gì, vòng tay Tư Thành càng siết chặt hơn. Hắn tỉ mỉ cầm lên đầu nàng, ngón tay nghịch ngợm đan vào tóc nàng, động tác vuốt ve yêu chiều hết như thường ngày hắn vẫn làm. Cơ thể hai người ép sát nhau, cơ hồ chỉ còn cách một lớp y phục rất mỏng. Trời cuối thu se lạnh, nhưng cơ thể Hoàng Lan lại bứt dứt một cách khó chịu. Nàng mơ màng cảm nhận được dòng máu chảy trong người mình mỗi lúc một nóng lên. Mà ở trên đỉnh đầu, hơi thở của Tư Thành cũng không còn đều nhịp như trước. Có cái gì đó phả vào mặt, vào gáy nàng, quen thuộc mà nóng bỏng. Bàn tay Tư Thành thôi không vuốt tóc nàng nữa, chậm chậm di chuyển xuống dưới, tham luyến từng chút từng chút một. Nhìn lại tư thế ám muội của hai người lúc này, Hoàng Lan bất giác đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Nhưng hình như Tư Thành lại cho rằng nàng đỏ mặt vì chuyện khác. Tay hắn lại hạ thấp hơn nữa, chạm vào thắt lưng nàng, hai đầu ngón tay thiếu kiên nhẫn vôn vôn lớp vải ngoài, giống như đã sẵn sàng xé toang chiếc váy lụa mỏng manh...

Nhận ra Tư Thành muốn làm gì, Hoàng Lan cuống cả lên. Đúng là nàng yêu hắn, cũng muốn cùng hắn... nhưng không phải lúc này chứ? Bọn họ đang ở ngoài hồ sen, là ngoài hồ sen đấy! Tên Lê Tư Thành này quản nhiều chuyện quá đến mức lú lẫn luôn rồi hả?

Nhưng bàn tay tưởng chừng ương bướng của Tư Thành không tiến thêm một bước nào nữa. Hắn từ từ buông Hoàng Lan ra, khoái trá nhìn về mặt đỏ như tôm luộc của nàng, cười cực kì đáng ghét:

"Thế nào, mới đó mà đã xấu hổ rồi à? Không ngờ Nguyễn sung nghi của trẫm lại dễ xúc động như thế!"

Hóa ra Tư Thành chỉ định trêu chọc nàng.

"Tư Thành... chàng... khốn kiếp... đi chết đi!"

Thẹn quá hóa giận, nàng bực mình lao đến đánh hắn, lại bị hắn nhanh chóng né được, thế là nàng vô huyệt, cả cơ thể mất đà, loạng choạng ngã về phía trước. Theo bản năng, Tư Thành vội vàng vươn tay ra đỡ lấy Hoàng Lan, nhưng vừa chạm đến nàng, hắn chợt có cảm giác đau nhói như bị ong chích ở tay. Khi Tư Thành nhận ra mình dại đến cỡ nào thì đã quá muộn. Hoàng Lan bật dậy, khoái trá cười sảng sặc khi thấy vẻ mặt ỉu xìu như bánh bao nhúng nước của Tư Thành. Còn Tư Thành, hắn tức tối ôm lấy mu bàn tay phải, nơi ấy vẫn còn in rõ... dấu răng của một người con gái.

"Dám cắn trẫm?" Tư Thành nghiêng răng nghiêng lợi: "Để xem về đến cung trẫm sẽ trừng trị nàng thế nào!"

Hoàng Lan xòe tay nhún vai, vẻ vô tội:

"Đáng đời! Ai bảo chàng dám ức hiếp thiếp!"

Người bên cạnh vừa xoa tay vừa làu bàu:

"Trẫm ức hiếp nàng lúc nào? Chẳng lẽ còn giận vì vừa nãy trẫm buông nàng ra sớm quá?" Tư Thành giả bộ thở dài, trưng ra vẻ mặt thông cảm: "Nàng trông hiền hiền như thế, hóa ra còn nóng lòng động phòng hơn cả trẫm!"

Động... cái con khi! Hoàng Lan thực sự chỉ muốn cắn chết Lê Tư Thành luôn cho rồi!

"Bệ hạ hiểu nhầm ý của thần thiếp rồi ạ." Nàng ngồi xuống cạnh hắn, tùy ý chuyển sang cách xưng hô tưởng lễ phép mà thực ra ngông cuồng: "Có chuyện thiếp còn chưa hỏi đến bệ hạ đâu. Đừng nói với thần thiếp việc Trường Giang bỏ đi không liên quan gì đến bệ hạ nhé!"

Có trời mới tin Tư Thành không kích vài ba câu để đuổi khéo Trường Giang đi!

Giờ thì Tư Thành không cười nổi nữa. Hắn nghiêm khắc nhìn nàng:

"Sao? Nàng cho rằng trẫm uy hiếp hắn? Nguyễn Hoàng Lan, nàng coi thường trẫm quá đấy! Trẫm chỉ nói những điều nên nói thôi, còn Trường Giang có thông suốt hay không là chuyện của hắn. Nữ nhân của trẫm, trẫm không cần phải tranh đoạt với bất kì ai cả."

Nói đoạn, hắn lại kéo Hoàng Lan vào lòng, hai tay nâng cằm nàng lên, để cho gương mặt thanh nhã ấy đối diện thẳng với mình. Ngay lúc này, Hoàng Lan có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn gắt gao vây quanh người nàng, trong dịp dàng có cuồng nhiệt. Biết mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nàng xấu hổ cúi đầu:

"Thiếp xin lỗi, đáng lẽ thiếp không nên... ưm..."

Chẳng đợi Hoàng Lan nói hết câu, Tư Thành đã cúi xuống, đặt trên môi nàng một nụ hôn dịu ngọt. Hắn thì thầm bên tai Hoàng Lan, nửa như tức giận, lại nửa như đang ghen tức:

"Không nói chuyện này nữa. Những lúc có trẫm và nàng, trẫm không cho phép nàng nhắc tới Nguyễn Trường Giang, dù chỉ một chữ!"



Nàng thuộc về trăm, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình trăm, trăm tuyệt đối không giao nàng cho bất cứ kẻ nào khác, đặc biệt là Nguyễn Trường Giang!

Vòng tay của Tư Thành rất ấm áp, ấm áp đến mức Hoàng Lan chỉ muốn trốn mãi trong đó không thôi. Và nàng cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều nữa. Trường Giang rất tốt, nhưng người nàng không yêu, nàng không thể miễn cưỡng. Trường Giang cũng không phải người không hiểu chuyện. Lòng tự trọng càng không cho phép cậu chấp nhận sự thương hại của kẻ khác. Hoàng Lan tin rằng một ngày nào đó nhất định Trường Giang sẽ hiểu, rằng sự ra đi của cậu chính là lựa chọn tốt nhất cho cả ba người.

Như nghĩ ra điều gì đó, Tư Thành trịnh trọng nói thêm:

"Nữ nhân các nàng coi trọng nhất là ngày tân hôn nhỉ? Coi như trăm nợ nàng đi. Đợi khi về đến cung, trăm sẽ bù đắp cho nàng xứng đáng. Trăm muốn... Nhữ Hiên các mới chính là hỉ phòng của chúng ta..."

Hắn yêu nàng, nhưng hắn sẵn sàng chờ đợi.

Gió nhẹ trời cao. Nép mình trong lòng Tư Thành, Hoàng Lan mơ hồ người thấy hương thơm ngát.

...

Tình hình bên phía Chiêm Thành đã được giải quyết ổn thỏa, kỳ độc trong người Hoàng Lan đã được Từ Trọng Sinh giải trừ nhưng không hiểu sao Tư Thành vẫn không vội dẫn Hoàng Lan hồi cung. Sau buổi chiều bên hồ sen, thái độ của hắn càng trở nên quái lạ hơn. Hắn cứ lấp la lấp lửng, vé muốn nói rồi lại thôi, lại thêm khu dinh cơ này nhiều người lạ mặt ra vào khiến cho Hoàng Lan không thể không nghi ngờ Tư Thành đang có chuyện gì đó giấu mình.

"Chàng xuất cung lâu như vậy, không sợ chuyện triều chính bị trì hoãn sao?"

Hắn thờ ơ đặt cuốn sách xuống bàn.

"Nếu trẫm có năng lực, dù ở xa vẫn có thể an ổn trị quốc, bằng không, nếu trẫm bất tài, một ngày mười hai canh giờ ngồi trên điện Kính Thiên cũng vô dụng."

Hoàng Lan không nghi ngờ năng lực của Tư Thành. Chẳng qua, nàng đủ nhạy cảm để cho rằng có một điều gì đó không ổn đang diễn ra phía sau sự trì hoãn này của hắn. Nhưng Hoàng Lan chưa kịp hỏi thì Tư Thành đã đến tìm nàng trước.

Khi nói chuyện nghiêm túc, nét cười hòa nhã trên môi hắn dường như chưa từng tồn tại.

"Đi theo trẫm. Trẫm cho nàng gặp một người."

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 48: Cố nhân.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 48: Cố Nhân (1)

(Đến khi chén rượu cuối cùng đã cạn, tiếng chày đêm điểm từng nhịp khô khốc, người con gái kia mới chậm rãi đứng dậy. Nàng ta tạ từ Trường Giang rồi rời khỏi quán rượu, chia tay tuy không lưu luyến nhưng cũng có chút gì đó chưa đành lòng.)

...

Đó là một dãy nhà nằm phía sau hậu viên, được che chắn bởi những hòn giả sơn xếp xen kẽ nhau và một vườn cây rậm rạp. Địa thế vốn đã tách biệt, lại thêm khu tư dinh là nơi hoàng thượng dừng chân nên việc canh gác cực kì nghiêm cẩn, không có chuyện đám hạ nhân đi loạn khắp nơi, bởi thế dãy nhà đó gần như không tồn tại trong nhận thức của mọi người.

Có bốn thị vệ canh gác ngoài cửa. Thấy hoàng thượng và Nguyễn sung nghi đến, bọn họ đồng loạt quỳ xuống hành lễ. Tư Thành chỉ phẩy tay cho qua rồi lệnh bọn họ mở cửa cho mình.

Tất cả cửa sổ đều được đóng kín, thành ra trong phòng khá tối. Mùi giao hương nồng nàn cũng không đủ để át đi mùi thuốc nam ngai ngái đặc trưng. Hoàng Lan chun mũi ngửi thử, không khỏi cảm thấy ngờ ngợ. Thứ thuốc này... hình như là thuốc dùng để an thai?

Rốt cuộc là ai đang ở trong này?

Hoàng Lan quay sang định hỏi Tư Thành, nhưng thấy sắc mặt của hắn lạnh lẽo quá nên lại đành thôi.

Cung nữ thắp lên một ngọn nến và dẫn lối cho Tư Thành và Hoàng Lan tiến về phía giường gấm. Vì ngăn cách bởi một lớp rèm châu nên Hoàng Lan không trông rõ dung mạo của người nằm trong, chỉ nhác thấy bóng dáng một người con gái tóc mây toán loạn. Nàng bước lại gần hơn nữa để nhìn cho rõ thì cũng đúng lúc ấy, người kia đột ngột ngẩng đầu lên, ánh mắt ngậy đại xuyên qua lớp rèm châu, vô thức nhìn chăm chăm hai người trước mặt, sau đó một giây, nàng ta bắt đầu la hét ầm ĩ.

Vừa mơ hồ như ảo mộng, vừa rõ ràng đến tàn khốc! Nhận ra người quen cũ, Hoàng Lan không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Phùng Diệm Quỳnh!

Nàng ta vẫn còn sống?

...

Kể cả khi trăm bao dung với những phi tử khác, nàng cũng không cảm thấy thiệt thòi?

Hóa ra thánh ngôn không vô tình (\*) như Hoàng Lan tưởng. Nàng chỉ có thể tự cười bản thân mình ngu ngốc mà thôi. Trách ai được? Khi Tư Thành hỏi nàng câu này, những phi tử khác nàng đều đã nghĩ đến, nhưng tại sao nàng chưa một lần nghĩ đến Phùng Diệm Quỳnh?

(\*): từ vô tình được hiểu theo nghĩa ngẫu nhiên, tình cờ.

...

Không ai có thể nhận ra mỹ nhân xinh đẹp ngày nào nữa. Phùng Diệm Quỳnh lúc này chẳng khác nào kẻ điên ngoài phố chợ, áo quần nhàu nhĩ, tóc mây toán loạn, gương mặt đầy những vết cào cấu, trông khốn khổ và thảm hại vô cùng. Mặc cho cung nữ trấn an vỗ về thế nào, nàng ta vẫn la

hét âm ỉ, đồng thời níu chặt lấy góc chần và thu mình về phía góc giường, cố sức né tránh mọi người càng xa càng tốt.

Lại nhớ đến mùi thuốc vừa rồi, ánh mắt Hoàng Lan theo bản năng trượt xuống phần bụng lùm xùm của Phùng Diễm Quỳnh. Nàng vươn tay định vén chần ra, bỗng gương mặt đờ đẫn của Phùng Diễm Quỳnh đột ngột co lại. Nàng ta hét lên một tiếng, hất văng tay nàng ra rồi càng kịch liệt lui vào sát góc tường, vừa ôm chần vừa lắc đầu nguây nguẩy, giống như đang van cầu người khác đừng chạm đến mình.

"Cẩn thận một chút. Phùng tài nhân bị điên rồi, không biết gì nữa đâu."

Sau chuyện ở cung Thụy Đức, Phùng Diễm Quỳnh bị phế thành tài nhân và giam trong lãnh cung.

Tư Thành kéo Hoàng Lan lùi lại phía sau rồi lệnh cho cung nữ đến áp chế Phùng Diễm Quỳnh. Bị người khác giữ chặt chân tay, Phùng Diễm Quỳnh điên cuồng giãy giụa, nàng ta vừa hét vừa cắn loạn nhưng cuối cùng vẫn bị ép phải nằm xuống, miệng không ngừng lảm nhảm điều gì đó không rõ nghĩa.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng quái đản này, tâm tư của Hoàng Lan như bị đè nén bởi ngàn vạn tảng băng lạnh giá, buốt nhức đến khó chịu. Tư Thành đã từng hứa hẹn với nàng biết bao điều tốt đẹp, vậy mà sau lưng, hắn lại âm thầm che chở cho người con gái khác, thậm chí còn giữ nàng ta ở cùng một chỗ với nàng. Chẳng lẽ trí nhớ của Tư Thành kém đến mức có thể quên ngay những gì mình từng hứa? Hay hắn cho rằng nàng cũng giống như bao kẻ khác, là phi tử của hắn nên chỉ được phép phục tùng, không có quyền truy hỏi hay kháng mệnh?

Nếu Tư Thành nghĩ thế thì hắn đã nhầm thật rồi!

Càng nghĩ càng lạnh lòng, Hoàng Lan không nói một lời, xoay người bước đi.

Trong khoảnh khắc ngẩn ngui, Tư Thành đã định đuổi theo Hoàng Lan nhưng tiếng khóc thút thít của Phùng Diễm Quỳnh đã kìm chân hẳn lại. Phản ứng bất mãn của Hoàng Lan hoàn toàn là chuyện nằm trong dự liệu. Nếu nàng vẫn cười cười nói nói, tỏ vẻ thánh thiện thanh cao, hẳn mới thực sự không an lòng. Vì Phùng Diễm Quỳnh mà Hoàng Lan mới rơi vào cảnh lưu lạc chân trời góc bể, nàng có quyền phủ nhận, có quyền chán ghét, chỉ là nàng có biết, Lê Tư Thành hẳn cũng có sự khó xử của riêng mình?

Không nên nói chuyện lí lẽ với kẻ đang giận dữ. Đợi tâm tình Hoàng Lan nguôi ngoai, hẳn sẽ giải thích mọi chuyện với nàng.

Sau lưng Tư Thành, tiếng lảm nhảm vô nghĩa bắt đầu chuyển thành những tràng cười khanh khách.

...

Cánh hoa hồng vương vãi la liệt trên mặt đất. Hoàng Lan nắm chặt bông hoa chỉ còn trơ nhụy, cảm giác như sắp nghiền nát nó trong tay.

Cửa lớn hé mở. Tư Thành thản nhiên bước qua đám cánh hoa rồi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Lan.

"Hóa ra nàng cũng thích trò vùi hoa dập liễu?"

"..."

"Trẫm biết nàng vẫn còn giận, nhưng tin trẫm đi, trẫm không cố tình giấu nàng chuyện này đâu."

Hoàng Lan không đáp mà tiếp tục giày vò bông hoa tội nghiệp. Tư Thành vờ như không để ý đến thái độ hằn học ấy. Hẳn băng khuâng nhớ lại chuyện cũng của chính mình:

"Năm trăm còn chưa sinh ra, phụ hoàng vì nghe lời kẻ xấu gièm pha nên suýt chút nữa đã hại chết mẫu hậu. Trẫm thân con trai của người, là hoàng tử của Đại Việt nhưng lại không được sinh ra ở trong cung, bất đắc dĩ cùng mẫu hậu nương nhờ nơi cửa phật, mấy năm sau đó mới được phép trở về. Trẫm biết phụ hoàng là người tài đức, trẫm vẫn luôn tâm niệm phải học hỏi theo người, nhưng đời người không tránh khỏi có lúc mắc sai lầm, phụ hoàng cũng vậy, bản thân trẫm cũng vậy, tất cả đều không ngoại lệ."

Động tác ngắt cánh hoa chững lại. Cuối cùng Hoàng Lan cũng chịu ngẩng đầu lên:

"Chàng nói những lời này với thiếp để làm gì?"

"Cứ coi như lời nói vu vơ đi." Tư Thành trầm mặc lắc đầu: "Trẫm chỉ muốn nói với nàng rằng: giữ cho bản thân tinh táo mới khó, chứ làm kẻ hồ đồ thì dễ vô cùng. Trẫm và Phùng tài nhân đã hết tình hết nghĩa, nhưng thai nhi chết lưu chỉ là chuyện bịa đặt hoang đường, trong bụng nàng ta vẫn còn cốt nhục của trẫm, trẫm có cạn tình cạn nghĩa đến đâu cũng không thể thấy chết mà không cứu."

Đương nhiên Hoàng Lan hiểu Tư Thành đang lo lắng điều gì. Phùng Diễm Quỳnh từng đối xử với nàng rất tệ, mà nàng thì chưa thánh thiện đến mức sẵn lòng dung thứ cho nàng ta. Nhưng có một điều Tư Thành đã quên. Chỉ có bản thân mỗi người mới biết họ thực sự coi trọng điều gì. Hoàng Lan có thể chán ghét Phùng Diễm Quỳnh, nhưng nàng không phải kẻ ngang ngược đến mức vì thù oán cũ mà mặc kệ nỗi khổ tâm của hã. Thực ra nàng nổi giận khi nhìn thấy Phùng Diễm Quỳnh là vì duyên cớ khác.

"Chàng đang nghĩ cái gì vậy?" Hoàng Lan ngao ngán thở dài. Đoạn, nàng rút tay khỏi tay hã và lặng lẽ tiến về phía cửa sổ. Ngoài kia hoa vẫn rơi, còn ở trong này, giọng người nao nao, nhẹ hơn cả gió: "Chàng cho rằng thiếp tức giận vì Phùng Diễm Quỳnh vẫn chưa chết? Hóa ra trong lòng chàng, thiếp chỉ nhỏ mọn như thế thôi à? Tư Thành, thiếp nói cho chàng

biết, thiếp thừa nhận mình chán ghét Phùng Diễm Quỳnh, nhưng chán ghét và muốn đuổi cùng giết tận là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thiếp giận là giận chàng, vì chàng không chịu nói chuyện này với thiếp ngay từ đầu. Cảm giác không tin tưởng nhau mới là điều khiến thiếp khó chịu, chàng có hiểu không?"

Tư Thành nhìn Hoàng Lan với ánh mắt không thể tin nổi.

"Nàng... thực sự không khó chịu khi trẫm che chở Phùng tài nhân?"

Hắn miễn cưỡng hỏi, không khỏi cảm thấy hơi mất mặt. Hoàng Lan hậm hực đáp:

"Người như Phùng Diễm Quỳnh chưa đủ tư cách để thiếp phải ghen đâu!"

Tư Thành vẫn nhìn Hoàng Lan không chớp mắt. Đến khi biết mình đã suy nghĩ quá nhiều, hắn bỗng phá lên cười rồi vươn tay tới, khoan khoái ôm nàng vào lòng. Lửa giận chưa nguôi, Hoàng Lan giãy giụa phản đối nhưng Tư Thành giả vờ điếc. Nâng cằm nàng lên sát mặt mình, hắn khóa lấp uất ức trong nàng bằng một nụ hôn triền miên, cháy bỏng. Rõ ràng người con gái trong lòng không hề cam tâm, nhưng khi nụ hôn ấy chạm đến, nàng cũng thôi không giãy giụa nữa, cánh tay thay vì đẩy hắn ra lại vô thức quàng qua cổ hắn, miễn cưỡng tận hưởng tư vị ngọt ngào...

Thế đấy, rốt cuộc Hoàng Lan vẫn không thể giận nổi cái kẻ trước mặt!

Thực ra Tư Thành còn có dụng ý khác khi không vội nói chuyện này với nàng. Ngày tháng đoàn viên quá ngắn ngủi, giữa Hoàng Lan và Phùng Diễm Quỳnh từng có quá nhiều mâu thuẫn, lại thêm Nguyễn Trường Giang lúc nào cũng nhăm nhe như hổ rình mồi, nếu Tư Thành hành xử nóng vội, vừa gặp mặt đã đem chuyện của Phùng Diễm Quỳnh nói ra, ai dám chắc người con gái bướng bỉnh này sẽ không phật ý mà bỏ đi một lần nữa?



Đế vương cũng có sự khó xử của đế vương. Và Tư Thành mặc kệ tất cả. Chỉ cần nàng vui, bí mật nho nhỏ ấy, hẳn tình nguyện giữ kín cho riêng mình.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 48: Cố Nhân (2)

"Hơn một tháng trước, lãnh cung xảy ra biến loạn, cả nàng và Phùng tài nhân đều mất tích. Theo lời kể của Lê Khải Triều, trăm biết nàng bị thủ hạ của Thạch Bưu bắt đi nhưng Phùng tài nhân thì ngược lại, hoàn toàn bất vô âm tín. Nàng ta cũng không có khả năng đã rời khỏi cung. Trăm phái người tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng phát hiện ra nàng ta ở một nơi ít người ngờ tới nhất."

"Là Đan Ngọc các?"

Hoàng Lan băn khoăn hỏi lại. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Đan Ngọc các từng là nơi ở của Phùng Diễm Quỳnh trước khi nàng ta được phong phi và chuyển đến cung Thụy Đức. Tìm kiếm Phùng Diễm Quỳnh, nếu có một nơi bị người ta vô tình hữu ý bỏ qua thì nơi đó chỉ có thể là Đan Ngọc các mà thôi!

"Chính là Đan Ngọc các." Tư Thành gật đầu khẳng định: "Khi thái giám tìm thấy Phùng tài nhân trong một gian viện nhỏ của Đan Ngọc các, thần trí nàng ta đã điên loạn rồi. Thậm chí nàng ta còn không nhận ra trăm là ai. Ban đầu trăm định giữ nàng ta trong một biệt viện ở cung Thụy Đức, nào ngờ nàng ta liền nổi điên lên tấn công mọi người, thậm chí còn đập đầu vào tường đến bất tỉnh. Sau này trăm mới biết, hóa ra thứ Phùng tài nhân muốn trốn tránh chính là hoàng cung. Sợ nàng ta bị kích động quá mà gây ra chuyện gì ảnh hưởng tới đứa trẻ, trăm đành phải nhượng bộ, an trí nàng ta ở bên ngoài, đồng thời thay hết cung nhân nội thị, khiến nàng ta tưởng rằng mình không còn liên hệ gì với hoàng cung nữa."

Nghĩ đến con người ngây ngây dại dại đang nằm trong kia, Hoàng Lan tự nhiên thấy chua chát trong lòng. Nàng không thương xót, nhưng nàng thương hại. Trước là thái giám giả danh ban rượu độc, sau lại xuất hiện bọn áo đen đến cướp người, trải qua một phen hỗn loạn như thế, kẻ yếu bóng vía như Phùng Diệm Quỳnh ắt hẳn đã bị dọa cho phát điên. Một mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn, từng tự ví mình với đóa hoa diễm lệ nhất hậu cung, giờ lại mang bộ dạng người không ra người, quý không ra quý, điên loạn căn càn. Nhân tình vạn biến, lúc hồng hách ngang ngược, bản thân Phùng Diệm Quỳnh đâu nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay...

"Chuyện xảy ra trong cung Thụy Đức, trăm vốn vẫn nửa tin nửa ngờ." Tư Thành tiếp tục trầm ngâm: "Có lẽ việc Phùng tài nhân hãm hại Hạ chiêu dung là thật, việc nàng ta cấu kết với Thạch Bưu cũng là thật, nhưng suy cho cùng cũng có kẻ tính kế ngược lại với nàng ta, vu cho nàng ta tội danh sử dụng dị dược để phủ nhận sự tồn tại của thai nhi, hòng mượn tay trăm lạt sát chính cốt nhục của mình."

Hoàng Lan hiểu chuyện trong cung Thụy Đức không đơn giản như những gì mình đã từng chứng kiến, nhưng chẳng phải thái y viện đều chứng thực hoạt mạch của Phùng Diệm Quỳnh đã mất rồi sao, sao giờ lại...?

Biết đối phương đang thắc mắc điều gì, Tư Thành nghiêng răng nghiêng lợi:

"Thái y viện không chẩn đoán nhầm, nhưng có kẻ nào đó đã giở trò khiến hoạt mạch của Phùng tài nhân đột nhiên biến mất, các thái y vì quá sợ hãi nên mới vội vàng kết luận mà không tìm hiểu rõ căn nguyên!"

Nhớ ngày trước, hết thảy mọi tội lỗi đều quy chụp lên đầu Phùng Diệm Quỳnh, tấm bùa hộ mạng duy nhất của nàng ta là hoàng tự cũng không còn, ai cũng tưởng số kiếp Phùng Huệ phi đã tận nhưng cuối cùng, Tư Thành vẫn chần chừ không chịu xuống tay. Quân vương Đại Việt không phải kẻ dễ lửa giận lẩn át lí trí. Tư Thành luôn hoài nghi còn có một âm mưu lớn hơn

đăng sau vở kịch hậu phi tranh đoạt trong cung Thụy Đức, bởi thế, hãn mới cố tình giữ lại tính mạng của Phùng Diễm Quỳnh, không vội nghe lời gièm pha mà làm ra chuyện hồ đồ.

Hoàng Lan lo lắng hỏi:

"Vậy việc hoạt mạch của Phùng Diễm Quỳnh không ổn định có liên quan tới Bùi Thuận Toàn không? Dù sao đi nữa, lão ta cũng từng giở trò khuất tất..."

Bùi Thuận Toàn nguyên là viện phán thái y viện, kẻ trực tiếp phụ trách việc dưỡng thai cho Phùng Diễm Quỳnh. Lúc ở cung Thụy Đức, Vĩnh Lạc quận chúa đã dùng một chiếc vòng để ngãm ép lão ta ngậm miệng vĩnh viễn.

"Một viện phán thái y viện nhỏ nhoi không có gam làm ra loại chuyện tày trời như thế." Tư Thành ngán ngẩm lắc đầu. Dù không nói ra nhưng hãn vẫn luôn có cảm giác chuyện này không đơn giản chỉ là hậu cung tranh sủng: "Lão ta cũng như đám người Nguyễn dung hoa, Hạ chiêu dung, đều bị kẻ nào đó lợi dụng mà thôi. Tiếc là Phùng tài nhân nay đã điên loạn, Bùi viện phán thì không còn, người chết không đối chứng, trăm không có cách nào tìm ra kẻ to gan lớn mật kia."

Hoàng Lan lại thêm sững sờ. Bùi Thuận Toàn đã chết?

"Trên đường từ cung Thụy Đức trở về nhà, con ngựa của Bùi viện phán bỗng dừng nổi cơn điên." Tư Thành nhớ lại tin dữ hãn nghe được ngay sau hôm xảy ra chuyện ở cung Thụy Đức. Nhưng có trời mới biết đó là tai nạn ngoài ý hay có người chủ tâm hạ thủ!

Cái cảm giác những gì nhìn thấy trước mắt vẫn chưa phải sự thật khiến Hoàng Lan thoáng lạnh lòng. Chuyện trong cung Thụy Đức, Phùng Diễm Quỳnh thực sự oan ức được mấy phần? Hay đúng như lời Tư Thành nói, có

kẻ đứng sau bóng tối giậu đồ bìm leo? Nàng nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên sáng tỏ một chuyện:

"Chàng tung tin Phùng Diệm Quỳnh đã chết đến khắp lục cung là để bảo vệ nàng ta?"

Tư Thành hài lòng mỉm cười. Trải qua trăm chuyện, cũng chỉ có người con gái này mới hiểu rõ hẳn, biết hẳn thực sự cần gì, muốn gì. Hắn nhấp một ngụm trà rồi ung dung nói thêm:

"Phùng tài nhân đã sinh bệnh sợ hãi hoàng cung, trăm đưa nàng ta ra ngoài an thai cũng tốt."

Kẻ kia dám dựng lên màn kịch thai nhi chết lưu để ép Tư Thành đuổi cùng giết tận chính con ruột của mình, lẽ nào chịu bỏ qua cho Phùng Diệm Quỳnh nếu biết nàng ta vẫn còn sống? Hay nói cách khác, chỉ khi Phùng Diệm Quỳnh không còn, dã tâm của hắn mới tắt.

Hoàng Lan để ý rằng tuy Tư Thành chán ghét Phùng Diệm Quỳnh nhưng mỗi khi nhắc đến đứa bé trong bụng nàng ta, ngữ khí của hắn lại phảng phất một chút gì đó vô cùng trìu mến. Rốt cuộc nàng đã hiểu vì sao Tư Thành lại đích thân xuất cung. Việc của Nguyễn Anh Vũ vốn dĩ chẳng cần đến hắn phải ra tay. Người mà hắn thực sự bận tâm là Phùng Diệm Quỳnh. Phùng Diệm Quỳnh là phi tử đầu tiên mang thai rồng. Tính cách của Tư Thành vốn rạch ròi, hắn sẽ không vì lỗi lầm của nàng ta mà giận lây sang con trẻ...

"Hoàng Lan, hôm ấy nàng là người cuối cùng đến lãnh cung. Nàng có phát hiện ra điều gì bất thường không?"

Hoàng Lan bắt đầu kể lại những gì mình đã chứng kiến trong buổi tối hôm đó, từ việc nàng tìm đến lãnh cung, lật tẩy tên thái giám giả danh ban rượu độc đến việc thủ hạ của Thạch Bưu trà trộn vào cứu người, rồi đương trường xuất hiện một tên Lê Khải Triều phá loạn mọi thứ lên. Câu chuyện

của nàng đều giống với những gì Tư Thành tìm hiểu được, chỉ trừ một điều...

"Nàng nói trước nàng, Phùng lương nhân cũng lên tìm đến lãnh cung?"

"Thiếp còn gặp Phùng lương nhân bên hồ Lạc Thủy." Hoàng Lan gật gật đầu: "Hành động của Phùng lương nhân kể ra có đôi chút kì quái. Hình như nàng ta vừa lên đốt vàng tiền cho ai đó..."

Ấn tượng của Tư Thành về Phùng Thục Giang không nhiều nhưng chẳng hiểu sao, vừa nghe đến cái tên ấy, hần lập tức lắc đầu:

"Không phải nàng ấy."

Thực ra Hoàng Lan cũng cảm thấy Phùng Thục Giang không có khả năng. Thứ nhất, hai người họ là chị em, Phùng Thục Giang thường ở ẩn trong Vĩnh Hà điện, không mặn mà với chuyện hậu cung tranh sủng, vì thế không có động cơ hãm hại Phùng Diệm Quỳnh. Thứ hai, con người này tuy bản tính lạnh lùng cổ quái nhưng hành vi có vẻ quang minh chính đại, không giống kẻ sau lưng đâm người khác một nhát dao.

"Thiếp thật không nghĩ ra, là kẻ nào mà lại muốn hại Phùng Diệm Quỳnh thâm trầm như vậy!"

Hoàng Lan cảm cảnh thờ dài. Phùng Diệm Quỳnh gây thù chuốc oán khắp nơi, kẻ hận nàng ta không ít, nhưng kẻ có thể tính kế từng bước từng bước một, đuổi cùng giết tận phi tử đầu tiên mang thai rồng thì trong hậu cung có được mấy người? Giờ Phùng Diệm Quỳnh đã thâm trầm như vậy, nàng mà đi tính toán với nàng ta, chẳng phải tự hạ thấp bản thân mình hay sao? Mà có lẽ Phùng Diệm Quỳnh bị điên cũng là một chuyện tốt. Điên rồi, con người ta sẽ quên được chuyện cần phải quên, thậm chí sợ hãi và ăn năn cũng là những khái niệm vô nghĩa

Người điên, sẽ luôn sống thanh thản...

Thực ra trong lòng Hoàng Lan còn băn khoăn một điều khác nữa. Nếu theo bản năng, nơi Phùng Diệm Quỳnh trở về phải là cung Thụy Đức chứ không phải Đan Ngọc các hoang vắng từ lâu. Một kẻ thần trí lẫn lộn như Phùng Diệm Quỳnh càng không thể nghĩ đến lý thuyết "nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất". Hay nói cách khác, việc Phùng Diệm Quỳnh ẩn náu trong Đan Ngọc các là do kẻ khác nhúng tay, lợi dụng lúc hỗn loạn để bảo vệ nàng ta. Dù chưa biết người đó là ai nhưng Hoàng Lan dám chắc nàng ta không phải kẻ đứng sau chuyện ở cung Thụy Đức. Một kẻ thao túng thái y viện, lợi dụng vở kịch hậu phi tranh đấu để mưu hại hoàng tử; một người bất chấp lệnh vua, cả gan che giấu phế phi... có khi nào cùng là một người? Nhưng dù hai người này là ai, mục đích cuối cùng của họ là gì, Hoàng Lan đều cảm thấy ghê sợ. Nàng ghê sợ tâm cơ của đám người trong hậu cung!

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 48: Cố Nhân (3)

Trong khi ấy, Tư Thành lại chống tay lên cằm và chăm chú nhìn Hoàng Lan, ánh mắt thoáng lộ vẻ thích thú. Nãy giờ hẳn chỉ nói nửa chừng, nàng đã đoán ngay được phần sau. Năm lần bảy lượt bị Phùng Diệm Quỳnh đối xử tệ bạc nhưng cuối cùng, nàng vẫn vì sự khổ tâm của hắn mà chấp nhận dẹp bỏ hận thù sang một bên. Chỉ có người vừa bản lĩnh lại vừa thiện lương như thế mới để hắn nâng niu, trân trọng...

Hoàng Lan ngẩng đầu lên thì bắt gặp Tư Thành đang nhìn mình không chớp mắt. Cái kiểu ngắm người rất chuyên chú của hắn khiến nàng cảm thấy mất tự nhiên:

"Chàng nhìn cái gì? Bộ mặt thiếp bị dính mực à?"

Tư Thành thản nhiên đáp:

"Con gái khi ghen sẽ càng xinh đẹp!"

"Ghen?" Hoàng Lan vô thức trở tay vào mặt mình, mất một lúc hiểu ra ẩn ý của đối phương: "Chàng vẫn cho rằng thiếp ghen với Phùng Diệm Quỳnh?"

Tư Thành nhún vai, không thừa nhận cũng chẳng phản đối.

Khoảnh khắc niềm tin theo câu nói đó âm thầm vỡ vụn, trần trụi tố cáo xúc cảm thực sự của con người. Rốt cuộc Hoàng Lan cũng không thể tự dối lòng được nữa. Tư Thành nói đúng, cảm giác mà nàng đang cố sức phủ nhận... thực ra chính là ghen!



Lúc biết tin Phùng Diễm Quỳnh có thai, Hoàng Lan chỉ bất mãn chứ không khó chịu, bởi vì khi ấy nàng vẫn mang tư tưởng của kẻ lạc lối vô phương, không muốn yêu thương, càng không muốn gắn bó với bất cứ thứ gì thuộc về thời đại này. Hoàng Lan chỉ coi Tư Thành là một người bạn, mà đã là bạn, nàng đâu rảnh để đi ghen với đám phi tần của hắn? Nhưng giờ thì khác rồi. Nàng yêu Tư Thành. Và nàng thừa nhận tình cảm ấy. Dẫu biết Tư Thành chăm sóc Phùng Diễm Quỳnh chỉ vì trách nhiệm, dẫu rằng bản thân từng tự nhủ sẽ thỏa hiệp với tư tưởng tam thê tứ thiếp thời phong kiến, nhưng mỗi lúc nghĩ đến đái ngộ mà Tư Thành dành cho Phùng Diễm Quỳnh, nàng lại không thể nào thanh thản. Chỉ khi yêu thật lòng, con người ta mới ghen thực sự. Nàng từng nói Phùng Diễm Quỳnh không đáng để mình ghen, thực ra chỉ là tự lừa mình lừa người mà thôi. Nếu nói Hoàng Lan cao thượng, chẳng thà nói cảm tính được nàng che giấu quá tốt đi.

Thấy biểu hiện của Hoàng Lan có phần khác lạ, Tư Thành biết mình đã đoán đúng. Hắn đắc chí cười:

"Trẫm đã từng dặn nàng thế nào? Nghĩ gì trong lòng thì cứ nói ra. Trước mặt trẫm, nàng không cần phải gượng ép như mấy người kia đâu."

Hoàng Lan hơi cúi mi, ánh mắt không rời tán bàng đỏ rực trước mặt, mãi sau mới rầu rĩ thừa nhận:

"Nhìn chàng ngày ngày quan tâm tới nàng ta, lòng thiếp... lòng thiếp khó chịu lắm!"

"Vì Phùng tài nhân đang mang thai cốt nhục của trẫm."

Tư Thành bất đắc dĩ đáp. Thấy Hoàng Lan không nói gì, hắn chột nở nụ cười gian:

"Nếu muốn, nàng cũng có thể."

Hoàng Lan tái mặt, thầm trách tên Lê Tư Thành coi trời bằng vung, đùa cũng khéo chọn lúc mà đùa!

Cuối cùng Tư Thành cũng thôi không trêu chọc Hoàng Lan nữa. Hắn lẳng lặng đứng dậy rồi dợm bước về phía cửa, để cho bóng lưng rộng lớn che đi ánh tịch dương cuối cùng trong ngày.

"Trẫm đối với Phùng tài nhân không phải tình nhưng là nghĩa. Hoàng Lan à, nàng phải hiểu rằng có những chuyện gắn liền với số mệnh, vĩnh viễn không thể thay đổi, cũng như giang sơn này, vĩnh viễn đặt nặng trên vai đế vương."

Lời của hắn rất nhẹ, vừa rơi ra đã tan vào trong gió. Hoàng Lan vẫn đứng lẳng nơi đó, nhưng nào ai biết, khóe mắt nàng đã bắt đầu cay cay.

Phía bắc Đại Minh nhòm ngó, phía nam Chiêm Thành nhắm nhe, ngại vàng này thật không dễ ngồi chút nào. Lúc nào Tư Thành cũng tỏ ra thông dong đủng đỉnh, ai biết đâu chính hắn mới là kẻ mỏi mệt nhất. Gánh nặng giang sơn, gánh nặng kế thừa đế nghiệp thiên thu đang đặt trên vai hắn, hà cớ gì nàng được quyền ích kỷ, ép hắn chỉ sống cho riêng mình?

Hoàng Lan không cần Tư Thành phải vì mình mà giải tán hậu cung như những nam chính lí tưởng trong tiểu thuyết ngôn tình. Nàng cam nguyện thỏa hiệp với tư tưởng tam thê tứ thiếp thời phong kiến. Chỉ cần Tư Thành không quên lời đã nói, mãi mãi yêu thương nàng, ở bên nàng, nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

"Tư Thành, xin lỗi chàng, đều tại thiếp không tốt. Thiếp đã quá ích kỷ rồi."

Trước mặt họ, hoàng hôn nhuộm tím cả cỏ cây. Có cánh chim lạc lõng giữa lưng chừng tầng không, cất lên từng hồi cô vọng. Tư Thành quay lại rồi hôn nhẹ lên trán Hoàng Lan. Thực ra Tư Thành luôn thích một Hoàng

Lan dám yêu dám hận như bây giờ. Nàng miễn cưỡng bao dung với Phùng Diệm Quỳnh, hẳn biết, vì nàng sợ hẳn khó xử mà thôi.

"Nữ nhân của trăm, trăm cho phép nàng ích kỷ một chút."

Như thế biết hẳn đang nghĩ gì, Hoàng Lan khẽ đáp:

"Lúc lựa chọn ở lại bên chàng, thiếp biết sớm muộn gì mình cũng phải đối diện với những chuyện như thế này. Nhưng rồi thiếp sẽ thích ứng được thôi. Thiếp yêu chàng, cũng muốn chàng chỉ yêu thương mình thiếp, nhưng việc gì nên, việc gì không nên, cố chấp đến đâu thì phải dừng lại, ích kỷ bao nhiêu cho vừa, những đạo lý ấy thiếp đều hiểu. Hậu cung của chàng, chàng cứ việc giữ lấy, những phi tần của chàng, chàng cứ việc đối đãi tốt với họ đi. Thiếp thà làm một người bình thường trong Nhữ Hiên các, ngày ngày vui vẻ cùng chàng thối sáo làm thơ, còn hơn bị sử sách coi như kẻ hồng nhan họa thủy, là yêu phi mê hoặc đế vương."

Trong lòng Tư Thành dâng lên một loại cảm xúc khó tả. Hoàng Lan là người duy nhất dám vì hai chữ "tự do" mà chống đối lại hẳn, cũng là người đầu tiên vì bảo vệ quốc thể mà lên tiếng phản đối sứ thần Đại Minh. Nàng tự tôn như vậy, cao ngạo như vậy, nhưng cuối cùng vẫn vì hẳn mà chấp nhận một cuộc sống mà trước kia nàng từng cho là cá chậu chim lồng.

Hẳn biết, người con gái này sẽ không bao giờ làm hẳn thất vọng...

Cánh cửa khép lại. Mùi giao hương dịu dịu thoảng qua. Nụ hôn của ai đó vẫn ngọt ngào và sâu thẳm.

...

Nguyễn Anh Vũ bị triều đình quản thúc, nay Viên Diệp cư chỉ còn lại mình Mạc Viên Nhiên, Trường Giang dù sao cũng là phận trai, không tiện trở về đó nên đành đi tiêu dao khắp nơi cho khuây khỏa.

Có những lúc nghĩ lại, một mình cũng không hẳn không tốt.

Trong một quán rượu ở ngoại vi thành Đông Kinh, gã người làm ngán ngẩm nhìn người thanh niên đang ngồi trên lầu hai. Cậu ta đến đây từ rất sớm và chỉ gọi duy nhất một bình rượu tê hà, rồi cứ thế, một mình một chén, vừa uống vừa lơ đãng trông ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì mà thi thoảng lại tự cười chua chát. Cái bộ dạng sầu não này, đến kẻ ngốc cũng nhìn ra là của một kẻ đang thất tình!

Chén trước chưa vơi chén sau đã đầy. Trường Giang vốn không quen uống rượu, nhưng bây giờ, cậu đâm ra lại nghiện thứ rượu tê hà trứ danh.

Nắng ngoài kia đã nhạt. Trời chiều buông rủ như một tấm lụa tím không lồ. Đâu đó vẳng đến tiếng dế kêu đêm. Trường Giang cảm thấy lòng mình cũng trống trải như bóng tối sắp chìm xuống nơi ngõ nhỏ. Cậu thực sự không muốn nghĩ tới, nhưng càng cố gắng quên đi, những lời nói ngày ấy càng ám ảnh tâm trí cậu.

Em yêu một người khiến em cảm thấy ấm áp mỗi khi ở bên, chứ không phải một người đủ dịu dàng để yêu chiều em cả đời.

Hoàng Lan không muốn tiếp tục dây dưa khiến Trường Giang thêm khó xử, chỉ là nàng đâu có biết, có những khi con người ta tình nguyện nhận lấy khổ đau để níu giữ những thứ vốn không thuộc về mình.

Ngàn chén không say, chỉ say tình...

"Thật không ngờ có người không quen uống rượu mà cũng biết thưởng thức loại rượu quý như tê hà."

Một giọng nói lạ lẫm đột nhiên xen vào mộng ảnh của Trường Giang. Ban đầu cậu không nghĩ người ta nói mình nên vẫn vui đùa sau chén rượu, cho đến khi ngẩng đầu lên mới phát hiện quán rượu lúc này đã thưa vắng khách, và ở bàn bên cạnh, có một người con gái đang hướng về mình.

Phong tư yêu kiều, chỉ một nụ cười cũng đủ nghiêng nước.

Sẵn tâm trạng buồn bực, Trường Giang chẳng quan tâm tại sao một người lạ mặt như nàng ta lại bắt chuyện với mình. Cậu cau có hỏi lại:

"Sao cô biết ta không quen uống rượu?"

Sẵn tâm trạng bất cần đời, xưng hô của Trường Giang cũng vì thế mà đổi khác. Thiếu nữ lạ mặt cười đáp:

"Là ta đoán thế thôi."

Cứ tưởng sẽ nhận được câu trả lời dông dài, ai ngờ lời nói ra lại đơn giản đến vậy. Bấy giờ Trường Giang mới định thần lại và nhìn cho kỹ người trước mặt mình. Mắt thu biên biếc, lông mày mềm như nét bút vẽ, làn da trắng mịn như ngọc... mỗi đường nét thuộc về gương mặt kia đều đẹp đẽ như tạo tác của trời đất. Nàng ta mặc áo giao lĩnh màu xanh nhạt, bên trong mặc áo lụa trắng mỏng, trang sức điểm tô chỉ có một chiếc trâm cài đầu bằng ngọc bích đẹp đẽ mà thanh nhã, hiển nhiên là cốt cách của tiểu thư con nhà giàu. Giữa quán rượu hỗn độn, nàng ta tự chọn cho mình một chỗ ngồi sạch sẽ nhất, một tay thoải mái chống cằm, trên bàn chỉ thấy bày ra vài món ăn đơn giản, cũng không rõ bình sứ đặt kia là rượu hay nước trắng. Dù luận về diện mạo hay phong tư, người con gái đó đều xứng là trang giai nhân tuyệt sắc, chỉ có điều, thứ tuyệt sắc này lại hàm ẩn nét gì đó rất riêng biệt mà Trường Giang cơ hồ chưa từng gặp qua, là phóng khoáng mà vẫn đoan trang, là tươi cười nhưng không hề lả lướt.

Miễn cưỡng đặt chén rượu xuống bàn, Trường Giang lẩm bẩm:

"Có những người, những chuyện, chỉ rượu mới giúp ta quên đi được..."

"Vậy thì cũng có những người, những chuyện, càng uống vào càng không thể quên."

Người con gái kia điềm nhiên chỉnh lời của Trường Giang. Mãi cho đến khi thấy đối phương nhú mày giận dữ, nàng ta mới thôi không đùa nữa.

"Anh đừng hiểu lầm. Chủ nhân quán rượu này cũng là bạn của ta. Người ta thấy anh ngồi lâu quá nhưng lại không tiễn đuổi khách nên mới nhờ ta đến khuyên giải vài lời thôi."

Hóa ra là vậy. Nghĩ đến cảnh mình ngồi lì trong quán người ta đến mức họ phải đến đuổi khách, Trường Giang cười nhạt một tiếng rồi đứng dậy, không quên đặt một quan tiền xuống bàn. Kinh thành này thật nhỏ bé, đâu cũng không có chỗ cho cậu dung thân.

"Nếu không ngại thì ở lại hàn huyên cùng ta một lúc được không?"

Thanh âm trong trẻo vang lên một lần nữa, thậm chí còn đường đột hơn lúc đầu. Bước chân của Trường Giang hơi khựng lại. Cậu khó hiểu nhìn người con gái kia. Cậu trước nói đuổi người, cậu sau giữ mình lại? Nàng ta có bị thần kinh không vậy?

"Ta tưởng cô tới đuổi khách?" Trường Giang mĩa mai.

Người con gái kia vẫn ôn hòa cười đáp:

"Ta chỉ đuổi những kẻ bợm rượu đến quậy phá, không đuổi người muốn tìm rượu giải sầu."

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 48: Cố Nhân (4)

Thấy Trường Giang lưỡng lự nửa ở nửa đi, nàng ta bèn nâng chén lên ngang mặt, ngụ ý mời cậu một chén rượu tê hà. Trường Giang lâu bầu gì đó nhưng sau chót vẫn kéo ghế ngồi xuống.

Ánh sáng cuối ngày đọng thành một vệt dài trên thềm cửa sổ. Người đến quán vẫn dần.

Ngồi thì ngồi nhưng Trường Giang thực tình không có ý tiếp chuyện người con gái lạ mặt kia. Hoàng Lan không có ở đây, sự hiện diện của những kẻ khác đều là vô nghĩa. Trường Giang bằng lòng ngồi lại vì đối với cậu, đi hay ở cũng như nhau, chỉ đơn giản vậy thôi. Và người con gái kia cũng không thèm để ý đến thái độ dửng dưng ấy. Nàng ta chủ động rót cho Trường Giang một chén rượu rồi đẩy về phía cậu. Trái với động tác thông dong uyển chuyển của đối phương, Trường Giang hậm hực nâng chén rượu lên, một hơi uống cạn.

Người trước mặt bụm miệng nén cười. Giờ thì Trường Giang không im lặng nổi nữa. Cậu cau có nhìn nàng ta:

"Trông ta nực cười lắm à?"

Vì nàng ta đang cố nhịn cười nên lời đáp lại có chút méo mó:

"Người khác uống rượu thì sợ say, chỉ có anh cố uống cho say nhưng lại không say nổi, chẳng phải rất nực cười sao?"

Trường Giang cười lạnh, miễn cưỡng thừa nhận những lời ấy là đúng.

Ánh sáng hiem hoi của ngày tàn rồi cũng biến mất. Quán rượu lác đác lên đèn.

Biết đối phương không muốn tiếp chuyện mình, người con gái kia không nói thêm gì nữa. Nàng ta nhấp một ngụm rượu nhỏ và cũng học theo Trường Giang, lơ đãng nhìn ra ngoài khoảng không màu tối sẫm. Không còn sự tự tin đầy vẻ giễu cợt như lúc mới xuất hiện, đáy mắt nàng ta hiện về nỗi ưu tư vô hình. Thậm chí Trường Giang còn nghĩ mình bị hoa mắt. Cậu vừa nhìn thấy đối phương lén thở dài.

Dù sao người đến cũng không có ác ý. Trường Giang nhú mày rồi đột nhiên vươn tay ra, chặn lấy chén rượu còn chưa kịp chạm môi:

"Còn người không quen uống rượu như cô thì tốt nhất đừng nên uống loại rượu nặng như tê hà." Cậu nhại lại giọng điệu của nàng ta: "Cô muốn tìm người cùng uống rượu giải sầu thì cứ nói thẳng ra, mắt công rào trước đón sau làm gì!"

Bị Trường Giang nói trúng, người con gái kia lúng túng ậm ừ một tiếng, rốt cuộc cũng chịu đặt chén rượu xuống.

"Cổ nhân có câu: "Phụ nữ có tài thì vô đức". Anh thấy câu này có đúng không?" Nàng ta không trả lời ngay mà chỉ hỏi lại:

Trường Giang thản nhiên lắc đầu. Đối với người hiện đại như cậu, phụ nữ có tài chẳng liên quan gì đến vô đức cả.

Sắc mặt của người con gái thoáng biến đổi. Từng đi khắp mọi nơi, gặp qua rất nhiều người nhưng nàng ta chưa thấy ai lắc đầu nhanh như Trường Giang. Băn khoăn biến mất. Nàng ta thích thú nhìn cậu và lựa chọn trải lòng mình:

"Triều đình sắp mở lại khoa thi, nhưng lệ xưa không đổi, vẫn chỉ có nam nhân các anh được phép vào kinh ứng thí, phụ nữ chúng ta luôn phải tránh



xa nghiệp khoa bảng, cả năm quanh quẩn nơi khuê phòng, dùng hiền thực làm gương soi, luận cầm kì thi họa để phân chia cao thấp, thật sự quá nhàm chán! Ta đang tự hỏi đến khi nào thì bảng vàng trạng nguyên mới có phụ nữ ghi danh đây..."

Trường Giang suýt phun ra cả ngụm rượu trong miệng.

Phụ nữ Đại Việt thời phong kiến thường có tư tưởng an phận. Đến Mạc Viên Nhiên còn không dám phủ nhận cầm kì thi họa, thế nhưng người con gái trước mặt cậu lại dám?

Ngông cuồng, nhưng thực sự rất thú vị.

Từ lúc xuất hiện, phong tư của nàng ta đã khác hẳn những cô gái yếu điệu nhạt nhẽo xung quanh.

Sự bài xích ban đầu đã vơi đi quá nửa. Trường Giang nói với nàng ta:

"Nếu cô thích thì có thể cải trang thành nam giới để đi thi, biết đâu lại được ghi danh trên bảng vàng..."

Người con gái kia cười không nổi mà khóc cũng không xong. Đây gọi là khuyên bảo đấy hả? Là xui dại thì có!

"Anh nghĩ gì mà lại bảo ta giả trai?" Nàng ta ngao ngán cười: "Tội khi quân đấy, ta gánh không nổi đâu."

Trường Giang nhún vai.

Trường Giang là kẻ đến từ hiện đại, người con gái kia tuy thuộc dòng dõi thế gia quyền quý nhưng bản tính ưa phóng khoáng tự do, thành ra cả hai đều không để ý đến cách biệt nam nữ, cứ thế vô tư cùng nhau ngồi đối ẩm. Không hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng không tuyệt đối né tránh, họ dần kể cho đối phương nghe câu chuyện của mình, đại khái người con gái kia biết

lí do Trường Giang mượn rượu giải sầu, và Trường Giang cũng hiểu những bất mãn rất chi tầm cỡ của nàng ta. Hương rượu cay nồng quyện quẩn, khiến tâm tư Trường Giang dần trở nên nhẹ bẫng. Có người đủ kiên nhẫn để nghe bạn kể lẽ là một chuyện tốt. Người ấy đủ tinh tế để an ủi bạn mà không gọi thêm nỗi đau trong lòng bạn càng là chuyện cầu còn không được. May mắn thay, Trường Giang và người con gái đều là những người như thế, và họ đã gặp nhau, giữa một nơi lạc lõng, xa lạ.

Đến khi chén rượu cuối cùng đã cạn, tiếng chày đêm điểm từng nhịp khô khốc, người con gái kia mới chậm rãi đứng dậy. Nàng ta từ biệt Trường Giang rồi rời khỏi quán rượu, chia tay tuy không lưu luyến nhưng cũng có chút gì đó chưa đành lòng.

Một chiếc xe ngựa sang trọng dừng trước cửa quán. Gã phu xe khom người vén rèm, cung kính đợi người con gái kia bước lên. Những cảnh tượng ấy đều lọt vào mắt Trường Giang. Dẫu chẳng bận tâm nhưng ngay từ đầu, cậu đã biết người bạn mới quen của mình xuất thân gia thế không tầm thường.

Bước lên xe được nửa bước, con gái kia đột nhiên dừng lại và gọi với theo Trường Giang:

"Nhớ tên tanhé, biết đâu sau này có duyên sẽ gặp lại, ta họ Ngô, tên là Chi Lan."

Trường Giang chỉ gật đầu qua loa rồi bước đi còn nhanh hơn, nhưng nào ai biết, đáy lòng vốn đã lặng sóng, giờ phút ấy lại trào dâng những xúc cảm mãnh liệt.

Hoàng Lan... Ngô Chi Lan... tên của hai người họ cùng có một chữ Lan!

...

Trần trí của Phùng Diễm Quỳnh đã hoàn toàn lẫn lộn. Nàng ta không biết Hoàng Lan và Tư Thành là ai, cả ngày cứ ngây ngậy ngốc ngốc trốn biệt trong phòng, thi thoảng phẫn khích hét loạn hoặc bật cười khanh khách, có khi lại làm nhảm điều gì đó không rõ nghĩa. Hại người lại bị người hại, cũng coi như ông trời có mắt, bắt Phùng Diễm Quỳnh trả giá cho những tội ác trước kia của mình. Hoàng Lan dù có cứng rắn đến đâu cũng không muốn tính toán với một kẻ điên như nàng ta nữa. Biết Tư Thành đặt nhiều kì vọng vào tiểu hoàng tử sắp chào đời nên cuối cùng, nàng lựa chọn ở lại biệt viện và trông chừng Phùng Diễm Quỳnh cho đến khi nàng ta bình an sinh nở. Ban đầu Tư Thành không đáp ứng, nhất quyết bắt nàng hồi cung, nhưng việc gì Hoàng Lan đã quyết thì đến ông trời cũng không cản nổi, Tư Thành đành phải nhượng bộ.

Nói một cách tàn nhẫn, chính bộ dáng điên dại này đã giúp Phùng Diễm Quỳnh vượt vát sự thương hại của Hoàng Lan.

Một cung nữ bưng cháo đến. Hoàng Lan cẩn trọng dùng mâm bạc kiểm độc, mâm bạc không chuyển màu, nàng mới dám cho Phùng Diễm Quỳnh ăn. Khu tư dinh này đã được Nguyễn Đức Trung an bài bí mật, người hầu kẻ hạ hết thấy đều là tâm phúc, nhưng Phùng Diễm Quỳnh sắp đến ngày lâm bồn, mọi việc nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Phùng Diễm Quỳnh ôm chần ngồi trên giường, ngờ nghếch nhìn bát cháo trong tay cung nữ rồi lắc lắc đầu:

"Cháo nhạt lắm, không ăn đâu, ăn mút cơ, Diễm Quỳnh thích ăn mút dâu cơ."

Thực ra Phùng Diễm Quỳnh vẫn không nhớ ra mình là ai. Vì nàng ta thấy Hoàng Lan gọi mình như thế nên cũng bắt chước tự xưng theo. Giả dụ có người gọi nàng ta là Hoàng Lan, dám chắc nàng ta cũng tự xưng tên Hoàng Lan ngay lập tức!

Đứng ở một bên xem cung nữ loay hoay với Phùng Diệm Quỳnh, Hoàng Lan khẽ nhú mào. Việc phải dở dành Phùng Diệm Quỳnh khiến nàng thấy phát ớn. Cung nữ kia thì vẫn kiên trì đưa thìa cháo đến sát miệng nàng ta:

"Ngoan nào, ăn cháo xong rồi sẽ ăn mứt. Lệnh bà phải ăn hết bát cháo này thì mới có mứt ăn."

Phùng Diệm Quỳnh vừa ôm chần vừa lắc đầu nguây nguấy. Cung nữ kia nhăn nhó mặt mào, xem ra đã hết cách. Nàng ta nhìn Hoàng Lan cầu cứu.

"Nếu ta nhớ không nhầm thì dạo này trong rừng xuất hiện một con hổ cao bằng đầu người, mà con hổ này lại rất thích ăn thịt mấy kẻ ương bướng thì phải?" Hoàng Lan hăng giọng, cố tình nói to cho Phùng Diệm Quỳnh nghe thấy: "Lát nữa người dẫn nàng ta vào rừng, tìm xem con hổ..."

Chẳng đợi Hoàng Lan nói hết câu, Phùng Diệm Quỳnh đã tái mặt, cuống quýt gật đầu:

"Được, được, vậy ta ăn, ta ăn."

Nàng ta rướn người về phía trước, há miệng thật to để cung nữ bón cháo cho mình, đồng thời len lén nhìn Hoàng Lan như trẻ con sợ người lớn phạt đòn. Vì thành kiến cũ nên mấy ngày nay, Hoàng Lan đối với Phùng Diệm Quỳnh có phần hơi nghiêm khắc, khiến Phùng Diệm Quỳnh sợ nàng như sợ cọp. Chỉ cần nàng trừng mắt hay dọa nạt vài câu, Phùng Diệm Quỳnh dù có ương bướng đến đâu đều sẽ ngoan ngoãn như mèo con, lắm khi còn chủ động nhích đến nịnh nọt nàng, khiến Hoàng Lan vừa chán ghét vừa buồn cười.

...

Phùng Diệm Quỳnh tuy thần trí lúc tỉnh lúc mê nhưng lại rất thích nghe chuyện cổ tích. Cứ mỗi buổi tối, dưới bầu trời se se lạnh, bên cạnh ngọn

nền sắp tàn, Hoàng Lan lại cố đè nén sự chán ghét để ngồi kể chuyện cổ tích cho nàng ta nghe.

"Cô Tấm ở hiền thì gặp lành, mẹ con Cám độc ác nên bị trừng trị, vua đón Tấm về cung, phong nàng làm hoàng hậu và yêu thương nàng suốt đời..."

Những câu chuyện của nàng quá đỗi quen thuộc, nào là chuyện Thạch Sanh vào hang cứu công chúa, nào là Thánh Gióng bẻ tre đánh giặc ngoại xâm, rồi chuyện chàng Chử Đồng Tử cùng công chúa Tiên Dung nên duyên vợ chồng... Phùng Diễm Quỳnh thích nghe kể chuyện, nhưng người vô lo vô nghĩ, nằm nghe được một lúc là thiếp đi ngủ.

Đợi cung nữ an trí cho Phùng Diễm Quỳnh xong xuôi, Hoàng Lan mới an tâm trở ra. Tư Thành đang đứng đợi nàng ngoài sân lớn. Ban ngày hấn nghị sự với các đại thần, lúc rảnh rỗi mới đến đây thăm nàng và Phùng Diễm Quỳnh. Dưới ánh sao bàng bạc, hấn đứng đó, áo bào thêu hình rồng, quạt tía cầm trên tay, cốt cách đường uy vương giả cứ vô tình hữu ý mà toát lên như thế. Thấy Hoàng Lan lững thững trở ra, hấn lo lắng hỏi:

"Khuya rồi mà nàng vẫn chưa ngủ?"

"Phùng Diễm Quỳnh phải nghe truyện cổ tích rồi mới ngủ được, thiếp cũng không còn cách nào khác."

"Việc ấy để đám cung nhân làm là được rồi."

"Chàng không hiểu đâu." Hoàng Lan nhún vai đáp: "Ai cũng thuộc một câu truyện cổ tích, nhưng không phải ai cũng đủ kiên nhẫn để ngồi kể truyện cổ tích cho một kẻ điên nghe. Mà này, chẳng lẽ do thiếp ở cạnh Phùng Diễm Quỳnh nhiều quá nên giờ đến lượt chàng ghen với nàng ta ư?"

Tư Thành nhếch miệng coi thường, không thèm giải thích.

Nơi hai người họ bước tới là cây cầu đá bắc ngang hồ sen. Gió từ lòng hồ thổi vào mát lạnh, mang theo cả hương sen thanh khiết, ngọt ngào.

"Trẫm bận rộn chính sự, để nàng phải chăm sóc Phùng tài nhân, thiệt thòi cho nàng rồi."

Hoàng Lan hướng ánh mắt về phía xa xa, nơi dãy đèn lồng đỏ treo thành hàng dài dọc đình viện.

"Chàng quên thiếp đã nói gì rồi sao? Vì chàng, thiếp sẵn lòng thay đổi, cao thượng hơn cũng được, ích kỷ hơn cũng được. Hơn nữa, không phải thiếp độ lượng với Phùng Diệm Quỳnh, thiếp làm tất cả những điều này đều là vì cốt nhục của chàng mà thôi."

Nàng cũng giống hăn, không thể yêu quý Phùng Diệm Quỳnh, nhưng còn đứa trẻ kia, nàng có muốn làm người ích kỷ cũng không làm nổi.

Tư Thành cảm kích ôm lấy Hoàng Lan, để cho đầu nàng vùi sâu trong ngực hăn:

"Gắng chịu đựng một chút, đợi chuyện này qua đi, trẫm sẽ bù đắp cho nàng."

Hăn dịu giọng an ủi. Hoàng Lan không nói gì nữa. Trong thời khắc này, giữa nàng và hăn, mọi lời thề thốt đều trở nên dư thừa. Nép mình trong vòng tay ấm áp của hăn, nàng cảm thấy mọi thứ thật bình yên.

Sương rơi xuống. Đêm càng sâu...

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 49: Hoa tàn, ngọc vỡ.)

...

Mọi người còn nhớ bạn Lan này không ạ?

Kim Hoa nữ học sĩ Ngô Chi Lan, người từng được Tư Thành mời đến dạy chữ cho Hoàng Lan sậu vụ án yêu xà. Bà là một nhân vật lịch sử có thật, bị sử sách coi là "người tình bí mật của vua Lê Thánh Tông". Nhưng trong Thiên hạ kỳ duyên thì... \*ba chấm\*

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (1)

Có những kẻ xưa kia xưng hô chị em thân thiết, khi Phùng Diệm Quỳnh thất thế liền trở mặt thành người đứng.

Trong lãnh cung, thái giám giả danh Hạ Diệp Dương ban rượu độc, là Nguyễn Hoàng Lan đã cứu nàng ta một mạng. Trong tình cảnh rối ren, là người đó bất chấp cung quy mà che giấu nàng ta trong Đan Ngọc các. Rồi mấy ngày qua, người cận kề chăm sóc, kiên nhẫn kể chuyện cổ tích cho nàng ta nghe cũng chính là Hoàng Lan.

Cổ nhân nói đúng: hoạn nạn mới biết bạn thù.

...

Biệt viện thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười khanh khách, tiếng ai đó ngô nghê hỏi chuyện hoặc đòi ăn mút dâu. Phùng Diệm Quỳnh bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ lên ba, làm gì cũng cần có người khác trông chừng. Cứ như thế, nàng ta ngây ngây dại dại trong biệt viện, dựa vào sự thương hại của Hoàng Lan mà sống lay lắt qua ngày.

"Diệm Quỳnh chỉ thích ăn mút dâu thôi, Diệm Quỳnh không uống thuốc dâu, thuốc đắng lắm, không uống dâu!"

Thuốc đắng dã tật. Thuốc an thai mà thái y viện kê thường rất khó uống. Mỗi khi cung nữ bưng thuốc đến, Phùng Diệm Quỳnh đều lắc đầu nguây nguẩy rồi trốn vào trong chăn, nhất quyết không chịu uống thuốc. Nàng ta tuy điên nhưng thứ gì ngon lành, thứ gì đắng miệng, xem ra vẫn phân biệt



được đôi chút. Lần nào Hoàng Lan cũng phải lên tiếng nạt vài ba câu, Phùng Diệm Quỳnh mới thôi không làm loạn nữa.

Ngó qua gương mặt nhẵn như khi của Phùng Diệm Quỳnh lúc cố uống cạn chén thuốc, Hoàng Lan chán nản lắc đầu:

"Phùng tài nhân bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ, không biết phân biệt đúng sai đâu. Các cô làm gì cũng phải thật thận trọng, nhất là chuyện đồ ăn thức uống, vật dụng hằng ngày, tuyệt đối đừng để xảy ra sai sót."

Đám cung nữ đồng loạt cúi đầu thưa dạ.

Đợi cho Phùng Diệm Quỳnh uống thuốc xong, Hoàng Lan liền bảo các cung nữ đưa nàng ta vào phòng trong nghỉ ngơi. Bên ngoài lạnh lẽo, không tốt đối với người sắp sinh.

Bỗng nhiên đằng sau lưng vang lên tiếng ai đó ngã gục. Cung nữ đứng đối diện Hoàng Lan là người đầu tiên phát hiện ra chuyện chẳng lành, hoảng sợ quá mà hét lên một tiếng rồi đánh rơi cả chén thuốc trong tay.

...

Khi Hoàng Lan quay lưng lại, Phùng Diệm Quỳnh đang nằm co quắp trên mặt đất, tay ôm lấy bụng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt thì trợn ngược lên, tưởng như con người sắp lòi cả ra ngoài. Không biết vì thần trí lẫn lộn hay vì quá đau mà nàng ta cứ điên cuồng cào xé quần áo của mình, vừa cào vừa rên rỉ thảm thiết. Sự việc xảy đến quá bất ngờ khiến tất cả mọi người đều khiếp đảm. Hoàng Lan là người trấn tĩnh nhanh nhất. Nàng vội lệnh cho cung nữ đi tìm thái y và bà đỡ còn bản thân thì lập tức lao đến đỡ Phùng Diệm Quỳnh, khi đến gần, nàng hoảng hồn phát hiện ra một vệt máu đỏ thẫm đang loang ra từ hạ thân của nàng ta.

Phùng Diệm Quỳnh bị băng huyết!

Bất tri bất giác, Hoàng Lan quay đầu nhìn những mảnh sứ vỡ từ chiếc chén thuốc ban nãy. Một dự cảm không lành xuất hiện, nhưng rồi nàng lại lắc đầu phủ nhận, tự cho rằng mình đã nghĩ ngợi quá nhiều. Các thái y được cử đến đây đều là tâm phúc. Thuốc của họ kê, tuyệt đối không thể có vấn đề!

Gian phía tây là nơi ở của các thái y được cử đến chăm sóc Phùng Diệm Quỳnh. Phùng Diệm Quỳnh vừa gặp chuyện, bọn họ có mặt gần như ngay tức khắc. Một người trẻ nhất trong đám thái y vội càn bước đến chẩn mạch cho Phùng Diệm Quỳnh. Hẳn là Dương Viễn, thái y từng chữa tay cho Lâm Vũ Linh, tuy y thuật không cao minh bằng Từ Trọng Sinh nhưng cũng là một người tuổi trẻ tài cao, rất có tiền đồ.

Kết luận của Dương Viễn cũng giống với nhận định của Hoàng Lan. Cố giữ cho ngữ khí thật trấn tĩnh, nàng nhanh chóng hạ lệnh:

"Lập tức cầm máu cho Phùng tài nhân! Bệ hạ muốn tiểu hoàng tử bình an chào đời!"

Hoàng thượng không có ở đây, mệnh lệnh của Nguyễn sung nghi chính là tối thượng. Mọi người chỉ kịp vâng dạ rồi lập tức bắt tay vào việc, kê chuẩn bị nước ấm, người tìm cách cầm máu Phùng Diệm Quỳnh... Giờ phút này, tưởng như chỉ một tiếng thở dài cũng đủ khiến lòng người bất an.

Hơi thở của Phùng Diệm Quỳnh yếu dần, máu trào ra mỗi lúc một nhiều hơn. Dương Viễn lo lắng nói với Hoàng Lan:

"Bẩm lệnh bà, không ổn rồi, Phùng tài nhân bị mất máu quá nhiều, toàn thân không còn sức lực, chỉ e..."

Chỉ e Phùng Diệm Quỳnh không còn sức để sinh tiểu hoàng tử ra.

Ngoảnh đầu nhìn Phùng Diệm Quỳnh lúc này đang giằng co giữa ranh giới của sự sống và cái chết, Hoàng Lan bất giác thấy sợ hãi trong lòng.

Nàng chưa bao giờ nghi ngờ y thuật của những thái y này. Tình huống mà họ đã phải bó tay, trên thế gian này mấy người có thể hóa giải?

Mà khoan, không hẳn...

Nghĩ đến một người, nàng lập tức bật dậy:

"Các người ở đây trông chừng Phùng tài nhân, để ta đi tìm Từ thái y."

Đám người Dương Viễn là thái y, nhưng còn Từ Trọng Sinh, y là thần y! Việc bọn họ bất lực, vào tay Từ Trọng Sinh chưa chắc đã vô phương cứu chữa.

Bên áo chột bị ai đó giữ lại. Phùng Diễm Quỳnh tựa như không thở nổi ra hơi, nhưng ánh mắt nàng ta thì đột nhiên minh mẫn, tinh táo lạ thường.

"Nguyễn sung nghi, cô đừng đi!" Lời nói của một kẻ điên chưa bao giờ rõ ràng như thế: "Ở lại... cứu con của ta!"

Phùng Diễm Quỳnh gọi Hoàng Lan là Nguyễn sung nghi?

Trước giờ, đến bản thân mình là ai, nàng ta còn không biết...

Hoàng Lan chột hiểu ra. Phùng Diễm Quỳnh thực ra không hề bị điên!

"Đừng sợ. Ta sẽ không bỏ mặc cô đâu." Nàng vội gỡ năm đầu ngón tay của Phùng Diễm Quỳnh ra khỏi áo mình: "Buông tay ra đi, để ta đi gọi người tới giúp."

Phùng Diễm Quỳnh khẩn thiết nhìn Hoàng Lan, rốt cuộc cũng chịu buông tay.

Khi Từ Trọng Sinh đến, căn phòng nồng nặc mùi máu tanh. Không rối trí như đám người trong thái y viện, y bình tĩnh chẩn trị tình trạng của Phùng Diễm Quỳnh rồi hỏi Hoàng Lan:

"Cô muốn giữ mẹ hay giữ con?"

Phùng Diệm Quỳnh thân là phế phi, bỏ mẹ giữ con là chuyện đã nằm trong dự kiến của tất cả mọi người. Nào ngờ Hoàng Lan đột nhiên đổi ý. Nàng lạnh giọng đáp:

"Tôi muốn giữ cả mẹ lẫn con."

Sinh ra là trẻ mồ hôi, Hoàng Lan hiểu rất rõ sự thiệt thòi của những đứa trẻ không cha không mẹ. Phùng Diệm Quỳnh phải trả giá như thế nào là việc của nàng ta. Nàng không muốn ác nghiệp đó liên lụy đến con trẻ vô tội. Đứa trẻ ấy sinh ra, vẫn là con của Tư Thành, là huyết mạch chính thống của Đại Việt!

Từ Trọng Sinh chau mày nhìn Hoàng Lan. Lần đầu tiên, một người vốn điềm đạm như y biết đến phần nộ:

"Lúc nào rồi mà cô còn tưởng tôi là thần y? Vì không thể vẹn toàn cả mẹ lẫn con nên tôi mới bắt cô phải chọn một. Chỉ có thể dùng cách mổ đẻ để lấy tiểu hoàng tử ra ngoài, nhưng vị tài nhân này đã mất quá nhiều máu, tôi không hứa sẽ đảm bảo được tính mạng của nàng ta. Nguyễn sung nghi, cô còn chần chừ thì sẽ không kịp nữa đâu!"

Tất cả những người có mặt trong biệt viện đều nín thở chờ đợi. Lần đầu tiên gánh nặng đặt lên vai Hoàng Lan, vô hình mà nặng trĩu. Nếu là bình thường, nàng sẽ không do dự mà lựa chọn cứu lấy đứa trẻ, nhưng nàng vừa phát hiện ra Phùng Diệm Quỳnh giả điên, và nếu lí do đúng như nàng nghĩ thì quả thật, nàng không đành lòng bắt Phùng Diệm Quỳnh phải bỏ mạng.

"Ta biết... biết cô có ý tốt... nhưng nếu chần chừ... sẽ không kịp đâu. Nguyễn sung nghi, van cô... mau cứu lấy con của ta... đừng để quá muộn..."

Phùng Diệm Quỳnh nén đau mà nói. Nàng ta đã không còn u mê nữa. Hai tháng giả điên là quá đủ rồi!

Ngày trước, lợi dụng lúc Lê Khải Triều cầm chân gã mặt sẹo Lý Lương, Phùng Diệm Quỳnh liều mạng chạy khỏi lãnh cung, vô tình gặp người đó và được nàng ta che giấu trong Đan Ngọc các, cuối cùng bị người của Tư Thành phát hiện ra. Phùng Diệm Quỳnh biết chỉ có Tư Thành mới cứu được mình, nhưng nàng ta lại không còn mặt mũi nào nhìn hắn, cuối cùng bất đắc dĩ giả điên giả dại, tự giày vò bản thân đến thê thảm, nhưng mong có thể đổi lấy sự thương hại của đối phương. Trải qua bao nhiêu sóng gió, Phùng Diệm Quỳnh đã mất hết niềm tin vào chốn thâm cung giả dối, nàng ta tiếp tục giả điên để thuyết phục Tư Thành đưa mình rời cung, tránh xa đám người tâm tư tàn độc ấy. Cứ như thế, cho đến khi Hoàng Lan trở về.

Thực ra Phùng Diệm Quỳnh đã nghĩ quá nhiều rồi. Dù nàng ta có phát điên hay không, Tư Thành và Hoàng Lan cũng sẽ không bỏ mặc nàng ta. Không phải ai cũng tuyệt tình như nàng ta tưởng.

"Nguyễn sung nghi, hứa với ta... bằng mọi giá phải cứu lấy đứa trẻ."

Hơi thở của người trước mặt nàng đang đứt thành từng đoạn, như sợi tơ mỏng vương vít trong ráng chiều, chỉ cần một cơn gió cũng có thể tan biến.

Từ Trọng Sinh chậm rãi tiến đến rồi đặt một tay lên vai Hoàng Lan. Y không muốn thúc ép nàng, nhưng tình cảnh trước mắt không cho y lựa chọn.

"Hoàng Lan, tôi đếm đến ba, nếu cô không thể quyết định, tôi sẽ quyết định giúp cô!"

Những người đang có mặt ở đó đều kinh hãi quỳ sụp xuống. Mấy bà đỡ thì cảm kích nhìn Từ Trọng Sinh. Họ có niềm tin rất mãnh liệt, rằng chỉ có vị thái y họ Từ này mới có thể đem lại bình an cho tất cả mọi người.

Một...

Thanh âm của Từ Trọng Sinh vang lên, rõ ràng, bình thản.

Hai...

Hoàng Lan vẫn siết chặt tay. Chưa đợi y đếm đến ba, nàng liền ngẩng đầu lên, đồng dục nói với mọi người:

"Nghe lệnh ta: bỏ mẹ, giữ con!"

Trong khoảnh khắc ngọt ngào ấy, có một bà đỡ tưởng mình hoa mắt khi nhìn thấy Phùng tài nhân yếu ớt mỉm cười...

Con người ta có thể mê muội cả đời, nhưng đến một lúc nào đó, họ vẫn phải tỉnh giấc. Hơn một tháng sống trong biệt viện, nhận đãi ngộ của những người mình đã từng tệt bạc, Phùng Diễm Quỳnh đã không còn ngu ngốc và cố chấp như trước nữa.

Có những kẻ xưa kia xưng hô chị em thân thiết, khi Phùng Diễm Quỳnh thất thế liền trở mặt thành người dưng.

Trong lãnh cung, thái giám giả danh Hạ Diệp Dương ban rượu độc, là Nguyễn Hoàng Lan đã cứu nàng ta một mạng. Trong tình cảnh rối ren, là người đó bất chấp cung quy mà che giấu nàng ta trong Đan Ngọc các. Rồi mấy ngày qua, người cận kề chăm sóc, kiên nhẫn kể chuyện cổ tích cho nàng ta nghe cũng chính là Hoàng Lan.

Cổ nhân nói đúng: họa nạn mới biết bạn thù.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (2)

Một tháng giả điên giả dại sống trong biệt viện, Phùng Diễm Quỳnh cay đắng nhận ra rằng thứ vinh sủng mà trước kia nàng ta từng khổ công cùng Lê Tuyên Kiều, Nguyễn Hoàng Lan tranh đoạt, rốt cuộc cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, thậm chí còn hơn cả ảo mộng phù du. Nàng ta thực sự hối hận, hối hận vì quãng thời gian mê muội và mù quáng của mình. Phùng Thục Giang nói không sai, là Phùng Diễm Quỳnh gieo gió nhưng không có bản lĩnh gặt bão, kết cục ngày hôm nay đều do nàng ta tự chuốc lấy, nàng ta có tư cách oán trách ai? Nếu được chọn lại, Phùng Diễm Quỳnh thà chọn một cuộc sống bình thường thay vì dẫn thân vào chốn thâm cung sâu như biển, cố chấp tranh đoạt những thứ vốn không thuộc về mình.

Hoàng Lan thờ dài nhìn Phùng Diễm Quỳnh. Thật kì lạ, rõ ràng người đang nằm kia sắp trút hơi tàn, nhưng cũng chính người đó lại khiến nàng trở nên trấn tĩnh hơn.

"Cô thực sự muốn làm vậy?"

Phùng Diễm Quỳnh mím môi gật đầu.

"Nguyễn sung nghi, đều là ta không tốt... Những gì ta nợ cô, thứ lỗi cho ta kiếp này không thể trả được... Cô hận ta thì cứ nguyên cứ rửa, chỉ mong sau này cô đối đãi tốt với đứa trẻ này... đừng để ai làm hại nó... có được không?"

Không có tiếng người đáp lại. Sự ủy thác của Phùng Diễm Quỳnh quá lớn lao, Hoàng Lan sợ mình không đảm đương nổi.

Bàn tay mềm oặt của Phùng Diệm Quỳnh khẽ nâng lên, yếu ớt níu lấy vạt áo của Hoàng Lan. Giọng nàng ta đã lạc hẳn đi:

"Ta biết mình không có tư cách cầu xin cô bất kì điều gì... nhưng đứa trẻ này, nó là cốt nhục của bộ hạ... Nguyễn sung nghi... coi như ta cần rơm cần cỏ lạy cô..."

Đứa trẻ này là cốt nhục của Tư Thành.

Vì nó, Phùng Diệm Quỳnh chấp nhận vứt bỏ tôn nghiêm, giày vò bản thân cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Chính Hoàng Lan cũng không biết mình đã đồng ý với Phùng Diệm Quỳnh như thế nào. Nhưng cả đời này, có lẽ nàng sẽ không thể quên được vẻ mặt mãn nguyện của Phùng Diệm Quỳnh khi ấy. Khép lại ánh mắt bình lặng như nước, Phùng Diệm Quỳnh mết mỉm cười:

"Cảm ơn cô, Nguyễn sung nghi... Tiếc là ta không thể gặp bộ hạ lần cuối... hẳn ngài..."

Nhắn ngài cẩn thận với...

Hình như Phùng Diệm Quỳnh còn định nói gì đó nhưng đúng lúc ấy, Từ Trọng Sinh đã bước đến với dụng cụ mổ và một nắm thuốc gây mê. Phùng Diệm Quỳnh bị mất máu quá nhiều, chần chừ thêm nữa sẽ không kịp.

"Lệnh bà nhắm mắt lại đi, sẽ đau lắm đấy."

Cánh tay Phùng Diệm Quỳnh theo câu nói đó của Từ Trọng Sinh mà buông thõng xuống. Đây sẽ là giây phút thanh thản nhất trong cuộc đời của nàng ta. Và hình như, khi giọt máu cuối cùng đã chảy cạn, Hoàng Lan nghe thấy tiếng ai đó thì thầm gọi tên Tư Thành...

Bộ hạ...



Tiếp đó là một cảnh tượng thật ám ảnh. Khi Tư Thành biết tin đến nơi, hẳn người thấy mùi máu tanh và nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh đang khóc.

...

Trên tay cung nữ, một đứa trẻ sơ sinh được bọc trong chiếc tã lót màu vàng. Nó đang khóc loạn lên, vậy mà vừa thấy bóng dáng Tư Thành liền im bật, đồng hướng cặp mắt long lanh về phía hắn, tỏ vẻ ngô nghê, hiếu kì.

Hoàng Lan đến bên Tư Thành và âu yếm nhìn ngắm đứa trẻ trước mặt. Gương mặt kháu khỉnh ấy, đôi mắt to tròn trong veo ấy, cái miệng đáng yêu ấy, nàng không thể nhầm được, đứa trẻ này giống Tư Thành như hai giọt nước!

"Thiếp xin lỗi vì đã tự ý quyết định. Nhưng giữa Phùng Diễm Quỳnh và tiểu hoàng tử, chúng ta chỉ có thể chọn một mà thôi." Hoàng Lan âm thầm nói, mơ hồ hình dung ra tình cảnh khi ấy, trong lòng lại có cảm giác ám ảnh không thôi.

Tư Thành nghe vậy chỉ lẳng lặng gật đầu. Lúc người tới báo tin dữ, hẳn vội di giá từ nơi nghị sự tới đây. Cũng may bên cạnh Hoàng Lan còn có Từ Trọng Sinh, một người đủ bình tĩnh và sáng suốt để giúp nàng đưa ra quyết định đúng đắn, nếu đổi lại là người khác, sợ rằng mẹ con Phùng Diễm Quỳnh đều khó toàn mạng.

"Tư Thành, chàng..."

Sợ Tư Thành cả giận mất khôn, Hoàng Lan định tiếp tục giải thích, nhưng Tư Thành chỉ giơ tay lên, ra hiệu cho nàng không cần phải nói nữa. Thực ra, vì hắn quá chuyên chú ngắm nhìn đứa trẻ đến mức quên cả trời đất mà thôi.

Đây là con của hắn! Dù Phùng Diễm Quỳnh có từng phạm phải sai lầm, thì đứa trẻ này vẫn là cốt nhục của hắn!

"Ngoan nào, để phụ hoàng bế con một lát."

Hắn vươn tay đỡ lấy đứa trẻ từ tay cung nữ, bất giác chọc chọc vào cánh mũi nhỏ xinh, cảm giác đau xót, buồn bực trong lòng cũng tiêu tan quá nửa.

Đợi khi Tư Thành giao tiểu hoàng tử lại cho cung nữ, Hoàng Lan mới lựa lời hỏi:

"Để bảo vệ tiểu hoàng tử, Phùng Diễm Quỳnh chấp nhận giả điên giả dại, thậm chí đến sống chết cũng không màng. Chàng xem..."

"Bệ hạ, thi thể Phùng tài nhân vẫn còn đặt ở trong kia, chúng con to gan chờ bệ hạ định đoạt."

Một tên thái giám cũng cả gan chen vào. Theo hầu Tư Thành đã lâu, đây là lần đầu tiên y thấy tâm ý của hoàng thượng khó dò đến vậy.

Tư Thành chậm bước vào biệt viện. Thi thể của Phùng Diễm Quỳnh được đặt trên một chiếc giường gấm. Con người này từng ý vào sủng ái mà kiêu căng đến mức quên mất bản thân mình là ai, thậm chí còn dính líu tới chuyện ngoại quốc, nhưng đến cuối đời, nàng ta lại chấp nhận một cái chết không thể đau đớn hơn để bảo vệ cốt nhục của hắn.

Liễu đoạn, hoa tàn, băng tan, ngọc vỡ.

Đóa hoa yêu kiều, xinh đẹp ấy đã lìa cành, trở về với cõi phù du, chỉ có đôi môi hình như vẫn vương lại một nụ cười mãn nguyện...

Quay lại nhìn Phùng Diễm Quỳnh lần cuối, thanh âm của Tư Thành không rõ buồn vui:

"Hậu táng Phùng tài nhân theo nghi thức dành cho tiệp dư. Ban cho nàng ấy chữ Ngọc đi."

Ngọc tiếp dư? Đan Ngọc các? Hoàng Lan bất giác nở nụ cười nhẹ nhõm. Vậy là cuối cùng Tư Thành cũng tha thứ cho Phùng Diễm Quỳnh...

...

Ngày hôm sau, tiểu hoàng tử được đưa về cung, tạm thời nuôi dưỡng trong cung điện riêng của hoàng thượng. Tin tức này khiến cả hậu cung xôn xao, nhưng ngoại trừ ba chữ "Ngọc tiếp dư", không ai biết mẹ ruột của tiểu hoàng tử thực sự là ai. Cũng trong ngày hôm ấy, trong cung tổ chức nghi lễ tuần táng cho vị tiếp dư có phong hiệu là Ngọc.

...

Người con gái ấy xoay nhẹ chiếc ly ngọc trong tay, ánh mắt dán chặt vào thứ chất lỏng sóng sánh đựng bên trong. Long Đình vốn là thứ rượu mà nàng ta nhất thích, nhưng sao đêm nay, nàng ta lại cảm thấy hương vị của nó thật nhạt nhẽo.

Thanh Ngọc thì buồn bực đứng bên cạnh. Vốn không muốn dĩ hạ phạm thượng, nhưng khi Vĩnh Lạc quận chúa rót tiếp chén rượu thứ bảy, nàng ta không chịu nổi nữa, bèn nhất quyết giăng bình rượu ra:

"Quận chúa đừng uống nữa. Người say rồi!"

Vĩnh Lạc quận chúa ngang ngạnh lắc đầu, ý bảo mình chưa say, nhưng cũng không có ý định đoạt lại bình rượu.

"Tiểu hoàng tử đã bình an chào đời, ta cũng phải uống chén rượu mừng cho Lê Tư Thành chứ!" Vĩnh Lạc quận chúa mỉm cười, nụ cười yêu mị như ánh trăng rơi trên hồ nước bạc.

Thanh Ngọc mặt trắng bệch, lập tức quỳ xuống đất:

"Đều là tại con không tốt, hành sự sơ sẩy mới khiến Phùng Huệ phi trốn thoát. Quận chúa nếu giận thì cứ đánh cứ mắng con đi. Dù người có trừng phạt thế nào, con cũng cam lòng chấp nhận, nhưng xin quận chúa đừng như vậy nữa, con sợ lắm!"

Dù mọi người đều đoán già đoán non thân phận mẹ ruột của tiểu hoàng tử, nhưng Vĩnh Lạc quận chúa vừa nghe xong liền đoán ngay ra Phùng Diệm Quỳnh. Ngọc tiệp dư nào? Tính ngày tính tháng, người sinh tiểu hoàng tử chỉ có thể là Phùng Diệm Quỳnh mà thôi. Vì chuyện trong lãnh cung bị Tư Thành phong tỏa tin tức, nàng ta và Lưu Tích Nguyên đều tưởng rằng Phùng Diệm Quỳnh đã chết dưới loạn đao. Ai ngờ chính hãn đem Phùng Diệm Quỳnh giấu bên ngoài, còn chu toàn cho nàng ta đến ngày sinh hạ tiểu hoàng tử kháu khỉnh!

Thì ra bọn chúng đã đánh giá thấp Lê Tư Thành rồi!

Bất giác Vĩnh Lạc quận chúa lại nghĩ đến Lưu Tích Nguyên, chỉ hận không thể một kiếm mà chém bay cái bản mặt đặc ý của hãn. Ngày ấy nàng ta đã khuyên hãn nên thẳng tay xử trí Phùng Diệm Quỳnh, tránh cho đêm dài lắm mộng, hãn lại cố chấp không chịu nghe, còn muốn triệt để lợi dụng Phùng Diệm Quỳnh để đẩy nàng ta lên làm con tốt thí mạng, hóa giải mối hiểm nghi về nội gián trong lòng Tư Thành. Giờ thì tốt rồi! Tiểu hoàng tử đã chào đời, sự sáng suốt và nhân từ Tư Thành đã khiến bọn chúng trở tay không kịp!

"Quận chúa..."

Thanh Ngọc vẫn run rẩy quỳ trên mặt đất. Vĩnh Lạc quận chúa bước đến nâng nàng ta dậy, cử chỉ tuy ân cần nhưng trong đáy mắt lại như có một tầng sương mỏng bao phủ:

"Đứng dậy đi, ta không trách người, nếu có trách, chỉ trách hoàng thượng của chúng ta quá xảo quyệt mà thôi."

Thanh Ngọc vốn đã định đứng lên nhưng đúng lúc ấy, một luồng khí lạnh thổi tới, suýt đánh bật nàng ta lại phía sau:

"Kẻ bất tài thường giỏi xảo biện. Thái Thanh Ngọc, người còn có tư cách đứng đây cầu xin sự tha thứ sao?"

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (3)

Thái Thanh Ngọc, người còn có tư cách đứng đây cầu xin sự tha thứ sao?

Lưu Tích Nguyên xuất hiện giống như một bóng ma xẹt qua màn đêm yêu mị, khiến người ta không khỏi hãi hùng. Nếu không có Vĩnh Lạc quận chúa phản ứng kịp thời, nhanh tay kéo Thái Thanh Ngọc lùi lại phía sau, e rằng nàng ta đã bị trúng kiếm của Lưu Tích Nguyên rồi.

Vĩnh Lạc quận chúa chau mày nhìn Lưu Tích Nguyên lúc này vẫn đang lăm lăm thanh kiếm trong tay:

"Lưu Tích Nguyên, người muốn làm gì?"

"Quận chúa tránh sang một bên đi! Ta phải xử lí kẻ vô dụng này!"

Thanh âm của Lưu Tích Nguyên tuy trầm thấp nhưng tàng ẩn tầng tầng lớp lớp sát khí. Nấp sau lưng Vĩnh Lạc quận chúa, Thanh Ngọc dù cố gắng trấn tĩnh nhưng vẫn không tự chủ được mà run lên bần bật.

Từ xưa tới nay, chưa có kẻ nào làm phật ý Lưu Tích Nguyên mà được chết yên lành!

Mặc kệ Lưu Tích Nguyên hung hăng đòi trừng trị Thanh Ngọc, Vĩnh Lạc quận chúa vẫn kiên trì đứng chắn giữa hai người, nhất quyết không chịu nhượng bộ dù chỉ một bước. Nàng ta thường ngày không thích quản chuyện thiên hạ, nói thẳng ra là lười nhác, nhưng như thế không có nghĩa nàng ta nhắm mắt làm ngơ, mặc kệ Lưu Tích Nguyên lạm sát đến thân tín của mình. Hiếm khi Vĩnh Lạc quận chúa ra mặt, nếu là bình thường, có lẽ

người nhượng bộ sẽ là Lưu Tích Nguyên, tiếc rằng lúc này lửa giận trong lòng hấn quá lớn, lớn đến mức dù Vĩnh Lạc quận chúa đem thân ra chẵn cho Thái Thanh Ngọc, hấn vẫn không thềm thu kiếm về.

"Không phải quận chúa không biết nguyên tặc hành sự của ta." Lưu Tích Nguyên gầm gừ, vô tình hữu ý đưa kiếm tiến sát hơn một phân: "Thái Thanh Ngọc để Phùng Diệm Quỳnh chạy thoát, thậm chí một tên Lý Lượng cũng không đối phó nổi, nể mặt quận chúa, ta đã tha cho cô ta một mạng. Nhưng mong quận chúa nhớ cho, bình sinh Lưu Tích Nguyên ta ghét nhất những kẻ vô dụng!"

Dù Lưu Tích Nguyên không nói thì Vĩnh Lạc quận chúa cũng không bao giờ quên. Phó sứ nhà Minh Mã Hữu Long, viện phán Thái y viện Bùi Thuận Toàn, thậm chí là gã xã trưởng quèn Hoàng Văn Bảo... bàn tay hấn đã nhuộm bao nhiêu máu tươi, nàng ta hiểu rõ hơn ai hết.

"Vô dụng?" Vĩnh Lạc quận chúa nén giận cười nhạt: "Lưu Tích Nguyên, người chỉ biết mắng Thanh Ngọc vô dụng, nhưng cục diện ngày hôm nay là do ai tạo ra? Ngày ấy ta đã cảnh báo người nhanh chóng phải diệt trừ Phùng Diệm Quỳnh nhưng người đâu có nghe ta! Là người, chính người chứ không phải ai khác, nhất quyết giữ mạng nàng ta lại để xóa bỏ hiềm nghi trong lòng Lê Tư Thành. Giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người lại trút giận lên Thanh Ngọc, như thế có vô liêm sỉ quá không?"

Đối với Lưu Tích Nguyên, giết Phùng Diệm Quỳnh là việc dễ như trở bàn tay, ngặt nỗi Hoàng Lan và Tư Thành đã phát hiện ra quan hệ giữa Vĩnh Lạc quận chúa và Thạch Bửu, Lưu Tích Nguyên bất đắc dĩ phải đẩy Phùng Diệm Quỳnh lên thế mạng. Hấn muốn dùng sự kiện ở cung Thụy Đức để một mũi tên trúng hai đích: vừa khiến Tư Thành không tiếp tục truy tìm nội gián trong hậu cung, vừa khiến đối phương cả giận mất khôn và giết chính đứa con còn chưa kịp chào đời của mình. Ai ngờ Tư Thành tuy "cả giận" nhưng chưa "mất khôn". Hấn chỉ giam Phùng Diệm Quỳnh vào lãnh cung, đồng thời bắt thái y viện phải chẵn trị lại rõ ràng. Đâm lao phải

theo lao, Lưu Tích Nguyên đành cử đám người Lý Lượng vào cung, khoa chiêng múa trống một phen nhằm triệt để đẩy tội danh lên đầu Phùng Diệm Quỳnh, ép Tư Thành xuống tay trừng trị "kẻ phản quốc". Ngờ đâu giữa đường nhảy ra một tên mặt dày Lê Khải Triều, không những đánh cho đám người Lý Lượng te tua mà còn khiến Thái Thanh Ngọc mất luôn dấu của Phùng Diệm Quỳnh. Vì Tư Thành kịp thời phong tỏa tin tức tới lục cung, dùng hư tin để thiên hạ lẫn lộn, Lưu Tích Nguyên mới lầm tưởng rằng Phùng Diệm Quỳnh thực sự đã chết dưới loạn đao. Sau đó, Phùng Diệm Quỳnh được Tư Thành âm thầm đưa ra ngoài cung. Tư Thành hành động kín kẽ đến mức khiến Lưu Tích Nguyên quên luôn một Phùng Huệ phi từng điều đứng bởi mưu kế của hắn ta. Trong trí nhớ của hắn, Phùng Diệm Quỳnh chỉ là một phế phi bị chết dưới loạn đao, được Tư Thành thương tình vớt vát cho đôi chút danh dự bằng màn kịch "tự sát trong lãnh cung". Có năm mơ, hắn cũng không thể ngờ Phùng Diệm Quỳnh vẫn còn sống yên ổn ngoài kia, và vị Nguyễn sung nghi đã thất lạc chính là người ngày đêm chăm sóc nàng ta đến lúc sinh hạ tiểu hoàng tử!

Không khí như đàn căng dây. Lưu Tích Nguyên u ám nhìn Thanh Ngọc, Vĩnh Lạc quận chúa thì bình thản đứng chắn trước mũi kiếm của hắn. Cả thiên hạ này có thể sợ tử tà Lưu Tích Nguyên, nhưng nàng ta tuyệt đối không sợ.

Một nước một lửa, công khai đối đầu.

Biết không thể dây dưa thế này mãi, Vĩnh Lạc quận chúa dùng hai ngón tay gạt mũi kiếm của Lưu Tích Nguyên ra, ra vẻ bất đắc dĩ thở dài:

"Ta biết, để báo thù cho phụ vương, bao năm qua người đã lao tâm khổ tứ, thậm chí chôn đầu sôi lửa bỏng cũng không từ. Ôn nghĩa ấy, Vĩnh Lạc ta nguyện chết không quên. Nhưng phụ vương đã mất từ lâu, ngoài người ra, trên đời này ta cũng chỉ có Thanh Ngọc là người thân tín nhất, người nữ lòng nào vì một sai lầm của nàng ấy mà đuổi cùng giết tận?"



Không phải vô duyên vô cớ mà Vĩnh Lạc quận chúa nhắc đến phụ vương mình. Nàng ta hiểu rất rõ Lưu Tích Nguyên. Con người hắc ác nghiệt như quỷ dữ, điểm yếu trí mạng duy nhất chính là vị vương gia đã mất kia.

Một thời nếm mật nằm gai theo vó ngựa khởi nghĩa Lam Sơn, những tướng có thể dùng chiến công và thành ý để đổi lấy vinh quang trọn đời, cuối cùng phận con cháu hoàng gia không thể thoát khỏi vòng xoáy tranh đoạt, một chiếu thư sắc lập thái tử, một người ôm hận ngàn thu...

Sau khi Vĩnh Lạc quận chúa vừa đấm vừa xoa, lửa giận trong mắt Lưu Tích Nguyên dịu xuống. Hắc lạnh lẽo nhìn Thanh Ngọc rồi miễn cưỡng thu kiếm về.

"Không có lần thứ ba đâu."

Thanh Ngọc như hụt lại được một mạng, cuống quýt lạy tạ:

"Cảm ơn chủ thượng đã tha không giết."

Lưu Tích Nguyên không thêm quan tâm đến nàng ta nữa mà chuyển sự chú ý sang phía Vĩnh Lạc quận chúa. Lần đầu tiên người con gái này nổi giận với hắn, mà nguyên nhân lại vì bảo vệ một tì nữ thấp kém...

Là do cảm tính quá sâu? Hay do Vĩnh Lạc quận chúa thực sự đã khám phá ra điều gì?

Biết Lưu Tích Nguyên đang dò xét mình, Vĩnh Lạc quận chúa bèn nói lảng sang chuyện khác:

"Chắc người cũng biết Ngọc tiệp dư là ai rồi phải không? Nàng ta năm lần bảy lượt thoát khỏi cảm bẫy của chúng ta, vậy mà cuối cùng lại bị băng huyết mà chết, thật đáng thương!"

"Quận chúa cho rằng cái chết của Phùng Diệm Quỳnh chỉ là ngẫu nhiên?" Lưu Tích Nguyên tủm tủm cười, trên gương mặt nhăn nhoe bởi tuổi già không giấu nổi vẻ đặc ý.

Vĩnh Lạc quận chúa ngao ngán lắc đầu:

"Ta chỉ thắc mắc rốt cuộc có phải nàng ta chết bởi kỳ độc hay không thôi."

...

Hoàng Lan đã từng nghi ngờ chén thuốc mà Phùng Diệm Quỳnh uống có vấn đề, nhưng cả thái y viện và Từ Trọng Sinh đều sống chết khẳng định rằng trong chén thuốc ấy chỉ gồm những thành phần thảo dược lành tính, tuyệt đối không thể gây nguy hiểm đến tính mạng. Điều tra một hồi vẫn không ra manh mối, cuối cùng mọi người đều tin rằng Phùng Diệm Quỳnh quả thực bị băng huyết mà chết.

Nhưng có một điều bọn họ đã quên: chất dẫn dược luôn là những thứ tưởng chừng bình thường nhất...

...

Chắc các bạn cũng biết về sự kiện ra mắt tiểu thuyết Thành Kỳ Ý phải không? Đây là một bộ truyện viết về vua Lê Thánh Tông và nàng Ngọc Huyền (sau này là Trường Lạc Hoàng hậu). Vì cùng viết về một triều đại nên Thành Kỳ Ý và THKD không thể tránh khỏi những nhân vật tương đồng, nhưng với Thành Kỳ Ý, các nhân vật lại hiện lên dưới một góc nhìn hoàn toàn khác, đa chiều và mới mẻ.

Mình không bàn đến dư luận khen chê, mình chỉ tò mò không biết Tư Thành trong Thành Kỳ Ý ra sao thôi. Đã bạn nào đọc chưa? :)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 49: Hoa Tàn, Ngọc Vỡ (4)

"Ta đã xem qua thi thể của Phùng Diễm Quỳnh." Lưu Tích Nguyên đặc ý nói: "Nàng ta đích xác là chết bởi kỳ độc, hơn nữa chất dẫn tác vốn là một thành phần có trong thuốc an thai, Phùng Diễm Quỳnh coi như số chết đã định, dù Lê Tư Thành có tra thố, tra nữa cũng chẳng tra ra được manh mối gì đâu. »

Vĩnh Lạc quận chúa lộ vẻ hoài nghi:

"Trên đời này, ngoài người ra còn có người thứ hai biết hạ kỳ độc sao?"

Lưu Tích Nguyên thản nhiên cười mà không đáp. Ban đầu hẳn cũng rất ngạc nhiên khi phát hiện ra chân tướng cái chết của Phùng Diễm Quỳnh, mà hẳn thì không hề hạ độc nàng ta, nhưng nghĩ lại việc này cũng không phải không có khả năng, nếu như trước khi chết, lão già Thuấn kịp thời truyền lại bí quyết hạ độc cho một người...

Mạc Viên Nhiên từng nói thế gian này chỉ có hai người biết hạ kỳ độc, một người là Lưu Tích Nguyên, người còn lại tên Thuấn, nhưng nàng ta lại không biết rằng cả Thuấn và Lưu Tích Nguyên đều là gia nhân từng phục vụ trong phủ Quận Ai vương (1). Sau sự biến năm ấy, Quận Ai vương chết không minh bạch, Thuấn vội vàng ôm theo Thế Tử (2) bỏ trốn biệt tăm, tránh cho triều đình đuổi cùng giết tận. Hơn hai mươi năm đã trôi qua, có thể lão già Thuấn giờ đã xanh cỏ, nhưng sự tái xuất của kỳ độc thì chỉ khiến Lưu Tích Nguyên liên tưởng đến duy nhất một người.

Đứa trẻ mà Thuấn từng liều chết bảo vệ năm đó, huyết mạch chân chính của Quận Ai Vương - Quận Ai Thế Tử!

"Quận chúa bận tâm đến điều ấy làm gì?" Dù trong lòng đang toan tính trăm mối nhưng ngoài mặt, Lưu Tích Nguyên lại tỏ vẻ dừng dừng. Hẳn biết Vĩnh Lạc quận chúa muốn truy hỏi về kẻ hạ kỳ độc nên bèn đánh trống lảng sang chuyện khác: "Quận chúa có biết mục đích cuối cùng của ta là gì không?"

Vĩnh Lạc quận chúa ngán ngẩm nhún vai. Những ân oán hận thù của đời trước đã cuốn nàng ta vào cuộc tranh đấu này, nhưng tác phong làm việc của nàng ta khá ngẫu hứng, khi nhiệt tình, lúc thờ ơ, thực sự không phù hợp với Lưu Tích Nguyên lúc nào cũng kín kẽ chu toàn.

"Lê Tư Thành tuổi còn trẻ lại đa tình, trong hậu cung của hãn cũng không thiếu kẻ ngấm ngầm ganh đua, những mong sớm ngày mang hoàng tử. Với tình cảnh như thế, lẽ nào quận chúa cho rằng cả đời này Lê Tư Thành chỉ có một hoàng tử của Phùng Diệm Quỳnh? Ta đối phó với Phùng Diệm Quỳnh, trước là muốn hóa giải nguy cơ cho quận chúa, sau là muốn diệt trừ huyết mạch của Thái Tông, nhưng thực ra còn vì một mục đích khác."

Tư Thành đã từng nói, hãn nghi ngờ có kẻ dẫn dụ hãn hại chết chính con ruột của mình.

"Người muốn hãn phải hối hận vì đã tàn sát nhằm cốt nhục của mình?" Vĩnh Lạc quận chúa lờ mờ hiểu ra.

Lưu Tích Nguyên hài lòng gật đầu:

"Khiến cho cốt nhục tương tàn mới chính là cách trả thù thống khoái nhất. Quận chúa đừng quên, năm đó Thái Tông đã bức chết phụ vương của người như thế nào..."

"Đủ rồi!" Vĩnh Lạc quận chúa đột nhiên ngắt lời Lưu Tích Nguyên. Nàng ta đã chán ngấy cái điệp khúc hận thù mà Lưu Tích Nguyên nhồi nhét vào đầu mình ngày này qua tháng khác, rằng triều đình của Thái Tông đã bức tử phụ vương, rằng trọng trách thiêng liêng nhất của nàng ta chính là báo thù. Và để nhanh chóng kết thúc chuyện này, nàng ta giả bộ mĩa mai: "Đỗ hết mọi tội lỗi lên Phùng Diệm Quỳnh để ép Tư Thành xuống tay với đứa nhỏ, Lưu Tích Nguyên à, ta nói có sai đâu, người đúng là một con cáo già mà!"

Lưu Tích Nguyên chỉ cười mà không đáp. Hắn miễn cưỡng coi đó là một lời khen ngợi.

"Nhưng đến cuối cùng, người vẫn không ngăn được tiểu hoàng tử bình an chào đời."

Lời trước nối tiếp lời sau, giống như một gáo nước lạnh tạt vào sự huênh hoang tự đắc của Lưu Tích Nguyên. Quả nhiên sắc mặt hắn tối sầm lại, những cơ quanh trán siết chặt lấy nhau, ép cho chân mày nhếch lên dữ tợn. Nghe hắn nói mà người đối diện có cảm giác như đang nghe tiếng dã thú rít lên:

"Đều là do tên thái y họ Từ khốn kiếp đó!"

Từ Trọng Sinh từng vạch trần Hoàng Văn Bảo, tiêu hủy cả cánh đồng tử thanh thiên, nay lại giúp tiểu hoàng tử bình an chào đời, phá hỏng âm mưu của hắn vào phút chót. Thù cũ nợ mới, rồi sẽ có ngày Lưu Tích Nguyên tính toán sòng phẳng với tên họ Từ khốn kiếp này.

Thấy Lưu Tích Nguyên xoay bước bỏ đi, Vĩnh Lạc quận chúa tò mò hỏi theo:

"Người định đi đâu?"

"Làm một số chuyện nên làm."

"Điện Bảo Quang ở hướng kia."

Nghĩ hẳn muốn diệt trừ tiểu hoàng tử, nàng ta tiện mồm nhắc nhở, nào ngờ bị Lưu Tích Nguyên gạt đi:

"Điện Bảo Quang canh gác nghiêm ngặt, ta không có hứng thú với nơi đó bằng sông Nhị Hà."

Lưu Tích Nguyên đáp gọn lỏn. Chẳng bao lâu sau, thân ảnh của hắn biến mất trong màn đêm sâu thẳm. Vĩnh Lạc quận chúa lười nhác nhìn theo, đợi khi xung quanh trở lại tĩnh lặng như tờ, nụ cười nhàn nhạt trên môi nàng ta cũng vụt tắt.

"Sao ta cứ có cảm giác Lưu Tích Nguyên đang giấu ta điều gì đó."

Vĩnh Lạc quận chúa mơ hồ ngắm nghía cây đàn bầu trước mặt, ngón tay chậm rãi lướt qua sợi dây mảnh như cước rồi thuận thế gảy một nhịp trầm. Thanh âm đột ngột vang lên, lạc lõng giữa bóng tối mịt mù, chóng vánh tan biến nơi đáy hồ bạc bạc. Nhưng những hoài nghi trong lòng người con gái đó mới chỉ bắt đầu.

Lưu Tích Nguyên từng nói với Vĩnh Lạc quận chúa rằng chị gái của nàng ta đã chết, anh trai Thế Tử thất lạc không rõ tung tích, giờ trọng trách báo thù cho Quận Ai vương đều đặt cả trên vai nàng ta, nhưng với một kẻ xảo trá như Lưu Tích Nguyên, những lời này có mấy phần là sự thật?

Thanh Ngọc đi theo Vĩnh Lạc quận chúa đã lâu, đối với tâm sự của chủ nhân cũng hiểu được phần nào. Thấy Vĩnh Lạc quận chúa nhắc đến Lưu Tích Nguyên, nàng ta mạnh dạn nói thêm:

"Ngay cả việc tìm kiếm Thế Tử, Lưu Tích Nguyên cũng không muốn cho quận chúa tham dự."

Người bên cạnh nàng ta khẽ gật đầu, hiển nhiên đã sớm nghi ngờ việc này.

Không gian tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng lá rơi trên thềm gạch.

Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, bên khung cửa sổ mới nghe thấy tiếng người thở dài:

"Thôi bỏ đi, có lẽ ta quá đa nghi thôi. Thanh Ngọc, vừa rồi người không sao chứ?"

Nghĩ đến tình cảnh vừa nãy, khi mà thanh kiếm trong tay Lưu Tích Nguyên chỉ cách cổ mình có vài phân, Thanh Ngọc vẫn chưa hết sợ:

"Con không sao, cũng may có quận chúa."

"Người là người của ta, ta tuyệt đối không để Lưu Tích Nguyên làm khó dễ người đâu."

Vĩnh Lạc quận chúa khẽ vỗ vai trấn an Thanh Ngọc. Khi Vĩnh Lạc quận chúa thật lòng mỉm cười, vẻ sắc sảo chết chóc không còn nữa, thay vào đó là phong tư yêu kiều đến ngây ngất lòng người. Thái Thanh Ngọc ngược nhìn lên, khóe mắt đã bắt đầu rưng rưng.

Nhớ lần trước, Thái Thanh Ngọc để Lý Lượng chạy thoát, Lưu Tích Nguyên cũng hùng hổ đòi lấy mạng nàng ta. Nàng ta may mắn thoát khỏi trừng phạt, một phần nhờ nhát kiếm "chứng minh" của Lê Khải Triều, nhưng phần lớn là có Vĩnh Lạc quận chúa đứng ra bảo vệ.

Lưu Tích Nguyên, muốn giết Thanh Ngọc, người giết ta trước đi!

Thái Thanh Ngọc vẫn nhớ như in vẻ mặt dõn dẻ đáng sợ của Lưu Tích Nguyên lúc thu kiếm về.

"Quận chúa đối tốt với con quá!" Thái Thanh Ngọc nghẹn ngào.

Vĩnh Lạc quận chúa hơi hạ giọng:

"Người mà ta coi như chị em, ta tự khắc sẽ dùng chân tình để đối đãi. Thanh Ngọc, đêm nay mệt mỏi cho người rồi."

Thanh Ngọc lập tức quỳ xuống:

"Xin quận chúa hạ lệnh!"

Người trước mặt cười mà như không cười:

"Theo dõi Lưu Tích Nguyên. Ta muốn biết hẳn định giở trò quỷ gì."

Thanh Ngọc hiểu ra, cung kính cúi đầu rồi theo lối cũ trở về cung Thọ Am.

Hậu đình chỉ còn lại một mình Vĩnh Lạc quận chúa. Mắt phượng đẹp mê hồn chìm đắm trong khoảng tối vô tận, cơ hồ hiện tồn một tia bất an.

Lưu Tích Nguyên sẽ rời cung. Hẳn thực sự muốn trút giận?

Liệu rằng cơn thịnh nộ của hẳn sẽ trút lên ai? Lên tiểu hoàng tử? Lên Nguyễn Hoàng Lan? Hay lên chính Lê Tư Thành?

Ngày mai, chỉ e sóng gió sẽ lại nổi lên...

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 50: Độc tiễn.)

...

Chú thích:



(1) Quận Ai vương Lê Tư Tề: Một nhân vật lịch sử có thật, con trai trưởng của vua Lê Thái Tổ Lê Lợi. Hiện tại, vì một số lí do nên mình sẽ không chú thích quá kỹ về nhân vật này, các bạn có thể tìm hiểu thêm về cuộc đời của ông trên google. :)))

(2) Thế Tử: Tước hiệu dùng cho con trai của thân vương thời phong kiến. Thế tử là một danh từ chung chỉ người, không phải tên riêng, nhưng với mục đích nhấn mạnh, cho phép mình viết hoa danh từ chỉ nhân vật phản diện bí ẩn cuối cùng trong Thiên hạ kỳ duyên.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 50: Độc Tiễn

(Kích động khiến Lưu Tích Nguyên run rẩy, thậm chí suýt đánh rơi cả cung tên trong tay. Hắn cứ chăm chăm nhìn người kia, bao nhiêu liên tưởng không ngừng chấp nối, mãi sau đó mới bật được thành tiếng:

"Thế tử?"

Người kia cười cười, không có ý phủ nhận.

"Lưu sư phụ, ta biết ngài vất vả tìm ta, nhưng vẫn là ta tìm thấy ngài trước.")

...

Chậu hoa cúc đặt trên bệ cửa sổ trở nên nhợt nhạt hơn dưới ánh nắng đầu đông âm đạm. Nào ai biết Hoàng Lan đã thức trắng đêm mà vẫn không sao quên được ánh mắt trước khi chết của Phùng Diễm Quỳnh. Bi thương tột cùng, tiếc hận tột cùng mà dường như cũng mãi nguyện tột cùng, đó là ánh mắt của người cả đời trầm luân trong ảo mộng, đến phút tỏ tường nhân sinh thì đã vĩnh viễn không thể vãn hồi.

Ánh mắt ấy... thực sự rất ám ảnh!

Khi Tư Thành bước vào, Hoàng Lan đang mệt mỏi gục đầu lên cánh tay. Cảnh tượng ấy khiến hắn hơi mũi lòng, bực dọc trong người cũng tiêu tan quá nửa. Hắn kéo Hoàng Lan lại gần và để đầu nàng ngã trọn trên vai mình. Hoàng Lan biết người đến là ai nên chỉ cựa mình rất khẽ. Chẳng nguyện

cầu gì cao sang, tất cả những gì nàng cần chỉ là một bờ vai đủ vững chắc để mà an tâm dựa vào.

"Nếu mệt quá thì ngủ một giấc đi!" Thanh âm vang vọng bên tai sao mà bình thản, nghe kiểu gì cũng không giống của người đã thức trắng cả đêm: "Trẫm biết nàng vẫn còn day dứt chuyện tối qua, nhưng người chết không thể sống lại, Ngọc tiếp dư đã ra đi thanh thản rồi."

Thanh thản ư? Vẻ mặt ngậm cười ấy, tiếng gọi tên bệ hạ yếu ớt ấy, liệu Phùng Diễm Quỳnh đã thực sự thanh thản?

Ngẩng đầu nhìn vị đế vương trầm uy, giọng nàng giống như đang lạc ở nơi xa xôi nào đó:

"Mới hơn một tháng mà sao thiệp cứ cảm tưởng như đã qua một năm dài đằng đẵng. Trước là Ngọc Huyền, rồi đến những người dân vô tội trong xã Thiên Bình, bây giờ là Phùng Diễm Quỳnh, thiệp luôn tự hỏi đến khi nào thì những chuyện chết chóc này mới chấm dứt? Ở thời đại này, bình yên cũng khó cầu đến thế sao?"

Ngọc Huyền, Hoàng Văn Bảo, Phùng Diễm Quỳnh... cái chết của từng người cứ lần lượt hiện ra trước mắt Hoàng Lan. Trong số đó, có người khiến nàng thương, có kẻ khiến nàng hận, nhưng chung quy lại, nàng không hoàn toàn oán hận một ai. Mọi chuyện xảy ra trên đời đều có căn nguyên của nó. Nào có ai vừa sinh ra đã mang tâm địa hại người? Nhân quả vốn rất công bằng, kẻ gieo gió đã phải gặt bão, Hoàng Lan không mù quáng đến mức đánh đồng thiện và ác, chỉ là, nếu có thể, nàng vẫn muốn cho mọi người một cơ hội để làm lại từ đầu.

Nếu Hoàng Lan bị những biến cố dồn dập dạo gần đây ám ảnh thì Tư Thành mới thực sự là kẻ vững tâm. Đối với người từng kinh qua những trận cung biến khiến nhật nguyệt đổi dời, từng chứng kiến cảnh cốt nhục tương tàn như hãn, chết chóc đã không còn là một khái niệm gì đó quá khó chấp

nhận. Cái chết của Phùng Diệm Quỳnh tuy khiến hấn bận lòng, nhưng bận lòng và thương cảm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chấp nhận con của nàng ta, ban cho nàng ta phong hiệu, đối với Phùng Diệm Quỳnh mà nói, Tư Thành coi như đã tận tình tận nghĩa rồi. Ngược lại, điệu bộ rầu rĩ do cả đêm mất ngủ của Hoàng Lan mới là điều khiến hấn day dứt.

"Có trẫm ở đây, đừng sợ."

Rồi Tư Thành choàng tay ôm lấy Hoàng Lan, dùng áo bào rộng lớn của mình để che chở cho nàng khỏi những cơn gió lạnh đầu đông đang len lỏi qua khung cửa nhỏ. Hình như Hoàng Lan còn định nói thêm gì đó nữa, nhưng trong khoảnh khắc Tư Thành ôm chặt lấy nàng, dịu dàng dùng vòng tay của mình để sưởi ấm cho nàng, tất cả những trăn trở kia đều trở nên vô nghĩa. Nép mình trong lòng hấn, Hoàng Lan mơ hồ nghe được tiếng trái tim truyền tới, ấm áp và có phần loạn nhịp.

Mà khoan! Loạn nhịp?

Căn phòng rộng lớn mà trống trải. Cung nhân biết ý đều đã lui cả ra ngoài.

"Hoàng Lan..."

Cách Tư Thành ôm lấy nàng, gọi tên nàng, cảm tưởng như gọi cả đời cũng không đủ. Hoàng Lan mông lung ngẩng đầu lên, chỉ thấy vị đế vương vốn trầm uy đang chăm chú nhìn mình, khóe mắt còn đượm ý cười.

"Chắc nàng cũng biết, hậu cung vẫn hơi ít trẻ con."

Hấn bỗng nói một câu chẳng liên quan đến đề tài. Hoàng Lan khó hiểu đáp lại:

"Không phải đã có một tiểu hoàng tử của Phùng Diệm Quỳnh rồi sao?"

Tư Thành bất lực ôm trán. Cô nàng Nguyễn sung nghi này, bình thường cũng coi như nhanh ý, vậy mà những lúc quan trọng lại tối dạ một cách khó hiểu!

"Ý trẫm là..." Vòng vo chán chê, cuối cùng Tư Thành vẫn phải nói thẳng: "... trẫm muốn một đứa con của hai chúng ta."

Phản ứng bật dậy của Hoàng Lan còn nhanh hơn chớp giật, và ánh mắt nàng dành cho Tư Thành thì chẳng khác gì đang nhìn người sao Hỏa. Tư Thành một lần nữa thở dài:

"Trẫm không quên những gì mình đã nói với nàng, rằng trẫm muốn dành cho nàng một hôn lễ long trọng khi trở về Nhữ Hiên các. Nhưng trải qua chuyện của Ngọc tiếp dư, trẫm nhận ra rằng mệnh kiếp của con người thật mong manh, sinh tử càng không thể đoán định. Hai lần để vuột mất nàng, đối với trẫm là quá đủ rồi." Thấy Hoàng Lan vẫn trừng trừng nhìn mình, Tư Thành ngán ngẩm cười khỗ: "Đừng nhìn trẫm như thế! Trẫm tuy ghét chờ đợi nhưng càng không phải kẻ độc đoán, sẽ không gượng ép nàng nếu nàng chưa sẵn sàng đâu."

Hoàng Lan đã từng trách Tư Thành thiếu nhẫn nại, nhưng khi đối diện với nụ cười trầm ấm của hắn, nhớ lại khoảnh khắc nép mình trong lòng hắn, nàng càng thêm thấm thía rằng cảm xúc không phải thứ dễ dàng thỏa hiệp, và có những khi, chờ đợi còn khó hơn từ bỏ.

Lời nói của Từ Trọng Sinh ngày ấy lại vang lên, như một dư âm thúc giục đầy ám ảnh.

Đời người ngắn ngủi lắm! Nhiều khi chúng ta cứ tưởng mình đã nắm trong tay tất cả, đến khi ngoảnh đầu nhìn lại mới biết tất cả chỉ là hư không. Nguyễn sung nghi, bệ hạ là vị vua tốt, chỉ hai chữ thôi: "trân trọng!", mong cô hãy nhớ kĩ.

Nhữ Hiên các, cái chết của Phùng Diễm Quỳnh, những toan tính lừa lọc kia... tất cả đều hóa thành bọt biển rồi tan biến dưới vạn trùng sóng vỗ. Đôi má thiếu nữ đã đỏ ửng lên tự lúc nào, không rõ vì cái lạnh đầu đông hay vì quá ngỡ ngàng ngừng, nhưng những gì nàng sắp nói ra thì lại rõ ràng đến kì lạ:

"Tại sao chúng ta cứ mãi bị trói buộc bởi những lời hứa hẹn xa vời, trong khi từng giây từng phút ở bên cạnh nhau mới là điều quý giá nhất? Tư Thành, thiếp nói cho chàng biết, thiếp cũng ghét phải chờ đợi!"

Tư Thành bật cười hạnh phúc. Hóa ra nàng cũng như hẳn, cả hai đều ghét phải đợi chờ.

Một tay giữ chặt eo Hoàng Lan, Tư Thành nâng cằm nàng lên và bắt đầu tham lam phủ kín môi nàng. Nụ hôn này dịu ngọt hơn lần hẳn hôn nàng ở triền đê sông Nhị Hà, cũng cháy bỏng hơn so với lúc hai người họ cùng ngồi trong hành cung ngắm hoa sen nở; nó giống như những hạt mưa rào mùa hạ, tươi mát mà vội vã, mang theo tất cả những khao khát vẫn bị vùi lấp bấy lâu, nay bùng tỏa và trào dâng mãnh liệt. Bị Tư Thành nhỏ nhen chọc ghẹo, Hoàng Lan vốn đang định đáp trả lại thì bỗng nhiên đầu lưỡi truyền đến cảm giác hơi tê tê, ngẩng đầu lên đã thấy Tư Thành tinh quái nhìn mình, nàng nhin không được liền cắn hẳn một cái, kết quả không những không chọc giận được Tư Thành mà chính nàng còn bị hắn ôm chặt hơn, đồng thời đẩy lưng nàng áp sát vào tường.

"Ngoan, đừng giận nữa." Tay hắn bắt đầu di chuyển lên vành tai, động tác mân mê như kẻ đói lòng bắt gặp một viên ngọc quý: "Trẫm sẽ nhẹ nhàng hơn."

"Có quý mới tin lời chàng!"

Nói thì nói vậy nhưng Hoàng Lan cũng bắt đầu bị nhấn chìm trong sự ôn nhu mà Tư Thành mang lại. Nàng choàng tay qua cổ hắn, mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau và say đắm đáp lại từng nụ hôn gấp gáp của hắn. Có

cái gì đó dịu ngọt rơi trên đầu môi, mang theo cả dư vị nóng ấm của một cơ thể đang hùng hực cháy. Không chút do dự, Hoàng Lan đón lấy rồi nuốt trọn vào trong.

Cảm giác ấy, là đan quyện, là hòa hợp...

Chợt thấy người con gái trong lòng mình run rẩy, Tư Thành vội vàng buông Hoàng Lan ra.

"Nàng sao vậy? Vẫn còn mệt ư?"

Hoàng Lan rưng rưng lắc đầu, miệng nàng cười nhưng mắt nàng ngấn lệ:

"Con người ta vẫn có thể khóc khi hạnh phúc mà. Được gặp lại chàng, thiếp đã mãn nguyện lắm rồi."

Thiếp vượt ngàn dặm xa xôi, vượt qua cả ngàn năm để đến bên chàng, Tư Thành à, chàng có hiểu không?

"Trầm hiểu."

Giây phút để vương trầm ấm nhìn nàng, mỉm cười với nàng, nàng tin rằng thế gian này thực sự có thứ gọi là tâm ý tương thông.

Không đành lòng nhìn Hoàng Lan rơi lệ, dù đó là những giọt lệ của hạnh phúc, Tư Thành bèn lấy ra một chiếc khăn tay để lau nước mắt cho nàng. Hãn quên sao được người con gái mỗi buổi chiều ngồi đợi cơm hãn trong Nhữ Hiên các, cảm giác bình yên như người vợ đợi chồng trở về. Hãn quên sao được người con gái vì hãn mà lấy ân báo oán, vì "chỉ cần đứa trẻ là con của chàng, thiếp nhất định không cảm thấy thiệt thòi". Hãn càng không thể quên, nàng dù lưu lạc chân trời góc bể vẫn nhớ về hoàng cung, dẫn lòng cắt đứt với Nguyễn Trường Giang để trở về bên hãn.

Còn rất, rất nhiều điều nữa, nhưng Tư Thành không muốn nghĩ tiếp. Hắn bế bổng Hoàng Lan lên rồi lặng lẽ bước vào phòng trong.

Dưới ánh nến mờ ảo, Hoàng Lan gần như không tin nổi vào mắt mình nữa. Màu đỏ chói mắt ấy, chữ hi bình an dán khắp nơi ấy... đây chẳng phải phòng tân hôn hay sao?

Tư Thành đắc ý cười:

"Dù không phải Nhữ Hiên các thì phòng tân hôn của trẫm và ái phi cũng không thể sơ sài được."

Hoàng Lan xám mặt lại. Hóa ra đối phương đã dọn đường sẵn để nàng tự chui đầu vào giọ, có điều bây giờ quay đầu đã quá muộn, chưa kể đến việc nàng thực sự chẳng muốn quay đầu.

...

Phòng tân hôn được bài trí rất tinh tế. Chăn nệm đều thêu hình uyên ương, bốn đỉnh màn thắt nơ cầu phúc, trên tường dán chữ hi, nhìn xa như thể căn phòng được nhuộm trong son đỏ. Nến trong phòng không sáng quá, đủ để Hoàng Lan nhìn rõ gương mặt tuấn tú quen thuộc vẫn xuất hiện trong giấc mơ của nàng hàng đêm. Có một chậu hoa hồng rất lớn đặt giữa phòng, tất cả đều là hoa hồng nhưng, từng cánh hoa đỏ mịn yêu kiều, dưới ánh nến mờ ảo càng thêm phần lung linh, thanh nhã.

"Trẫm nhớ nàng từng nói ở chỗ nàng, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu."

Lời nói ngày ấy thoáng qua như gió thổi, chỉ có Tư Thành vẫn luôn ghi nhớ kí trong lòng. Hoàng Lan hạnh phúc nhìn chậu hoa hồng được ai đó chuẩn bị tỉ mỉ, càng lúc càng phát hiện con người Tư Thành kì thực chu đáo và lãng mạn hơn nàng tưởng rất nhiều.



Đặt Hoàng Lan xuống giường, Tư Thành bắt đầu nhấn chìm nàng trong những nụ hôn vụn vặt. Hình như hẳn đã quên hai người họ vừa quyến luyến thế nào bên cửa sổ, hoặc cũng có thể hẳn cảm thấy bấy nhiêu quyết luyến vẫn chưa đủ, những nụ hôn trù mẫn cứ rơi xuống người Hoàng Lan. Vành tai, vầng trán, gò má, đặc biệt là bờ môi mềm mịn kia, đâu đâu cũng đọng lại dấu ấn cuồng si của hẳn. Lúc hẳn hôn lên hõm cổ nàng, Hoàng Lan gần như không còn tâm trí để suy nghĩ về bất cứ chuyện gì nữa. Ân oán tình thù, nàng nguyện mặc kệ hết thảy. Nàng ôm ghì lấy hẳn rồi kéo hẳn về sát phía mình, như thể sợ rằng chỉ cần buông tay ra là hẳn sẽ biến mất.

Mãi lâu sau đó, Tư Thành mới ngừng lại. Hẳn chống tay nhõm dậy, thích thú nhìn người con gái trong lòng mình.

"Chàng nhìn cái gì?"

Lần thứ hai trong cùng một ngày, Hoàng Lan bị ánh mắt của Tư Thành trêu chọc. Cách hẳn nhìn nàng không hề tàng ẩn dục vọng, ngược lại cực kì bình lặng, nhưng chính sự bình lặng ấy lại khiến nàng có cảm giác hẳn đang muốn nuốt trọn lấy mình...

"Nàng đẹp lắm!" Hẳn xoa xoa cổ tay Hoàng Lan: "Thậm chí Hạ chiêu dung cũng không đẹp bằng nàng."

Hậu cung tuyệt sắc Hạ Diệp Dương? Biết Tư Thành cố ý trêu chọc mình, Huyền lờm hẳn một cái sắc lém rôi lăm bậm:

"Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi."

"Trẫm chưa gặp Tây Thi của người phương Bắc, nhưng chắc chắc nàng ta cũng không đẹp bằng nàng."

Hoàng Lan hết nói nổi. Người trước mặt lại tham lam cuốn lấy môi nàng.

Trong khoảnh khắc triền miên ấy, giọng nói của ai kia không quên mang theo âm điệu dụ dỗ mê hoặc:

"Sinh cho trăm một đứa con nhé, được không?"

"Hậu cung của chàng đâu phải chỉ có mình thiếp..."

"Con của nàng không giống với con của người khác." Tư Thành yêu chiều mỉm cười: "Con của bọn họ là hoàng tử hoàng nữ, còn con của nàng sinh ra sẽ là thái tử của Đại Việt."

Con của bọn họ là hoàng tử hoàng nữ, con của nàng sinh ra sẽ là thái tử của Đại Việt!

Một lời nói ra, còn hơn cả hứa hẹn, đó là sự tín nhiệm tuyệt đối của đấng quân vương cửu ngũ chí tôn.

Dù ngoài trời rất lạnh nhưng trong phòng lại ấm áp đến kì lạ. Ánh nến hắt bóng rèm chướng đồ lên vách tường, đung đưa thành từng quãng sáng nhàn nhạt. Cùng với ánh nến sắp tàn, màn lụa cũng bắt đầu buông rủ. Khung cảnh mộng mị đến mức kẻ kiên nhẫn nhất cũng chẳng muốn đợi chờ.

Váy áo nhẹ nhàng trút xuống. Động tác của Tư Thành tỉ mỉ từng chút một, nâng niu người trong lòng như bảo vật. Hoàng Lan cuộn mình lòng hẫng, tuy rất muốn ngoan ngoãn hợp tác nhưng chẳng hiểu sao mỗi khi bàn tay ấy chạm tới, dù vô tình hay hữu ý, việc duy nhất nàng có thể làm là ngượng ngùng quay mặt đi. Biết cô nàng Nguyễn sung nghi này xấu hổ, Tư Thành bèn kiểm chuyện băng quơ hồng khiến nàng xao nhãng và quên đi thực cảnh mỗi lúc một trần trụi trước mắt.

Hắn vẫn không quên, đây là lần đầu tiên của nàng.

Một người con gái ban ngày dù có cá tính đến đâu thì khi ở trong hoàn cảnh này cũng sẽ mềm nhũn như một chú thỏ con. Hoàng Lan ngần ngại nhìn mình rồi lại nhìn lên Tư Thành, mặt đỏ bừng lên, bất giác chỉ muốn những cây nến ngoài kia tắt luôn đi, đừng chiếu sáng thêm nữa!

Như những hạt mưa rào mùa hạ, từng nụ hôn vụn vặt cứ không ngừng rơi xuống, tưới mát tấm thân mềm mại, nóng bỏng. Áo mộng được thêu dệt bởi những cánh hoa màu đỏ thắm, chìm đắm trong tư vị ngọt ngào.

Lúc cơ thể hai người chính thức hòa làm một, nàng đau đến mức muốn hét lên, nhưng Tư Thành đã kịp thời nắm chặt tay nàng, xoa dịu nàng bằng một nụ hôn ngọt ngào lên vầng trán.

Tiên cảnh mở ra, khiến cho ai đó mê mẩn đến quên cả lối về...

...

Mệt mỏi cả ngày, Hoàng Lan ngủ một mạch đến tận đầu giờ Ngọ mới dậy. Mở mắt ra, chậm rãi đón ánh nắng ban trưa dịu dịu, hít hà hương hoa thơm ngát ngoài vườn thối tới, sau đó mới phát hiện ra bên cạnh mình còn có một người khác nữa, người ấy nằm quay mặt về phía mình, đầu gối lên tay, cứ thế nhìn mình thật say đắm, gương mặt tuấn mỹ phảng phất ý tứ yêu chiều, cảm giác này... thực sự khiến người ta ngạt thở!

Thực ra Tư Thành đã dậy từ trước đó rất lâu, nhưng hắn không vội rời đi mà cố tình nán lại ngắm Hoàng Lan ngủ, thỉnh thoảng buồn buồn lại đưa tay vén đi sợi tóc rủ trước trán nàng ra hoặc mân mê nghịch ngợm tay nàng. Giờ hắn mới phát hiện ra những sở thích của mình toàn liên quan đến Hoàng Lan: hắn thích vuốt tóc nàng, thích ngắm nàng ngủ...

Hoàng Lan đã quen với việc mở mắt ra thấy Tư Thành đang nhìn mình. Nhớ lại khoảnh khắc triền miên vừa trải qua, tự nhiên nàng cảm thấy Tư Thành cực kì đáng ghét. Nàng mặc kệ nụ hôn "chào ngày mới" của hắn rồi tiếp tục vùi mặt vào trong chăn, thực ra là ngượng nhiều hơn giận.

"Vẫn còn giận trẫm?"

Hoàng Lan khịt khịt mũi, hàm ý "biết rồi mà còn hỏi".

"Ái phi đừng giận." Tư Thành cười cười rồi tiện tay xoa nhẹ đầu nàng, giọng điệu cực kỳ mờ ám: "Lần sau trẫm hứa sẽ nhẹ nhàng hơn, cùng lắm thì đối xử với nàng như chăm gà con mới nở."

Nói xong, hoàng thượng để cung nữ hầu hạ mình mặc quần áo, bỏ lại Nguyễn sung nghi mặt đần thối ngồi trên giường. Hoàng thượng còn nói, tay chân Nguyễn sung nghi vụng về, không thích hợp với mấy công việc hầu hạ kiểu này.

"Chàng... biến đi!" Thẹn quá hóa giận, Hoàng Lan uất ức nghiêng răng, tiện tay quơ một chiếc gối ném về phía hắn.

Xưa nay không có phi tần nào dám mở miệng đuổi hoàng thượng như Nguyễn sung nghi. Hai cung nữ đang chỉnh đai áo cho Tư Thành sợ đến vã mồ hôi, thầm nghĩ Nguyễn sung nghi này cũng quá ngông cuồng rồi. Nhưng Tư Thành không hề tức giận. Hắn tỉnh bơ nhìn Hoàng Lan:

"Khỏi cần nàng đuổi. Trẫm có việc phải đi bây giờ. Mà nàng cũng chuẩn bị đi, tối nay chúng ta sẽ hồi cung."

Mặt ai đó càng đần hơn.

...

Tư Thành đi rồi, cung nữ liền bưng nước hoa hồng vào cho Hoàng Lan rửa mặt. Một cung nữ vừa chải tóc cho Hoàng Lan vừa hớn hờ khoe:

"Bệ hạ thức dậy từ rất sớm, nhưng lúc chúng con định vào hầu ngài hồi cung, ngài nói muốn ở bên lệnh bà một lúc nữa. Có thái giám nói to một chút còn bị bệ hạ quở trách vì sợ làm lệnh bà thức giấc đấy."

Một người con gái sẽ rất dễ chạnh lòng nếu buổi sáng đầu tiên thức giấc mà không có người con trai của mình ở bên cạnh. Tư Thành hiểu điều đó nên cố tình chờ Hoàng Lan tỉnh dậy rồi mới rời đi. Hoàng Lan lựa một chiếc trâm ngọc đẹp nhất để cung nữ cài lên tóc cho mình, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

...

Sông Nhị Hà về đêm, cảnh vật thanh sơ mà đẹp đến nao lòng.

Dù tháng mười hai bóng tối buông nhanh, dù ánh trăng không đủ sức rọi sáng cả nhân gian thì từng đường nét hoang dại mà trinh nguyên của dòng sông xưa cũ vẫn hiện rõ trước mắt kẻ hữu tình. Đứng bên này sông và phóng tầm mắt trông sang, người ta có thể trông thấy những rặng tre già đang trầm mặc nghiêng mình dưới vầng trăng bàng bạc. Cỏ lau ven bờ cũng vươn mình hứng lấy ánh trăng, thi thoảng lại thích thú cựa mình rất khẽ rồi cúi nhìn mặt nước loang loáng ánh bạc, vẻ buông rủ hờ hững như mái tóc non tơ của người thiếu nữ đương độ xuân thì. Tiếng mõ của thuyền chài gọi nhau mỗi lúc một thưa dần rồi mất hút trong màn đêm sâu thẳm. Gió nơi đâu thổi tới, đẩy thuyền ai nhẹ trôi giữa sông trăng bát ngát. Đâu đó có tiếng ếch đồng xa vọng lại, vắt ngang bóng tối tịch mịch bằng bản tự khúc mơ hồ.

Sóng nước vỗ dập dềnh vào mạn thuyền, hòa cùng nhịp chèo trầm lắng, đem tới một loại cảm giác chênh vênh mới mẻ. Thuyền đi tới đâu, khung cảnh như mở rộng ra tới đó. Nhị Hà giống như một người mẹ hiền đang dang rộng cánh tay, trù mến ôm đứa con thơ vào lòng.

Lịch sử vạn biến. Chỉ có Nhị Hà vẫn bất biến cùng thời gian.

Đứng trên mũi thuyền, Hoàng Lan khoan khoái tận hưởng hương đêm còn sót lại. Nàng đã từng đi thuyền trên sông Hồng hàng trăm lần nhưng đây là lần đầu tiên nàng được trải nghiệm cảm giác ấy vào buổi đêm, hơn

nữa còn ở một thời điểm cách nơi nàng thuộc về hàng thế kỷ. Tác giả của ý tưởng hồi cung bằng đường thủy chính là Tư Thành. Biết Hoàng Lan vẫn bị chuyện của Phùng Diễm Quỳnh ám ảnh, hẳn bèn dẫn nàng đi du sơn ngoạn thủy cho khuây khỏa tâm hồn.

Đầu thuyền lộng gió. Sợ Hoàng Lan lạnh, Tư Thành liền khoác thêm cho nàng một chiếc áo choàng. Mọi quan hệ của hai người họ đã chính thức chuyển sang một giai đoạn mới. Cứ mỗi lần nhớ lại kí ức ngọt ngào kia, Hoàng Lan lại cảm thấy lòng mình rạo rực như đóa hoa vừa tắm mình trong cơn mưa rào đầu hạ.

"Đang ngắm gì mà say mê vậy?"

Thuận theo hướng nhìn của Hoàng Lan, Tư Thành ngược mắt trông về chân trời phía xa, chỉ thấy sóng nước mịt mù và làng mạc lác đác ẩn hiện sau như rặng sương mờ.

"Thiếp đang ngắm giang sơn Đại Việt." Hoàng Lan nhoẻn miệng cười: "Mảnh đất này, dòng sông này, hóa ra cũng có lúc thanh bình như thế!"

Tư Thành trầm ngâm:

"Thanh bình là ở trong tâm. Chỉ cần tâm tĩnh, mắt nhìn vạn sự sẽ thấy thanh bình."

Thuyền rồng chậm rãi rẽ sóng. Cảnh vật cứ thế lùi lại như thước phim tua ngược.

Hoàng Lan đang miên man ngắm cảnh thì chợt thấy có cái gì đó chạm vào tay mình. Ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện một vật gì đó nho nhỏ màu xanh ngọc đang lắc lư giữa không trung, Tư Thành thì cầm một đầu dây, thủng thẳng mỉm cười:

"Có cái này cho nàng."

Đó là một miếng ngọc hình trái tim, chỉ lớn hơn quả nho một chút nhưng chất ngọc bóng mịn thuần khiết, mơ hồ tỏa ra ánh sáng xanh giữa đêm tối, hiển nhiên là vật thượng hạng. Hoàng Lan thích thú đưa tay đón lấy, khi ngón tay vừa chạm đến liền có cảm giác bề mặt miếng ngọc hơi ráp, hóa ra trên ngọc có khắc chữ. Vì trời tối nên nàng không biết chữ ấy viết gì, nhưng cảm giác đây là quà tặng của Tư Thành đã đủ khiến nàng thấy ấm áp rồi.

Hắn không những không quên hoa hồng mà còn nhớ cả hình trái tim là biểu tượng của tình yêu...

Thấy Hoàng Lan có vẻ thích miếng ngọc, Tư Thành ung dung lấy ra một miếng ngọc... giống y hệt rồi đặc ý nói:

"Đây là ngọc uyên ương. Uyên ương phải đi thành đôi, ngọc này cũng vậy, hai người chúng ta mỗi người giữ một nửa, trăm giữ miếng ngọc khắc tên nàng, nàng giữ miếng ngọc khắc tên trẫm. »

Hóa ra dòng chữ khắc trên miếng ngọc là tên húy của đương kim hoàng thượng! Hoàng Lan cố bụm miệng cười. Lê Tư Thành, hẳn học ở đâu mấy trò lãng mạn này vậy?

"Mấy hôm trước thấy chàng bí mật triệu nghệ nhân đến, hóa ra là làm quà tặng thiệp."

Tư Thành trong lòng cực kỳ đặc ý nhưng vẫn cố ra vẻ:

"Ai tặng nàng? Trẫm chỉ nhờ nàng giữ hộ một món đồ quý giá thôi. Tốt nhất là nàng giữ cho cẩn thận, chẳng may để mất, trẫm sẽ trừng trị nàng."

Ta trao thứ quý giá nhất của ta cho nàng, không phải miếng ngọc vô tri ấy, mà là trái tim của ta, ước nguyện của ta, vĩnh viễn nắm tay nàng nhìn ngắm giang sơn tươi đẹp này.

Hoàng Lan thì vẫn ngăm ngúa miếng ngọc như si như mê. Một lúc sau, nàng thoả mái ngả đầu vào vai Tư Thành, trong tim lúc này chỉ còn lại cảm giác bình yên.

...

Đặng Phúc đã đến đây được một lúc nhưng trông thấy hoàng thượng và Nguyễn sung nghi tình tứ ngăm trắng, y không có gan xông ra làm kì đà cản mũi.

Rời cung hơn một tháng, nay Hoàng Lan mới gặp lại Đặng Phúc. Vẫn dáng vẻ hiền lành phúc hậu ấy, thái giám tổng quản họ Đặng chính là người thân tín nhất bên cạnh Tư Thành. Hoàng Lan nhớ Tư Thành từng nói hẳn cho Đặng Phúc hồi cung trước để xử lí mấy việc lặt vặt. Nay Đặng Phúc xuất hiện ở đây, hiển nhiên cũng là tuân theo chỉ thị của Tư Thành.

Trộm nhìn miếng ngọc đẹp đẽ trong tay Nguyễn sung nghi, Đặng Phúc hiểu ra không ít chuyện, nhưng rồi y nhanh chóng dẹp những suy nghĩ vẫn vơ ấy sang một bên để nói vào chủ đề chính:

"Bẩm bệ hạ, Nguyễn Anh Vũ bỏ trốn rồi ạ."

Chân mày Tư Thành hơi nhíu lại. Hẳn hỏi cận kề sự tình, mới biết Nguyễn Anh Vũ đã thoát khỏi tầm mắt của Bảo ứng quân và lén bỏ đi từ lúc chập tối. Y là Phong Vân kỳ sĩ, lại mang thân phận con trai nghịch thần, hoàng thượng không hạ ngục y đã là nhân nhượng lắm rồi, nay y âm thầm bỏ đi, đúng là tội chồng thêm tội.

"Có cần cử truy binh đi bắt hẳn lại không ạ?" Mãi không thấy Tư Thành có phản ứng gì, Đặng Phúc bạo gan hỏi thêm một câu.

Cử truy binh đi bắt Nguyễn Anh Vũ? Hoàng Lan giật nảy mình, đang định khuyên can Tư Thành thì đột ngột thấy hẳn lắc đầu:



"Không cần!"

"Nhưng mà bệ hạ..."

"Nguyễn Anh Vũ sẽ không bỏ trốn đâu. Y chỉ trở về Viên Diệp cư để sắp xếp cho Mạc Viên Nhiên thôi. Cứ mặc kệ y, khi nào xong việc y sẽ tự khắc quay lại."

Cũng như Tư Thành, Hoàng Lan có một niềm tin gần như tuyệt đối dành cho Nguyễn Anh Vũ. Con người ấy chí khí ngút trời, là chân quân tử giữa vạn người trong thiên hạ, sao có thể làm ra loại chuyện bỏ trốn hèn nhát? Hơn nữa, mất bao nhiêu công sức mới thuyết phục được Tư Thành điều tra lại vụ án Lệ Chi viên, giờ y bỏ trốn, chẳng khác nào đem công sức đổ xuống sông xuống bể. Chuyện mất nhiều hơn được ấy, Hoàng Lan tin Nguyễn Anh Vũ không bao giờ làm.

Sóng vẫn vỗ vào hai bên mạn thuyền. Mặt sông loang loáng ánh trăng vàng.

...

Tư Thành nói không sai. Nguyễn Anh Vũ không có ý định bỏ trốn. Chẳng qua tính y vốn cô ngạo lại quen hành sự đơn độc, nếu y muốn trở về Viên Diệp cư thì ông trời cũng không thể ngăn cản chứ đừng nói đến vài tên lính Bảo ứng quân.

Lần này trở về Viên Diệp cư, Nguyễn Anh Vũ chọn đường thủy. Đi đường thủy nhanh hơn và cũng kín đáo hơn đường bộ rất nhiều.

Bỗng đâu phía trước xuất hiện một đoàn thuyền kì lạ. Thuyền nhỏ, mái chèo khua rất nhẹ, những người đứng cảnh giới ở mũi thuyền mặc trang phục dạ hành, hông đeo đao lớn, đầu đội nón lá lụp xụp, rõ ràng là không muốn để lộ diện mạo. Trời khuya sông vắng, chúng không hề để ý tới Nguyễn Anh Vũ mà chỉ một mạch xuôi thuyền về phía ngược lại.

Nhiều năm lăn lộn giang hồ, sát khí chính là một trong những thứ mà Nguyễn Anh Vũ nhạy cảm nhất.

Bọn người này mang theo sát khí!

Linh cảm có chuyện chẳng lành, Nguyễn Anh Vũ vội vàng quay mũi thuyền trở lại nơi mà y vừa xuất phát đúng một canh giờ trước đó.

...

Tư Thành và Hoàng Lan vẫn sánh vai nhau đứng trên mũi thuyền, cùng chiêm ngưỡng bầu trời đêm tinh tú tuyệt diệu. Trời cao gió nhẹ, khung cảnh bình yên quá đỗi, thành ra không ai để ý đến một đoàn thuyền nhỏ đang lẳng lẳng khua mái chèo gần đó.

...

Cung nữ không được phép tùy tiện xuất cung, nhưng quy định đó chưa bao giờ đúng với Thái Thanh Ngọc. Nàng ta nhận lệnh của Vĩnh Lạc quận chúa, âm thầm theo chân Lưu Tích Nguyên ra khỏi cung rồi bám theo đoàn thuyền nhỏ đến cửa sông Nhị Hà.

Mắt thấy đám người nai nịt gọn gàng nhảy khỏi thuyền, lặn lẽ ngụp lặn trong nước rồi áp sát một chiếc thuyền lớn cách đó không xa, Thanh Ngọc thầm lo cả tổ tông Lưu Tích Nguyên ra chửi cho hả dạ. Vĩnh Lạc quận chúa đoán không sai, đêm nay Lưu Tích Nguyên điên thật rồi!

...

Trên bầu trời, ngàn vạn tinh tú vẫn lấp lánh.

Dưới mặt nước, lại có cái gì đó khẽ chuyển động.

...

Trường Giang thẳng thốt nhìn chén rượu đang lăn dần về phía mép bàn. Bàn tay vươn ra chậm mất một giây, nắm hụp vào không khí. Trong ánh mắt hoang mang của cậu, phản chiếu hình ảnh chiếc chén rơi xuống và bung vỡ thành hàng ngàn mảnh nhỏ!

...

Đêm nay, Từ Trọng Sinh không còn vui đầu trong đồng y thư nữa. Y đứng ngoài sân rộng, tay chấp sau lưng, mãi mê ngược nhìn lên trời cao, trong lòng ẩn chứa một nỗi bất an không nói thành lời.

...

Trời bắt đầu nổi gió lớn. Tư Thành choàng áo cho Hoàng Lan rồi cùng nàng trở lại khoang thuyền.

Đột nhiên có tiếng không khí bị cắt làm đôi, kể đó, một mũi tên xé gió và lao thẳng về phía ba người họ. Tư Thành kịp thời kéo Hoàng Lan sang một bên. Mũi tên bị lệch mục tiêu, cắm phập trên sàn thuyền. Liên sau đó, từ mọi góc ngách trên thuyền, một đám người áo đen ồ ạt xông ra. Bước chân của bọn chúng chậm dần, di chuyển có quy củ giống như đang dàn trận, khi đến trước mặt Tư Thành thì mới dừng lại hẳn.

Hoàng Lan khiếp đảm lùi lại một bước, không dám tin và cảnh tượng hãi hùng đang diễn ra.

Ba người họ đã bị bao vây.

Không, nói đúng hơn là bị truy sát!

Cùng lúc ấy, sau lưng vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Đoàn thuyền hộ tống hoàng thượng hồi cung trở thành những ngọn đuốc sống, soi sáng cả mặt sông Nhị Hà.

...

Hoàng thượng và Nguyễn sung nghi hồi cung, tuy nói quân hộ giá đem theo không nhiều nhưng số lượng cũng trên dưới một trăm người, hơn nữa tất cả đều là thành phần tinh nhuệ của Phụng Thánh quân, vậy mà đám người này có thể kín đáo đột nhập lên thuyền hộ tống và hỏa thiêu toàn bộ, đủ thấy bọn chúng không phải hạng sát thủ bình thường.

Trong thời khắc căng như giây đàn ấy, Hoàng Lan cảm thấy một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy tay mình. Mười đầu ngón tay tìm đến nhau, càng siết càng chặt.

"Tư Thành!"

"Yên tâm đi." Hả hạ giọng trấn an.

Rời từ trong bóng tối, không biết kẻ nào đã ra lệnh. Giọng nói trầm khàn độc địa, hệt như thanh âm của loài dã thú nơi rừng thẳm.

Nhận được ám hiệu của Lưu Tích Nguyên, cả đám thích khách không còn úy kị gì nữa, nhất tề rút kiếm xông về phía trước, bắt đầu một cuộc chém giết kinh hồn.

...

Trong ba người, chỉ có Tư Thành biết võ công. Đặng Phúc chung quy vẫn là một thái giám trời gà không chặt. Y mới xoay tới xoay lui được vài vòng thì đã trúng kiếm của thích khách, cũng may đó chỉ là vết thương ở tay, tuy mất nhiều máu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

"Bệ hạ và lệnh bà chạy trước đi, con sẽ cầm chân bọn chúng."

Đặng Phúc nén đau gào lớn, vừa nói vừa chực xông tới ôm chân tên thích khách đang tấn công Tư Thành. Vẫn không để ý đến Đặng Phúc, Tư Thành

dũng mãnh chế ngự tên thích khách rồi nhanh như chớp đoạt lấy kiếm từ tay đối phương.

"Ai cần người hộ giá!" Rồi hần bỗng nhiên hỏi: "Đặng Phúc, người biết bơi phải không?"

Tuy Đặng Phúc không hiểu trong tình cảnh này mà hoàng thượng còn hỏi chuyện bơi lội làm gì nhưng y vẫn cuống quýt vâng dạ. Tư Thành ra tay chẳng thêm báo trước, hần chỉ cười nhạt một tiếng rồi xoay người đạp luôn Đặng Phúc xuống sông.

Thanh âm từ trên thuyền vọng xuống, mang theo ngữ khí trầm ổn đến khó tin của người đang chạt vật xoay chuyển giữa nghìn đao vạn kiếm.

"Phụng Thánh quân vẫn đóng dọc hai bên bờ sông. Người bơi vào bờ và gọi viện quân đến đây!"

Lúc này Đặng Phúc đã hiểu ý của hoàng thượng nhưng vẫn cố sống cố chết:

"Nhưng con không thể bỏ mặc..."

"Trẫm tha tội chết cho người. Còn không mau đi đi!"

Đặng Phúc rầu rĩ nhìn lên thuyền lần cuối, một lát sau cầm đầu bơi thẳng vào bờ. Tư Thành đã tính toán rất kỹ, Đặng Phúc không có võ công, ở lại chỉ tổ vướng chân vướng tay, để y đi tìm quân cứu viện, ít ra bọn họ còn có hi vọng sống sót.

...

Quân hộ giá đã bị tiêu diệt, thiên tử Đại Việt trở thành mục tiêu duy nhất của thích khách. Bọn chúng tấn công Tư Thành rất gắt gao, không chừa cho hần một kẽ hở, động tác vừa mạnh mẽ vừa độc ác, chiêu nào chiêu

nấy đều muốn đoạt mạng người. Ban đầu Hoàng Lan còn mờ mịt, tưởng rằng đám thích khách này cùng một bọn với đám đầu trâu mặt ngựa trong lãnh cung. Nhưng nàng đã nhầm. Luận về cả thân thủ và sự ngoan độc, đám người của Thạch Bưu căn bản không bằng một phần mười của những thích khách áo đen này.

Tư Thành hình như cũng nhận ra điều gì đó bất thường. Hắn lùi lại một bước, tạo thế phòng thủ, đồng thời dò xét kẽ hở của thích khách để tìm cơ hội phản công. Ngặt nỗi đám thích khách được đích thân Lưu Tích Nguyên huấn luyện, lại ra tay có chuẩn bị trước nên rất khó đối phó. Chúng bày binh bố trận thành từng lớp, chẳng chờ đối phương kịp nhìn ra đã ào ạt tấn công. Trường kiếm trong tay Tư Thành xoay chuyển liên tục, biến ảo chớp nhoáng. Tiếng binh khí va chạm nhau leng keng. Kẻ địch lại dồn ép mỗi lúc một kịch liệt. Tư Thành phải vất vả lắm mới đánh lui được lớp tiên phong.

Một khi chưa đạt được mục tiêu, đám thích khách chẳng đời nào bỏ cuộc. Chúng cứ ùn lên từng lớp, trái đâm phải chém, càng ngày càng hung hãn, quyết liệt hơn. Tư Thành liên tục xoay người, vừa phải chống đỡ lại sự tấn công của kẻ địch, vừa lo che chắn cho Hoàng Lan. Hoàng Lan không biết võ công của hắn trác tuyệt đến đâu, nhưng gặp phải tình huống một chọi vài chục thế này, để giữ được thế trận cân bằng là một điều rất khó.

Lưng áo hắn đầm đìa mồ hôi. Hơi thở nặng dần. Chỉ có bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay nàng, sống chết không buông.

...

Thấy hoàng thượng cứ cầm tay Nguyễn sung nghi xoay tới xoay lui, một tên thích khách tự cho mình thông minh liền nhắm thẳng phía Hoàng Lan lao tới. Dù đang chật vật chống đỡ với kẻ địch phía trước nhưng Tư Thành vẫn kịp nhận ra dụng ý của đối phương. Hắn xoay ngược kiếm lại phía sau, tên thích khách định ám hại Hoàng Lan còn chưa kịp hô lên một tiếng thì hồn đã lìa khỏi xác.

"Nếu sợ thì nhắm mắt lại."

Trong tình cảnh rối ren ấy, giọng trấn an của Tư Thành vẫn ôn nhu như nước. Thực lòng hắn rất muốn đẩy Hoàng Lan ra. Bây giờ hắn đang là tâm điểm của vòng vây, nơi bên cạnh hắn chính là nơi nguy hiểm nhất. Khốn nỗi đám thích khách bao vây chặt kín, chém giết điên cuồng, hắn hoàn toàn không có cách nào đảm bảo an toàn cho nàng một khi đã buông tay.

Toàn bộ nơi này đã trở thành trận địa mai phục của kẻ thù.

...

Có một chiếc thuyền nhỏ đang lướt nhẹ giữa những bãi lau sậy. Kẻ trên thuyền mặc trang phục màu trắng như tuyết, tay khuya mái chèo, lẳng lặng dõi theo cuộc chiến, không nhập cuộc cũng không ngăn cản, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía trước lại hàm ẩn một sự đặc ý sâu xa, khó có thể cắt nghĩa thành lời.

...

Một toán thích khách lại đập gió xông tới. Nhận ra ý đồ của kẻ địch, Tư Thành lăn tròn một vòng trên nền đất, dùng trường kiếm chặt đứt đường tấn công từ mạn phải. Rồi hắn bật người trên không trung, lợi dụng hư chiêu để đả thương một toán thích khách khác. Thủ pháp của hắn cực kì mau lẹ, xuất chiêu vô ảnh mà hữu lực, chỉ trong thời khắc ngắn ngủi đã hạ gục mười mấy tên thích khách. Đám thích khách cũng bắt đầu khiếp sợ trước sự dũng mãnh và thiện chiến của Tư Thành, nhưng giao chiến đã kịch liệt đến mức không bên nào có thể thoái lui.

Tuyệt kĩ có thể mạnh riêng của tuyệt kĩ. Số đông có lợi thế áp đảo riêng của số đông. Tư Thành dùng võ công trác tuyệt để chống lại đám thích khách đông như kiến cỏ. Chiêu thức, kiếm pháp, thân thủ... tất cả những gì thuộc về hắn đều vô cùng ảo diệu. Có trách, chỉ trách kẻ địch quá đông, ra tay không từ thủ đoạn, lại cứ nhắm vào điểm yếu duy nhất của Tư Thành là

Hoàng Lan mà chém tới. Dao kiếm vung loạn một hồi. Thế trận vẫn quyết liệt giằng co, bất phân thắng bại.

...

Trên chiếc thuyền buôn cách đó không xa, Lưu Tích Nguyên vẫn đang ung dung quan sát trận chiến. Hắn đã thay sang bộ trang phục dạ hành, thoát trông không thể nhận ra gã thái giám quen thuộc ở trong cung, chỉ có đôi mắt âm u và lạnh lẽo ấy vẫn không hề thay đổi.

"Lê Tư Thành, người cứ giãy giụa đi. Để ta xem hôm nay ai có thể cứu được người!"

Hắn khẽ rít lên, thầm cười nhạo sự ngu ngốc của kẻ trên thuyền.

...

Trường kiếm vung lên. Một tên thích khách lại ngã xuống.

Hoàng Lan bị kéo tới kéo lui giữa một đám người đang điên cuồng chém giết. Nàng chỉ còn biết nép chặt vào lưng Tư Thành, lựa theo thế hắn mà di chuyển, cố gắng không để bản thân trở thành kẻ vướng chân vướng tay. Nhưng một khi thích khách đã nhận ra điểm yếu của con mồi, chúng nào dễ dàng buông tha Hoàng Lan. Chúng chia thành hai nhóm, một mặt tiếp tục tấn công Tư Thành, một mặt vòng ra sau tiếp cận Hoàng Lan.

Tâm tư xoay chuyển, Tư Thành thôi không chống trả nữa mà tập trung bảo vệ Hoàng Lan. Hắn muốn biến thủ thành công, từ đó dồn hướng tấn công của thích khách trở về như cũ. Mỗi lúc kiếm ảnh của đối phương chợt lóe, trường kiếm trong tay hắn lại kịp thời vung lên và bức lui kẻ thù. Tư Thành ra tay thậm chí còn nhanh hơn cả nhận thức của Hoàng Lan. Mỗi khi nàng kịp định hình rõ đòn thù của thích khách thì đã thấy xác chúng đổ gục dưới chân mình.



Bầu trời một màu âm đạm. Kẻ địch bủa vây bốn phía. Trong khoảnh khắc sự sống cũng mỏng manh như chỉ mảnh treo chuông ấy, Hoàng Lan chợt thấy như có gió lùa qua sống lưng, lạnh đến ghê người.

Nếu Tư Thành xảy ra chuyện...

Nàng sợ, thực sự rất sợ!

...

Một giọt máu bắn vào mặt Hoàng Lan. Có tiếng người bên cạnh rên lên rất khẽ. Hoàng Lan vô thức đưa tay lên sờ mặt, rồi lại nhìn tới Tư Thành., bàng hoàng nhận ra tay trái của hắn đã bị trúng một kiếm.

Vậy máu vừa rồi...?

"Tư Thành!"

"Trẫm vẫn ổn."

Lại thêm một nhát chém chí mạng. Tư Thành phải vất vả lắm mới gạt được kẻ địch sang một bên. Hắn đã đuối sức. Vết thương nơi cánh tay, máu chảy mỗi lúc một nhiều.

Từng tận mắt chứng kiến võ công của hai cao thủ bậc nhất Lê Khải Triều và Nguyễn Anh Vũ, Hoàng Lan hiểu rằng bản lĩnh của Tư Thành mới là tàng long ngọa hổ. Nếu đấu công bằng, đám thích khách này chắc chắn không phải đối thủ của hắn. Chẳng qua chúng ý đồ hiếp lè, hơn nữa Tư Thành còn phải lo bảo vệ Hoàng Lan nên mới bị dồn vào thế yếu.

Tư Thành sẽ chết? Chàng chết để bảo vệ mình?

Ý nghĩ ấy khiến Hoàng Lan thực sự không cam lòng.

Nghĩ là làm, nàng nhất quyết dứt khỏi tay Tư Thành rồi lui về phía mạn thuyền. Động tác của Tư Thành bỗng chậm lại. Hắn vội vã quay đầu, tìm kiếm bóng hình người con gái ấy giữa vòng vây trùng điệp.

"Hoàng Lan!"

Thấy hắn gào thét tên mình, lòng Hoàng Lan bỗng ấm áp lạ, nhưng đến cuối cùng, nàng vẫn kiên trì lùi ra xa, vừa lùi vừa lắc đầu:

"Mặc kệ thiếp. Vì Đại Việt, chàng nhất định phải bình an."

Hoàng Lan đã trả lại không gian cho Tư Thành tự do xoay chuyển. Nàng không thể mãi làm hòn đá cản đường hắn. Ngày hôm nay, nếu có một người phải chết để người kia được sống, nàng tình nguyện nhận phần thiệt thòi ấy về mình.

Tư Thành thì tức đến nổ đom đóm mắt. Nguyễn Hoàng Lan ngu xuẩn! Chẳng lẽ nàng coi thường hắn đến mức cho rằng hắn không đủ sức bảo vệ cả hai người bình an hay sao?

"Đứng yên đó, đợi trẫm!" Hắn vội vàng phi thân về phía trước, rồi như sợ Hoàng Lan không hiểu chuyện mà tiếp tục lùi ra xa, hắn còn bồi thêm một câu: "Đây là mệnh lệnh, nàng dám không tuân?"

Đám thích khách liên tục tấn công Tư Thành vì hắn luôn đem Hoàng Lan giấu sau lưng. Nay nàng chủ động rời xa hắn, thật là thời cơ ngàn vàng, cầu còn không được.

Nhanh như cắt, một tên thích khách chặn trước mặt Hoàng Lan, hắn nở nụ cười đắc ý rồi vung kiếm về phía trước.

...

Thanh kiếm còn cách cổ Hoàng Lan chừng hai phân thì chợt khựng lại. Tên thích khách cúi xuống, chờ dẫn mũi kiếm xuyên ngược bụng mình, chưa đầy một giây sau thì đổ ụp xuống đất, nhưng kẻ hạ gục hẳn lại không phải Tư Thành.

Thân hình cao lớn ấy xuất hiện dưới ánh trăng, mang theo cốt cách cô ngạo quen thuộc tựa hồ đã ăn sâu vào tận xương tủy. Kiếm trên tay y, máu tươi vẫn nhỏ từng giọt.

"Anh Vũ!"

Nhận ra người mới tới, Hoàng Lan sung sướng hét lên. Tư Thành cũng nhận ra sự xuất hiện thần kì của Phong Vân kỳ sĩ. Hắn đập một tên thích khách rồi vội vàng ra lệnh:

"Bảo vệ Nguyễn sung nghi!"

Nguyễn Anh Vũ thừa biết bản lĩnh của Tư Thành nên không lảng nhảng như Đặng Phúc. Y vội giấu Hoàng Lan sau lưng mình rồi thuận tay chém bất kì kẻ nào định xông tới.

Xét về chiêu thức, Nguyễn Anh Vũ không ảo diệu bằng Tư Thành nhưng luận về kiếm pháp, y xuống tay có phần mạnh mẽ và tuyệt tình hơn. Phong Vân kỳ sĩ vừa xuất hiện, lập tức có thêm hai tên thích khách hồn lìa khỏi xác.

...

Biến chuyển đột ngột ở thế trận phía xa khiến Lưu Tích Nguyên không thể bàng quan được nữa. Chân mày hấn nhíu lại, khó chịu nhìn cái kẻ đang trợ giúp Tư Thành đối phó với người của hắn.

Nguyễn Anh Vũ, hậu duệ của Ưc Trai, Phong Vân kỳ sĩ uy chấn giang hồ!

Bỗng sau thuyền khê động. Lưu Tích Nguyên giật mình sờ tới kiếm, nhưng hăn còn chưa kịp ra tay thì đã nghe tiếng vật gì đó lao vút trong không khí. Viên sỏi không rõ xuất phát điểm, sượt qua mặt Lưu Tích Nguyên và bắn về phía kẻ trước giờ vẫn ẩn nấp ở đuôi thuyền.

Thái Thanh Ngọc trở tay không kịp, vôi vàng gieo mình xuống sông tránh nạn.

"Làm chuyện hại người, càng nên cảnh giác kẻo bị người khác hại."

Một thanh âm đầy giễu cợt vang lên. Bấy giờ, chiếc thuyền độc mộc mới nhẹ nhàng lách mình khỏi bãi sậy. Ánh trăng tan chảy dưới chân kẻ mặc trang phục màu trắng, hòa lẫn cùng bóng tối thành một dòng đặc quánh rồi mờ mờ phản chiếu lại, khiến cho gương mặt kia càng thêm phần bí hiểm. Người mới tới không hề sợ hãi khi trông thấy cung tên trên tay Lưu Tích Nguyên, ngược lại, hình như hăn có vẻ khá thích thú với trận cuộc này.

"Người là...?"

Lưu Tích Nguyên ngờ ngợ nhìn người kia. Một gương mặt nửa quen thuộc, nửa lạ lẫm, có chút gian xảo lộ liễu, có chút thâm sâu khôn lường, nhưng ánh mắt ấy thì giống người đã khuất như đúc.

Ngoài người ra, trên thế gian này còn có kẻ thứ hai biết hạ kỳ độc sao?

Người mới đến khê cười rồi giơ tín vật lên. Dưới ánh trăng mờ ảo, hình ảnh miếng lệnh bài hoen máu khiến Lưu Tích Nguyên run rẩy, thậm chí suýt đánh rơi cả cung tên trong tay. Hăn cứ chăm chăm nhìn người kia, bao nhiêu liên tưởng không ngừng chấp nối, mãi sau đó mới bật được thành tiếng:

"Thế tử?"

Người kia vẫn cười, không có ý phủ nhận.

"Lưu sư phụ, ta biết ngài vất vả tìm ta, nhưng vẫn là ta tìm thấy ngài trước."

...

Lưu sư phụ, ta biết ngài vất vả tìm ta, nhưng vẫn là ta tìm thấy ngài trước...

Lưu Tích Nguyên đứng chết trân một chỗ. Những bóng ma trong lòng hăn giờ đã được sắp xếp thành lớp lang rõ ràng.

Hóa ra... đó là cách Thế Tử tìm ra hăn...

Mặc cho tâm tư Lưu Tích Nguyên trăm mối hỗn loạn, vị Thế Tử trẻ tuổi vẫn khoái trá nhìn thế trận giằng co đằng xa. Bàn tay chấp sau lưng bấm nhịp khe khẽ, giống như đang lạc theo điệu dân ca nào đó.

"Ngài định giết chết Lê Tư Thành?"

Lưu Tích Nguyên nghiêng răng gật đầu:

"Thuộc hạ nhất định không để con cháu của Thái Tông được sống yên ổn..."

"Ngu xuẩn!" Quận Ai Thế Tử bất giác ngắt lời. Dám chửi tử tã Lưu Tích Nguyên ngu xuẩn, xem ra lá gan của hăn cũng không hề nhỏ, nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là Lưu Tích Nguyên chỉ lạng lẽ cúi đầu, một câu cũng không dám cãi lại. Quận Ai Thế Tử trầm ngâm nói tiếp: "Mỗi hận phụ vương bị Thái Tông bức chết, ta không bao giờ quên, nhưng giờ Lê Tư Thành đã có một tiểu hoàng tử, nếu hăn chết đi, đứa trẻ kia sẽ kế thừa ngôi báu, giang sơn Đại Việt mãi mãi thuộc về con cháu của Thái Tông, đó là kết cục người muốn thấy hay sao?"

Một lời kia khiến Lưu Tích Nguyên tỉnh ngộ hoàn toàn. Cùng nuôi dã tâm báo thù, nhưng rốt cuộc hẳn vẫn không thể tinh táo bằng người trẻ tuổi trước mặt.

Quận Ai Thế Tử chấp tay sau hông, trầm mặc nhìn về phía trận chiến, nơi hoàng thượng đang xoay chuyển bảo vệ Nguyễn sung nghi trước đao kiếm của kẻ thù.

Nguyễn sung nghi, phi tử được sủng ái nhất, nghe nói đã từng hầu hoàng thượng ngủ.

"Đưa cung tên cho ta!"

Hắn đột ngột chìa tay ra. Giọng nói rất nhẹ nhưng chính xác là một lời ra lệnh. Lưu Tích Nguyên vốn đã tâm phục khẩu phục nên chỉ biết tuân theo vô điều kiện.

Rồi từ sâu trong bóng tối, độc tiễn được ai đó nâng lên.

...

Đám thích khách tập trung toàn lực tấn công về phía Nguyễn Anh Vũ, từng bước ép y và Hoàng Lan về phía mạn thuyền. Tư Thành mấy lần định lao tới nhưng đều bị kìm chân, thành ra không thể nào tiếp cận được hai người họ, chỉ có thể hi vọng Nguyễn Anh Vũ đủ bản lĩnh để chống đỡ đến phút cuối.

Cùng lúc ấy, Tư Thành đột ngột quay đầu lại, ánh mắt vô tình xoáy vào khoảng không bí hiểm, linh cảm trong lòng mỗi lúc một dâng lên thêm lạnh buốt.

Hình như bóng tối vừa khẽ động...

Động?

"Nguyễn Anh Vũ, cẩn thận có ám tiên!"

Hiểu ra sự tình, Tư Thành vội hét lên cảnh báo, đồng thời phi thanh trường kiếm về phía chiếc thuyền ấy. Nguyễn Anh Vũ cũng phản ứng ngay lập tức. Y vội vàng thu kiếm về, làm động tác chặn thủ trước ngực, sẵn sàng gạt phăng tất cả đòn kích chuẩn bị lao tới.

...

Nhưng Nguyễn Anh Vũ đã nhầm. Mũi tên ấy không phải thứ người thường có thể cản được.

Hướng bắn chính diện. Lực bắn cực đại. Nguyễn Anh Vũ thừa bản lĩnh nhưng không nông cuồng. Ngay khi trông thấy mũi tên xé gió bay về phía mình, y biết rằng ý định dùng kiếm chặn tên đã thất bại.

Trước mặt là tử thần. Sau lưng là dòng sông Nhị Hà đang cuộn cuộn sóng.

Chỉ còn một lối thoát duy nhất...

Không còn thời gian để tính toán thiệt hơn, Nguyễn Anh Vũ ôm chặt Hoàng Lan rồi lao vọt ra khoảng không tối đen như mực. Ngay khi hai người họ rời khỏi thuyền, một luồng ánh sáng xanh kì lạ chợt lóe, mũi tên với tốc lực kinh hồn sượt qua đầu Hoàng Lan và lặng lẽ biến mất trong màn đêm u tĩnh.

...

Giờ phút ấy, Tư Thành gạt phăng tất cả và lao về phía mạn thuyền. Sự phẫn nộ của hoàng thượng khiến đám thích khách cũng phải chùn bước.

Trong bóng tối vang lên tiếng ai đó gọi tên hắn, da diết mà thâm trầm. Tư Thành vươn người ra phía trước, bàn tay vô thức tóm vào không trung,

nhưng trước mắt hẳn, không có gì ngoài lòng sông tối đen như mực.

...

Cùng lúc đó.

Lưu Tích Nguyên ném kiếm sang một bên, nghiêng rặng nghiêng lợi ôm cánh tay đầm máu. Chỉ vì một phút sơ sẩy, hẳn đã để Tư Thành phi trường kiếm trúng cánh tay mình.

"Chủ thượng."

Một tên thuộc hạ chạy tới thông báo tình hình. Sợ hãi phát giác ra Quận Ai Thế Tử, Lưu Tích Nguyên đảo mắt nhìn quanh, nhưng người kia đã biến mất còn nhanh hơn lúc xuất hiện.

Lưu Tích Nguyên biết chuyện đêm nay đã đổ bể. Nhìn tới thanh trường kiếm đang nằm trơ trọi dưới chân, khóe môi hẳn chợt nở nụ cười âm tà. Rồi hẳn gảy nhẹ chân, hất thanh trường kiếm của Tư Thành lên không trung, bắt lấy nó và bất thành linh đâm thẳng vào tim tên thuộc hạ vẫn đang đứng sau đờ lện!

Tên thuộc hạ trợn mắt há mồm, khiếp đảm nhìn vị chủ thượng đáng kính của mình, một giây sau thì hồn lìa khỏi xác.

...

Chuyện kể ra thì lâu nhưng kì thực còn nhanh hơn chớp mắt. Cùng lúc thân ảnh của Hoàng Lan và Nguyễn Anh Vũ biến mất khỏi mặt thuyền, tiếng quân lính hò reo vang dội bốn phía. Nguyễn Đức Trung theo chân Đặng Phúc dẫn quân tới cứu giá. Trước sức mạnh như vũ bão của Phụng Thánh quân, đám thích khách trên thuyền nhanh chóng bị chế ngự, tiếc rằng tất cả bọn chúng đều căn thuốc độc tạt sát, miễn cho triều đình có thể tra xét được gì về sau.



Hơn ba chục người, tất cả đều là tử sĩ!

Nguyễn Đức Trung quỳ trước mặt Tư Thành, sợ hãi nói:

"Chúng thần cứu giá chậm trễ, mong bệ hạ giáng tội!"

Tư Thành phát tay, ngụ ý bảo ông ta tiếp tục thu dọn hiện trường.

Thấy tay trái của Tư Thành bị thương, mặt Đặng Phúc cắt không còn hột máu. Cũng may y cùng Nguyễn Đức Trung đến ứng cứu kịp thời, nếu chẳng may hoàng thượng xảy ra chuyện, đời y cũng coi như xong. Nhưng cảm thấy có gì đó không ổn lắm, Đặng Phúc chột dáo dác nhìn quanh, lúc ấy mới phát hiện không thấy Nguyễn sung nghi đâu.

Tư Thành nén đau hạ lệnh:

"Trẫm không sao. Lập tức phái người tìm kiếm Nguyễn sung nghi và Nguyễn Anh Vũ!" Rồi hăn nghiêng răng nghiêng lợi chỉ về phía chiếc thuyền đỗ cách đó không xa: "Còn thích khách ở trên thuyền kia. Đừng để chúng chạy thoát!"

Trên chiếc thuyền ấy, người ta tìm thấy một thi thể vô danh với thanh trường kiếm của hoàng thượng cắm ngập đến tận chuôi. Không ai biết rằng kẻ đầu sỏ Lưu Tích Nguyên đã bỏ đi, bí ẩn như yêu quỷ hiện hình, lặng lẽ không một dấu vết.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Thân Gửi Bạn Đọc Thiên Hạ Kỳ Duyên

Các bạn thân mến của tôi!

Lúc mới đăng Bí danh và Thiên hạ kỳ duyên lên wattpad, tôi chỉ nghĩ rằng mình đăng lên cho vui, đăng để chia sẻ những câu chuyện được viết lúc rảnh rỗi với các bạn, còn việc chúng được tiếp nhận hay không thì thực sự, tôi không dám nghĩ đến. Đến giờ nghĩ lại, tôi thấy mình thật may mắn vì quyết định ngày đó. Tôi không nói đến việc câu chuyện của mình đã thành công hay chưa, sự may mắn khiến tôi tự hào là chính việc được quen với những người bạn tuyệt vời như các bạn. Tôi cũng không nhớ chúng ta quen nhau từ khi nào. Một tháng? Một năm? Hay từ lúc tôi mới chân ướt chân ráo đặt chân vào wattpad? Nhưng với những gì các bạn đã dành cho tôi, tôi tin rằng thời gian dài hay ngắn không phải một điều gì đó quá quan trọng...

Bí danh và Thiên hạ kỳ duyên chỉ là những câu chuyện được viết ra bởi một đứa không có gì ngoài đam mê. Chúng đương nhiên không hề xuất sắc, vậy mà các bạn vẫn đón nhận, vẫn yêu quý, thậm chí không ngần ngại đứng ra bảo vệ chúng trước những thị phi không đáng có... Các bạn của tôi, tôi thực sự biết ơn các bạn vì điều đó!

Tôi tự nhận mình là một người khá vụng về trong việc thể hiện tình cảm với người khác. Trước khi sắp viết nhiều loạn chữ, tôi chỉ muốn gửi lời cảm ơn tới các bạn.

Cảm ơn các bạn vì sự ủng hộ dành cho Bí danh và đặc biệt là Thiên hạ kỳ duyên...

Cảm ơn các bạn vì đã luôn tin tưởng, động viên tôi trong suốt thời gian qua...

Cảm ơn các bạn vì đã coi tôi là một người bạn...

Tuy hơi sến, nhưng cảm ơn các bạn vì tất cả!

Tết đến xuân sang, chúc các bạn của tôi một năm mới an lành, ấm áp bên gia đình, chúc cho những mơ ước của các bạn sớm thành hiện thực. Vì một số dự định, tôi xin phép tạm gác thời gian ra chương mới của Thiên hạ kỳ duyên. Nhưng các bạn hãy yên tâm, chỉ cần còn một người đọc Thiên hạ kỳ duyên, tôi sẽ tiếp tục viết đến cùng.

Năm nay có nhà bạn nào gói bánh chưng không?

- Ánh Tuyết Triều Dương -

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## **Đừng Bỏ Qua Bài Viết Này Nếu Bạn Còn Yêu Thích Thkd!**

Đêm qua gió rét về, bến dò ven làng Đan Xá đột ngột trở nên vắng lặng, không còn cảnh thuyền bè ngược xuôi như lúc chớm thu nữa. Mùa đông ở Đại Việt không có băng tuyết như đất nước phương bắc nhưng cũng đủ lạnh đến tê tái lòng người.

"Hơ... hơ... hắt xì!"

Lê Khải Triều đang ngồi chồm hồm trước hiên nhà, mắt ngáo ngơ nhìn xung quanh, hoàn toàn không để ý rằng gió lạnh đã khiến hắt xì đến lần thứ hai mươi sáu. Trên tay hãn, bông hoa đại màu vàng bị ngắt đến thảm thương, gần như sắp trơ cả nhị.

Thêm vài cánh hoa nữa rơi xuống đất. Lê Khải Triều bực tức ném bông hoa, mà nói đúng hơn là cái nhị hoa còn gắn trên cuống đi rồi lấm bẫm:

"Hơn một tháng rồi đấy. Làm cái quái gì mà chậm chạp thế không biết? Cô ta mà dám đem con bỏ chợ thật thì không xong với ông đâu..."

"Ai không xong với anh?"

Một giọng nói vang lên đằng sau khiến Lê Khải Triều giật nảy mình. Nguyễn Anh Vũ ngồi xuống bên cạnh hãn, rất ý tứ đảo mắt qua đám cánh hoa rơi vãi trước mặt.

"Không phải việc của cậu!" Lê Khải Triều hơi bực mình gắt. Bình thường hãn hay bị Nguyễn Anh Vũ át vía thật, nhưng có những lúc vẫn phải ra dáng đàn anh một chút.

Nguyễn Anh Vũ biết Lê Khải Triều không có ý hợp tác nên cũng không gặng hỏi nữa, chỉ làm ra vẻ nhún vai thờ dãi:

"Chỉ là em đang nghĩ nếu hoàng thượng biết anh muốn giết ái phi của ngài thì ngài sẽ làm thế nào nhỉ?"

"Ta..." Lê Khải Triều trợn mắt chỉ ngược vào mặt mình: "Ta nói muốn giết Nguyễn Hoàng Lan bao giờ?"

"Thì vừa rồi đó thôi. Anh nói Hoàng Lan mà dám đem con bỏ chợ là không xong với anh đâu. Vừa nói xong đã quên rồi à?"

Lê Khải Triều càng trợn to mắt hơn. Đây chẳng phải là ăn không nói có sao!

Rồi chân mày Lê Khải Triều hơi nhíu lại. Nguyễn Anh Vũ vừa nhắc đến Tư Thành? Lê Khải Triều hẳn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mỗi cái người trong điện Bảo Quang ấy. Thấy Nguyễn Anh Vũ cố tình đâm chọc vào nỗi đau của mình, Lê Khải Triều không chịu nổi nữa, chống tay đứng dậy sặc cho tên anh em thất đức kia một trận:

"Nguyễn Anh Vũ, ngươi được lắm! Đến anh ngươi mà ngươi cũng dám vu khống hả? Vừa vừa phải phải thôi nhé! Đừng tưởng cứ đem hoàng thượng ra dọa là ta sợ. Nói cho mà biết, ta thèm mà gây sự với cô nàng Nguyễn sung nghi đó á? Người mà ta đang nói đến là con mụ tác giả viết ra cái truyện này cơ..."

Nói xong mới biết mình trúng kế khích tướng, Lê Khải Triều vội im bặt, mà ở bên cạnh hẳn, Nguyễn Anh Vũ cố lắm cũng không nhịn được cười.

...

Lê Khải Triều tự nhận mình không đến nỗi nào: tài hoa có, thông minh có, nhan sắc có (dù hơi đen một tí), hơn nữa còn rất được lòng chị em, ấy

vậy mà trong cái cuốn truyện gọi là Thiên hạ kỳ duyên, hần bị tác giả đẩy xuống vai phụ một cách cực kì oan uổng, thậm chí còn không bằng một tên Trường Giang cắt cổ gà không chết. Dăm ba bữa, có khi cả chục chương hần mới được thò mặt ra một lần, mà lần nào cũng trong hoàn cảnh vô cùng mất mặt: không phải bị Hoàng Lan đặt bẫy thì cũng là bị Tư Thành uy hiếp, không phải bị Nguyễn Anh Vũ đuổi đánh thì cũng là Thanh Ngọc đứng ra cản đường. Lê Khải Triều ức lắm mà không làm gì được. Đợi mãi đến hết chương 50, hần chuẩn bị có dịp "ra chào khán giả" thêm một lần nữa thì nào ngờ mục tác giả khi gió lại đột ngột đình công, dây dưa mãi không viết xong chương mới, thử hỏi Lê Khải Triều có thể không tức được không? Với tính ưa sĩ diện của hần, nhìn được vụ này xuống mới là lạ!

...

Trở lại căn nhà nhỏ ven làng Đan Xá, Nguyễn Anh Vũ cuối cùng cũng thôi không cười nữa, mà thực ra là y cố nín cười. Với bộ mặt như Diêm vương của Lê Khải Triều lúc này, đảm bảo hần dám xông đến đấm y thật chứ chẳng chơi.

"Em còn tưởng anh mắng ai, hóa ra là mắng tác giả. Khi không lại hạ thấp anh như vậy, kể ra cũng đáng mắng." Thấy Lê Khải Triều trừng mắt lờm mình, Nguyễn Anh Vũ vội nói lảng: "Nhưng mà trong chuyện này còn có căn nguyên khác, tác giả quên ai chứ không quên anh đâu, anh bình tĩnh nghe em nói đã."

"Tóm lại là bao giờ mới có chương mới? Anh mà chỉ quan tâm mỗi chuyện đó thôi."

"Em bị rơi xuống sông còn không vội, anh vội cái gì?"

Lê Khải Triều trừng mắt lần thứ ba. Nguyễn Anh Vũ hết tâm trạng muốn đùa.

"Tác giả ăn tết xong rồi, ngày 8/3 đẹp trời mù sẽ xì ra chương mới. Nghe đâu chương 51 tên là Nguyễn Nhã Liên, em chỉ nghe hơi nôi chỗ thể thôi, còn Nguyễn Nhã Liên là ai thì em chịu, chưa gặp bao giờ."

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 51 trên Comicola: Nguyễn Nhã Liên.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Lời Nhắn

Chương 51: Nguyễn Nhã Liên đã có mặt trên Comicola.com rồi cả nhà nhé. Ai chưa đọc thì nào vô đi ạ.



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (1)

Tóm tắt chương 50:

Phùng Diệm Quỳnh chết vì kỳ độc nhưng tiểu hoàng tử may mắn được Từ Trọng Sinh cứu thoát. Hoàng Lan chính thức thuộc về Tư Thành, chấm dứt thân phận Nguyễn sung nghi trên danh nghĩa. Trên đường hai người họ hồi cung, đoàn thuyền hộ tống bị Lưu Tích Nguyên phục kích, Tư Thành đơn thương độc mã chống chọi lại đám thích khách và bảo vệ Hoàng Lan. Khi hẳn được Nguyễn Anh Vũ ứng cứu thì ở bên phía của Lưu Tích Nguyên, Quận Ai Thế Tử cũng xuất đầu lộ diện. Một mũi tên nhắm thẳng hướng Hoàng Lan bắn tới, Nguyễn Anh Vũ cùng đường ôm Hoàng Lan nhảy xuống sông. Tư Thành tưởng mình đã phi trường kiếm trúng Lưu Tích Nguyên nhưng thi thể bị bỏ lại chỉ là của một tên thuộc hạ vô danh tiểu tốt.

...

Hàng ngàn hàng vạn ngọn đuốc chiếu sáng cả mặt sông Nhị Hà.

Hành thích vua là chuyện tà trời. Đêm nay, gần như tất cả Phụng Thánh quân đều được điều động về đây. Trộm ngó thi thể của hơn ba mươi thích khách, kẻ bị giết, người tự sát nằm la liệt trên mặt thuyền, Nguyễn Đức Trung kín đáo thở phào một hơi. Cũng may hoàng thượng của ông ta có bản lĩnh ứng phó hơn người, nói đại nếu hẳn xảy ra chuyện gì, phận bề tôi như Nguyễn Đức Trung cũng khó lòng yên ổn.

Không chỉ có Phụng Thánh quân, các thái y cũng đã có mặt trên thuyền. Vết chém của thích khách không hề nhẹ. Long thể bị tổn thương, chức phận của bọn họ là dốc lòng cứu chữa, nhưng đứng trước bộ dạng dọa chết người của hoàng thượng lúc này, không ai trong số các thái y đủ can đảm để bước lên dù chỉ một bước.

Người đứng trên mạn thuyền, trường kiếm chống trên tay, tà áo choàng phấp phới bay giữa gió trời lồng lộng. Nếu vào một thời điểm khác, hình dung này tuyệt đối hoàn mỹ, nhưng đặt trong hoàn cảnh hiện tại, người ta chỉ thấy hoàng thượng của họ trầm lặng và cô độc như thể ngài đã không còn là chính ngài nữa. Bỏ ngoài tai tất cả những ồn ào thừa thãi, ngài mãi miết nhìn ra chốn trời biển mênh mông, đau thương trong mắt dâng lên mặn chát.

Là ai đã từng ngợi ca trăng sáng, để giờ phải nuối tiếc khi ánh trăng tàn?  
Là ai đã từng nói trời biển bình yên, để giờ phải thờ dài khi bão giông ập đến?

Nơi đó, chỉ có bóng tối vô cùng vô tận...

Nơi đó, dòng nước sâu thăm thăm đã vĩnh viễn ôm trọn thứ quý giá nhất trong cuộc đời hắt vào lòng.

...

Đó là một đêm không ngủ. Mặt sông Nhị Hà sáng rực như thả hoa đăng. Hàng trăm chiếc thuyền nhỏ chia nhau tản ra, điên cuồng lung sục khắp mọi nơi. Như thể đã xảy ra một phép màu nhiệm, mặc cho người ta khuấy đảo cả dòng sông, Nguyễn sung nghi và Nguyễn Anh Vũ vẫn biến mất như chưa từng tồn tại.

...

Thanh Ngọc bị Nguyễn Anh Vũ đập xuống sông, chạt vật mãi mới thoát khỏi được khúc sông Nhị Hà lúc này đã bị Phụng Thánh quân bao vây không còn một kẽ hở. Không dám dùng thuyền vì quá lộ liễu, nàng ta đành men theo bãi lau sậy để bơi vào bờ.

Lúc xuất cung, Thanh Ngọc không dám nghĩ Lưu Tích Nguyên sẽ làm loạn đến mức này, vì thế bản thân ít phòng bị, kết quả là bị một tên rạch trời rơi xuống nào đó phát giác, suýt chút nữa còn toi mạng. Nhác thấy có kẻ đang lững thững cưỡi ngựa gần bờ sông, Thanh Ngọc mừng húm, định bụng sẽ cướp con ngựa của hắn để làm phương tiện hồi cung. Dù sao cuối thu đêm lạnh, mà nàng ta thì không có ý định vật vờ cả đêm trong bộ dạng ướt như chuột lột thế này.

Nghĩ là làm, Thanh Ngọc kín đáo áp sát người kia từ phía sau. Nhân lúc hắn không để ý, nàng ta nhanh như chớp nhảy phóc lên lưng ngựa và rút ra một con dao găm.

"Im miệng, xuống ngựa mau!"

Người kia sững lại trong giây lát rồi hơi nghiêng đầu, lén nhìn cái kẻ vừa leo lên ngựa của mình. Nhưng Thanh Ngọc đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy hắn van xin tha mạng, càng không thấy hắn hoảng hốt bỏ ngựa chạy lấy người như trong dự liệu của nàng ta.

Và rồi, người trước mặt bỗng nhiên bật cười ha hả. Không biết Thanh Ngọc có nghe nhầm không mà sao giọng cười này lại quen tai đến thế!

"Mẹ kiếp! Lại là cô nữa hả?"

Thanh Ngọc trợn mắt, lập tức á khẩu.

Thì ra Lê Khải Triều đứng ở bờ sông chờ Nguyễn Anh Vũ, may rủi thế nào mà tình cờ lọt vào "mắt xanh" của Thanh Ngọc.

Lần này thì thảm rồi!

...

Nước vẫn không ngừng cuộn xoáy.

Giữa không gian lạnh lẽo, một tia sáng yếu ớt từ vũ trụ rơi xuống, rất nhanh sau đó loãng dần vào bóng tối mịt mù.

Mọi cảm giác đều trở nên mơ hồ...

Lòng người trống rỗng...

Một ngôi sao băng sượt ngang qua bầu trời, giống như có một sinh linh vừa già từ trần gian và tìm về với cõi vĩnh hằng của thượng đế.

Rất nhanh sau đó, đến cả ảo giác cũng bắt đầu biến mất.

...

"Bẩm bệ hạ, nơi này nguy hiểm hỗn độn, chi bằng để chúng con hầu bệ hạ hồi cung..."

Tên thái giám còn chưa nói xong thì chợt nghẹn lại, khiếp sợ nhìn thanh kiếm đang kề ngang cổ mình. Đặng Phúc đứng một bên âm thầm thở dài. Cúc cung tận tụy là tốt, nhưng ít ra tên ngốc nhà người cũng phải xem vẻ mặt của bệ hạ như thế nào đã chứ!

"Con biết tội, bệ hạ tha mạng!"

Gã run rẩy quỳ xuống, mặt cắt không còn hột máu. Thần sắc của Tư Thành vẫn không khác hơn là bao. Soạt một tiếng, kiếm trong tay hắn thu về.

"Cút!"

Thái giám cuốn xéo còn nhanh hơn chính gã tướng.

"Bệ hạ..." Đợi cho cơn giận của Tư Thành nguôi ngoai, Đặng Phúc mới lò dò đi đến. Tuy y không có gan chọc vào cơn thịnh nộ của Tư Thành, nhưng có những chuyện, chức trách và lương tâm đã buộc y phải lên tiếng: "Việc điều tra cứ giao cho Nguyễn đại nhân đi ạ. Giờ tình hình mặt sông rồi ren, bệ hạ vẫn nên nghĩ đến thánh thể thì hơn."

Lời của Đặng Phúc không dài dòng nhưng đủ khiến Tư Thành phải cân nhắc.

Hắn vừa trải qua một vụ hành thích. Hắn là vua một nước. Và hắn cần phải nghĩ đến đại cục.

Cũng chẳng biết sau đó bao lâu, người ta nhìn thấy hoàng thượng gọi Nguyễn Đức Trung đến và lạnh lùng hạ lệnh :

"Nguyễn Đức Trung, trẫm giao nơi này lại cho khanh. Dù có phải tát cạn nước sông Nhị Hà, khanh cũng phải đem Nguyễn sung nghi bình an trở về cho trẫm!"

Nguyễn Đức Trung hai tay ôm quyền, kính cẩn nhận lệnh.

Dù có phải tát cạn nước sông Nhị Hà cũng phải tìm ra Nguyễn sung nghi!

Huyệt thái dương của Nguyễn Đức Trung bắt đầu giật giật liên hồi.

Rất nhanh sau đó, đoàn người ngựa hộ tống Tư Thành nhằm hướng Đoan Môn thẳng tiến.

...

Tư Thành, cứu thiếp với! Nơi này tối và lạnh quá...

Có bóng người rơi xuống rất nhanh, lao vút qua người nàng và chìm sâu dưới đáy nước lạnh lẽo.

Trong tâm trí mơ hồ, người con gái ấy vẫn cảm nhận được vị mặn mặn của máu.

Và rồi, dòng chảy nghiệt ngã đã cuốn ai đó trôi xa, xa mãi...

# THIÊN HẠ KỲ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (2)

Tin dữ chẳng mấy chốc đã truyền khắp hậu cung.

Canh hai hôm ấy, Tuệ chiêu nghi Lê Tuyên Kiều dẫn đầu chúng phi tìm đến điện Bảo Quang. Khi bọn họ đến nơi cũng là lúc Từ Trọng Sinh đang băng bó cho Tư Thành. Nhát chém của thích khách nặng hơn y tưởng, cắt dọc từ bả vai Tư Thành xuống khủy tay thành một đường khá dài và sâu, vậy mà người trước mặt y thậm chí một cái nhăn trán vì đau cũng không có. Hoàng thượng trầm mặc như thế, trái lại khiến cho tất cả mọi người đều run sợ, trong đám thái y, cũng chỉ có mình Từ Trọng Sinh là đủ can đảm để đứng ra động vào người hấn.

Không ai hiểu rằng vết thương con con ấy chẳng thể sánh được với nỗi đau trong lòng Tư Thành lúc này. Cứ mỗi lần nhắm mắt lại, hấn lại hình dung ra tình cảnh ngặt nghèo ấy, khi mà để tránh ám tiễn, Nguyễn Anh Vũ đã ôm Hoàng Lan rồi cùng lao ra khoảng không tối đen như mực.

Bàn tay của Tư Thành âm thầm siết chặt lại.

Tại sao? Tại sao Hoàng Lan của hấn năm lần bảy lượt gặp nguy hiểm? Nàng có làm hại ai đâu mà người ta cứ nhất định phải dồn nàng vào chỗ chết? Rồi lại nghĩ đến kẻ nhẫn tâm hạ kỳ độc lên người Hoàng Lan, Tư Thành giận dữ đến mức chỉ muốn chôn vùi cả tòa điện này trong tay!

Nước sông Nhị Hà mùa này lạnh lắm! Thần Phật ơi, đức Thái tổ Thái tông ơi, con cầu xin các vị, xin các vị hãy phù hộ cho nàng được bình an...

Có tiếng hét của ai đó cắt ngang dòng suy nghĩ của Tư Thành. Hắn chậm chậm mở mắt ra, chau mày liếc nhìn Phạm Thị Ngọc Chân lúc này đang kêu khóc toán loạn. Thật là... hắn bị thương còn chưa kêu, nàng ta kêu khóc cái nỗi gì! Mà không chỉ có Phạm Thị Ngọc Chân, xem chừng những phi tần thường ngày ung dung điễm đạm khác cũng sắp bị chậu nước loang máu đặt dưới long sàng dọa cho ngất xỉu.

Một bóng người vượt qua Lê Tuyên Kiều và đến bên long sàng. Hạ Diệp Dương đang định lên tiếng nhắc nhở người kia nên biết trước biết sau thì chợt thấy Lê Tuyên Kiều nhìn mình lắc đầu, nàng ta đành hậm hực lùi lại phía sau. Giờ không phải là lúc để bọn họ ra mặt ganh đua cao thấp. Nói xui xẻo, hoàng thượng mà có mệnh hệ gì, dù là nhất phẩm phi tần hay một dung hoa nhỏ bé cũng chỉ có nước sống cô quạnh cả đời!

"Bệ hạ... tay của người..."

Nguyễn Nhã Liên vốn nổi tiếng là người hành xử có chừng mực, nào ngờ vừa trông thấy Tư Thành bị thương liền quên hết cả lễ nghĩa, vội vàng vượt qua mặt Lê Tuyên Kiều để xông lên phía trước. Nàng ta quỳ bên long sàng, thất thần nhưng không thất thố, ánh mắt chua xót dừng lại trên tấm băng dầm máu, hận trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói nhưng cuối cùng đến một tiếng nấc nghẹn cũng phải cố kìm lại. Đợi đến khi Từ Trọng Sinh lên tiếng nhắc nhở, Nguyễn Nhã Liên mới sực tỉnh rồi lại ngậy ngậy dại dại lùi ra, nhường chỗ cho y tiếp tục công việc của mình.

Lê Tuyên Kiều không coi mấy hành động này Nguyễn Nhã Liên vào đâu. Nàng ta quay sang hỏi Đặng Phúc:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã điều tra ra thích khách là do ai phái đến chưa?"

Biết kiểu gì cũng bị hỏi đến, Đặng Phúc một câu cũng không dám giấu, thành thực kể lại mọi chuyện, từ việc thuyền rồng bị tập kích, hoàng



thượng đập y xuống sông đến việc y dẫn quân cứu viện trở lại, một câu cũng không dám giấu.

"Tuệ chiêu nghi và các vị lệnh bà tha tội, là con không bảo vệ tốt hoàng thượng. Con đáng chết! Con đáng chết!"

Đặng Phúc mếu máo quỳ xuống thỉnh tội, cũng may có Hạ Diệp Dương nhanh tay ngăn y lại:

"Lòng trung của Đặng tổng quản đối với bệ hạ, tất cả chúng ta đều biết. Đặng tổng quản cũng đừng nên tự trách mình nữa."

"Nhưng con..."

Y còn chưa nói xong, sau lưng đã truyền đến tiếng hắng giọng quen thuộc:

"Đặng Phúc, người có định để trẫm nghỉ ngơi không hả? Nếu còn ồn ào nữa thì mau rút ra ngoài cho trẫm!"

Tuy hăn quát Đặng Phúc, nhưng đám người còn lại cũng vội vàng im bật.

Biết hoàng thượng có ý giải vây cho mình, Đặng Phúc liền cảm kích cúi tạ rồi ngoan ngoãn đứng sang một bên, không dám làm ồn ào thêm nữa.

Không khí trong điện Bảo Quang lúc này thật nặng nề. Đứng hầu bên long sàng, Lê Tuyên Kiều mặt ủ mày chau, Trịnh Minh Nguyệt u sầu rơi lệ, Hạ Diệp Dương thi thoảng thở dài, Phạm Thị Ngọc Chân yếu bóng vía thì sợ đến mức phải nép sau lưng Nguyễn Nhã Liên, đến người vốn lãnh đạm như Phùng Thục Giang cũng miễn cưỡng trưng ra vẻ mặt buồn bã.

Tư Thành không muốn để thấy cả đám khóc lóc trước mặt mình nên hạ giọng trấn an:

"Trẫm không sao. Vết thương nhỏ thế này chưa chết được đâu. Các nàng cũng mau trở về đi."

"Chúng thần thiếp ở lại với bệ hạ."

Không hẹn mà gặp, chúng phi đồng thanh đáp. Phần vì không muốn gượng ép bọn họ, phần cũng vì đã quá mệt mỏi, Tư Thành thôi không nói nữa, mặc bọn họ muốn ở thì ở, muốn về thì về.

Hắn nhắm mắt lại, mơ màng người thấy mùi thuốc ngai ngái và cả vị tanh nồng của máu...

Lê Tuyên Kiêu nhanh chóng lấy lại uy nghiêm vừa bị Nguyễn Nhã Liên cướp mất, sai khiến cung nhân mỗi người một việc, nhanh chóng an trí ổn thỏa việc trong điện Bảo Quang. Đặng Phúc bận rộn hầu hạ bên long sàng, thi thoảng cũng trộm ngó Lê Tuyên Kiêu một cái, không khỏi cảm thấy mến phục trong lòng. Vị Tuệ chiêu nghi này thường ngày dịu dàng khéo léo, ôn nhuận thuần thực, nay gặp tình cảnh này mà trước sau vẫn điềm tĩnh như một, an trí mọi việc đâu ra đấy, so với Phùng Huệ phi nóng nảy trước kia quả là khác nhau một trời một vực.

Vì sợ kinh động đến Tư Thành nên Nguyễn Nhã Liên không dám ồn ào nữa, chỉ lặng lẽ đứng ở ngoài xa mà trông về phía hắn. Khóe mắt giai nhân còn vương sầu lệ, đôi môi anh đào thi thoảng run lên rất khẽ, như thể đang cố chặn một tiếng nấc nghẹn từ sâu trong tim, và chiếc khăn lụa trong tay nàng ta thì đã bị vò nát từ lúc nào.

Mọi biểu hiện ấy đều không qua mắt được một người. Đứng lẫn trong đám chúng phi, Vĩnh Lạc quận chúa giả như không thấy gì, vẫn tiếp tục cùng mọi người trưng ra vẻ mặt sầu thảm rất hợp với hoàn cảnh, nhưng tận sâu trong đáy mắt lại không giấu nổi sự hứng thú. Chém hoàng thượng bị thương, đẩy Nguyễn sung nghi xuống sông, xem ra lần này Lưu Tích Nguyên trút giận hơi quá rồi!

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (3)

Cùng lúc đó, tại một nơi cách điện Bảo Quang không xa, hai thái giám đang mãi mê dập tắt một đồng lửa, vừa làm vừa lăm bắm chửi kẻ nào vô ý đốt lửa lên mà quên không dập đi. Trong cung nghiêm cấm những hành vi bất cần kiểu này, chỉ là bọn họ không hề biết rằng, đồng tro tàn trước mặt mình vốn dĩ là một bộ trang phục dạ hành vẫn còn loang máu.

...

Đêm nay xảy ra chuyện động trời, thành ra không ai để tâm đến sự biến mất của một cung nữ nhỏ bé tên Thái Thanh Ngọc.

Đời Thanh Ngọc dính vào Lê Khải Triều coi như xui xẻo. Ai bảo nàng ta cướp của ai không cướp, lại đi cướp của cái tên mặt dày lúc nào cũng vỗ ngực khoe mình là thiên hạ đệ nhất thần trộm! Oan gia đùng mặt, kết quả không nói cũng biết: Thanh Ngọc bị Lê Khải Triều bắt sống, hấn trói nàng ta như trói lợn rồi vứt lên ngựa, sau đó nhanh chóng rời khỏi bờ sông Nhị Hà lúc này đang cực kì rối loạn rồi phóng một mạch về phía thôn làng.

Thanh Ngọc bị trói rồi bị đặt nằm ngang lưng ngựa, đầu và chân không có điểm tựa, cứ thế vắt vẻo hai bên, khổ không sao kể xiết. Sớm biết bản lĩnh của Lê Khải Triều, nàng ta chẳng dại gì mà dây dưa với hắn, nhưng bụng tì lên lưng ngựa vừa xóc vừa đau, cuối cùng nàng ta không chịu nổi nữa, bất đắc dĩ mở miệng đòi Lê Khải Triều thả mình xuống.

Quả nhiên...

"Thả cô ra á? Trông mặt ta giống thằng ngu lắm à? Lần trước trong cung cô phóng ngân châm suýt hại chết ta, lần này lại đòi cướp ngựa của ta, nói cho cô biết, Lê Khải Triều này là bậc quân tử nhớ lâu thù dai, chưa tính sổ xong với cô, đừng có mơ ta thả cô ra nhé."

Thanh Ngọc bị mắng xơi xơi, vuốt mặt còn không kịp. Cái tên này cứ mở mồm ra là y như rằng không nói được câu nào tử tế.

"Ta nói rồi, ta không phải thích khách." Qua một đoạn đường xóc nữa, Thanh Ngọc đau đến phát cuồng. Nàng ta cố gắng duy trì chút tỉnh táo cuối cùng để nài nỉ: "Ta là cung nữ theo hầu trên thuyền rồng, chẳng may bị thích khách xô ngã xuống sông. Người mau thả ta xuống, ta còn phải về cung kéo chủ nhân ta lo lắng..."

Hôm nay Thanh Ngọc không tham gia vụ hành thích, lúc xuất cung chỉ mặc một bộ thường phục đơn giản, nàng ta cho rằng mình có thể dùng kịch bản vụng về này để đánh lừa Lê Khải Triều.

Và nàng ta đã nhầm.

« Có cung nữ nào theo hầu thánh giá mà lại cầm dao như cô không hả? Lần sau nói dối thì tìm một lí do nào hợp lí một chút, ít ra ta có mắc lừa cũng đỡ thấy bị sỉ nhục! »

Lê Khải Triều vừa nói vừa thúc ngựa chạy nhanh hơn. Thanh Ngọc uất nghẹn họng.

"Phụ nữ không chịu ở nhà học thêu thùa may vá, động tí chạy ra đường chém giết trộm cắp, bố mẹ cô không biết dạy con hả?"

Đang lúc hứng trí, Lê Khải Triều quên mất tiêu luôn mình cũng là dân ăn trộm, cứ thao thao bất tuyệt kể tội Thanh Ngọc như đúng rồi. Thanh Ngọc biết mình không phải đối thủ của tên này, bèn hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt sang hướng khác, tự nhủ có chết cũng không thèm xin xỏ hãnh nữa.

Chân trời phía đông ửng lên một quầng sáng nhạt. Tiếng quân lính hò reo mỗi lúc một nhỏ dần. Chốc chốc Thanh Ngọc lại ngẩng đầu lên, nhắm tính quãng đường mà hai người họ đi cũng đã trên dưới hai chục dặm.

"Rốt cuộc người định đưa ta đi đâu?"

Nàng ta thấp thỏm hỏi. Không phải hẳn sẽ đi báo quan thật đấy chứ?

"Đưa cô đến chỗ quan phủ báo án." Câu trả lời của ai đã dội thẳng một gáo nước lạnh vào nàng ta: "Thích khách xuất hiện trên thuyền rồng, cô kiểu gì cũng không tránh khỏi liên quan."

"Người điếc à?" Thanh Ngọc sợ đến run người nhưng vẫn cãi cố: "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi ? Ta là cung nữ, không phải thích khách!"

"Không phải thích khách thì cũng ăn cắp ngựa quý của ta. Hai tội này to ngang nhau."

Thanh Ngọc uất hận nhổ một bãi nước bọt. Đúng là không thể nói lí lẽ với cái tên mặt vừa dày vừa vô liêm sỉ này!

"Còn ở đó mắng ta vô liêm sỉ, có tin ta quăng cô xuống sông cho cô chết đuối luôn không?"

Biết Lê Khải Triều nói được làm được, Thanh Ngọc đứng tim, vội vã cúi đầu.

Người đầu mà thính hơn cả chó mực!

Một canh giờ sau...

"Hơ...hơ... Hắt xì!"

Lê Khải Triều không quan tâm, vẫn thúc ngựa phóng đi.

"Hắt xì!"

Lê Khải Triều rẽ lối sang hướng khác.

"Hắt xì!"

"..."

"Hắt xì! Hắt xì!"

Lần này thì Lê Khải Triều không giả điếc được nữa. Hắn kìm cương, cho ngựa đi chậm lại.

"Cô lại giở trò gì vậy? Nếu định dùng khổ nhục kế để lừa ta thì bỏ ý định đi nhé. Ông đây chưa ngu!"

"Lừa... lừa cái đầu nhà người ấy!" Tiếng người sục sục đáp lại, tưởng như sắp đứt thành từng đoạn: "Ta lạnh, hắt hơi một chút cũng không được à?"

Cuối thu nước sông lạnh. Người con gái này vừa ngâm mình trong nước, lại mang nguyên bộ y phục ướt sũng ấy rong ruổi cùng hắn suốt cả canh giờ.

Nghĩ ngợi gì đó, Lê Khải Triều nhảy phóc xuống ngựa, vòng qua sờ trán Thanh Ngọc rồi lại ướm ướm lên trán mình:

« Đúng là sốt thật! » Hắn lẩm bẫm.

Thanh Ngọc thầm oán trong lòng. Nàng ta có chết vì cảm lạnh cũng phải hiện hồn về tìm hắn báo thù.

"Còn không phải nhờ phúc của tên khốn nhà người sao?"

Lần đầu tiên Lê Khải Triều bị coi thường mà không đáp trả. Hắn chăm chú nhìn Thanh Ngọc, mỗi lúc có giọt nước từ tóc mái nàng ta rơi thõng

xuống đất, ánh mắt hẩn lại phức tạp thêm vài phần.

Trời tờ mờ sáng. Nơi bọn họ đang đứng là nơi cỏ xanh ướt đẫm sương đêm.

Và rồi, Lê Khải Triều chẳng nói chẳng rằng, hẩn đỡ Thanh Ngọc dậy, để nàng ta ngồi phía trước, bản thân thì ngồi đỡ phía sau, đồng thời vòng tay qua phía trước, nắm chặt dây cương.

"Ngồi yên đấy!" Hẩn nạt nhẹ: "Cô mà giở trò gì thì đừng trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc!"

Nói rồi, một ngựa hai người, phóng như bay về phía trước.

...

Tỉnh dưỡng mấy ngày, thương thế của Tư Thành đã dần hồi phục, nhưng Hoàng Lan và Nguyễn Anh Vũ thì không được may mắn như thế. Hơn năm trăm binh lính Phụng Thánh quân tham gia tìm kiếm ngày đêm, tưởng chừng sắp quần nát cả bờ sông Nhị Hà, nhưng tin tức của hai người họ vẫn bật vô âm tín.

...

Kể từ sau lần dạy Hoàng Lan học chữ, tính ra cũng gần nửa năm Ngô Chi Lan mới lại nhập cung.

Tàng thư các là một căn phòng rộng lớn, nơi lưu giữ những cuốn sách quý từ các đời Lý, Trần còn truyền lại. Ngô Chi Lan đang cần mẫn sắp xếp lại đồng thư tịch, chốc chốc lại phải kiễng chân lên vì giá sách quá cao. Việc này đáng lẽ là của đám thái giám trông coi Tàng thư các, chẳng qua nàng ta đang rảnh rỗi, lại sẵn có hứng thú với kinh văn nên mới không ngại đến giúp một tay.



Sắp xếp một hồi, Ngô Chi Lan vô tình chạm phải một cuốn sách khá kì lạ. Cuốn sách này không dày lắm, nằm ở góc khuất của ngăn tủ dưới cùng, bên ngoài phủ một lớp bụi, chữ viết nét còn nét mất, hiển nhiên là một cuốn sách đã bị thời gian và con người quên lãng. Sách trong Tàng thư các phần lớn đều là sách quý, không dễ gì lại xuất hiện cuốn sách bị bỏ quên như vậy. Trí tò mò nổi lên, Ngô Chi Lan bèn tiện tay rút cuốn sách ấy ra, đến khi ánh mắt dừng lại trên dòng đề tựa, nàng ta mới hiểu ra sự tình, trong tâm trạng thấp thỏm lại có phần vô cùng hào hứng.

Ngón tay thon dài lật giở từng trang sách, động tác nâng niu, trân trọng vô cùng.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 51: Nguyễn Nhã Liên (4)

"Không ngờ cô cũng có hứng thú với thi ca của tiên sinh."

Một thanh âm trầm khàn vang lên. Ngô Chi Lan giật mình nhìn sang, đã thấy Tư Thành bước vào Tàng thư các từ bao giờ. Nửa tháng trôi qua, vết thương trên người hắn cũng sắp liền sẹo.

"Sao vậy, trẫm làm cô giật mình ư?"

Ngô Chi Lan cung kính hành lễ rồi đặt quyển thơ của Nguyễn Trãi sang một bên, e dè lắc đầu:

"Thần nữ chỉ đang ngạc nhiên, không nghĩ rằng trong Tàng thư các vẫn còn lưu giữ sách của tiên sinh."

Ngô Chi Lan là cháu gái của thái hậu, người được Nguyễn Trãi và Nguyễn Thị Lộ hết lòng cứu mang năm ấy. Cũng giống Tư Thành, khi nhắc tới Nguyễn Trãi, nàng ta đều tôn kính gọi ông hai chữ tiên sinh.

Tư Thành nhìn qua cuốn sách phủ bụi dày, có phần hơi phật ý:

"Năm ấy tiên sinh bị xử trảm toàn gia, thi ca sáng tác cũng bị triều đình tịch thu rồi tiêu hủy. Trẫm vất vả lắm mới tìm được mấy quyển còn sót lại để đem về lưu giữ trong Tàng thư các, nhưng xem ra đám người trông coi Tàng thư các cũng hẹp hòi như bao kẻ khác, trông thấy sách của tiên sinh liền ném sang một bên, thật là cô phụ tấm lòng của trẫm."

"Cũng không trách bọn chúng được. Dù thần nữ và bệ hạ đều không tin, nhưng trong mắt thiên hạ, tiên sinh vẫn là nghịch thần giết vua." Ngô Chi Lan thở dài rồi rút khăn tay ra, lau lau cuốn sách cho sạch bụi, rồi lại như nhớ ra chuyện gì đó: "Phải rồi, thần nữ nghe nói đã tìm thấy hậu duệ của tiên sinh. Con cháu của ngài ấy còn người sống sót thật sao?"

Mặc dù Tư Thành không công bố thân thế của Nguyễn Anh Vũ nhưng không hiểu tại sao, tin tức về hậu nhân họ Nguyễn còn sống sót sau vụ án Lệ Chi viên đã truyền đi khắp nơi. Cũng may mọi người chỉ biết con trai của Nguyễn Trãi còn sống chứ không biết y chính là Phong Vân kỳ sĩ Nguyễn Anh Vũ.

"Y chính là người mất tích cùng Hoàng Lan trong vụ hành thích dạo trước."

Không giống các phi tần trong hậu cung, Ngô Chi Lan trước giờ chỉ một mực theo đuổi đam mê thi họa, bản tính lại rộng rãi phóng khoáng nên rất được lòng Tư Thành, vì thế, có những chuyện hãn không nói cho người khác nhưng lại rất tin tưởng nàng ta.

Ngô Chi Lan thấy Tư Thành nói vậy thì không giấu nổi ngạc nhiên. Nàng ta đã nghe kể lại chuyện xảy ra trên sông Nhị Hà, cũng biết trong tình huống hung hiểm khi ấy, có một người đã kịp thời xuất hiện để giải vây cho hoàng thượng rồi ôm Nguyễn sung nghi nhảy xuống sông, chỉ không ngờ tay kiếm khách bí ẩn ấy lại chính là con trai Nguyễn Trãi!

"Thân phận của y bị tiết lộ từ trước cả khi xảy ra vụ hành thích.." Tư Thành bổ sung thêm.

Ngô Chi Lan hơi sững lại.

"Chẳng lẽ...?"

Bước đến bên giá sách, tiện tay lật giở một cuốn ra xem, Tư Thành nhớ lại những tin tức mà người của hắn đã bí mật báo về vào buổi sáng hôm xảy ra vụ hành thích.

"Tiết lộ tin tức về con trai của tiên sinh vào đúng thời điểm này, chẳng phải có kẻ muốn khuấy động lòng dân hay sao?"

Ngô Chi Lan chợt cảm thấy lạnh sống lưng. Tư Thành nói đúng. Nếu chuyện con trai của Nguyễn Trãi còn sống sót bị truyền đi, chắc chắn nhân tâm sẽ dao động, những người từng hoài nghi về bản án Lê Chi viên năm xưa sẽ nhân cơ đó mà gây ra một phen sóng gió. Đó là còn chưa tính đến vụ hành thích trắng trợn trên sông Nhị Hà.

Những chuyện này... tất cả là vô tình hay hữu ý?

Bàn tay lạnh lặn của Tư Thành âm thầm siết chặt lại:

"Trẫm không tin có kẻ có thể một tay che trời. Dù là vụ án năm đó hay vụ hành thích trên sông Nhị Hà, trẫm cũng nhất định phải điều tra ra chân tướng thực sự."

Ngày ấy, mẹ hắn bị Tuyên Từ thái hậu buông lời gièm pha, suýt phải chịu hình phạt voi giày, cũng may có Nguyễn Trãi và Nguyễn Thị Lộ can đảm khuyên can, bà mới giữ lại được một mạng. Hai người ấy còn bấp chập tất cả để che chở cho mẹ con hắn trong Dục Khánh tự, năm lần bảy lượt tránh khỏi tai mắt của Tuyên Từ. Công bằng mà nói, không có Nguyễn Trãi và Nguyễn Thị Lộ, không có Lê Tư Thành của ngày hôm nay. Mặc dù sau này Tuyên Từ thái hậu đã đón hắn trở lại hoàng cung, ban cho hắn vương tước hào nhoáng thì quá khứ bạc bẽo kia vẫn là một kí ức đầy ám ảnh. Vì thế, khi Nguyễn Anh Vũ bị bại lộ thân thế, Tư Thành không những không giết mà còn hứa sẽ điều tra rõ mọi chuyện, trả lại trong sạch cho Nguyễn Trãi cha y. Cũng vì lời hứa của hoàng thượng, Nguyễn Anh Vũ mới chấp nhận quy thuận triều đình. Nào ngờ xảy ra vụ hành thích trên

sông Nhị Hà, vì bảo vệ Hoàng Lan mà Nguyễn Anh Vũ bị rơi xuống sông, đến nay chưa rõ sống chết, khiến Tư Thành càng thêm áy náy với người quá cố.

Ngô Chi Lan khẽ hỏi:

"Kể cả khi chân tướng ấy có liên quan tới Tuyên Từ thái hậu và huyết thống của vua Diên Ninh, bệ hạ vẫn muốn điều tra tới cùng?"

Tuyên Từ thái hậu hạ sinh vua Diên Ninh thiếu tháng thiếu ngày, trong cung xuất hiện lời dị nghị rằng vua Diên Ninh không phải con ruột của vua Thái Tông. Thực hư chưa được chứng minh thì vua Thái Tông đột ngột băng hà ở trại vải Lệ Chi, vua Diên Ninh khi ấy là thái tử lên kế vị, Tuyên Từ thái hậu buông rèm nhiếp chính, lời dị nghị vô căn cứ kia nghiễm nhiên biến mất.

Lần này thì Tư Thành không trả lời. Những ân oán đời trước thực sự khiến hãn mệt mỏi.

"Có những sự thật không phải không tồn tại, mà là chúng ta đang tìm cách phủ nhận chúng mà thôi."

Lời này dường như Tư Thành nói với chính mình. Thấy hãn trầm mặc, Ngô Chi Lan tưởng y lại bị vết thương hành hạ, định đi tìm thái y thì bị hãn ngăn lại. Hãn kéo nàng ta ngồi xuống ghế:

"Cô cũng giống y như bọn họ, động chút là sợ trẫm xảy ra chuyện. Trông trẫm giống kẻ sắp chết lắm sao?"

"Bệ hạ là ngôi cừu ngũ chí tôn, an yên của người có liên quan đến hưng vong của Đại Việt. Mọi người lo lắng cho long thể của người cũng là chuyện thường tình thôi."

"Vết thương của trẫm không đáng ngại, tĩnh dưỡng thêm vài ngày là khỏi thôi." Tư Thành khẽ lắc đầu: "Nhưng Hoàng Lan đến giờ vẫn chưa rõ sống chết thế nào. Phụng Thánh quân đã lũng sục hai bên bờ Nhị Hà nửa tháng rồi mà vẫn không tìm được nàng ấy."

"Nguyễn sung nghi cát nhân thiên tướng, lại được thần phật phù hộ, thần nữ tin rằng nhất định cô ấy sẽ bình an trở về với bệ hạ."

Thực lòng Tư Thành cũng chỉ mong lời Ngô Chi Lan nói là đúng. Có ai ngờ rằng, niềm tin của hắn và của cả Ngô Chi Lan, đôi khi lại đi quá xa so với hiện thực...

"Thứ cho thần nữ nhiều chuyện, nhưng bệ hạ định an trí tiểu hoàng tử ra sao? Dù sao tiểu hoàng tử cũng là cốt nhục của bệ hạ, không thể lấy lễ thường mà đối đãi được."

Lời này của Ngô Chi Lan có thể hiểu theo ba bốn nghĩa, nhưng đại khái nàng ta đang nhắc nhở Tư Thành cần chú ý lưu tâm tới tiểu hoàng tử hơn. Hậu cung nhìn bề ngoài tưởng phẳng lặng yên bình, kì thực ẩn chứa bên trong là những đợt sóng ngầm không bao giờ dứt. Mỗi một đứa trẻ chào đời, nếu là công chúa thì may ra còn yên ổn, nếu may mắn là hoàng tử, sự đổ kị trút lên đầu nó sẽ càng sâu,...

"Trẫm đã nghĩ tới chuyện này. Tiểu hoàng tử từ nhỏ đã bị người ta tính kế, thực sự rất đáng thương. Cô cũng biết đấy, hậu cung này không thiếu người sẵn lòng nhận nuôi thằng bé, nhưng cốt nhục của trẫm, trẫm muốn tìm một người toàn tâm toàn ý yêu thương nó, nguyện lòng che chở nó như Hoàng Lan đã từng."

"Bệ hạ." Ngô Chi Lan mỉm cười đầy ý nhị: "Hình như ngài đã quên mất một người thì phải."

Tư Thành ngẩng đầu nhìn vị Kim Hoa nữ học sĩ phong nhã tài hoa kia. Tâm ý giao nhau, trong mắt cả hai đều vương ý cười.

...

Hậu cung bắt đầu xuất hiện những lời đồn đại li kì về thân thế của Ngọc tiệp dư. Có người cho rằng nàng ta là một cung nữ từng lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, chẳng may yếu mệnh mà chết. Có người nói nàng ta là thôn nữ chốn dân gian, tương ngộ hoàng thượng trong một lần ngài vi hành. Thậm chí, kẻ có trí tưởng tượng phong phú hơn còn cho rằng Ngọc tiệp dư và Nguyễn sung nghi kì đã mất tích thực chỉ là một. Tam sao thất bản, người ta có thể phỏng đoán vô số giả thiết về thân thế của Ngọc tiệp dư, nhưng tựu chung lại, ai cũng tin rằng đó là một phi tử rất được hoàng thượng sủng ái, nếu không, một kẻ chưa từng xuất hiện trong hậu cung như nàng ta sao có thể là mẹ của tiểu hoàng tử?

Ngự hoa viên bóng cao hoa thắm, Tư Thành đang ngồi ngắm cảnh cùng chúng phi. Nhớ tới người đã khuất, hẳn thuận miệng cảm cảnh vài câu, mọi người liền hòa theo thánh ý mà bày tỏ lòng thương xót với Ngọc tiệp dư yếu mệnh. Tất cả, chỉ trừ một người từ đầu đến cuối đều im lặng, không hề tham gia vào vở kịch thương hoa tiếc ngọc kia...

Rất lâu rồi kể từ khi Nguyễn sung nghi gặp nạn, Tư Thành mới có hứng thú đặt chân vào hậu cung, nhưng nơi hẳn lựa chọn không phải cung Thọ Am của Lê Tuyên Kiều, càng không phải Lương Túy sảnh của Trịnh Minh Nguyệt.

Buổi tối, thái giám đến thông báo hôm nay hoàng thượng sẽ nghỉ lại tại Lãm Nguyệt cư.

Tin tức truyền ra khiến cả hậu cung ghen tức đến đỏ mặt, ngược lại, người trong Lãm Nguyệt cư lại đứng đưng như thể vinh quang ấy chẳng phải dành cho mình. Mặc cho cung nữ Lan Hương bày ra đủ loại vòng vàng trang sức, Nguyễn Nhã Liên chỉ chọn cách trang điểm giản dị nhất rồi ngoan ngoãn đứng đợi Tư Thành ở ngoài cửa. Đúng hẹn giờ tuất, xa giá của hoàng thượng dừng lại trước cửa lớn của Lãm Nguyệt cư. Tư Thành mỉm

cười, đích thân nâng Nguyễn Nhã Liên đang hành lễ dậy rồi cùng mỹ nhân tay trong tay bước vào tấm điện. Sau lưng họ, cung nhân hiểu ý đều đã lui cả ra ngoài.

Người bình thường gặp cảnh này hẳn sẽ rất há hê, nhưng Nguyễn Nhã Liên lại đủ tỉnh táo để nhận ra nụ cười của hoàng thượng chẳng có mấy phần thật ý. Quả nhiên, khi cánh cửa sau lưng họ vừa khép lại, Tư Thành liền buông tay Nguyễn Nhã Liên ra. Hắn lạnh lùng nhìn Nguyễn Nhã Liên và nói một câu khiến nàng ta trở tay không kịp:

"Cả hậu cung đều thương xót Ngọc tiệp dư, chỉ có người biết chân tướng thực sự, ngay cả lời thương xót cũng không dám nói ra. Nguyễn dung hoa, trăm hỏi nàng, người đem Phùng tài nhân giấu trong Đan Ngọc các chính là nàng phải không?"

Biết hoàng thượng đã nhìn thấu chân tướng, Nguyễn Nhã Liên chỉ cúi đầu thật sâu, một câu cũng không thể cãi lại.

...

Hai tháng trước.

Nguyễn Nhã Liên chỉ là một dung hoa phẩm vị thấp, lúc đầu may mắn được thái hậu yêu thích mà đặc biệt ban cho một nơi ở riêng. Nhưng vì Phùng Diễm Quỳnh năm lần bảy lượt gây trở ngại, cuối cùng Nguyễn Nhã Liên bị đẩy đến Lãm Nguyệt cư. Lãm Nguyệt cư, nơi ở cũng như tên gọi, vừa xa xôi vừa u tịch, thậm chí còn nằm ngay cạnh lãnh cung. Hai nơi chỉ ngăn cách nhau bởi một bức tường gạch và vườn thạch thảo.

Sương rơi xuống. Đêm càng sâu. Cung nhân trong Lãm Nguyệt cư đều đã ngon giấc. Nguyễn Nhã Liên một mình rảo bước ra vườn thạch thảo và mơ hồ nhìn về phía lãnh cung, không sao ngăn được cảm giác buồn bã cứ dâng lên trong lòng. Chịu đòn oan, Nguyễn Nhã Liên không hận. Được



phong làm dung hoa, nàng ta cũng không vui. Rốt cuộc vì sao không muốn hận nhưng cũng không thể vui, e rằng chỉ mình nàng ta mới có thể lý giải.

Bởi vì ánh mắt người ấy... vẫn xa xôi đến mức không thể nào chạm tới...

Bỗng nhiên từ vườn thạch thảo phát ra tiếng ai đó rên rỉ. Nguyễn Nhã Liên giật mình quay đầu lại, suýt chút nữa đánh rơi cả chiếc đèn trong tay.

Trước mặt nàng ta là một người con gái tóc tai toán loạn, quần áo nhàu nhúa, đôi chỗ trước ngực còn dính một thứ gì đó màu đỏ thẫm. Nếu không nhìn đến cái bụng lùm xùm của đối phương, Nguyễn Nhã Liên không thể nào nhận ra người trước mặt mình là Phùng Huệ phi diễm lệ một thời, và thứ đỏ thẫm dính trên quần áo của nàng ta chính là máu!

Nguyễn Nhã Liên vội đưa tay bịt miệng để khỏi thốt lên kinh hãi. Không phải Phùng Diễm Quỳnh đang bị giam trong lãnh cung chờ định tội sao? Nàng ta chạy ra đây làm gì? Còn nữa, vết máu trên áo nàng ta...

"Lệnh bà?"

Vừa trông thấy Nguyễn Nhã Liên định tiến lại gần, Phùng Diễm Quỳnh liền co rúm người lại rồi trốn vào một góc tường. Không cần quá tinh ý để nhìn ra sự khiếp đảm trong ánh mắt của nàng ta lúc này. Phải đợi cho Nguyễn Nhã Liên tò mò gọi tên đến lần thứ ba, Phùng Diễm Quỳnh mới dám ngẩng đầu lên.

"Ta không biết, cái gì ta cũng không biết!" Phùng Diễm Quỳnh níu lấy tay Nguyễn Nhã Liên, miệng không ngừng lảm nhảm điều gì đó không gãy nghĩa. Khi ấy nàng ta không biết Nguyễn Nhã Liên đã được phong làm dung hoa: "Nguyễn tài nhân, là ta bị bọn chúng vu oan giá họa, người mau cứu ta với, đừng để bọn chúng tìm thấy ta! Đừng để bọn chúng tìm thấy ta..."

Bọn chúng trong lời kể của Phùng Diệm Quỳnh chính là đám thích khách Lý Lượng, nhưng Nguyễn Nhã Liên là kẻ ngoài cuộc, dĩ nhiên nghe nhưng không hiểu.

Hình như Nguyễn Nhã Liên còn định hỏi thêm rất nhiều điều nữa, nhưng người trước mặt nàng ta đã khóc rống lên như một đứa trẻ. Phùng Diệm Quỳnh bị điên thật rồi!

...

"Sau đó nàng đáp ứng thỉnh cầu của Phùng tài nhân, đem nàng ta giấu trong Đan Ngọc các?"

Trước ánh mắt gắt gao như thiêu đốt của Tư Thành, Nguyễn Nhã Liên không do dự gật đầu.

...

Thực ra Nguyễn Nhã Liên không còn lựa chọn nào khác. Khi nàng ta tìm thấy Phùng Diệm Quỳnh ở vườn thạch thảo thì thần trí Phùng Diệm Quỳnh đã nửa tỉnh nửa mê, nói năng lẫn lộn, đại khái chỉ biết rằng có ai đó truy sát mình, rồi nàng ta nhân lúc hỗn loạn liều mạng chạy trốn khỏi lãnh cung. Từng bị Phùng Diệm Quỳnh chèn ép, dĩ nhiên Nguyễn Nhã Liên cũng chẳng ưa gì con người này, nhưng rồi nghĩ đến thai nhi bảy tháng chưa rõ còn hay mất của nàng ta, Nguyễn Nhã Liên lại không đành lòng thấy chết không cứu. Nhưng Phùng Diệm Quỳnh thân là tội phi, Nguyễn Nhã Liên có to gan đến mấy cũng không dám che giấu nàng ta trong Lãm Nguyệt cư của mình. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, Nguyễn Nhã Liên che giấu Phùng Diệm Quỳnh trong Đan Ngọc các, tự nhủ đợi cho mấy ngày rồi ren này qua đi, nàng ta sẽ dẫn Phùng Diệm Quỳnh đến điện Bảo Quang và thú nhận với Tư Thành tất cả.

Trớ trêu thay, Nguyễn Nhã Liên còn chưa kịp thú nhận điều gì thì người của Tư Thành đã tìm thấy Phùng Diệm Quỳnh trong Đan Ngọc các và đem

nàng ta đi.

...

Lâm Nguyệt cư.

Nguyễn Nhã Liên vẫn quỳ giữa chính điện. Đêm đông lạnh lẽo, nàng ta chỉ mặc một chiếc váy lụa mỏng, trang sức ít ỏi trên đầu đều đã gỡ hết xuống, thân hình mảnh mai thi thoảng lại run lên, không rõ vì lạnh hay vì một lý do nào khác. Nhìn Nguyễn Nhã Liên lúc này giống như một cung nữ làm sai đang bị trách phạt, có điều, một cung nữ bình thường chẳng thể nào có được phong thái nhu thuận mà kiên cường ấy.

"Chuyện tày đình như thế mà nàng cũng dám giấu trẫm?"

Ngữ khí của Tư Thành trầm mà không lạnh, thật khó để nhìn ra hắn đang giận dữ đến mức nào. Nguyễn Nhã Liên kính cẩn đáp:

"Ngọc tiếp dư vô duyên vô cố mất tích, thần thiếp cũng lo lắng lắm chứ. Thần thiếp đã nhiều lần tìm đến điện Bảo Quang nhưng không gặp được bệ hạ, thái hậu lại đến Dục Khánh tự cúng tế, chưa biết khi nào mới trở về. Chuyện này quá mức hệ trọng, trù trực tiếp bẩm báo với bệ hạ hoặc thái hậu, thần thiếp thực sự không dám tin tưởng mà ủy thác bất kì ai khác."

Tư Thành chăm chú nhìn người con gái trước mặt, càng ngày càng cảm thấy không thể hiểu được tâm tư của đám phi tần xung quanh mình. Cứ tưởng trong khắp thiên hạ chỉ có Nguyễn Hoàng Lan mới dám cãi lời hắn, ai ngờ kẻ thực sự to gan lớn mật lại là cô nàng Nguyễn Nhã Liên không ai ngờ tới này!

...

Để thuận tiện cho việc theo dõi Thiên hạ kỳ duyên, mình sẽ vẫn tiếp tục up truyện lên watsapp (căn bản cũng tại yêu watsapp quá), nhưng hi vọng

các bạn tiếp tục vào Comicola.com để ủng hộ cho kế hoạch xuất bản Thiên hạ kỳ duyên nhé. Mình đang rất cần sự giúp đỡ và cổ vũ của tất cả các bạn.

Thanks all!

...

(Mời các bạn đón đọc Chương 52: Họa âm.)

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 52: Họa Âm (1)

(Ai nói Nguyễn Nhã Liên không có tâm tư? Trong hậu cung này, chỉ sợ tâm tư của Lê Tuyên Kiều cũng chẳng bằng được Nguyễn Nhã Liên. May mắn thay, tâm tư ấy, nàng ta đã đặt trọn vào Lê Tư Thành!)

...

Đêm nay không có trăng. Cỏ cây trầm mặc rũ mình giữa bóng tối tịch mịch. Tiếng bước chân của cung nhân đi tuần đêm mỗi lúc một vọng xa dần. Còn bên trong Lãm Nguyệt cư, đèn nến vẫn chưa tắt.

Nguyễn Nhã Liên chủ tâm che giấu một phế phi phạm trọng tội, việc này vốn dĩ đã cực kì mạo hiểm. Khi đến Đan Ngọc các và không thấy người đâu, Nguyễn Nhã Liên lại càng khó xử hơn, bởi nếu hoàng thượng niệm tình không truy cứu tội kháng chỉ, nàng ta cũng mắc vào tội không bảo vệ người chu toàn. Vô hình chung, nàng ta đã vướng vào cuộn chỉ rối do chính mình tạo ra, lùi không được mà gỡ cũng chẳng xong. Có những lúc nghĩ lại, Nguyễn Nhã Liên thấy mình sao mà đại dột quá, yên lành chẳng thích lại cứ thích xen vào chuyện rắc rối không phải của mình.

Nhưng nếu đã là nguyện ý, đến chết cũng khó buông tay...

Tư Thành nâng cằm Nguyễn Nhã Liên lên, để cho gương mặt xinh đẹp và thuần nhã ấy đối diện thẳng với mình. Đây là lần đầu tiên Nguyễn Nhã Liên chạm sát mặt Tư Thành đến thế. Tuy biết rõ cung quy không cho phép tùy tiện đối mặt với thiên tử nhưng Nguyễn Nhã Liên không hề né tránh, hoặc cũng có thể, nàng ta vốn không định né tránh.

"Nguyễn dung hoa, nàng có dám nhìn thẳng vào mắt trẫm và nói rằng mình không có tâm tư gì khác khi che giấu Phùng tài nhân không?"

Che giấu tội phi là chuyện tà trời. Nguyễn Nhã Liên lại từng bị Phùng Diệm Quỳnh đối xử tệ bạc. Về tình về lý, không có lý do gì để nàng ta mạo hiểm cứu kẻ thù, trừ khi...

Nguyễn Nhã Liên hiểu Tư Thành đang nghĩ gì. Nàng ta buồn bã thở dài:

"Bệ hạ cho rằng thần thiếp muốn giết mẹ đoạt con?"

Tư Thành im lặng không đáp. Hắn không muốn nghĩ xấu cho Nguyễn Nhã Liên, nhưng lòng dạ nữ nhân hậu cung thâm sâu như biển cả, chẳng phải người con gái trước nay luôn nhu mì điềm đạm này cũng khiến hắn phải mở rộng tầm mắt đó sao?

Nguyễn Nhã Liên nói tiếp:

"Thần thiếp thừa nhận mình có tâm tư, nhưng tâm tư của thần thiếp không đặt ở chuyện tranh giành ân sủng, càng không đặt ở chỗ danh vọng sang hèn. Thần thiếp chỉ biết rằng tiểu hoàng tử là cốt nhục của bệ hạ nên dù sống dù chết, thần thiếp cũng phải bảo vệ Phùng tài nhân được chu toàn. Việc thần thiếp đã làm, người hiểu chuyện thì nói thần thiếp nhân từ, kẻ ác miệng ắt sẽ dị nghị thần thiếp có dã tâm... Sao cũng được! Thần thiếp vô dụng, không thể thỏa mãn miệng lưỡi người đời, chỉ biết sống sao cho bản thân mình được thanh thản mà thôi." Ngừng lại một lúc, Nguyễn Nhã Liên lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Tư Thành: "Lời ngày hôm nay của thần thiếp, bệ hạ có thể tin, có thể không tin, nhưng thần thiếp từng câu từng chữ đều xuất phát từ đáy lòng."

Mỏng manh như sợi tơ rơi giữa hồng trần nhưng lại đủ sức siết chặt trái tim ai đó. Cái cách Nguyễn Nhã Liên nói ra những lời này sao mà nhẹ nhàng quá! Và trong ánh mắt trong veo ấy, không hề tồn tại những cảm xúc, toan tính dung tục, tầm thường. Mới đây Tư Thành còn nghi ngờ

Nguyễn Nhã Liên có bụng dạ khác, dễ rời, chính sự thẳng thắn đến khó hiểu của Nguyễn Nhã Liên đã từng bước từng bước xóa tan hiềm nghi trong lòng hắn.

Có kẻ nhân lúc rối ren đã đem Ngọc tiếp dư giấu trong Đan Ngọc các. Mạo hiểm cả tính mạng của mình để che chở một phế phi, nếu không phải vì người đó muốn bảo vệ cốt nhục của bệ hạ thì thần nữ thật không thể nghĩ ra một lý do nào thích hợp hơn.

Có lẽ Ngô Chi Lan nói đúng. Người đã che chở cho Phùng Diễm Quỳnh, nếu không phải có dụng tâm nào khác thì chính là toàn tâm toàn ý nghĩ cho an nguy của đứa trẻ trong bụng nàng ta. Giữa chốn thâm cung giậu đổ bìm leo, dễ gì tìm được một người sẵn sàng gạt bỏ mưu lợi của bản thân để bảo vệ huyết mạch hoàng thất?

Thế nhưng...

"Nàng có biết trẫm ghét nhất loại nữ nhân như thế nào không?"

Xưa nay Tư Thành ghét nhất hậu phi dám giở trò sau lưng mình. Cứ cho rằng Nguyễn Nhã Liên có thành ý đi, nhưng việc nàng ta dám cãi lời hắn thì thực sự rất khó chấp nhận.

Nguyễn Nhã Liên miễn cưỡng cười:

"Đương nhiên thần thiếp biết. Bệ hạ ghét nhất cung phi không an phận, dám giở trò sau lưng mình."

Có ánh sáng vừa léo lên trong mắt Tư Thành, rất nhanh sau đó kịp biến mất.

"Rõ ràng đã biết mà vẫn cố tình phạm phải? Nguyễn dung hoa, gan nàng cũng lớn đấy nhỉ?"

"Vì bệ hạ, tội khi quân thần thiếp cũng không sợ!"

Lại một lời nói ra, nhẹ như gió thoảng, mà cũng nặng tựa ngàn cân.

Khi ở điện Vạn Thọ, Nguyễn Nhã Liên hiểu Tư Thành không tiện lên tiếng nên mới âm thầm nhắc nhở Hoàng Lan dùng sáp nến đối phó với Thạch Bưu. Ở cung Thụy Đức, biết rõ mình bị liên lụy bởi Hạ Diệp Dương nhưng Nguyễn Nhã Liên vẫn cắn răng chịu ba mươi trượng, đó là vì nàng ta không muốn Tư Thành phải khó xử với thái hậu. Phùng Thục Giang ốm nặng không ai quan tâm, chỉ có Nguyễn Nhã Liên vẫn kiên trì đến Vĩnh Hà điện, mượn danh Tư Thành chăm sóc Phùng Thục Giang để thiên hạ khỏi chê trách đế vương bạc bẽo vô tình. Ngày hôm nay, Nguyễn Nhã Liên biết phạm phải tội chết nhưng vẫn che chở Phùng Diễm Quỳnh, âu cũng vì lo lắng đứa trẻ trong bụng nàng ta...

Ai nói Nguyễn Nhã Liên không có tâm tư? Trong hậu cung này, chỉ sợ tâm tư của Lê Tuyên Kiêu cũng chẳng bằng được Nguyễn Nhã Liên. May mắn thay, tâm tư ấy, nàng ta đã đặt trọn vào Lê Tư Thành!



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 52: Họa Âm (2)

"Nguyễn dung hoa, nàng..."

Tư Thành không biết phải nói sao cho phải. Người con gái trước mặt khiến hắn cảm thấy nghi ngờ chính bản thân mình.

"Bệ hạ không cần phải nghĩ nhiều như vậy đâu." Nguyễn Nhã Liên mỉm cười lắc đầu: "Khi thần thiếp yêu một người, bản thân thần thiếp có thể nhẫn nại, càng không sợ vì người đó mà bị hiểu lầm. Thần thiếp không có được phúc phận như Nguyễn sung nghi được bệ hạ hết lòng yêu thương che chở, chỉ xin bệ hạ đừng chối bỏ sự tồn tại của thần thiếp, để thần thiếp đứng bên cạnh người, vì người mà chia sẻ sầu lo, được như thế, thần thiếp đã mãn nguyện lắm rồi..."

Tư Thành càng nhìn kĩ Nguyễn Nhã Liên hơn. Xưa nay, ấn tượng của hắn dành cho vị Nguyễn dung hoa này không quá sâu đậm. Hắn ưng ý Nguyễn Nhã Liên chỉ vì nàng ta đoan trang hiền thực, không ưa thói xa hoa màu mè, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận rằng nữ nhân như vậy đôi khi rất nhàm chán. Và hắn đã nhầm. Nguyễn Nhã Liên không hề nhàm chán như vẻ bề ngoài, ngược lại, khí chất thanh cao cùng tâm tư thiện lương, tinh tế của nàng ta khiến hắn thực sự muốn trân trọng.

Ngoài kia, cây lộc thưa uể oải trút cơn mưa hoa xuống khoảng sân tối sẫm.

Một lúc sau, Tư Thành đích thân đến nâng Nguyễn Nhã Liên dậy. Không giống lần trước, lần này Nguyễn Nhã Liên đột ngột muốn né tránh, nhưng

tránh đâu cũng không thoát khỏi bàn tay của Tư Thành.

"Xin bệ hạ đừng làm thế. Thần thiếp hèn mọn, nhận không nổi ân điển này đâu."

"Những việc nàng làm còn tính là hèn mọn sao?"

Nguyễn Nhã Liên cúi đầu im lặng. Tư Thành mỉm cười trầm ấm rồi tiện tay dìu nàng ta trở lại ghế ngồi.

"Đỗ kị là bản tính của nữ nhân, chỉ có Hoàng Lan và nàng trước giờ chưa từng khiến trẫm thất vọng. Nguyễn dung hoa, trẫm có được phi tử như nàng, là phúc của hậu cung."

Rất nhiều năm sau đó, Tư Thành mới chiêm nghiệm được một sự thật, rằng hẳn có được Nguyễn Nhã Liên thực sự là phúc của hậu cung...

"Ngọc tiếp dư trước khi chết đã nhờ cậy Hoàng Lan chăm sóc tiểu hoàng tử, nhưng giờ chính nàng ấy sống chết còn chưa rõ, Nguyễn dung hoa, trước khi Hoàng Lan trở về, trẫm muốn nàng thay nàng ấy gánh vác trọng trách này."

Tư Thành chậm rãi nói tiếp. Thánh ý vừa buông, Nguyễn Nhã Liên sợ hãi lùi lại một bước:

"Bệ hạ, thần thiếp sao có thể?"

"Chỉ cần có lòng có tâm, không sợ bản thân không thể chu toàn. Nguyễn dung hoa, trẫm tin nàng."

Trẫm tin nàng.

Nguyễn Nhã Liên cứ đứng ngây ra nhìn Tư Thành. Ánh mắt bình thản đã nhòa lệ vì cảm kích, và cũng chẳng biết sau đó bao lâu, khi cánh hoa cuối

cùng chao nghiêng trong gió, ánh hừng đông cuối trời bừng sáng, Nguyễn Nhã Liên mới cúi đầu ứng thuận.

...

Ngọc tiếp dư yếu mệnh, Nguyễn sung nghi mất tích, hoàng thượng thương tiểu hoàng tử coi cút nên đã đưa đến Lâm Nguyệt cư cho Nguyễn dung hoa tạm thời nuôi dưỡng. Cùng ngày hôm ấy, ý chỉ ban xuống, dung hoa Nguyễn thị được sắc phong thành tiếp dư đứng đầu lục chức, còn đặc biệt ban cho phong hiệu là Liên, ngụ ý khen ngợi Nguyễn dung hoa thanh khiết và cao quý như hoa sen, cũng vừa khéo rất hợp với tên của nàng ta, khiến hậu cung lại được một phen ghen tị đỏ mắt.

...

Hậu cung, Lương Túy sánh.

Tấm điện của Lương Túy sánh không xa hoa như cung Thọ Am của Lê Tuyên Kiêu nhưng cách bài trí đồ đạc lại vô cùng tao nhã và đẹp mắt. Góc trái kê một bàn trà gỗ gụ, trên bàn còn bày xếp ra một bộ chén trà làm từ ngọc Đông Quan. Góc phải là nơi đặt thư án, cổ cầm, lư hương, thứ nào thứ nấy đều là vật phẩm thượng hạng. Trên chiếc trường kỷ phủ đệm gấm màu bạch ngọc, Trịnh Minh Nguyệt đang cần mẫn thêu một bức hình hoa cúc. Thêu thùa đòi hỏi tĩnh tâm và kiên trì, đối với người trong lòng đang nổi sóng như Trịnh Minh Nguyệt, công việc này có vẻ không được phù hợp lắm.

Sáng nay, nàng ta chủ động tìm đến điện Bảo Quang để xin nhận tiểu hoàng tử làm con thừa tự thì mới biết Tư Thành đã giao đứa trẻ cho Nguyễn Nhã Liên. Thậm chí hẳn còn nói một câu khiến Trịnh Minh Nguyệt xám mặt:

"Nàng còn trẻ, chẳng lẽ sợ mình phúc mỏng hay sao mà đã vội vã nhận con thừa tự?"

Quách Liễu ngồi một bên cố lựa lời trấn an Trịnh Minh Nguyệt:

"Đằng nào thì chuyện cũng đã rồi. Cô có tức giận thì cứ nói ra đi. Cô cứ im lặng như thế, ta... ta sợ lắm!"

"Có tức giận cũng không nhất thiết phải biểu hiện ra bên ngoài. Nếu đến chút việc nhỏ cũng không thể nhẫn nhịn thì sao có thể hoàn thành đại sự?" Trịnh Minh Nguyệt khinh thường chỉnh lời Quách Liễu. Đoạn, nàng ta đặt bức thêu sang một bên rồi quay sang hỏi Hải Yến: "Người đã đem lễ vật đến Lâm Nguyệt cư chưa?"

Hải Yến ngập ngừng:

"Theo lời lệnh bà, con đã đem lễ vật đến chúc mừng nhưng... nhưng Liên tiệp dư nói chỉ nhận tâm ý của lệnh bà, còn tất cả tặng phẩm đều đã gửi trả lại rồi ạ."

Với cá tính của Nguyễn Nhã Liên, những món đồ nịnh nọt đưa đến, nàng ta không nhận mới là bình thường.

"Co phong hiệu thì đã sao? Cô ta chỉ là một tiệp dư nhỏ bé, cô dù sao cũng là tu nghi đứng thứ ba trong cửu tần, vậy mà cô ta dám không nể mặt!" Quách Liễu được thể nguyệt dài.

Trong hậu cung, địa vị của Trịnh Minh Nguyệt chỉ xếp sau Lê Tuyên Kiêu và Hạ Diệp Dương. Trịnh Minh Nguyệt hài lòng nâng chén trà lên, chậm chậm gạt miệng chén rồi khoan hòa uống một ngụm:

"Nể mặt cũng được, không nể mặt cũng không sao. Giờ người ta đã có tiểu hoàng tử trong tay, kiêu ngạo một chút cũng là chuyện bình thường."

Quách Liễu bĩu môi dè bĩu:

"Ta thực sự không hiểu. Luận về cả địa vị lẫn tài đức, nếu muốn tìm một người để chăm sóc hoàng tử của Ngọc tiệp dư, lẽ ra bệ hạ phải chọn Tuệ chiêu nghi hoặc cô mới đúng, đằng này lại..."

"Tâm ý của bệ hạ, khi nào đến lượt chúng ta đoán định?" Trịnh Minh Nguyệt nhớ đến dáng vẻ lúc nào cũng khiêm tốn rụt rè của Nguyễn Nhã Liên mà bất giác rùng mình: "Ta sai lầm rồi nên mới coi nhẹ Nguyễn Nhã Liên. Cứ tưởng sau Phùng Diễm Quỳnh và Nguyễn Hoàng Lan, Lê Tuyên Kiều mới là cái gai cần trừ bỏ nhất, ai ngờ lại quên mất một kẻ lúc nào cũng tỏ vẻ vô hại trong Lãm Nguyệt cư. Không biết Nguyễn Nhã Liên đã dùng cách gì để chiếm được thánh tâm của bệ hạ, nhưng lần này, cô ta thực sự đã khiến chúng ta phải mở rộng tầm mắt rồi."

Cách mà Nguyễn Nhã Liên đối lấy lòng tin của Tư Thành, chỉ e cả đời này Trịnh Minh Nguyệt cũng không thể hiểu nổi.

Quách Liễu thì hậm hực ra mặt. Trước giờ nàng ta luôn coi thường Nguyễn Nhã Liên, cho rằng đối phương là kẻ nhu nhược kém cỏi, nào ngờ Nguyễn sung nghi vừa mất tích, Nguyễn Nhã Liên liền được hoàng thượng tin tưởng giao tiểu hoàng tử vào tay, thậm chí, vị Tuệ chiêu nghi vẫn ngồi chễm chệ trong cung Thọ Am kia cũng không thể can thiệp vào.

"Mà cô không thấy lạ sao? Nghe nói Ngọc tiệp dư vì khó sinh mà chết." Quách Liễu chợt nhớ ra một chuyện quan trọng: "Nhưng vị Ngọc tiệp dư này là ai nhỉ? Bệ hạ sủng hạnh người này từ lúc nào vậy?"

Quách Liễu đang nghi ngờ thân phận của Ngọc tiệp dư. Nhưng vốn đang phiền lòng về chuyện Nguyễn Nhã Liên được nuôi dưỡng tiểu hoàng tử, Trịnh Minh Nguyệt chỉ coi những lời này như gió thoảng bên tai.

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 52: Họa Âm (3)

"Trên đời này làm gì có Ngọc tiệp dư nào!"

Trong khi đó, ở bên cung Thọ Am, Lê Tuyên Kiều lại kiên nhẫn xoa dịu cơn tức của Hạ Diệp Dương. Tuy Lê Tuyên Kiều chỉ coi Hạ Diệp Dương là quân cờ nằm trong tay nhưng dù sao đối phương cũng là mỹ nhân đệ nhất hậu cung, phân vị lại chỉ xếp dưới Lê Tuyên Kiều đúng một bậc nên Lê Tuyên Kiều không dám lộ ý lợi dụng ra mặt, đôi khi còn phải nịnh nọt lấy lòng nàng ta.

"Có thể hạ sinh tiểu hoàng tử vào thời điểm này, lại liên quan đến chữ Ngọc, còn ai nữa ngoài vị Phùng Huệ phi ngu xuẩn ngày đó?"

Ngọc tiệp dư... Đan Ngọc các... dù đã nửa tin nửa ngờ nhưng lời nói như đinh đóng cột của Lê Tuyên Kiều vẫn khiến Hạ Diệp Dương kinh ngạc. Nàng ta bật dậy, lấp bắp kinh hãi:

"Nhưng người đó đã sợ tội tự sát trong lãnh cung rồi mà?"

Lê Tuyên Kiều dùng đũa lắc đầu:

"Trong chốn thâm cung thật giả lẫn lộn, có cái gì là không thể ngụy tạo? Sự sống chết của một người, suy cho cùng đều sẽ bị định đoạt bởi lời nói của kẻ có quyền thế cao hơn mà thôi."

"Thì ra đó là lí do bệ hạ cải danh cô ta thành Ngọc tiệp dư."

Hạ Diệp Dương bất mãn siết chặt tay lại. Trước kia Lê Tuyên Kiều sắp đặt Hạ Diệp Dương bên người Phùng Diễm Quỳnh, Hạ Diệp Dương từng bị đối phương ghen tị với nhan sắc hơn người mà nhiều lần gây khó dễ, thậm chí còn dùng khổ nhục kế để vu cáo nàng ta. Ngày Phùng Diễm Quỳnh bị phế, trong cung người nào vui sướng ăn mừng thì không rõ, nhưng trong số đó chắc chắn không thể thiếu Hạ Diệp Dương. Ai ngờ niềm vui không thể trọn vẹn. Phùng Diễm Quỳnh tránh không khỏi số chết, nhưng trước khi chết đã kịp để lại trên đời huyết mạch cao quý...

Lê Tuyên Kiều nghe Hạ Diệp Dương nói vậy thì không khỏi bật cười:

"Theo cô nghĩ, chuyện xảy ra trong cung Thụy Đức, Phùng Huệ phi oan ức được mấy phần? Cứ cho rằng đứa bé trong bụng cô ta chưa rõ sống chết thì việc cô ta rấp tâm hại cô, cấu kết với sứ thần Đại Minh đều không thể chối cãi. Dù muốn hay không, danh tiếng của Phùng Huệ phi đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi. Người như thế xứng đáng làm mẫu phi của hoàng tử hay sao? » Lê Tuyên Kiều tự hỏi rồi lại lắc đầu: « Cho dù bệ hạ có niệm tình xưa, có muốn nhắc tới mẫu tử tình thâm thì người cũng phải nghĩ cho tiền đồ của hoàng tử trưởng trước. Dù sao, đối với một đứa trẻ lớn lên hoàng thất, có mẫu thân là một vị Ngọc tiệp dư bí ẩn còn tốt hơn so với việc có mẫu thân là một phế phi gấp hàng ngàn hàng vạn lần. Mà thôi, quan trọng hoàng tử là cốt nhục của bệ hạ chứ không phải mẫu thân của nó là ai. Cô đừng tùy tiện nghị luận về điều này nữa. Để người khác nghe được là tội chém đầu đấy."

Hạ Diệp Dương tuy bất mãn nhưng chung quy vẫn biết cân nhắc thiệt hơn, liền cố nén lửa giận trong lòng rồi cùng Lê Tuyên Kiều chuyển sang bàn luận cầm nghệ. Trò chuyện đến nửa ngày, nàng ta mới nhận ra sự vắng mặt của Thanh Ngọc, hỏi ra mới biết nhà Thanh Ngọc có chuyện, Lê Tuyên Kiều đã đặc biệt cho phép nàng ta xuất cung về thăm quê mấy ngày.

Ngửa mặt nhìn những tán cây vàng úa, kẻ hữu tâm khó tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ. Ngọc tiệp dư vừa sinh hạ hoàng tử đã mất mạng, Nguyễn sung

nghi rơi xuống sông chưa rõ sống chết, hoàng thượng đột nhiên tin tưởng Liên tiếp dư, càng không bận tâm chuyện địa vị cao thấp mà giao hoàng tử cho Lâm Nguyệt cư nuôi dưỡng. Chúng phi tần được một phen bàn ra tán vào, dấy lên không biết bao lời đồn đại, nhưng thánh ý khó đổi, Nguyễn Nhã Liên lại chẳng màng thị phi, cuối cùng lời đồn như lửa giữa đêm đông, cháy hoài rồi cũng tắt.

...

Cùng lúc ấy, ở một ngôi nhà tranh cách kinh thành không xa.

Lê Khải Triều ngồi xồm trước bếp củi, đang phồng mồm trợn má thổi cho lửa cháy trở lại. Nhưng mặc cho Lê Khải Triều cố gắng thế nào đi nữa, mấy cây củi như thách thức sự kiên nhẫn của hắn, mãi chẳng chịu cháy, có cây còn bùng lên như trêu ngươi rồi tịt hẳn.

Hóa ra để làm được mấy việc "tầm thường" này lại cần bản lĩnh đến vậy...

Vừa thấp thỏm trông chừng nồi cháo, Lê Khải Triều vừa lèm bèm chửi rủa. Để người ngoài biết đệ nhất thần trộm Đại Việt phải ngồi ở xó này nhóm bếp nấu cháo, hắn thà rút kiếm tự sát cho đỡ nhục!

Đánh vật một hồi cuối cùng cũng xong, Lê Khải Triều lễ mễ bưng bát cháo trứng nóng hổi vào buồng trong, nơi có một người con gái áo lục đang nằm ngoảnh mặt về phía cửa sổ. Đặt bát cháo xuống bàn, hắn hắng giọng tỉnh queo:

"Ta biết thừa cô đang giả vờ ngủ. Thế nào? Có dậy ăn không? Hay để ta đỡ đi cho chó?"

Biết không thể qua mặt được cái tên oan gia trời đánh này, Thanh Ngọc xùy một tiếng rồi nhồm dậy. Nàng ta miễn cưỡng đón lấy bát cháo nhưng không vội ăn mà đặt nó sang bên cạnh rồi buồn bực hỏi Lê Khải Triều:



"Khi nào người mới chịu thả ta ra?"

Mấy ngày trước, Thanh Ngọc bị nhiễm lạnh ngắt đi, Lê Khải Triều bắt đắ dĩ đưa nàng ta về đây. Hắ chăm sóc cho nàng ta khỏi ốm thật, nhưng hắ cũng sợ nàng ta giở trò hay chạy trốn nên đắ xích chân lại, không cho rời khỏi giường nửa bước.

Hai mươi năm sống trên đời, Thái Thanh Ngọc chưa bao giờ bị đối xử nhục nhã như thế!

"Hỏi nhiều làm gì!" Lê Khải Triều nạt: "Loại con gái như cô, bớt đi một ít, thiên hạ cũng đỡ loạn."

Thanh Ngọc xỉ mặt xuống:

"Không cho người ta nói thì thôi. Có nhất thiết phải xúc phạm nhau như vậy không?"

"Thấy ấm ức rồi à?" Lê Khải Triều tỉnh queo đắ: "Thanh Ngọc cô nương à, em trai ta rơi xuống sông chưa rõ sống chết mà ta còn phải ở đây nấu cháo cho cô, ta chưa ấm ức, cô ấm ức cái nỗi gì! Còn ngồi đó mà nói này nói nọ, có tin chiều ta cho cô nhịn luôn không?"

Tuy mồm miệng của Lê Khải Triều vẫn ác nghiệt như thế, nhưng sao Thanh Ngọc lại thấy giống như hắ đang kể công hơn là muốn dọa dẫm nàng ta nhỉ?

Lại nói đến kể công, từ ngày đưa Thanh Ngọc về đây, tuy Lê Khải Triều giam giữ nàng ta thật nhưng ngoại trừ thi thoảng nói đếu vài ba câu, hắ đối với nàng ta cũng coi như tận tình. Chườm khăn hạ sốt, sắc thuốc, nấu cháo... mọi việc đếu là do hắ làm, đến mức mới đếu Thanh Ngọc còn không dám tin tên trộm ác mồm này biết chăm sóc người ốm.

Có điều tay nghề nấu ăn của hắn vẫn dở tệ, điển hình là món cháo, lúc đặc lúc loãng, nói chung rất khó nuốt.

Hai tay nâng bát cháo, Thanh Ngọc ngán ngẩm nhìn vào thứ nước loãng loãng vàng vàng bên trong, cơ hồ còn người thấy mùi khen khét, mãi sau mới lấy hết can đảm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lê Khải Triều:

"Nói câu này đừng giận nhé!"

"Hả?"

"Lần sau không cần vất vả như thế đâu. Ra chợ mua cái gì ăn tạm cũng được."

...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 52: Họa Âm (4)

Xung quanh chỉ còn bóng tối trải dài vô cùng vô tận, không có khái niệm về không gian thời gian, thậm chí không có sự phân định giữa sống và chết. Người con gái ấy không biết mình đang ở đâu. Mọi thứ xung quanh nàng... tất cả đều mơ hồ và lẫn lộn.

Bầu trời Đông Kinh sao mà xa quá...

Quên thiếp đi nhé, Tư Thành...

...

Quên thiếp đi nhé, Tư Thành...

Một âm thanh quen thuộc dội đến từ cõi hư không. Tư Thành choàng tỉnh sau một giấc mộng dài.

Đã sắp sang canh hai. Ngọn nến trên giá khế lung lay như thể cố vớt vát những giọt sáng cuối cùng trước khi lụi tàn. Kể từ ngày Hoàng Lan mất tích dưới lòng sông Nhị Hà, mọi thứ trong mắt hăn đều trở nên cô độc và lạnh lẽo.

Cửa điện hé mở. Tư Thành ra lệnh cho Đặng Phúc không cần đi theo. Đêm nay, thứ hăn cần chính là sự yên tĩnh.

Ánh sao mờ mờ trải khắp nhân gian. Trước mặt hăn, bóng nước loang loáng như ánh bạc.

Và rồi, dưới một tòa viện xa xôi nào đó vang lên tiếng sáo trúc trầm tư. Tiếng sáo réo rắt rót lên từng nhánh cây bụi cỏ, nhuộm đậm cả lối nhỏ dẫn tới vườn quỳnh, lúc mượt mà, khi da diết, mỏng manh tựa khói sương, cảm giác như chỉ cần chạm nhẹ là bay, thổi nhẹ là tan biến. Tưởng chừng tiếng sáo sắp phá vỡ trời đêm tịch mịch, nào ngờ bóng tối càng lúc càng trầm lắng, giống như bạn đốt một ngọn nến giữa đêm đông thì phía sau lưng bạn, chính là giá rét tột cùng.

Tư Thành đã ngồi ở đây Liên đài rất lâu rồi, lâu đến mức vai áo hẳn đã ướt đầm sương đêm.

Nhớ đến người con gái đó, trong lòng hẳn lại cảm thấy trống vắng không gì khuất lấp nổi. Hoàng Lan ở cạnh Tư Thành chưa lâu, thậm chí nếu đem so với kẻ khác, nàng chỉ như một cơn gió thoáng qua cuộc đời hẳn. Nhưng có những lúc, gặp gỡ vốn là định mệnh, và có những người, tưởng như chỉ thoáng qua nhau nhưng cũng đủ khắc sâu vào trái tim nhau đến trọn đời.

Từ bây giờ, sẽ chẳng còn ai đủ tư cách lắng nghe tiếng sáo của hẳn nữa.

Rồi động tác của Tư Thành hơi ngừng lại. Hẳn nheo nheo mắt, lắng nghe một thanh âm khác cũng đang lặng lẽ vang lên.

Là tiếng độc huyền cầm!

Khi còn ở vương phủ, Tư Thành đã được nghe các nghệ nhân chơi độc huyền cầm hàng trăm lần, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn được thưởng thức một tiếng đàn thú vị đến vậy. Không rõ tiếng đàn ấy từ đâu vọng tới, cũng không rõ người đang tấu lên tự khúc đó là ai, chỉ biết tiếng đàn kia vạn phần ảo diệu, từng nhịp từng khúc đều không ngừng biến hóa, lúc như cách chim lao đang vút lên đỉnh núi cao ngàn trượng, có khi lại như sóng thác đổ xuống muôn tầng vực sâu. Tưởng nhanh mà chậm, tưởng trầm mà cao, tiếng đàn ấy không tuân theo bất kì quy luật nào, cứ tùy theo tâm trạng mà

thoải mái biến tấu, tàng ẩn trong đó là cá tính kiêu bạc ngạo nghễ của người chơi đàn, đủ khiến kẻ có bản lĩnh nhất cũng phải xấu hổ cúi đầu.

Người này...

Tâm tư giao hòa, Tư Thành điềm nhiên nâng cây sáo trúc lên. Hình như tiếng đàn của người kia cũng chững lại trong giây lát, nhưng rất nhanh sau đó đã bắt nhịp được với tiếng sáo, thậm chí sự kiêu bạc, ngạo nghễ càng lúc càng mãnh liệt hơn. Cảm giác lạc lõng biến mất. Ở nơi hậu đình xa xôi, hai người họ thậm chí còn không biết đối phương là ai, chỉ có đàn sáo không hẹn mà cùng hợp tấu.

...

Ngón tay của Vĩnh Lạc quận chúa lướt nhẹ trên sợi dây đàn, động tác mềm mại và thuần thục đến mê hồn. Tiếng độc huyền cầm cứ thế vang lên, mỗi giờ mỗi khắc lại thêm ảo diệu, mang theo cả sự kiêu hãnh, ngạo nghễ của kẻ tấu đàn. Cũng khó trách Vĩnh Lạc. Xưa nay, kẻ được nghe tiếng đàn của nàng ta chỉ có mình Lưu Tích Nguyên, nhưng hẳn lại vô vị và nhàm chán đến mức chẳng bao giờ nhớ nổi tên của bất cứ khúc nhạc nào, khi cao hứng thì mới nhận xét vài ba câu nhạt thếch. Đây là lần đầu tiên có người đáp lại tiếng đàn của Vĩnh Lạc quận chúa, mà không chỉ đáp lại, hình như hẳn còn rất hiểu tâm đàn. Nếu nhạc điệu của đàn bầu biến ảo bất định thì hẳn lại dùng tiếng sáo vừa ngọt ngào vừa trầm lắng để dẫn dắt, dung hòa. Mỗi khi nàng ta tấu lên những khúc ngang tàng, tiếng sáo kia chẵn chẵn sẽ cao hơn một bậc, tuy tha thiết nhưng không ủy mị, điềm nhiên trói buộc tiếng đàn trong một ngưỡng bậc vô hình. Hai người khởi đầu với hai giai điệu khác nhau, vậy mà chẳng biết tự bao giờ lại cùng trầm cùng bổng, cùng chậm cùng nhanh, giống như hai dòng sông cùng đổ về biển lớn. Một người phóng khoáng, một kẻ trầm uy, thoạt nghe còn tưởng thủy hỏa bất dung, nào ngờ khi cùng nhau hợp tấu mới biết thì ra trên đời này, không gì là không thể.

...

Vĩnh Lạc quận chúa đặt cây đàn sang một bên rồi khoan khoái đứng dậy. Nàng ta thích thú nhìn về phía xa, nơi tiếng sáo của ai đó cũng vừa trầm xuống, mắt hạnh xinh đẹp không nén nổi ý cười. Chẳng lẽ hậu cung này thực sự đã xuất hiện kẻ xứng đáng trở thành tri kỉ của nàng ta?

Chỉ là Vĩnh Lạc không hề biết, căn cơ của tai họa cũng từ thứ gọi là tri kỉ ấy mà thành.

...

"Bệ hạ..."

Tiếng độc huyền cầm dừng chưa được bao lâu thì Nguyễn Nhã Liên xách đèn lồng đi đến. Trên tay nàng ta còn cầm một thứ gì đó, hình như là một hộp đồ ăn. Thông thường cửa các cung đều đóng trước giờ tí, nhưng luôn có những phi tần được hưởng một số đặc quyền nho nhỏ, không bị quản chế giờ giấc nghiêm ngặt như những người khác.

"Nàng cũng ngồi xuống đi."

Tư Thành chỉ vào chiếc ghế còn trống bên cạnh. Nguyễn Nhã Liên hầu lệnh, khiêm nhường cùng ngồi xuống.

"Muộn thế này mà nàng vẫn đi tìm trẫm?"

Tư Thành nhìn hộp đồ ăn Nguyễn Nhã Liên mang theo, chẳng khó để đoán ra lý do đối phương đến tìm mình. Nhưng hôm nay hãn tử bộ một mình, thậm chí đám người Đặng Phúc cũng không được đi theo cho nên rất ít người biết để tìm đến đây.

Nguyễn Nhã Liên ôn tồn đáp:

"Thần thiếp không cố công tìm bệ hạ. Là thần thiếp nghĩ đến nơi này ngay từ đầu."

Tư Thành ngưng thần nhìn nàng ta.

"Liên đài là nơi bệ hạ lần đầu gặp Nguyễn sung nghi. Trông cảnh nhớ người là thói quen của đấng quân tử đa tình."

Nguyễn Nhã Liên nhẹ nhàng cười, ánh mắt toát lên vẻ hiền dịu như hồ nước mùa thu. Lần trước Lê Tuyên Kiều "đón lộng" Tư Thành ở Liên đài cũng vì suy luận này, nhưng nàng ta không như Nguyễn Nhã Liên, dám thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Tư Thành cười nhạt:

"Liên tiếp dư, nàng dám dò xét trẫm?"

Nguyễn Nhã Liên hoảng sợ quỳ xuống:

"Bệ hạ thứ tội. Thần thiếp không dám! Chẳng qua đêm đông sương lạnh, thần thiếp sợ bệ hạ tổn thương long thể nên mới có ý nghĩ quá phận thôi."

Tư Thành không căn vặn thêm nữa. Bất kể Nguyễn Nhã Liên nói gì, vẻ mặt của nàng ta đều thành thật đến mức khiến người đối diện không thể nghi ngờ.

Chỉ có Nguyễn Nhã Liên mới hiểu những lời này là thật hay giả. Nàng ta vẫn nhớ như in cảnh tượng ấy, hoàng thượng một mình đứng giữa liên đài, ánh mắt xao xuyến rơi trên mặt hồ phẳng lặng, chẳng hề quan tâm những đóa hoa sen đã tàn tự lúc nào. Dù Tư Thành lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng thanh thản, nhưng Nguyễn Nhã Liên đủ tinh ý để nhận ra mất mát trong mắt hắn...

Đó là chuyện của nửa năm trước, khi Nguyễn sung nghi để lại một lá thư rồi bỏ đi.

"Bệ hạ..."

Tư Thành giơ tay lên, kịp thời ngăn Nguyễn Nhã Liên lại:

"Trẫm biết nàng định nói gì. Việc của Nguyễn sung nghi, tự trẫm sẽ thông suốt."

Nguyễn Nhã Liên vâng dạ gật đầu. Đoạn, nàng ta đưa chiếc hộp kia cho hẳn rồi nói:

"Canh này tuy hơi đắng nhưng an thần rất tốt, lát trở về bệ hạ nên uống một chút. Bệ hạ là vua một nước, dù bận rộn chính sự thì cũng cần phải nghỉ ngơi, đừng nên lao lực quá độ."

Nguyễn Nhã Liên đang nói đến những hôm hẳn thức trắng đêm phê duyệt tấu chương trong điện Bảo Quang hay những lần hẳn đem về cả tá kinh văn, sách địa lý về nghiên cứu. Lời vừa dứt, ánh mắt vụn phần phức tạp của Tư Thành vô tình trói buộc Nguyễn Nhã Liên, khiến nàng ta chộn rộn trong lòng, cuối cùng ngượng ngùng quay mặt đi.

"Vẫn là nàng chu đáo nhất." Tư Thành chột cười rồi đón lấy hộp canh: "Được, canh này về nhất định trẫm sẽ uống."

Trò chuyện thêm một lúc, Nguyễn Nhã Liên sợ đêm sương giá lạnh, nhất quyết giục Tư Thành hồi cung. Mỹ nhân hiền dịu quan tâm, Tư Thành tất nhiên không miễn cưỡng, thậm chí còn tiễn biệt nàng ta đến tận ngoài cửa Lãm Nguyệt cư rồi mới trở về.

Nguyễn Nhã Liên dạo gần đây khiến hẳn rất an lòng.

...



(Mời các bạn đón đọc Chương 53: Thật - giả.)

...

Hỏi nhỏ một chút: Các bạn thích nhất nhân vật nào trong Thiên hạ kỳ duyên? Và nhân vật nào khiến các bạn ghét nhất ạ?

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 53: Thật - Giả (1)

(Những mảnh kí ức đau thương hiện về, hết như từng nhát dao cứa vào tim đau nhói. Phùng Thục Giang thẳng thốt nhìn theo Trường Giang, rõ ràng nàng ta đang gọi cậu, nhưng lời thốt ra lại là tên của người tử tù năm ấy.

Đình Huy...)

...

Việc Liên tiếp dư gặp gỡ hoàng thượng ở Liên đài chẳng thể giấu được mọi người. Ngày hôm sau, chúng phi lữ lượt kéo đến Lãm Nguyệt cư, có người vì muốn kết thân với Nguyễn Nhã Liên, có kẻ lại muốn thông qua nàng ta để tranh thủ cảm tình của hoàng thượng. Nhưng mặc do dụng tâm của bọn họ là gì, Nguyễn Nhã Liên đều vờ như không nghe không biết, từ đầu đến cuối chỉ giữ thái độ cung kính đúng mực, cuối cùng cũng đối phó khéo được cả tá người đi.

Chiều đông nhạt nắng. Tấm bình phong bị đẩy sang một bên. Từ phía sau bình phong, một người bước ra rồi lẳng lặng ngồi xuống ghế, ánh mắt phảng phất sương tuyết, để mặc cho mái tóc đen nhánh xõa dài trên tà áo màu tím huyền hoặc.

Thực ra Phùng Thục Giang đến Lãm Nguyệt cư sớm nhất nhưng chỉ đứng tránh sau bình phong, không lộ mặt trò chuyện cùng mọi người. Nguyễn Nhã Liên biết tính tình nàng ta lãnh đạm cổ quái nên cũng ngại

góp ý, hơn nữa, người nên đến cũng đã đến, có những chuyện Nguyễn Nhã Liên muốn nói rõ ràng với Phùng Thục Giang.

Nhưng Nguyễn Nhã Liên còn chưa kịp nói gì thì Phùng Thục Giang đã lên tiếng trước:

"Chắc tiệp dư cũng biết Ngọc tiệp dư là ai rồi phải không?"

Nguyễn Nhã Liên chột dạ, theo bản năng định lắc đầu phủ nhận, nhưng khi nhìn vào ánh mắt sâu thẳm thẳm của Phùng Thục Giang, nàng ta hiểu rằng mình có phủ nhận cũng vô ích. Không như đám người Lê Tuyên Kiều chỉ dám đoán già đoán non, Phùng Thục Giang đã biết chân tướng thực sự.

"Lương nhân... biết chuyện này từ khi nào?"

Phùng Thục Giang nâng chén trà lên rồi hỏi lại:

"Hậu cung này rộng lớn như vậy, chẳng lẽ cô cho rằng không có nổi một chỗ cho ta trú mưa hay sao?"

Nguyễn Nhã Liên nghe mà tái mặt.

Lúc Phùng Diệm Quỳnh đột nhiên biến mất khỏi Đan Ngọc các, nơi đầu tiên Nguyễn Nhã Liên nghĩ đến chính là Vĩnh Hà điện. Dẫu sao trong mắt thế gian, Phùng Diệm Quỳnh và Phùng Thục Giang cũng là chị em một nhà, để tìm kiếm một Phùng Diệm Quỳnh đang mất tích, còn nơi nào thích hợp hơn Vĩnh Hà điện của Phùng Thục Giang? Ngặt nỗi Phùng Thục Giang vốn sống khép kín, Nguyễn Nhã Liên muốn tìm một lí do để đến Vĩnh Hà điện mà không khiến người ta nghi ngờ là rất khó, may sao đúng lúc ấy Vĩnh Hà điện truyền ra tin tức Phùng lương nhân dầm mưa cảm lạnh, không ai đoán hoài. Cậu còn không được, Nguyễn Nhã Liên liền mượn cơ đến chăm sóc nàng ta để tiện bề thăm dò tung tích của Phùng Diệm Quỳnh.

Nguyễn Nhã Liên đã hiểu ra. Việc nàng ta đến Vĩnh Hà điện đã bị Phùng Thục Giang nhìn thấu, không những nhìn thấu, chính Phùng Thục Giang đã âm thầm mở rộng cửa đón nàng ta bước vào...

"Ta là một kẻ đã bị hậu cung này quên lãng. Kẻ có lòng nghĩ đến ta, trước nhất cũng phải là kẻ đặt Phùng Diễm Quỳnh trong lòng. Ta chỉ hoàn thành tâm nguyện giúp cô mà thôi. Nếu như lúc đến Vĩnh Hà điện cô bớt ngó nghiêng đi một chút, có lẽ ta sẽ tin cô không liên quan đến chuyện này."

Phùng Thục Giang là vậy. Nàng ta luôn biết cách sắp đặt mỗi nhử hoàn hảo để đối phương tình nguyện sa chân, tuy rằng dụng ý của việc lần này không sâu xa như khi nàng ta đối phó với Phùng Diễm Quỳnh.

"Xin lỗi cô, Phùng lương nhân. Ta thực tình không có ý coi thường cô đâu." Nguyễn Nhã Liên ái ngại cúi đầu. Cho dù kẻ cuối cùng bị xoay chuyển là nàng ta nhưng ý nghĩ bản thân đã từng lợi dụng Phùng Thục Giang vẫn khiến nàng ta tự ghê tởm: "Ngọc tiệp dư thần trí hỗn loạn, thai nhi trong bụng nàng ấy vẫn chưa định rõ còn hay mất, dù sao cũng là cốt nhục của bệ hạ, ta không thể khoanh tay thấy chết không cứu..."

Bộ dạng khẩn khoản nhận lỗi của Nguyễn Nhã Liên suýt nữa đã chọc cười Phùng Thục Giang. Sao nàng ta không biết Nguyễn Nhã Liên không có ý xấu chứ? Là bất đắc dĩ nên có thể cảm thông. Nếu Nguyễn Nhã Liên có dụng tâm khác, chỉ e nàng ta đã chẳng yên ổn mà đứng đây nữa rồi.

"Ta chỉ muốn biết chân tướng, không phải đang trách cô, cô giải thích nhiều như vậy làm gì?"

Thanh âm của Phùng Thục Giang rất nhẹ và trầm, khiến người khác không nghe ra sự tức giận ẩn trong đó, hoặc cũng có thể, nàng ta không hề tức giận.

Sự lạnh nhạt hờ hững của Phùng Thục Giang càng khiến Nguyễn Nhã Liên thêm lẫn lộn. Nguyễn Nhã Liên nhập vương phủ cùng lúc với chị em Phùng Diễm Quỳnh. Trong ấn tượng của nàng ta, vị lương nhân họ Phùng này tuy trầm lặng nhưng chưa bao giờ mờ nhạt, càng chẳng hiểu vì sao, nàng ta rất thích y phục màu tím, mặc nhiều đến nỗi mỗi lần xuất hiện trở thành một lần ám ảnh.

Người như thế, chỉ một ánh mắt đã nhìn thấu dụng tâm của nàng ta, biết tất cả nhưng lại thờ ơ, giống như mọi chuyện chẳng liên quan đến mình...

Không. Nguyễn Nhã Liên không tin!

"Thục Giang, ta biết chị em hai người có khúc mắc, nhưng dù sao tiểu hoàng tử cũng là cháu cô, hứa với ta, đừng làm gì tổn hại đến đứa trẻ được không?"

Phùng Thục Giang không ngờ Nguyễn Nhã Liên lại nói như vậy. Nàng ta hạ chén trà xuống và nhìn sâu vào khuôn mặt thuần khiết như trăng rằm.

"Cô cho rằng ta nhất định sẽ hại đứa bé đó?"

Nguyễn Nhã Liên cắn răng đáp:

"Ngọc tiếp dư luôn ý thế làm càn, nhưng chưa một lần nàng ta nhắc đến cô trước mặt mọi người."

Phùng Diễm Quỳnh khinh ghét chị gái của mình là điều mọi người đều biết, nhưng Nguyễn Nhã Liên không tin lí do Phùng Thục Giang xa lánh Đan Ngọc các cũng đơn giản như vậy. Con người này yêu hận quá phức tạp. Mà điều Nguyễn Nhã Liên sợ nhất chính là Phùng Thục Giang biết chân tướng rồi sẽ ghét lây sang con trẻ.

Gương mặt tưởng chừng ngàn năm không đổi kia cuối cùng cũng nở một nụ cười. Sự ngây thơ của Nguyễn Nhã Liên khiến Phùng Thục Giang

không thể nhịn cười.

"Vậy thì uông công Liên tiếp dư đã lo lắng rồi. Oan có đầu, nợ có chủ, Phùng Thục Giang này không phải loại người thích đem oán thù đổ lên đầu một đứa trẻ con. Huống hồ... bây giờ sự vinh nhục của nhà họ Phùng đã không còn là mối bận tâm của ta nữa rồi."

Cái chết của Phùng Diễm Quỳnh đã khiến Phùng Văn Đạt và Phùng phu nhân suy sụp hoàn toàn. Mục tiêu mới của Phùng Thục Giang là kẻ vì định kiến cá nhân mà xét án hàm hồ ngày ấy, quan thiếu úy đương triều Lê Lăng!

Những lời cuối, mềm ảo như gió, nhàn nhạt tan vào trong ráng chiều. Phùng Thục Giang không rảnh để quan tâm tới tâm tình của Nguyễn Nhã Liên nữa. Nàng ta cáo biệt rồi nhanh chóng trở về Vĩnh Hà điện.

Đứng dõi theo bóng người vừa khuất dưới mái hiên, cung nữ Lan Hương bên cạnh Nguyễn Nhã Liên chột thở dài:

"Xem ra Phùng lương nhân là người quang minh chính đại, sẽ không đến nỗi tính toán với một đứa trẻ. Nhưng lệnh bà cũng nên nghĩ cho mình một chút thì hơn. Giờ người đang nuôi dưỡng tiểu hoàng tử, con chỉ e kẻ muốn đẩy lệnh bà vào chỗ chết không phải chỉ có một hai người đâu."

Nguyễn Nhã Liên gật đầu:

"Ta biết chứ. Nhưng việc gì cũng có cái giá của nó. Nếu như những nguy hiểm ấy có thể đổi lấy sự bình an trong lòng bệ hạ, ta chịu thiệt một chút cũng có sao?"

...

Nhữ Hiên các.

Hoàng hôn như một tấm rèm màu tím thẫm, nhẹ nhàng phủ lên vạn vật. Mái đình phía xa nghiêng mình trong ánh chiều tà. Ao đông trong vắt, tựa hồ nhìn thấu lớp sỏi rải bên trong. Một con chim bồ câu đậu trên đỉnh hòn giả sơn, mổ mổ vài nhíp vào đám rêu bạc phếch rồi lại vỗ cánh bay đi, trả lại đằng sau một không gian thanh sơ, yên tĩnh.

Tựa lưng vào cột nhà, Nguyệt Hằng cứ thế nhìn theo, cho đến khi con chim bồ câu chỉ là một dấu chấm nhỏ phía cuối chân trời.

Đất trời rộng lớn như vậy, không biết lệnh bà đang ở nơi nào? Liệu người còn sống hay đã...

Trước đây, cũng như đám người trong hậu cung, trên dưới Nhữ Hiên các đều cho rằng Nguyễn sung nghi của họ đang nghỉ dưỡng ở hành cung Thiên Trường, chỉ có Lâm Vũ Linh bạo gan tìm hản Tư Thành để chất vấn nên mới biết được phần nào sự thật. Nhưng sau vụ hành thích trên sông Nhị Hà, Nguyễn sung nghi chính thức bật vô âm tín, và lần này hoàng thượng không có ý định giấu nhem chân tướng như trước kia.

Lâm Vũ Linh không đành lòng nhìn Nguyệt Hằng than ngẩn thờ dài. Nàng ta đặt bàn tay lạnh lặn lên vai bạn mình và nhẹ giọng khuyên can:

"Việc lệnh bà mất tích, bệ hạ còn lo lắng hơn chúng ta gấp bội. Ngài vẫn cho quân tìm kiếm dọc hai bên bờ sông, chắc sẽ sớm tìm ra lệnh bà thôi."

Tuy an ủi vậy nhưng thực ra Lâm Vũ Linh còn lo lắng hơn cả Nguyệt Hằng. Hơn năm trăm tinh binh và cả ngư dân tìm kiếm ngày đêm mà vẫn không có kết quả, Lâm Vũ Linh có lạc quan đến mấy cũng chẳng tin tưởng Hoàng Lan sẽ bình an trở về. Chẳng qua nàng ta đủ kiên cường, đủ mạnh mẽ để không biểu hiện ra bên ngoài như Nguyệt Hằng mà thôi.

"Liệu... liệu có tìm thấy lệnh bà không?"

Nguyệt Hằng đã hỏi câu này không biết bao nhiêu lần. Cũng không biết bao nhiêu lần, Lâm Vũ Linh phải cố gạt những vương bận trong để lựa lời an ủi nàng ta. Và Nguyệt Hằng thì vẫn quá ngây thơ để tin vào những lời hứa hẹn. Trong thâm tâm người cung nữ tuổi chưa tròn đôi mươi ấy, nàng ta luôn hy vọng ngày Nguyễn sung nghi bình an trở về hãy đến nhanh hơn một chút.

...



# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

www.dtv-ebook.com

## Chương 53: Thật - Giả (2)

Thương thế vừa khỏi, Tư Thành lại tiếp tục chú tâm giải quyết chính sự. Nghe đâu lần thiết triều hôm trước, ở giữa điện rồng, hãn còn nói với các quan về dự định phân chia lại các đạo thừa tuyên và tổ chức tiếp việc khoa cử để chọn ra hiền tài cho Đại Việt. Chủ nhân bận rộn, kẻ hầu cận thân tín như Đặng Phúc cũng bận rộn theo. Mệt mỏi dễ sinh cáu gắt, bởi thế, khi nghe tin có người đang làm loạn ở ngoài cửa Đoan Môn và đòi gặp hoàng thượng, Đặng Phúc điên tiết quát tháo một trận om sòm:

"Bệ hạ là người để cho bọn dân đen thích gặp thì gặp sao? Đuổi hãn đi!"

Thái giám đến báo tin khó xử gãi đầu gãi tai:

"Tôi biết ạ, nhưng mà... nhưng mà kẻ kia nhất quyết không chịu đi, còn nói nếu bệ hạ biết hãn là ai thì nhất định sẽ cho triệu. Chúng tôi sợ vô ý đắc tội với quý nhân nên mới đến thỉnh ý của ngài."

"Hãn tên là gì?"

Đặng Phúc chột dạ hỏi lại. Kẻ kia dĩ nhiên không phải quan lại quý tộc, bởi nếu là quan lại quý tộc thì bọn lính canh cổng Đoan Môn đã biết mặt, nhưng hãn lại dám lớn tiếng đòi gặp đương kim hoàng thượng, xem chừng chỉ có thể là...

Thái giám vội đáp:

"Dạ, hãn nói hãn tên Nguyễn Trường Giang ạ."

Đặng Phúc trưng ra vẻ mặt "biết ngay mà", nhưng y còn chưa kịp bảo đuổi người đi thì có một thanh âm khác đã vang lên, chặn ngang lời y:

"Truyền hãn vào gặp trẫm!"

Đặng Phúc vốn định ém nhem chuyện này vì sợ Trường Giang không biết phép tắc lại gây sự trong cung, nhưng hoàng thượng đã có lệnh, cuối cùng y đành miễn cưỡng khoát tay cho vào.

...

Đây là lần đầu tiên Trường Giang đặt chân đến hoàng cung Đại Việt. Dù chẳng còn tâm trí đâu mà thưởng thức cái đẹp nhưng dọc đường, thi thoảng cậu vẫn không kìm được tò mò mà đưa mắt nhìn ngắm những hoa viên lung linh tuyệt sắc, những tòa nhà lợp ngói trích thủy, những con sư tử đá hay rồng đá uy nghi chầu phục trước cửa các cung điện. Khi còn ở thời hiện đại, Trường Giang đã từng đến tham quan Hoàng thành Thăng Long cả chục lần, nhưng suy cho cùng, di chỉ khảo cổ ở đường Hoàng Diệu chỉ là một phần tàn tích còn sót lại của thời gian. Phải một lần vượt qua giới hạn của thời gian để chạm tay vào lịch sử, con người ta mới thấy nó nguy nga và kì vĩ đến mức nào.

Chẳng mấy chốc, thái giám đã dẫn Trường Giang đến điện Bảo Quang. Vì xung quanh có các cung nhân nên Trường Giang bắt buộc phải quỳ xuống hành lễ, nhưng lời thỉnh an của cậu lại nghe không thuận tai chút nào. Thừa biết bản tính của đối phương, Tư Thành cũng không đòi hỏi ở cậu quá nhiều lễ tiết. Hãn phẩy tay, ý bảo các cung nhân lui ra ngoài.

Điện Bảo Quang rơi vào trầm lặng. Chủ nhân không lên tiếng. Khách đến cũng không có ý định mở lời.

Khi nghe tin Hoàng Lan và Nguyễn Anh Vũ gặp nạn, Trường Giang đã bơi thuyền dọc sông Nhị Hà để tìm kiếm, nhưng cậu tìm kiếm miệt mài ba

ngày ba đêm mà hai người họ vẫn bật vô âm tín. Nghĩ đến lời hứa của Tư Thành ngày ấy, cậu liền bán mạng vào cung tìm hắc đế xả giận.

Hồi lâu sau, Tư Thành mới từ từ xoay lưng lại. Mới mấy ngày không gặp, nhưng Trường Giang lại có cảm giác vị quân vương trước mặt mình như xa cách thêm mấy phần.

"Đáng lẽ người không nên đến đây!"

Thâm cung sâu như biển, một kẻ phạm tặc như Trường Giang thực sự không nên đặt chân đến nơi này.

Trường Giang cười nhạt đáp:

"Thảo dân biết phận mình thấp hèn, đâu sánh được với bệ hạ, người trong lòng mất tích mà vẫn ung dung như không có chuyện gì, sáng thiết triều, tối đến có mỹ nhân bầu bạn."

Đây là lần đầu tiên Trường Giang xưng hô có trên có dưới với Tư Thành, nhưng ý mỉa mai trong lời nói đó lại khiến Tư Thành không cười nổi.

"Nguyễn Trường Giang, người im miệng cho trầm!"

Đặng Phúc thấy thánh nhan nổi giận nên hốt hoảng chạy vào, nào ngờ lại bị hoàng thượng trừng mắt đuổi ra. Trước khi đi ngang qua Trường Giang, y chỉ đành thầm gơ năm đấm lên cảnh cáo cậu đừng làm gì quá phận.

Thật ra không thể trách Tư Thành "ung dung như không có chuyện gì" được. Năm giang sơn Đại Việt trong tay, Tư Thành trước hết vẫn phải vẹn toàn việc triều chính, không thể để mọi người thấy hoàng thượng của họ quá bi lụy vì sự mất tích của một phi tần chốn hậu cung. Nhưng ngày ngày, sau khi thượng triều và giải quyết ổn thỏa việc chính sự, hắc đế âm thầm đi thuyền dọc bờ sông và chỉ huy công tác tìm kiếm, những mong có thể tìm thấy người con gái ấy. Nguyễn Đức Trung và Phụng Thánh quân cũng

thừa lệnh của Tư Thành, ngày đêm lùng sục tìm kiếm, thiếu nước không thể lật tung cả sông Nhị Hà lên nữa mà thôi. Trường Giang biết tất cả những điều đó. Cậu cũng biết Tư Thành tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng Hoàng Lan vì hấn mà gặp nạn, trong lúc giận dữ, cậu không kiềm chế được nên mới nói ra những lời khó nghe như vậy.

"Bệ hạ nói đúng. Dĩ nhiên thảo dân không có tư cách quản chuyện của ngài. Nhưng thảo dân cũng mong bệ hạ đừng quên những gì mình đã hứa." Trường Giang tiếp tục xoáy sâu vào nỗi đau trong lòng cả hai người họ: "Thảo dân để Hoàng Lan đi cùng bệ hạ là vì bệ hạ đã hứa sẽ vĩnh viễn yêu thương cô ấy, vĩnh viễn che chở cô ấy, không để cô ấy phải chịu thiệt thòi hay đau khổ. Nhưng giờ thì sao? Hoàng Lan vì bệ hạ mà rơi xuống sông, đến nay chưa rõ sống chết. Bệ hạ đáng kính của tôi ơi, ngài giữ lời hứa của mình kiểu gì vậy? Đến người con gái mình yêu mà ngài cũng không bảo vệ nổi, ngài bảo thảo dân làm sao an tâm giao cô ấy cho ngài đây?"

Tư Thành lặng yên không đáp. Lời của Trường Giang như những nhát dao cứa sâu vào lòng hấn, khiến hấn không có cách nào phủ nhận.

Nàng vì ta mà sống chết chưa rõ...

Vậy mà trước đó, ta còn hứa hẹn rằng sự bình yên ấy, lúc nào ta cũng có thể đem đến cho nàng...

Rồi Tư Thành bước về phía trước, nơi có một chiếc hộp gỗ nhỏ vẫn đặt trên bàn. Chiếc hộp làm bằng chất gỗ bóng mịn, chạm khắc hoa tinh xảo, hiển nhiên vật được chứa bên trong quý giá vô cùng.

"Chuyện xảy ra trên sông Nhị Hà, trăm không có gì để giải thích. Người chửi rửa trăm cũng được, oán hận trăm cũng được, nhưng trăm cũng phải nhắc nhở người, vì người mất tích là phi tử đương triều nên Phụng Thánh quân mới có thể tham gia tìm kiếm. Người mà còn ở đó ăn nói bậy bạ nữa thì chỉ khiến lòng người dao động, cản trở việc tìm kiếm mà thôi."

Tư Thành vừa nói vừa vô tình hữu ý chạm vào miếng ngọc hình trái tim đựng bên trong đó, động tác trân trọng, nâng niu vô cùng.

Hoàng Lan ơi, ta không cho phép thiên hạ phủ nhận tình cảm của ta dành cho nàng, dù là Trường Giang hay bất kì kẻ nào đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không được phép!

Lê Tư Thành và Nguyễn Trường Giang, người trầm tĩnh như nước, kẻ lửa giận ngút trời. Đây là lần thứ hai hai người họ đối mặt nhau, và cũng lần thứ hai, Trường Giang bị khuất phục trước thiên tử đương triều. Thực ra mục đích của Trường Giang đến đây là muốn thuyết phục Tư Thành buông tha Hoàng Lan, nhưng sau khi nhìn vào ánh mắt cương nghị của hắn, lắng nghe những lời nói tưởng lạnh nhạt mà da diết tâm can của hắn, cậu hiểu rằng hắn sẽ không bao giờ từ bỏ.

Chẳng biết sau đó bao lâu, thanh âm của Trường Giang mới lại vang lên, rõ ràng đến từng chữ một:

"Thảo dân không dám, và cũng không rảnh để tranh cãi với bệ hạ. Bệ hạ cứ ở đây mà giải quyết chuyện chính sự của mình đi. TỰ thảo dân sẽ đi tìm Hoàng Lan. Còn nếu chẳng may cô ấy có mệnh hệ gì... mong bệ hạ đừng quên những gì thảo dân đã nói!"

Nếu ngài làm cho cô ấy đau khổ hay thất vọng, lúc ấy, đừng trách Nguyễn Trường Giang này không nể mặt!

Điện Bảo Quang, kẻ giận dữ vội bước, người nộ khí ngập trời, đến khi Đặng Phúc lò dò bước vào, y vẫn thấy long nhan u ám như phủ một tầng sương mỏng.

...

Trường Giang theo lối cũ trở ra. Lúc đi ngang qua một tòa đình, gió lớn nổi lên, cuốn một chiếc khăn tay màu tím của ai đó rơi trước mặt cậu. Vì

tâm trạng không tốt nên Trường Giang chỉ thuận tay nhặt chiếc khăn lên trả cho chủ nhân của nó rồi lại bước tiếp mà không để ý rằng, bàn tay của người nhận gần như đã cứng đờ lại khi vừa trông thấy cậu.

Những mảnh kí ức đau thương hiện về, hết như từng nhát dao cứa vào trái tim đau nhói. Phùng Thục Giang thẳng thốt nhìn theo Trường Giang, rõ ràng nàng ta đang gọi cậu, nhưng lời thốt ra lại là tên của người tử tù năm ấy.

Đình Huy...

# THIÊN HẠ KỶ DUYÊN

Ánh Tuyết Triều Dương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 53: Thật - Giả (3)

Các bạn thân mến!

Vì wattpad giới hạn số chương trong một quyển nên mình không thể tiếp tục đăng truyện ở quyển này được. Kể từ chương 53 trở đi, Thiên hạ kỳ duyên sẽ được đăng trong quyển mới với tiêu đề: Thiên hạ kỳ duyên [Xuyên không, quyền mưu, cung đình] - phần 2. Mình xin lỗi vì sự bất tiện này và mong các bạn tiếp tục ủng hộ truyện.

Trân trọng cảm ơn.